

॥ श्रीरामायणम् ॥

श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म्
बालकाण्डम्

009656

धर्मालयसंस्करणम् ।

406

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMAWASMI IYER,
Banker, Palghat.

BY
R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

Library Edition.]

1940

[Price Rs. 5-0-0

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

श्रीः

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
1.	कथासंक्षेपः	100	1
2.	ब्रह्मागमनम्	44	23
3.	रामचरित्रापरोक्षीकरणम् ... *	40	32
4.	श्रीरामसभायां कुशलवागमनम्	36	39
5.	अथोध्यावर्णनम्	24	47
6.	दशरथस्य राज्यपरिपालनम्	28	51
7.	मन्त्रिवर्णनम्	23	58
8.	अश्वमेधयज्ञनिर्द्धारणम्	24	63
9.	सुमन्त्रेण सनत्कुमारोक्तकथनम्	19	68
10.	ऋश्यश्रृङ्गानयनकथनम्	32	72
11.	दशरथेन ऋश्यश्रृङ्गानयनम्	30	79
12.	संभारसंभरणम्	21	85
13.	यज्ञशालाप्रवेशः	37	89
14.	अश्वमेधयजनम्	60	97
15.	पुत्रकामेष्टिः, रावणवधप्रतिज्ञा च	35	109
16.	पायसप्रदानम्	34	116
17.	ऋक्षवानराद्युत्पत्तिः	37	123
18.	श्रीरामावतारः	58	130
19.	विश्वामित्रेण श्रीरामयाचनम्	23	142
20.	दशरथस्य प्रत्याख्यानम्	28	147
21.	वसिष्ठवचनाद्रामप्रेषणम्	22	154
प्रथमोऽङ्कः गीताः श्लोकाः—			755
22.	विश्वामित्रप्रस्थानम्	23	159
23.	कामाश्रमगमनम्	23	164
24.	ताटकावनगमनम्	32	168
25.	ताटकावधचोदना	24	175
26.	ताटकावधः	41	179
27.	अरुणोपदेशः	27	187

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
28.	अह्नोपसंहारोपदेशः ...	24	193
29.	सिद्धाश्रमगमनम् ...	54	198
30.	यज्ञसंरक्षणम् ...	26	209
31.	मिथिलाप्रस्थानम् ...	24	215
32.	कौशिकवंशवर्णनम् ...	27	220
33.	ब्रह्मदत्तेन कुशभाभक्त्योद्वाहः ...	26	225
34.	विश्वामित्रोत्पत्तिः ...	23	231
35.	गङ्गोमावृत्तान्तकथनम् ...	23	235
36.	उमामहिमानुवर्णनम् ...	28	240
37.	स्कन्दोत्पत्तिः ...	34	246
38.	सगराश्वमेधोपक्रमः ...	24	253
39.	सगरपुत्रैर्यज्ञियाश्वान्वेषणम् ...	29	258
40.	सगरपुत्राणां भस्मीभावः ...	30	264
41.	सगरयज्ञसमाप्तिः ...	23	270
42.	गङ्गावतरणे भगीरथप्रयत्नः ...	25	276
43.	गङ्गावतरणम् ...	43	281
44.	सागरस्वर्गप्राप्तिः ...	23	290
द्वितीयेऽङ्के गीताः श्लोकाः— 661			
45.	विशालगमनम् ...	57	295
46.	मरुदुत्पत्तिः ...	23	307
47.	विशालावृत्तान्तकथनम् ...	22	312
48.	अहल्याशापः ...	36	317
49.	अहल्याशापमोक्षः ...	24	325
50.	मिथिलागमनम् ...	28	330
51.	विश्वामित्रचरित्रकथनम् ...	28	336
52.	वसिष्ठकृतविश्वामित्रातिथ्यम् ...	23	341
53.	शबलादानप्रार्थना ...	25	347
54.	शबलापहरणम् ...	23	352
55.	विश्वामित्रस्य धनुर्वेदाधिगमः ...	28	357
56.	विश्वामित्रतपश्चर्या ...	24	364
57.	त्रिशङ्कोर्याजनप्रार्थना ...	23	369
58.	त्रिशङ्कुशापः ...	24	374
59.	वसिष्ठपुत्रशापः ...	22	380

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
60.	त्रिशङ्कुस्वर्गतिः	35	385
61.	शुनःशेषवृत्तान्तः	23	392
62.	अम्बरीषयागः	28	397
63.	मेनकासमागमः	26	403
64.	रंभाशापः	20	408
65.	विश्वामित्रस्य ब्रह्मर्षित्वप्राप्तिः	39	413
तृतीयेऽङ्के गीताः श्लोकाः—			581
66.	रामस्य धनुर्दर्शनम्	27	423
67.	धनुर्बद्धः	26	429
68.	दशरथस्य मिथिलाप्रस्थानम्	22	435
69.	मिथिलागमनम्	20	440
70.	दशरथवंशवर्णनम्	45	444
71.	कन्याप्रदानप्रतिज्ञा	24	454
72.	गोदानमङ्गलकरणम्	25	459
73.	सीतादिविवाहः	45	465
74.	परशुरामसमागमः	27	474
75.	वैष्णवधनुरारोपणचोदना	33	480
76.	जामदग्न्यपराजयः	26	487
77.	अयोध्याप्रवेशः	38	492

चतुर्थेऽङ्के बालकाण्डे गीताः श्लोकाः— 358

2355

PUBLISHERS' NOTE

यावत् स्थास्यन्ति गिरयः सरितश्च महीतले ।

तावद्रामायणकथा लोकेषु प्रचरिष्यति ॥

Ramayana, Bala. ii, 36.

The late revered Rao Sahib P. S. Krishnaswami Iyer so much cherished and realised the spirit of the above sloka, that he devoted his time and energies to the onerous task of preparing this precious Text and Translation of the Ramayana. The invaluable services of such an ardent Sri Ramabhakta were unluckily snatched away from us before he could complete the publication of this work.

But thanks to the generosity of the owners of the Manuscripts and the magnificent financial aid of Sri Banker M. N. Ramaswami Iyer, it became our pleasant privilege to start afresh and undertake this publication.

A few special features of this Edition are:—

1. This is the only Edition with the text divided and arranged according to the traditional recital of this great Epic in 32 days by कुरु and लव in श्रीरामाश्वमेध यज्ञवाट.

2. This text is based on चतुर्विंशत्सहस्राणि श्लोकानामुक्तवानृषिः The Edition of the Ramayana contains exactly 24000 slokas and is numbered from 1 to 24000.

3. This is the first edition of its kind, with Sanskrit Text and word for word Tamil Translation in prose order, and hence is well adapted both for daily parayana and literary study.

4. As the Tamil meanings are in prose order, sentences making up the running translation are formed automatically.

5. रामायणमाहात्म्य together with सुन्दरकाण्डमाहात्म्य and the various पारायण-क्रमाः including नवग्रहदशामुक्तिपारायणक्रम in particular, are the additional novel features of this Edition.

To quote the words of the Author:—

"Tamil children of all ages and both sexes who dread learning Sanskrit with Grammar and Dictionary can follow the meaning of this masterpiece as easily as running down stairs. Let them first read the Sanskrit words in prose order with their Tamil equivalents and then go straight to the clean text of Valmiki".

The publication of Sundarakanda was taken up first but the progress of that Volume was slow, as the printing was done at Madras. Hence the printing of the remanining portion was done at Palghat. As a result of this arrangement three more volumes i. e. Bala, Aranya and Kishkinda Kandas have been published at short intervals. The Ayodhya Kanda is in rapid print and will be ready shortly, and the Yuddha and Uttara kandas will duly follow.

To the benefit of the Malayalee population, a parallel Edition in Malayalam, based on the Sanskrit Edition and its Anvaya, is also being published under the able and distinguished editorship of Sri G. S. Srinivasa Iyer, the well-known Headmaster of the N. E. High School, Alathur. Of this 6 Volumes are already published now and only Yuddha and Uttara Kandas remain to be published.

For the convenience of the daily parayana purposes, bare texts of both the above editions are also issued in neat handy calico bound volumes, i. e. in Deva Nagari and Malayalam scripts separately.

We are unable adequately to express our immense debt of gratitude to the sons of the Editor, Prof. K. Swaminathan, B. A. (Oxon), Dr. K. Venkatraman, M. A., D. Sc., and Dr. K. S. Sanjivi, M. D., for the most generous way in which they have placed at our free disposal the precious Manuscripts of the Text and Translation of the Ramayana.

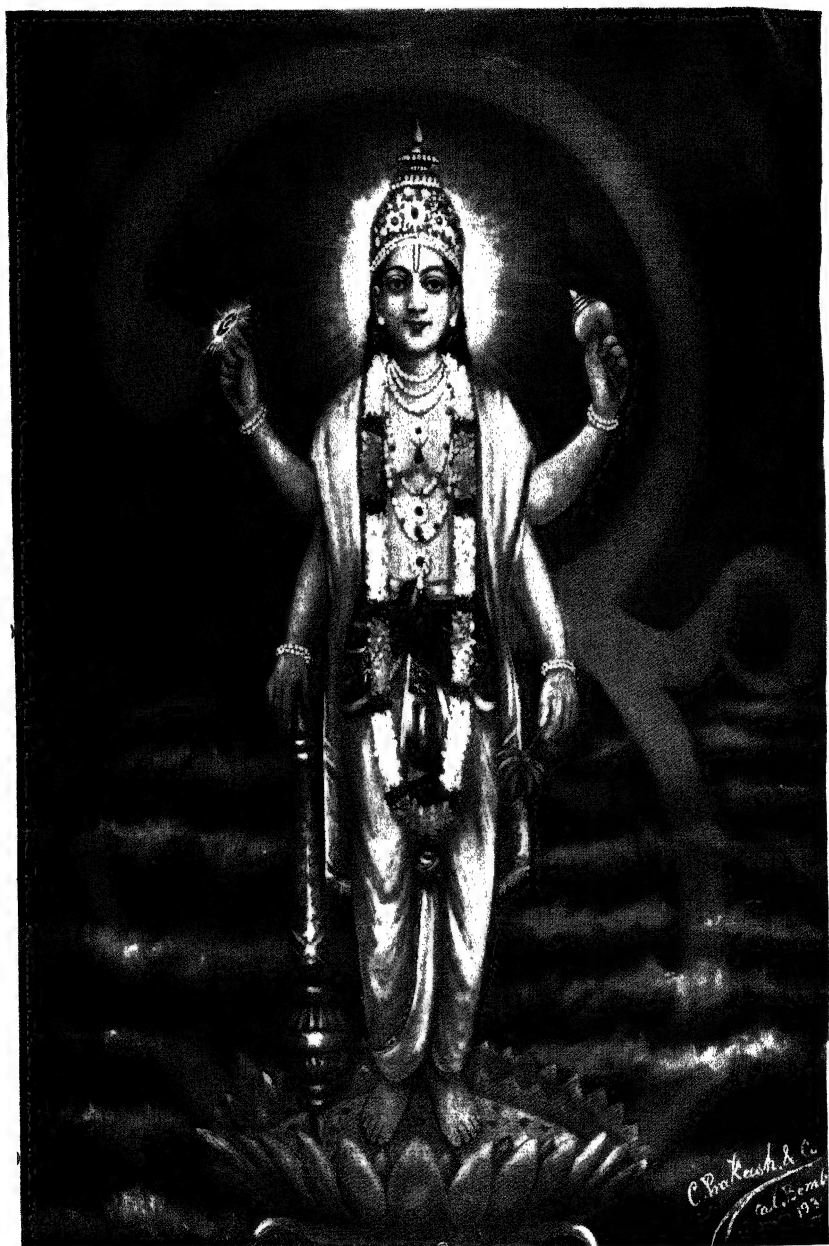
Nor can we express our gratitude adequately to Sri Banker M. N. Ramaswami Iyer, who has in this noble service given us recurring financial aid, besides helping the printing, publishing and popularisation of the book in otherways. We therefore sincerely pray Sri Ramachandra to bless such a benefactor of our country with continued and increased vigour and prosperity in rendering such noble services.

The cheerful services of Sriyuta Mimamsa Siromani Somasundara Deekshitar of the Chittur Veda Sastra Pathasala and those of Sri. M. Kesavan-kutty Nayar in preparing the Manuscript copy for the press and the efficient and punctual work of The Scholar Press deserve special mention and great appreciation.

Lastly we thank our patrons whose unfailing support is our encouragement in undertaking this and other such heavy tasks in these difficult times.

R. Subrahmanya Vadhyar & Sons,
Publishers.

भगवान् विष्णु

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवारारिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पद्माननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणारख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकल्लोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेधे परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु

॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोज्यं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदिर्तिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पषम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशक्रीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरूमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकपासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विसृज्य बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोज्यं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥ ३ ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीष्मणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सचोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थारख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मद्गुरुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥

मिथ्यासिद्धान्तदुर्व्यान्तविध्वंसनविक्षणः । जयतीर्थारख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिर्निर्दिष्टस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रैः
व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
धृतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजच्युरत्नं
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
महाव्याकरणाभ्योधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाशमायितं बभौ ॥
स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सर्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐभूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-शङ्खनात्पपीठपूजां च करिष्ये ॥

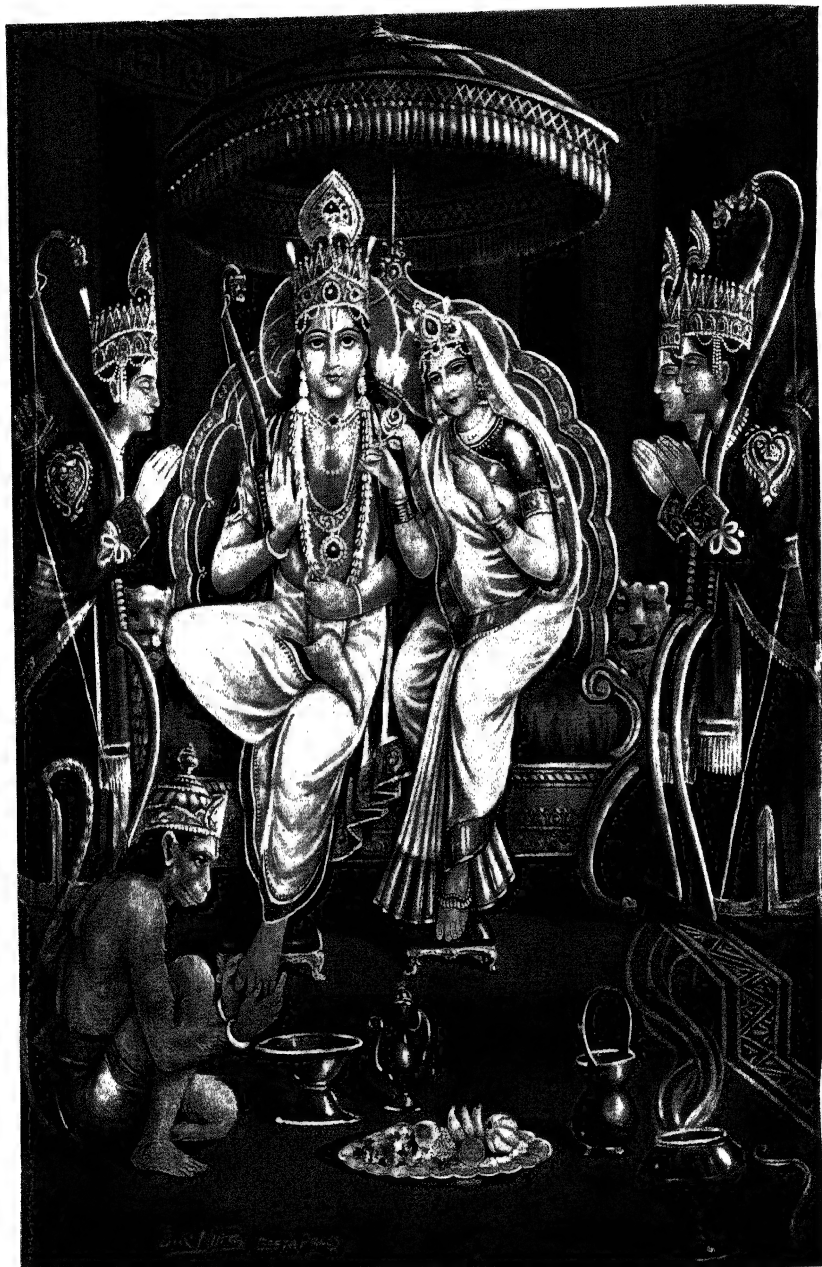
अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पाद्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि, वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि, अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि । कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-स्कारान् समर्पयामि ॥

श्रीराम-दरवार

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्री सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

बालकाण्डम्

[पुरा कुशलंवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
प्रथमेऽह्नि बालकाण्डे प्रथमसर्गमारभ्य एकविंशसर्गपर्यन्तं (1—755 श्लोकाः)

गीतम्। तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 755]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்

முதல்தினத்தில் பாலகாண்டம் முதலாவது ஸர்க்கம் முதல்

21-ாவது ஸர்க்கம்வரை (1.—755) கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 755.]

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

कथासंक्षेपः—கதையின் சுருக்கம்.

तपःस्वाध्यायनिरतं तपस्वी वाग्बिदां वरम् । नारदं परिप्रच्छ वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवम् ॥१॥

தப:ஸ்வாடிய- } தவம், வேதாத்திய
நிரதம் } யனம் இவைகளை
எப்பொழுதும் செய்
கின்றவரான,
வாவிதாं வேதமறிந்தவர்களுள்
வரம் உத்தமரான,

முனிபுங்ஙவ் முனிவர்களிற் கிறந்த
வரான,
நாரதரை,
தபஸ்வியான
வால்மீகி
பரிபரக்ஷ ப்ரச்னம் பண்ணினார்.

को न्वस्मिन् सांप्रतं लोके गुणवान् कश्च वीर्यवान् । धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च सत्यवाक्यो दृढव्रतः ॥

अस्मिन् “இந்த
लोके உலகத்தில்
सांप्रतं இப்பொழுது
गुणवान् நீர்மையுடையவன்
कः கு எவன் ?
वीर्यवान् च வீர்யமுடையவனும்,

धर्मज्ञः च தர்மமறிந்தவனும்,
कृतज्ञः च நன்றியறிவுள்ளவனும்,
सत्यवाक्यः உண்மையேபேசுபவ
னும்,
दृढव्रतः விரதத்தில் உறுதியு
कः எவன் ? [உடயவனும்]

चारित्र्येण च को युक्तः सर्वभूतेषु को हितः । विद्वान् कः कः समर्थश्च कश्चैकप्रियदर्शनः ॥

चारित्र्येण “குலாசாரத்துடன்
युक्तः च கூடினவனும்
कः எவன் ?
सर्वभूतेषु எல்லாப் பிராணிகளிட
हितः ஹிதன் [த்திலும்
कः எவன் ?
विद्वान् வித்யாநிபுணன்

कः எவன் ?
समर्थः च வல்லவனும்
कः எவன் ?
एकप्रिय- } பரியமானதாகவே
दर्शनः च } யுள்ள பார்வையுடை
யவனும்
कः எவன் ?

आत्मवान् को जितक्रोधो द्युतिमान् कोऽनसूयकः ।

कस्य बिभ्यति देवाश्च जातरोषस्य संयुगे ॥ ४ ॥

आत्मवान् “தையமுடையவன்
कः எவன் ?
जितक्रोधः கோபத்தை தன் வசப்
படுத்தினவன்,
द्युतिमान् காந்தியுள்ளவன்,
अनसूयकः அஸூயை இல்லாத
வன்

कः எவன் ?
संयुगे போரில்
जातरोषस्य கோபங்கொண்ட
कस्य எவனுக்கு
देवाः च தேவர்கள் கூட
बिभ्यति நடுங்குகிறார்கள் ?

एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं परं कौतूहलं हि मे । महर्षे त्वं समर्थोऽसि ज्ञातुमेवंविधं नरम् ॥ ५ ॥

एतत् “இதை
श्रोतुं அறிந்துகொள்ள
अहं நான்
इच्छामि அபேகைகூப்படுகி
हि ஏனெனில், [தேன்.
मे என்னுடைய
कौतूहलं தெரிந்துகொள்ளவே
ண்டுமென்ற ஆசை

परं மிகவும் அதிகம்.
एवंविधं இப்பேர்க்கொத்த
नरं மானிடனை
ज्ञातुं உள்ளபடி அறிய
महर्षे மஹரிஷியே!
त्वं தேவரீர்
समर्थः வேண்டிய யோக்கிய
தையுள்ளவராய்
असि இருக்கிறீர்”.

श्रुत्वा चैतत् त्रिलोकज्ञो वाल्मीकेनारदो वचः । श्रूयतामिति चामन्य प्रहृष्टो वाक्यमब्रवीत् ॥

வால்மீகி: வால்மீகியினுடைய
एतत् இந்த
वचः வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
त्रिलोकज्ञः மூன்றுலகங்களின்
नारदः நாரதர் [பரிசயமுள்ள
प्रहृष्टः வெகு ஸந்தோஷ
மடைந்தவராய்

च च தத்கூணமே
श्रूयतां “கவனமாப்ச் செவி
கொடுக்கப்பட்டும்,”
इति என்று
आमन्य சொல்லி,
वाक्यं மறுமொழியை
अब्रवीत् உரைத்தார்.

बहवो दुर्लभाश्चैव ये त्वया कीर्तिता गुणाः । मुने वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा तैर्युक्तः श्रूयतां नरः ॥

मुने “முனிவரே!
त्वया உம்மாலே
कीर्तिता: கூறப்பட்ட
गुणाः நற்குணங்கள்
ये எவைகளோ அவைகள்
बहवः அனேகங்கள்.
दुर्लभाः च एव கிடைப்பதற்கரியன
अहं வுமே.
நான்

बुद्ध्वा ஆலோசித்து,
वक्ष्यामि விவரித்துச் சொல்லு
கிறேன்.
तैः அவைகளோடு
युक्तः கூடின
नरः புருஷன்
{ இன்னாரென்று அறிந்
துகொள்ளப்பட்ட
டும்.

इक्ष्वाकुवंशप्रभवो रामो नाम जनैः श्रुतः । नियतात्मा महावीर्यो द्युतिमान्धृतिमान् वशी ॥

रामः नाम “ஸ்ரீராமர் என்று
जनैः ஜனங்களால்
श्रुतः சொல்லப்பட்டவர்
इक्ष्वाकुवंश- } இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில்
प्रभवः } பிறந்தவர்.
नियतात्मा நிர்விகாரர்.

महावीर्यः மஹா சக்தியை உடை
द्युतिमान् காந்தியுள்ளவர். [யவர்.
धृतिमान् உறுதியுள்ளவர்.
वशी { எல்லாரையும் தன்
வசக்திலடக்கி ஆளு
கிறவர்.

बुद्धिमान्नीतिमान् वाग्मी श्रीमान् शत्रुनिबर्हणः । विपुलांसो महाबाहुः कम्बुग्रीवो महाहनुः ॥

बुद्धिमान् “புத்திமான்.
नीतिमान् நீதியுடையவர்.
वाग्मी வாக்ஸாமர்த்திய
முள்ளவர்.
श्रीमान् ஐசுவர்யமுடையவர்.
शत्रुनिबर्हणः சத்துருக்களை அழிப்
பவர்.

विपुलांसः உயர்ந்த தோள்களை
யுடையவர்.
महाबाहुः மஹாபாஹு.
कम्बुग्रीवः சங்குபோன்ற கழுத்
தையவர்.
महाहनुः தசைப்பற்றுள்ள கண்
னங்களுள்ளவர்.

महोरस्को महेश्वासो गूढज्वरारिन्दमः । आजानुबाहुः सुशिराः सुललाटः सुविक्रमः ॥

महोरस्कः “ விசாலமான மார்பை
யுடையவர்.

महेश्वासः பெரிய விற்காரர்.

गूढज्वरः { தசைப்பற்றால் மறைந்
ததோளெலும்புகளை
யுடையவர்.

अरिन्दमः சத்துருக்களை அடக்
குகிறவர்.

आजानुबाहुः { முழங்கால்வரையிலு
முள்ள புஜங்களை
யுடையவர்.

सुशिराः அழகான தலையை
உடையவர்.

सुललाटः அழகான நெற்றியை
உடையவர்.

सुविक्रमः அழகான நடையை
உடையவர்.

समः समविभक्ताङ्गः स्निग्धवर्णः प्रतापवान् । पीनवक्षा विशालाक्षो लक्ष्मीवान् शुभलक्षणः॥

समः { “சரியான உயரம் சரி
யான உறுப்புகளை
அமையப் பெற்றவர்.

समविभक्ताङ्गः { சரியாக பிரிக்கப்பட்ட
அவயவங்களை யுடை
யவர்.

स्निग्धवर्णः நேசிக்கத்தக்க நிறமு
டையவர்.

प्रतापवान् பரதாபமுள்ளவர்.
पीनवक्षा: பெருத்த மார்புடை
யவர்.

विशालाक्षः அகன்ற கண்களையு
டையவர்.

लक्ष्मीवान् சோபை உடையவர்.

शुभलक्षणः மங்களகரமான லக்ஷ
ணங்களுடையவர்.

धर्मज्ञः सत्यसन्धश्च प्रजानां च हिते रतः । यशस्वी ज्ञानसम्पन्नः शुचिर्दृश्यः समाधिमान् ॥

प्रजापतिसमः श्रीमान्याता रिपुनिषूदनः

॥ १२ ॥

धर्मज्ञः “தர்மமறிந்தவர்.
सत्यसन्धः च ஸத்யமான ப்ரதிக்
ஞையுடையவர்.

प्रजानां ப்ராணிகளுடைய

हिते நன்மையில்

रतः च நோக்கமுடையவர்.

यशस्वी கீர்த்தியுடையவர்.

ज्ञानसम्पन्नः ஞானத்தால் நிறைந்த
பேரறிவினர்.

शुचिः பரிசுத்தர்.

वश्यः { தம்மையடைந்தவர்
களுக்கு வசப்பட்டு
நடப்பவர்.

समाधिमान् ஆசரிதரக்ஷண ஜாக
ருகர்.

प्रजापतिसमः பிரம்மதேவருக்கு
ஒப்பானவர்.

श्रीमान् ஸ்ரீயை உடையவர்.

धाता போஷிக்கிறவர்.

रिपुनिषूदनः சத்துருக்களைப் போக்
கடிப்பவர்.

रक्षिता जीवलोकस्य धर्मस्य परिरक्षिता । रक्षिता स्वस्य धर्मस्य स्वजनस्य च रक्षिता ॥

जीवलोकस्य “ பிராணிஸமுஹத்
திற்கு

रक्षिता ரக்ஷகர்.

धर्मस्य தர்மத்தினுடைய

परिरक्षिता அன்பான ரக்ஷகர்.

स्वस्य தன்னுடைய

धर्मस्य தர்மத்திற்கு

रक्षिता ரக்ஷகர்.

स्वजनस्य च தனது ஜனத்திற்கும்

रक्षिता ரக்ஷகர்.

वेदवेदाङ्गतत्त्वज्ञो धनुर्वेदे च निष्ठितः । सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञः स्मृतिमान् प्रतिभानवान् ॥

वेदवेदाङ्ग- } “வேதவேதாங்கங்க
तत्त्वज्ञः } ளின் தத் துவங்களை
யறிந்தவர்.

धनुर्वेदे தனுவேதத்தில்
च முழுவதும்
निष्ठितः தேர்ச்சியடைந்தவர்.

सर्वशास्त्रार्थ- } எல்லா சாஸ்திரார்த்த
तत्त्वज्ञः } த்தினுண்மையையும்
அறிந்தவர்.

स्मृतिमान् ஞாபகமுடையவர்.
प्रतिभानवान् { மேல்மேல் விஷயங்கள்
விளங்கப்பெற்ற ஞா
னவிசேஷமுடையவர்.

सर्वलोकप्रियः साधुरदीनात्मा विचक्षणः । सर्वदाभिगतः सद्भिः समुद्र इव सिन्धुभिः ॥

सर्वलोकप्रियः “ஸகல லோகங்களுக்கு
கும் இஷ்டமானவர்.
साधु: நல்லவர்.

अदीनात्मा கம்பிரஸ்வபாவமுள்
ளவர்.

विचक्षणः வெகு ஸமர்த்தர்.

आर्यः सर्वसमर्थैव सदैकप्रियदर्शनः । स च सर्वगुणोपेतः कौसल्यानन्दवर्धनः ॥ १६ ॥

आर्यः “பூஜ்யர்.
सर्वसमः எல்லாரிடத்திலும்
ஸமமாயிருப்பவர்.

च மேலும்
सदा एव எப்பொழுதும்,
प्रियदर्शनः { பரியமானதாகவே
யுள்ள பார்வையை
உடையவர்.

सिन्धुभिः நதிகளால்
समुद्रः इव கடல்போல்,
सद्भिः நல்லவர்களால்
सर्वदा எப்பொழுதும்,
अभिगतः அடையப்பட்டவர்.

सः அவர்
कौसल्यानन्द- } கௌஸல்யக்கு ஆனந்
वर्धनः } தத்தை விருத்தி
செய்ப்பவர்.

च மேலும்
सर्वगुणोपेतः ஸமஸ்த நற்குணங்க
ளோடு கூடினவர்.

समुद्र इव गाम्भीर्ये धैर्येण हिमवानिव । विष्णुना सदृशो वीर्ये सोमवत् प्रियदर्शनः ॥

गाम्भीर्ये “காம்பீர்யத்தில்
समुद्रः ஸமுத்திரம்
इव போன்றவர்.
धैर्येण தாங்குவதால்
हिमवान् இமயமலை
इव போன்றவர்.

वीर्ये பராக்கிரமத்தில்
विष्णुना விஷ்ணுவோடு
सदृशः ஸமானமானவர்.
सोमवत् சந்திரன்போல்
प्रियदर्शनः இஷ்டமான பார்வை
யையுடையவர்.

कालाग्निसदृशः क्रोधे क्षमया पृथिवीसमः । धनदेन समस्त्यागे सत्ये धर्म इवापरः ॥ १८ ॥

क्रोधे “கோபத்தில்
कालाग्निसदृशः ப்ரளாயக்னிக்ஞச்
சமான்.

क्षमया பொறுமையால்
पृथिवीसमः பூமிக்குச் சமான்.
त्यागे கொடுப்பதில்

धनदेन குபேரனோடு
समः சமான்.
सत्ये உண்மை பேசுவதில்
अपरः மற்றொரு
धर्मः தர்மதேவதை
इव போன்றவர்.

तमेवं गुणसम्पन्नं रामं सत्यपराक्रमम् । ज्येष्ठं श्रेष्ठगुणैर्युक्तं प्रियं दशरथः सुतम् ॥ १९ ॥
 प्रकृतीनां हितैर्युक्तं प्रकृतिप्रियकाम्यया । यौवराज्येन संयोक्तुमैच्छत् प्रीत्या महीपतिः ॥

एवं “மேற்சொல்லிய
 गुणसंपन्नं குணங்களோடுகூடின,
 सत्यपराक्रमं தவறாத பராக்ரம
 முள்ள,
 श्रेष्ठगुणैः சிறந்த குணங்களோடு
 युक्तं -கூடின,
 प्रकृतीनां ஜனங்களுடைய
 हितैः நன்மைகளோடு
 युक्तं இணங்கின,
 प्रियं அன்புள்ள
 ज्येष्ठं மூத்த
 सुतं குமாரரான

तं அந்த
 रामं ஸ்ரீராமரை
 महीपतिः இராஜாவான
 दशरथः தசரதர்,
 प्रकृतिप्रिय- } ஜனங்களுக்கு நன்மை
 काम्यया } செய்யவேண்டுமென்
 यौवराज्येन ற விருப்பத்தால்,
 संयोक्तुं யுவராஜ்ய அதிகாரத்
 प्रीत्या துடன்
 ऐच्छत् அமைத்துவைக்க,
 प्रीत्या அபிமானத்தால்
 ऐच्छत् கருதினார்.

तस्याभिषेकसंभारान्दृष्ट्वा भार्याऽथ कैकयी । पूर्वं दत्तवरा देवी वरमेनमयाचत ॥

विवासनं च रामस्य भरतस्याभिषेचनम् ॥ २१ ॥

अथ “அப்போது
 अभिषेकसंभारान् அபிஷேகத்திற்குரிய
 உபகரணங்களை
 दृष्ट्वा பார்த்து,
 एवं முன்னமே
 दत्तवरा கொடுக்கப்பட்ட வர
 முடையவளான
 तस्य அவருடைய
 भार्या பார்வையான
 कैकयी கைகயி

देवी தேவி,
 एवं இவரை,
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 विवासनं ஸ்வதேசத்தைவிட்டு
 நீங்கலையும்,
 भरतस्य பரதருக்கு
 अभिषेचनं च பட்டாபிஷேகத்
 தையும்,
 वरं வரமாக
 अयाचत யாசித்தாள்.

स सत्यवचनाद्राजा धर्मपाशेन संयतः । विवासयामास सुतं रामं दशरथः प्रियम् ॥ २२ ॥

सः “அந்த
 राजा ராஜாவான
 दशरथः தசரதர்
 सत्यवचनात् ஸத்யவசனத்தின்
 कारणेन த்தால்
 धर्मपाशेन தர்மமாகிற கயிற்றால்

संतः கட்டுண்டவராய்க்
 கொண்டு,
 प्रियं அன்புள்ள
 सुतं புத்திரரான
 रामं ஸ்ரீராமரை
 विवासयामास ஸ்வதேசத்தினின்றும்
 அகற்றினார்.

स जगाम वनं वीरः प्रतिज्ञामनुपालयन् । पितुर्वचननिर्देशात् कैकेय्याः प्रियकारणात् ॥

ச: "அந்த
வீர: மைந்தன்,
பிது: பிதாவினுடைய
வசனநிர்देशாत् வார்த்தையாகிற் ஆக்
கருயால்,

கைகேயியினுடைய
புரியகாரணாत् இஷ்டநிமித்தமாக,
புதிஷ் பிரதிக்கருபைய
அநுபாலயந் பரிபாஸிப்பவராய்,
வன் வனவாஸத்தை
புபாஸித்தார்.

तं व्रजन्तं प्रियो भ्राता लक्ष्मणोऽनुजगाम ह । स्नेहाद्विनयसंपन्नः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥
भ्रातरं दयितो भ्रातुः सौभ्रात्रमनुदर्शयन् ॥ २४ ॥

வினயசம்பந் { "மேன்மக்களுக்கேற்ற
ஒழுக்கத்தில் முழுத்
தேர்ச்சியடைந்தவ
ரான,
சுமித்வாந்- } ஸ்மித்திரைக்கு ஆ
வர்தன்: } னந்தத்தை பெருக்
குதிரவரான,
புரிய: இஷ்டரான,
புராத உடன் பிறந்தவரான,
புரது: உடன் பிறந்தவருக்கு

தயித: அன்புள்ள,
லக்ஷ்மண: இலக்ஷ்மணர்
வ்ரஜந் புறப்பட்டுப்போகிற,
புராதர் உடன் பிறந்தவரான
தன் அவரை,
சுபுராத் நல்ல ஸ்நேஹாதரத்
தன்மையை
அநுதர்சயந் காண்பியா னின்று
கொண்டு,
ஸ்நேஹ புறத்தால்
அநுபுபாஸித்தார்.

रामस्य दयिता भार्या नित्यं प्राणसमा हिता । जनकस्य कुले जाता देवमायेव निर्मिता ॥
सर्वलक्षणसंपन्ना नारीणामुत्तमा वधूः । सीताऽप्यनुगता रामं शशिनं रोहिणी यथा ॥ २६ ॥

ராமசு "ஸ்ரீராமருடைய
தயிதா ப்ரியையான,
புரியா ப்ரியையான,
புரணசமா உயிருக்கு நிகரான
வளான,
ஹிதா ஹிதையான,
புனகசு ஜனகருடைய
குலே வீட்டில்
புராத உண்டானவளான,
தேவமாயைபேரல்
நிர்மிதா அமைந்தவளான,

சர்வலக்ஷணசம்பந் ஸகல லக்ஷணங்களோ
டு நிறைந்தவளான,
நாரிபா ஸ்திரீகளுக்குள்
உத்தமா சிறந்த
வதூ: பெண்ணான,
சீதா அபி வலீதையும்
சுந்திரனை
ரோகிணியானவள்
யதா போல்,
நித்ய இடைவிடாமல்,
ராம ஸ்ரீராமரை
அநுபுபாஸித்தார்.

पौरैरनुगतो दूरं पित्रा दशरथेन च । शृङ्गिवेपुरे सूतं गङ्गाकूले व्यसर्जयत् ॥
गुह्यमासाद्य धर्मात्मा निषादाधिपतिं प्रियम् ॥ २७ ॥

பૌரै: "பட்டணத்து ஜனங்
களா லும்,
பிதாவான
தசரதராலும்,
வெகுதூரம்
பிந்தொடரப்பட்ட
வரான
தர்மாத்மா

निषादाधिपतिं வேடருக்குத் தலைவ
प्रियं இஷ்டனை [னை
गुहं குஹனை
आसाद्य கண்டுகொண்டு,
गङ्गाकूले கங்கைக்கரையில்
शृङ्गिवेपुरे ச்ருங்கிவேரபுரத்தில்
सूतं இரதஸரதியை
व्यसर्जयत् விடைகொடுத்தனுப்பி
விட்டார்.

गुहेन सहितो रामो लक्ष्मणेन च सीतया

॥ २८ ॥

राम: "ஸ்ரீராமர்
गुहेन குஹனோடும்,

लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனோடும்,
सीतया च லீதையோடும்
सहितः கூட இருந்தார்.

ते वनेन वनं गत्वा नदीस्तीर्त्वा बहूदकाः । चित्रकूटमनुप्राप्य भरद्वाजस्य शासनात् ॥ २९ ॥
रम्यमावसथं कृत्वा रममाणा वने त्रयः । देवगन्धर्वसङ्काशास्तत्र ते न्यवसन् सुखम् ॥ ३० ॥

ते "அவர்கள்
वनेन வனத்தோடு
वनं வனத்தை
गत्वा அடைந்து,
बहूदका: வெகு ஜலத்தையு
டைய

रम्यं அழகான
आवसथं இருப்பிடத்தை
कृत्वा செய்து,
ते அந்த
देवगन्धर्वसङ्काशा: தேவ கந்தர்வர்களு
க்கு ஒப்பான

नदी: நதிகளை
तीर्त्वा தாண்டி,
भरद्वाजस्य பரத்வாஜருடைய
शासनात् ஆக்கொடியால்
चित्रकूटं சித்திரகூடத்தை
अनुप्राप्य அடைந்து,

त्रयः மூவர்கள்
तत्र அந்த
वने வனத்தில்
रममाणा: ரமியா நின்றுகொண்டு
सुखं சுகமாக
न्यवसन् வஸித்தார்கள்.

चित्रकूटं गते रामे पुत्रशोकातुरस्तथा । राजा दशरथः स्वर्गं जगाम विलपन् सुतम् ॥ ३१ ॥

रामे "ஸ்ரீராமர்
चित्रकूटं சித்திரகூடத்தை
गते அடைந்தவளவில்
पुत्रशोकातुर: புத்திரசோகத்தால் பி
டிக்கப்பட்டவரான
राजा மன்னவரான

दशरथः தசரதர்,
सुतं குமாரனைக்குறித்து
विलपन् புலம்பிக்கொண்டு
तथा அப்படியே
स्वर्गं ஸர்க்கத்தை
जगाम அடைந்தார்.

मृते तु तस्मिन् भरतो वसिष्ठप्रमुखैर्द्विजैः । नियुज्यमानो राज्याय नैच्छद्राज्यं महाबलः ॥

तस्मिन्	“அவர்	नियुज्यमानः	நியமிக்கப்பட்டவரான
मृते	மரித்தபொழுது	तु	போதிலும்
वसिष्ठप्रमुखैः	வஸிஷ்டரை முக்கிய ராகவுடைய	महाबलः	மஹா சக்திமானான
द्विजैः	ப்ராம்ஹணர்களால்	भरतः	பரதர்
राज्याय	ராஜ்ய ஆளுகைக்கு	राज्यं	ராஜ்யத்தை
		ऐच्छत् न	ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

स जगाम वनं वीरो रामपादप्रसादकः

॥ ३३ ॥

वीरः	“வீரரான	सः	அவர்
रामपाद- }	பூஜ்யரான ராமரின்	वनं	காட்டிற்கு
प्रसादकः }	கிருபையைப் பெற முயலும்	जगाम	புறப்பட்டார்.

गत्वा तु सुमहात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । अयाचद्भ्रातरं राममर्यभावपुरस्कृतः ॥३४॥

आर्यभाव- }	“தர்மவழியில் முதன்	रामं	ஸ்ரீராமரை
पुरस्कृतः }	மைப் பெயர் பெற்	गत्वा	அடைந்து,
तु	தன்வரையில், [றவர்,	भ्रातरं	உண்பிறந்தவரான
सुमहात्मानं	ஸுமஹாத்மாவான	रामं	ஸ்ரீராமரை
सत्यपराक्रमं	தவழுத பராக்கிரம முள்ள	अयाचत्	கெஞ்சிக் கேட்டார்.

त्वमेव राजा धर्मज्ञ इति रामं वचोऽब्रवीत् । रामोऽपि परमोदारः सुमुखः सुमहायशः ॥

न चैच्छत् पितुरादेशाद्राज्यं रामो महाबलः

॥ ३५ ॥

रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	महाबलः	மஹா பலசாலியான,
धर्मज्ञः	‘தர்மமறிந்தவரான	रामः	{ ஆசிரிதரின் மனதை
त्वं एव	நீரே		{ ரஞ்சிப்பிக்கும் ஸ்வ
राजा	அரசன்	अपि	பாவமுடையவரான
इति	என்கிற	रामः	போதிலும்,
वचः	சொல்லை	पितुः	ஸ்ரீராமர்
अब्रवीत्	சொன்னார்.	आदिशत्	பிதாவினுடைய
परमोदारः	{ அபேக்ஷித்தவைகளை யெல்லாமளிக்கத்தக் கவரான,	राज्यं	உத்தரவினால்,
सुमुखः	கற்றறிந்தவரான,	च	ராஜ்யபரிபாலனத்தை
सुमहायशः	புகழ்பெற்ற கீர்த்தி யை உடையவரான,	ऐच्छत् न	அக்காலம் வரைக்கும் ஒத்துக்கொள்ள வில்லை.

पादुके चास्य राज्याय न्यासं दत्त्वा पुनः पुनः । निर्वर्तयामास ततो भरतं भरताग्रजः ॥

च "ஆனபோதிலும்,
भरताग्रजः பரதருக்கு முன்பிறந்
த அவர்,
अस्य இவருக்கு
पादुके பாதுகைகளை
राज्याय ராஜ்யத்தை நடத்த
न्यासं பிரதரிதியாக

दस्वा கொடுத்து,
पुनः மேலும்
भरतं பரதரை,
पुनः மறுபடி
ततः அவ்விடத்திலிருந்து,
निर्वर्तयामास திரும்பிப்போகச்
செய்தார்.

स काममनवाप्यैव रामपादावुपस्पृशन् । नन्दिग्रामेऽकरोद्राज्यं रामागमनकाङ्क्षया ॥ ३७ ॥

सः "அவர்
कामं மனோரதத்தை,
एव முழுதும்
अनवाप्य அடையாமல்,
रामपादौ ஸ்ரீராமருடைய பாது
கைகளை

उपस्पृशन् ஸேனியாரின்று
கொண்டு,
रामागमन- } ஸ்ரீராமர் திரும்பிவரு
काङ्क्षया } வதலேயே ஆவலோடு,
नन्दिग्रामे நந்திக்கிராமத்தில்,
राज्यं இராஜ்யத்தை
अकरोत् செய்தார்.

गते तु भरते श्रीमान् सत्यसन्धो जितेन्द्रियः । रामस्तु पुनरालक्ष्य नागरस्य जनस्य च ॥

तत्रागमनमेकाग्रो दण्डकान् प्रविवेश ह ॥ ३८ ॥

भरते "பரதர்
गते तु போனபின்,
श्रीमान् ஸ்ரீமானாய்
तु இருந்தும்,
एकाग्रः ஒரே உறுதியை உடை
யவரான,
सत्यसन्धः ஸத்தியஸந்தரான,
जितेन्द्रियः இந்திரியங்களை ஜயித்
தவரான

रामः ஸ்ரீராமர்,
तत्र அவ்விடத்தில்,
नागरस्य பட்டணத்து
जनस्य ஜனத்தினுடைய,
पुनः च மறுபடியும்
आगमनं வரவை
आलक्ष्य எதிர்பார்த்து,
दण्डकान् தண்டகாரணயத்தை
प्रविवेश ह பிரவேசித்தார்.

प्रविश्य तु महारण्यं रामो राजीवलोचनः । विराधं राक्षसं हत्वा शरभङ्गं ददर्श ह ॥

सुतीक्ष्णं चाप्यगस्त्यं च अगस्त्यभ्रातरं तथा ॥ ३९ ॥

तु "இப்பொழுது,
राजीवलोचनः செந்தாமரைக்கண்ண
ரான
रामः ஸ்ரீராமர்,
महारण्यं பெருவனத்தை
प्रविश्य ப்ரவேசித்து,
विराधं விராதன் என்கிற
राक्षसं ராக்ஷஸனை

हत्वा கொன்று,
शरभङ्गं சரபங்கரையும்
सुतीक्ष्णं च ஸுதிக்ஷணரையும்,
अगस्त्यं च அகஸ்த்யரையும்,
तथा அப்படியே
अगस्त्यभ्रातरं } அகஸ்தியரின் ப்ராதா
अपि } வையும்
ददर्श ह கண்டார்.

அகஸ்த்யவதனாதீவ ஜயாஹேத்ர ஶரஸனம் । ஸுத்ரம் ச பரமபுரிதஸ்தூணி ஷாக்ஸயசாயகௌ ॥ 80 ॥

அகஸ்த்யவதனாதீ } “அகஸ்த்யருடைய
ஶவ } ஷாற்படியே
ஶேத்ர } இத்திரஸம்பந்தமான
ஶரஸனம் ச } தனுஸையும்,
ஸுத்ரம் ச } கத்தியையும்,

அக்ஸயசாயகௌ } ஷூயமில்லாத பாணங்
தூணி ச } களையுடைய
தூணி ச } இரண்டு அம்புருத்
தூணிகளையும்,
பரமபுரித: } மிகஸந்தவந்தராக
ஜயாஹ } ஸவீகரித்தார்.

வஸதஸ்தஸ்ய ராமஸ்ய வநே வநசுரீ: ஶஹ । ஶுஷயோ஽ப்யாகமந் ஶரீ வதாயாஸுரரக்ஸஸாம் ॥ 81 ॥

வநசுரீ: } “வனவாஸிகளோடு
ஶஹ } கூட,
ஶுஷய: } முனிவர்கள்
ஶரீ } எல்லோரும்,
அஸுரரக்ஸா } அசுரர்கள், இராசுதஸ
} ர்கள் இவர்களுடைய

வதாய } வதத்தின்பொருட்டு,
வநே } வனத்தில்
வஸத: } வஸித்துக்கொண்டி.
தஸ்ய } அந்த [ருக்கும்,
ராமஸ்ய } ஸ்ரீராமருக்கு
அப்யாகமந் } ஸபீபம் வந்தார்கள்.

ஸ தेषா் புரிதஸுதாவ ராக்ஸஸானா் ததா வநே

॥ 82 ॥

ஸ: } “அவர்
வநே } வனத்தில்,
தேஸா் } அவர்களுக்கு,

ராக்ஸஸானா் } ராசுதஸர்களைப்பற்றி,
ததா } அந்தப்ரகாரமே
புரிதஸுதாவ } செய்வதாக வாக்களித்
தார்.

புரிதஸுதாவஸ்ய ராமேண வத: ஸ்யதி ரக்ஸஸாம் । ஶுஷீணாமஸிகஸ்யானா் தண்டகாரஸ்யவாஸினாம் ॥

ச } “அன்றியும்,
ஸ்யதி } யுத்தத்தில்
ரக்ஸா } ராசுதஸர்களுடைய
வத: } வதம்,
அஸிகஸ்யானா் } அக்கினிக்கு வெகுவா
} ய் ஒத்திருக்கிற,

தண்டகாரஸ்யவாஸினா் } தண்டகாரணயவாஸி
களான
ஶுஷீணா் } முனிவர்களுக்கு,
ராமேண } ஸ்ரீராமரால்
புரிதஸுதாவ: } பிரதிக்கை பண்ணப்
பட்டது.

தேன ததீவ வஸதா ஜனஸ்தானநிவாஸினி । விரூபிதா ஶூர்ப்ணஸா ராக்ஸசி காமரூபிணி ॥ 83 ॥

தத } “அங்கு
வஸதா } வஸிக்கிறவரான
தேன } அவராலே,
ஜனஸ்தான- } ஜனஸ்தானமெனும்
நிவாஸினி } காட்டில் வஸிப்பவ
ளான,

காமரூபிணி } வேண்டியபடி வடிவம்
கொள்ள வல்லவரான
ஶூர்ப்ணஸா } சூர்ப்பணகை என்கிற
ராக்ஸசி } ராசுதஸி
விரூபிதா ஶவ } அங்கப்பங்கம் மட்டும்
பண்ணப்பட்டாள்.

ततः शूर्पणखावाक्यादुद्युक्तान् सर्वराक्षसान् । खरं त्रिशिरसं चैव दूषणं चैव राक्षसम् ॥
निजघान रणे रामस्तेषां चैव पदानुगान् ॥ ४५ ॥

ततः “அப்பொழுது
शूर्पणखावाक्यात् சூர்ப்பணகையின்
வார்த்தையால்
उद्युक्तान् ஸன்னத்தர்களான
सर्वराक्षसान् च ஸமஸ்தராக்ஷஸர்
களையும்,
खरं एव கரன் என்பவனையும்,
त्रिशिरसं च த்ரிசிரஸ் என்பவனை
யும்,

दूषणं தூஷணன் என்கிற
राक्षसं एव ராக்ஷஸனையும்,
तेषां அவர்களுடைய
पदानुगान् च கூட்டாளிகளையும்,
रामः एव ஸ்ரீராமரே,
रणे போரில்,
निजघान கொன்றார்.

वने तस्मिन्निवसता जनस्थाननिवासिनाम् । रक्षसां निहतान्यासन् सहस्राणि चतुर्दश ॥

तस्मिन् “அந்த
वने வனத்தில்
निवसता வஸித்துவந்தவராலே
जनस्थाननिवासिनां ஜனஸ்தானத்தில்
வவ்வித்துவந்த

रक्षसां ராக்ஷஸர்களின்
चतुर्दश பதினான்கு
सहस्राणि ஆயிரவர்கள்,
निहतानि ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
வர்களாக
आसन् ஆனார்கள்.

ततो ज्ञातिवधं श्रुत्वा रावणः क्रोधमूर्च्छितः । सहायं वरयामास मारीचं नाम राक्षसम् ॥

रावणः “ராவணன்
ज्ञातिवधं ஞாதிகளின்ழிவை
श्रुत्वा கேட்டு,
ततः அதினால்
क्रोधमूर्च्छितः கோபத்தால் அறிவி
முந்தவனாய்,

मारीचं नाम மாரீசனென்ற
राक्षसं ராக்ஷஸனை
सहायं ஸஹாயனாக
वरयामास வேண்டினான்.

वार्यमाणः सुबहुशो मारीचेन स रावणः । न विरोधो बलवता क्षमो रावण तेन ते ॥ ४८ ॥

रावण “ஒராவணை!
तेन அந்த
बलवता பலவானோடு
ते உனக்கு
विरोधः விரோதம்
क्षमः பொறுக்கக்கூடியது

न இல்லை' (என்று)
मारीचेन மாரீசனாலே
सः அந்த
रावणः ராவணன்,
सुबहुशः பற்பலவிதமாய்
वार्यमाणः தடுக்கப்பட்டான்.

अनादित्य तु तद्वाक्यं रावणः कालचोदितः । जगाम सहमारीचस्तस्याश्रमपदं तदा ॥ ४९ ॥

तु “ஆனபோதிலும்
कालचोदितः விதிவசத்தை அடைந்
रावणः ராவணன் [தவனான
तद्वाक्यं அவனுடைய வார்த்
தையை
अनादित्य லக்ஷ்யம் செய்யாமல்,

सहमारीचः மாரீசனோடு கூடினவ
तदा அப்பொழுது
तस्य அவருடைய
आश्रमपदं ஆசிரமஸ்தானத்தை
जगाम வந்தடைந்தான்.

स चास्य कथयामास शर्वीं धर्मचारिणीम् । श्रमणीं धर्मनिपुणामभिगच्छेति राघवम् ॥

च "மேலும்,
 सः அவன்
 आस्य ஆகாசத்தில் சுற்று
 நின்று,
 धर्मनिपुणा 'தர்மங்களை பூர்ண
 மாய் அறிந்தவளான,
 धर्मचारिणी தர்ம அனுஷ்டானமு
 முள்ள,

श्रमणी சன்னியாஸினியான
 शर्वी சபரியை
 अभिगच्छ போய்க்காண்பிராக்
 इति என்று
 राघवं ஸ்ரீராகவருக்கு
 कथयामास தெரியப்படுத்தினான்.

सोऽभ्यगच्छन्महातेजाः शर्वीं शत्रुसूदनः । शर्वया पूजितः सम्यग्रामो दशरथात्मजः ॥

महातेजाः "மஹா போர்வீரரான,
 शत्रुसूदनः சுத்துருக்களை அழிப்
 सः அவர் [பவரான,
 शर्वी சபரியை
 अभ्यगच्छत् போய்க்கண்டார்.

दशरथात्मजः தசரதபுத்திரரான
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 शर्वया சபரியினால்,
 सम्यक् யத்யோக்யமாய்
 पूजितः பூஜிக்கப்பட்டார்.

पंपातीरे हनुमता सङ्गतो वानरेण ह । हनुमद्वचनाच्चैव सुग्रीवेण समागतः ॥ ५७ ॥

पंपातीरे "பம்பாந்திக்கரையில்
 हनुमता ஹனுமாரென்கிற
 वानरेण வானரரால்,
 सङ्गतः கண்டுகொள்ளப்பட்
 டார்.

ह शந்தோஷம்!
 हनुमद्वचनाच्च ஹனுமாருடைய
 वानरेण வார்த்தையால்,
 सुग्रीवेण एव சுக்ரீவரோடும்,
 समागतः च கூட்டுறவானார்.

सुग्रीवाय च तत्सर्वं शंसद्रामो महाबलः । आदितस्तद्यथावृत्तं सीतायाश्च विशेषतः ॥ ५८ ॥

महाबलः "மகா பலசாலியான
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 आदितः च ஆதிமுதலாய்,
 तत् அந்த
 यथावृत्तं நடந்த ஸமாசாரம்,

सर्वं எல்லாவற்றையும்,
 विशेषतः முக்கியமாய்
 सीतायाः வீரதையினுடைய
 तत् च அதையும்,
 सुग्रीवाय சுக்ரீவருக்கு
 शंसत् சொன்னார்.

सुग्रीवश्चापि तत्सर्वं श्रुत्वा रामस्य वानरः । चकार सख्यं रामेण प्रीतश्चैवाधिसाक्षिकम् ॥

सुग्रीवः "சுக்ரீவர் என்ற
 वानरः अपि வானரரும்,
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 तत् அந்த
 सर्वं च எல்லாவற்றையும்
 श्रुत्वा கேட்டு,
 चकार சேசாபவரோடு

प्रीतः च திருப்தியடைந்தவ
 एव உடனே [ராயும்,
 अधिसाक्षिकं அக்னிசாக்ஷியாய்,
 सख्यं { நல்ல சினேகிதனாய் இ
 { ருத்தலாகிற உடன்
 { படிக்கையை
 चकार செய்கார்.

ततो वानरराजेन वैरानुकथनं प्रति । रामायावेदितं सर्वं प्रणयादुःखितेन च ॥ ६० ॥

दुःखितेन	“துக்கமடைந்திருக்கிற	प्रति	குறித்து,
वानरराजेन	வானர ராஜனாலே,	सर्वं च	ஸமஸ்தமும்,
ततः	அதின்மேல்,	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
वैरानुकथनं	துவேஷத்தாக்கனாகுதல்	प्रणयात्	எதையுமொளிக்காமல்
	மான வார்த்தையை	आवेदितम्	சொல்லப்பட்டது.

प्रतिज्ञातं च रामेण तदा वालिवधं प्रति । वालिनश्च बलं तत्र कथयामास वानरः ॥ ६१ ॥

तव	“அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்,	रामेण	ஸ்ரீராமரால்,
वानरः	வானரர்,	वालिबंधं	வாலியைக்கொல்லு
वालिनः	வாலியினுடைய		வதை
बलं च	வல்லமையையும்,	प्रति च	பற்றியும்,
कथयामास	விவரித்துச்சொன்னார்.	प्रतिज्ञातम्	பரதிக்கூறுசெய்யப்
तदा	அப்போது,		பட்டது.

सुग्रीवः शङ्कितश्चासीन्नित्यं वीर्येण राघवे ॥ ६२ ॥

सुग्रीवः	“சுக்ரீவர்,	नित्यं च	ஸாதாரணமாய் உண்
राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்,	शङ्कितः	டாகக்கடியபடி,
वीर्येण	வீரியவிஷயத்தில்,	आसीत्	ஸந்தேகமடைந்தவ
			இருந்தார். [ராக

राघवप्रत्ययार्थं तु दुन्दुभेः कायमुत्तमम् । दर्शयामास सुग्रीवो महापर्वतसन्निभम् ॥ ६३ ॥

सुग्रीवः	“சுக்ரீவர்,	दुन्दुभेः	துந்துபி என்ற அசுர
तु	இந்தஸ்திதியில்,		னுடைய
राघव- } प्रत्ययार्थं }	ராகவரிடம் நம்பிக் கையுண்டாகும் பொருட்டு,	महापर्वतसन्निभं	பெருமலைக்குடிகரான,
		उत्तमं	மகாபெரிய [தை,
		कायं	தசையில்லாத சரீரத்-
		दर्शयामास	சட்டிக்காட்டினார்.

उत्सयित्वा महाबाहुः प्रेक्ष्य चास्थि महाबलः । पादाङ्गुष्ठेन चिक्षेप संपूर्णं दशयोजनम् ॥

महाबलः	“ப்ரஸித்திபெற்ற போர்வீரரான	उत्सयित्वा	பரிகாசமாய்நகைத்து,
		पादाङ्गुष्ठेन	காலின் கட்டைவிரலி
महाबाहुः	மஹாபாஹு,	संपूर्णं	பூர்ணமான [னால்,
च	அதின்மேல்,	दशयोजनं	பத்துயோஜனை,
अस्थि	எலும்புக்கூட்டை	उत्	லக்ஷ்யமின்றி,
प्रेक्ष्य	கவனமாய்ப் பார்த்து,	चिक्षेप	துக்கிக் கட்டாசினார்.

विभेद च पुनः सालान् सप्तैकेन महेषुणा । गिरिं रसातलं चैव जनयन् प्रत्ययं तदा ॥

புன:	“மேலும்,	जनयन्	உண்டுபண்ணுகிறவ
सप्त	ஏழு		ராய்,
सालान् च	மராமரங்களையும்,	एकेन	ஒரு
गिरिं च	பர்வதத்தையும்,	महेषुणा	பெரிய பாணத்தால்,
रसातलं एव	கிழிலகத்தையும்,	तदा	அப்பொழுது
प्रत्ययं	நம்பிக்கையை	विभेद	பிளந்தார்.

ततः प्रीतमनास्तेन विश्वस्तः स महाकपिः । किष्किन्ध्यां रामसहितो जगाम च गुहां तदा ॥

ततः	“அதுமுதல்,	रामसहितः	இராமரோடுகூடினவ
तेन	அதிலே,		ராக,
विश्वस्तः	நம்பிக்கையடைந்த	तदा	அப்பொழுது,
प्रीतमनाः	ஸந்துஷ்டமனமுடையவரான,	किष्किन्ध्यां	கிஷ்கிந்தை என்கிற
महाकपिः	பெரிய வானரரான	गुहां	குறைக்கு,
सः	அவர்	च	மறுபடி
		जगाम	சென்றார்.

ततोऽर्जुनरिवः सुग्रीवो हेमपिङ्गलः । तेन नादेन महता निर्जगाम हरीश्वरः ॥ ६७ ॥

ततः	“அங்கிருந்து,	महता	பெரிய,
हरिवरः	வானரச்ரேஷ்டரான,	तेन	அந்த
हेमपिङ्गलः	ஹேமபிங்கல் மஞ்	नादेन	தவனியால்
	சள்வண்ணரான,	हरीश्वरः	வானரர்களினிசன்
सुग्रीवः	சுகரீவர்		(வாலி)
अर्जुन	கர்ஜித்தார்.	निर्जगाम	வெளிக்கொம்பினான்.

अनुमान्य तदा तारां सुग्रीवेण समागतः । निजघान च तत्रैनं शरणैकैन राघवः ॥ ६८ ॥

तदा	“அப்பொழுது	राघवः	ஸ்ரீராகவர்,
तारां	தாரையை	तत्र	அவ்விடத்தில்,
अनुमान्य	எம்மதிக்கச்செய்து,	एनं	இவனை
सुग्रीवेण	சுகரீவரோடு	एकेन	ஒரு
समागतः	கை கலந்தான்.	शरणे च	பாணத்தாலேயே
		निजघान	கொன்றார்.

ततः सुग्रीववचनाद्वत्वा बालिनमाह्वे । सुग्रीवमेव तद्राज्ये राघवः प्रत्यपादयत् ॥ ६९ ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்,	हत्वा	கொன்று,
सुग्रीववचनात्	சுகரீவர் வார்த்தை	ततः	அப்பால்,
	யால்,	तद्राज्ये	அவன் ராஜ்யத்தில்,
बालिनं	வாலியை,	सुग्रीवं एव	சுகரீவரையே
आह्वे	புத்தத்தில்	प्रत्यपादयत्	ஸ்தாபித்தார்.

स च सर्वान् समानीय वानरान् वानरर्षभः । दिशः प्रस्थापयामास दिदृक्षुर्जनकात्मजाम् ॥

வானரர்ஷம: வாநராச்சரீஷ்டரான
ச: ச அவரும்,
जनकात्मजं ஜனகரின் புத்திரியை
दिदृक्षु: பார்க்க இச்சையுடை
யவராய்,

सर्वान् எல்லா
वानरान् வானரர்களை
समानीय அழைத்து,
दिशः திசைகளை (சூறித்து)
प्रस्थापयामास அனுப்பினார்.

ततो गृध्रस्य वचनात् संपातेर्हनुमान् बली । शतयोजनविस्तीर्णं पुष्टुवे लवणार्णवम् ॥७१॥

ततः அதின்மேல்,
बली பலவானான
हनुमान् ஹனுமார்,
गृध्रस्य கழுகான
संपाते: ஸம்பாதியினுடைய

वचनात् வார்த்தையால்,
शतयोजनविस्तीर्णं நூறுயோஜனை விஸ்
தாரமான
लवणार्णवं ஸமுத்திரத்தை,
पुष्टुवे தாண்டினார்.

तत्र लङ्कां समासाद्य पुरीं रावणपालिताम् । ददर्श सीतां ध्यायन्तीमशोकवनिकां गताम् ॥

रावणपालितां ராவணனால் அரசாள
ப்பட்ட
लङ्कां இலங்கை என்கிற
पुरीं பட்டணத்தை
समासाद्य அடைந்து,
तत्र அங்கு

अशोकवनिकां அசோகவனத்தை
गतां அடைந்திருக்கிற,
ध्यायन्ती த்யானித்துக்கொண்
டிருக்கிற
सीतां ஸீதையை
ददर्श கண்டார்.

निवेदयित्वाऽभिज्ञानं प्रवृत्तिं च निवेद्य च । समाश्वास्य च वैदेहीं मर्दयामास तोरणम् ॥

अभिज्ञानं அடையாளத்தை
निवेदयित्वा च தெரியப்படுத்தியும்,
प्रवृत्तिं முயற்சியை
निवेद्य च தெரிவித்தும்,

वैदेहीं விதேஹதேசத்தரசர்
பெண்ணை
समाश्वास्य च தெரியப்படுத்தியும்,
तोरणं வெளிவாயிலை
मर्दयामास சிதைத்தார்.

पञ्च सेनाग्रान् हत्वा सप्त मन्त्रिसुतानपि । शूरमक्षं च निषिष्य ग्रहणं समुपागमत् ॥

पञ्च ஐந்து
सेनाग्रान् ஸேனாதிபதிகளையும்,
सप्त எழு
मन्त्रिसुतान् अपि மந்திரிபுத்திரர்களை
हत्वा வதைத்து, [யும்,

शूरं சூரனான
अक्षं च அக்ஷனையும்
निषिष्य பொடிப்படுத்தி,
ग्रहणं பிடிபடுவதை
समुपागमत् அடைந்தார்.

अखेणोन्मुक्तमात्मानं ज्ञात्वा पैतामहादरात् । पर्षयन् राक्षसान् वीरो यन्त्रिणस्तान् यदृच्छया ॥
ततो दग्ध्वा पुरीं लङ्कामृते सीतां च मैथिलीम् । रामाय प्रियमाख्यातुं पुनरायान्महाकपिः ॥

वीர: சூரரான
மहाகபி: பெரியவானார்
பைதாமஹாட் பிரம்மதேவரின்
வராட் வரத்தால்,
ஆத்மான் தன்னை
யத்ச்சயா ப்ரயத்தினமின்றி
அக்ஷே அஸ்த்ரத்தினால்
உன்முக் விடுபட்டதாக
ஜாநா அறிந்து,
யந்நி: கயிற்றைக் கட்டியவர்
களான
தான் அந்த
ராக்ஷஸர்களை
மர்ஷய் கூப்பித்துக்கொண்டு,

மேயிலி மிதிவேதசத்தரசர்
முகளான
சீதா வலையை
ஈதே தவிர,
லங்கா இலங்கை என்ற
புரி பட்டணத்தை
தெய்வா தீயிட்டுக் கொளுத்தி,
ச உடனே,
தத: அவ்விடத்திலிருந்து,
ராமாய ஸ்ரீராமருக்கு
பிரிய பிரியத்தை
ஆख्याது சொல்வதற்காக,
புந: திரும்பி
ஆயாட் வந்தார்.

सोऽभिगम्य महात्मानं कृत्वा रामं प्रदक्षिणम् । न्यवेदयदभेयात्मा दृष्ट्वा सीतेति तत्त्वतः ॥

அமேயாத்மா அளவில்லாத புத்தி
யை உடையவரான
ச: அவர்
மஹாத்மாவான
ராம் ஸ்ரீராமரை
அபிசமய அடைந்து,
ப்ரதக்ஷிணத்தை

கூத்வா செய்து,
தூத்வா “காணப்பட்டாள்
சீதா வலையை”
இதி என்று,
தத்வத: நடந்தவாறு
ந்யவேதயத் தெரிவித்தார்.

ततः सुग्रीवसहितो गत्वा तीरं महोदधेः । समुद्रं क्षोभयामास शरैरादित्यसन्निभैः ॥७८॥

தத: அதின்மேல்
சுசுரீவசஹித: சுக்ரீவரோடு கூடின
வராய்,
மஹோதய: சமுத்திரத்தினுடைய
தீர் கரையை

கத்வா அடைந்து,
ஆத்யசந்நிமே: சூரியனுக்கு நிகரான
சரே: பாணங்களால்,
சமசுத்ரம் சமுத்திரத்தை
க்ஷோபயாசாச கலக்கினார்.

दर्शयामास चात्मानं समुद्रः सरितां पतिः । समुद्रवचनाच्चैव नलं सेतुमकारयत् ॥७९॥

சரிதா நதிகளுக்கு
பதி: பதியான
சமசுத்ர: சமுத்ரராஜனும்,
ஆத்மான் நிஜரூபத்தை,
தர்சயாசாச தோற்றுவித்தான்.

சமசுத்ரவசனாச் சமுத்திரராஜன் வார்
தத்தையாலேயே
நலம் நளனைக்கொண்டு,
செது ச அணையையும்
அகாரயத் அமையச்செய்தார்.

தென ரதா புரீ லக்ஷா ஹதா ராவரமாஹவ் | ராம: சீதா஢ுபாப்ய புரா த்ரீடாஸுபாபரமத் || ௧௦ ||

ராம: ஸ்ரீராமர்,
தென அதின்வழியாய்,
லக்ஷா இலங்கை என்ற
புரீ புரியை
ரதா அடெந்து,
ஃஹவ் யுத்தத்தில்
ராவர இராவரணை

ஹதா வதைசெய்து,
சீதா வலீதையை
பாப்ய அடெந்து,
அநு பிறகு
புரா தனக்கு உள்ளபடி
த்ரீடா லஜ்ஜையை [இல்லாத
உபாபரமத் அடெந்தார்.

தாஸுவாச ததா ராம: புரபு ஜனசஸ்தி | அ஢ுப்யமாபா சா சீதா விவீச ஜவலந் சதீ ||

தத: அதிலே,
தா அவரைப் பார்த்து,
ஜனசஸ்தி ஜனசபையில்
புரபு கொடுமையான வார்த்
ராம: ஸ்ரீராமர் [தையை
உவாச சொன்னார்.

சதீ பதிவரதையான
சா அந்த
சீதா வலீதை
அ஢ுப்யமாபா ஸஹித்காதவராய்,
ஜவலந் அக்னியில்
விவீச ப்ராவேசித்தார்.

ததாஸிவசநாத் சீதா ஜாத்ர விரதகல்பபா | பரூ ராம: சப்ரஹ்: புஜித: சர்வதேவதீ: ||

தத: அதிலிருந்து
அசிவசநாத் அக்னியின் வார்த்தை
யால்

ராம: ஸ்ரீராமர்
சப்ரஹ்: மிகக் களிப்புற்றவராய்
பரூ விளங்கினார்.
சர்வதேவதீ: ஸமஸ்த தேவதைக

சீதா வலீதையை
விரதகல்பபா கல்மஷமற்றவராக
ஜாத்ர அறிந்து,

புஜித: பூஜிக்கப்பட்டார்.

கர்மபா தென மஹதா தலூக்ய சசராசரம் | சதேவர்பிபாந் துபு ராபவச்ய மஹதமந: || ௧௧ ||

மஹதமந: மஹாத்மாவான
ராபவச்ய ஸ்ரீராகவருடைய,
தென அந்த
மஹதா பெரிய
கர்மபா காரியத்தாலே,

சசராசரம் { அசைபொருள், அசை
யாப்பொருள் இவை
களோடுகூடின,
சதேவர்பிபாந் தேவரிஷிகணங்களு
டன் கூடின
தலூக்ய மூவுலகும்
துபு ஸந்தோஷமடைந்தது.

அபிபிச்ய ச லக்ஷாயா ராசசெந்ர விபிபாணம் | கதகத்யஸ்ததா ரா஢ா விசுவ: புஸுமாத ஹ ||

ததா அப்பொழுது
ராம: ஸ்ரீராமர்,
விபிபாண ச விபிஷணரையே
லக்ஷாயா இலங்கையில்
ராசசெந்ர இராசுஸமன்னராக
அபிபிச்ய பட்டாபிஷேகம்
செய்து,

கதகத்ய: எடுத்த காரியத்தை மு
ற்றும் முடித்தவராய்,
விசுவ: கவலை நீங்கியவராய்,
புஸுமாத ஸந்தோஷித்தார்.
ஹ ஆச்சர்யம்!

देवताभ्यो वरं प्राप्य समुत्थाप्य च वानरान्। अयोध्यां प्रस्थितो रामः पुष्पकेण सुहृदतः ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்,
 தேவதாப்ய: தேவர்களிடமிருந்து
 வர் வரத்தை
 ப்ராப்ய பெற்றுக்கொண்ட
 தால்,
 வானரான் வானரர்களை
 ச முழுவதும்

சமுத்பாப்ய எழுப்பி,
 சுஹ்ருத: சுஹ்ருத்துக்களால்
 பூழ்ப்பட்டவராய்,
 புஸ்பகேண புஷ்பகவிமானத்தைக்
 கொண்டு,
 அயோத்யைக்கு
 ப்ரஸ்தித: புறப்பட்டார்.

भरद्वाजाश्रमं गत्वा रामः सत्यपराक्रमः। भरतस्यान्तिकं रामो हनूमन्तं व्यसर्जयत् ॥८६॥

சத்யபராக்க்ரம: நிஜமான பராக்க்ரம
 முடையவரான
 ராம: ஸ்ரீராமர்,
 ப்ரத்வாஜாஸ்ரமம் பரத்வாஜாச்சரமத்
 ராவா அடைந்து, [தை

பரதருடைய
 அன்திகம் ஸமீபத்திற்கு
 ஹனூமன்தை,
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 வ்யசர்ஜயத் அனுப்பினார்.

पुनराख्यायिकां जल्पन् सुग्रीवसहितस्तदा। पुष्पकं तत् समारुह्य नन्दिग्रामं ययौ तदा ॥

ததா அக்காலத்தில்,
 சுஸ்ரீவருடன் கூடின
 தத் அந்த [வராய்,
 புஸ்பகம் புஷ்பகத்தில்
 சமாரூஹ்ய ஏறி,
 ததா அப்பொழுது

அக்யாயிகா பூர்வவிருத்தார்த்தத்
 தை,
 புன: மறுபடியும்
 ஜல்பந் சொல்லிக்கொண்டு,
 நந்நித்ராமத்தை
 யயௌ அடைந்தார்.

नन्दिग्रामे जटां हित्वा भ्रातृभिः सहितोज्ज्वः। रामः सीतामनुप्राप्य राज्यं पुनरवाप्तवान् ॥

அனவ: பாபாஹிதரான
 ராம: ஸ்ரீராமர்,
 ஆர்துபி: ப்ராதாக்களோடு
 சஹித: கூடினவராய்,
 நந்நித்ராமத்தில்,
 ஜடா ஜடையை

ஹிதவா களைந்து,
 சீதா வஸ்தையை
 அநுப்ராப்ய கூடவைத்துக்
 கொண்டு,
 ராஜ்யம் இராஜ்யபரிபாலனத்
 புன: மறுபடி [தை,
 அவாஸ்தவான் கைக்கொண்டார்.

प्रहृष्टमुदितो लोकस्तुष्टः पुष्टः सुधार्मिकः। निरामयो ह्यरोगश्च दुर्भिक्षभयवर्जितः ॥८९॥

லாக: ஜனமானது
 ப்ரஹ்ஸுத: மயிர்க்கூச்சடைந்து
 களித்ததாக ஆனது.
 துஸ்த: ஸந்தோஷித்ததாக
 ஆனது.
 புஸ்த: போஷிக்கப்பட்டதாக

சுதார்க்க: நல்ல தர்மங்களைபுடையதாக ஆனது.
 நிராமய: சரீரபிதையற்றதாக ஆனது.
 அரோக: மனோவ்யாதியற்றதாக ஆனது.
 துர்க்கிஷய- } கூஷமபயம் இல்லாத
 வர்ஜித: ச } தாகவும் ஆனது.
 டி

न पुत्रमरणं किञ्चिद्भक्ष्यन्ति पुरुषाः कचित् । नार्यश्चाविधवा नित्यं भविष्यन्ति पतिव्रताः ॥

புரூஷ: புருஷர்கள்
கசித் ஓரிடத்திலும்,
கிசித் கொஞ்சமும்,
புதமரணம் புத்திரமரணத்தை
இஷ்யந்தி ந காணமாட்டார்கள்.

நார்ய: வ ஸ்திரீகளும் [களாக,
அவிதவா: விதவைகளாகாதவா-
நித்யம் எப்பொழுதும்,
பதிவ்ரதா: பதிவ்ரதைகளாக
பவிஷ்யந்தி இருப்பார்கள்.

न चाग्निं भयं किञ्चिन्नाप्सु मज्जन्ति जन्तवः । न वातजं भयं किञ्चिन्नापि ज्वरकृतं तथा ॥

அகிந் அக்னியா லுண்டாகிற
பயம் பயம்
கிசித் கொஞ்சமும்
ந இல்லை.
ச மேலும்,
ஜந்தவ: ஜந்துக்கள்
அப்சு ஜலங்களில்
மஜ்ஜந்தி ந முழுக்கி மரணமடை
கிறதில்லை.

வாதஜ் வாயுவிலுண்டான
பயம், பயம்,
கிசித் அபி கொஞ்சமும்,
ந இல்லை.
ததா அப்படியே
ஜவரகூத் ந ஜவரத்தாலுண்டா
னதமில்லை.

न चापि क्षुद्भयं तत्र न तस्करभयं तथा

தவ அங்கு
கூத்யம் அபி பசியால் உண்டாகிற
ந இல்லை. [பயமும்

॥ ९२ ॥

ததா அப்படியே
தஸ்கரபயம் ச திருடர்களுடைய
ந இல்லை. [பயமும்

नगराणि च राष्ट्राणि धनधान्ययुतानि च । नित्यं प्रमुदिताः सर्वे यथा कृतयुगे तथा ॥

நகராணி ச பட்டணங்களும்,
ராசுராணி ச தேசங்களும்
தனதானயங்களுாடு
தனதானயங்களுாக
ததயுதானி { ஆயின.

கூதயுடு கிருதயுகத்தில்,

ததா எப்படியோ
ததா அப்படியே,
சர்வ் எல்லாரும்,
நித்யம் எப்பொழுதும்,
ப்ரமுதிதா: { ஸந்தோஷமடைந்த
வர்களாக இருந்தார்
கள்.

अश्वमेधशतैरिष्टा तथा बहुसुवर्णकैः । गवां कोव्ययुतं दत्त्वा ब्रह्मलोकं प्रयास्यति ॥ ९४ ॥

அசுவதேயம் தன ததா த்ராதேயம் மதாயசா: ॥ ९५ ॥

அசுவதேயசுத: { அநேக தூற்றுக்கணக்
கான அசுவதேத
தா கங்களாலே,

ததா அப்படியே,
ததுசுவர்க்கை: வெகுதரவயங்களுான
தா கவிசேஷங்களுால்
தா கங்களைச் செய்து,

இது பசுக்களுடைய
கவா் பசுக்களுடைய
கூவ்யுதம் அநேககோடிகளை

ததா கொடுத்தது,
அசுவதேயம் கணக்கில்லாத
தன் பொருளை
த்ராதேயம்: பிராம்ஹணர்களுக்கு
ததா கொடுத்தது,
மதாயசா: மதாாகிந்த்தியை உ
டையவராய்
த்ராதேயம்: ப்ராம்ஹணாகத்தை
ததாயப்போகிறார்.

राजवंशाञ्छतगुणान् स्थापयिष्यति राघवः। चातुर्वर्ण्यं च लोकेऽस्मिन् स्वे स्वे धर्मे नियोक्ष्यति॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்,	लोके	உலகத்தில்
राजवंशान्	ராஜவம்சங்களை	चातुर्वर्ण्यं च	நான்குவர்ணத்தை
शतगुणान्	நூறுமடங்கு	स्वे स्वे	அவரவர் [யும்,
स्थापयिष्यति	நிலைநிறுத்தப்போகி	धर्मे	தர்மத்தில்,
अस्मिन्	இந்த [ஊர்.	नियोक्ष्यति	நடப்பிக்கப்போகிறார்.

दशवर्षसहस्राणि दशवर्षशतानि च । रामो राज्यमुपासित्वा ब्रह्मलोकं प्रयास्यति ॥ ९७ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
दशवर्षसहस्राणि	பதனாபிர வருஷங்கள்,	उपासित्वा	ஆண்டு,
च	இன்னும்	ब्रह्मलोकं	பிரம்ஹலோகத்தை
दशवर्षशतानि	ஆபிர வருஷங்கள்,	प्रयास्यति	அடையப்போகிறார்.

इदं पवित्रं पापघ्नं पुण्यं वेदैश्च संमितम् । यः पठेद्रामचरितं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ९८ ॥

इदं	பரிசுத்தமான,	इदं	இந்த
पवित्रं	பாபத்தைஹரிக்கிற,	रामचरितं	ஸ்ரீராமருடைய கதை
पापघ्नं	புணியத்தையளிப்ப	यः	எவன் [யை,
पुण्यं	மேலும், [தான்,	पठेत्	படிக்கிறானே (அவன்),
च	வேதங்களோடு	सर्वपापैः	எல்லாபாபங்களாலும்
वेदैः	ஒப்பான,	प्रमुच्यते	விடப்படுகிறான்.
संमितं			

एतदाख्यानमायुष्यं पठन् रामायणं नरः । सपुत्रपौत्रः सगणः प्रेत्य स्वर्गे महीयते ॥ ९९ ॥

आयुष्यं	ஆயுளைக் கொடுக்க	सपुत्रपौत्रः	பிள்ளைபேரன்களோடு
एतत्	இந்த [வல்ல		கடினவனாய்,
रामायणं	இராமாயணமென்கிற	सगणः	பரிஜனங்களுடன் கூடி
आख्यानं	சரித்திரத்தை		னவனாய்,
पठन्	படிக்கிற	प्रेत्य	சரீரத்தைவிட்டு,
नरः	மனிதன்,	स्वर्गे	ஸ்வர்கத்தில்
		महीयते	பூஜிக்கப்படுகிறான்.

पठन् द्विजो वाग्‍धृषभत्वमीयात् स्यात् क्षत्रियो भूमिपतित्वमीयात् ।

वाणिज्जनः पण्यफलत्वमीयाज्जनश्च शूद्रोऽपि महचमीयात् ॥ १०० ॥

पठन्	படிக்கிறவன்,	वाणिज्जनः	வணிகரன்
द्विजः	ப்ராம்ஹணனாக	पण्यफलत्वं ईयात्	வ்யாபாரத்தில் லாபத்
स्यात्	இருந்தால், [டைவான்.		தை பெறுவான்.
वाग्‍धृषभत्वं ईयात्	வாக்வல்லமையை அ-	अपि	மேலும்,
क्षत्रियः	கூத்திரியன்	शूद्रः जनः च	சூத்திரனும்
भूमिपतित्वं	சக்கிரவர்த்திதன்மை	महत्वं	பெருமையை
ईयात्	அடைவான். [யை	ईयात्	அடைவான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் || 2 ||

ब्रह्मागमनम्—பிரம்மதேவரின் வரவு.

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः । पूजयामास धर्मात्मा सहशिष्यो महामुनिः ॥

नारदस्य	நாரதருடைய	धर्मात्मा	தர்மா த்மாவான்,
तत्	அந்த	महामुनिः	மஹாமுனிவர்
वाक्यं	வாக்கியத்தை	सहशिष्यः तु	சிஷ்யர்களோடு
श्रुत्वा	கேட்டு,		கூடினவராகவே
वाक्यविशारदः	சொல்வன்மையான,	पूजयामास	பூஜித்தார்.

यथावत् पूजितस्तेन देवर्षिर्नारदस्तदा । आपृष्ट्वैवाभ्यनुज्ञातः स जगाम विहायसम् ॥ २ ॥

तेन	அவரால்	तदा	அப்பொழுது
यथावत्	விதிப்படி	आपृष्ट्वा	உத்திரவுகேட்டு,
पूजितः	பூஜிக்கப்பட்டவரான,	अभ्यनुज्ञातः एव	விடைபெற்றவராக
देवर्षिः	தேவரிஷ்யான		வும்
सः	அந்த	विहायसं	ஆகாசத்தை
नारदः	நாரதர்,	जगाम	அடைந்தார்.

स मुहूर्ते गते तस्मिन् देवलोकं मुनिस्तदा । जगाम तमसातीरं जाह्नव्यास्त्वविदूरतः ॥ ३ ॥

तस्मिन्	அவர்	मुनिः तु	முனிவரும்,
देवलोकं	தேவலோகத்தை	तदा	அப்பொழுது,
गते	அடைந்தவளவில்,	जाह्नव्याः	கங்கையினுடைய
मुहूर्ते	முகூர்த்தத்திற்கெல்	अविदूरतः	ஸமீபத்தில்,
	லாம்,	तमसातीरं	தமஸாதீரத்தை
सः	அந்த	जगाम	அடைந்தார்.

स तु तीरं समासाद्य तमसाया मुनिस्तदा । शिष्यमाह स्थितं पार्श्वे दृष्ट्वा तीर्थमकर्दमम् ॥ ४ ॥

सः	அந்த	अकर्दमं	கல்மஷமற்ற, தெளி
मुनिः तु	முனிவரும்,	तीर्थं	தீர்த்தத்தை [வான
तमसायाः	தமஸாதியினுடைய	दृष्ट्वा	பார்த்து,
तीरं	கரையை	पार्श्वे	பக்கத்தில்
समासाद्य	அடைந்து,	स्थितं	நின்ற
तदा	அப்பொழுது,	शिष्यं	சிஷ்யரைப்பார்த்து
		आह	சொன்னார்.

अकर्दममिदं तीर्थं भरद्वाज निशामय । रमणीयं प्रसन्नाम्बु सन्मनुष्यमनो यथा ॥ ५ ॥

भरद्वाज	“பரத்வாஜ!	रमणीयं	மனோஹரமான
सन्मनुष्यमनः यथा	ஸாதுக்களுடைய	इदं	இந்த
	உள்ளம்போல,	तीर्थं	ஸ்நானகட்டத்தை
अकर्दमं	கல்மஷமற்ற	निशामय	பார்.
प्रसन्नाम्बु	தெளிவான ஜலமு		
	டையதான்,		

न्यस्यतां कलशस्तात दीयतां वल्कलं मम । इदमेवावगाहिये तमसातीर्थमुत्तमम् ॥ ६ ॥

தாத
கலச:
न्यस्यतां
मम
वल्कलं
दीयतां

“குழந்தாய்!
உதகபாத்திரம்
கிழ்வைக்கப்பட்டும்.
என்னுடைய
மரவிரி
கொடுக்கப்பட்டும்.

उत्तमं
इदं एव
तमसातीर्थं
अवगाहिये

சுரேஷ்டமான
இதே
தமஸாநதியின்
தீர்த்தத்தில்
ஸ்நானம்செய்யப்
போகிறேன்.”

एवमुक्तो भरद्वाजो वाल्मीकेन महात्मना । प्रायच्छत मुनेस्तस्य वल्कलं नियतो गुरोः ॥ ७ ॥

महात्मना
वाल्मीकेन
एवं
उक्तः
गुरोः
नियतः

மஹாத்மாவான
வால்மீகரால்
இங்வனம்
சொல்லப்பட்ட,
குருவுக்கு
அடங்கின

भरद्वाजः
तस्य
मुनेः
वल्कलं
प्रायच्छत

பரத்வாஜர்,
அந்த
முனிவருக்கு
மரவிரியை
கொடுத்தார்.

स शिष्यहस्तादादाय वल्कलं नियतेन्द्रियः । विचचार ह पश्यंस्तत् सर्वतो विपुलं वनम् ॥

नियतेन्द्रियः
सः
शिष्यहस्तात्
वल्कलं
आदाय
विपुलं

ஐம்புலன்களை அடக்
அவர் [கிய
சிஷ்யர்கையிலிருந்து
மரவிரியை
எடுத்துக்கொண்டு,
விசாலமான

तत्
वनं
सर्वतः
पश्यन्
विचचार
ह

அந்த
காட்டை,
நாற்புறத்திலும்
பார்த்துக்கொண்டு,
ஸஞ்சரித்தார்.
ஹந்தோஷம்!

तस्याभ्याशे तु मिथुनं चरन्तमनपायिनम् । ददर्श भगवांस्तत्र कौश्वयोश्चारुनिस्वनम् ॥ ९ ॥

भगवान्
तत्र
तस्य
अभ्याशे
चरन्तं
अनपायिनं

பகவான்,
அங்கு
அதினுடைய
ஸமீபத்தில்
சஞ்சரிக்கிற,
இணைபிரியாத,

चारुनिस्वनं
कौश्वयोः
मिथुनं
तु
ददर्श

இனிமையான குர
வடைய
இரண்டு க்ரௌஞ்ச
பகடிகளுடைய
ஆண்பெண் ஜோடியை
இப்பொழுது
பார்த்தார்.

तस्मात्तु मिथुनादेकं पुमांसं पापनिश्चयः । जघान वैरनिलयो निषादस्तस्य पश्यतः ॥ १० ॥

पापनिश्चयः
वैरनिलयः
निषादः
तस्मात्
मिथुनात्

பாபத்திலுறுதி
கொண்ட
குரூரங்களுக்கிருப்பி
வேடன், [டமான
அந்த
ஆண்பெண் ஜோடியி
லிருந்து

पुमांसं
एकं
पश्यतः
तस्य तु
जघान

ஆணை
ஒன்றை
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற
அவரை அனாதரித்து
கொன்றான்.

ஸோஃபிஷேகம் தத: க்ருதவா தீரீயே தஸ்மிந் யதாவிதி | தமேவ திந்தியந்நர்த்துபாவர்தத வு ஸுநி: ||

தத: அப்பால்,
ச: அந்த
ஸுநி: முனிவர்,
தஸ்மிந் அந்த
தீரீயே தீர்த்தத்தில்
யதாவிதி விதிப்படி

அஸிஷேகம் நீராடுதலை
க்ருதவா செய்து,
தம் அந்த
அர்த்தே எவ விஷயத்தையே
திந்தியந் ஆலோசித்துக்
உபாவர்தத வு திரும்பினார்.[கொண்டு

பரதவாஸ்தத: ஸிஷ்யோ விநித: ஸ்ருதவாஸ் ஸுநி: | கலசம் பூர்ணமாடாய பூஸ்தோஸுஜகாம ஹ ||

விநித: வினயத்தோடுகூடின
ஸ்ருதவாஸ் சாஸ்திரமறிந்த,
ஸுநி: க்ருதவாஸ்க்குயுள்ள,
ஸிஷ்ய: சிஷ்யரான
பரதவாஸ: பரதவாஸார்,

பூர்ணம் பூர்ணமான
கலசம் உதகபாத்திரத்தை
அடாய எடுத்துக்கொண்டு,
தத: அப்பொழுது
பூஸ்த: பின்பாக
அஸுஜகாம ஹ கூடச்சென்றார்.

ச பரிஷ்யாஸ்ரமபதம் ஸிஷ்யேண ஸஹ தர்மவித் | உபவிஸ்த: கதாஸ்வான்யாஸ்தகார த்யானமாஸ்தித: ||

தர்மவித் தர்மத்தையறிந்த
ச: அவர்,
ஸிஷ்யேண சிஷ்யரோடு
ஸஹ கூட,
அஸ்ரமபதம் ஆஸ்ரமஸ்தானத்தை
பரிஷ்ய புகுந்து,

உபவிஸ்த: உட்கார்ந்தவராய்,
த்யானம் த்யானத்தை
அஸ்தித: அடைந்தவராய்,
அந்யா: இதர
கதா: ச புராணபரராயணம்
சகார செய்தார்.. [கலை

அஜகாம ததோ ப்ரஹ்மா லோககர்தா ஸ்வயம் ப்ரஹ்ம | த்ருமஸுலோ மஹாதேஜா த்ருதம் தம் ஸுநிபுஜஸம் ||

தத: அப்போது,
லோககர்தா உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவரான
ப்ரஹ்ம: ப்ரஹ்மவான
த்ருமஸுல: நான்கு முகமுடைய
மஹாதேஜா: மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ள
வ்ருமவான

ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மமா,
ஸுநிபுஜஸம் முனிபுங்கவரான
தம் அவரையார்
த்ருதம் பார்ப்பதற்கு
ஸ்வயம் தாமே
அஜகாம வந்தார்.

வால்மீகிரத தம் த்ருஷ்டா ஸஹஸோத்யாய வாக்யத: | ப்ராஜ்ஜலி: ப்ரணதோ ப்ரஹ்மா தஸ்தோ ப்ரமவிஸ்தித: ||

அத்ய அங்கே
வால்மீகி: வால்மீகி
தம் அவரையார்
த்ருஷ்டா கண்டு,
ஸஹஸா சிக்கிரமாக
உத்யாய எழுந்திருந்து,
ப்ரமவிஸ்தித: மிகவும் ஆச்சரியப்
பட்டவராய்

வாக்யத: மனமொழிகளை அடக்கினவராய்,
ப்ரணத: தண்டனிட்டு,
ப்ராஜ்ஜலி: நன்றாகக் கைகளைக்
கூப்பினவராய்,
ப்ரஹ்மா ஆகி,
தஸ்தோ நின்று.

पूजयामास तं देवं पाद्यार्ध्यासनवन्दनैः । प्रणम्य विधिवच्चैनं पृष्ट्वाऽनामयमव्ययम् ॥२५॥

तं देवं	அந்த தேவரை	विधिवत्	சாஸ்திரோக்தமாக
पाद्यार्ध्यासन- वन्दनैः	பா தீயம், அர்க்யம், ஆஸனம், வந்தனார்	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து,
	இவைகளால்	अव्ययं	மாறுதலற்ற
पूजयामास	பூஜித்தார்.	अनामयं	கேதமத்தை
एनं	இவரை	पृष्ट्वा च	விசாரித்து ஸத்திரித் தார்.

अथोपविश्य भगवानासने परमार्चिते । वाल्मीकये महर्षये संदिदेशासनं ततः ॥ २६ ॥

अथ	இப்பொழுது	ततः	அப்பால்
भगवान्	பகவான்	महर्षये	மஹர்ஷியான
परमार्चिते	மிகவும் பூஜிக்கப்பட்ட	वाल्मीकये	வால்மீகிக்கு
आसने	ஆஸனத்தில்	आसनं	ஆஸனத்தை
उपविश्य	உட்கார்ந்து,	सन्दिदेश	நியமித்தார்.

ब्रह्मणा समनुज्ञातः सोऽध्युपाविशदासने

॥ २७ ॥

सः अपि	அவரும்	समनुज्ञातः	உத்திரவுபெற்றவராய்
ब्रह्मणा	பிரம்ஹாவினால்	आसने	ஆஸனத்தில்
		उपाविशत्	உட்கார்ந்தார்.

उपविष्टे तदा तस्मिन् साक्षाल्लोकपितामहे । तद्वतेनैव मनसा वाल्मीकिर्ध्यानमास्थितः ॥२८॥

लोकपितामहे	உலகபிதாமஹரான	मनसा एव	மனதோடேயே
तस्मिन्	அவர்	वाल्मीकिः	வால்மீகி,
साक्षात्	கண்ணின் முன்னே	तदा	அப்பொழுது,
उपविष्टे	உட்கார்ந்தபொழுது,	ध्यानं	மனதிற்குள்ளேயே
तद्वतेन	அதிலேயே லயித்த,		ஆலோசிப்பதை
		आस्थितः	அடைந்திருந்தார்.

पापात्मना कृतं कष्टं वैरग्रहणबुद्धिना । यस्तादृशं चारुखं क्रौञ्चं हन्यादकारणात् ॥ २९ ॥

वैरग्रहण- बुद्धिना	‘பகையாலே பற்றவே னுமென்கிற புத்தி யை ந டையவனான	यः	எவன்,
पापात्मना	பாபா த்மாவால்	तादृशं	அப்படிப்பட்ட
कष्टं	கொடுமை	चारुखं	மதுரமாய்க்கூவிக்க கொண்டிருந்த
कृतं	செய்யப்பட்டது.	क्रौञ्चं	க்ரௌஞ்சத்தை,
		अकारणात्	காரணமில்லாமல்
		हन्यात्	கொல்வான் ?’

शोचन्नेव मुहुः क्रौञ्चीमुप श्लोकमिमं पुनः । जगवन्तर्गतमना भूत्वा शोकपरायणः ॥३०॥

शोकपरायणः	துக்கபரவசரான	भूत्वा	ஆகி,
	அவர்,	मुहुः	சற்றுநேரம்
पुनः	இன்னும்மிகமாய்	इमं	இந்த
क्रौञ्ची एव	பெண்க்ரௌஞ்சத் தையே	श्लोकं	சுலோகத்தையே
गतमनाः	சிந்திக்கிறவராய்,	अन्तः	மனதிற்குள்ளேயே
शोचन्	துக்கிக்கிறவராய்	उप जगौ	உச்சரித்தார்.

न ते वागवृता काव्ये काचिदत्र भविष्यति । कुरु रामकथां पुण्यां श्लोकवद्धां मनोरसाम् ॥

அஃ “இந்த
காவ்யே காவியத்தில்
தே உமது
வாக் வாக்கானது
காசித் கொஞ்சமும்
அநுதா நிஜமற்றதாக
அவிய்யதி ந ஆகப்போகிறதில்லை.

புण्या புண்ணியமான
ராமகதா ஸ்ரீராமகதையை
மனரமா மனதின்கிண்ப்பான
தாக்க
சுலோகங்களா
லமைந்ததாக
கुरु செய்யக்கடவீர்.

यावत् स्थास्यन्ति गिरयः सरितश्च महीतले । तावद्रामायणकथा लोकेषु प्रचरिष्यति ॥

மஹீதலே “உலகத்தில்,
கிரய: மலைகளும்
சரித: ச நதிகளும்
யாவத் எதுவரைக்கும்

ஸ்தாஸ்யந்தி இருக்குமோ
தாவத் அதுவரைக்கும்
ராமாயணகதா ராமாயணகதை
லோகேஷு உலகங்களில்
அச்சரிஷ்யதி விளங்கப்போகின்றது.

यावद्रामस्य च कथा त्वत्कृता प्रचरिष्यति । तावद्धर्मपथं त्वं मल्लोकेषु निवत्स्यसि ॥३८॥

ச “மேலும்,
தவ்ருதா உம்மால் செய்யப்பட்ட
ராமசய ஸ்ரீராமருடைய [ட
கதா கதை
யாவத் எதுவரையில்
அச்சரிஷ்யதி விளங்குகிறதோ,
தாவத் அதுவரையில்

மல்லோகேஷு என்னுடைய உலகங்
அய: கீழே [களில்
கவ் மேலே
அவ் எங்கும்
தவ் நீர்
நிவத்யசி ஸ்திராமாக இருக்கப்
போகிறீர்.”

इत्युक्त्वा भगवान् ब्रह्मा तत्रैवान्तरधीयत । ततः सशिष्यो भगवान् मुनिर्विस्मयमाययौ ॥

ஐதி இவ்விதம்
உச்சவா சொல்லி,
அகவான் பகவானான
அஹா பிரஹ்மதேவர்
தஃ அங்கே
ஏவ தகூணமே

அந்தரதீயத அந்தர்த்தானமடைந்
தத: அப்பொழுது [தார்.
அகவான் பகவானான
சுனி: முனிவர்,
சசிஷ்ய: சிஷ்யரோடு கூடினவ
விஸ்யம் ஆச்சரியத்தை [ராய்,
அயயௌ அடைந்தார்.

तस्य शिष्यास्ततः सर्वे जगुः श्लोकमिमं पुनः । मुहुर्मुहुः प्रीयमाणाः प्राहुश्च भृशविस्मिताः ॥

தத: அன்றியும்
தசய அவருடைய
சிஷ்யா: சிஷ்யர்கள்
சर्वे च எல்லோரும்,
அசாவிஸ்மிதா: வெகு ஆச்சரியமடைந்
தவர்களாய்,
ஐம் இந்த

சுலக் சுலோகத்தை
சுஹ: சுஹ: அடிக்கடி
அஹ: சொன்னார்கள்.
புன: இன்னுமதிமாய்
பிரியமாண: சந்தோஷமடைந்தவர்
களாய்
புன: பாடவும் பாடினார்கள்.

समाक्षरैश्चतुर्भिः पादैर्गीतो महात्मना । सोऽनुव्याहरणाद्भूयः शोकः श्लोकत्वमागतः ॥

ய: எது,
 समाक्षरै: ஸமமான அக்ஷரங்
 चतुर्भि: நான்கு [களையுடைய
 पादै: பாடங்களால்
 महात्मना மஹாத்மாவால்
 गीत: பாடப்பட்டதோ,

स: அந்த
 शोक: சோகமானது,
 अनुव्याहरणात् அடிக்கடி சொல்லு
 भूय: மறுபடி [வதால்,
 श्लोकं சிலோகமாயிருக்கு
 आगतः அடைந்தது. [கையை

तस्य बुद्धिरियं जाता वाल्मीकेर्भावितात्मनः । कृत्स्नं रामायणं काव्यमीदृशैः करवाण्यहम् ॥

भावितात्मनः சிந்திக்கப்பட்ட பரம
 த்மாவையுடைய

तस्य அந்த
 वाल्मीके: வால்மீகிக்கு
 कृत्स्नं ஸமஸ்தமான
 रामायणं ராமாயணமென்ற
 काव्यं காவ்யத்தை

ईदृशै: இவ்வாறாய்
 अहं “நான்
 करवाणि செய்யக்கடவேன்”
 (என்ற)
 इयं இந்த
 बुद्धि: நிச்சயம்
 जाता உண்டாயிற்று.

उदारवृत्तार्थपदैर्मनोरमैस्तदस्य रामस्य चकार कीर्तिमान् ।

समाक्षरैः श्लोकशतैर्यशस्विनो यशस्करं काव्यमुदारधीर्मुनिः ॥ ४३ ॥

कीर्तिमान् கீர்த்திபெற்ற
 उदारधी: கம்பீரபுத்தியை
 मुनि: முனிவர் [உடைய
 यशस्विनः கீர்த்தியை உடைய
 भस्य இந்த
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 यशस्करं கீர்த்தியை உண்டு
 பண்ணுகிற
 तत् அந்த

काव्यं காவ்யத்தை
 उदारवृत्तार्थपदै: { சிறந்த விருத்தங்கள்,
 { அர்த்தங்கள், பதங்
 { கள் பிரம்பின,
 मनोरमै: மனதிற்கினிய,
 समाक्षरै: ஒத்த எழுத்துக்களை
 உடைய
 श्लोकशतै: அனேக சிலோகங்க
 चकार இயற்றினார். [வினால்

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

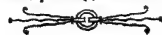
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ४४ ॥

उपगतसमास- } அமைந்த ஸமாஸங்
 सन्धियोगं } கள், ஸந்திகள், இ
 வைகளை உடைய
 सममधुरोपनतार्थ- } ஸமமாயும், மதுரமா
 वाक्यबद्धं } யும், சேர்ந்திருக்கிற
 அர்த்தங்களையுடைய
 वाक्यங்களால் கோர்
 க்கப்பட்ட,

मुनिप्रणीतं முனிவராலியற்றப்
 பட்ட
 रघुवरचरितं ரகுச்சீரவந்தருடைய
 சரித்திரத்தையும்,
 दशशिरसः ராவணனுடைய
 तत् அந்த
 वधं च வதத்தையும்
 निशामयध्वम् கேட்கச்செய்யுங்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 144

தூதரீய: சரீ:—மூன்றாவது ஸர்க்கம் || 3 ||

ராமசரிவாரோக்ஷீகரணம்—ராமசரித்திரத்தை ப்ரத்யக்ஷத்தில் தேரிந்துக்கொள்வது.

श्रुत्वा वस्तु समग्रं तद्धर्मात्मा धर्मसंहितम् । व्यक्तमन्वेषते भूयो यद्वत् तस्य धीमतः ॥

धर्मात्मा தர்மமூர்த்தி,
धर्मसंहितं தர்மத்தோடுகூடின
समग्रं பரிபூர்ணமான
वस्तु காவ்யத்தின் ஸாராம்
சத்தை

तस्य அவருடைய
यत् யாதொரு
वृत्तं விருத்தாந்தமோ,
तत् அதை
भूयः மேலும் மேலும்
व्यक्तं வ்யக்தமாய்
अन्वेषते சிந்திக்கிறார்.

श्रुत्वा கேட்டு,
धीमतः புத்திமானான

उपस्पृश्योदकं सम्यङ्मुनिः स्थित्वा कृताञ्जलिः । प्राचीनाग्नेषु दग्धेषु धर्मेणान्वेषते गतिम् ॥

मुनिः முனிவர்
सम्यक् சாஸ்திரப்படி,
उदकं தீர்த்தத்தை
उपस्पृश्य ஆசமனம்செய்து,
प्राचीनाग्नेषु கிழக்கு துனிகளையு
दग्धेषु தர்ப்பைகளில் [டைய

स्थित्वा இருந்து,
कृताञ्जलिः கைகூப்பினவராய்
धर्मेण தர்மபலத்தினால்
गतिं என்ன என்ன உள்ளது என்பதை
अन्वेषते சிந்திக்கிறார்.

रामलक्ष्मणसीताभी राज्ञा दशरथेन च । सभार्येण सराष्ट्रेण यत्प्राप्तं तत्र तत्त्वतः ॥ 3 ॥

हसितं भाषितं चैव गतिर्या यच्च चेष्टितम् । तत्सर्वं धर्मवीर्येण यथावत् संप्रपश्यति ॥ 4 ॥

रामलक्ष्मण-} ஸ்ரீராமர், லக்ஷ்மணர்;
सीताभिः } லீதை இவர்களாலே,
सभार्येण மனைவிகளோடுகூடின,
सराष्ट्रेण ப்ரஜைகளோடுகூடின,
राज्ञा ராஜாவான,
दशरथेन च தசரதராலேயும்,
यत् எது
प्राप्तं அடையப்பட்டதோ,
तत् அவ்விஷயத்தில்
हसितं சிரிப்பும்
भाषितं एव வார்த்தையும்

या யாதொரு
गतिः च ஸஞ்சாரமோ,
यत् யாதொரு
चेष्टितं च செய்கையோ,
तत् அதை
सर्वं எல்லாவற்றையும்,
धर्मवीर्येण தர்மபலத்தால்
यथावत् எப்படி எப்படியோ,
तत्त्वतः அந்தந்தவிதமாய்
संप्रपश्यति நன்றாய்ப் பார்க்கிறார்.

स्त्रीतृतीयेन च तदा यत्प्राप्तं चरता वने । सत्यसन्धेन रामेण तत्सर्वं चान्ववैक्षत ॥ 5 ॥

तदा அப்பொழுது
स्त्रीतृतीयेन ஸ்த்ரீயை மூன்றாம்
பேர்வழியாகவுடைய
वने காட்டில்
चरता சஞ்சரிக்கிற
सत्यसन्धेन ஸத்தியஸந்தரான

रामेण ஸ்ரீராமரால்
यत् எது
प्राप्तं च அடையப்பட்டதோ,
तत् அந்த
सर्वं च எல்லாவற்றையும்
अन्ववैक्षत ப்ரத்யக்ஷிக்கிறார்.

ततः पश्यति धर्मात्मा तत्सर्वं योगमास्थितः । पुरा यत्तत्र निर्वृत्तं पाणावामलकं यथा ॥६॥

ततः	இன்னமும்	निर्वृत्तं	நடந்ததோ,
धर्मात्मा	தர்மா த்மா	तत्	அந்த
योगं	யோகரிஷ்ட்டையை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
आस्थितः	அடைந்தவராய்	पाणौ	உள்ளங்கையில்
तत्र	அவர்களிடத்தில்	आमलकं	நெல்லிக்கனியை
पुरा	முன்பு	यथा	போல
यत्	எது	पश्यति	தெளிவாய்க்கண்டார்.

तत्सर्वं तत्त्वतो दृष्ट्वा धर्मेण स महाद्युतिः । अभिरामस्य रामस्य चरितं कर्तुमुद्यतः ॥ ७ ॥

कामार्थगुणसंयुक्तं धर्मार्थगुणविस्तरम् । समुद्रमिव रत्नाढ्यं सर्वश्रुतिमनोहरम् ॥ ८ ॥

महाद्युतिः	மஹாகாந்தியையு	धर्मार्थगुण-	தர்மம், மோகூதம் இ
सः	அவர்	विस्तरं	வைகளின் அதுசயத்
तत्	அந்த		தைப்பெருக்குவதான
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	रत्नाढ्यं	ரத்தினங்களால்
तत्त्वतः	நடந்தபடி		நிறைந்த
धर्मेण	தர்மத்தால்	समुद्रं	சமுத்திரத்தை
दृष्ट्वा	பார்த்து,	इव	போல
अभिरामस्य	{ ஸர்வ ஜனங்களுடைய மனத்தையும் கவர் கின்றவரான	सर्वश्रुति-	எல்லாஜனங்களுடைய
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मनोहरं	செவிகளுக்கும் மனங் களுக்கும் இனிதான
कामार्थगुण-}	காமம், அர்த்தம், கு	चरितं	சரித்திரத்தை
संयुक्तं }	ணம் இவைகளோடு சேர்ந்த,	कर्तुं	செய்ய
		उद्यतः	யத்தனித்தார்.

यथावत् कथितं पूर्वं नारदेन महर्षिणा । रघुवंशस्य चरितं चकार भगवानृषिः ॥ ९ ॥

जन्म रामस्य सुमहर्षीर्यं सर्वानुकूलताम् । लोकस्य प्रियतां क्षान्तिं सौम्यतां सत्यशीलताम् ॥

भगवान्	பகவானுன	जन्म च	ஜனனத்தையும்,
ऋषिः	முனிவர்,	वीर्यं च	வீர்யத்தையும்,
रघुवंशस्य	ரகுவம்சத்தினுடைய	तथा	அதோடுகூட
चरितं	கதையை		{ எல்லாரிடத்திலும்
पूर्वं	முன்பு	सर्वानुकूलतां	அனுகூலமாக இருத் தலையும்,
नारदेन	நாரதரென்கிற		ஜனங்களுக்கு
महर्षिणा	மஹர்ஷியால்	लोकस्य	அன்பாயிருத்தலையும்,
यथावत्	எப்படி	प्रियतां	பொறுமையையும்,
कथितं	சொல்லப்பட்டதோ	क्षान्तिं	ரம்மமாயிருத்தலையும்,
तथा	அவ்வாறே (பாலகாண் டத்தில்)	सौम्यतां	சத்யஸ்வபாவக்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	सत्यशीलतां	தையும்,
सुमहत्	மஹத்தான		

नानाविधाः कथाश्चान्या विश्वामित्रसमागमे । जानक्याश्च विवाहं च धनुषो भेदनं तथा ॥
 रामरामविवादं च गुणान् दाशरथेस्तथा । तथाभिषेकं रामस्य कैकेय्या दुष्टभावताम् ॥
 विधातं चाभिषेकस्य रामस्य च विवासनम् । राज्ञः शोकविलापं च परलोकस्य चाश्रयम् ॥
 प्रकृतीनां विषादं च प्रकृतीनां विसर्जनम् । निषादाधिपसंवादं सूतोपावर्तनं तथा ॥ १४ ॥
 गङ्गायाश्चापि तरणं भरद्वाजस्य दर्शनम् । भरद्वाजाभ्यनुज्ञानाच्चित्रकूटस्य दर्शनम् ॥ १५ ॥
 वास्तुकर्म निवेशं च भरतागमनं तथा । प्रसादनं च रामस्य पितुश्च सलिलक्रियाम् ॥ १६ ॥

विश्वामित्रसमागमे விசுவாமித்திரரோடு
சேர்ந்ததில்

अन्याः அபூர்வமான

नानाविधाः பற்பல

कथाः கதைகளையும்,

तथा அவ்வண்ணமாய்

धनुषः தனுஷினுடைய

भेदनं முறித்தலையும்,

जानक्याः ஜானகியினுடைய

विवाहं च விவாஹத்தையும்,

रामराम- } பரசுராமருக்கும்

विवादं च } ஸ்ரீராமருக்கும் நடந்த

तथा அப்படியே (அயோக்

தியாகாண்டத்தில்)

दाशरथेः தாசரதியினுடைய

गुणान् குணங்களையும்,

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

अभिषेकं பட்டாபிஷேகப் ப்ர

यत्तिनத்தையும்,

तथा அவ்வண்ணமாய்

कैकेय्याः கைகேயியின்

दुष्टभावतां துஷ்ட ஹ்ருதயத்

तथा அதையும்,

अभिषेकस्य அபிஷேகத்தினுடைய

विवातं விக்கினத்தையும்,

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

विवासनं ஸ்வதேசத்தினின்று

आशुः அகற்றதலையும்,

शोकविलापं ராஜாவினுடைய

சோகத்தா லுண்டான

புலம்பலையும்,

परलोकस्य பரலோகத்தினுடைய

आश्रयं அடைதலையும்,

प्रकृतीनां ஜனங்களுடைய

विषादं துக்கத்தையும்,

प्रकृतीनां ஜனங்களுடைய

विसर्जनं திருப்பி அனுப்புத

लयம்,

निषादाधिप- } வேடராஜனோடு

संवादं } நடந்த ஸம்பாஷ

तथा அப்படியே

सूतोपावर्तनं ஸாரதியினுடைய

तथा திரும்புதலையும்,

गङ्गायाः கங்கையினுடைய

तरणं தாண்டுதலையும்,

भरद्वाजस्य பரத்வாஜரை

दर्शनं தர்சனம் செய்ததும்,

भरद्वाजाभ्यनु- } பரத்வாஜருடைய

ज्ञानात् } நியமனத்தால்

चित्रकूटस्य சித்ரகூடத்தினுடைய

दर्शनं தர்சனத்தையும்,

वास्तुकर्म க்ருஹ நிர்மாணத்

तथा தையும்,

निवेशं च ப்ரவேசித்தலையும்,

भरतागमनं பரதருடைய வரவை

तथा அவ்வண்ணமாய் [யும்

रामस्य ஸ்ரீராமரை

प्रसादनं च ப்ரஸன்னராக்குதலை

पितुः பிதாவிற்கு [யும்,

सलिलक्रियां தர்ப்பணம் செய்த

तथा லையும்,

பாதுகாழ்யாभिषेकं च नन्दिग्रामनिवासनम् । दण्डकारण्यगमनं विराधस्य वधं तथा ॥
 दर्शनं शरभङ्गस्य सुतीक्ष्णेन समागमम् । अनसूयासमस्यां च अङ्गरागस्य चार्पणम् ॥१८॥
 अगस्त्यदर्शनं चैव दर्शनं च जटायुषः ॥ १९ ॥

शूर्पणख्याश्च संवादं विरूपकरणं तथा । वधं खरत्रिशिरसोस्तृथानं रावणस्य च ॥ २० ॥
 मारीचस्य वधं चैव वैदेह्या हरणं तथा । राघवस्य विलापं च गृध्रराजनिर्बहणम् ॥ २१ ॥
 कबन्धदर्शनं चैव पंपायाश्चापि दर्शनम् । शबर्या दर्शनं चैव हनुमद्दर्शनं तथा ॥ २२ ॥
 विलापं चैव पंपायां राघवस्य महात्मनः ॥ २३ ॥

பாதுகாழ்யா- } ச்ரேஷ்ட பாதுகைக
 मिषेकं च } ஞுடைய பட்டாபி
 नन्दिग्रामनिवासनं நந்திக்ராமத்தில்
 वलित्तलैयम्, வலித்தலையும்,
 अनसूयासमस्यां அனுஸூயையோடு
 கூட இருந்ததையும்,
 अङ्गरागस्य சந்தனம்
 अपर्णं अपि கொடுத்தலையும்,
 तथा அவ்வாறே (ஆரண்ய
 காண்டத்தில்)
 दण्डकारण्यगमनं தண்டகாரண்யத்திற்
 கு செல்லுதலையும்,
 तथा அவ்வண்ணமாய்
 विसाधस्य விராதனுடைய
 वधं வதத்தையும்,
 शरभङ्गस्य சரபங்கருடைய
 दर्शनं காணுதலையும்,
 सुतीक्ष्णेन சுதீக்ஷ்ணரோடு
 समागमं சேர்ந்ததையும்,
 अगस्त्यदर्शनं அகஸ்த்யருடைய
 तार्क्ष्ण त्तैयम्, தர்சனத்தையும்,
 जटायुषः ஜடாயுவை
 दर्शनं பார்த்ததையும்,
 शूर्पणख्या: சூர்பணகையின்
 संवादं च ஸம்வாதத்தையும்,
 विरूपकरणं च அங்கபங்கம் செய்த
 தையும்,

तथा அவ்வண்ணமாய்
 खरत्रिशिरसो: கரன் த்ரிசிரஸ் இவர்
 कण्टुदय कण्टुदைய
 वधं च வதத்தையும்,
 रावणस्य ராவணனுடைய
 उत्थानं च முயற்சியையும்,
 मारीचस्य மாரீசனுடைய
 वधं च வதத்தையும்
 वैदेह्या: வைதேகியினுடைய
 हरणं च ஹரணத்தையும்,
 राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
 विलापं च கதறுதலையும்,
 गृध्रराज- } கழுஞ்ராகனுடைய
 निर्बहणं च } வதத்தையும்,
 कबन्धदर्शनं च கபந்தனுடைய தர்ச
 न त्तैयम्, னத்தையும்,
 शबर्या: சபரியினுடைய
 दर्शनं च தர்சனத்தையும்,
 पम्पाया: பம்பையினுடைய
 दर्शनं अपि பார்த்தலையும்,
 तथा அவ்வாறே (கிஷ்கிந்
 त्र का कण्ड त्तैयम्) தாகாண்டத்தில்)
 पम्पायां பம்பையில்
 महात्मनः மஹாத்மாவான
 राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
 विलापं च புலம்பலையும்,
 हनुमद्दर्शनं च ஹனுமாருடைய தர்ச
 न त्तैयम्, னத்தையும்,

ऋश्यमूकस्य गमनं सुग्रीवेण समागमम् । प्रत्ययोत्पादनं सख्यं वालिसुग्रीवविग्रहम् ॥ २४ ॥
 वालिप्रमथनं चैव सुग्रीवप्रतिपादनम् । ताराविलापं समयं वर्षरात्रनिवासनम् ॥ २५ ॥
 कोपं राघवसिंहस्य बलानामुपसंग्रहम् । दिशः प्रस्थापनं चैव पृथिव्याश्च निवेदनम् ॥ २६ ॥
 अङ्गुलीयकदानं च ऋक्षस्य विलदर्शनम् । प्रायोपवेशनं चैव संपातेश्चापि दर्शनम् ॥ २७ ॥
 पर्वतारोहणं चापि सागरस्य च लङ्घनम् । समुद्रवचनाच्चैव मैनाकस्य च दर्शनम् ॥ २८ ॥
 राक्षसीतर्जनं चैव छायाग्राहस्य दर्शनम् । सिंहिकायाश्च निधनं लङ्कामलयदर्शनम् ॥
 रात्रौ लङ्काप्रवेशं च एकस्यापि विचिन्तनम् ॥ २९ ॥

ऋश्यमूकस्य ரிச்யமூகபர்வதத்
 गमनं च செல்லுதலையும், [திருகு
 सुग्रीवेण சுக்ரீவனோடு
 समागमं च சேருதலையும்,
 प्रत्ययोत्पादनं நம்பிக்கை உண்டாகும்
 படியான
 सख्यं च ஸக்யத்தையும்,
 वालिसुग्रीव } வாலிசுக்ரீவர்களுடைய
 विग्रहं } யயுத்தத்தையும்,
 वालिप्रमथनं च வாலியினுடைய வதத்
 தையும்,
 ताराविलापं एव தாரையின் புலம்ப
 லையும்,
 सुग्रीव- } சுக்ரீவனுக்கு
 प्रतिपादनं च } அளித்ததையும்,
 समयं च ஸங்கேதத்தையும்,
 वर्षरात्र- } மழைக்கால தினங்க
 निवासनं च } ளில் வஸித்ததையும்,
 राघवसिंहस्य ரகுசுவ ஸிம்ஹத்தினு
 कोपं च கோபத்தையும், [டைய
 बलानां ஸைய்யங்களுடைய
 उपसंग्रहं च சேர்க்கையையும்,
 अङ्गुलीयकदानं एव மோதிரங்கொடுத்த
 पृथिव्याः பூமியினுடைய [லையும்,
 निवेदनं च அமைப்பைக் கூறுத
 லையும்,
 दिशः திசைகளைக்குறித்து
 प्रस्थापनं च போருதலையும்,
 पर्वतारोहणं च பர்வதத்தில் ஏறின
 தையும்,
 ऋक्षस्य ரிக்ஷபர்வதத்தினு
 டைய

विलदर्शनं च சாங்கத்தினுடைய
 தர்சனத்தையும்,
 प्रायोपवेशनं { மரணத்திற்காக ஆ
 ஹாராதிகளில்லாம
 லிருத்தலை விரதம்
 கொண்டதையும்,
 सम्पातेः ஸம்பாதியினுடைய
 दर्शनं अपि தர்சனத்தையும்,
 तथा அவ்வாறே (அந்தர
 காண்டத்தில்)
 सागरस्य சுமுத்திரத்தினுடைய
 लङ्घनं च தாண்டுதலையும்,
 समुद्रवचनात् சுமுத்திரத்தினுடைய
 வார்த்தையால்
 मैनाकस्य மைனாகபர்வதத்தினு
 दर्शनं एव பார்த்தலையும், [டைய
 राक्षसीतर्जनं च ராக்ஷஸியின் மிரட்ட
 லையும்,
 छायाग्राहस्य சாயையின் பிடிப்பி
 னுடைய
 दर्शनं च அனுபவத்தையும்
 सिंहिकायाः ஸிம்ஹிகையினுடைய
 निधनं च வதத்தையும்
 लङ्कामलय- } இலங்கையின் மலய
 दर्शनं एव } மலையின் ஓர் பக்கத்
 தினுடையதர்சனத்
 रात्रौ இரவில் [தையும்,
 लङ्काप्रवेशं च இலங்கையில் ப்ரவே
 சித்ததையும்
 एकस्य ஒருவராக இருக்கிறவ
 ருடைய
 विचिन्तनं च ஆலோசனையையும்,

அபானபூமிரீமனமவரோதஸ்ய டர்சனம் । டர்சனம் ராவணஸ்யாபி புஷ்பகஸ்ய ச டர்சனம் ॥ 30 ॥
 அஸோகவனிகாயானம் சீதாயாஸ்யாபி டர்சனம் । அபிஜ்ஞானபரடானம் ச ராவணஸ்ய ச டர்சனம் ॥
 ராக்ஷஸீதர்ஜனம் சீவ த்ரிஜடாஸ்யபரடர்சனம் । அபிஜ்ஞானபரடானம் ச சீதாயாஸ்யாபிபாஷணம் ॥ 32 ॥
 மணிபரடானம் சீதாயா வூக்ஷமஜ்ஞம் தயீவ ச । ராக்ஷஸீவிட்ரனம் சீவ கிங்கராணா் நிவர்த்தணம் ॥ 33 ॥
 ப்ரஹ்ணம் வாயுஸூனோஸ்த லக்ஷ்மாடாஹாபிர்ஜனம் ॥ 34 ॥

பரதிஸுதவனமேவாத மபூனா் றரணம் ததா । ராபவாஸ்தாஸனம் சீவ பலநியர்த்தனம் ததா ॥ 35 ॥
 சஜ்ஞம் ச சஸுட்ரேண நலஸேதோஸ்த வந்யனம் । விபிஷணேன சஸர்ரீ வதோபாயநிவேடனம் ॥

பரதாரம் ச சஸுட்ரஸ்ய ராத்ரீ லக்ஷ்வரோதனம்

॥ 36 ॥

புஷ்பகஸ்ய புஷ்பகவிமானத்தை
 டர்சனம் ச காணுதலையும்,
 அவரோதஸ்ய அந்தப்புரத்தினுடைய
 டர்சனம் எவ காணுதலையும்,
 அபானபூமி- } கட்டுகுடிக்கிற இடத்தி
 ரீமனம் ச } ற்கு போனதையும்,
 அஸோகவனிகாயானம் அரோகவனத்திற்குப்
 போனதையும்,
 ராக்ஷஸீதர்ஜனம் ச ராக்ஷஸிகளுடைய
 மிரட்டுதலையும்,
 த்ரிஜடாஸ்ய- } த்ரிஜடையின் கனவு
 டர்சனம் எவ } காணலையும்,
 சீதாயா: சீதையை
 டர்சனம் ச காணுதலையும்,
 அபிஜ்ஞானபரடானம் } உள்ளபடி தெரிந்து
 எவ } கொள்ள விஷயங்களை
 எடுத்துரைத்தலையும்,
 ராவணஸ்ய ராவணனை
 டர்சனம் எவ காணுதலையும்,
 ராவணஸ்ய ராவணனுடைய
 டர்சனம் எவ மனோபாவத்தையும்,
 அபிஜ்ஞானபரடானம் ச அடையாளமோ திரத்
 தை கொடுத்தலையும்,
 சீதாயா: சீதையினுடைய
 அபிபாஷணம் எவ ஸம்பாஷணத்தையும்,
 சீதாயா: வலீதையினுடைய
 மணிபரடானம் ச சூடாமணி கொடுத்த
 தலையும்,
 வூக்ஷமஜ்ஞம் ச விருக்ஷங்களை அழித்
 தலையும்,

ராக்ஷஸீவிட்ரனம் எவ ராக்ஷஸிகளுடைய
 ஓடுதலையும்,
 கிங்கராணா் கிங்கராகளுடைய
 நிவர்த்தணம் ச வதத்தைதும்,
 வாயுஸூனோ: வாயுபுத்திரருடைய
 ப்ரஹ்ணம் எவ கட்டுப்படுத்தலையும்,
 லக்ஷ்மாடாஹா- } லங்கையைக் கொளுத்
 தி கர்ஜித்ததையும்,
 மிர்ஜனம் ச } பிறகு [தையும்,
 அத் திரும்பித் தாண்டின-
 பரதிஸுதவன் ச தேன்களுடைய
 மபூனா் தேறித்தலையும்,
 றரணம் எவ ஸ்ரீராகவருடைய
 ராபவாஸ்தாஸனம் எவ 'தேற்றத்தையும்,
 ததா அவ்வாதே (யுத்த
 காண்டத்தில்)
 பலநியர்த்தனம் அபி லைன்யங்களின்
 புறப்படுத்தலையும்,
 சஸுட்ரேண ஸமுத்திரத்தோடு
 சஜ்ஞம் ச சேர்க்கையையும்,
 விபிஷணேன விபிஷணரோடு
 சஸர்ரீ அபி சேர்க்கையையும்,
 நலஸேதோ: நளனல் லேதுவினு
 டைய
 வந்யனம் ச பந்தனத்தையும்,
 சஸுட்ரஸ்ய ஸமுத்திரத்தை
 பரதாரம் எவ தாண்டுதலையும்,
 ராக்ஷ்வரோதனம் ச இரவில்
 லங்கையினுடைய முற்
 றாகை போடுதலையும்,

कुम्भकर्णस्य निधनं मेघनादनिबर्हणम् ॥ ३७ ॥
 रावणस्य विनाशं च सीतावाप्तिमरेः पुरे । विभीषणाभिषेकं च पुष्पकारोहणं तथा ॥
 अयोध्यायाश्च गमनं भरतेन समागमम् । रामाभिषेकाभ्युदयं सर्वसैन्यविसर्जनम् ॥
 स्वराष्ट्ररञ्जनं चैव वैदेह्याश्च विसर्जनम् ॥ ३९ ॥

कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுடைய	गमनं च	அடைதலையும்,
निधनं च	வதத்தையும்,	भरतेन	பரதரோடு
वधोपाय- }	வதைப்பதற்கு உபா	समागमं च	ஸந்தித்தலையும்,
निवेदनं च }	யங்களை எடுத்து	रामाभिषेका- }	ஸ்ரீராமருடைய பட்
	ரைத்தலையும்,	भ्युदयं च }	டாபிலேக்க மஹோத்
मेघनादनिबर्हणं च	மேகநாதனுடைய		ஸவத்தையும்,
	வதத்தையும்,	सर्वसैन्य- }	ஸமஸ்த ஸையங்
रावणस्य	இராவணனுடைய	विसर्जनं च }	களை அனுப்பிவிடு
विनाशं च	விநாசத்தையும்,		தலையும்,
विभीषणाभिषेकं च	விபிஷணருடைய பட்		{ தன்னுடைய ராஜ்யத்
	டாபிலேக்கத்தையும்,	स्वराष्ट्ररञ्जनं च	{ தினுடைய ரஞ்சிப்
अरेः	சத்துருவினுடைய		பித்தலையும்,
पुरे	பட்டணத்தில்	अपि	இன்னும் (உத்தர
सीतावाप्ति अपि	வீதையை அடைத		காண்டத்தில்)
	லையும்,	वैदेह्याः	வைதேகியினுடைய
पुष्पकारोहणं च	புப்பகவிமானத்தி	विसर्जनं अपि	விட்டகற்றலையும்,
	லேறினதையும்,	चकार	இயற்றினார்.
अयोध्यायाः	அயோத்தியினுடைய		

अनागतं च यत्किञ्चिद्रामस्य वसुधातले । तच्चकारोत्तरे काव्ये वाल्मीकिर्भगवानृषिः ॥

भगवान्	பகவானுன	अनागतं	வராதது இன்னும்
वाल्मीकिः	வால்மீகி		சம்பவிக்காதது
ऋषिः	முனிவர்,	यत्किञ्चित्	எதுவோ
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	तत्	அத
	(சுதையில்)	च	முழுவதையும்
वसुधातले	பூதலத்தில்	उत्तरे	உத்தர
		काव्ये	காவியத்தில்
		चकार	செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 174

श्रीरामसभायां कुशलवागमनम्—श्रीरामஸ்தஸ்ஸில் குசலவர்களுடைய வரவு.

प्राप्तराज्यस्य	அடையப்பட்ட ராஜ்
	யத்தையுடையவரான
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
विचित्रपदं	சொற்சுவை பொருட்
	சுவையுள்ள
कूटं	ஸமஸ்தமான

चरितं	சரித்திரத்தை
भगवान्	பகவானுன
आत्मवान्	முயற்சியையுடைய
ऋषिः	முனிவரான
वाल्मीकिः	வால்மீகி
चकार	இயற்றினார்.

ऋषिः	முனிவர்
श्लोकानां	சுலோகங்களுடைய
चतुर्विंशत्	இருபத்தினாலு ஆயிர
सहस्राणि	ஹக்லோ
तथा	அப்படியே
पञ्च	ஐந்து

संशतान्	ஸர்க்கங்களுடைய
	நூற
षट् काण्डानि	ஆறு காண்டங்களை
तथा	அப்படியே
उत्तरं	உத்தரகாண்டத்தை
उक्तवान्	சொன்னார்.

महाप्राज्ञः	மஹாப்ராக்ஞர்
समविध्यं	நடக்கப்போகிறதோடு கூடின
सहोत्तरं	உத்தரகாண்டம் என்ற பெயரோடுகூடின
तत्	அதை
कृत्वा	செய்து
अपि	ஆனபோதிலும்

க: ப்ரு:	“ எந்த ஸமர்த்தன்
உ	தான்
ஃ	இதை
பு	வாக்கினதேயும் செய்
பு	வான் (ப்ரஸங்கிக்கப்
பு	போகிறான்) ”
இ	என்று
சிந்தியாமாச	கவலைகொண்டார்.

ततः	அவ்விடத்தில்
मुनिवशौ	ரிஷிவேஷம்பூண்ட
कुशीलवौ	சூசன், லவன் இவர்
	கள்
चिन्तयमानस्य	சிந்தித்துக்கொண்ட
	ருக்கிர

भावितान्नः	சிந்திக்கப்பட்ட பரமா
	த்மாவையுடைய
तस्य	அந்த
महर्षेः	மஹர்ஷியின்
पादौ अगुनीताम्	{ பாதத்தை பிடித்தார் கள் (நமஸ்கரித்தார் கள்).

स्वस्मिन्ना
आश्रमवासिनौ
कुशीलवौ
तु
ददर्श

நல்ல சாரீரமுள்ளவர்
களான
ஆச்ரமவாஸிகளான
குசன், லவன் இவர்
இப்பொழுது [களை
கண்டார்.

பரசு: பரபு
 வுது கண்டு,
 வேதங்களுடைய விள
 வேதோபவ்யுதாரிய { க்குதலின் பரயோஜ
 னத்தின்பொருட்டு
 அபாஹ்யத அங்கிகரித்தார்.

पौलस्त्यवचं	{	புலஸ்த்யவம்சத்திநு
इति कृत्स्नं		ண்டாவா ராவணனு
काव्यं एव		டைய வதத்தை,
चकार		இவை எல்லாவற் றையும்
		ஒரு காவ்யமாக
		கதனம் செய்தார்.

हार्यश्चद्धार- कण्वीर- रौद्रभयानकैः	} ஹாஸ்யம், ச்ருங்கா ரம், கருணம், வீரம், ரௌதீரம், பயான கம் என்கிற
बीभत्सादिरसैः युक्तं एतत् काव्यं अगाथाम्	} பீபத்ஸம் முதலிய ரஸங்களோடு கூடின இந்த காவ்யத்தை பாடினார்கள்.

तौ तु गान्धर्वतत्त्वज्ञौ मूर्च्छनास्थानकोविदौ । आतरौ स्वरसंपन्नौ गन्धर्वाविव रूपिणौ ॥

தौ அவ்விருவர்கள்
 आतरौ ப்ராதாக்கள்.
 तु இதன்றி
 गान्धर्वतत्त्वज्ञौ { கானசாஸ்த்ரத்தின்
 மர்மத்தை அறிந்த
 வர்கள்.

मूर्च्छनास्थान- } மந்த்ரம், மத்தியமம்,
 कोविदौ } தாரம் என்று சொல்
 லப்படும் இசை வகை
 களை ஆராய்ந்தவர்கள்.
 स्वरसंपन्नौ நல்ல சாரமுள்ளவர்
 गन्धर्वौ கந்தர்வர்கள் [கள்.
 इव போல
 रूपिणौ ரூபமுடையவர்கள்.

रूपलक्षणसंपन्नौ मधुरस्वरभाषिणौ । बिम्बादिवोद्धृतौ बिम्बौ रामदेहात्तथाऽपरौ ॥ ११ ॥

रूपलक्षणसंपन्नौ { உருவம், அழகு,
 இவைகளுடன் கூடி
 னவர்கள்.
 मधुरस्वरभाषिणौ மதுரமானஸ்வரத்தில்
 பேசுகிறவர்கள்.
 बिम्बात् பிம்பத்திலிருந்து
 अपरौ வேறான

बिम्बौ பிம்பங்கள்
 इव போல
 रामदेहात् ராமதேகத்திலிருந்து
 तथा அதுபோலவே
 उद्धृतौ ப்ரத்யேகமாய் உண்
 டாக்கப்பட்டவர்கள்.

तौ राजपुत्रौ कात्स्न्येन धर्म्यमाख्यानमुत्तमम् । वाचो विधेयं तत्सर्वं कृत्वा काव्यमनिन्दितौ ॥
 ऋषीणां च द्विजातीनां साधूनां च समागमे । यथोपदेशं तत्त्वज्ञौ जगतुस्तौ कुशीलवौ ॥
 महात्मानौ महाभागौ सर्वलक्षणलक्षितौ ॥ १३ ॥

अनिन्दितौ நிந்திக்கத்தகாதவர்
 களான
 तौ அவ்விரு
 राजपुत्रौ ராஜகுமாரர்கள்
 कात्स्न्येन முழுமையும்
 धर्म्यं தர்மத்தோடுகூடின
 उत्तमं சிறந்த
 आख्यानं சரித்திரமான
 तत् அந்த
 सर्वं ஸமஸ்தமான
 काव्यं காவ்யத்தை
 वाचः வாக்குக்கு
 विधेयं ஸ்வாதீனமாக
 कृत्वा செய்து,
 तत्त्वज्ञौ தத்வங்களை அறிந்த
 வர்களான

महात्मानौ மஹாத்மாக்களான
 महाभागौ மஹா பாக்கியசாலி
 களான
 सर्वलक्षणलक्षितौ ஸர்வ லக்ஷணங்களோ
 டு கூடினவர்களான
 कुशीलवौ குசல், லவன் என்ற
 तौ அவ்விருவர்கள்
 ऋषीणां च முனிவர்களுடையவும்
 साधूनां ஸாதுக்களான
 द्विजातीनां च ப்ராமஹணர்களுடை
 யவும்
 समागमे ஸதஸ்வரில்
 यथोपदेशं உபதேசம் பெற்ற
 வாறு
 जगुः பாடினார்கள்.

तौ कदाचित्समेतानामृषीणां भावितात्मनाम् । आसीनानां समीपस्थाविदं काव्यमगायताम् ॥

कदाचित् ஒரு சமயத்தில்
भावितात्मनां சிந்திக்கப்பட்ட பர
மா த்மாவையுடைய
समेतानां ஒன்றுசேர்ந்த
आसीनानां வீற்றிருந்த
ऋषीणां முனிவர்களுடைய

समीपस्थौ ஸமீபத்தில் இருக்கிற
வர்களாய்
तौ அவ்விருவர்கள்
इदं இந்த
काव्यं காவ்யத்தை
अगायताम् பாடினார்கள்.

तच्छ्रुत्वा मुनयः सर्वे बाष्पपर्याकुलेक्षणाः । साधु साध्विति तावूचुः परं विस्मयमागताः ॥

तत् அதை
श्रुत्वा கேட்டு,
मुनयः முனிவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
बाष्पपर्या- } கண்ணீரால் வயாப்த
कुलेक्षणाः } மான கண்களையுடைய
யவர்களாக,
परं அதிக

विस्मयं ஆச்சர்யத்தை
आगताः அடைந்தவர்களாய்
तौ அவ்விருவர்களைப்
பார்த்து,
साधु “நல்லது
साधु நல்லது,”
इति என்று
ऊचुः சொன்னார்கள்.

ते प्रीतमनसः सर्वे मुनयो धर्मवत्सलाः । प्रशंसुः प्रशस्तव्यौ गायमानौ कुशीलवौ ॥१६॥

धर्मवत्सलाः தர்மத்தில் ஆஸக்தர்
ते அந்த [களான
मुनयः முனிவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
प्रीतमनसः ப்ரீதியுள்ள மனமு
டையவர்களாய்

गायमानौ பாடுகிறவர்களான
प्रशस्तव्यौ ச்லாகிக்கத்தக்க
कुशीलवौ குசன், லவன் இவர்
களை
प्रशंसुः புகழ்ந்தார்கள்.

अहो गीतस्य माधुर्यं श्लोकानां च विशेषतः । चिरनिर्वृत्तमप्येतत् प्रत्यक्षमिव दर्शितम् ॥

गीतस्य கீதத்தினுடையவும்,
विशेषतः முக்கியமாய்
श्लोकानां च சுலோகங்களுடைய
माधुर्यं மாதூர்யமானது [வும்
अहो . ஆச்சர்யம்!
एतत् இது

चिरनिर्वृत्तं வெகுகாலத்திற்கு
முந்தி உண்டானது ;
अपि ஆயினும்
प्रत्यक्षं ப்ரத்யக்ஷமானது
इव போல்
दर्शितम् காட்டப்பட்டது.

प्रविश्य तावुभौ सुष्ठु दा भावमगायताम् । सहितौ मधुरं रक्तं संपन्नं स्वरसम्पदा ॥१७॥

सहितौ ஒன்றுயிருக்கிற
तौ அந்த
उभौ இருவர்கள்
भावं கதையின் உள்
सुष्ठु நன்றாக [கருத்தை
प्रविश्य புகுந்து

स्वरसंपदा ஸ்வரஸம்பத்தோடு
संपन्नं கூடினதாய்
मधुरं மதுரமாய்
रक्तं ராகத்தோடுகூடியதாய்
तदा அப்பொழுது,
अगायताम् பாடினார்கள்.

क्रचिः	ரிஷி	वृसीं	ஆஸனபிடத்தையும்
यज्ञभाण्डं	யஞ்ஞபாண்டத் தையும்,	ददौ	கொடுத்தார்.
अपरः	மற்றொருவர்	अन्ये	வேறு
काष्ठभारं	கிதகுகட்டையும்,	केचित्	சிலர்,
तथा	அத்துடன்	तदा	அப்பொழுது
औदुम्बरीं	அத்தி	स्वस्ति	ஆசீர்வசனம்
		अवदन्	கூறினார்கள்.

आयुष्यमपरे प्राहुर्मृदा तत्र महर्षयः । ददुश्चैव वरान् सर्वे मुनयः सामवादिनः ॥ २५ ॥

तत्र	அங்கு	प्राहुः	உச்சரித்தார்கள்.
अपरे	வேறுசில	सामवादिनः	ஸாமம் சொல்லுபவர் களான
महर्षयः	மஹர்ஷிகள்,	मुनयः	முனிவர்கள்
मुदा	ஸந்தோஷத்தினால்	सर्वे च एव	எல்லாருமே
आयुष्यं	{ தீர்க்காயுஸ்ஸாய் இரு' என்னும் ஆசீர் வாதத்தை	वरान्	வரங்களை
		ददुः	அளித்தார்கள்.

आश्चर्यमिदमाख्यानं मुनिना संप्रकीर्तितम् । परं कवीनामाधारं समाप्तं च यथाक्रमम् ॥ २६ ॥
अभिगीतमिदं गीतं सर्वगीतेषु कोविदौ । आयुष्यं पुष्टिजनकं सर्वश्रुतिमनोहरम् ॥ २७ ॥
प्रशस्यमानौ सर्वत्र कदाचित्चित्र गायकौ । रथ्यासु राजमार्गेषु ददर्श भरताग्रजः ॥ २८ ॥

मुनिना	முனிவரால்.	अभिगीतं	நன்றாகப் பாடப்பட்ட
संप्रकीर्तितं	நன்கியற்றப்பட்ட	इदं	இந்த
कवीनां	கவிகளுக்கு	गीतं	கீதமான
परं	சிறந்த	इदं	இந்த
आधारं	ஆதாரமாக	आख्यानं	சரித்திரத்தை
यथाक्रमं	கரமப்படி	सर्वगीतेषु	எல்லாகீதங்களிலும்
समाप्तं	முடிக்கப்பட்ட,	कोविदौ	ஸமர்த்தர்களான
च	அன்றியும்	गायकौ	பாடுகிறவர்களான
आश्चर्यं	ஆச்சர்யகரமான	तत्र	அங்கு
आयुष्यं	ஆயுளைக்கொடுக்க வல்ல	रथ्यासु	வீதிகளிலும்,
		राजमार्गेषु	ராஜமார்க்கங்களிலும்,
पुष्टिजनकं	புஷ்டியை உண்டுபண் ணுகிற,	सर्वत्र	எங்கும்
सर्वश्रुति- मनोहरं	{ எல்லா ஜனங்களுடை ய செவியையும் மன தையும் அபஹரிக்கி ததான	प्रशस्यमानौ	சலாக்கிக்கப்பட்ட அவர்களை,
		कदाचित्	ஒருசமயத்தில்
		भरताग्रजः	பரதருக்கு முன்பிறந் தவர் (பூராமர்)
		ददर्श	கண்டார்.

स्ववेश्म चானिय ततो भ्रातरौ स कुशीलवौ । पूजयामास पूजाहौ रामः शत्रुनिबर्हणः ॥

शत्रुनिबर्हणः	சத்துருக்களை அழிப்பவரான	कुशीलवौ	குசன், லவன் இவர்களை
सः	அந்த	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	स्ववेश्म	தன் மாளிகைக்கு
पूजाहौ	பூஜிக்கத்தக்க	आनीय	அழைத்து வந்து,
भ्रातरौ	ப்ராதாக்களான	पूजयामास	உபசரித்தார்.

आसीनः काञ्चने दिव्ये स च सिंहासने प्रभुः । उपोपविष्टः सचिवैर्भ्रातृभिश्च परंतपः ॥
दृष्ट्वा तु रूपसंपन्नौ तावुभौ नियतस्तदा । उवाच लक्ष्मणं रामः शत्रुघ्नं भरतं तथा ॥३१॥

काञ्चने	ஸ்வர்ணமயமான	सः	அந்த
दिव्ये	திவ்யமான	रामः च	ஸ்ரீராமரும்
सिंहासने	வலிம்ஹாஸனத்தில்	रूपसम्पन्नौ	நல்ல ரூபத்தோடுகூடி
आसीनः	உட்கார்ந்திருந்தவராய்,	तौ	அந்த [இருக்கிற
सचिवैः	மந்திரிகளாலும்,	उभौ तु	இருவர்களையும்
भ्रातृभिः च	ப்ராதாக்களாலும்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
उपोपविष्टः	சூழப்பட்டவராய்	तदा	அப்பொழுது
परन्तपः	சத்துருக்களை தபிக்கச் செய்கிறவரும்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரையும்,
नियतः	தீக்கைக்கொண்டிருப்ப	शत्रुघ्नं	சத்துருக்களையும்,
प्रभुः	ப்ரபுவுமான [வரும்,	भरतं	பரதரையும் பார்த்து
		तथा	பின் கூறியவாறு
		उवाच	சொன்னார்.

श्रूयतामिदमाख्यानमनयोर्देववर्चसोः । इत्युक्त्वा सदृशौ तौ तु गायकौ तावुवाच ह ॥

विचित्रार्थपदं सम्यगायन्तौ समचोदयत्

॥ ३२ ॥

देववर्चसोः	“தெய்வஒளி பொருந்திய	सदृशौ	ஒருவர்க்கொருவர் இணையான
अनयोः	இவ்விருவர்களிடம்	तौ	அவ்விரு
इदं	இந்த	गायकौ तु	பாடக்களையும் பார்த்து
विचित्रार्थपदं	விசித்திரமான பொருளுந்மசொல்லுமமைந்த	उवाच	பேசினார்.
आख्यानं	சரித்திரம்	ह	காண்!
सम्यक्	நன்றாக	तौ	அந்த
श्रूयतां	கேட்கப்பட்டும்.”	गायन्तौ	(இரு) பாடுபவர்களையும்
इति	என்று	समचोदयत्	உதஸாஹப்படுத்தினார்.
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,		

तौ चापि मधुरं रक्तं स्वञ्चितायतनिःस्वनम् । तन्त्रीलयवदत्यर्थं विश्रुतार्थमगायताम् ॥ ३३ ॥

அபி இதனால்
தौ வ அவ்விருவர்களும்
மதுரம் தாய்,
ரக்தம் ராகத்தோடுகூடிய-
ஸ்வச்சிதாய- } பூஜ்யமாயும் தீர்க்கமு
நி:ஸ்வந } மான ஆலாபத்தை
உடையதாக இருக்க
கும்படி,

तन्त्रीलयवत् { வீணைத்தந்தியில் தாள
வொத்தோடுகூடின
தாய்,
अत्यं மிக
विश्रुतार्थं ஸ்பஷ்டமான அர்த்த
முடையதாய்
अगायताम् பாடினார்கள்.

ह्लादयत्सर्वगात्राणि मनांसि हृदयानि च । श्रोत्राश्रयसुखं गेयं तद्धमौ जनसंसदि ॥ ३४ ॥

தத் அந்த
गेयं கானமானது
जनसंसदि ஜனஸபையில்
श्रोत्राश्रयसुखं ச்ரோத்திரோந்திரியத்
திற்கு சுகமாய்
बभौ விளங்கினது ;

सर्वगात्राणि எல்லாநுடைய
தேகங்களையும்
हृदयानि ஹ்ருதயங்களையும்
मनांसि च மனங்களையும்
ह्लादयत् ஸந்தோஷப்படுத்த
தியது.

इमौ मुनी पार्थिवलक्षणान्वितौ कुशीलवौ चैव महातपस्विनौ ।

ममापि तद्भूतिकरं प्रचक्ष्यते महानुभावं चरितं निबोधत

॥ ३५ ॥

इमौ 'இந்த
कुशीलवौ குசன், லவன், இவர்க
महातपस्विनौ பெருந்தவமுடைய[ள்
मुनी முனிவர்களாய்
अपि இருந்தும்,
पार्थिव- } ராஜஸூக்ஷணங்கள்
लक्षणान्वितौ } பொருந்தினவர்கள்.

च மேலும்
मम एव எனக்கே
भूतिकरं ச்ரேயஸ்கரமான
महानुभावं அதிப்ரபாவமுடைய
चरितं சரித்திரமானது
प्रचक्ष्यते சொல்லப்படுகிறது.
तत् निबोधत அதை கேளுங்கள்'.

ततस्तु तौ रामवचःप्रचोदितावगायतां मार्गविधानसंपदा ।

स चापि रामः परिषदतः शनैर्बभूषया सक्तमना बभूव ह

॥ ३६ ॥

ततः அப்பால்
तु இப்பொழுது
रामवचः- } ஸ்ரீராமருடைய வார்த்
प्रचोदितौ } தயால் உற்சாகம்
கொண்டவர்களாய்
तौ அவ்விருவர்கள்
मार्गविधान- } மார்க்கமென்கிற கான
सम्पदा } பரகாரத்தினதீசயத்
अगायतां பாடினார்கள். [தோடு

अपि அதனால்
सः அந்த
रामः च ஸ்ரீராமரும்
शनैः மெள்ள [வராய்
परिषदतः ஸபையை அடைந்த-
बभूषया அனுபவிக்கவேண்டு
மென்கிறவிச்சையால்
सक्तमना: ஆஸக்தியான மனமு
बभूव ஆனார். [டையவராய்
ह ஆச்சர்யம்.!!

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 220

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் || ௫ ||

अयोध्यावर्णनम्—அயோத்தியாபுரியின் வர்ணனை.

सर्वापूर्वमियं येषामासीत् कृत्स्ना वसुन्धरा । प्रजापतिमुपादाय नृपाणां जयशालिनाम् ॥
येषां स सगरो नाम सागरो येन खानितः । षष्टिः पुत्रसहस्राणि यं यान्तं पर्यवारयन् ॥
इक्ष्वाकूणामिदं तेषां राज्ञां वंशे महात्मनाम् । महदुत्पन्नमाख्यानं रामायणमिति श्रुतम् ॥

கூட்னா ஸமஸ்தமான
இய் இந்த
வசுந்ஹரா பூமி
ஜயசாலினா் வெற்றியால் விளங்கு
யேபா் எந்த [கிற
நூபாணா் அரசர்களுக்கு
புஜாபதி மனுப்ராஜாபதியை
உபாடாய் தொடங்கி,
சர்வாபூர்வ எல்லாருக்கும் தூர்லப்
மாயிருக்கும்படி

आसीत् இருந்ததோ,
येषां எவர்களுக்குள்
सः அந்த
सागरः ஸகாரோ,
येन எவரால்
सागरः சமுத்திரம்
खानितः தோண்டப்பட்டது
नाम ப்ரவரித்தமோ !

யான்த் வெளியில் புறப்பட்ட
ய் எவரை
षष्टिः அறுபது
पुत्रसहस्राणि ஆயிரம் பிள்ளைகள்
पर्यवारयन् குழ்ந்துகொண்டார்
கனோ,
महात्मनां மஹாத்மாக்களான
इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலு
ண்டானவர்களான

तेषां அந்த
राज्ञां ராஜாக்களுடைய
वंशे வம்சத்தில்
रामायणं इति ராமாயணமென்று
श्रुतं ப்ரசித்தமான
महत् சிறந்த
इदं இந்த
आख्यानं சரித்திரம்
उत्पन्नम् உண்டாயிற்று.

तदिदं वर्तयिष्यामि सर्वं निखिलमादितः । धर्मकामार्थसहितं श्रोतव्यमनसूयया ॥ ४ ॥

तत् अந்த
इदं இதை
वर्तयिष्यामि வெளியிடுகிறேன்.
धर्मकामार्थसहितं தர்மம், காமம், அர்த்
தங்கனோடுகூடின

सर्वं எல்லாம்
आदितः ஆதிமுதல்
निखिलं முழுமையும்
अनसूयया அஸூயை இல்லாமல்,
श्रोतव्यम् கேட்கத்தக்கது.

कोसलो नाम मुदितः स्फीतो जनपदो महान् । निविष्टः सरयूतीरे प्रभूतधनधान्यवान् ॥

சுவீதஃ ஸந்தோஷமடைந்த
स्फीतः ஸம்ருத்தியான
प्रभूतधनधान्यवान् அதிக தனதானயங்
கனையுடைய
कोसलः கோஸலமென்று

नाम ப்ரவரித்தமான
महान् பெரிய
जनपदः தேசம்
सरयूतीरे ஸரயுவின் கரையில்
निविष्टः ஸதாபிக்கப்பட்டது.

अयोध्या नाम नगरी तत्रासील्लोकविश्रुता । मनुना मानवेन्द्रेण या पुरी निर्मिता स्वयम् ॥
 आयता दश च द्वे च योजनानि महापुरी । श्रीमती त्रीणि विस्तीर्णा सुविभक्तमहापथा ॥
 राजमार्गेण महता सुविभक्तेन शोभिता । मुक्तपुष्पावकीर्णेन जलसिक्तेन नित्यशः ॥ ८ ॥

अयोध्या	அயோத்யை
नाम	என்று
लोकविश्रुता	உலகப் பரவித்த மான
नगरी	பட்டணம்
तल	அங்கு
आसीत्	இருந்தது.
या	எந்த அந்த
पुरी	பட்டணமானது
मानवेन्द्रेण	மனிதர்களுக்குப் பாபு
मनुना	மனுவினால் [வான
स्वयं	ஸ்வயமாகவே
निर्मिता	ஸ்ருஷிக்கப்பட்டது.
दश च	பத்தும்
द्वे च	இரண்டும்
योजनानि	யோஜனைகள்
आयता	நீண்டது.

महापुरी	முக்கிய நகரம்.
श्रीमती	ஸ்ரீயை உடையது.
त्रीणि	மூன்று யோஜனைகள்
विस्तीर्णा	அகன்றது.
सुविभक्त-	} நன்றாக பிரிக்கப்பட்ட
महापथा	
	பெரிய மார்க்கங்களை
	உடையது.
महता	பெரிய
सुविभक्तेन	நன்றாக பிரிக்கப்பட்ட
मुक्तपुष्पावकीर्णेन	உதிர்ந்தபூக்கங்களால்
	வயர்த்தமான
नित्यशः	எப்பொழுதும்
जलसिक्तेन	ஜலத்தால் நனைக்கப்
	பட்ட
राजमार्गेण	ராஜமார்க்கத்தால்
शोभिता	சோபித்தது.

तां तु राजा दशरथो महाराष्ट्रविवर्धनः । पुरीमावासयामास दिवं देवपतिर्यथा ॥ ९ ॥

महाराष्ट्रविवर्धनः	பெரிய ராஜ்யங்களை
	விரித்திசெய்கிற
राजा	அரசரான
दशरथः तु	தசரதரோவெனில்,
दिवं	தேவலோகத்தை

देवपतिः	தேவராஜர்
यथा	போல்
तां	அந்த
पुरीं	பட்டணத்தை
आवासयामास	ஆண்டு வந்தார்.

कवाटोरणवतीं सुविभक्तान्तराणाम् । सर्वयन्त्रायुधवतीमुपेतां सर्वशिल्पिभिः ॥ १० ॥
 सूतमागधसंवाधां श्रीमतीमतुलप्रभाम् । उच्चाट्टालध्वजवतीं शतश्रीशतसंवृताम् ॥ ११ ॥
 वधूनाटकसङ्घैश्च संयुक्तां सर्वतः पुरीम् । उद्यानाभ्रवणोपेतां महतीं सालमेखलाम् ॥ १२ ॥
 दुर्गगम्भीरपरिधां दुर्गामन्यैर्दुरासदाम् । वाजिवारणसंपूर्णां गोभिस्तैः खरैस्तथा ॥ १३ ॥
 सामन्तराजसङ्घैश्च बलिकर्मभिरावृताम् । नानादेशनिवासैश्च वणिग्विभिरुपशोभिताम् ॥ १४ ॥
 प्रासादै रत्नविकृतैः पर्वतैरिव शोभिताम् । कूटागारैश्च संपूर्णामिन्द्रस्येवामरावतीम् ॥ १५ ॥
 चित्रामष्टापदाकारां वरनारीगणैर्युताम् । सर्वरत्नसमाकीर्णां विमानगृहशोभिताम् ॥ १६ ॥

कवाटोरणवतीं	வெளிவாயில் கதவை
	புடையதும்,

सुविभक्तान्तराणाम्	{
	நன்றாகப் பிரிக்கப்பட்ட
	ட மத்யப்ரதேசத்தில்
	கடைகளையுடையதும்,

सर्वयन्त्रायुधवर्ती { எல்லா யந்திரங்களை
 யும் ஆயுதங்களை யு
 முடையதும்,
 सर्वशिल्पिभि: எல்லா சித்திரவேலைக்
 காரர்களோடு
 उपेता { கூடினதும்,
 सूतमागध- } அரசரைத் துதித்து
 संवाधा } பாடுபவர்களான
 ஸூதர்களாலும் குல
 முறை கூறி புகழ்ந்து
 அரசரை துயிலெழு
 ப்புபவரான மாகதர்
 களாலும் நிறைந்
 துள்ளதும்,
 श्रीमती ஸ்ரீமயை உடையதும்,
 अनुलभं ஒப்பில்லாத ஒளியை
 உடையதும்,
 उच्चाटाल- } உன்னத மாளிகை
 ध्वजवर्ती } ளின்மீது கொடிகளை
 உடையதும்,
 शतश्रीशत- } சதக்ளை என்ற பிரங்கி
 संवृता } களின் நூறுகளால்
 व्याப்தமான
 ता { அப்படிப் பரணித்தி
 பெற்றதான
 महती மஹிமை பொருந்திய
 पुरी ராஜதானியாய் [தும்,
 सर्वत: எங்கும்
 वधूनाटकसङ्घै: { பெண்களுக்கு நர்த்த
 னம்பயிற்றுக்கிற நடர்
 களின் கூட்டங்க
 संयुक्ता च கூடினதும் [ளோடு
 சிங்கார வனங்கள்,
 उद्यानाभ्रवणोपेता { மாஞ்சோலைகளோடு
 கூடினதும்,
 सालमेखला { ஒட்டியாணம்போன்ற
 மதில்களையுடைய
 தும்,
 दुर्गगभीरपरिवां பெரிய ஆழமுள்ள
 அகழியையுடைய

दुर्गा கோட்டையையுடையதும்,
 अन्यै: இதரர்களால்
 दुरासदां வருந்தியும் புகவரிதா
 னதும்,
 वाजिवारणसम्पूर्णा குதிரைகளாலும்யானை
 களாலும் நிறைந்ததும்
 गोभि: பசுக்களாலும்,
 उष्ट्रै: ஒட்டகங்களாலும்
 खरै: கழுதைகளாலும்
 तथा அப்படியே
 बलिकर्मभि: கப்பங்களை கட்டுகிற
 सामन्तराजसङ्घै: च சிற்றரசர்களின் கூட்
 டங்களாலும்,
 आवृतां நிறைந்துள்ளதும்,
 नानादेशनिवासै: நானா தேசங்களிலிருப்
 பவர்களான
 वणिभि: வ்யாபாரிகளால்
 उपशोभितां च விளங்குகிறதும்,
 रत्नविभूतै: ரத்னங்களாலுழைத்
 து கட்டப்பட்ட
 प्रासादै: மாளிகைகளால்
 पर्वतै: इव பர்வதங்கள் போல்
 शोभितां விளங்குகிறதும்,
 कूटगारै: च மேல்விடுகளாலும்
 संपूर्णा நிறைந்ததும்,
 इन्द्रस्य இந்திரனுடைய
 भमरावर्ती इव அமராவதியைப்போல்
 चित्वा ஆச்சர்யமான
 अष्टापदाकारां { சொக்கட்டான் கட்
 டம்போல் வடிவம
 மைந்ததும்,
 वरनारीगणै: சிறந்த ஸ்திரீ ஸமு
 கங்களோடு
 युतां கூடினதும்,
 सर्वरत्न- } எல்லாவகை ரத்தினங்
 समाकीर्णा } களால் நிறைந்ததும்,
 विमानगृहशोभितां { விமானங்களுக்கொப்
 பான மாளிகை
 களால் நிறைந்ததும்,
 * 7

गृहगाढामविच्छिद्रां समभूमौ निवेशिताम् । शालितण्डुलसंपूर्णांमिक्षुकाण्डरसोदकाम् ॥
 दुन्दुभीभिर्मृदङ्गैश्च वीणाभिः पणवैस्तथा । नादितां भृशमत्यर्थं पृथिव्यां तामनुत्तमाम् ॥
 विमानमिव सिद्धानां तपसाऽधिगतं दिवि । न कुबेरस्य चेन्द्रस्य यमस्य वरुणस्य वा ॥
 ब्रह्मणोऽपि पुरी रम्या नेदृशी च स्वयंभुवः । सुनिवेशितवेश्मान्तां नरेन्द्रोत्तमसेविताम् ॥
 ये च बाणैर्न विध्यन्ति विविक्तमपरापरम् । शब्दवेध्यं च विततं लघुहस्ता विशारदाः ॥
 सिंहव्याघ्रवराहाणां मत्तानां नदतां वने । हन्तारो निशितैः शस्त्रैर्वलाद्वाहुवलैरपि ॥ २२ ॥
 तादृशानां सहस्रैस्तामभिपूर्णां महारथैः । पुरीमावासयामास राजा दशरथस्तदा ॥ २३ ॥
 तामग्निमद्भिर्गुणवद्भिरावृतां द्विजोत्तमैर्वेदपडङ्गपारगैः ।
 सहस्रद्वैः सत्यरतैर्महात्मभिर्महर्षिकल्पैर्ऋषिभिश्च केवलैः ॥ २४ ॥

गृहगाढां வீடுகளால் நெருக்க
 மானதும்,
 அவிच्छிद्रாं குற்றமில்லாமலிருக்
 கிறதும்,
 समभूमौ ஸமபூமியில்
 निवेशितां கட்டப்பட்டதும்,
 शालितण्डुलसंपूर्णां செந்நெல் அரிசி வள
 முள்ளதும்,
 इक्षुकाण्डरसोदकां { கரும்புக்கண்டத்தின்
 ரஸம்போன்ற தீர்த்
 த்முடையதும்,
 दुन्दुभीभिः பேரிகளாலும்,
 मृदङ्गैः च மிருதங்கங்களாலும்,
 वीणाभिः வீணைகளாலும்,
 पणवैः மத்தளங்களாலும்,
 तथा அப்படியே
 भृशं மிகவும்
 नादितां த்வனிக்கப்பெற்றதும்
 पृथिव्यां பூமியில்
 अत्यर्थं மிகவும்
 अनुत्तमां உத்தமமானதும்,
 तपसा தவத்தால்
 अधिगतं அடையப்பட்ட
 सिद्धानां வலித்தர்களுடைய
 विमानं விமானம்
 इव போன்றதாய்
 दिवि தேவலோகத்தில்
 कुबेरस्य च குபேரனுக்காவது,

इन्द्रस्य இந்திரனுக்காவது,
 यमस्य யமனுக்காவது,
 वरुणस्य वा வருணனுக்காவது,
 न இல்லாததும்,
 स्वयंभुवः ஸ்வயம்புவான
 ब्रह्मणः ப்ரம்மாவினுடைய
 रम्या அழகியதான
 पुरी பட்டணம்
 अपि च கூட
 ईदृशी இப்போர்க்கொத்ததாக
 न இல்லையோ;
 तां அப்படி ப்ரவரித்தி
 பெற்ற
 सुनिवेशित- } நன்றாக இயற்றப்பட்ட
 वेद्मान्तां } வீடுகளின் அந்தத்
 तैः }
 नरेन्द्रोत्तम- } நன்கு
 सेवितां } செலக்கர்களான மனி
 तः } தர்களால் அனுபவிக்
 कपपडङ्गपारगैः } கப்பட்டதும்,
 लघुहस्ताः அஸ்தரவித்தையில்
 विशारदाः தேர்ச்சியடைந்த
 ये ஸமர்த்தர்களான
 विविक्तं எவர்கள்
 अपरापरं துணைவலியற்றவனை
 யும்,
 सहस्रद्वैः } ஸந்தகரில்லாதவனை
 यम्,

शब्दवेध्यं	சப்தத்தால் அறியத் தக்கவனையும், (அகா வது கண்ணெதிரில் நில்லாதவனையும்), புறங்காட்டி பயந்தோ கெறவனையும்,
विततं च	பாணங்களால் அடிக்கிறார்கள் இல்லையோ; வனத்தில் கொழுத்த அட்டஹாஸம் பண்ணுகிற
बाणैः विध्यन्ति न च वने मत्तानां नदतां	சிங்கங்களையும், புலிக ளையும், பன்றிகளையும், பலத்தாலும், பாகுபலங்களாலும், தீகூட்டங்களான ஆயுதங்களாலும், கொல்லுகிறார்களோ; மஹாரதர்களான அப்படி கிர்த்திபெற்ற வர்களுடைய ஆயிரங்களால்
सिंहव्याघ्र- वराहाणां बलात् बाहुबलैः अपि निशितैः शस्त्रैः हन्तारः महारथैः तादृशानां सहस्रैः	

अभिर्णयं अभिर्मात्रिः गुणवद्भिः वेदषडङ्गपारगैः सहस्रदैः सत्वरतैः महाम्भिः केवलैः ऋषिभिः महर्षिकल्पैः द्विजोत्तमैः च आवृतां तां पुरीं तदा दशरथः राजा आवासयामास	நியமிக்குமுந்தனும், யக்ஞம் செய்கிற, நல்ல குணமுடைய வேதங்களையும், ஆறு வேதாங்கங்களையும் கற்றுக் கரைகண்ட, வெருவாக தானம் செய்கிற ஸத்யம் தவராத மஹாத்மாக்களான ஒப்பற்ற ரிஷிகளாலும், மஹாமுனிவர்களுக் கொப்பான உத்தமப்ராமணர்க ளாலும் குழப்பபட்டதுமான அந்த நகரத்தை, அப்பொழுது தசரதர் அரசராக ஆண்டு வந்தார்.
--	--

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 224.

பஃ சரீ:—ஆறுவது ஸர்க்கம் ॥ ௨ ॥

दशरथस्य राज्यपरिपालनम्—தசரதசக்கிரவர்த்தியின் ராஜ்யபரிபாலனவண்ணை.

तस्यां पुर्यामयोध्यायां सर्वविस्तर्षसंग्रहः । दीर्घदर्शी महातेजाः पौरजानपदमियः ॥ १ ॥
इक्ष्वाकूणामतिरथो यज्वा धर्मरतो वशी । महर्षिकल्पो राजर्षिस्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥ २ ॥
बलवाभिहतामित्रो मित्रवान् विजितेन्द्रियः । धनैश्च सञ्चयैश्चान्यैः शक्रवैश्रवणोपमः ॥ ३ ॥
यथा मनुर्महातेजा लोकस्य परिरक्षिता । तथा दशरथो राजा वसञ्जगदपालयत् ॥ ४ ॥

तस्यां	அந்த
अयोध्यायां	அயோத்யையென்ற
पुर्यां	பட்டணத்தில்

सर्ववित्	ஸர்வக்ஞரும்,
सर्वसंग्रहः	எல்லாரையும் வசப்ப டுத்துகிறவரும்,

दीर्घदर्शी	{	மின்வரும் காரியங்களை முன்பாகவே ஊற்றி த்தறிபவரும்,
महातेजाः		மஹாதேஜஸ்வியும்,
पौर- जानपदप्रियः	}	நகராஜனங்களையும், கிராமஜனங்களையும் இஷ்டர்களாகவுடையவரும்,
इक्ष्वाकूणां		இக்ஷ்வாகுவம்சத்தினு ண்டானவர்களுக்குள்
अतिरथः		அதிரதராய்
यज्ञा		யாகங்களைச் செய்த வரும்
धर्मरतः		தர்மத்திலாஸக்தியு டையவரும்,
वशी	{	எல்லாரையும் தன்வச த்திலடக்கி ஆளுகிற வரும்,
महर्षिकल्पः		மஹாமுனிவர்களுக் கொப்பான
राजर्षिः		ராஜர்ஷியும்,
विषु लोकेषु		மூன்று உலகங்களில்
विश्रुतः		ப்ராஸித்திபெற்ற

बलवान्	{	சுதூர்க்கலையன்யங்க ளோடுகூடிய பலவா னும்,
निहतामिवः		சத்துருக்களை நாசம் பண்ணினவரும்,
मित्रवान्		மித்திரர்களோடுகூடி னவரும்,
विजितेन्द्रियः		அடக்கப்பட்ட இந்திரி யங்களையுடையவரும், தனங்களாலும்
धनैः च		இதரங்களான
अन्यैः		நிதிகளாலும்
सख्यैः च		இந்திரனுக்கும் குபே ரனுக்கும் ஒப்பான எப்படி [வராய்,
शक्र- वैश्रवणोपमः}		மஹாதேஜஸ்வியான
यथा		மனுச்சகரவர்த்தி
महातेजाः		மனுச்சகரவர்த்தி
मनुः		உலகத்திற்கு
लोकस्य		காப்பாற்றுகிறவரா
परिरक्षिता		அப்படியே [னோரோ,
तथा		தசரதர் என்ற
दशरथः		மன்னவர்
राजा		வனித்துக்கொண்டு
वसन्		ஜகத்தை ரக்ஷித்தார்.
जगत् अपालयत्		

तेन सत्याभिसन्धेन त्रिवर्गमनुतिष्ठता । पालिता सा पुरी श्रेष्ठा शक्रेणैवामरावती ॥ ५ ॥

सत्याभिसन्धेन	ஸத்யத்தில் ஊக்கம் கொண்டவரும்
त्रिवर्गं	தர்மார்த்தகாமங்களை
अनुतिष्ठता	அனுஸரிக்கிறவரு
तेन	அவரால் [மான
श्रेष्ठा	இந்திரனால்

अमरावती	அமராவதி
इव	போல
श्रेष्ठा	சுரேஷ்டமான
सा	அந்த
पुरी	நகரம்
पालिता	பரிபாஸிக்கப்பட்டது.

तस्मिन् पुरवरे हृष्टा धर्मात्मानो बहुश्रुताः । नरास्तुष्टा धनैः स्वैः स्वैरुद्धाः सत्यवादिनः ॥

तस्मिन्	அந்த
पुरवरे	சிறந்த பட்டணத்தில்
नराः	மனிதர்கள்
हृष्टाः	ஸந்தோஷமுடை யவர்கள்.

स्वैः स्वैः	தங்கள் தங்கள்
धनैः	பொருள்களைக் கொண்டு
तुष्टाः	திருப்தி அடைந்தவர் கள்.

धर्मात्मानः	தர்மா த்மாக்கள்.
बहुश्रुताः	வெகு சாஸ்த்ரங்களை யறிந்தவர்கள்.

अलुब्धाः	லோபமற்றவர்கள்.
सत्यवादिनः	ஸத்யமே பேசுபவர் கள்.

நாலுபசுநிசய: கசிதாசிதசிந் புரோதமே | குடுமீ யோ ஹசிதாஸிஜவாஸுதநாந்யவாந் ||

தசிந்	அந்த
புரோதமே	உத்தமமான பட்டணத்தில்
அலுபசுநிசய:	அல்பமான கோசமுடையவனும்,
அஸுவாஸு- தநாந்யவாந்	பசு, குதிரா, தன்ம், தான்யம், இவை இல்லாதவனும்,

அசிதாஸி:	அடையப்படாத பாயோஜனமுடையவனுமான
குடுமீ	குடும்பி
ய:	எவனோ அவன்
கசித் ஹி	ஒருவனும்
அசித் ந	இல்லை.

காமி வா ந கதரியோ வா நுஸ்ச: புருச: கசித் | துஸ்சு சக்யமயோத்யாயா நசிதாந் ச நாசிதக: ||

காமி	காமி
வா	அல்லது
கதரியோ:	அற்பகுணமுள்ளவன்
வா	அல்லது
னுஸ்ச:	அருவருப்பான தோற்றமுள்ள (சுருநான)
புருச:	புருஷன்

அயோத்யாயா	அயோத்தியில்
கசித்	ஒரிடத்திலும்
துஸ்சு	பார்க்க
சக்யம்	முடியாது.
அசிதாந்	பண்டிதனில்லாதவன்
ந	இல்லை.
நாசிதக: ச	நாஸ்திகனும்
ந	இல்லை.

சரீ நராஸு நாரீஸு தர்மசிலா: சுஸ்சுதா: | திதா: சிலவூதாஸ்யா மஹீஸு இவாஸலா: ||

சரீ	எல்லா
நரா: ச	மனிதர்களுந்,
நாரீ: ச	ஸ்திரீகளுந்
தர்மசிலா:	தர்மஸ்வபாவமுடையவர்களான
சுஸ்சுதா:	அவை யடக்கமுடையவர்களான,

சிலவூதாஸ்யா	சீலாசாரங்களோடே
திதா:	உண்டானவர்களான,
அஸலா:	நிர்மலர்களான,
மஹீஸு:	மஹர்ஷிகள்
இவ	போன்றவர்கள்.

நாகுண்டலி நாமகுதி நாஸுஸி நாலுபுஃகவாந் | நாமுஸு நானுலிஸாஹி நாமுஸுநிசய விததே ||

அகுண்டலி	குண்டலமில்லாதவன்
ந	இல்லை.
அமகுதி	மகுடமில்லாதவன்
ந	இல்லை.
அஸுஸி	மாலே இல்லாதவன்
ந	இல்லை.
அலுபுஃகவாந்	போகமில்லாதவன்

ந	இல்லை.
அமுகு:	பரிசுத்தமற்றவன்
ந	இல்லை.
நாமுலிஸாஹி:	பூச்சில்லாத தேகமுடையவனும் இல்லை.
அஸுஸுநி: ச	பரிமளமில்லாதவனும்
விததே ந	இல்லை.

नामृष्टभोजी नादाता नाप्यनङ्गदनिष्कधृक् । नाहस्ताभरणो वाऽपि दृश्यते नाप्यनात्मवान् ॥

अमृष्टभोजी நன்றாய் புகியாதவன்
 न இல்லை.
 अदाता கொடுக்காதவன்
 न இல்லை.
 अनङ्गदनिष्कधृक् } தோள்வளைகளையும்,
 अपि ஹாசங்களையும் தரி
 யாதவனும்

न இல்லை.
 वा அன்றியும்
 अहस्ताभरणः अपि கைவளை இல்லாதவ
 न இல்லை. [னும்
 अनात्मवान् अपि இந்திரியங்களை அடக்
 காதவனும்
 दृश्यते न காணப்படவில்லை.

नानाहिताग्निर्नायज्वा न क्षुद्रो वा न तस्करः । कश्चिदासीदयोध्यायां न च निर्वृत्तसङ्करः ॥

अयोध्यायां அயோத்யயில்
 अनाहिताग्निः நித்ய ஹோமம்செய்
 யாதவன்,
 कश्चिद् ஒருவனாவது
 आसीत् न இருந்ததேயில்லை.
 अयज्वा யாகம் பண்ணாதவன்
 न இல்லை.

क्षुद्रः वा அல்பனும்
 न இல்லை.
 तस्करः திருடன்
 न இல்லை.
 निर्वृत्तसङ्करः च { வர்ணசாரமற்ற ஜாதி
 தப்பி விவாஹம்
 செய்பவனும்
 न இல்லை.

स्वकर्मनिरता नित्यं ब्राह्मणा विजितेन्द्रियाः । दानाध्ययनशीलाश्च संयताश्च प्रतिग्रहे ॥

ब्राह्मणाः ப்ராம்ஹணர்கள்
 नित्यं எப்பொழுதும்,
 स्वकर्मनिरताः தங்கள் காரியத்தில்
 ஆஸக்தர்கள்.
 विजितेन्द्रियाः அடக்கப்பட்டஇந்திரி
 யங்களுையுடையவர்கள்.

च மேலும்
 दानाध्ययन- } தானம், அத்யயனம்
 शीलाः { இவைகளை ஸ்வபாவ
 மாகவுடையவர்கள்.
 च அன்றியும்
 प्रतिग्रहे கரஹிப்பதில்
 संयताः கட்டுள்ளவர்கள்.

न नास्तिको नानृतको न कश्चिदबहुश्रुतः । नामूयको न चाशक्तो नाविद्वान् विद्यते तदा ॥

तदा அப்பொழுது
 नास्तिकः நாஸ்திகன்
 कश्चित् ஒருவனாவது
 विद्यते न இல்லை.
 अनृतकः பொய் பேசுபவன்
 न இல்லை.
 अबहुश्रुतः வெகு சாஸ்த்ரங்களை
 அறியாதவன்

न இல்லை.
 असूयकः அஸூயையுடையவன்
 न இல்லை.
 अशक्तः च சக்தியற்றவனும்
 न இல்லை.
 अविद्वान् பண்டிதனல்லாதவன்
 न இல்லை.

नाषडङ्गविदत्रासीन्नाव्रतो नासहस्रदः । न दीनः क्षिप्तचित्तो वा व्यथितो नाऽपि कश्चन ॥

அல இங்கு
அஷடங்குவை
அபிதாங்குவை

कश्चन ஒருவனாவது
आसीत् न இல்லை.
अवतः விரதமில்லாதவன்
न இல்லை.

असहस्रदः ஆயிரக்கணக்காகக்
न இல்லை. [கொடாதவன்
दीनः वा தீனனும், தயங்கிய
மனத்தனும்
क्षिप्तचित्तोऽपि வயிசூல மனமுடைய
வனும்
व्यथितः பிணியால் வருந்துகிற
न இல்லை. [வனும்

कश्चिन्नरो वा नारी वा नाश्रीमान्नाप्यरूपवान् । द्रष्टुं शक्यमयोध्यायां नापि राजन्यभक्तिमान् ॥

अयोध्यायां அயோத்தியில்
आश्रीमान् பூதியில்லாத
कश्चित् ஒரு
नरः वा மனிதனாவது
नारी वा ஸ்திரீயாவது
द्रष्टुं பார்க்க

शक्यं न முடியாத.
अरूपवान् अपि ரூபமில்லாதவனும்
न இல்லை.
राजनि அரசனிடத்தில்
अभक्तिमान् अपि பக்தியில்லாதவனும்
न இல்லை.

वर्णष्वय्यचतुर्थेषु देवतातिथिपूजकाः । कृतज्ञाश्च वदान्याश्च शूरा विक्रमसंयुताः ॥ १७ ॥

दीर्घायुषो नराः सर्वे धर्मं सत्यं च संश्रिताः । सहिताः पुत्रपौत्रैश्च नित्यं स्त्रीभिः पुरोत्तमे ॥

पुरोत्तमे நகராங்களில் சிறந்த
கில்
अय्यचतुर्थेषु முக்கியமான நான்கு
वर्णेषु வர்ணங்களில்
सर्वे எல்லா
नराः மனிதர்கள்
देवतातिथि- } தேவதை அத்தி இவர்
पूजकाः } களைப் பூஜிக்கிறவர்
கள்.

कृतज्ञाः நன்றியறிவுள்ளவர்கள்
च மேலும்
वदान्याः கொடையாளிகள்.
च அன்றியும்
शूराः சூரர்கள்.

विक्रमसंयुताः பராக்கிரமத்தோடு
கூடினவர்கள்.
धर्मம் தர்மத்தையும்
सत्यं च ஸத்யத்தையும்
संश्रिताः நன்கு ஆசிரயித்தவர்
கள்.

दीर्घायुषः தீர்க்காயுஸ்ஸுள்ள
வர்கள்.
नित्यं எப்பொழுதும்
स्त्रीभिः மனைவிகளாலும்
पुत्रपौत्रैः च புத்திரபௌத்திரர்
களாலும்
सहिताः அனுஸரிக்கப்பட்ட
வர்கள்.

क्षत्रं ब्रह्ममुखं चासीद्वैश्याः क्षत्रमनुव्रताः । शूद्राः स्वकर्मनिरतास्त्रीन् वर्णानुपचारिणः ॥

क्षत्रं கூத்திரியஜாதி
ब्रह्ममुखं ப்ராம்ஹணர்களை முக்
கியமாகவுடையதாக
आसीत् இருந்தது.
वैश्याः च வைசியர்களும்
क्षत्रं கூத்திரியஜாதியை
अनुव्रताः அனுஸரித்தவர்கள்.

शूद्राः சூத்திரர்கள்
स्त्रीन् மூன்று
वर्णान् வர்ணங்களையும்
उपचारिणः உபசரித்தவர்கள்.
स्वकर्मनिरताः தங்கள் கர்மத்தில்
ஆஸக்தர்கள்.

सा तेनेश्वாகुनाथेन पुरी सुपरिरक्षिता । यथा पुरस्तान्मनुना मानवेन्द्रेण धीमता ॥२०॥

सा	அந்த	मनुना	மனுசக்கிரவர்த்தி
पुरी	பட்டணம்	यथा	போல் [யால்]
पुरस्तात्	முன்பு	इश्वாகुनाथेन	இசுவாகுனாசு
मानवेन्द्रेण	மனிதர்களுக்கு	तेन	அவரால் [பரபுவான]
	பரபுவும்	सुपरिरक्षिता	நன்றாக காப்பாற்றப்
धीमता	தீமானுமான		பட்டது.

योधानां(अशिकल्पानां) पेशलानां मनस्विनाम् । संपूर्णा कृतविद्यानां गुहा केसरिणामिव ॥

अशिकल्पानां	அக்கினிக்கொப்பான வர்களும்,	योधानां	படர்களால்
पेशलानां	கபடமற்றவர்களும்,	गुहा	குஹையானது
मनस्विनां	சரத்தையுடையவர் களும்	केसरिणां	கிங்கங்களால்
कृतविद्यानां	படித்தவர்களுமான	इव	போல்
		सम्पूर्णा	நிறைந்திருந்தது.

काम्भोजविषये जातैर्बाह्लीकैश्च हयोत्तमैः । वनायुजैर्नदीजैश्च पूर्णा हरिहयोत्तमैः ॥ २२ ॥

काम्भोजविषये	காம்போஜதேசத்தில்	नदीजैः च	நீர்துதேசத்திலுண்
जातैः	உண்டானவைகளும்,		டானவைகளும்,
बाह्लीकैः च	பாஹ்லிகேதேசத்திலு	हरिहयोत्तमैः	{ இந்திரன்குதிரை உச்சைச் சரவஸ்போல் உத்தமமான
	ண்டானவைகளும்,	हयोत्तमैः	
वनायुजैः	வனாபுதேசத்திலுண்	पूर्णा	
	டானவைகளும்,		நிறைந்திருந்தது.

विन्ध्यपर्वतजैर्मत्तैः पूर्णा हैमवतैरपि । मदान्वितैरतिबलैर्मातङ्गैः पर्वतोपमैः ॥ २३ ॥

मत्तैः	கொழுத்தவைகளும்,	अतिबलैः	அதிபலமுள்ளவைக
विन्ध्यपर्वतजैः	விந்தியபர்வதத்தி		ளும்,
	லுண்டானவைகளும்,	पर्वतोपमैः	பர்வதங்களுக்கு நிக
हैमवतैः अपि	ஹிமவத் பர்வதத்தி		ரானவைகளுமான
	லுண்டானவைகளும்,	मातङ्गैः	யானைகளால்
मदान्वितैः	மதத்தோடு கூடின	पूर्णा	நிறைந்திருந்தது.
	வைகளும்,		

ऐरावतकुलीनैश्च महापद्मकुलैस्तथा । अञ्जनादपि निष्पन्नैर्वापनादपि च द्विपैः ॥ २४ ॥

भद्रैर्मन्द्रैर्मृगैश्चैव भद्रमन्द्रमृगैस्तथा । भद्रमन्द्रैर्भद्रमृगैर्मृगमन्द्रैश्च सा पुरी ॥

नित्यमत्तैः सदा पूर्णा नागैरचलसन्निभैः ॥ २५ ॥

ऐरावतकुलीनैः च	ஐராவதகுலத்திலுண் டானவும்,
महापद्मकुलैः	{ புண்டரீகமென்கிற திக்கஜத்தின் குலத் திலுண்டானவும்,
तथा	அப்படியே
अञ्जनात् अपि	{ அஞ்ஜனத்திலிருந் தும் (வருணதிக்க ஜத்திலிருந்தும்),
वामनात् अपि	{ வாமனத்திலிருந்தும், (யமதிக்கஜத்திலி ருந்தும்)
निष्पन्नैः	உண்டான
द्विपैः च	யானைகளாலும்,
मद्रैः	{ பத்ரா (யானைகளின் ஒ ரு ஜாதிகளிலே) ஜா தியிலுண்டானவும்,
मन्द्रैः	{ மந்த்ரா (யானைகளின் ஒ ரு ஜாதிகளிலே) ஜா தியிலுண்டானவும்,

मृगैः	{ மிருக (யானைகளின் ஒ ரு ஜாதிகளிலே) ஜா தியிலுண்டானவும்,
भद्र-मन्द्र-मृगैः	{ பத்ரா, மந்த்ரா, மிருக ஜாதிகளில் கலந் துண்டானவும்,
भद्र-मृगैः	பத்ரா, மிருகஜாதிகளில் கலந்துண்டானவும்,
तथा	அப்படியே
भद्र-मन्द्रैः	பத்ரா, மந்த்ரா ஜாதிகளி ல் கலந்துண்டானவும்,
मृग-मन्द्रैः	மிருக, மந்த்ரா ஜாதிகளி ல் கலந்துண்டானவும்,
नित्यमैः	எப்பொழுதும் கொழு த்திருக்கிறவைகளும்,
अचलसन्निभैः	பர்வதங்களுக்கு நிக ரானவைகளுமான
नागैः एव	யானைகளாலும்,
सा	அந்த
पुरी	பட்டணம்
सदा	எப்பொழுதும்
पूर्णा	நிறைந்திருந்தது.

सा योजने च द्वे भूयः सत्यनामा प्रकाशते । यस्यां दशरथो राजा वसञ्जगदपालयत् ॥

यस्यां	எதில்
दशरथः	தசரதர்
राजा	அரசராய்
वसन्	வசவித்துக்கொண்டு
जगत्	உலகத்தை
अपालयत्	ரகஷித்தாரோ;
सा	அது

भूयः	வெளியில்
द्वे	இரண்டு
योजने	யோஜனைகளுள்ளது.
सत्यनामा च	பேரை யதார்த்தமாக வுடையதாயும்
प्रकाशते	பரகாசிக்கிறது.

तां पुरीं स महातेजा राजा दशरथो महान् । शशास शमितामित्रो नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியான
सः	அந்த
महान्	மஹானான
दशरथः	தசரத
राजा	மன்னர்
चन्द्रमाः	சந்திரன்

नक्षत्राणि इव	நக்சத்ராக்களைப்போல
तां	அந்த
पुरीं	நகரத்தை
शमितामित्रः	அடக்கப்பட்ட சத்து ருக்களையுடையவராக
शशास	ஆண்டார்.

तां सत्यनामां दृढतोरणार्गलां गृहैर्विचित्रैस्त्वशोभितां शिवाम् ।

पुरीमयोध्यां नृसहस्रसंकुलां शशास वै शक्रसमो महीपतिः

॥ २८ ॥

दृढतोरणार्गलां	{ केட்டியான வெளி வாய்னுக்கு தாழ்பா ளையுடையதும்,	सत्यनामां	பேரை யதார்த்தமாக வுடையதுமான
विचित्रैः	விசித்திரங்களான	तां	அந்த
गृहैः	வீடுகளால்	अयोध्यां	அயோத்தியா
उपशोभितां	நன்குவிளங்குகிறதும்	पुरीं	பட்டணத்தை
शिवां	மங்களகரமானதும்	शक्रसमः	இந்திரனுக்கு நிகரான
नृसहस्र- संकुलां }	மனிதர்களுடைய ஆயிரக்கணக்கால் நிறைந்ததும்,	महीपतिः	ராஜா
		शशास वै	ஆண்டுவந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षष्ठः सर्गः

आदितः श्लोकाः 272.

सप्तमः सर्गः—ஏழாவது ஸர்க்கம் ॥ ७ ॥

मन्त्रिवर्णनम्—மந்திரிமார்களுடைய வர்ணனை.

तस्यामात्या गुणैरासन्निष्वाकोस्तु महात्मनः । मन्त्रज्ञाश्चेद्भितज्ञाश्च नित्यं प्रियहिते रताः ॥

महात्मनः	மஹாத்மாவானவரும்	नित्यं	எப்பொழுதும்
इक्ष्वाकोः	இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்தவருமான	प्रियहिते	பரியரின் ஹிதத்தில்
तस्य	அவருக்கு	रताः	நோக்கமுடையவர் களுமான
मन्त्रज्ञाः च	{ ஆலோசனையைச் சேர் ந்த விஷயங்களில் தேர்ச்சியடைந்தவர் களாகவும்,	अमात्याः	மந்திரிகள்
इद्भिज्ञाः च	{ இங்கிதமறிந்தவர்க ளானவும் (பிறர் அபி பிராயத்தை உணர்ந் தவர்களானவும்),	गुणैः तु	குணங்களோடுகூடின வர்களாக
		आसन्	இருந்தார்கள்.

अष्टौ बभूवुर्वीरस्य तस्यामात्या यशस्विनः । शुचयश्चानुरक्ताश्च राजकृत्येषु नित्यशः ॥

यशस्विनः	புகழ்பெற்ற	राजकृत्येषु	ராஜகார்யங்களில்
वीरस्य	வீரரான	अनुरक्ताः च	கண்ணையிருப்பவர்
तस्य	அவருக்கு	अष्टौ	எட்டு [களாகவும்]
शुचयः च	பரிசுத்தர்களானவும்	अमात्याः	மந்திரிகள்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	बभूवुः	இருந்தார்கள்.

धृष्टिर्जयन्तो विजयः सिद्धार्थो ह्यर्थसाधकः । अशोको मन्त्रपालश्च सुमन्त्रश्चाष्टमोऽभवत् ॥

धृष्टி: திருஷ்டி என்பவர்.
 जयन्तः ஜயந்தர் என்பவர்.
 विजयः விஜயன் என்பவர்.
 सिद्धार्थः ஸித்தார்த்தன்
 என்பவர்.
 अर्थसाधकः அர்த்தஸாதகன்
 என்பவர்.

अशोकः அசோகன் என்பவர்.
 मन्त्रपालः च மந்த்ரபாலனென்பவர்
 सुमन्त्रः च ஸுமந்திரன் என்ப
 வரும்
 हि ப்ரஸித்தமாய்
 अष्टमः எட்டாவதாக
 अभवत् இருந்தார்.

ऋत्विजौ द्वावभिमतौ तस्यास्तामृषिसत्तमौ । वसिष्ठो वामदेवश्च मन्त्रिणश्च तथाऽपरे ॥ ४ ॥

तथा அப்படியே
 तस्य அவருக்கு
 अपरे இதர
 मन्त्रिणः च மந்திரிகளும்
 द्वौ இருவர்களான
 वसिष्ठः வஸிஷ்டரென்றவரும்

वामदेवः च வாமதேவரென்ற
 वृत्तम्
 ऋषिसत्तमौ ரிஷிச் சேரேஷ்டர்களாய்
 अभिमतौ முக்கிய
 ऋत्विजौ ரித்விக்குகளாய்
 आस्ताम् இருந்தார்கள்.

विद्याविनीता द्वीमन्तः कुशला नियतेन्द्रियाः । श्रीमन्तश्च महात्मानः शास्त्रज्ञा दृढविक्रमाः ॥

विद्याविनीता: கல்வியில் ச்ரமப்பட்ட
 வர்கள்.
 द्वीमन्तः மானிகள்.
 कुशला: ஸாமர்த்யசாலிகள்.
 नियतेन्द्रियाः ஐம்புலன்களையுமடக்
 கினவர்கள்.

श्रीमन्तः ஸ்ரீமையுடையவர்கள்.
 च இன்னும்
 महात्मानः மஹாத்மாக்கள்.
 शास्त्रज्ञा: சாஸ்த்ரமறிந்தவர்கள்
 दृढविक्रमाः த்ருடமான பராக்ரீர
 மமுடையவர்கள்.

कीर्तिमन्तः प्रणिहिता यथावचनकारिणः । तेजःक्षमायशःप्राप्ताः स्मितपूर्वाभिभाषिणः ॥

कीर्तिमन्तः கீர்த்திபெற்றவர்கள்.
 प्रणिहिता: (ராஜ்ய) காரியத்தில்
 கண்ணுள்ளவர்கள்.
 यथावचन- } சொன்னபடி நடப்
 कारिणः } பவர்கள்.

तेजःक्षमा- } தேஜஸ், பொறுமை,
 यशःप्राप्ताः } கீர்த்தி இவைகளை
 அடைந்தவர்கள்.
 स्मितपूर्वाभि- } புன்னகையுடன்
 भाषिणः } பேசுபவர்கள்.

क्रोधात् कामार्थहेतोर्वा न ब्रूयुरनृतं वचः

क्रोधात् கோபத்தாலே
 कामार्थहेतोः वा { காமம், அர்த்தம் இ
 வைகளின் நிமித்தத் த்
 तालावतु

॥ ७ ॥

अनृतं நிஜமற்ற
 वचः வார்த்தையை
 ब्रूयुः न சொல்லார்கள்.

तेषामविदितं किञ्चित् स्वेषु नास्ति परेषु वा । क्रियमाणं कृतं चापि चारेणापि चिकीर्षितम् ॥

तेषां அவர்களுக்கு
 स्वेषு தங்கள் ராஜ்யவிருத்
 தாந்தங்களிலாவது,
 परेषु वा இதர விருத்தாந்தங்க
 ளிலாவது,
 क्रियमाणं अपि நடக்கின்றவையும்,

कृतं च நடந்தவையும்,
 चिकीर्षितं अपि చికిரிசித் அபி நடக்கவிருப்பவையும்,
 चारेण தூதனால்
 अविदितं அறியப்படாதது
 किञ्चित् अस्ति न ஒன்றும் இல்லை.

कुशला व्यवहारेषु सौहृदेषु परीक्षिताः । प्राप्तकाले यथादण्डं धारयेयुः सुतेष्वपि ॥९॥

व्यवहारेषु வ்யவஹாரங்களில்
 कुशलाः சாமர்த்தியசாஸிகள்.
 सौहृदेषु ஸௌஹ்ருத் விஷயங்
 களில்
 परीक्षिताः சோதிக்கப்பட்டவர்
 கள்.

प्राप्तकाले அடையப்பட்ட
 சமயத்தில்
 यथादण्डं குற்றத்துக்குத்தக்க
 தண்டனையை
 सुतेषु अपि புத்திரர்களிடத்திலும்
 धारयेयुः ப்ரவர்த்திப்பிக்கச்
 செய்வார்கள்.

कोशसंग्रहणे युक्ता बलस्य च परिग्रहे । अहितं चापि पुरुषं न विहिंस्युरदूषकम् ॥ १० ॥

कोशसंग्रहणे பொக்கிஷத்தின் ஸம்
 பாதனத்திலும்,
 बलस्य ஸைய்யத்தினுடைய
 परिग्रहे च ஸம்ரக்ஷணையிலும்,
 युक्ताः தேர்ந்தவர்கள்.

अदूषकं குற்றமற்ற
 पुरुषं புருஷனை,
 अहितं சத்துருவாய்
 अपि च இருந்தபோதிலும்,
 विहिंस्युः न பிடியார்கள்.

वीराश्च नियतोत्साहा राजशास्त्रमनुष्ठिताः । शुचीनां रक्षितारश्च नित्यं विषयवासिनाम् ॥

वीराः வீரர்கள்
 च அன்றியும்
 नियतोत्साहाः எப்பொழுதும் உத்
 ஸாகமுடையவர்கள்
 राजशास्त्रं ராஜ சாஸ்திரத்தை

अनुष्ठिताः அனுஷ்டித்தவர்கள்.
 विषयवासिनां தேசத்தில் வளிக்கிற
 शुचीनां ஸாதுக்களுக்கு
 नित्यं च எப்பொழுதும்
 रक्षितारः ரக்ஷகர்கள்.

ब्रह्म क्षत्रमहिंसन्तस्ते कोशं समपूरयन् । सुतीक्ष्णदण्डाः संप्रेक्ष्य पुरुषस्य बलाबलम् ॥१२॥

ते அவர்கள்,
 कोशं பொக்கிஷத்தை
 सुतीक्ष्णदण्डाः க்ஷுத்ரமான ஆக்கொடு
 யையுடையவர்களாய்
 ब्रह्म ப்ரம்ஹணஜாதியை
 யும்,

क्षत्रं க்ஷத்திரியஜாதியையும்
 अहिंसन्तः ஹிம்ஸிக்காதவர்களா
 पुरुषस्य புருஷனுடைய [ம்
 बलाबलं பலாபலத்தை
 संप्रेक्ष्य நன்றாய் பார்த்து
 समपूरयन् நிறைத்தார்கள்.

शुचीनामेकबुद्धीनां सर्वेषां समजानताम् । नासीत् पुरे वा राष्ट्रे वा मृषावादी नरः कश्चित् ॥

एकबुद्धीनां ஒரே மனமுள்ளவர்க
शुचीनां பரிசுத்தர்களும் [னும்
समजानतां நிஷ்பக்ஷபாதிகளும்
 ஆன
सर्वेषां இந்த எல்லோர்களி
 லாவது

पुरे वा பட்டணத்திலாவது
राष्ट्रे वा தேசத்தில் ஆவது
कश्चित् ஓரிடத்திலும்
मृषावादी பொய் சொல்லுகிற
नरः மனிதன்
आसीत् न இல்லை.

कश्चिन् दुष्टस्तत्रासीत् परदाररतिर्नरः । प्रशान्तं सर्वमेवासीद्वाष्ट्रं पुरवरं च तत् ॥ १४ ॥

तत्र அங்கு
कश्चित् ஒரு
नरः மனிதன்
दुष्टः துஷ்டனாய்
परदाररतिः பிறர் மனைவிமேலா
 சை வைப்பவனாய்

आसीत् न இல்லை.
तत् राष्ट्रे च அந்த தேசமும்
पुरवरं एव சிறந்த பட்டணமும்
सर्वं எல்லாம்
प्रशान्तं பஞ்சாந்தமாக
असीत् இருந்தது.

सुवाससः सुवेषाश्च ते च सर्वे सुशीलिनः ।

ते அவர்கள்
सर्वे च எல்லோரும்
सुवाससः நல்ல ஆடை அணிந்த
 வர்கள்.
सुवेषाः நல்ல ஆபரணங்களை
 அணிந்தவர்கள்.
च இன்னும்

हितार्थं च नरेन्द्रस्य जाग्रतो नयचक्षुषा ॥

सुशीलिनः நல்லொழுக்கமுள்ள
नरेन्द्रस्य அரசனுடைய [வர்கள்.
हितार्थं நன்மையின்பொருட்டு
नयचक्षुषा நீதிக்கண்ணுலே
जाग्रतः च விழித்துக் கொண்டி
 ருப்பவர்கள்.

गुरौ गुणगृहीताश्च प्रख्याताश्च पराक्रमे । विदेशेष्वपि विज्ञाताः सर्वतो बुद्धिनिश्चयात् ।

अभिज्ञा गुणवन्तश्च न चासन् गुणगर्विताः ॥ १६ ॥

गुरौ குருவினிடத்தில்
गुणगृहीताः குணத்தையேகரஹிப்
च அன்றியும் [பவர்கள்.
पराक्रमे பராக்ரமத்தில்
प्रख्याताः ப்ரஸித்தர்கள்.
विदेशेषु अपि பரதேசங்களிலும்
सर्वतः च எங்கும்

बुद्धिनिश्चयात् புத்திரிச்சயத்தால்
विज्ञाताः ப்ரஸித்தர்கள்.
अभिज्ञाः குணங்களாய்
गुणवन्तः च சிலவான்களாயும்
आसन् இருந்தார்கள்.
गुणगर्विताः च யோக்யதையினால் கர்
 வமடைந்தவர்களாக
न இல்லை.

सन्धिविग्रहतत्वज्ञाः सर्वशास्त्रविशारदाः । मन्त्रसंवरणे युक्ताः शक्ताः सूक्ष्मासु बुद्धिषु ॥

सन्धि-विग्रह- } ஸந்தி, விக்கரஹம் இ
तत्वज्ञाः } வைகளுடைய உண்
 மையை அறிந்தவர்கள்.
 மந்த்ராலோசனையை
मन्त्रसंवरणे { வெளிவிடாமலிருப்
 பதில்

युक्ताः தேர்த்தவர்கள்.
सूक्ष्मासु ஸூக்ஷ்மங்களான
बुद्धिषु புத்திகளில்
शक्ताः ஸமர்த்தர்கள்.
सर्वशास्त्र- } ஸர்வ சாஸ்திரங்களி
विशारदाः } லும் நிபுணர்கள்.

नीतिशास्त्रविशेषज्ञाः सततं प्रियवादिनः । ईदृशैस्तेरमात्यैश्च राजा दशरथोऽनघः ।
उपपन्नगुणोपेतैरन्वशासद्वसुन्धराम् ॥ १८ ॥

நிதிசாஸ்த்ரங்களுடை ய விசேஷங்களை அ றிந்தவர்கள். எப்பொழுதும் அனுக்ஷமாசு பேசுகிற வர்கள். இப்படிப்பட்ட	உபபந்நுணோபேதீ: தை: அமாயீ: ச அநய: த்ஷரய: ராஜா வஸுந்நரா அந்வாஸாஸ்த்	ஸத்ருணங்கலோடு அந்த [கூடின மந்திரிகளோடும், பாபா ஹிதரான தசரதமன்னவர் பூமியை ஆண்டார்.
--	---	---

अवैक्षमाणश्चारेण प्रजा धर्मेण रञ्जयन् । प्रजानां पालनं कुर्वन्नधर्मं परिवर्जयन् ॥ १९ ॥
विश्रुतस्त्रिषु लोकेषु वदान्यः सत्यसङ्गरः । स तत्र पुरुषव्याघ्रः शशास पृथिवीमिमाम् ॥

சாரேண	தூதனல்	லோகேசு	உலகங்களில்
அவெஷ்மாண:	பார்க்கிறவராய்,	விசுருத:	கீர்த்திபெற்றவராய்,
பெமேண	தர்மத்தோடு	வதாய:	கொடையாளியாய்,
புஜா:	ப்ராஜைகளை	சத்யசக்து:	ஸத்யமானப்ரதிக்களு
ரக்ஷயந்	ஸந்தோஷிப்பிக்கிறவ		யையுடையவராய்,
புஜானா	ப்ராஜைகளுடைய[ராய்]	ச:	அந்த
பாலந்	பரிபாலிப்பதை	புருஷவ்யாஹ:	புருஷச்சேஷ்டர்,
குவீந்	செய்கிறவராய்	தவ	அப்போது
அபம்	தர்மமில்லாமையை	இமா	இந்த
பரிவர்த்தயந்	நீக்குகிறவராய்	புதிவீ	புதியை
விபு	மூன்று	சாசா	ஆண்டார்.

नाध्यगच्छद्विशिष्टं वा तुल्यं वा शत्रुमात्मनः । मितवान्नतसामन्तः प्रतापहृतकण्टकः ॥
स शशास जगद्राजा दिवं देवपतिर्यथा ॥ २२ ॥

ஆவ்மன:	தனக்கு	பரதாபத்தாலேயே அ
சாஹு	சத்துருவை	டிக்கப்பட்ட பகைவர்
விசிஷ்	அதிகனாய்	களையுடையவருமான
வா	ஆவது	அந்த
துல்ய்	ஸமானாய்	அரசர்,
வா	ஆவது	தேவலோகத்தை
அப்யாசுத் ந	ஸந்தித்ததில்லை. [நம்,	இந்திரன்
மித்ரவான்	நண்பர்களையுடையவ-	போல்,
நதஸாமந்த:	வணங்கிய சிற்றரசர்	பூலோகத்தை
	களையுடையவரும்,	ஆண்டார்.
		புராணம்

தேர்மந்நிர்மந்நஹிதே நிர்விஹேதோ: ஸுரகை: குசலை: சமயை: ।

ச பார்த்திவோ டீஸிமவாப யுகஸ்தேஜோமயை: கிர்விவோதி: ஸ்க:

॥ 23 ॥

மந்நஹிதே	மந்திராலோசனை, ஹி தம் இவைகளில்	ச:	அந்த
நிர்விஹே:	ஆஸக்தர்களும்,	பார்த்திவ:	அரசர்,
அஸுரகை:	பீ தியையுடையவர் களும்,	தேஜோமயை:	தேஜோமயமான
குசலை:	புத்திமான்களும்,	கிர்விவோ:	கிரணங்களால்
சமயை:	ஸமர்த்தர்களான	யுக:	அமையப்பெற்றவராய்
தே:	அந்த	உதித:	உதித்த
மந்நிவ:	மந்திரிகளால்	அக:	சூர்யன்
வூ:	சூழப்பட்ட,	இவ:	போல்
		திர்வி:	கார்த்தியை
		அவாப	அடைந்தார்.

இத்யாபே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே

வாலகாண்டே சப்தம: சரீ: ॥

ஆதித: ஸ்லோக: 295.

அஃம: சரீ:—எட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 2 ॥

அஸ்வமேதயஜ்ஞநிர்ஹாரணம்—அஸ்வமேதயாகம் நிச்சயித்தல்.

தத்ய த்வேவ்ரபாவஸ்ய த்ரமஜஸ்ய மஹாத்மந: । சுதார்த்த தத்யமானஸ்ய நாஸீத்ஸகர: சுத: ॥ 1 ॥

எவ்ரபாவஸ்ய	இப்படிப்பட்டமாஹா தம்யமுடையவரும்,	தத்யமானஸ்ய	தவம்செய்கிறவரு
த்ரமஜஸ்ய	தர்மமற்றிந்தவரும்,	தத்ய து	அவருக்கும், [மான
மஹாத்மந:	மஹாத்மாவானவரும்	வ்ஸகர:	வம்சத்தைப் பெருக்
சுதார்த்த	புத்திரமித்தம்	சுத:	புத்திரன் [குகிற
		ஆஸீத் ந	இல்லை.

சிந்தயானஸ்ய தத்யேய் வுத்திராஸீந்மஹாத்மந: । சுதார்த்த வாகிமேதேந கிர்மய் ந யஜாம்யஹம் ॥

சிந்தயானஸ்ய	சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கிற	வாகிமேதேந	அஸ்வமேதத்தால்
மஹாத்மந:	மஹாத்மாவான	கிர்மய்	ஏன்
தத்ய	அவருக்கு	யஜாமி ந	யாகம் செய்யவில்லை, ॥ என்ற
சுதார்த்த	புத்திரனை அடையும் பொருட்டு,	இய்	இந்த
அஹ்	“நான்	வூத்தி:	எண்ணம்
		ஆஸீத்	உண்டாயிற்று.

सुनिश्चितां मतिं कृत्वा यष्ट्व्यमिति बुद्धिमान्। मन्त्रिभिः सह धर्मात्मा सर्वैरेव कृतात्मभिः ॥
ततोऽब्रवीदिदं राजा सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम्। शीघ्रमानय मे सर्वान् गुरुंस्तान् सपुरोहितान् ॥
सुयज्ञं वामदेवं च जाबालिमथ काश्यपम्। पुरोहितं वसिष्ठं च ये चान्ये द्विजसत्तमाः ॥

बुद्धिमान् புத்திமானானவரும்,
धर्मात्मा தர்மா த்மாவுமான
राजा அரசர்
यष्ट्व्यं “யாகம்” செய்யவேண்
इति என்ற [டும்”
सुनिश्चितां மிக உறுதியான
मतिं எண்ணத்தை
कृत्वा கொண்டு
ततः அதன்மேல்
मन्त्रिसत्तमं முக்கிய மந்திரியான
सुमन्त्रं ஸுமந்த்ரரை பார்
इदं இதை [ந்து,
अब्रवीत् சொன்னார்.
सपुरोहितान् “புரோகிதர்களோடு
கூடின
सुयज्ञं சுயக்ஞரையும்
वामदेवं வாமதேவரையும்
जाबालिं च ஜாபாலியையும்

अथ மேலும்
काश्यपं காச்யபரையும்
पुरोहितं புரோஹிதரான
वसिष्ठं च வஸிஷ்டரையும்
अन्ये இதரர்களான
द्विजसत्तमाः பராம்ஹணச்சேஷ
ये च எவர்களோ; [டர்கள்
तान् அந்த
मे என்னுடைய
गुरुन् குருக்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
कृतात्मभिः போதுமான புத்தி
सर्वैः எல்லா [யையுடைய
मन्त्रिभिः மந்திரிகளோடு
सह கூட
शीघ्र एव சீக்கிரமாகவே
आनय अழைத்துவாரும்”
என்றார்.

ततः सुमन्त्रस्त्वरितं गत्वा त्वरितविक्रमः। समानयत् स तान् विप्रान् समस्तान् वेदपारगान् ॥

ततः அதனால்
सः அந்த
त्वरितविक्रमः வேகமான நடையை
யுடைய
सुमन्त्रः சுமந்த்ரர்
त्वरितं வேகமாக
गत्वा சென்று,

समस्तान् ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற
வர்களும்
वेदपारगान् { வேதங்களின் கரை
யை அடைந்தவர்க
ளுமான
तान् विप्रान् அந்த க்ஞானிகளை
समानयत् அழைத்துவந்தார்.

तान् पूजयित्वा धर्मात्मा राजा दशरथस्तदा । इदं धर्मार्थसहितं श्रृङ्गं वचनमब्रवीत् ॥

धर्मात्मा தர்மா த்மா வான
राजा அரசரான
दशरथः தசரதர்
तान् அவர்களை
पूजयित्वा மரியாதைசெய்து,
तदा அப்பொழுது

धर्मार्थसहितं தர்மார் த்தங்களுோடு
கூடின
श्रृङ्गं மதுரமான
इदं இந்த
वचनं வார்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னார்.

मम लालप्यमानस्य पुत्रार्थं नास्ति वै सुखम् । तदर्थं हयमेधेन यक्ष्यामीति मतिर्मम ॥८॥

புதார்த்	“ புத்திர நிமித்தம்	ஹயமேத	அச்வமேதத்தால்
லாலப்யமானஸ்ய	பரிதபிக்கிற	யக்ஷாமி	நான் யாகம் செய்ய
மம	எனக்கு		வேண்டும்
சுখம்	சுகம்	ஐதி	என்பது
அஸ்தி ந	இல்லை.	மம	எனக்கு
ததர்ய	அதற்காக	மதி: வை	அபிப்ராயம்.”

तदहं यष्टुमिच्छामि शास्त्रदृष्टेन कर्मणा । कथं प्राप्स्याम्यहं कामं बुद्धिरत्र विचार्यताम् ॥

तत्	“ ஆகையால்	अहं	இந்த விஷயத்தில்
अहं	நான்	अहं	நான்
शास्त्रदृष्टेन	சாஸ்த்ரங்களில்கண்ட	कामं	மனோதத்தை
कर्मणा	கர்மங்களினால்	कथं प्राप्स्यामि	எப்படி அடைவேனோ
यष्टुं	யாகம்செய்ய	बुद्धिः	உபாயம் [அப்படி
इच्छामि	விரும்புகிறேன்.	विचार्यताम्	விசாரிக்கப்பட்டும்.”

साधु साध्विति तद्वाक्यं ब्राह्मणाः प्रत्यपूजयन् । वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे पार्थिवस्य मुखेरितम् ।

ऊचुश्च परमप्रीताः सर्वे दशरथं वचः ॥ १० ॥

संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरङ्गश्च विमुच्यताम् । सरय्वाश्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिविधीयताम् ॥

सर्वथा प्राप्स्यसे पुत्रानभिप्रेतांश्च पार्थिव । यस्य ते धार्मिकी बुद्धिरियं पुत्रार्थमागता ॥

वसिष्ठप्रमुखाः	வவலிஷ்டரை முக்கிய	इयं	இந்த
सर्वे	எல்லா [மாகவுடைய	बुद्धिः	எண்ணம்
ब्राह्मणाः	ப்ராம்ஹணர்களும்	आगता	வந்ததோ (அந்த நீர்)
पार्थिवस्य	அரசனுடைய	सर्वथा	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்,
मुखेरितं	முகத்தினின்று தித்த	अभिप्रेतान्	இஷ்டப்பட்ட
तद्वाक्यं	அந்த வார்த்தையை	पुत्रान् च	புத்திரர்களுையே
साधु साधु	“நல்லது நல்லது”	प्राप्स्यसे	அடையப்போகிறீர்.
इति	என்று	संभाराः	ஸாமக்கிகள்,
प्रत्यपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.	संभ्रियन्तां	ஸம்பாதிக்கப்பட
ते	அவர்கள்	तुरङ्गः	குதிரையும் [ட்டும்.
सर्वे	எல்லோரும்	विमुच्यतां	விடப்பட்டும்.
परमप्रीताः	மிகஸந்திஷ்டர்களாய்	सरय्वाः	ஸரயூநதியின்
च	உடனே	उत्तरे	வடக்கு
दशरथं	தசரதரைப் பார்த்து,	तीरे	கரையில்
पार्थिव	“ஓ அரசனே!	यज्ञभूमिः च	யாகசாலையும்
यस्य	எந்த	विधीयतां	நிர்மிக்கப்பட்டும்”
ते	உமக்கு		என்ற
पुत्रार्थं	புத்திரநிமித்தமாக	वचः च	வார்த்தையையும்
धार्मिकी	தர்மஸம்பந்தமான	ऊचुः	சொன்னார்கள்.

तद्यथा विधिपूर्वं मे क्रतुरेष समाप्यते । तथा विधानं क्रियतां समर्थाः करणेष्विह ॥१८॥

तत्	“ஆகையால்	समाप्यते	சூர்த்தியாகுமோ,
एषः	இந்த	तथा	அவ்வண்ணம்
मे	என்னுடைய	विधानं	பர்யத்தினம்
क्रतुः	யாகம்	क्रियतां	செய்யப்பட்டும்.
विधिपूर्वं	சாஸ்த்ரபரகாரம்	इह	இந்த
यथा	எவ்வண்ணம்	करणेषु	காரியங்களில் (நீங்கள்)
		समर्थाः	ஸமர்த்தர்கள்.

तथेति चाब्रुवन्सर्वे मन्त्रिणः प्रत्यपूजयन् । पार्थिवेन्द्रस्य तद्वाक्यं यथाज्ञप्तं निश्च्यते ॥१९॥

ते	அந்த	यथा	“எவ்வண்ணம்
सर्वे	எல்லா	आज्ञप्तं	கட்டளை இடப்பட்டது
मन्त्रिणः	மந்திரிகளும்		தோ,
पार्थिवेन्द्रस्य	அரசச்சேரவந்தருடைய	तथा	அவ்வண்ணமே ஒழுப்பு
तत्	அந்த	इति	என்று [கிறோம்]
वाक्यं	வார்த்தையை	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.
निश्च्यते	கேட்டு,	प्रत्यपूजयन् च	கொண்டாடினார்கள்.

तथा द्विजास्ते धर्मज्ञा वर्धयन्तो नृपोत्तमम् । अनुज्ञातास्ततः सर्वे पुनर्जमुयथागतम् ॥२०॥

धर्मज्ञाः	தர்மத்தை அறிந்த	वर्धयन्तः	புகழ்ந்தவர்களாய்
ते	அந்த	अनुज्ञाताः	விடைபெற்றவர்களாய்
द्विजाः	ப்ராம்ஹணர்கள்	ततः	அதன்மேல்
सर्वे	எல்லோரும்,	यथागतं	வந்தபடி
नृपोत्तमं	அரசச்சேரவந்தரை	पुनः	திரும்பி
तथा	அவ்வாறு	जम्मुः	சென்றார்கள்.

विसर्जयित्वा तान् विप्रान् सचिवानिदमब्रवीत् । ऋत्विग्भिरुपदिष्टोऽयं यथावत्क्रतुराप्यताम् ॥

तान्	அந்த	ऋत्विग्भिः	“புரோஹிதர்களால்
विप्रान्	ப்ராம்ஹணர்களை	उपदिष्टः	நியமிக்கப்பட்ட
विसर्जयित्वा	அனுப்பிவிட்டு,	अयं क्रतुः	இந்த யாகம்
सचिवान्	மந்திரிகளைப்பார்த்து,	यथावत्	விதிப்படி
इदं	இதை	आप्यताम्	ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
अब्रवीत्	சொன்னார்.		டம்.”

इत्युक्त्वा नृपशार्दूलः सचिवान् समुपस्थितान् । विसर्जयित्वा स्वं वेश्म प्रविवेश महाद्युतिः ॥

इति	என்று	सचिवान्	மந்திரிமார்களை
उक्त्वा	சொல்லி,	विसर्जयित्वा	விடைகொடுத்த
महाद्युतिः	மிககாந்தியையுடைய	स्वं	தம் [னுப்பி,
नृपशार्दूलः	அரசச்சேரவந்தர்	वेश्म	இருப்பிடத்தை
समुपस्थितान्	ஸமீபத்திலிருக்கிற	प्रविवेश	அடைந்தார்.

ततः स गत्वा ताः पत्नीर्नरेन्द्रो हृदयप्रियाः। उवाच दीक्षां विशत यक्ष्येऽहं सुतकारणात्॥

ச: அந்த
நரேन्द्र: மனிதச்சேஷ்டர்,
தத: அவ்விடத்திற்கு
கத்வா சென்று,
ஹ்ருதயப்ரியா: மனதிற்கிஷ்டர்களான
தா: அந்த
பத்னி: மனைவிகளைப்பார்த்து,

சுதகாரணாத் “புத்திரமித்தம்மாக
அஹ் நான்
யக்ஷ்யே யாகம்செய்யப்போகி
றேன்.
தீக்ஷா தீக்ஷையை
விசத அடையுங்கள்”
உவாச் என்று சொன்னார்.

तासां तेनातिकान्तेन वचनेन सुवर्चसाम्। मुखपद्मान्यशोभन्त पद्मानीव हिमालये ॥२४॥

அதிகாந்தென அதிமிகுஞ்ஞமான
தென அந்த
வகுநென வார்த்தையால்
சுவர்ச்சாம் மிககாந்தியையுடைய
தாஸாம் அவர்களுடைய

சுக்ஷபத்மானி பதம்மப்போன்ற
முதங்கள்,
ஹிமாலயே ஹேமந்தநுதுவின்
பத்மானி தாமரைகள் [முடிவில்
இவ் போல்
அசோமந்த விளங்கின.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 319

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨ ॥

सुमन्त्रेण सनत्कुमारोक्तकथनम्—ஸந்த்குமாரர் வசனத்தை சுமந்திரர் சொல்வது.

एतच्छ्रुत्वा रहः सूतो राजानमिदमब्रवीत्। श्रूयतां यत्पुरावृत्तं पुराणेन मया श्रुतम् ॥

ऋत्विग्भिरुपदिष्टोऽयं पुरावृत्तो मया श्रुतः

॥ १ ॥

சூத: ஸாரதி
ஏதத் சூத்வா இதைக் கேட்டு,
ராஜானம் இராஜாவைப்பார்த்து,
ரஹ: ஏகாந்தத்தில்
இதம் அப்ரவீத் இதைச் சொன்னார்.
஋த்விம்: ரித்துயிக்குகளால்
உபதிஷ்: உபதிேசிக்கப்பட்ட
அயம் பூராவூத்: இந்த பூர்வகதை

மயா என்னால்
சூத்: கேழ்க்கப்பட்டது.
பூராணம் கிழவனாகிற
மயா என்னால்
சூத் கேழ்க்கப்பட்டதான
பூராவூத் முன் நடந்த விஷயம்
யத் எதுவோ, அது
சூயதாம் கேழ்க்கப்படலாம்.

सनत्कुमारो भगवान् पूर्वं कथितवान् कथाम्। ऋषीणां सन्निधौ राजन् तव पुत्रागमं प्रति॥

ராஜன் “ஓ! அரசரே!
பகவானுன பகவானுன
சனதுமார: ஸனதுமாரர்
஋ஷிணாம் முனிவர்களுடைய
சந்நிதௌ ஸந்நிதியில்

தவ உமக்கு
புத்ரா஑ம் புத்திரனுண்டாவதை
புதித்து, குறித்து,
கதாம் ஒரு கதையை
பூர்வத்தில்
கதிலவான் சொன்னார்.

तस्य व्यतिक्रमाद्वाज्ञो भविष्यति सुदारुणा । अनावृष्टिः सुघोरा वै सर्वभूतभयावहा ॥८॥

तस्य	அந்த	सर्वभूतभयावहा	{ எல்லா பூதங்களுக்கும் பயத்தையுண்டு பண்ணுகிற துமான்
राज्ञः	அரசருடைய	अनावृष्टिः	மழையின்மை
व्यतिक्रमात्	அதர்மத்தினாலே	भविष्यति वै	உண்டாகப்போகிறது.
सुदारुणा	மிகக்கடுமையானதும்,		
सुघोरा	வெகு கோரமானதும்		

अनावृष्ट्या तु वृत्तायां राजा दुःखसमन्वितः । ब्राह्मणान् श्रुतवृद्धांश्च समानीय प्रवक्ष्यति ॥

अनावृष्ट्यां	மழையின்மை	ब्राह्मणान्	பிராம்ஹணர்களை
वृत्तायां तु	உண்டானவளவில்	च	உடனே
राजा	அரசர்	समानीय	அழைத்து,
दुःखसमन्वितः	துக்கமடைந்தவராய்	प्रवक्ष्यति	சொல்லப்போகிறார்.
श्रुतवृद्धान्	ஞானவருத்தர்களான		

भवन्तः श्रुतधर्माणो लोकचारित्रवेदिनः । समादिशन्तु नियमं प्रायश्चित्तं यथा भवेत् ॥

श्रुतधर्माणः	“தர்மத்தையறிந்தவர்”	प्रायश्चित्तं	ப்ராயச்சித்தம்
	“களும்”	यथा भवेत्	எப்படி உண்டாகுமோ அப்படி
लोकचारित्र-)	உலகரீதியை நன்றாய்	नियमं	உபாயத்தை
वेदिनः	ஆராய்ந்தறிந்தவர்	समादिशन्तु	நன்றாய் அக்ஞாபியுங்
	“களுமான		கள்.”
भवन्तः	நீங்கள்		

वक्ष्यन्ति ते महीपालं ब्राह्मणा वेदपारगाः । विभण्डकसुतं राजन् सर्वोपायैरिहानय ॥

वेदपारगाः	வேதங்களின் கரையை	सर्वोपायैः	ஸகல உபாயங்களி
	அடைந்தவர்களான		னாலே
ते	அந்த	विभण्डकसुतं	விபண்டகருடைய
ब्राह्मणाः	பிராம்ஹணர்கள்	इह	இங்கு [புத்திரரை
महीपालं	ராஜாவைப்பார்த்து,	आनय	அழைத்துவாரும்.”
राजन्	“ஓ! அரசரே!	वक्ष्यन्ति	என்று சொல்லப்போகிறார்
			கள்.

आनाय्य च महीपाल ऋश्यशृङ्गं सुसत्कृतम् । प्रयच्छ कन्यां शान्तां वै विधिना सुसमाहितः ॥

आनाय्य	“ஓ! அரசரே!	कन्यां	கனையையான
ऋश्यशृङ्गं	ரிச்யசுருங்கரை	शान्तां	சாந்தையை
सुसत्कृतं	நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட	विधिना	க்ரமத்தோடும்
	டவராக	सुसमाहितः च	விசாரமற்றவராயும்
	அழைப்பித்து,	प्रयच्छ वै	கொடும்.”

ऋश्यशृङ्गस्तु जामाता पुत्रांस्त्व विधास्यति । सनत्कुमारकथितं यथा ते व्याहृतं मया ॥

जामाता “மருமகராகிய
ऋश्यशृङ्गः तु ரிச்யச்ருங்கரும்
तव உமக்கு
पुत्रान् புத்திரர்களை
विधास्यति உண்டுபண்ணப்போ
கருள்”

यथा என்று
सनत्कुमारकथितं ஸனத் குமாரரால்
मया என்னால்
ते உமக்கு
व्याहृतम् சொல்லப்பட்டது.

अथ हृष्टो दशरथः सुमन्त्रं प्रत्यभाषत । यथर्श्यशृङ्गस्त्वानीतो विस्तरेण त्वयोच्यताम् ॥

अथ இப்பொழுது
दशरथः தசரதர்
हृष्टः ஆனந்தமடைந்தவ
ராய்
सुमन्त्रं ஸுமந்திரரைப்
பார்த்து,
प्रत्यभाषत பதில்சொன்னார்.

ऋश्यशृङ्गः ரிச்யச்ருங்கர்
तु அப்படி இருந்தும்
यथा எவ்விதமாய்
आनीतः கொண்டு வரப்பட்டா
त्वया உம்மாலே[ரோ], (அது)
विस्तरेण விஸ்தரமாக
उच्यताम् சொல்லப்பட்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे नवमः सर्गः ॥ :

आदितः श्लोकाः 338

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம்

ऋश्यशृङ्गानयनकथनम्—ரிச்யச்ருங்கரை அழைத்துவந்ததைச் சொல்வது.

सुमन्त्रोदितो राज्ञा प्रोवाचेदं वचस्तथा । यथर्श्यशृङ्गस्त्वानीतः शृणु मे मन्त्रिभिः स ह ॥

सुमन्त्रः சுமந்திரர்
तथा அவ்வாறு
राज्ञा அரசரால்
चोदितः ஏவப்பட்டவராய்
इदं இந்த
वचः வார்த்தையை
प्रोवाच சொன்னார்.
मन्त्रिभिः மந்திரிகளால்

सः அந்த
ऋश्यशृङ्गः ரிச்யச்ருங்கர்
तु அப்படி இருந்தும்
यथा எவ்விதமாய்
आनीतः ह கொண்டு வரப்பட்டா
ரோ, (அதை)
मे என்னிடத்திலிருந்து
शृणु கேளும்.

रोमपादमुवाचेदं सहामात्यं पुरोहितः । उपायो निरपायोऽयमस्माभिरभिचिन्तितः ॥ २ ॥

ऋश्यशृङ्गो वनचरस्तपस्स्वाध्यायने रतः । अनभिज्ञः स नारीणां विषयाणां सुखस्य च ॥

इन्द्रियायैरभिमतैर्नरचितप्रमाथिभिः । पुरमानाययिष्यामः क्षिप्रं चाध्यवसीयताम् ॥ ४ ॥

गणिकास्तत्र गच्छन्तु रूपवत्यः स्वलंकृताः । प्रलोभ्य विविधोपायैरानेष्यन्तीह सत्कृताः ॥

पुरोहितः புரோஹிதர்,
सहामात्यं மந்திரிகளோடுகூடின

रोमपादं ரோமபாதரைப்
इदं இதை [பார்த்து,
उवाच சொன்னார்.

அய்	“ இர்த்
நிரபாய:	அபாயமற்ற
உபாய:	உபாயம்,
அஸாமி:	எங்களால்
அபிசிந்நித:	சிந்திக்கப்பட்டது.
தப:ஸ்வாஹ்யானே	தபஸ்ஸிலும், வேதா த்யயனத்திலும்
ரத:	நோக்கமுடையவரும்
வநவர்:	அரண்யவாஸியுமான
ச: ஋த்யஸ்து:	அந்த ரிச்யசுருங்கர்
நாரிணா	ஸ்தரீகலையும்,
விசயாணா	சிற்றின்பங்களுடைய
சுலஸ்ய ச	சுகத்தைபும்,
அநமிஜ:	அறியாதவர்;
நரசிவ- }	மனிதர்களின் மனதை
புமாதிபி: }	இழுக்கவல்லவையும்
அபிமதௌ:	இஷ்டங்களுமான

இந்நித்யாதி:	இந்திரியங்களுடைய வயாபாரங்களாலே
சிபிர் ச	சிக்கிரமாகவே
புரர்	பட்டணத்திற்கு
அநாயயித்யாம:	அழைத்துவருகின் றோம்;
அத்யவஸீயதா	ரிச்சயிக்கப்பட்டும்;
ரூபவஸ்ய:	ருபவதிகளும்
ஸ்வரூபதா:	நன்றாய் அலங்கரிக்கப் பட்டவர்களுமான
ரணிகா:	விலைமாதர்கள்
தல ரக்ஷநு	அங்கு போகட்டும்,
விவிதோபாய:	பற்பல உபாயங்களால்
புலோந்ய	வஞ்சித்து,
சகூதா:	வெகுமானிக்கப்பட்ட
ஐஹ	இங்கு [டவர்களாய்
அநேவ்யந்நி	அழைத்துவருவார் கள்.”

श्रुत्वा तथेति राजा च प्रत्युवाच पुरोहितम् । पुरोहितो मन्त्रिणश्च तथा चक्रुश्च ते तदा ॥
वारमुख्यास्तु तच्छ्रुत्वा वनं प्रविविशुर्महत् ॥ ६ ॥

ராஜா	அரசர்
श्रुत्वा	கேட்டு,
पुरोहितं	புரோஹிதரைப் பார்
तथा च	“அப்படியே” [த்து,
इति	என்று
प्रत्युवाच	பதில் சொன்னார்.
तदा	அப்பொழுது
पुरोहितः	புரோஹிதரும்,

आश्रमस्याविदूरेऽस्मिन् यत् कुर्वन्ति दर्शने । ऋषिपुत्रस्य धीरस्य नित्यमाश्रमवासिनः ॥

अस्मिन्	இந்த
आश्रमस्य	ஆசுரமத்தினுடைய
अविदूरे	ஸமீபத்தில்
नित्यं	எப்பொழுதும்
आश्रमवासिनः	ஆசுரமங்களில் வஸிக் கிறவரும்,

ते मन्त्रिणः च	அந்த மந்திரிகளும்,
तथा च	அவ்வாறே
चक्रुः	செய்தார்கள்.
वारमुख्याः तु	முக்கிய விலைமாதர்
तत् श्रुत्वा	அதைகேட்டு, [களும்,
महत्	பெரிய
वनं	வனத்தை
प्रविविशुः	ப்ரவேசித்தார்கள்.

धीरस्य	தீரருமான
ऋषिपुत्रस्य	ரிஷிபுத்திரருடைய
दर्शने	தர்சனத்தில்
यत्	ப்ரயத்தனத்தை
कुर्वन्ति	செய்தார்கள்.

पितुः स नित्यसन्तुष्टो नातिचक्राम चाश्रमात्

स: च	அவரும்
पितुः	பிதாவிடம்
नित्यसन्तुष्टः	நித்தியம் களிப்புற்ற வராய்,

॥ ८ ॥

आश्रमात्	ஆசுரமத்தினின்ரு
अतिचक्राम न	வெளிப்புறப்பட

வில்லை.

न तेन जन्मप्रभृति दृष्टपूर्वं तपस्विना । स्त्री वा पुमान् वा यच्चान्यत् सत्त्वं नगरराष्ट्रजम् ॥

तपस्विना तपஸ்வியான
तेन अवराळ
जन्मप्रभृति பிறந்தது முதல்
स्त्री वा ஸ்திரீ ஆவது,
புமான் புருஷன்
वा ஆவது,

अन्यत् வேறு
नगरराष्ट्रजं நகரம், நாடு இவைகளி
यत् எந்த [உண்டான
सत्त्वं च வஸ்துவும்,
दृष्टपूर्वं முன்பு பார்க்கப்பட்ட
न இல்லை. [டது

ततः कदाचित् देशमाजगाम यदृच्छया । विभण्डकसुतस्तत्र ताश्चापश्यद्राज्ञनाः ॥ १० ॥

ततः அப்பால்,
कदाचित् ஒருஸமயத்தில்
विभण्डकसुतः விபண்டகருடைய புத்
यदृच्छया அகஸ்மாத்தாய் [திரர்
तत्र அப்பொழுது தூரத்
தில் காணப்படுகிற

तं அந்த
देशं ப்ரதேசத்திற்கு
आजगाम வந்தார்.
ताः அந்த
वराज्ञनाः च ச்ரேஷ்ட கன்னிகைக
अपश्यत् பார்த்தார். [ளையும்

ताश्चित्रवेषाः प्रमदा गायन्त्यो मधुरस्वरैः । ऋषिपुत्रमुपागम्य सर्वा वचनमब्रुवन् ॥ ११ ॥

चित्रवेषाः { வெகு அழகாய் ஆடை
ஆபரணங்களணிந்தி
ருந்தவர்களும்,
मधुरस्वरैः மதுரமான ஸ்வரங்க
ளோடு
गायन्त्यः பாடுகிறவர்களுமான

ताः प्रमदाः அந்த ஸ்திரீகள்
सर्वाः எல்லோரும்
ऋषिपुत्रं ரிஷிபுத்திரரை
उपागम्य கிட்டி,
वचनं வார்த்தையை
अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

कस्त्वं किं वर्तसे ब्रह्मन् ज्ञातुमिच्छामहे वयम् । एकस्त्वं विजने घोरे वने चरसि शंस नः॥

ब्रह्मन् “ஓ! அந்த ணரோ!
त्वं நீர்
कः யார்?
त्वं நீர்
एकः தனிமையாக
विजने ஜனமற்ற
घोरे பயங்கரமான
वने காட்டில்

चरसि திரிந்துகொண்டிருக்கி
किं ஏன் [தீர்?
वर्तसे இங்கு இருக்கிறீர்?
वयं நாங்கள்
ज्ञातुं அறிய
इच्छामहे விருப்புகிறோம்.
नः எங்களுக்கு
शंस சொல்லும்.

अदृष्टरूपास्तास्तेन काम्यरूपा वने स्त्रियः । हार्दात्तस्य मतिर्जाता आख्यातुं पितरं स्वकम्॥

काम्यरूपाः அழகிய உருவங்களை
तेन அவரால் [யுடைய,
वने வனத்தில்
अदृष्टरूपाः காணாத உருவங்களை
ताः அந்த [யுடைய
स्त्रियः ஸ்திரீகளைப்பார்த்து,

हार्दात् अன்பாலே
स्वकं தன்னுடைய
पितरं தந்தையைப்பற்றி
आख्यातुं சொல்வதற்கு
तस्य அவருக்கு [ற்றது.
मतिः जाता எண்ணம் உண்டாயி

पिता विभण्डकोऽस्माकं तस्याहं सुत औरसः । ऋश्यशृङ्ग इति ख्यातं नाम कर्म च मे भुवि॥

अस्माकं	எங்களுடைய	ऋश्यशृङ्गः इति	ரிச்யச்ருங்கர் என்று
पिता	பிதா	नाम	பெயர்.
विभण्डकः	விபண்டகர் ;	मे	என்னுடைய
तस्य	அவருக்கு	कर्म च	செய்கையும்
अहं	நான்	भुवि	உலகில்
औरसः सुतः	தர்மமான் புத்திரன் ;	ख्यातम्	பரவித்தம்.

इहाश्रमपदोऽस्माकं समीपे शुभदर्शनाः । करिष्ये वोऽथ पूजां वै सर्वासां विधिपूर्वकम् ॥

इह	“இங்கு	अथ	இங்கு
समीपे	ஸமீபத்தில்	वः	உங்கள்
अस्माकं	எங்களுடைய	सर्वासां	எல்லோருக்கும்
आश्रमपदः	ஆசிரமபதம்.	विधिपूर्वकं	சாஸ்தர்பரகாரம்
शुभदर्शनाः	{ அழகுள்ளவர்களே ! மங்களகரமான பார் வையுடையவர்களே !	पूजां	பூஜையை
		करिष्ये वै	செய்கிறேன்.

ऋषिपुत्रवचः श्रुत्वा सर्वासां मतिरास वै । तदाश्रमपदं द्रष्टुं जम्मुः सर्वाश्च तेन ताः ॥

ऋषिपुत्रवचः	ரிஷிபுத்திரருடைய	सर्वाः	எல்லோரும்
श्रुत्वा	கேட்டு, [வார்த்தையை	तदाश्रमपदं	அவருடைய ஆசிரம
सर्वासां	ஸமஸ்தர்களுக்கும்	द्रष्टुं	பார்க்க [ஸ்தானத்தை
मतिः	ஆசை	तेन	அவரோடு
आस वै	உண்டாயிற்று.	च	கூட
ताः	அவர்கள்	जम्मुः	சென்றார்கள்.

गतानां तु ततः पूजामृषिपुत्रश्चकार ह । इदमर्थमिदं पाद्यमिदं मूलमिदं फलम् ॥ १७ ॥

ऋषिपुत्रः	ரிஷிபுத்திரர்,	इदं पाद्यं	இது பாத்தியம் ;
ततः	அங்கு,	इदं मूलं	இது கிழங்கு ;
गतानां	வந்தவர்களுக்கு	इदं फलं	இது பழம்” (என்ற)
तु	உடனே,	पूजां	உபசாரத்தை
इदं अर्थं	“ இது அர்க்கியம் ;	चकार ह	செய்தார். ஆச்சர்யம்!

प्रतिगृह्य च तां पूजां सर्वा एव समुत्सुकाः । ऋषेर्भीताश्च शीघ्रं ता गमनाय मतिं दधुः ॥

समुत्सुकाः	மிக உதஸாகமுடைய	एव	அப்பொழுதே
ताः	அவர்கள், [வர்களாய்,	ऋषेः	ரிஷிக்கு
सर्वाः	எல்லோரும்,	भीताः	பயந்தவர்களாய்
तां पूजां	அந்த உபசாரத்தை	शीघ्रं	விரைவில்
प्रतिगृह्य	அங்கேகிரித்து,	गमनाय च	திரும்பிச் செல்ல
च	ஆயினும்	मतिं दधुः	எண்ணினார்கள்.

अस्माकमपि मुख्यानि फलानीमानि वै द्विज । गृहाण प्रति भद्रं ते भक्षयस्व च मा चिरम्॥

द्विज ஒ! ப்ராம்ஹணரே!
 अस्माकं எங்களுடைய
 मुख्यानि முக்கியங்களான
 इमानि இந்த
 फलानि अपि वै பழங்கனையும்
 प्रति திரும்பி

गृहाण வாங்கிக்கொள்ளும்.
 ते உமக்கு
 भद्रं மங்களம்;
 भक्षयस्व பகழியும்;
 चिरं விளம்பம்.
 मा च வேண்டாம்.

ततस्तास्तं समालिङ्ग्य सर्वा हर्षसमन्विताः । मोदकान् प्रददुस्तस्मै भक्ष्यांश्च विविधान् शुभान्॥

ततः அப்பொழுது
 ताः அவர்கள்
 सर्वाः எல்லோரும்
 हर्षसमन्विताः ஸந்தோஷத்தோடு
 கூடினவர்களாய்
 तं அவரை
 समालिङ्ग्य ஆலிங்கனம்செய்து,

विविधान् பலவிதங்களான
 शुभान् சுபங்களான
 मोदकान् மோதகங்களையும்
 भक्ष्यान् च பகஷணங்களையும்
 तस्मै அவருக்கு
 प्रददुः கொடுத்தார்கள்.

तानि चास्वाद्य तेजस्वी फलानीति स्म मन्यते । अनास्वादितपूर्वाणि वने नित्यनिवासिना ॥

वने வனத்தில்
 नित्यनिवासिना { எப்பொழுதும் வலி
 த்னுக் கொண்டிருந்த
 அவரால்,
 अनास्वादितपूर्वाणि முன்பு ஒருபோதும்
 ருசிபார்த்திராத

तानि च அவைகளையும்
 आस्वाद्य புகித்து,
 तेजस्वी தேஜோவானான
 (அவர்)
 फलानि इति பழங்கள் என்றே
 मन्यते स्म எண்ணினார்.

आपृच्छ्य च तदा विप्रं व्रतचर्यां निवेद्य च । गच्छन्ति स्मापदेशात्ता भीतास्तस्य पितुः स्त्रियः॥

तदा அப்பொழுது
 ताः स्त्रियः அந்த ஸ்திரீகள்
 तस्य அவருடைய
 पितुः தந்தைக்கு
 भीताः பயந்தவர்களாய்
 विप्रं அந்தணரைப்பார்த்து
 च ஏதோ ஒரு

व्रतचर्यां வ்ரதானுஷ்டானமிரு
 निवेद्य சொல்லி, [ப்பதாக
 च உடனே (அந்த)
 अपदेशात् வ்யாஜத்தால்
 आपृच्छ्य விடைபெற்றுக்
 கொண்டு,
 गच्छन्ति स्म போனார்கள்.

गतासु तासु सर्वासु काश्यपस्यात्मनो द्विजः । अस्वस्थहृदयश्चासीदुःखात् संपरिवर्तते ॥

तासु அவர்கள்
 सर्वासु எல்லோரும்
 गतासु போனவனில்
 काश्यपस्य காச்யபருடைய
 आत्मजः குமாரரான
 द्विजः அந்தணர்

दुःखात् மனக்கவலையால்
 अस्वस्थहृदयः நிம்மதியற்ற மன
 आसीत् ஆனார்.[முடையவராய்
 च அப்படியே
 संपरिवर्तते இங்குமங்கும்
 போனார்.

ततोऽपरेद्युस्तं देशमाजगाम स वीर्यवान् । मनोज्ञा यत्र ता दृष्टा वारमुख्याः स्वलङ्कृताः ॥

ततः अतः
अपरैद्युः मறுநாள்
वीर्यवान् स: வீரியவானான அவர்
यल: எங்கு
मनोज्ञा: மனோக்ஞர்களும்,
स्वलङ्कृता: நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
பட்டவர்களுமான

ता: அந்த
वारमुख्याः முக்கிய விலைமாடர்கள்
दृष्टा: பார்க்கப்பட்டார்களோ;
तं அந்த
देशं இடத்திற்கு
आजगाम வந்தார்.

दृष्ट्वैव च तदा विप्रमायान्तं हृष्टमानसाः ।

तदा அப்பொழுது
आयान्तं வருகிற
विप्रं दृष्ट्वा அந்தணரை பார்த்து,
एव உடனே
ता: அவர்கள்
सर्वा: எல்லோரும்

उपसृत्य ततः सर्वास्तास्तमूचुरिदं वचः ॥

हृष्टमानसा: மனக்களிப்புடையவர்
ततः அவ்விடத்தில் [காராய்
तं उपसृत्य அவரை எதிர்கொண்டு
इदं இந்த [நெருக்கி,
वचः च வார்த்தையையும்
उचु: சொன்னார்கள்.

एणाश्रमपदं सौम्य अस्माकमिति चाब्रुवन् । विचित्राणि बहूनि स्युर्मूलानि च फलानि च ॥

तत्राप्येष विधिः श्रीमान् विशेषेण भविष्यति

॥ २६ ॥

सौम्य “ஓ! நண்பரே!
अस्माकं எங்களுடைய
आश्रमपदं ஆசிரமஸ்தானத்
एहि வாரும்; [திற்கு
तत्र அங்கு
विचित्राणि விசித்திரங்களான
बहूनि அனேகங்களான
मूलानि च கிழங்குகளும்,

फलानि च பழங்களும்,
स्यु: இருக்கின்றன.
अपि மேலும்
श्रीमान् ஸம்ருத்தியான
एष: विधि: இந்த உபசாரம்
विशेषेण விசேஷமாக
भविष्यति इति च உண்டாக்குமென்றும்
अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

श्रुत्वा तु वचनं तासां सर्वासां हृदयङ्गमम् । गमनाय मतिं चक्रे तं च निन्युस्तदा स्त्रियः ॥

तासां அந்த
सर्वासां ஸமஸ்தர்களுடைய
हृदयङ्गमं மனோக்ஞமான
वचनं श्रुत्वा வார்த்தையை கேட்டு,
तु உடனே
गमनाय போக

मतिं चक्रे எண்ணினார்.
तं அவரை
तदा च அப்பொழுதே
स्त्रिय: ஸ்த்ரீகள்
निन्यु: அழைத்துக்கொண்டு
போனார்கள்.

तत्र चानीयमाने तु विप्रे तस्मिन् महात्मनि । वर्षं सहसा देवो जगत् प्रह्लादयंस्तदा ॥

महात्मनि மஹாத்மாவான
तस्मिन् அந்த
विप्रे च பிராம்மணரும்
तत्र அங்கு
आनीयमाने तु அழைத்துக்கொண்டு
வராரின்மளவில்,

तदा அப்பொழுது
देव: வருணபகவான்
जगत् உலகத்தை
प्रह्लादयन् ஸந்தோஷப்படுத்திக்
सहसा உடனே [கொண்டு
वर्षं வர்ஷத்தார்.

वर्षेणैवागतं विप्रं विषयं स नराधिपः । प्रत्युद्गम्य मुनिं प्रह्वः शिरसा च महीं गतः ॥

வ்ஷேண ஏவ மழையோடேடேய
விஷயம் நகரத்தை
அகர்தம் அடைந்த
சுனி முனிவரான
விப்ரம் அந்தணருக்கு

ச: அந்த
நராधिப: அரசன்
प्रत्युद्गम्य எதிர்கொண்டுசென்று
प्रह्व: வணங்கினவனாய்
शिरसा महीं } நமஸ்காரத்தையும்
गत: च } செய்தான்.

अर्घ्यं च प्रददौ तस्मै न्यायतः सुसमाहितः । वव्रे प्रसादं विप्रेन्द्रान्मा विप्रं मन्युराविशेत् ॥

சுசமாहित: விசாரமற்றவராய்
तस्मै அவருக்கு
न्यायतः சாஸ்திரப்படி
अर्घ्यं அர்க்கியத்தை
प्रददौ கொடுத்தார்.
विप्रं அந்தணரை

मन्यु: கோபம்
आविशेत् मा அடையாமலிருக்கும்
विप्रेन्द्रात् பராமஹணச் சேஷ்ட
படி
प्रसादं च அனுகூலத்தையும்
वव्रे வேண்டிக்கொண்டார்.

अन्तःपुरं प्रविश्यास्मै कन्यां दत्त्वा यथाविधि । शान्तां शान्तेन मनसा राजा हर्षमवाप सः॥

ச: அந்த
राजा வேந்தர்
अन्तःपुरं அந்தப்புரத்தை
प्रविश्य ப்ரவேசித்து,
कन्यां கனையாரை
शान्तां சாந்தையை
शान्तेन சாந்தமான

मनसा உள்ளத்துடன்
यथाविधि சாஸ்த்ரப்பரகாரம்
अस्मै இவருக்கு
दत्त्वा விவாஹம் செய்து
கொடுத்து
हर्षं ஸந்தோஷத்தை
अवाप அடைந்தார்.

एवं स न्यवसत्तत्र सर्वकामैः सुपूजितः । ऋश्यशृङ्गो महातेजाः शान्तया सह भार्यया ॥

एवं இவ்வாறு
स: அந்த
महातेजा: மஹா தேஜஸ்வியான
ऋश्यशृङ्ग: ரிச்யக்ருங்கர்
भार्यया பத்தினியை
शान्तया सह சாந்தையுடன்கூட

सर्वकामै: எல்லாக் கோரிக்கை
களால்
सुपूजित: நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட
டவராக
तल அங்கு
न्यवसत् வஸித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे दशमः सर्गः

आदितः श्लोकाः 370

एकादशः सर्गः—பதினோராவது ஸர்க்கம் || ௧௧ ||

दशरथेन ऋश्यशृङ्गस्यानयनम्—தசரதர் ரிச்யச்ருங்க முனியை அழைத்துவந்தது.

भूय एव च राजेन्द्र शृणु मे वचनं हितम् । यथा स देवप्रवरः कथायामेवमब्रवीत् ॥ १ ॥

ராஜேन्द्र இராஜச்ரேஷ்டரோ !
ச: தேவப்ரவர்: அந்த தேவச்ரேஷ்டர்
भूय: இன்னும்
कथायां கதையில்
एवं பின்வருமாறு
यथा எப்படி

அவ்வித் சொன்னாரோ;
हितं ஹிதமான (அந்த)
वचनं வார்ந்தையை
च एव முழுவதையும்
मे என்னிடத்திலிருந்து
शृणु கேளுமே.

इक्ष्वाकूणां कुले जातो भविष्यति सुधार्मिकः । नाम्ना दशरथो राजा श्रीमान् सत्यप्रतिश्रवः ॥

इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுக்களு
டைய
कुले வம்சத்தில்
सुधार्मिकः நல்ல தர்மங்கடையுடை
யவரும்,
श्रीमान् ஸ்ரீமானும்,

सत्यप्रतिश्रवः ஸத்யமான ப்ரதிக்
ஐஞையுடையவரும்
नाम्ना பெயரினால்
दशरथः தசரதரென்பவரு
राजा அரசர் [மான
जातः भविष्यति பிறப்பார்.

अङ्गराजेन सख्यं च तस्य राज्ञो भविष्यति । कन्या चास्य महाभागा शान्ता नाम भविष्यति ॥
पुत्रस्त्वङ्गाधिराजस्य रोमपाद इति श्रुतः । तं स राजा दशरथो गमिष्यति महायशः ॥
अनपत्योऽस्मि धर्मात्मन् शान्ताभर्ता मम क्रतुम् । आरभेत त्वयाऽऽज्ञप्तः सन्तानार्थं कुलस्य च ॥

तस्य அந்த
राज्ञः இராஜாவுக்கு
अङ्गराजेन அங்கராஜரோடு
सख्यं च பிரியா நட்பு
भविष्यति உண்டாகும்.
अङ्गाधिराजस्य அங்கதேசத்தினு
டைய அரசருக்கு
रोमपादः ரோமபாதர்
इति என்று
श्रुतः பிரஸித்திபெற்ற
पुत्रः புத்திரர்.
तु மேலும்
अस्य இவருக்கு
महाभागा வெகு பாக்கியமுடைய
शान्ता नाम சாந்தை என்று
कन्या च பெண்
भविष्यति உண்டாகப்போகிறாள்.

महायशः மஹாயசஸ்வியான
सः அந்த
राजा மன்னரான
दशरथः தசரதர்,
धर्मात्मन् 'தர்மாத்மாவே !
अनपत्यः பிள்ளையில்லாதவனாக
अस्मि இருக்கிறேன்.
शान्ताभर्ता சாந்தைக்கு கணவர்,
कुलस्य வம்சத்தினுடைய
सन्तानार्थं விளங்குதலின்
त्वया உம்மாவே [பொருட்டு
आज्ञप्तः च கட்டளையிடப்பட்டவ
मम என் [ராகவே
क्रतुं யாகத்தை
आरभेत அனுஷ்டிக்கட்டும்'
तं அவரை [என்று)
गमिष्यति அடையப்போகிறார்.

एवं स देवप्रवरः पूर्वं कथितवान् कथाम् । सनत्कुमारो भगवान् पुरा देवयुगे प्रभुः ॥

पूर्वं முன்காலத்தில்
 देवयुगे கருதியுத்தில்
 पुरा ப்ராசினரும்
 भगवान् பகவானும்,
 प्रभुः பிரபுவும்,
 देवप्रवरः தேவச்சேஷ்டருமான

सः அந்த
 सनत्कुमारः ஸனத்குமார்
 कथां விருத்தாந்தத்தை
 एवं இவ்வாறு
 कथितवान् சொன்னார்.

स त्वं पुरुषशार्दूल तमानय सुसत्कृतम् । स्वयमेव महाराज गत्वा सबलवाहनः ॥ १२ ॥

पुरुषशार्दूल “ஓ! புருஷச்சேஷ்டா!
 महाराज ஓ! மஹாராஜா!
 सः அந்த
 त्वं நீர்

सबलवाहनः { ஸையங்கனோடும்
 வாஹனங்களோடும்
 கூடினவராக

स्वयं एव தானே
 गत्वा சென்று
 तं அவரை
 सुसत्कृतं நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட
 டவராக
 आनय அழைத்துவாரும்.

अनुमान्य वसिष्ठं च सूतवाक्यं निश्म्य च । सान्तःपुरः सहामात्यः प्रययौ यत्र स द्विजः ॥

सूतवाक्यं ஸாரதியின் வாக்கி
 निश्म्य கேட்டு, [யத்தை
 च உடனே
 वसिष्ठं च வலிஷ்டரையும்
 अनुमान्य ஸம்மதிக்கச்செய்து,
 सहामात्यः மந்திரிகளோடுகூடின
 வரையும்,

सान्तःपुरः மனைவிமார்களோடு கூ
 प्रययौ டினவராயும் (அவர்)
 सः அந்த
 द्विजः அந்தணர்
 यत्र எங்கோ, அங்கு,
 प्रययौ சென்றார்.

वनानि सरितश्चैव व्यतिक्रम्य शनैः शनैः । अभिचक्राम तं देशं यत्र वै मुनिपुङ्गवः ॥

वनानि च வனங்களையும்
 सरितः एव நதிகளையும்
 शनैः शनैः கிரமமாய்
 व्यतिक्रम्य கடந்து

मुनिपुङ्गवः முனிச்சேஷ்டர்
 यत्र वै எங்கோ
 तं அந்த
 देशं தேசத்தை
 अभिचक्राम அடைந்தார்.

आसाद्य तं द्विश्रेष्ठं रोमपादसमीपगम् । ऋषिपुत्रं ददर्शदौ दीप्यमानमिवानलम् ॥

आसाद्य அடைந்து,
 रोमपादसमीपगं ரோமபாதருடைய ஸ
 மீபத்தையடைந்த,
 अनलं அக்கினியை
 इव போல்
 दीप्यमानं விளங்குகிற

ऋषिपुत्रं ரிஷிபுத்திரரான
 तं அந்த
 द्विश्रेष्ठं பிரம்மணச்சேஷ்ட
 ரை
 आदौ முதலில்
 ददर्श தரிசிக்கார்.

ततो राजा यथान्यायं पूजां चक्रे विशेषतः । सखित्वात्तस्य वै राज्ञः प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥

ततः	அப்பொழுது	अन्तरात्मना	மனதோடு
राजा	அரசர்	विशेषतः	விசேஷமாக
तस्य	அந்த	पूजां	மரியாதையை
राज्ञः	ராஜாவினுடைய	यथान्यायं	விதிபரகாரம்
सखित्वात्	தோழராகையால்	चक्रे वै	செய்தார்.
प्रहृष्टेन	ஆனந்தமடைந்த		

रोमपादेन चाख्यातमृषिपुत्राय धीमते । सख्यं संबन्धकं चैव तदा तं प्रत्यपूजयत् ॥

रोमपादेन	ரோம்பாதரால்	आख्यातं	சொல்லப்பட்டது.
धीमते	தீமானை	तदा	அப்பொழுது
ऋषिपुत्राय	ரிஷிகுமாரருக்கு	एव	உடனே
सख्यं च	நட்பும்,	तं	அவரை
संबन्धकं च	ஸம்பந்தமும்	प्रत्यपूजयत्	கொண்டாடினார்.

एवं सुसत्कृतस्तेन सहोषित्वा नरर्षभः । सप्ताष्टदिवसान् राजा राजानमिदमब्रवीत् ॥१८॥

नरर्षभः	மனிதச்சேரேஷ்டரான	तेन	அவரோடு
राजा	அரசர்	सह	கூட
एवं	இவ்வாறு	उषित्वा	வாஸம்பண்ணி,
सुसत्कृतः	நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட	राजानं	இராஜாவைப்பார்த்து
	வராக	इदं	இனி வருகிறதை
सप्ताष्टदिवसान्	ஏழு எட்டு தினங்களை	अब्रवीत्	சொன்னார்.

शान्ता तव सुता राजन् सह भर्त्रा विशां पते । मदीयं नगरं यातु कार्यं हि महदुद्यतम् ॥

विशां	“ஜனங்களுக்கு	मदीयं	என்னுடைய
पते	பதியான	नगरं	நகரத்தை
राजन्	அரசரே!	यातु	அடையட்டும்;
तव	உம்முடைய	महत्	பெரிய
सुता	பெண்ணை	कार्यं	கார්යமானது,
शान्ता	சாந்தை	हि	அன்றே!
भर्ता सह	பர்த்தாவோடுகூட,	उद्यतम्	ஆரம்பிக்கப்பட்டது.”

तथेति राजा संश्रुत्य गमनं तस्य धीमतः । उवाच वचनं विप्रं गच्छ त्वं सह भार्यया ॥

राजा	அரசர்	भार्यया	“பாரியையோடு
धीमतः	தீமானை	सह	கூட
तस्य	அவருடைய	त्वं	நீர்
गमनं	போவதைப்பற்றி	गच्छ	போம்” (என்ற)
तथा	“அப்படியே ஆகத்	वचनं	வார்த்தையை
इति	என்று [ஓம்.]”	विप्रं	அந்தணரைப்பார்த்து
संश्रुत्य	வாக்குகொடுத்து,	उवाच	சொன்னார்.

ऋषिपुत्रः प्रतिश्रुत्य तथेत्याह नृपं तदा । स नृपेणाभ्यनुज्ञातः प्रययौ सह भार्यया ॥

ததா அப்பொழுது
 ऋषिपुत्रः ரிஷிபுத்திரர்
 प्रतिश्रुत्य கேட்டு,
 नृपं அரசரைப்பார்த்து,
 तथा “அப்படியே ஆகட்டும்”
 इति என்று

आह சொன்னார்.
 नृपेण ராஜாவால்
 अभ्यनुज्ञातः விடைபெற்றவராக
 सः அவர்
 भार्यया सह மனைவியோடுகூட
 प्रययौ சென்றார்.

तावन्योन्याञ्जलिं कृत्वा स्नेहात् संश्लिष्य चोरसा । ननन्दतुर्दशरथो रोमपादश्च वीर्यवान् ॥

தசரதர் தசரதர்
 वीर्यवान् வீரியவானான
 रोमपादः ரோமபாதர்
 तौ च அவ்விருவர்களும்
 अन्योन्याञ्जलिं ஒருவர்க்கொருவர்
 கைகூப்புகிறதை

कृत्वा செய்து,
 स्नेहात् அன்பால்
 उरसा च மார்போடும்
 संश्लिष्य கட்டிக்கொண்டு,
 ननन्दतुः களிப்புற்றார்கள்.

ततः सुहृदमापृच्छय प्रस्थितो रघुनन्दनः । पौरेभ्यः प्रेषयामास दूतान् वै शीघ्रगामिनः ॥

रघुनन्दनः { ரகுவம்சத்தைக் களிப்
 { பிக்கிறவர் (ரகுவம்ச
 { த்தில் பிறந்தவர்),
 सुहृदं ஸ்நேஹிதரிடம்
 आपृच्छय விடைபெற்றுக்கொண்
 प्रस्थितः புறப்பட்டவராய், [டு,

पौरेभ्यः பட்டணத்து ஜனங்க
 விடத்திற்கு
 शीघ्रगामिनः வேகமாகச்செல்லுகிற
 दूतान् தூதர்களை
 ततः அவ்விடத்திலிருந்து
 प्रेषयामास वै அனுப்பினார்.

क्रियतां नगरं सर्वं क्षिप्रमेव स्वलंकृतम् । धूपितं सिक्तसंमृष्टं पताकाभिरलंकृतम् ॥ २४ ॥

नगरं “பட்டணம்
 सर्व एव எங்கும்
 क्षिप्रं வேகமாக
 स्वलंकृतं நன்றாய்லங்கரிக்கப்பட்ட
 டதாக
 धूपितं வரஸனை தூபங்களிட்
 டதாக

सिक्तसंमृष्टं நீர் தெளித்து பரி
 சுத்தமாக
 पताकाभिः கொடிகளால்
 अलंकृतं அலங்கரிக்கப்பட்ட
 தாக,
 क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.

ततः प्रहृष्टाः पौरास्ते श्रुत्वा राजानमागतम् । तथा प्रचक्रुस्तत्सर्वं राज्ञा यत् प्रेषितं तदा ॥

ततः அவ்விடத்திற்கு
 राजानं அரசரின்
 आगतं வரவை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 ते அந்த
 पौराः பட்டணத்துஜனங்கள்
 प्रहृष्टाः வெகு ஸந்தோஷ
 மடைந்தவர்களாய்,

राज्ञा ராஜாவால்
 यत् எது
 प्रेषितं விடுத்த உத்தரவோ
 तत् அதை
 सर्वं எல்லாம்
 तथा அப்படியே
 तदा அப்பொழுது
 प्रचक्रुः செய்தார்கள்.

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் || 12 ||

संभारसंभरणम्—யாகசாமகரிகள் ஸம்பாதிப்பது.

ततः काले बहुतिथौ कस्मिंश्चित् सुमनोहरे । वसन्ते समनुप्राप्ते राज्ञो यष्टुं मनोऽभवत् ॥

ततः அப்பால்
बहुतिथौ அனேகதிதிகளடங்
कस्मिंश्चित् ஓர் [கிய
सुमनोहरे வெகு மனோகஞ்ஞமான
वसन्ते काले வஸந்தகாலம்

समनुप्राप्ते ஆரம்பித்த அளவில்
राज्ञः ராஜாவுக்கு
यष्टुं யாகம்செய்ய
मनः எண்ணம்
अभवत् உண்டாயிற்று.

ततः प्रणम्य शिरसा तं विप्रं देववर्णिनम् । यज्ञाय वरयामास सन्तानार्थं कुलस्य च ॥२॥

ततः அப்பொழுது
देववर्णिनं தேவர்கள் போன்ற
[ஒளியையுடைய
तं அந்த
विप्रं அந்தணரை

शिरसा प्रणम्य தலைவணங்கி,
कुलस्य வம்சத்தினுடைய
सन्तानार्थं விளங்குகவின்பொரு
यज्ञाय யாகத்திற்காக [ட்டு,
वरयामास च வரித்தார்.

तथेति च स राजानमुवाच च सुसक्तुतः । संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरगश्च विमुच्यताम् ॥

सुसक्तुतः நன்றாக பூஜிக்கப்பட்ட
[உவரான
सः च அவரும்,
तथा “அப்படியே ஆகத்
इति என்று [டும்”
राजा राजा வைப் பார்த்து

उवाच சொன்னார்.
संभाराः च “ஸாமக்கிரிகளும்
संभ्रियन्तां ஸம்பாதிக்கப்பட
ते உன்னுடைய [ட்டும்;
तुरगः च குதிரையும்
विमुच्यताम् விடப்பட்டும்.”

ततो राजाऽब्रवीद्वाक्यं सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम् । सुमन्त्रावाहय क्षिप्रमृत्विजो ब्रह्मवादिनः ॥

सुयज्ञं वामदेवं च जाबालिमथ काश्यपम् । पुरोहितं वसिष्ठं च ये चाप्यन्ये द्विजोत्तमाः ॥

ततः அப்பொழுது
राजा அரசர்
मन्त्रिसत्तमं மந்திரிச் சேஷ்டரான
सुमन्त्रं சுமந்திரரைப்பார்த்து
वाक्यं வார்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னார்.
सुमन्त्र “ஓ! சுமந்திரரே!
ऋत्विजः புரோகிதர்களான
ब्रह्मवादिनः வேதபாடர்களான
सुयज्ञं சுயக்ஞரையும்,
वामदेवं च வாமதேவரையும்,

जाबालि अथ ஜாபாலியையும்,
काश्यपं காச்யபரையும்,
पुरोहितं புரோஹிதரான
वसिष्ठं च வஸிஷ்டரையும்
अपि இன்னும்
अन्ये மற்ற
द्विजोत्तमाः பிராம்ஹணச் சேஷ்டர்
[கள்
ये च எவர்களோ அவர்களை
क्षिप्रं விரைவாக [யும்
आवाहय அழைத்துவாரும்.”

வேதபாரகான்	வேதங்களின் கரை
தான்	பைக்கண்டுவர்களான
விபான்	அந்த
சமஸ்தான்	அந்தணர்கள்
சமானயத்	எல்லோரையும்
	அழைத்துவந்தார்.

धर्मार्थसहितं	தர்மார் த்தங்கனோடு
	கூடின
युक्तं	யுத்தமான, சரியான,
श्लक्ष्णं	மதுரமான
वचनं	வார்த்தையை
अब्रवीत्	சொன்னார்.

तदर्थं	அதற்காக
हयमेधेन	அச்வமேதத்தால்
यक्ष्यामि	யாகம் செய்வேண்டும்
इति	என்று
सम	என்னுடைய
मतिः	எண்ணம்.

अपि च	மேலும்
अहं	நான்
ऋषिपुत्रप्रभावेन .	ரிஷிபுத்திரருடைய மகனையாலே
कामान्	மனோரதங்களை
प्राप्स्यामि	அடைவேன் .

मुखेरितं	முகத்தினின்று தித்த,
तत्	அந்த
वाक्यं	வார்த்தையை
साधु	‘நல்லது,’
इति	என்று
प्रत्यपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

ऋक्ष्यशृङ्गपुरोगाश्च प्रत्यूचुर्वृषति तदा । संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरगश्च विमुच्यताम् ॥

ததா அப்பொழுது
 ஋க்ஷ்யஸூ- } ருக்ஷயச்ருங்கரை முன்
 புரோகா: } ஷரிட்டவர்களும்,
 நுபதி ராஜாவைப் பார்த்து
 ப்ரதூசு: பதில் சொன்னார்கள்,

தே 'அந்த
 சம்பாரா: ஸாமக்கிரிகள்
 சம்ப்ரியந்தா ஸம்:பா திக்கப்பட்ட
 துரக: ச குதிரையும் [டும்;
 விமூச்யதாம் விடப்பட்டும்.'

सर्वथा प्राप्स्यसे पुत्रांश्चतुरोऽमितविक्रमान् । यस्य ते धार्मिकी बुद्धिरियं पुत्रार्थमागता ॥

யசு " எந்த
 தே உமக்கு
 புத்ரர் புத்திரநிமித்தம்
 ஧ார்மிகி தர்மஸம்பந்தமான
 இய் இந்த
 பூத்தி: எண்ணம்

आगता வந்ததோ (அதனால்)
 चतुर: நான்கு
 अमितविक्रमान् அளவற்ற பராக்கிரம
 पुत्रान् புத்திரர்களை [முடைய
 सर्वथा ஸர்வபரகாரத்தாலும்
 प्राप्स्यसे அடையப்போகிறீர்."

ततः प्रीतोऽभवद्राजा श्रुत्वैतद्द्विजभाषितम् । अमात्याश्चाब्रवीद्राजा हर्षेणेंदं शुभाक्षरम् ॥

தத: அப்பொழுது
 ராஜா அரசர்
 द्विजभाषितं பிராம்மணர்களால்
 சொல்லப்பட்ட
 एतत् இதை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 प्रीत: ஸந்துஷ்டராக
 अभवत् ஆனார்.

च மேலும்
 राजा அரசர்
 हर्षेण ஸந்தோஷத்தோடு
 अमात्यान् மந்திரிகளைப் பார்த்து
 शुभाक्षरं சுபமான அக்ஷரங்க
 इदं இதை
 अब्रवीत् சொன்னார்.

गुरुणां वचनाच्छीघ्रं संभाराः संभ्रियन्तु मे । समर्थाधिष्ठितश्चः सोपाध्यायो विमुच्यताम् ॥

गुरुणां " குருக்களுடைய
 वचनात् கட்டளைப்படி,
 मे எனக்கு
 संभारा: ஸாமக்கிரிகள்
 शीघ्रं சீக்கிரமாய்
 संभ्रियन्तु ஸம்:பா திக்கப்பட்டும்.

समर्थाधिष्ठितः ஸமர்த்தர்களால்
 பாதுகாக்கப்பட்ட
 सोपाध्याय: உபாத்தியாயர்களோ
 டுகூடின
 अश्च: च குதிரையும்
 विमुच्यताम् விடப்பட்டும்.

सरखाश्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् । शान्तयश्च प्रवर्तन्तां यथाकल्पं यथाविधि ॥१५॥

ச சேலும்
 सरखा: ஸரபூநதியினுடைய
 उत्तरे வடக்கு
 तीरे கரையில்
 यज्ञभूमि: யாகசாலை

विधीयताम् விதிக்கப்பட்டும்.
 शान्तय: च சாந்திகர்மங்களும்
 यथाकल्पं யதாக்கிரமமாய்
 यथाविधि சாஸ்திரப்படி.
 प्रवर्तन्ताम् நடக்கட்டும்.

शक्यः कर्तुमयं यज्ञः सर्वेणापि महीक्षिता । नापराधो भवेत् कष्टो यद्यस्मिन् क्रतुसत्तमे ॥

अस्मिन् இந்த
 क्रतुसत्तमे முக்ய யாகத்தில்
 कष्टः கடுமையான
 अपराधः அபராதம்
 भोत् உண்டாகும்;
 न यदि இல்லையாகில்

सर्वेण எல்லா
 महीक्षिता अपि அரசனாலும்
 अयं இந்த
 यज्ञः யாகம்
 कर्तुं செய்ய
 शक्यः ஸாத்தியமாகும்.

छिद्रं हि मृगयन्तेऽत्र विद्रांसो ब्रह्मराक्षसाः । विघ्नितस्य तु यज्ञस्य सद्यः कर्ता विनश्यति ॥

विद्रासः வித்துவான்களான
 ब्रह्मराक्षसाः பிரம்மராக்ஷஸர்கள்
 अत्र இவ்விடத்தில்
 छिद्रं அபராதத்தை
 मृगयन्ते தேடுகிறார்கள்;
 हि அக்காரணத்தால்

विघ्नितस्य இடைபூறு செய்யப்
 पट्ट பட்ட
 यज्ञस्य யாகத்தினுடைய
 कर्ता யஜமான்
 सद्यः உட்கினை
 विनश्यति तु நாசமடைகிறான்.

तद्यथा विधिपूर्वं मे क्रतुरेष समाप्यते । तथा विधानं क्रियतां समर्थाः करणेष्विह ॥१८॥

तत् ஆகையினாலே
 मे என்னுடைய
 एषः இந்த
 क्रतुः யாகம்
 विधिपूर्वं சாஸ்திரபிரகாரம்
 यथा எவ்வண்ணம்
 समाप्यते பூர்த்தியாகுமோ

तथा அவ்வண்ணம்,
 करणेषु காரியங்களில்
 समर्थाः ஸமர்த்தர்களே!
 (உங்களால்)
 इह இப்பொழுது
 विधानं பிரயத்தினம்
 क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.

तथेति च ततः सर्वे मन्त्रिणः प्रत्यपूजयन् । पार्थिवेन्द्रस्य तद्वाक्यं यथाऽऽज्ञप्तमकुर्वत ॥१९॥

ततः அப்பொழுது
 मन्त्रिणः மந்திரிகள்,
 सर्वे च எல்லோரும்
 पार्थिवेन्द्रस्य அரசச்சேரவட்டனுடைய
 तत् அந்த
 वाक्यं வார்த்தையை

तथा “அவ்வண்ணமே
 செய்கிறோம்”
 इति என்று
 प्रत्यपूजयन् கொண்டாடினார்கள்.
 यथाऽऽज्ञप्तं கட்டளைப்படி
 अकुर्वत செய்தார்கள்.

ततो द्विजास्ते धर्मज्ञमस्तुवन् पार्थिवर्षभम् । अनुज्ञातास्ततः सर्वे पुनर्जमुर्ग्यथागतम् ॥२०॥

ततः அப்பால்
 ते அந்த
 द्विजाः பிராம்ஹணர்கள்
 धर्मज्ञं தர்மத்தையறிந்த
 पार्थिवर्षभं ராஜச்சேரவட்டனை
 अस्तुवन् ஸ்தோத்திரம் செய்
 தார்கள்.

सर्वे எல்லோரும்
 अनुज्ञाताः விடைபெற்றவர்களாய்
 यथागतं வந்தவாறு
 पुनः மறுபடி
 ततः அங்கிருந்து
 जम्मुः சென்றார்கள்.

गतेषु तेषु विषेषु मन्त्रिणस्तान्नराधिपः । विसर्जयित्वा स्वं वेश्म प्रविवेश महाद्युतिः ॥

तेषु அந்த
பிராம்ஹணர்கள்
பொனவளவில்
அரசர்
தான் அந்த
மந்திரிகளை

अथ अभ्य
विसर्जयित्वा अनुப்பिक्षिட்டு,
महाद्युतिः மஹாகாந்தியுடையவ
स्वं தம் [ராய்,
वेश्म இருப்பிடத்தை
प्रविवेश அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 421

त्रयोदशः सर्गः—பதிமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १३ ॥

यज्ञशालाप्रवेशः—யாகசாலையில் ப்ரவேசிப்பது.

पुनः प्राप्ते वसन्ते तु पूर्णः संवत्सरोऽभवत् । प्रसवार्थं ततो यष्टुं हयमेधेन वीर्यवान् ॥१॥
अभिवाद्य वसिष्ठं च न्यायतः प्रतिपूज्य च । अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं प्रसवार्थं द्विजोत्तमम् ॥
यज्ञो मे क्रियतामद्य यथोक्तं मुनिपुङ्गव ॥ २ ॥

புன: மறுபடியும்
வசன்தை வஸந்தகாலம்
பாபு து வந்தபொழுது
சவ்ஸர: வருஷம்
பூர்: நிறைந்ததாக
அभवत् ஆயிற்று.
तत: அப்பொழுது
वीर्यवान् வீர்யவானான (ஆவர்)
प्रसवार्थं ஸந்தானத்தின்
பொருட்டு

हयमेधेन அச்வமேதத்தால்
यष्टुं யாகம்செய்ய
द्विजोत्तमं பிராம்மணச்சீரேஷ்ட

ரான

वसिष्ठं வஸிஷ்டரைப்பார்த்து

यथा न विघ्नः क्रियते यज्ञाङ्गेषु विधीयताम् ॥ ३ ॥

यथा எவ்வாறு
यज्ञाङ्गेषु யக்ஞாங்கங்களில்
विघ्नः விக்கினம்

अभिवाद्य च நமஸ்கரித்தும்,
न्यायतः சாஸ்திரப்படி
प्रतिपूज्य च பூஜித்தும்,
प्रश्रितं வினயத்தோடுகூடின
वाक्यं வார்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னார்.
मुनिपुङ्गव 'ஓ! முனிகளில்
சிறந்தவரே!

अद्य இப்பொழுது
प्रसवार्थं ஸந்தானத்தின் பொ
मे எனது [ருட்டு,
यज्ञ: யாகம்
यथोक्तं சாஸ்திரத்தில
சொல்லியபடி
क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.

॥ ३ ॥

क्रियते பண்ணப்படுகிறது
न இல்லையோ
(அப்படியே)
विधीयताम् செய்யப்பட்டும்.

भवान् स्निग्धः सुहृन्महं गुरुश्च परमो महान् । वोढव्यो भवता चैव भारो यज्ञस्य चोद्यतः ॥

भवान् " நீர்
 महं எனக்கு
 स्निग्धः நெருங்கிய
 सुहृत् நண்பர்.
 च அன்றியும்
 परमः உக்கிருஷ்டரான
 महान् மஹானான

गुरुः குரு ;
 उद्यतः யத்தனித்த
 यज्ञस्य யாகத்தினுடைய
 भारः च பாரமும்
 भवता च एव உம்மாலேயே
 वोढव्यः வஹிக்கத்தக்கது."

तथेति च स राजानमब्रवीदद्विजसत्तमः । करिष्ये सर्वमेवैतद्भवता यत् समर्थितम् ॥ ५ ॥

सः அந்த
 द्विजसत्तमः च பிராம்மணச் சேஷ்ட
 तथा 'அப்படியே ஆகட்டும்,
 यत् எது
 भवता உம்மால்
 समर्थितं நன்றாகப் பார்த்திக்கப்
 பட்டதோ (அந்த)

एतत् இதை
 सर्वं எல்லாம்
 एव நிச்சயமாய்
 करिष्ये செய்கிறேன்
 इति என்று
 राजानं அரசரைப்பார்த்து
 अब्रवीत् சொன்னார்.

ततोऽब्रवीदद्विजान् वृद्धान् यज्ञकर्मसु निष्ठितान् । स्थापत्ये निष्ठितांश्चैव वृद्धान् परमधार्मिकान् ॥
 कर्मान्तिकाञ्छिल्यकरान् वर्षकीन् खनकानपि । गणकाञ्छिल्यनश्चैव तथैव नटनर्तकान् ॥
 ततोऽब्रवीच्छास्त्रविदः पुरुषान् सुबहुश्रुतान् ॥ ७ ॥

यज्ञकर्म समीहन्तां भवन्तो राजशासनात् । इष्टका बहुसाहस्री शीघ्रमानीयतामिति ॥ ८ ॥

ततः அதன்பேரில்
 यज्ञकर्मसु யாககாரியங்களில்
 निष्ठितान् தேர்ச்சியடைந்தவர்க
 ளான,
 वृद्धान् விருத்தர்களான,
 द्विजान् एव பிராம்மணர்களையும்,
 स्थापत्ये சிற்பவேலையில் (சிற்ப
 ஹாலில், கட்டிடத்தில்)
 निष्ठितान् தேர்ச்சியடைந்தவர்க
 ளான
 परमधार्मிகान् பரம கர்மிஷ்டர்களா
 वृद्धान् च விருத்தர்களையும், [ன
 गणकान् एव கணக்கர்களையும்,
 नटनर्तकान् நடர்கள், நர்த்தகர்கள்
 இவர்களையும்,
 शिल्पिनः च சித்திரக்காரர்களையும்,
 शिल्पकरान् சிற்பிகளை,
 वर्षकीन् தச்சர்களை,
 खनकान् अपि கிணரெடுப்போர்களை,

तथा இத்தியாதி
 कर्मान्तिकान् வேலைக்காரர்களையும்
 एव பார்த்து,
 बहुसाहस्री 'அனேகாயிரக்கணக்
 इष्टका செங்கல்கள் [கான
 शीघ्रं சீக்கிரம்
 आनीयतां इति கொண்டு வரப்பட்டு
 अब्रवीत् சொன்னார். [மெ'ன்று
 ततः அப்பொழுது
 शास्त्रविदः சாஸ்திரங்களை அறிந்
 தவர்களான
 सुबहुश्रुतान् வெகு சாஸ்திரங்களை
 உணர்ந்த
 पुरुषान् புருஷர்களைப்பார்த்து
 भवन्तः "நீங்கள்
 राजशासनात् ராஜாவினுடைய கட்
 டையால்
 यज्ञकर्म யாககாரியத்தை
 समीहन्तां நடத்த முயலுங்கள்
 अब्रवीत् சொன்னார். [என்று]

யஜ்ஞர்மஸு	யாககார்யங்களில்	பூஜா	மரியாதை
வ்யாஃ	கவலையாக வேலைசெய்	கார்யா	செய்யத்தகுந்தது.
ஸில்பின:	சித்திரக்காரர்கள், [கிற	தே	அவர்கள்
தயா	இத்தியாதி	ஸர்வ	எல்லோரும்
புருஷா:	வேலைக்காரர்கள்,	வஸுமி:	தனங்களாலும்
யே ச	எவர்களோ	புஜனேன ச	புஜனைத்தாலும்
தேயா அபி	அவர்களுக்கும்	ஸம்ஸுதா:	திருப்தியடைந்தவர்
யதாஃ	கிரமப்படி		களாக
விஸேஷேண	விசேஷமாக	ஸ்யு:	ஆகவேண்டும்.

யதா ஸர்வ ஸுவிஹித் ந கிஷ்வித் பரிஹீயதே । தயா பவந்த: கர்வந்த: ப்ரிதிஸ்திஸ்தேன சேதஸா ॥

ஸர்வ	எல்லாம்	ந	ஆகாதோ
யதா	எப்படி	தயா	அப்படி
ஸுவிஹித்	நன்றாகச் செய்யப்பட்ட	பவந்த:	நீங்கள்
கிஷ்வித்	கொஞ்சமும் [டதாக	ப்ரிதிஸ்திஸ்தேன	ப்ரிதியால் நனைந்த
பரிஹீயதே	உபேகைக்குச் செய்யப் பட்டது	சேதஸா	மனதால்
		கர்வந்த:	செய்யுங்கள்.

தத: ஸர்வ ஸமாஃகமய வஸிஷ்டமிதமபுருஷம் । யதோக்தம் தஸுவிஹித் ந கிஷ்வித் பரிஹீயதே ॥
யதோக்தம் தத் கரிஷ்யாமி ந கிஷ்வித் பரிஹாஸ்யதே ॥ 16 ॥

தத:	அப்பொழுது	யதா	ஆகையால்
ஸர்வ	எல்லோரும்	கிஷ்வித்	கொஞ்சமும்
ஸமாஃகமய	வந்து,	பரிஹீயதே	குறைசெய்யக்கூடியது
வஸிஷ்ட	வலிவீட்டரைப்	ந	இல்லை.
ஐத்	இதை [பார்த்து	கிஷ்வித்	கொஞ்சமும்
அபுருஷம்	சொன்னார்கள்.	பரிஹாஸ்யதே	உபேகைக்கக்கூடியது
உக்தம்	“ சொல்லப்பட்ட	ந	இல்லை.
தத்	அது	உக்தம் யதா	சொல்லிய பிரகாரமே
ஸுவிஹித்	கொளரவிக்க வேண்டிய	தத்	அதை
	ஆக்கை;	கரிஷ்யாம:	செய்கிறோம் ”

தத: ஸுமந்த்ரமானிய வஸிஷ்டோ வாஸ்யமபுருஷம் । நிமந்த்ரயஸவ நுபதிந் பூதிவ்யா யே ச தாமிகா:॥

தத:	அப்பொழுது	பூதிவ்யா	“ உலகில் ”
வஸிஷ்ட:	வலிவீட்டர்	தாமிகா:	தர்மிவீட்டர்கள்
ஸுமந்த்ர	சுமந்திரரை	யே ச	எவர்களோ அந்த
மானிய	அழைத்து,	நுபதிந்	ராஜாக்களை
வாஸ்யம்	இந்த வார்த்தையை	நிமந்த்ரயஸவ	அழைப்பியும்.
அபுருஷம்	சொன்னார்;		

ब्राह्मणान् क्षत्रियान् वैश्यान् शूद्रांश्चैव सहस्रशः । समानयस्व सत्कृत्य सर्वदेशेषु मानवान् ॥

ब्राह्मणान्	“பிராம்மணர்களுையும்,	सर्वदेशेषु	எல்லா தேசங்களிலி
क्षत्रियान्	சூத் திரியர்களுையும்,		ருக்கிற
वैश्यान्	வைசியர்களுையும்,	मानवान् एव	மனிதர்களையும்
शूद्रान् च	சூத் திரர்களுையும்,	सत्कृत्य	மரியாதைசெய்து,
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	समानयस्व	அழைமும்.

मिथिलाधिपतिं वीरं जनकं सत्यविक्रमम् । निष्ठितं सर्वशास्त्रेषु तथा वेदेषु निष्ठितम् ॥
तमानय महाभागं स्वयमेव सुसत्कृतम् । पूर्वसंबन्धिनं ज्ञात्वा ततः पूर्वं ब्रवीमि ते ॥२०॥

मिथिलाधिपतिं	“ மிதிலைநகரத்து அர	तं	அந்த
	சனான	जनकं	ஜனகரை
वीरं	வீரரான	स्वयं एव	நீரே
सत्यविक्रमं	ஸத்யமான பராக்கி	सुसत्कृतं	நன்றாக ஸத்தரிக்கப்
	ராமமுடைய		பட்டவராக
सर्वशास्त्रेषु	எல்லா சாஸ்திரங்	आनय	அழைத்துவாரும்;
	களில்	पूर्वसंबन्धिनं	முதற் சம்மந்தியாக
निष्ठितं	தேர்ச்சியடைந்த	ज्ञात्वा	அறிந்து,
तथा	அப்படியே	ततः	அதனால்
वेदेषु	வேதங்களில்	पूर्वं	முதலில்
निष्ठितं	தேர்ச்சியடைந்த	ते	உமக்கு
महाभागं	வெகுபாக்கியமுடைய	ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.

तथा काशीपतिं स्निग्धं सततं प्रियवादिनम् । सदृष्टं देवसङ्काशं स्वयमेवानयस्व ह ॥२१॥

तथा	“ அப்படியே	देवसङ्काशं	தேவர்களுக்கொப்
स्निग्धं	நண்பராகிய,		பான்
सततं	எப்பொழுதும்	काशीपतिं	காசிதேசாதிபதியை
प्रियवादिनं	அனுசூலமாகப் பேசு	स्वयं एव	நீரே
	பவரான,	आनयस्व ह	அழைத்துவாரும்.
सदृष्टं	நல்லொழுக்கமுடைய		

तथा केकयराजानं वृद्धं परमधार्मिकम् । श्वशुरं राजसिंहस्य सपुत्रं त्वमिहानय ॥२२॥

तथा	அப்படியே	श्वशुरं	மாமனாரான
त्वं	நீர்	केकयराजानं	கேகயராஜரை
वृद्धं	வீருத்தரான [யுள்ள	सपुत्रं	புத்திரனோடுகூட
परमधार्मिकं	வெகு தர்மசிந்தை-	इह	இங்கு
राजसिंहस्य	ராஜசீரேஷ்டருக்கு	आनय	அழைத்துவாரும்.

अङ्गेश्वरं महाभागं रोमपादं सुसत्कृतम् । वयस्यं राजसिंहस्य तमानय यशस्विनम् ॥२३॥

राजसिंहस्य	“ராஜசீரேஷ்டருக்கு	तं	அந்த
वयस्यं	தோழரான	रोमपादं	ரோம்பாதரை
महाभागं	வெகு பாக்கியமுடைய	सुसत्कृतं	நன்றாக ஸத்தகரிக்கப் பட்டவராக
यशस्विनं	கீர்த்தியுடைய	आनय	அழைத்துவாரும்.
अङ्गेश्वरं	அங்கநாட்டரசரான		

प्राचीनान् सिन्धुसौवीरान् सौराष्ट्र्यांश्च पार्थिवान् ।

दाक्षिणात्यान्नरेन्द्रांश्च समस्तानानयस्व ह

॥ २४ ॥

प्राचीनान्	“கீழ்நாடுகளிலுள்ள	पार्थिवान् च	அரசர்களையும்,
सिन्धुसौवीरान्	ஸிந்து, செளவீர	दाक्षिणात्यान्	தெற்குநாடுகளிலுள்ள
	தேசங்களிலுள்ள	नरेन्द्रान्	அரசர்கள்
सौराष्ट्र्यान्	சுராஷ்டிரதேசத்தி	समस्तान् च	எல்லோர்களையும்,
	லுள்ள	आनयस्व ह	அழைத்துவாரும்.

सन्ति स्त्रिधाश्च ये चान्ये राजानः पृथिवीतले ।

तानानय यथाक्षिप्रं सानुगान् सहबान्धवान्

॥ २५ ॥

पृथिवीतले	“பூப்பிரதேசத்தில்	तान् च	அவர்களையும்
अन्ये	இதரர்களான	सानुगान्	பரிசாரகர்களோடு
स्त्रिधाः	நண்பர்களாகிய	सहबान्धवान्	கூடினவர்களாய்,
राजानः	அரசர்கள்		பந்துக்களோடு கூடின
ये	எவர்கள்	यथाक्षिप्रं	வர்களாய்
सन्ति च	இருக்கிறார்களோ,	आनय	சீக்கிரமாகவே
			அழைத்துவாரும்.”

वसिष्ठवाक्यं तच्छ्रुत्वा सुमन्त्रस्त्वरितस्तदा ।

व्यादिशत् पुरुषांस्तत्र राज्ञामानयने शुभान्

॥ २६ ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	राज्ञां	அரசர்களுடைய
तत्	அந்த	आनयने	அழைத்துவருவதில்
वसिष्ठवाक्यं	வசிஷ்டருடைய	शुभान्	நல்ல
श्रुत्वा	சேட்டு, [வாக்கியத்தை	पुरुषान्	புருஷர்களை
त्वरितः	வேகமுடையவராக	तत्र	அங்கு
तदा	அப்பொழுது	व्यादिशत्	எவினார்.

स्वयमेव हि धर्मात्मा प्रययौ मुनिशासनात् । सुमन्त्रस्त्वरितो गत्वा समानेतुं महीक्षितः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	स्वयं एव	தானே
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	गत्वा	சென்று,
मुनिशासनात्	முனிவரின் ஆக்களு	समानेतुं	அழைப்பதற்கு
	யால்	त्वरितः	வேகமுடையவராக
महीक्षितः	அரசர்களை	प्रययौ हि	பிரயாணமாணர்.

ते च कर्मान्तिकाः सर्वे वसिष्ठाय च धीमते । सर्वे निवेदयन्ति स्म यज्ञे यदुपकल्पितम् ॥

ते	அந்த	उपकल्पितं	செய்யப்பட்டதோ
कर्मान्तिकाः	வேலைக்காரர்கள்	सर्वे च	(ஆது) எல்லாவற்றை
सर्वे च	எல்லோரும்	धीमते	தீமானான [யும்
यज्ञे	யாகத்தில்	वसिष्ठाय	வஸிஷ்டருக்கு
यत्	எது	निवेदयन्ति स्म	தெரிவித்தார்கள்.

ततः प्रीतो द्विश्रेष्ठस्तान् सर्वानिदमब्रवीत् ॥ २९ ॥

ततः	பிறகு	तान्	அந்த
द्विश्रेष्ठः	பிராம்மணச்சேஷ்டர்	सर्वान्	எல்லோரையும்
प्रीतः	திருப்தியடைந்தவ	इदं	இதை [பார்த்து
	ராய்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अब्रूया न दातव्यं कस्यचिह्नीलयापि वा । अब्रूया कृतं हन्यादातारं नात्र संशयः ॥

अब्रूया अपि	“அவமரியாதையோடும்	कृतं	செய்யப்பட்டது,
लीला वा	அலகூடியத்தோடும்	दातारं	கொடுப்பவனை
कस्यचित्	ஒருவனுக்கு	हन्यात्	கொல்லும்.
दातव्यं	கொடுக்கத்தக்கது	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
न	இல்லை.	संशयः	ஸந்தேகம்
अब्रूया	அவமானத்தோடு	न	இல்லை.”

ततः कैश्चिदहोरात्रैरुपयाता महीक्षितः । बहूनि रत्नान्यादाय राज्ञो दशरथस्य च ॥ ३१ ॥

ततः	அதன்பிறகு	दशरथस्य	தசரதருக்கு
कैश्चित्	சில	बहूनि	அநேக
अहोरात्रैः	இரவும் பகலும்	रत्नानि	ரத்தினங்களை
महीक्षितः	அரசர்கள்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
राज्ञः	ராஜாவான	उपयाताः च	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ततो वसिष्ठः सुप्रीतो राजानमिदमब्रवीत् । उपयाता नरव्याघ्र राजानस्तव शासनात् ॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	नरव्याघ्र	“புருஷச்சேஷ்டரே!
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்,	तव	உம்முடைய
सुप्रीतः	மிகப் தியுடையவராய்	शासनात्	ஆக்களுயால்
राजानं	அரசரைப்பார்த்து,	राजानः	அரசர்கள்
इदं	இதை	उपयाताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.”
अब्रवीत्	சொன்னார்.		

मया च सत्कृताः सर्वे यथाहं राजसत्तमाः । यज्ञियं च कृतं राजन् पुरुषैः सुसमाहितैः ॥

मया एன்னால்
 राजसत्तमाः ராஜசத்ரேஷ்டர்கள்
 सर्वे च எல்லோரும்
 यथाहं உசிதப்பிரகாரம்
 सत्कृताः உபசரிக்கப்பட்டார்கள்.

राजन् ஓ! அரசரே!
 सुसमाहितैः விதிகளை நன்றாய்
 पुरुषैः புருஷர்களால் [றிந்த
 यज्ञियं च யாகத்திற்குரியதும்
 कृतम् செய்யப்பட்டது.

निर्यातु च भवान् यष्टुं यज्ञायतनमन्तिकान् । सर्वकामैरुपहृतैरुपेतं वै समन्ततः ॥ ३४ ॥

भवान् च நீரும்
 अन्तिकान् ஸமீபத்தில்
 उपहृतैः சேர்க்கப்பட்ட
 सर्वकामैः எல்லாக் கோரிக்கைகளாலே

समन्ततः நாலுபக்கங்களிலும்
 उपेतं கூடின
 यज्ञायतनं யாகசாலையைக் குறித்
 यष्टुं யாகம் செய்ய [து
 निर्यातु वै வெளிப்புறப்படும்.

द्रष्टुर्महसि राजेन्द्र मनसेव विनिर्मितम् ॥ ३५ ॥

राजेन्द्र ஓ! அரசசத்ரேஷ்டரே!
 मनसा மனதால்
 विनिर्मितं செய்யப்பட்டது

इव போல்
 द्रष्टुं பார்க்க
 अहंसि யோக்கியராகிறீர்.

तथा वसिष्ठवचनादृश्यशृङ्गस्य चोभयोः । शुभे दिवसनक्षत्रे निर्यातो जगतीपतिः ॥ ३६ ॥

तथा அப்படியே
 वसिष्ठवचनात् வஸிஷ்டருடைய
 च वारात् தையால்
 ऋश्यशृङ्गस्य च ருச்யச் சூங்கருடைய
 ययम्, யயம்,
 उभयोः இருவர்களுடைய
 (சொல்லின்பேரில்)

शुभे மங்களகரமான
 दिवसनक्षत्रे தினம், நக்சத்திரம்
 இவைகளில்
 जगतीपतिः ஜகத்திற்கு பதியான
 वारं வர்
 निर्यातः வெளிப்புறப்பட்டார்.

ततो वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे एव द्विजोत्तमाः । ऋश्यशृङ्गं पुरस्कृत्य यज्ञकर्मारभन्तदा ।

यज्ञवाटगताः सर्वे यथाशास्त्रं यथाविधि ॥ ३७ ॥

ततः அங்கே
 यज्ञवाटगताः யாகசாலையை அடைந்தவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 वसिष्ठप्रमुखाः வஸிஷ்டரை முக்கியமாகவுடைய
 द्विजोत्तमाः பிராம்மணச் சிரேஷ்டர்கள் ;

सर्वे எல்லோரும்
 तदा एव அப்பொழுதே
 यथाशास्त्रं சாஸ்திரப்பிரகாரம்
 यथाविधि விதிப்படி
 ऋश्यशृङ्गं ரிச்யச் சூங்கரை
 पुरस्कृत्य முன்னிட்டு
 यज्ञकर्म யாககார்யத்தை
 आरभन् ஆரம்பித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 458

चतुर्दशः सर्गः—பதிநான்காவது ஸர்க்கம் || ௧௪ ||

अश्वमेधयजनम्—அஸ்வமேதயாகம் செய்தல்.

अथ संवत्सरे पूर्णे तस्मिन् प्राप्ते तुरङ्गमे । सरय्वाश्चोत्तरे तीरे राज्ञो यज्ञोऽभ्यवर्तत ॥१॥

அத	பிறகு
தரங்கமே	குதிரை
பாசை	வந்தபோது
தஸின்	அந்த
சங்கஸே	வருஷமும்
பூரீ	நிரம்பின அளவில்,

सरस्वा:	ஸரசுவதியின்
उत्तरे	வடக்கு
तीरे	கரையில்
राजः	ராஜாவினுடைய
यज्ञः च	யாகமும்
अभ्यवर्तत	நடந்தது.

ऋश्यशृङ्गं पुरस्कृत्य कर्म चक्रुर्द्विजर्षभाः । अश्वमेधे महायज्ञे राज्ञोऽस्य सुमहात्मनः ॥२॥

சுமஹாஸன:	நல்ல மஹா த்மாவான
அஸ்ய	இந்த
ராஜ:	ராஜாவினுடைய
அஸ்வமேயே	அச்வமேதமென்கிற
மஹாயஜே	மஹா யக்ஞத்தில்

பிராமணக்கோஷ்டர்
ருச்சயசுருங்கரை [கள்]
தலைமையாக வைக்
துக்கெண்டு,
காரியத்தை
செய்தார்கள்.

कर्म कुर्वन्ति विधिवद्वाजका वेदपारगाः । यथाविधि यथान्यायं परिक्रामन्ति शास्त्रतः ॥

வேட்பாரங்கா:	வேதங்களின் கரையை முடைந் தவர்களான
யாஜகா:	ரித்விக்குகள்
கர்ம	கரியையை
விபிவத்	சாஸ்த்ரோக்தமரக

कुर्वन्ति	செய்கிறார்கள்.
यथाविधि	விதிப்படி
यथान्यायं	சரியாய்
शास्त्रतः	சாஸ்திரப்பரகாரம்
परिक्रामन्ति	செய்யுத்தொடங்கினர்.

प्रवर्यं शास्त्रतः कृत्वा तथैवोपसदं द्विजाः । चक्रुश्च विधिवत् सर्वमधिकं कर्म शास्त्रतः ॥४॥

<p>திஜா:</p> <p>प्रवर्ग्य</p> <p>शास्त्रतः</p> <p>कृत्वा</p> <p>उपसदं एव</p>	<p>பிராம்மணர்கள்</p> <p>“பிரவர்க்யம்” என்ற கர்மாவை</p> <p>சாஸ்திரப்ரகாரம் செய்து,</p> <p>“உபஸத்” என்கிற இஷ்டமையையும்</p>
--	---

தயா	இன்னும்
शास्त्रतः	சாஸ்திரங்காரம்
अधिकं	மேல் செய்யவேண்
सर्वं	எல்லா [முய
कर्म च	கிரியையையும்
विविवत्	சாஸ்திரோத்தமாக
चक्रः	செய்தார்கள்.

अभिपूज्य ततो हृष्टाः सर्वे चक्रुर्यथाविधि । प्रातःसवनपूर्वाणि कर्माणि मुनिपुङ्गवाः ॥५॥

முனிபூவா:	முனிச்சேஷ்டர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
हृष्टा:	ஸந்தோஷமுடையவர்
अभिपूज्य	பூஜித்து, [களாய்
तत:	அதன்மேல்

பாத்த:சவனபூர்வாணி	“பிராதஸஸவனம்”
	முதலிய
கர்மாணி	கர்மாங்களை
யதாவிவி	விதிப்படி
வக்ர:	செய்தார்கள்.

ऐन्द्रश्च विधिवद्भक्तो राजा चाभिष्टुतोऽनघः । माध्यन्दिनं च सवनं प्रावर्तत यथाक्रमम् ॥

ऐन्द्रः च	{ இந்திரனுக்குச் சேர வேண்டிய (ஹவிர் பாகமும்)	ராஜா ச அபிஷ்டுத:	ஸோமராஜாவும் ஸ்துதிக்கப்பட்டார்.
विधिवत्	சாஸ்திரமுறைப்படி	माध्यन्दिनं	மத்யான்ஹ காலத்.
दत्तः	கொடுக்கப்பட்டது.	सवनं च	யக்ஞமும் [திற்குரிய
अनघः	பாப நிவர்த்தகரான	यथाक्रमं	விதிப்படி
		प्रावर्तत	நடந்தது.

तृतीयसवनं चैव राज्ञोऽस्य सुमहात्मनः । चक्रुस्ते शास्त्रतो दृष्ट्वा यथा ब्राह्मणपुङ्गवाः ॥

ते	அந்த	तृतीयसवनं च	மூன்றாவது ஸவனத் தையும்
ब्राह्मणपुङ्गवाः	பிராம்மணச் சேஷ்டர் கள்	शास्त्रतः एव	சாஸ்திரப்பரகாரமே
अस्य	இந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து,
सुमहात्मनः	நல்ல மஹாத்மாவான	यथा	உள்ளபடி
राज्ञः	ராஜாவினுடைய	चक्रुः	செய்தார்கள்.

न चाहुतमभूत्तत्र स्वलितं वाऽपि किञ्चन । दृश्यते ब्रह्मवत् सर्वं क्षेमयुक्तं हि चक्रिरे ॥

तल	அச்சமயத்தில்,	ब्रह्मवत्	மந்திரம்போல்
अहुतं च	ஹோமம்செய்யாத	दृश्यते	காணப்படுகிறது.
स्वलितं वा	தவறினதும், [தும்,	हि	ஆகையால்
किञ्चन अपि	ஒர் அணுவும்	क्षेमयुक्तं	சேஷமத்தோடுகூடி யிருக்கும்படி
अभूत् न	இல்லை.	चक्रिरे	செய்தார்கள்.
सर्वं	எல்லாம்		

न तेष्वहस्यु श्रान्तो वा क्षुधितो वाऽपि दृश्यते । नाविद्वान् ब्राह्मणस्तत्र नाशतानुचरस्तथा ॥

तेषु	அந்த	अविद्वान्	பண்டிதனில்லாத
अहस्यु	தினங்களில்	ब्राह्मणः न	பிராம்மணன் இல்லை.
तल	அங்கு	तथा	அதோடுகூட
श्रान्तः वा	சிரமமடைந்தவனாவது	अशतानुचरः }	அனேக சிஷ்யர்களு
क्षुधितः वा	பசித்தவனாவது	अपि }	டன் கூடி இராதவனும்
दृश्यते न	காணப்படவில்லை.	न	இல்லை.

ब्राह्मणा भुञ्जते नित्यं नाथवन्तश्च भुञ्जते । तापसा भुञ्जते वाऽपि श्रमणा भुञ्जते तथा ॥

नित्यं	எப்பொழுதும்	तापसाः वा	முனிவர்களும்
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்கள்	भुञ्जते	புஜித்தார்கள்.
भुञ्जते	புஜித்தார்கள்.	तथा	இன்னும்
नाथवन्तः च	சூத்திரர்களும்	श्रमणाः अपि	ஸன்யாஸிகளு
भुञ्जते	புஜித்தார்கள்.	भुञ्जते	புஜித்தார்கள்.

वृद्धाश्च व्याथिताश्चैव स्त्रियो बालास्तथैव च । अनिशं भुञ्जमानानां न तृप्तिरुपलभ्यते ॥

வृद्धா: ச
வ்யாதிதா: எவ
ததா
ஸ்த்ரிய: எவ
பாலா: ச
வயதுசென்றவர்க
நோயாளிகளும், [ளும்,
இன்னும்
ஸ்திரீகளும்,
சிழுவர்களும்,

अनिशं
भुञ्जमानानां च
तृप्तिः
उपलभ्यते न
எப்பொழுதும்
சாப்பிட்டுக்கொண்டி.
நுந்தபோதிலும்
மிதமீறித்தினல்
கொள்ளவில்லை.

दीयतां दीयतामन्नं वासांसि विविधानि च । इति संचोदितास्तत्र तथा चक्रुरनेकशः ॥

அன
தீயதா
வீவிதானி
வாஸாஸி ச
தீயதா
இதி
அன்னம்
கொடுக்கப்பட்டும்,
பலவித
வஸ்திரங்களும்
கொடுக்கப்பட்டும் ;
என்று

तत्र
अनेकशः
संचोदिताः
तथा
चक्रुः
அங்கு
அடிக்கடி
ஏவப்பட்டவர்கள்
அப்படியே
செய்தார்கள்.

अन्नकूटाश्च बहवो दृश्यन्ते पर्वतोपमाः । दिवसे दिवसे तत्र सिद्धस्य विधिवत्तदा ॥ १३ ॥

दिवसे दिवसे
विधिवत्
तदा
सिद्धस्य
बहवः
தினங்கள்தோறும்
முறைப்படி
அப்பொழுது
பக்குவமாயிருக்கிற
அனேக

अन्नकूटाः
पर्वतोपमाः च
तत्र
दृश्यन्ते
அன்னத்தினுடைய
ராகிகள்,
மலைகளுக்கு ஸமான
அங்கு [மாகவும்
காணப்படுகின்றன.

नानादेशादनुप्राप्ताः पुरुषाः स्त्रीगणास्तथा । अन्नपानैः सुविहितास्तस्मिन् यज्ञे महात्मनः ॥

महात्मनः
तस्मिन्
यज्ञे
नानादेशात्
अनुप्राप्ताः
पुरुषाः
மஹாத்மாவனுடைய
அந்த
யாகத்தில்
பலதேசங்களிலிருந்து
வந்த
புருஷர்கள்

तथा
स्त्रीगणाः
अन्नपानैः
सुविहिताः
அப்படியே
ஸ்திரீகூட்டங்கள்
அன்னம் பானம்
இவைகளால்
நன்றாக திருப்தியடை
விக்கப்பட்டார்கள்.

अन्नं हि विधिवत् स्वादु प्रशंसन्ति द्विजर्षभाः । अहो तृप्ताः स्म भद्रं त इति शुश्राव राघवः ॥

अन्नं
विधिवत्
स्वादु
हि
तृप्ताः
ते
“அன்னம்
அதிககுறைவு இல்லா
மல்
மதுரமாயிருக்கிறது.
அன்றோ!
திருப்தியடைந்தோம்.
உமக்கு

भद्रं
अहो
इति
द्विजर्षभाः
प्रशंसन्ति स्म
राघवः
शुश्राव
மங்களம்.
என்ன ஆச்சரியம்!
என்று
பிராம்ஹணசிரேஷ்டர்
சிலாகித்தார்கள். [கள்
ரகுவம்சத்தவர்
கேட்டார்.

स्वलंकृताश्च पुरुषा ब्राह्मणान् पर्यवैषयन् । उपासते च तानन्ये सुमृष्टमणिकुण्डलाः ॥१६॥

स्वलंकृता: நன்றாயலங்கரிக்கப்
புருஷர்: ச புருஷர்களும் [பட்ட
பாஹ்மண பிர்ராம்ஹணர்களை
பர்யவैஷயந் உபசரித்தார்கள்.

சுமூஷ- } பிரகாசியானின் ரத்
மணிகுண்டலா: } தினகுண்டலங்களையு
அந்ந் ச மற்றவர்களும் [டைய
தாந் அவர்களை
உபாஸதே ஸேவித்தார்கள்.

कर्मान्तरे तदा विप्रः हेतुवादान् बहून्पि । प्राहुः सुवामिनो धीराः परस्परजिगीषया ॥

ததா அப்பொழுது
கர்மான்தரே யாகத்தின் மத்தியில்
தீரா: தைர்யமுடைய
சுவாமிந: நல்ல வாக்கொமர்த்தய
முள்ள

விபா: பிராம்ஹணர்கள்
பர்ஸ்பர்- } ஒருவரையொருவர்
ஜிगीषயா } மேலிட ஆவல்கொ
வஹ்ந் அனேக [ண்டதாலே
ஹேதுவாந் அபி யுத்திவாதங்களையும்
பாஹு: சொன்னார்கள்.

दिवसे दिवसे ततः संस्तरे कुशला द्विजाः । सर्वकर्माणि चक्रुस्ते यथाशास्त्रं प्रचोदिताः ॥

திவசே திவசே நாடோறும்
தந் அங்கு
குசலா: சாமர்த்தியசாலி
தே அந்த [களான
தவிஜா: பிராம்ஹணர்கள்,

பர்சுவிதா: ஏவப்பட்டவர்களாய்
சன்ஸ்தரே யாகத்தில்
சர்வகர்மாணி எல்லாக்கர்மங்களையும்
யதாசாஸ்த்ரம் சாஸ்திரப்பிரகாரம்
சக்ரு: செய்தார்கள்.

नाषडङ्गविदत्तासीन्नाप्रतो नाबहुश्रुतः । सदस्यास्तस्य वै राज्ञो नावादकुशला द्विजाः ॥

அந் இதில்
அஷடங்கவித் ஆறுவேதாங்கங்களை
அந்நியாதவன்
அசீத் ந இல்லை.
அந்ந: வரதமில்லாதவன்
ந இல்லை.
அவஹ்ஸுத: பஹுசாஸ்திரங்களை
அந்நியாதவன்

ந வை இல்லை.
தஸ்ய அந்த
ராஜ்: ராஜா வினுடைய
சடஸ்யா: ஸதஸ்ஸிலிருக்கிற
தவிஜா: பிராம்ஹணர்கள்
அவாடகுசலா: வாதத்தில் ஸமர்த்தர்
களில்லாதவர்கள்
ந இல்லை.

प्राप्ते यूपोच्छ्रये तस्मिन् षड्वैल्वाः स्वादिरास्तथा । तावन्तो बिल्बसहिताः पणिनश्च तथापरे ॥
श्लेष्मातकमयो दिष्टो देवदास्मयस्तथा । द्रावेव तत्र विहितौ बाहुव्यस्तपरिग्रहौ ॥ २१ ॥

தஸிந் அதில்
யூபஸ்தம்பங்களுடை
யூபுச்ச்ரே { ய நாட்டுவதானது
(யூபஸ்தம்பங்களை நா
ட்டும் வேளையானது)
பாஸே வந்தபொழுது

வீல்வா: வில்வமரத்தாற்செய்த
ஷட் ஆறு
தயா அப்படியே
சாடிரா: கருங்காலியாற் செய்த
பில்வசஹிதா: பில்வ(யூப)ங்களோடு
கடின

पतत्रिणस्तस्य वपासुद्धृत्य नियतेन्द्रियः । ऋत्विक् परमसंपन्नः श्रपयामास शास्त्रतः ॥३६॥

तस्य	அந்த	नियतेन्द्रियः	ஐம்புலங்களை அடக்கிய
पतत्रिणः	குதிரையினுடைய	परमसंपन्नः	சாதுரியமுள்ள
वपां	வபையை	ऋत्विक्	அக்வாயு
उद्धृत्य	எடுத்து,	शास्त्रतः	சாஸ்திரப்பிரகாரம்
		श्रपयामास	பாகம்செய்தார்.

धूमगन्धं वपायास्तु जिघ्रन्ति स्म नराधिपाः । यथाकालं यथान्यायं निर्गुदन् पापमात्मनः ॥

नराधिपाः	அரசர்கள்	निर्गुदन्	போக்கடியா நின்று
यथाकालं	காலத்தை அதிகார		கொண்டு
यथान्यायं	விதிப்படி [மியார்பல்]	वपायाः	வபையினுடைய
आत्मनः	தன்னுடைய	धूमगन्धं तु	புகையின் வாஸனையை
पापं	பாபத்தை	जिघ्रन्ति स्म	முகர்ந்தார்கள். [யும்]

हयस्य यानि चाङ्गानि तानि सर्वाणि ब्राह्मणाः ।

अग्नौ प्रास्यन्ति विधिवत् समस्ताः षोडशत्विजः

॥ ३८ ॥

हयस्य	குதிரையினுடைய	ऋत्विजः	ரித்விக்குகளான
यानि	எந்த	ब्राह्मणाः	பிராம்ஹணர்கள்
अङ्गानि	அங்கங்களோ,	समस्ताः	எல்லோரும்
तानि	அந்த	अग्नौ	அக்கினியில்
सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்	विधिवत्	விதிப்படி
षोडश	பதினறு	प्रास्यन्ति	தேறாமம்செய்தார்கள்.

पुक्षशाखासु यज्ञानामन्येषां क्रियते हविः । अश्वमेधस्य चैकस्य वतसो भाग इष्यते ॥३९॥

अन्येषां	இதர	अश्वमेधस्य	ஆசுவமேதமென்கிற
यज्ञानां	யக்ஞங்களுடைய	एकस्य च	ஒன்றுக்கோ,
हविः	ஹவிஸ்	भागः	ஹவிர்பாகம்
पुक्षशाखासु	இறளிமரக்கிளைகளில்	वैतसः	வஞ்சிமரஸம்பந்தமாக
क्रियते	செய்யப்படுகிறது.	इष्यते	விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

ऽपहोऽश्वमेधः संख्यातः कल्पसूत्रेण ब्राह्मणैः । अग्निष्टोमहस्तस्य प्रथमं परिकल्पितम् ॥

उक्थं द्वितीयं संख्यातमतिरात्रं तथोत्तरम्

॥ ४० ॥

कल्पसूत्रेण	கல்பசூத்திரத்தால்	अग्निष्टोमं	“அக்னிஷ்டோமம்”
ब्राह्मणैः	பிராம்மண வாக்கியங்	परिकल्पितं	ஏற்படுத்தப்பட்டது.
	களால்	उक्थं	“உக்த்யம்”
अश्वमेधः	ஆசுவமேதயாகம்	द्वितीयं	இரண்டாவது
ऽपहः	மூன்றுநாளுடையதாக	संख्यातं	எண்ணப்படுகிறது.
संख्यातः	எண்ணப்படுகிறது.	तथा	அப்படியே
तस्य	அதினுடைய	अतिरात्रं	“அதிராத்ரம்”
प्रथमं	முதல்	उत्तरम्	அடுத்தது.
अहः	தினம்		

कारितास्तत्र बहवो विहिताः शास्त्रदर्शनात् ॥ ४१ ॥

तत्र अங்கு
शास्त्रदर्शनात् சாஸ்திரங்களில்
காண்கையாலே

विहिताः விதிக்கப்பட்ட
बहवः அனேகங்கள்
कारिताः நிறைவேற்றப்பட்டன.

ज्योतिष्टोमायुषी चैवमतिरात्रौ विनिर्मितौ । अभिजिद्विष्वजिच्चैवमासोयामो महाक्रतुः ।

अयजद्वाजिमेधेन दिशस्वकुलवर्धनः ॥ ४२ ॥

अतिरात्रौ अतिராத்திரமிரண்டும்
विनिर्मितौ நடத்தப்பட்டது.
ज्योतिष्टोमायुषी च ஜ்யோதிஷ்டோமமும்,
ஆயுஷ்டோமமும்
एवं இப்படியே
अभिजित् 'அபிஜித்' என்ற
यாகम् யாகம்
विश्वजित् 'விச்வஜித்' என்ற
यாகम् யாகம்

महाक्रतुः பஹாக்ரமன
आसोयामः च 'ஆப்தோர்யாமம்'
என்ற யாகமும்
एवं இப்படியே
स्वकुलवर्धनः தன் குலத்தை விரு
த்தி செய்பவர்
दिशः திக்குகளை
वाजिमेधेन அச்வமேதத்தாலே
अयजत् யஜித்தார்.

पार्ची होत्रे ददौ राजा दिशं स्वकुलवर्धनः । अश्वमेधे प्रतीचीं तु ब्रह्मणे दक्षिणां दिशम् ॥
उद्गात्रे तु तथोदीचीं दक्षिणैषा विनिर्मिता । अश्वमेधे महायज्ञे स्वयंभुविहिते पुरा ॥४३॥

स्वकुलवर्धनः தன் குலத்தை
விருத்தி செய்கிற
राजा அரசர்
होत्रे ஹோதாவுக்கு
पार्ची கிழக்கு
दिशं திக்கை
अश्वमेधे அத்வர்புவுக்கு
प्रतीची மெற்கு திக்கை
ब्रह्मणे பிரம்மாவிற்கு
दक्षिणा தெற்கு
दिशं திக்கை
तथा இன்னும்

उद्गात्रे तु உத்தாதாவுக்கு
उदीचीं तु வடக்கு திக்கையும்
ददौ கொடுத்தார்.
पुरा ஆதிகாலத்தில்
स्वयंभुविहिते பிரம்மதேவராலுண்
டாக்கப்பட்ட
अश्वमेधे அச்வமேதமென்கிற
महायज्ञे பஹாயக்த்தில்
एषा இந்த
दक्षिणा தகஷிணை
विनिर्मिता செய்யப்பட்டது.

ऋतुं समाप्य तु तदान्यायतः पुरुषर्षभः । ऋत्विग्भ्यो हि ददौ राजा धरां तां कुलवर्धनः ॥

पुरुषर्षभः புருஷச்சேரஷ்டரான
कुलवर्धनः குலத்தை விருத்தி
செய்கிற
राजा அரசர்
तदा அப்பொழுது
न्यायतः விதிப்படி
ऋतु யாகத்தை

समाप्य முடித்து,
तु உடனே
तां அந்த
धरां பூமியை
ऋत्विग्भ्यः ருத்விக்குகளுக்கு
ददौ கொடுத்தார்.
हि அதிலே

ऋत्विजश्च ततः सर्वे प्रददुः सहिता वसु । ऋश्यश्रृङ्गाय मुनये वसिष्ठाय च धीमते ॥५१॥

ततः	அப்பொழுது	ऋश्यश्रृङ्गाय	ருச்யச்ருங்கருக்கும்
सर्वे	எல்லா	धीमते	தீமானான
ऋत्विजः च	ருத்விக்குகளும்	वसिष्ठाय च	வஸிஷ்டருக்கும்
सहिताः	சேர்ந்தவர்களாய்	वसु	தனத்தைய
मुनये	முனிவரான	प्रददुः	கொடுத்தார்கள்.

ततस्ते न्यायतः कृत्वा प्रविभागं द्विजोत्तमाः । सुप्रीतमनसः सर्वे प्रयूचुर्मुदिता भृशम् ॥

ततः	அப்பொழுது	सुप्रीतमनसः	மிகவும் திருப்திய டைந்தவர்களாய்
ते	அந்த	भृशं	மிகவும்
द्विजोत्तमाः	பிராம்மண ச்ரோஷ்டர்	मुदिताः	{ சந்தோஷமடைந்தவர் களாய் (இருக்கிறோ மென்று)
न्यायतः	கிரமப்படி [கள்	प्रयूचुः	திரும்பவும் சொன் னார்கள்.
प्रविभागं	விபாகத்தை		
कृत्वा	செய்து,		
सर्वे	எல்லோரும்		

ततः प्रसर्पकेभ्यस्तु हिरण्यं सुसमाहितः । जाम्बूनदं कोटिसंख्यं ब्राह्मणेभ्यो ददौ तदा ॥

ततः	அதினமேல்	तदा	அப்பொழுது
सुसमाहितः	விசாரமற்றவராய்	कोटिसंख्यं	கோடிக்கணக்கான
प्रसर्पकेभ्यः	யாகார்த்தம் வந்திருக் கிற	जाम्बूनदं	ஜம்புருதியிலுண்டான
ब्राह्मणेभ्यः	பிராம்ஹணர்களுக்கு	हिरण्यं तु	ஹிரண்யத்தையும்
		ददौ	கொடுத்தார்.

दरिद्राय द्विजायाथ हस्ताभरणमुत्तमम् । कस्मैचिद्याचमानाय ददौ राघवनन्दनः ॥५४॥

राघवनन्दनः	ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவர்,	कस्मैचित्	ஒராளொரு
अथ	இந்தஸ்தியில்	द्विजाय	பிராம்மணருக்கு
याचमानाय	யாசிக்கிற	उत्तमं	சிறந்த
दरिद्राय	தரித்திரான	हस्ताभरणं	கைவளையை
		ददौ	கொடுத்தார்.

ततः प्रीतेषु विद्वत्सु द्विजेषु द्विजवत्सलः । प्रणाममकरोत्तेषां हर्षपर्याकुलेक्षणः ॥५५॥

ततः	அப்பொழுது	हर्षपर्याकुलेक्षणः	{ ஸந்தோஷத்தினால் வ்யாப்தமான கண்க ளையுடையவராக
विद्वत्सु	வித்துவான்களான	तेषां	அவர்களுக்கு
द्विजेषु	பிராம்மணர்கள்	प्रणामं	வந்தனத்தை
प्रीतेषु	ஸந்தோஷியானின்ற வளவில்	अकरोत्	செய்தார்.
द्विजवत्सलः	பிராம்மணவத்ஸலர்		

तस्याऽशिषोऽथ विविधा ब्राह्मणैः समुदाहृताः । उदारस्य नृवीरस्य धरण्यां प्रणतस्य च ॥

अथ अव्वிதம்
 धरण्यां நுமியில்
 प्रणतस्य च நமஸ்காரம்பண்ணிக்
 கொண்டிருக்கிறவரும்
 नृवीरस्य மனுஷ்யர்களில்
 வீரரும்

उदारस्य உதாரருமான
 तस्य அவருக்கு
 ब्राह्मणैः பிராம்மணர்களால்
 विविधा: பற்பல
 आशिषः ஆசீர்வசனங்கள்
 समुदाहृताः நன்றாகக்கூறப்பட்ட
 டன,

ततः प्रीतमना राजा प्राप्य यज्ञमुत्तमम् । पापापहं स्वनयनं दुस्तरं पार्थिवर्षभैः ॥ ५७ ॥

पापापहं பாபத்தைப் போக்கு
 वतान வதான
 स्वनयनं ஸ்வர்க்கத்தை பெறு
 விப்பதான
 पार्थिवर्षभैः ராஜச்சேஷ்டர்களால்
 दुस्तरं சுலபமாகச் செய்து
 முடிக்கக்கூடாத

अनुत्तमं உத்தமமான
 यज्ञं யாகத்தை
 प्राप्य செய்துமுடித்து,
 ततः அதிலால்
 राजा அரசர்
 प्रीतमना: ஸந்துஷ்டமன முடைய
 யவராக ஆனார்.

ततोऽब्रवीद्विश्वशृङ्गं राजा दशरथस्तदा । कुलस्य वर्धनं तन्तुं कर्तुमर्हसि सुव्रत ॥ ५८ ॥

तदा அப்பொழுது
 राजा அரசரான
 दशरथः தசரதர்
 ततः அப்பால்
 ऋश्यशृङ्गं ருச்யச்சுருங்கரைப்
 பார்த்து
 अब्रवीत् சொன்னார்.

सुव्रत “ஓ! சிறந்த வ்ரதமு
 டையவரே!
 कुलस्य வம்சத்திற்கு
 वर्धनं விருத்திகரமான
 तन्तुं ப்ரஜையை
 कर्तुं உண்டுபண்ண
 अर्हसि கடவீர்.”

तथेति च स राजानमुवाच द्विजसत्तमः । भविष्यन्ति सुता राजंश्चत्वारस्ते कुलोद्बहाः ॥

सः அந்த
 द्विजसत्तमः च பிராம்மணச்சேஷ்ட
 டரும்
 तथा “அப்படியே ஆகத்
 इति என்று [ஓம்”
 राजानं அரசரைப் பார்த்து
 उवाच சொன்னார்.

राजन् “ஓ! அரசரே!
 ते உடக்கு
 कुलोद्बहाः குலத்தை நிலைநிற்கச்
 செய்கிற
 चत्वारः நான்கு
 सुता: புத்திரர்கள்
 भविष्यन्ति உண்டாவார்கள்.

स तस्य वाक्यं मधुरं निशम्य प्रणम्य तस्मै प्रयतो नृपेन्द्रः ॥

जगाम हर्ष परमं महात्मा तमृडयशृङ्गः पुनरप्युवाच

॥ ६० ॥

ச:	அந்த
நுபேந்:	அரகர்க்கரசர்
தத்ய	அவருடைய
மதுரீ	மதுரமான
வாக்ய	வாக்கியத்தை
நிதாம்ய	கேட்டு
தசுமீ	அவருக்கு
புரத:	சிரத்தையுடையவ

ராய்

புரம்ய	வணங்கி,
புரமீ	பாரமமான
ஹீ	ஸந்தோஷத்தை
ஜராம	அடைந்தார்.
மஹா	மஹாத்மாவான
நுத்யசுநுநு: அபி	ருச்யசுருங்கரும்
தீ	அவரைப் பார்த்து
புந:	மறுபடியும்
உவாக	சொன்னார்.

இத்யாபீ ஸ்ரீமத்ராமாயணே வாலுமீகீயே ஆதிகாவ்யே வாலகாண்டே சதுதர்: சர்ட்: ॥

ஆதீத: ஸ்லோக: 518

பஞ்சுதர்: சர்ட்:—பதினேந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௧௫ ॥

புருகாமேதீ: , ராவணவதபுரதீஜா ச—புத்திரகாமேஷ்டியும், ராவணவதபுரதீக்களையும்.

மேதாவி து ததோ த்யாவா ச கிதூதிதமுதரம்। லவதஸ்ததததத் து வேதஜோ நுபமவ்ரீத் ॥

தத:	அன்றியும்
மேதாவி	மஹா புத்திசாலியான
வேதஜ:	வேதங்கலையறிந்த
ச:	அவர்
து	இப்பொழுது
கிதூதி	சற்று
த்யாவா	ஆலோசித்து,
தத:	அதினமேல்

லவதஸ்த:	அடையப்பட்ட ஸமி
து	ருதியுடையவராய்,
தீ	உடனே
நுபீ	அந்த
இதீ	அரசரைப்பார்த்து
உதரீ	இந்த
அவ்ரீத்	உத்திரத்தை
	சொன்னார்.

இதீ தேஜஹ் கரித்யாமி புருயா புருகாரணாத்। அர்தவ்ஷிரசி ப்ரோக்தமேந்ரீ: சிதூதா விதானத: ॥

அர்தவ்ஷிரசி	“அதர்வணவேதத்தில்
ப்ரோக்த:	சொல்லப்பட்டிருக்கிற
மன்ரீ:	மந்திரங்களால்
விதானத:	விதிப்படி
சிதூதா	சித்தமாயிருக்கிற

புருயா	புத்திரஸம்பந்தமான
இதீ	யாகத்தை
தீ	உமக்கு
புருகாரணாத்	புத்திரநிமித்தமாக
அஹ்	நான்
கரித்யாமி	செய்யப்போகிறேன்.”

தத: பாக்ராமதிதீதீ தா புருயா புருகாரணாத்। ஜஹவ சாயு தேஜஸ்வீ மன்ரீதேந் கர்மணா ॥

தத:	அதினமேல்
தேஜஸ்வீ	தேஜஸ்வீ
புருகாரணாத்	புத்திரநிமித்தமாக
புருயா	புத்திரஸம்பந்தமான
தா	அந்த
இதீ	யாகத்தை

பாக்ராமத்	ஆரம்பித்தார்.
மன்ரீதேந்	மந்திரத்தில் கண்டி
கர்மணா	கரியையால் [ருக்கிற
அஸு	அக்கினியில்
ச	சரியாய்
ஜஹவ	ஹோமம்செய்தார்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । भागप्रतिग्रहार्थं वै समवेता यथाविधि ॥ ४ ॥

ततः अभ्युपदिशुर्ब्रह्मा
सगन्धर्वाः केन्द्रार्थं वरुणा
சுடின

देवाः தேவர்கள்,
सिद्धाः ஸித்தர்கள்
परमर्षयः மஹரிஷிகள்

च तच्छृण्वन्
यथाविधि விதிப்படி
भागप्रतिग्रहार्थं { ஹவிர்பாகங்களைப்
பெற்றுக்கொள்ளும்
பொருட்டு
समवेताः वै ஒன்று கூடினார்கள்.

ताः समेत्य यथान्यायं तस्मिन् सदसि देवताः । अबुवन्लोककतारं ब्रह्माणं वचनं महत् ॥

ताः அந்த
देवताः தேவதைகள்
तस्मिन् அந்த
सदसि சபையில் (சதஸ்ஸில்)
यथान्यायं விதிப்பகாரம்
समेत्य வந்துசேர்ந்து,

लोककतारं உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்
தவரான
ब्रह्माणं பிரம்மதேவரைப்பார்
महत् பெரிய [த்து,
वचनं வார்த்தையை
अबुवन् சொன்னார்கள்.

भगवंस्त्वत्पसादेन रावणो नाम राक्षसः । सर्वान्वा बाधते वीर्याच्छासितुं तं न शक्नुमः ॥

भगवन् “பகவானே !
रावणः ராவணன்
नाम என்ற
राक्षसः ராக்ஷஸன்
त्वत्पसादेन உம்முடைய அனுக்கி
ரகத்தாலே
नः எங்கள்

सर्वान् எல்லோரையும்
वीर्यात् பராக்கிரமத்தாலே
बाधते வருத்துகிறான்.
तं அவனை
शासितुं அடக்க
शक्नुमः न சக்தியுள்ளவர்களா
யிருக்கிறோமில்லை.

त्वया तस्मै वरो दत्तः प्रीतेन भगवन् पुरा । मानयन्तश्च तं नित्यं सर्वं तस्य क्षमामहे ॥

भगवन् “பகவானே !
पुरा ஒரு ஸமயத்தில்
प्रीतेन ஸந்தோஷமடைந்த
त्वया உம்மால்
तस्मै அவனுக்கு
वरः வரம்

दत्तः கொடுக்கப்பட்டது.
तं அதை
मानयन्तः பூஜிக்கிறவர்களாய்
तस्य அவனுடைய
सर्वं च எல்லாவற்றையும்
नित्यं எப்பொழுதும்
क्षमामहे ஸஹித்துவருகிறோம்.

उद्वेजयति लोकांस्त्रीनुच्छित्तान् द्वेष्टि दुर्मतिः । शक्रं त्रिदशराजानं प्रवर्षयितुमिच्छति ॥ ८ ॥

दुर्मतिः “தூர்புத்தியுள்ளவன்
क्षीन् மூன்று
लोकान् உலகங்களை
उद्वेजयति பயப்படுத்துகிறான்.
उच्छित्तान् பெரியோர்களை

द्वेष्टि த்வேஷிக்கிறான்.
त्रिदशराजानं தேவர்களுக்கெல்லா
மாசரான
शक्रं தேவேந்திரனை
प्रवर्षयितुं அவமானம்செய்ய
इच्छति விரும்புகிறான்.

ऋषीन् यक्षान् सगन्धर्वान्सुरान् ब्राह्मणांस्तथा । अतिक्रामति दुर्धर्षो वरदानेन मोहितः ॥

वरदानेन “வரதானத்தாலே
दुर्धर्षः ஜயிப்பவரொருவரு
மில்லாதவனாய்
मोहितः மெய்மறந்தவனாய்
ऋषीन् ரிஷிகளையும்

सगन्धर्वान् கந்தர்வர்களை ௧௩-
यक्षान् யக்ஷர்களையும், [ன
असुरान् அஸுரர்களையும்,
तथा அப்படியே
ब्राह्मणान् பிராப்.ஹணர்களையும்
अतिक्रामति அதிக்ரமிக்கிறான்.

नैनं सूर्यः प्रतपति पार्श्वे वाति न मारुतः । चलोर्मिमाली तं दृष्ट्वा समुद्रोऽपि न कम्पते ॥

एनं “இவனை
सूर्यः ஸூரியன்
प्रतपति न தஹிக்கிறான் இல்லை.
मारुतः வாயுபகவான்
पार्श्वे ஸமீபத்தில்
वाति न வீசுகிறான் இல்லை.

चलोर्मिमाली கொந்தளித்து அலை
கிளருந்தன்மையுள்ள
समुद्रः अपि சமுத்திரமும்
तं அவனை
दृष्ट्वा பார்த்து,
कम्पते न அசைக்கிறது இல்லை.

तन्महन्नो भयं तस्माद्राक्षसाद्भोरदर्शनात् । वधार्थं तस्य भगवन्नुपायं कर्तुमर्हसि ॥ ११ ॥

तत् “ஆகையால்
घोरदर्शनात् பயங்கரமான பார்வை
तस्मात् அந்த [யுடைய
राक्षसात् ராக்ஷஸனிடத்தி
नः எங்களுக்கு [லிருந்து
महत् भयं பெரிய பயம்.

भगवन् பகவானே !
तस्य அவனுடைய
वधार्थं கொல்லுதலின் பொரு
उपायं உபாயத்தை [ட்டு
कर्तुं செய்ய
अर्हसि உரியவராகிறீர்.”

एवमुक्तः सुरैः सर्वैश्चिन्तयित्वा ततोऽब्रवीत् । हन्तायं विहितस्तस्य वधोपायो दुरात्मनः ॥

सर्वैः எல்லா
सुरैः தேவர்களால்
एवं இவ்வாறு
उक्तः சொல்லப்பட்ட அவர்
चिन्तयित्वा ஆலோசித்து
ततः அதின்மேல்

अब्रवीत् சொன்னார்.
हन्त “ஸந்தோஷம்!
दुरात्मनः துராத்மாவான
तस्य அவனுடைய
वधोपायः வதைக்குபாயமாக
अयं இது
विहितः அனுஷ்டிக்கத் தக்கது.

तेन गन्धर्वयक्षाणां देवदानवरक्षसाम् । अवध्योऽस्मीति वागुक्ता तथैत्युक्तं च तन्मया ॥

तेन “அவனால்
गन्धर्वयक्षाणां ‘கந்தர்வர்களுக்கும்
யக்ஷர்களுக்கும்
देवदानवरक्षसां { தேவர்களுக்கும், அசு
ரர்களுக்கும், ராக்ஷ
ஸர்களுக்கும்
अवध्यः கொல்லத் தகாதவனாக
अस्मि इति இருக்கிறேனென்ற

वाक् வார்த்தை
उक्ता சொல்லப்பட்டது.
मया च என்னால்
तत् அது
तथा ‘அப்படியே ஆகட்
इति என்று [டும்’
उक्तम् சொல்லப்பட்டது.

नाकीर्तयदवज्ञानात्तद्रक्षो मानुषान् प्रति । तस्मात् स मानुषाद्वध्यो मृत्युर्नान्योऽस्य विद्यते ॥

तत्	“ அந்த	सः	அவன்
रक्षः	ராட்சஸன்	मानुषात्	மனிதரால்
अवज्ञानात्	அவமானத்தால்	वध्यः	கொல்லத்தகுந்தவன்.
मानुषान्	மனிதர்களை	अस्य	இவனுக்கு
प्रति	குறித்து	अन्यः	வேறு
अकीर्तयत् न	சொல்லவில்லை.	मृत्युः	மரணம்
तस्मात्	ஆகையாலே	विद्यते न	இல்லை.”

एतच्छ्रुत्वा प्रियं वाक्यं ब्रह्मणा समुदाहृतम् । सर्वे महर्षयो देवाः प्रहृष्टास्तेऽभवन्स्तदा ॥१५॥

ब्रह्मणा	பிரம்மாவினாலே	महर्षयः	மஹரிஷிகள்
समुदाहृतं	நன்றாகக் கூறப்பட்ட	देवाः	தேவர்கள்
प्रियं	பிரியமான	सर्वे	எல்லோரும்
एतत्	இந்த	तदा	அப்பொழுது
वाक्यं	வார்த்தையை	प्रहृष्टाः	மிக ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாய்
श्रुत्वा	கேட்டு,		
ते	அந்த	अभवन्	ஆனார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे विष्णुरूपयातो महाद्युतिः । शङ्खचक्रगदापाणिः पीतवासा जगत्पतिः ॥१६॥

एतस्मिन्	இந்த	शङ्खचक्र- गदापाणिः	சங்கு, சக்கிரம், கதை இவைகளை கையிலு டையவராய்
अन्तरे	தருணத்தில்		
जगत्पतिः	ஜகத்தியான	पीतवासाः	பிதாம்பரம் தரித்தவ ராய்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்		
महाद्युतिः	மஹா காந்தியையு டையவராய்	उपयातः	வந்துசேர்ந்தார்.

वैनतेयं समारुह्य भास्करस्तोयदं यथा । तप्तहाटककेयूरः पूज्यमानः सुरोत्तमैः ॥ १७ ॥

ब्रह्मणा च समागम्य तत्र तस्थौ समाहितः । तमब्रुवन् सुराः सर्वे समभिष्टूय संनताः ॥

भास्करः	சூரியன்	समागम्य	சேர்ந்து,
तोयदं	மேகத்தின்பேரில்	समाहितः	காரியத்தை முடிக்கிற கருத்துடையவராய்
यथा	எப்படியோ அப்படி.		
वैनतेयं	கருடன்பேரில்	तस्थौ	இருந்தார்.
समारुह्य	ஏறி,	सुराः	தேவர்கள்
	ஜவலிக்கும் தங்கத் தோள்வளைகளையு டையவராய்	सर्वे	எல்லோரும்
तप्तहाटककेयूरः		तं	அவரைப்பார்த்து
		समभिष्टूय	நன்றாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணி,
सुरोत्तमैः	தேவச் ச்ரோஷ்டர்களால்	सन्नताः	ஸாஷ்டாங்கதண்டம் ஸமர்ப்பித்தவர்களாய்
पूज्यमानः	ஸ்தக்கரிக்கப்பட்டவ		
तत्र	அங்கு [ராய்	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.
ब्रह्मणा च	பிரம்மனோடும்		

वधार्थं वयमायातास्तस्य वै मुनिभिः सह । सिद्धगन्धर्वयक्षाश्च ततस्त्वां शरणं गताः ॥

ततः	“ஆதலால்	सिद्धगन्धर्वयक्षाः च	வித்தார்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்களும்
तस्य	அவனுடைய	आयाताः	வந்தவர்களாய்
वधार्थं वै	வதையின் பொருட்டு	त्वां	உம்மை
मुनिभिः	முனிகளோடு	शरणं	சரணமாக
सह	கூட	गताः	அடைந்தோம்.
वयं	நாங்கள்		

त्वं गतिः परमा देव सर्वेषां नः परन्तप । वधाय देवशत्रूणां नृणां लोके मनः कुरु ॥

परन्तप	“ஓ! சத்ருக் வம்ஸக	देवशत्रूणां	தேவசத்ருக்களுடைய
देव	ஓ! தேவனே! [னே!	वधाय	வதையின்பொருட்டு
त्वं	நீர்	नृणां	மனிதர்களுடைய
नः	எங்கள்	लोके	உலகத்தில்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	मनः	திருவுள்ளத்தை
परमा गतिः	உதிகருஷ்ட கதி.	कुरु	செய்யும்.”

एवमुक्तस्तु देवेशो विष्णुस्त्रिदशपुङ्गवः । पितामहपुरोगांस्तान् सर्वलोकनमस्कृतः ॥

अब्रवीत्त्रिदशान् सर्वान् समेतान्धर्मसंहितान्

॥ २७ ॥

एवं	இவ்வாறு	पितामहपुरोगान्	பிரம்மதேவரை முன்னிட்டவர்களான
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	समेतान्	ஒன்றுசேர்ந்த
सर्वलोकनमस्कृतः	ஸர்வலோக சரண்யரான	धर्मसंहितान्	தர்மத்தோடுகூடின
विदशपुङ्गवः	தேவர்களுக்குள்	तान्	அந்த
	ச்சேஷ்டரான	सर्वान्	எல்லா
देवेशः	தேவதேவரான	विदशान् तु	தேவர்களோயும்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்	अब्रवीत्	சொன்னார். [பார்த்து

भयं त्यजत भद्रं वो हितार्थं युधि रावणम् । सपुत्रपौत्रं सामात्यं समित्रज्ञातिबान्धवम् ॥

हत्वा क्रूरं दुरात्मानं देवर्षीणां भयावहम् । दशवर्षसहस्राणि दशवर्षशतानि च ॥ २९ ॥

वत्स्यामि मानुषे लोके पालयन् पृथिवीमिमाम् ॥ ३० ॥

भयं	“பயத்தை	रावणं	ராவணனை
त्यजत	விடுங்கள் ;	सपुत्रपौत्रं	பிள்ளைபேரன்களோடு
वः	உங்களுக்கு		கூடினவனாய்
भद्रं	மங்களம்.	सामात्यं	மந்திரிகளோடு கூடினவனாய்
युधि	யுத்தத்தில்	समित्रज्ञातिबान्धवं	{ மித்திரர்கள் ஞாநிகள் பந்துக்களிலவர்களோடு கூடினவனாய்
क्रूरं	கொடியனான		
दुरात्मानं	தூரா த்மாவான்		
देवर्षीणां	தேவர்கள், ரிஷிகள்	हितार्थं	நன்மைக்காக
	இவர்களுக்கு	हत्वा	கொன்று,
भयावहं	பயத்தையுண்டுபண்ணுகிற	मानुषे लोके	மனிதஉலகில்

ஐமா் இர்த
 பூயிபை [ண்
 பாலயந் பரிபாபித் துக்கொ-
 டசவபீசஹ்ஸாபி பதினாயிர வர்ஷங்கன்

ச அகோடுகூட
 டசவபீசதானி ஆயிர வர்ஷங்கன்
 வஸ்யாமி வாஸம்பண்ணப்
 போகிறேன்."

எவ் டத்வா வர் டேவோ டேவானா் விஷ்ணுரா஢்வானு | மானுபே சின்தயாமாஸ ஜந்மபூமிமதா஢்வன: ||

ஆ஢்வானு டைரீயமுடைய
 டேவ: டேவராண
 விஷ்ணு: விஷ்ணுபகவான்
 டேவானா் டேவர்களுக்கு
 எவ் இவ்வாறு
 வர் வரத்தை

ட்வா கொடுத்து,
 ஸத ஆகவே
 மானுபே மனிதனிடத்தில்
 ஆ஢்வன: தன்னுடைய
 ஜந்மபூமி ஜன்மபூமியை
 சின்தயாமாஸ ஆலோசித்தார்.

தத: பஷ்பலாசாஷ: க்ருத்வாஸஸ்த்மானம் சதுவிதம் | பிதர் ரோசயாமாஸ தடா டசரதம் நுபம் ||

தத: அப்பால்
 பஷ்பலாசாஷ: தாமரை இதழ்போல்
 கண்களையுடையவர்
 ஆ஢்வானு தன்னை
 சதுவிதம் நான்கு பாகமாக
 க்ருத்வா செய்துகொண்டு

தடா அப்பொழுது
 நுபம் ராஜாவான
 டசரதம் தசரதரை
 பிதர் பிதாவாக
 ரோசயாமாஸ இச்சித்தார்.

தடா டேவரீகந்஢்வா: சஹ்ரா சாப்சரோகணா: | ஸ்துதிபி஢்விந்யரூபாபிஸ்துபூர்ப்஢்ஸூடநம் ||

தடா அப்பொழுது
 சஹ்ரா ருத்திரார்களோடு
 சாப்சரோகணா: அப்ஸரகணங்களோடு
 டேவரீகந்஢்வா: டேவர்கள், ரிஷிகள்,
 கந்தர்வர்கள்
 டிவ்யரூபாபி: திவ்யரூபங்களான

ஸ்துதிபி: ஸ்தோத்திரங்களால்
 மதுஸூதனனை (மது
 மயஸூதன் { வென்னும் அசுரனை
 ஸம்ஹாரம்பண்ணி
 னம்ஹாவிஷ்ணுவை)
 ஸ்துபூ: கொண்டாடினார்கள்,
 (ஸ்தோத்திரம்செய்த
 தார்கள்.)

த்வமு஢்ரதம் ராவணமுதேஜஸம் ப்ரஹ்ம஢்ரதம் தி஢்ஷேஸ்வர஢்ரபம் |

விராவுண் சாபு தபஸ்திகட்குத் தபஸ்தினாமு஢்ர தம் பயாவஹம் || ௩௩ ||

த்வம் "நீர்
 உ஢்ரதம் கர்வமடைந்த
 உதேஜஸம் க்ருராதேஜஸுடைய
 ப்ரஹ்ம஢்ரதம் செழித்த கொழுப்பு
 டைய
 த்ரி஢்ஷேஸ்வர஢்ரபம் இந்திரனுக்குச் சத்து
 ருவான
 விராவுண் கண்ணீர் விட்டழக்
 கலக்குகிற

தபஸ்திகட்குத் தபஸ்விகளுக்கு சத்
 துருவான
 தபஸ்தினாம் தபஸ்விகளுக்கு
 பயாவஹம் பயத்தையுண்டுபண்
 த் அந்த [ணுகிற
 ராவண் ராவணனை
 சாபு நன்றாக
 உ஢்ர கிழங்கிடும்.

तमेव हत्वा सबलं सबान्धवं विरावणं रावणमुग्रपौरुषम् ।
स्वर्लोकागच्छ गतज्वरश्चिरं सुरेन्द्र गुप्तं गतदोषकल्मषम्

॥ ३५ ॥

सुरेन्द्र विरावणं	“ஓ! தேவச்சேரேஷ்டரே! கண்ணீர்விட்டழக்கலக்குகிற	हत्वा गतज्वरः	கொன்று, போனதாபமுடையவராய்
उग्रपौरुषं तं	கந்தரபௌருஷ அந்த [முடைய	चिरं गुप्तं	பழைய ரஹஸ்யமான
रावणं पुव सबलं	இராவணனையும் ஸைன்யங்களோடு கூடினவனாய்	गतदोष- कल्मषं	போயிருக்கிறதோஷ கல்மஷத்தையுடைய
सबान्धवं	பந்துக்களோடுகூடின வனாய்	स्वर्लोकं आगच्छ	ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடையும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
बालकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 553.

षोडशः सर्गः—பதினாறாவது ஸர்க்கம் ॥ १६ ॥

पायसप्रदानम्—பாயஸம் கொடுப்பது.

ततो नारायणो विष्णुर्नियुक्तः सुरसत्तमैः । जानन्नपि सुरांश्चैवं श्लक्ष्णं वचनमब्रवीत् ॥१॥

नारायणः	{ नारायणமூர்த்தியா ன (சகலத்திற்கும் வாஸஸ்தானமான)	जानन् अपि	அறிந்தவராய் இருந்தபோதிலும்
एवं	இவ்வாறு	ततः	மற்றபடி
सुरसत्तमैः	தேவச்சேரேஷ்டர்களால்	सुरान् च	தேவர்களைக்குறித்து,
नियुक्तः	வேண்டப்பட்ட	श्लक्ष्णं	மதுரமான
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்	वचनं	வார்த்தையை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

उपायः को वधे तस्य राक्षसाधिपतेः सुराः । यमहं तं समास्थाय निहन्त्यामृषिकण्टकम् ॥

सुराः	“ஓ! தேவர்களே!	यं	எதை
तस्य	அந்த	समास्थाय	அவஸம்பித்து,
राक्षसाधिपतेः	ராக்ஷஸராஜனுடைய	ऋषिकण्टकं	ருஷிகண்டகனான
वधे	வதத்தில்	तं	அவனை
उपायः	உபாயம்	अहं	நான்
कः	எது?	निहन्त्याम्	கொல்லுவேன்?

एवमुक्ताः सुराः सर्वे प्रत्यूचुर्विष्णुमव्ययम् । मानुषं रूपमास्थाय रावणं जहि संयुगे ॥३॥

एवं இவ்வண்ணம்
 उक्ताः சொல்லப்பட்ட
 सुराः தேவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 अव्ययं மாறுதலற்ற
 विष्णुं விஷ்ணுபகவானைப்
 பார்த்து

प्रत्यूचुः பதில்சொன்னார்கள்.
 मानुषं “மனித
 रूपं சரீரத்தை
 आस्थाय அடைந்து,
 संयुगे யுத்தத்தில்
 रावणं இராவணனை
 जहि கொல்லும்.

स हि तेपे तपस्तीव्रं दीर्घकालमरिंदम । येन तुष्टोऽभवद्ब्रह्मा लोककृलोकपूर्वजः ॥ ४ ॥

अरिंदम “ஓ! சத்துருக்களை
 அழிப்பவரே!

सः हि அவனே
 दीर्घकालं வெகுநேரம்
 तीव्रं கடுமையான
 तपः தவத்தை
 तेपे புரிந்தான்.

येन அதனால்
 लोककृत உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த
 लोकपूर्वजः ஸமஸ்தர்களுக்கும்
 முன் உண்டான
 ब्रह्मा பிரம்மதேவர்
 तुष्टः களிப்படைந்தவராய்
 अभवत् ஆனார்.

सन्तुष्टः प्रददौ तस्मै राक्षसाय वरं प्रभुः । नानाविधेभ्यो भूतेभ्यो भयं नान्यत्र मानुषात् ॥

संतुष्टः “களிப்புற்ற
 प्रभुः பிரபு
 तस्मै அந்த
 राक्षसाय ராக்ஷஸனுக்கு
 मानुषात् மனிதனைக்காட்டிலும்,
 अन्यत्र இதர

नानाविधेभ्यः பலவகை
 भूतेभ्यः பிராணிகளிடமிருந்து
 भयं பயம்
 न இல்லை (என்பதான)
 वरं வரத்தை
 प्रददौ கொடுத்தார்.

अवज्ञाताः पुरा तेन वरदाने हि मानवाः

पुरा “முதலில்
 वरदाने வரதானத்தில்
 मानवाः மனிதர்கள்

॥ ६ ॥
 तेन அவனால்
 अवज्ञाताः இகழப்பட்டார்கள்,
 हि அன்றோ!

एवं पितामहात्तस्माद्वरं प्राप्य स दर्पितः । उत्सादयति लोकांस्त्रीन् स्त्रियश्चाप्यपकर्षति ॥

तस्मात्तस्य वधो दृष्टो मानुषेभ्यः परन्तप

तस्मात् அந்த
 पितामहात् பிரம்மதேவரிடமி
 एवं இப்படிப்பட்ட [ருந்து
 वरं வரத்தை
 प्राप्य பெற்று,
 दर्पितः கர்வங்கொண்ட
 सः அவன்
 वीन् மூன்று
 लोकान् अपि உலகங்களையும்

॥ ७ ॥
 उत्सादयति வருந்தச்செய்கிறான்.
 स्त्रियः च ஸ்திரீகளையும்
 अपकर्षति மானபங்கப்படுத்து
 तस्मात् ஆகையால் [கிறான்.
 परन्तप சத்துருத்வம்ஸகரே!
 तस्य அவனுக்கு
 मानुषेभ्यः மனிதர்களிடத்திலிரு
 वधः வதை [ந்து,
 दृष्टः தோன்றுகிறது”

इत्येतद्वचनं श्रुत्वा सुराणां विष्णुरात्मवान् । पितरं रोचयामास तदा दशरथं नृपम् ॥८॥

சுராणां தேவர்களுடைய
एतत् இந்த
वचनं வார்த்தையை
इति இவ்விதம்
श्रुत्वा கேட்டு,
आत्मवान् சாந்தமூர்த்தியான

विष्णु: விஷ்ணுபகவான்
तदा அப்பொழுது
नृपं அரசரான
दशरथं தசரதரை
पितरं தந்தையாக
रोचयामास நிச்சயித்தார்.

स चाप्यपुत्रो नृपतिस्तस्मिन् काले महाद्युतिः । अयजत् पुत्रियामिष्टिं पुत्रेभ्युररिसूदनः ॥

अपि च மேலும்
तस्मिन् அந்த
काले காலத்தில்
महाद्युतिः மிககாந்தியுடைய
अपुत्रः புத்திரனில்லாத
पुत्रेभ्यः புத்திரனைக்கோருகிற

अरिसूदनः சத்துருக்களையழிப்
स: அந்த [பவரான
नृपति: அரசர்
पुत्रियां புத்திரஸம்பந்தமான
इष्टिं யாகத்தை (புத்திரகா
மேஷ்டியை)
अयजत् செய்தார்.

स कृत्वा निश्चयं विष्णुरामन्त्र्य च पितामहम् । अन्तर्धानं गतो देवैः पूज्यमानो महात्मभिः॥

स: அந்த
विष्णु: விஷ்ணுபகவான்
निश्चयं நிச்சயத்தை
कृत्वा செய்து,
पितामहं பிரம்மதேவரை

आमन्त्र्य च செய்திசொல்லி விட்
देवै: தேவர்களால் [டும்,
महात्मभि: மஹாத்மாக்களால்
पूज्यमान: பூஜிக்கப்பட்டவராய்
अन्तर्धानं மறைதலை
गत: அடைந்தார்.

ततो वै यजमानस्य पावकादतुल्यप्रभम् । प्रादुर्भूतं महद्भूतं महावीर्यं महाबलम् ॥ ११ ॥
कृष्णं रक्ताम्बरधरं रक्तास्यं दुन्दुभिस्वनम् । स्निग्धहृद्यक्षतनुजग्मश्रुप्रवरमूर्धजम् ॥ १२ ॥
शुभलक्षणसम्पन्नं दिव्याभरणभूषितम् । शैलशृङ्गसमुत्सेधं दृप्तशार्दूलविक्रमम् ॥ १३ ॥
दिवाकरसमाकारं दीप्तानलशिखोपमम् । सिंहस्कन्धं महाबाहुमङ्गदद्वयशोभितम् ॥ १४ ॥
ताराधिपतिकल्पेन हारेणोरसि राजितम् । ताराधिपतिकल्पैश्च दन्तैः परमशोभितम् ॥
ज्वलन्निव च तेजोभिर्दीपयन्निव च श्रिया । तप्तजाम्बूनदमयीं राजतान्तपरिच्छदाम् ॥
दिव्यपायससम्पूर्णां पार्त्रीं पत्नीमिव प्रियाम् । प्रगृह्य विपुलां दोर्भ्यां स्वयं मायामयीमिव ॥
समवेक्ष्याब्रवीद्वाक्यमिदं दशरथं नृपम् । प्राजापत्यं नरं विद्धि मामिहाभ्यागतं नृप ॥

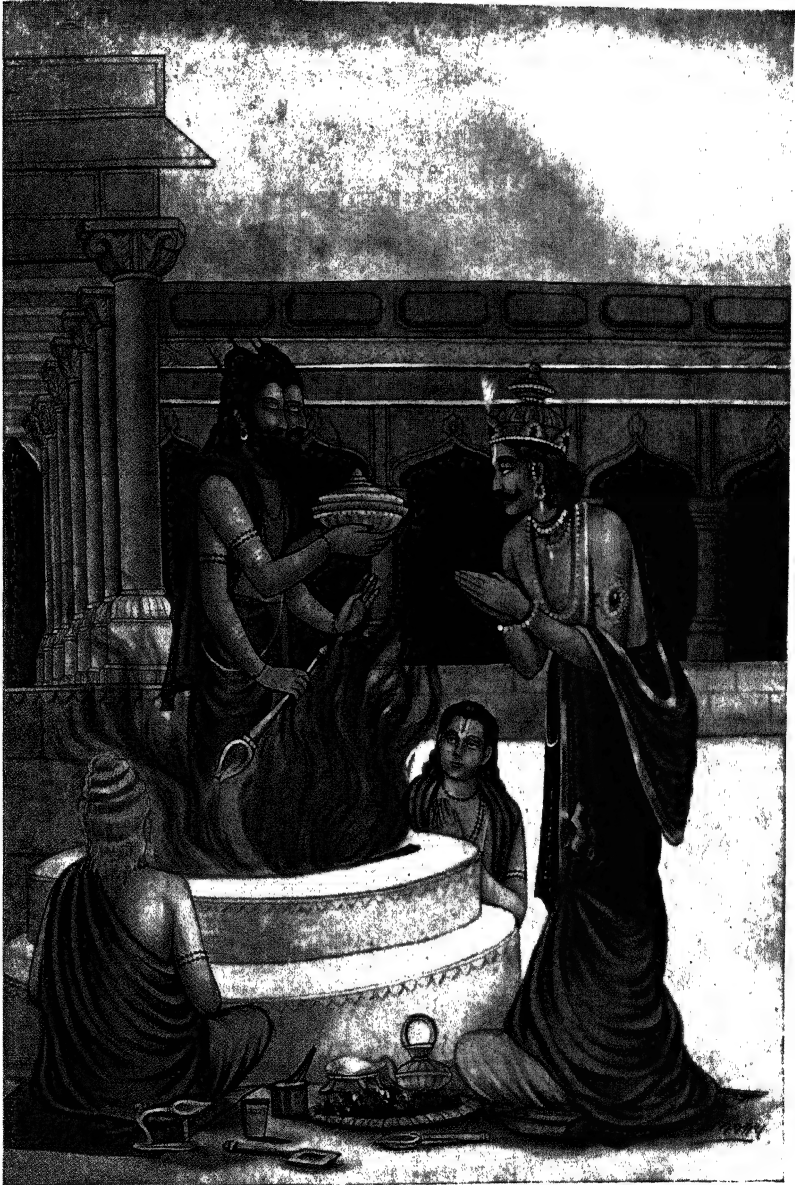
ततः அதின்மேல்
यजमानस्य யஜமானனுடைய
पावकात् அக்கினியிலிருந்து

प्रादुर्भूतं வெளிப்பட்ட
अतुलप्रभं ஒப்பில்லாத ஒளியை
யுடைய

மகாவீரீ	மஹாவீரீயமுடைய
மகாவல	மிக்க பலமுடைய
கூண்	கறுத்த
ரக்தாம்பரவர்	சிவந்த வஸ்திரத்தை உடுத்திருந்த
ரக்தாச்ய	சிவந்த வாயையுடைய
துந்துமிவ்ன	பேரிகைவாத்தியத்தின் ஒலிபோல்குரலுள்ள
ஸ்நிஹ்யக்ஷதனு- ஷ்மஸுபரமூர்வ	மழமழப்பான சிங்கம் போல் மயிர்கள், மீ சை, சிறந்த தலைமயிர் இவைகளையுடைய
சுபலக்ஷணசம்பந்	சுபலக்ஷணங்களோடு கூடின
திவ்யாபரண- மூபித	திவ்யாபரணங்களி னால் அலங்கரிக்கப் பட்ட
சைலக்ஷணசமுதே	மலைச்சிகரம்போல் உயரமான
தூசாநீலவிக்ரம்	கொழுத்த புலிபோல் கம்பீரமுடைய
திவாகரமகார	சூர்யனுக்கு ஒப்பான சூர்யமுடைய
திசானலக்ஷணம்	எரிகிற அனலின் கொ ழுந்துக்கொப்பான
மஹாதூத	பெரிய பூதம்
சிஹ்ஸுந்	சிங்கத்தின் தோள் போன்ற தோளுடைய
மஹாபாஹு	பெருங்கைகளையு டைய
அஹ்நத்ய- சோபித	இரண்டு தோள்வளை களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட
தாராபிபதிகல்பே	சந்திரன் போன்ற
ஹரே	ஹாரத்தால்
உரஸி	மார்பில்
ரஜித	விளங்கின
தாராபிபதிகல்பை	சந்திரன் போன்ற

தநீ: ச	பற்களால்
பரமசோபித	மிக விளங்கின
பிரியா	சோபையால்
பவலந்	ஜ்வலிப்பவர்
இவ ச	போலவும்
தேஜோபி:	ஒளிகளால்
திபயந்	பிரகாசிப்பவர்
இவ ச	போலவும்,
தசஜாந்நதமயீ	உருக்கின தக்கமய மான
ராஜதாந்நதபரிசுத்த	வெள்ளிமுடியை யுடைய
மாயாமயீ	மாயையே உருக் கொண்டது
இவ	போல்
திவ்யபாயசசம்பூர்	திவ்யபாயஸத்தால் நிழம்பின
பிபுலம்	பெரிய
பாவி	பாத்திரத்தை
பிரியா	அன்புள்ள
பலி	மனைவியை
இவ	போல
சுவய	தானே
தோமயீ	தோள்களால்
பரபூ	எடுத்துக்கொண்டு,
நூப	அரசரான
தசரத	தசாதரை
சமவேஷ	நன்றாகப் பார்த்து,
இத	இந்த
வாக்ய	வார்த்தையை
அவதி	சொன்னது
நூப	“ஓ! அரசனே!
இஹ	இங்கு
அப்யாஸ	வந்த
மா	என்னை
பாஜாபய	பிரம்மனைச் சேர்ந்த
நர்	புருஷனை
விதி	அறியும்.”

अग्निका चरुदान

सुंगी रिषिहि बसिष्ठ बोलावा । पुत्रकाम सुभ जग्य करावा ॥
भगति सहित मुनि आहुति दीन्हें । प्रगटे अग्नि चरु कर लीन्हें ॥

देवदत्तां	தேவனால் கொடுக்கப் பட்ட
हिरण्मयीं	ஸ்வரீர்ணமயமான
तां पार्शी	அந்த பாத்திரத்தை
शिरसा	தலையால்
प्रतिगृह्य	கரஹித்துக்கொண்டு,
अद्भुतं	ஆச்சர்யமான
प्रियदर्शनं	இஷ்டமான பார்வை யுடைய

तत् भूतं	அந்த பூதத்தை
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து,
परमया	அதிகமான
सुदा	சந்தோஷத்தோடு
युक्तः	கூடினவராய்
अभिप्रदक्षिणं	நாற்புறத்திலும் பிரத க்ஷிணத்தையும்
चकार	செய்தார்.

ततो दशरथः प्राप्य पायसं देवनिर्मितम् । बभूव परमप्रीतः प्राप्य वित्तमिवाधनः ॥ २५ ॥

दशरथः	தசரதர்
देवनिर्मितं	தேவராலே உண்டு பண்ணப்பட்ட
पायसं	பாயஸத்தை
प्राप्य	அடைந்து,
ततः	அதனால்

अधनः	வறுமையுடையவன்,
वित्तं	புதையலை
प्राप्य	அடைந்தது
इव	போல்
परमप्रीतः	மிக சந்துஷ்டராக
बभूव	ஆனார்.

ततस्तदद्भुतप्रख्यं भूतं परमभास्वरम् । संवर्तयित्वा तत्कर्म तत्रैवान्तर्धीयत ॥ २६ ॥

अद्भुतप्रख्यं	அத்புதமாய்த் தோன்றிய
परमभास्वरं	அதிககார்தியை
तत्	அந்த [யுடைய
भूतं	பூதமானது
तत्	அந்த

कर्म	கார்யத்தை
संवर्तयित्वा	செய்துவிட்டு,
ततः	அதினமேல்
तत् एव	அங்கேயே
अन्तर्धीयत	அந்தர் த்தான மடைந்தது.

हर्षरश्मिभिरुद्योतं तस्यान्तःपुरमावभौ । शारदस्याभिरामस्य चन्द्रस्येव नवांशुभिः ॥ २७ ॥

तस्य	அவருடைய
अन्तःपुरं	அந்தப்புரம்
अभिरामस्य	ஸ்ர்வஜனங்களுடைய மனதையும் கவருகி
शारदस्य	சரக்கால் [ன்றவரான
चन्द्रस्य	சந்திரனுடைய

नवांशुभिः	உதயமான கிரணம்
इव	போல், [களால்
हर्षरश्मिभिः	ஸந்தோஷத்தாலுண் டான கார்தியால்
उद्योतं	பிரகாசமாக
आवभौ	விளங்கிற்று.

सोऽन्तपुरं प्रविश्यैव कौसल्यामिदमब्रवीत् । पायसं प्रतिगृह्णीष्व पुत्रीयं त्विदमात्मनः ॥

सः	அவர்
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தை
प्रविश्य	புகுந்து,
एव	தக்ஷணமே
कौसल्यां	கௌஸல்யையைப்
इदं	இதை [பார்த்து
अब्रवीत्	சொன்னார்.

आत्मनः	“தன்னுடைய
इदं	இந்த
पुत्रीयं	புத்திரரீன உண்டுபண்
पायसं	பாயஸத்தை [ணத்தக்க
तु	உடனே
प्रतिगृह्णीष्व	கைப்பற்று.”

कौसल्यायै नरपतिः पायसार्थं ददौ तदा । अर्धादर्थं ददौ चापि सुमित्रायै नराधिपः ।
कैकेय्यै चावशिष्टार्थं ददौ पुत्रार्थकारणात् ॥ २९ ॥

नरपतिः मனிதர்கோன்
तदा அப்பொழுது
कौसल्यायै கௌஸல்யைக்கு
पायसार्थं பாயஸத்தின்பாதியை
ददौ கொடுத்தார்.
अपि च மேலும்
सुमित्रायै சுமித்திரைக்கு
नराधिपः மனிதர்கோன்

अर्धात् பாதியிலிருந்து
अर्थं பாதியை
ददौ கொடுத்தார்.
कैकेय्यै கைகேயிக்கு
पुत्रार्थकारणात् புத்திரப் பிரயோஜன
च இன்னும் [நிமித்தம்
अवशिष्टार्थं மிகுந்து நின்றதிற்பா
ददौ கொடுத்தார். [தியை

प्रददौ चावशिष्टार्थं पायसस्यामृतोपमम् । अनुचिन्त्य सुमित्रायै पुनरेव महीपतिः ॥ ३० ॥

पायसस्य பாயஸத்தினுடைய
अमृतोपमं அமிருதத்திற்கு
च இன்னும் [ஒப்பான
अवशिष्टार्थं மிகுந்து நின்ற
महीपतिः மன்னர் [பாதியை

अनुचिन्त्य கொஞ்சநேரம்ஆலோ
சனைசெய்து,
पुनः மறுபடியும்
सुमित्रायै சுமித்திரைக்கு
एव மாத்திரம்
प्रददौ கொடுத்தார்.

एवं तासां ददौ राजा भार्याणां पायसं पृथक् ॥ ३१ ॥

एवं இவ்வாறு
राजा அரசர்,
तासां அந்த
भार्याणां மனைவிகளுக்கு

पृथक् வெவ்வேறாக
पायसं பாயஸத்தை
ददौ கொடுத்தார்.

तास्वैतत्पायसं प्राप्य नरेन्द्रस्योत्तमाः स्त्रियः । सम्मानं मेनिरे सर्वाः प्रहर्षोदितचेतसः ॥

नरेन्द्रस्य அரசனுடைய
उत्तमाः சிறந்த
ताः स्त्रियः அந்த ஸ்திரீகள்
सर्वाः तु எல்லோரும்
एतत् இந்த
पायसं பாயஸத்தை

प्राप्य அடைந்து,
प्रहर्षोदित- } ஸந்தோஷத்தாலுண்
चेतसः } டான மனமுடைய
வர்களாய்
संमानं வெகுமானமாக
मेनिरे எண்ணினார்கள்.

ततस्तु ताः प्राप्य तदुत्तमस्त्रियो महीपतेरुत्तमपायसं पृथक् ।

हुताशनादित्यसमानतेजसोऽचिरेण गर्भान् प्रतिपेदिरे तदा ॥ ३३ ॥

ततः அதிலு
महीपतेः இராஜாவினுடைய
ताः அந்த
उत्तमस्त्रियः உத்தமஸ்திரீகள்
तत् அந்த
उत्तमपायसं உத்தமபாயஸத்தை
पृथक् வெவ்வேறாக
तु உடனே

प्राप्य உண்டு,
हुताशनादित्य- } அக்கினி, சூரியன் இ
समानतेजसः } வர்களடோல் தேஜஸ்
ஸுடையவர்களாய்,
तदा அப்பொழுது
अचिरेण சிலகாலத்திற்குள்,
गर्भान् கர்ப்பங்களோ
प्रतिपेदिरे அடைந்தார்கள்.

ततस्तु राजा प्रसमीक्ष्य ताः स्त्रियः प्ररुढगर्भाः प्रतिलब्धमानसः ।

बभूव हृष्टस्त्रिदिवे यथा हरिः सुरेन्द्रसिद्धर्षिगणाभिपूजितः ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुरेन्द्रसिद्धर्षि- गणाभिपूजितः }	தேவச்சேரத்தர்கள், ஸித்தர்கள், முனி கணங்கள் இவர்க ளால் பூஜிக்கப்பட்ட
राजा तु	அரசரும்		
ताः	அந்த		
स्त्रियः	ஸ்திரீகளோ		
प्ररुढगर्भाः	கருவுற்றவர்களாய்	हरिः	இந்திரன்
प्रसमीक्ष्य	பார்த்து,	यथा	போல்
प्रतिलब्धमानसः	கவலை ஒழிந்தவராய்,	हृष्टः	களிப்புற்றவராய்
त्रिदिवे	ஸ்வர்க்கத்தில்	बभूव	ஆனார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 587.

सततदशः सर्गः—பதினேழாவது ஸர்க்கம் ॥ १७ ॥

ऋक्षवानराद्युत्पत्तिः—கரடிகள், வானர்கள் முதலியவர்களின் உற்பத்தி.

पुत्रत्वं तु गते विष्णौ राज्ञोऽस्य सुमहात्मनः । उवाच देवताः सर्वाः स्वयंभूर्भगवानिदम् ॥

सुमहात्मनः	நல்ல மஹாத்மாவான	भगवान्	பகவானுன
अस्य	இந்த	स्वयंभूः	பிரம்மதேவர்,
राज्ञः	ராஜாவுக்கு	देवताः	தேவதைகள்
पुत्रत्वं	புத்திரத்தன்மையை	सर्वाः	எல்லோரையும்
विष्णौ तु	விஷ்ணுபகவானே	इदं	இதை [பார்த்து,
गते	அடைந்தவளவில்,	उवाच	சொன்னார்.

सत्यसन्धस्य वीरस्य सर्वेषां नो हितैषिणः । विष्णोः सहायान् बलिनः सृजध्वं कामरूपिणः ॥

सत्यसन्धस्य	“சொல் தவறாத	बलिनः	வலுவுடைய
वीरस्य	வீரரான	कामरूपिणः	வேண்டியபடி வடிவம் கொள்ளவல்ல
नः	நம்		
सर्वेषां	எல்லோருடையவும்,	सहायान्	ஸஹாயர்களை
हितैषिणः	நன்மையைக்கோருகிற	सृजध्वम्	உண்டாக்கக்கடவீர்
विष्णोः	விஷ்ணுபகவானுக்கு		கள்.

मायाविदश्च शूरांश्च वायुवेगसमाज्जवे । नयज्ञानं बुद्धिसंपन्नान् विष्णोस्तुल्यपराक्रमान् ॥

असंहार्यानुपायज्ञानं दिव्यसंहननान्वितान् । सर्वास्त्रिगुणसंपन्नानमृतप्राशनानि च ॥ ४ ॥

अप्सरस्सु च मुख्यासु गन्धर्वीणां तनूषु च । यक्षपद्मकन्यासु ऋक्षविद्याधरीषु च ॥ ५ ॥

किन्नरीणां च गात्रेषु वानरीणां तनूषु च । सृजध्वं हरिरूपेण पुत्रांस्तुल्यपराक्रमान् ॥ ६ ॥

मायाविदः	“ मायையகலையறிந்த
शूरान्	சூரர்களான
जवे	வேகத்தில்
वायुवेगसमान्	வாயுவின் வேகத் திற்கு ஒப்பான
नयज्ञान्	நீதிகளையுணர்ந்த
बुद्धिस्पन्नान्	புத்திமன்களான
विष्णोः	விஷ்ணுவக்கு
तुल्यपराक्रमान्	ஒப்பான பராக்கிரம முள்ள
असंहार्यान्	வதைக்கப்படக் கூடாத
उपायज्ञान्	உபாயங்கலையறிந்த
दिव्य- संहननान्वितान् }	தேவதைகள் போன்ற பலமுள்ள,
सर्वास्त्र- गुणस्पन्नान् }	ஸகலாஸ்திரங்களின் சக்தியை அடைந்த,
अमृतप्राशनान्	அமிருதம் உண்டவர் கள்
इव	போலிருக்கிற
हरिरूपेण	வானர உருவத்தோடு

तुल्यपराक्रमान्	தக்க பராக்கிரம முள்ள
पुत्रान् च	புத்திரர்களையே
मुख्यासु	சிறந்த
अप्सरसु च	அப்ஸர்ஸ்திரீகளிடத் திலும்,
गन्धर्वीणां	கந்தர்வஸ்திரீகளு டைய
तनूषु च	சரீரங்களிலும்,
यक्षपन्नग- कन्यासु च }	யக்ஷ, பன்னக ஸ்திரீ களிடத்திலும்,
ऋक्षविद्याधरीषु च	ரிக்ஷவித்யாதர ஸ்திரீ களிடத்திலும்,
किन्नरीणां	கின்னரஸ்திரீகளு டைய
गात्रेषु च	சரீரங்களிலும்,
वानरीणां	வானரஸ்திரீகளு டைய
तनूषु च	சரீரங்களிலும்,
सृजध्वम्	உண்டாக்கக்கடவீர் கள்.

पूर्वमेव मया सृष्टो जाम्बवानृक्षपुङ्गवः । जृम्भमाणस्य सहसा मम वक्त्रादजायत ॥ ७ ॥

एव	இதற்கு முந்தியே
पूर्वं	முன்னொருகாலத்தில்
मया	என்னால்
ऋक्षपुङ्गवः	கரடிவேந்தனான
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்

सृष्टः	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட
सहसा	சீக்கிரமாக [வனம்,
जृम्भमाणस्य	கொட்டாய் விடுகிற
मम	என்னுடைய
वक्त्रात्	வாயிலிருந்து
अजायत	உண்டானான்,

ते तथोक्ता भगवता तत्प्रतिश्रुत्य शासनम् । जनयामासुरेवं ते पुत्रान् वानररूपिणः ॥ ८ ॥

भगवता	பகவானுலே
तथा	அவ்விதமாய்
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட
ते	அவர்கள்
तत्	அந்த
शासनं	ஆக்களுயை

प्रतिश्रुत्य	அங்கீகரித்து,
वानररूपिणः	வானரரூபங்கொண்ட
पुत्रान्	புத்திரர்களை
ते	அவர்கள்
एवं	இனிவரும்விதம்
जनयामासुः	உண்டாக்கினார்கள்.

ऋषयश्च महात्मानः सिद्धविद्याधरोरगाः । चारणाश्च सुतान् वीरान् ससृजुर्वनचारिणः ॥

மஹாத்மாக்களான
ऋषयः च ரிஷிகளும்,
सिद्धविद्याधरोरगाः ஸித்தர்களும், வித்தியாத
ரர்கள், நாகர்கள்,
चारणाः च சாரணர்களும்,

वीरान् வீரர்களான
वनचारिणः வனத்தில் சுஞ்சரிக்கிற
सुतान् புத்திரர்களை
ससृजुः ஸ்ரீஷ்டுத்திரர்கள்.

वानरेन्द्रं महाभागमिन्द्रो वालिनमूर्जितम् । सुग्रीवं जनयामास तपनस्तपतां वरः ॥ १० ॥

इन्द्रः இந்திரன்
महाभागं மஹாபாக்கியசாலி
ऊर्जितं பலவானான [யான
वानरेन्द्रं வானரச்ரேஷ்டரான
वालिं வாலியையும்

तपतां ஜ்வலிக்கிறவர்களுக்
वरः சிறந்த [குள்
तपनः சூர்யன்
सुग्रीवं சுகரீவனை
जनयामास உண்டாக்கினார்.

बृहस्पतिस्त्वजनयत्तारं नाम महाकपिम् । धनदस्य सुतः श्रीमान् वानरो गन्धमादनः ॥

बृहस्पतिः तु பிருஹஸ்பதியும்
तारं தாரன்
नाम என்ற
महाकपिं பெரிய வானரனை
अजनयत् உண்டுபண்ணினார்.

धनदस्य குபேரனுடைய
सुतः புதல்வன்
श्रीमान् ஸ்ரீமானான
गन्धमादनः கந்தமாதனனென்ற
वानरः வானரன்.

सर्ववानरमुख्यानां बुद्धिमन्तनुत्तमम् । विश्वकर्मा त्वजनयन्नलं नाम महाहरिम् ॥ १२ ॥

सर्ववानरमुख्यानां எல்லா வானரச்ரேஷ்ட
டர்களுக்குள்
अनुत्तमं ஒப்பில்லாத
बुद्धिमन्तं புத்திமன்தையுள்ள
नलं நளன்

नाम என்ற
महाहरिं பெரிய வானரரை
विश्वकर्मा तु விசுவகர்மா
अजनयत् உண்டுபண்ணினார்.

पावकस्य सुतः श्रीमानीलोऽशिसदृशप्रभः । तेजसा यशसा वीर्यादत्यरिच्यत वानरान् ॥

पावकस्य அகம்பகவானுடைய
सुतः புதல்வனான
श्रीमान् அழகான
अशिसदृशप्रभः அனலைப்போல் விளங்
नीलः நீலன் [சூகிற

तेजसा தேஜஸ்ஸால்
यशसा கீர்த்தியால்
वीर्यात् பராக்கிரமத்தால்
वानरां வானரர்களை
अत्यरिच्यत அதிகயித்திருந்தான்.

रूपद्रविणसम्पन्नावश्विनौ रूपसंमतौ । मैन्दं च द्विविदं चैव जनयामासतुः स्वयम् ॥ १४ ॥

रूपद्रविणसंपन्नौ அழகையே பாக்கிய
மாகப்பெற்ற
रूपसंमतौ அழகில் ப்ரஸித்தர்
களான
अश्विनौ அச்வினீதேவர்கள்

मैन्दं च மைந்தனையும்
द्विविदं च த்விவிதனையும்
स्वयं एव தாமே
जनयामासतुः உண்டாக்கினார்கள்.

वरुणो जनयामास सुषेणं नाम वानरम् । शरभं जनयामास पर्जन्यस्तु महाबलम् ॥ १५ ॥

वरुणः	வருண பகவான்	जनयामास	உண்டுபண்ணினார்.
सुषेणं	சுசேணன்	पर्जन्यः तु	மழைக்கடவுளும்
नाम	என்ற	महाबलं	மஹா பலசாலியான்
वानरं	வானரை	शरभं	சரபனை
		जनयामास	உண்டுபண்ணினார்.

मारुतस्यात्मजः श्रीमान् हनुमान्नाम वानरः । सर्ववानरमुख्येषु बुद्धिमान् बलवानपि ॥

सर्ववानरमुख्येषु	எல்லா வானரச்சேர்ந்த டர்களில்	नाम	என்ற
बुद्धिमान्	புத்திமானும்	श्रीमान्	ஸ்ரீமானான
बलवान् अपि	பலமுடையவருமான	वानरः	வானரர்
हनुमान्	ஹனுமார்	मारुतस्य	வாயுதேவருடைய
		आत्मजः	குமாரர்.

वज्रसंहननोपेतो वैनतेयसमो जवे । रुद्रस्य पुत्रो बलवान् हरिः सूर्यान्नः प्रभोः ॥ १७ ॥

वज्रसंहननोपेतः	வஜ்ர த்துக்கொப்பான சரீரமுள்ள	बलवान्	பலமுள்ள
जवे	வேகத்தில்	हरिः	வானரன்
वैनतेयसमः	கருடனுக்கு ஒப்பான	प्रभोः	பிரபுவான
सूर्यान्नः	சூர்யானனென்ற	रुद्रस्य	ருத்திரருடைய
		पुत्रः	பிள்ளை.

ते सृष्टा बहुसाहस्रा दशग्रीववधे धृताः । अप्रमेयबला वीरा विक्रान्ताः कामरूपिणः ॥

दशग्रीववधे	இராவணனுடைய வதையில்	विक्रान्ताः	வெகுபராக்கிரமசாலி களான
धृताः	நிச்சயம்கொண்டவர் களான	कामरूपिणः	வேண்டிய வடிவம்கொ ள்ள வல்லவர்களான
अप्रमेयबलाः	அளவிட முடியாத பலமுள்ள	बहुसाहस्राः	பல ஆயிரக்கணக்கான
वीराः	வீரர்களான	ते	அவர்கள்
		सृष्टाः	ஸரிஷ்டிக்கப்பட்டார். கள்.

ते गजाचलसङ्काशा वपुष्मन्तो महाबलाः । ऋक्षवानरगोपुच्छाः क्षिप्रमेवाभिजज्ञिरे ॥ १९ ॥

ते	அந்த	वपुष्मन्तः	கொழுத்த சரீரமமை ந்த
ऋक्षवानर-}	ரிக்ஷர்கள், வானரர்	महाबलाः	மஹா பலசாலிகளாய்
गोपुच्छाः }	கள், கோபுச்சர்கள்,	क्षिप्र एव	சீக்கிரத்திலேயே
गजाचलसङ्काशाः	யானைகள், மலைகள் போலொத்த	अभिजज्ञिरे	உண்டானார்கள்.

यस्य देवस्य यद्रूपं वेधो यश्च पराक्रमः । अजायत समस्तेन तस्य तस्य सुतः पृथक् ॥२०॥

यस्य எந்த
देवस्य தேவனுக்கு
यत् எந்த
रूपं உருவம்
यः எந்த
वेधः வேஷம்
पराक्रमः च பராக்கிரமமோ

तस्य அவருக்கு
तस्य அவருடைய
सुतः புதல்வர்
पृथक् வேறாக
तेन அவரோடு
समः ஸமானராக
अजायत உண்டானார்.

गोलाङ्गुलीषु चोत्पन्नाः केचित् संमतविक्रमाः । ऋक्षीषु च तथा जाता वानराः किन्नरीषु च ॥

संमतविक्रमाः பிரசித்தமான பராக்கி
केचित् சில [ரமமுள்ள
वानराः வானரர்கள்
गोलाङ्गुलीषु கோலாங்குலஸ்திரீ
கனிடம்

उत्पन्नाः உண்டானார்கள்.
तथा च அதுபோலவே
ऋक्षीषु च ரிக்ஷஸ்திரீகளிடமும்
किन्नरीषु च கின்னரிகளிடமும்
जाताः உண்டானார்கள்.

देवा महर्षिगन्धर्वास्ताक्षर्ययक्षा यशस्विनः । नागाः किंपुरुषाश्चैव सिद्धविद्याधरोरगाः ॥

बहवो जनयामासुर्हृष्टास्तत्र सहस्रशः । वानरान् सुमहाकायान् सर्वान् वै वनचारिणः ॥२३॥

अप्सरस्सु च मुख्यासु तथा विद्याधरीषु च । नागकन्यासु च तथा गन्धर्वीणां तनूषु च ॥

तल्ल அந்த ஸமயத்தில்
यशस्विनः புகழ்பெற்ற
हृष्टाः ஸந்தோஷமுடையவர்
बहवः அனேக [களான
देवाः தேவர்கள்,
महर्षिगन्धर्वाः மஹர்முனிவர்கள்
கந்தர்வர்கள்

ताक्षर्ययक्षा: கருடர்கள், யக்ஷர்கள்,
नागाः நாகர்கள்,
किंपुरुषाः கிம்புருஷர்கள்,
सिद्धविद्याधरोरगाः ஸித்தர்கள், வித்தயாத
ரர்கள், உரகர்கள்,
सुमहाकायान् பெரிய வடிவமுள்ள
वनचारिणः வனத்தில் ஸஞ்சரிக்
கிற

वानरान् வானரர்கள்
सर्वान् वै எல்லோரையும்
मुख्यासु முக்யர்களான
अप्सरस्सु च அப்ஸரஸ்திரீகளிடத்
तथा च அப்படியே [திலும்,
विद्याधरीषु च வித்தயாதரப் பெண்க
ளிடமும்

नागकन्यासु च நாககன்னிகைகளிட
மும்,
तथा एव அப்படியே
गन्धर्वीणां கந்தர்வஸ்திரீகளு
டைய

तनूषु च சரீரங்களிலேயும்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக
जनयामासु: உண்டுபண்ணினார்கள்.

कामरूपबलोपेता यथाकामविचारिणः । सिंहशार्दूलसदृशा दर्पेण च बलेन च ॥ २५ ॥

कामरूप- } வேண்டியபடி வடிவம்
बलोपेता: } கொள்ள பலமுள்ள
यथाकाम- } இஷ்டப்படி [வர்கள்.
विचारिणः } ஸஞ்சரிக்கிறவர்கள்.

दर्पेण च செருக்காலும்
बलेन च பலத்தாலும்
सिंहशार्दूलसदृशा: { சிங்கங்களுக்கும் புலி
களுக்கும் ஒப்பான
வர்கள்.

शिलाप्रहरणाः सर्वे सर्वे पादपयोधिनः । नखदंष्ट्रायुधाः सर्वे सर्वे सर्वास्त्रकोविदाः ॥२६॥

सर्वे	எல்லோரும்
शिलाप्रहरणाः	மலைகளைப் பிடுங்கி மேலெறிய வல்லவர்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்
पादपयोधिनः	மாங்களைக் களைந்தெ டுத்தாக்கொண்டு போ ர்புரிய வல்லவர்கள்.

सर्वे	எல்லோரும்
नखदंष्ट्रायुधाः	நகங்களையும், பற்களையும் ஆயுதங்களாகக் கொண்டு சண்டை செய்பவர்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்
सर्वास्त्रकोविदाः	எல்லா அஸ்திரங்களை யும் அறிந்தவர்கள்.

विचालयेयुः शैलेन्द्रान् भेदयेयुः स्थितान् द्रुमान् । क्षोभयेयुश्च वेगेन समुद्रं सरितां पतिम् ॥

शैलेन्द्रान्	மலைகளை
विचालयेयुः	அசைப்பார்கள்.
स्थितान्	ஸ்திரங்களான
द्रुमान्	விருகட்களை
भेदयेयुः	பிளப்பார்கள்.

वेगेन	வேகத்தால்
सरितां	நதிகளுக்கு
पतिं	பதியான
समुद्रं च	ஸமுத்திரத்தையும்
क्षोभयेयुः	கலக்குவார்கள்.

दारयेयुः क्षितिं पद्मचामालवैयुर्महर्षण्वम् । नभःस्थलं विशेष्युश्च गृहीयुरपि तोयदान् ॥२८॥

क्षितिं	பூமியை
पद्म्यां	கால்களினால்
दारयेयुः	பிளப்பார்கள்.
महर्षण्वं	பெருங்கடலை
आह्वयेयुः	தாண்டுவார்கள்.

नभःस्थलं च	ஆகாசப்ரதேசத்தையும்
विशेष्युः	பிரவேசிப்பார்கள்.
तोयदान् अपि	மேகங்களையும்
गृहीयुः	பிடிப்பார்கள்.

गृहीयुरपि मातङ्गान् मत्तान् प्रव्रजितान् वने । नर्दमानाश्च नादेन पातयेयुर्विहङ्गमान् ॥२९॥

वने	காட்டில்
प्रव्रजितान्	வேகமாய்த்திரிகிற
मत्तान्	கொழுத்த
मातङ्गान् अपि	யானைகளையும்
गृहीयुः	பிடிப்பார்கள்.

नर्दमानाः	கர்ஜனைசெய்கிறவர் களாய்
नादेन च	த்வனியாலேயே
विहङ्गमान् च	பறவைகளை
पातयेयुः	கீழே தள்ளுவார்கள்.

ईदृशानां प्रसूतानि हरीणां कामरूपिणाम् । शतं शतसहस्राणि यूथपानां महात्मनाम् ॥३०॥

ईदृशानां	இப்படிப்பட்ட
कामरूपिणां	வேண்டியபடி வடிவம் கொள்ளவல்ல
महात्मनां	மஹாத்மாக்களான
हरीणां	வானார்களுடைய

शतसहस्राणि	நூறுபிரங்கள் (லக்ஷ மும்)
यूथपानां	ஸேனைத்தலைவர்களு டைய
शतं	நூறும்
प्रसूतानि	பிறந்தன.

தே தரானேசு யூதேசு றரிணா் றரியூதபா: | பஹூயூதபதேசு விராங்காஜனயந் றரிந் || 31 ||

தே அந்த
றரியூதபா: வானரசேனை த்தலைவர்க்களில்
கள்

யூதபதேசு: ஸேனை த்தலைவர்க்களில்
சுரேவந்தர்களாக

றரிணா் வானரர்களுடைய
தரானேசு முக்கியர்களான
யூதேசு ஸேனைகளில்

பஹூ: ஆனார்கள்.
விராந் வீரர்களான
றரிந் வானரர்களையும்
அஜனயந் உண்ணுண்ணினார்கள்.

அந்நே க்ஷவத: த்ஸ்யாநுதஸ்யு: சஹஸரா: | அந்நே நானாவிதாங்குலேந் கானநானி ச பஜிரே ||

அந்நே இதரர்கள்
க்ஷவத: ரிக்ஷவான் என்னும்
மலையினுடைய

அந்நே இதரர்கள்
நானாவிதாந் பலவகைகளான
சுலேந் மலேகலையும்
கானநானி ச காலுக்களையும்
பஜிரே குடிப்புக்குந்தார்கள்.

த்ஸ்யாந் தாழ்வரைகலை
சஹஸரா: ஆபிரக்கணக்காக
உதஸ்யு: அடைந்தார்கள்.

சூர்யபுத்ரம் ச சூரிவம் சக்ரபுத்ரம் ச வாலினம் | த்ராதாரபுதஸ்யுஸ்தே சர்வ எவ றரிசுவரா: |

நலம் நீலம் றந்மந்மந்யாந் றரியூதபாந் || 32 ||

தே அந்த
றரிசுவரா: வானர த்தலைவர்கள்
சர்வ எவ எல்லோருடே
த்ராதார பிதாக்களான
சூர்யபுத்திரமான
சூரிவம் ச சுகீரவரையும்
சக்ரபுத்ரம் இந்திரபுத்திரமான

வாலினம் வாலியையும்
நலம் நலனையும்
நீலம் நீலனையும்
றந்மந் மஹமாரையும்
அந்யாந் இதர
றரியூதபாந் ச வானரசேனை த்தலைவர்
களையும்
உதஸ்யு: சாரந்திருந்தார்கள்.

தே தாஹ்யவலசம்பந்நா: சர்வ எயுதவிசாரதா: | விசரந்நாஸ்த்யந்நாஸ்த்யாந் சிஹ்யாந்மஹாராந் ||

தாஹ்யவல- } கருடனுக்கொப்பான
சம்பந்நா: } வலிமையுள்ளவர்க
ளாய்
யுதவிசாரதா: யுத்ததில் ஸமர்த்தர்
களாய்
விசரந்நா: ஸஞ்சரித்துக்கொண்
டிருக்கும்

தே அவர்கள்
சர்வ எல்லோரும்
த்யாந் கொழுப்பினால்
சிஹ்யாந்- } சங்கங்கலையும் புலி
மஹாராந் } கலையும் மஹாஸர்
பங்களையும்
அத்யந் நசுக்கினார்கள்.

தாந் சர்வாந் மஹாஹுவாலி விபுலவிக்ரம: | துதோப துஜவியேந் க்ஷகோபுச்சவானாந் ||

தாந் அந்த
க்ஷகோபுச்ச- } ரிக்ஷர்கள், கோபுச்சர்
வானாந் } கள், வானர்கள்
சர்வாந் ச எல்லோரையும்
மஹாஹு: மஹாபாகுவான

விபுலவிக்ரம: வெகுபராக்கிரமசாலி
வாலி வாலி [யான
துஜவியேந் புஜபலத்தால்
துதோப ரகித்தான்

(ஆண்டான்.)

तैरियं पृथिवी शूरैः सपर्वतवनार्णवा । कीर्णा विविधसंस्थानैर्नानाव्यञ्जनलक्षणैः ॥ ३६ ॥

வिवிதசंस्थானैः பலவகைவடிவமுள்ள,
 நானாவ்யஞ்ஜனலக்ஷणैः பலவகை அடையாளங்களுள்ள,
 தை: அந்த
 சூரै: சூரர்களால்

சபர்வதவனார்ணவா பலைகள், காடுகள், சமுத்திரங்கள் நிறம்பிய
 இய் இந்த
 பृथிவீ பூமி
 கீர்ணா வ்யாபிக்கப்பட்டது.

तैर्मेषवृन्दाचलकूटकल्पैर्महाबलैर्वानरयूथपालैः ।

बभूव भूर्भीमशरीररूपैः समावृता रामसहायहेतोः

॥ ३७ ॥

மேஷவृந்நாடா- } மேகக்கூட்டங்களுக்
 கூடகல்பை: } கும், மலைச்சிகரங்க
 மஹாபலை: மஹா பலசாலிகளான
 भीमशरीररूपै: பயங்கரமான சரீர
 முள்ள
 தை: அந்த

வானரயூதபாலை: வானரசேனைத்தலைவர்
 களால்
 भू: பூமி
 रामसहायहेतो: ஸ்ரீராமருக்கு உதவி
 செய்யும்பொருட்டு
 समावृता சூழப்பட்டதாக
 बभूव ஆனது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 624.

अष्टादशः सर्गः—பதினேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १८ ॥

श्रीरामावतारः—ஸ்ரீராமாவதாரம்.

निवृत्ते तु क्रतौ तस्मिन् ह्यमेधे महात्मनः । प्रतिगृह्य सुरा भागान् प्रतिजसुर्यथागतम् ॥

மஹாத்மந: மஹாத்மாவினுடைய
 ह्यमेधे அச்வமேதமென்ற
 तस्मिन् அந்த
 क्रतौ யாகம்
 निवृत्ते तु முடிவுபெற்றவுடன்

சுரா: தேவதைகள்
 भागान् ஹவிர்ப்பாகங்களை
 प्रतिगृह्य க்ரஹித்துக்கொண்டு
 यथागतं வந்தவாறு
 प्रतिजसु: திரும்பிப் போனார்கள்.

समाप्तदीक्षानियमः पत्नीगणसमन्वितः । प्रविवेश पुरीं राजा सभृत्यबलवाहनः ॥ २ ॥

ராஜா அரசர்
 समाप्तदीक्षानियमः வைதிக கார்யங்களை
 முடித்தவராய்
 पत्नीगणसमन्वितः பணைவிமார்களோடு
 கூடினவராய்

சமபூத்யபலவாஹந: { பரிவாரங்களோடும்
 { ஸேனைகளோடும்
 { கூடினவராய்
 पुरीं நகரத்தை
 प्रविवेश பிரவேசித்தார்.

यथाहं पूजितास्तेन राज्ञा वै पृथिवीश्वराः । मुदिताः प्रययुर्दशान् प्रणम्य मुनिपुङ्गवम् ॥

तेन अन्त
राज्ञा அரசரால்
यथाहं உசிதப்பிரகாரம்
पूजिताः பூஜிக்கப்பட்ட
पृथिवीश्वराः பூபதிகள்

मुदिताः ஸந்தோஷமடைந்த
வர்களாய்
मुनिपुङ्गवं முனிவர்களில் சிறந்த
प्रणम्य நமஸ்கரித்து, [வரை
देशान् தேசங்களுக்கு
प्रययुः वै சென்றார்கள்.

श्रीमतां गच्छतां तेषां स्वपुराणि पुराततः । बलानि राज्ञां शुभ्राणि प्रहृष्टानि चकाशिरे ॥

ततः அப்பொழுது
पुराव் பட்டணத்திலிருந்து
स्वपुराणि தங்கள் நகரங்களுக்கு
गच्छतां போகிற
श्रीमतां ஸம்பத்துடைய
तेषां அந்த

राज्ञा அரசர்களுடைய
बलानि சேனைகள்
शुभ्राणि மிக அழுஞ்ளவைய
களாய்
प्रहृष्टानि மிக ஸந்தோஷமடைந்
तवैकलानाय தவைகளாய்
चकाशिरे விளங்கின.

गतेषु पृथिवीशेषु राजा दशरथः पुनः । प्रविवेश पुरीं श्रीमान् पुरस्कृत्य द्विजोत्तमम् ॥

पृथिवीशेषु பூபதிகள்
गतेषु சென்றவளவில்
श्रीमान् ஸ்ரீமானான
राजा அரசரான
दशरथः தசரதர்
पुनः திரும்பி

द्विजोत्तमं பிராம்மணச் சேஷன்
ரை
पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டு,
पुरीं நகரத்தை
प्रविवेश பிரவேசித்தார்.

शान्तया प्रययौ सार्धमृश्यशृङ्गः सुपूजितः । अन्वीयमानो राज्ञाऽथ सानुयात्रेण धीमता ॥

अथ அப்படியே
ऋश्यशृङ्गः ரிச்யச் சூங்கர்
शान्तया சாந்தையோடு
सार्धं கூட
सानुयात्रेण பரிவாரங்களோடு
धीमता தீமானான [கூடிய

राज्ञा ராஜாவால்
सुपूजितः நன்றாக பூஜிக்கப்பட்
டவராய்
अन्वीयमानः பின்தொடரப்பட்ட
வராய்
प्रययौ சென்றார்.

एवं विसृज्य तान् सर्वान् राजा संपूर्णमानसः । उवास सुखितस्तत्र पुत्रोत्पत्तिं विचिन्तयन् ॥

एवं இவ்வாறு
तान् அந்த
सर्वान् எல்லோரையும்
विसृज्य அனுப்பிவிட்டு,
संपूर्णमानसः மனோதமங்கள் நிறை
வேறினவராய்

राजा அரசர்
पुत्रोत्पत्तिं புத்திரப்பேற்றை
विचिन्तयन् ஆலோசிப்பவராய்
तत्र அங்கு
सुखितः ஸௌக்கியமாக
उवास வாஸம்செய்தார்.

ததோ யஜ்ஞே சமாஸே து ஋தூநாं ஷட் சமஸ்யயு: || ௮ ||

யஜ்ஞே யாகம்
சமாஸே து முடிந்தவுடன்
தத: அதிலிருந்து

஋தூநாं ருதுக்களுடைய
ஷட் ஆறு
சமஸ்யயு: முடிந்தன.

ததஸ்ய ட்வாடशे मासे चैत्रे नावमिके तिथौ । नक्षत्रेऽदितिदैवत्ये स्वोच्चसंस्थेषु पञ्चसु ॥ ९ ॥
ग्रहेषु कर्कटे लगे वाक्पताविन्दुना सह । प्रोद्यमाने जगन्नाथं सर्वलोकनमस्कृतम् ॥ १० ॥
कौसल्याऽजनयद्रामं दिव्यलक्षणसंयुतम् । विष्णोरर्थं महाभागं पुत्रमिक्ष्वाकुनन्दनम् ॥ ११ ॥

தத: அப்போது
ட்வாடशे பன்னிரண்டாவது
मासे மாதத்தில்
चैत्रे சித்திரைமாதத்தில்
नावमिके நவமீ [சக்கிலபக்ஷ
तिथौ च திதியிலும்
अदितिदैवत्ये புனர்வஸு
नक्षत्रे நக்ஷத்திரத்தில்
पञ्चसु ஐந்து
ग्रहे கிரஹங்கள்
स्वोच्चसंस्थेषु தாங்கள் உச்சமாய்
कर्कटे கர்க்கடக [நிற்க,
लगे லக்கினத்தில்
वाक्पता குரு
इन्दुना सह சந்திரனோடுகூட

प्रोद्यमाने உதயமாகுகையில்
जगन्नाथं ஜகன்னாதரான
सर्वलोकनमस्कृतं ஸர்வலோக நமஸ்கிரு
तम् தரும்,
दिव्यलक्षणसंयुतं திவ்யலக்ஷணங்களும்
विष्णो: விஷ்ணுபகவானுடை
अर्थं பாதி அம்சமான [ய
महाभागं மஹா பாக்கியசாலி
यान
इक्ष्वाकुनन्दनं இக்ஷ்வாகுவம்சத்தை
कलिपिक्किन्त
रामं ராமராகிய
पुत्रं குழந்தையை,
कौसल्या கௌஸல்யை,
अजनयत् பெற்றாள்.

कौसल्या शुशुभे तेन पुत्रेणामिततेजसा । यथा वरेण देवानामदितिर्वज्रपाणिना ॥ १२ ॥

अमिततेजसा அளவில்லாத தேஜஸ்
ஸுள்ள
तेन அந்த
पुत्रेण புத்திரனாலே
कौसल्या கௌஸல்யை
देवानां தேவர்களுக்குள்

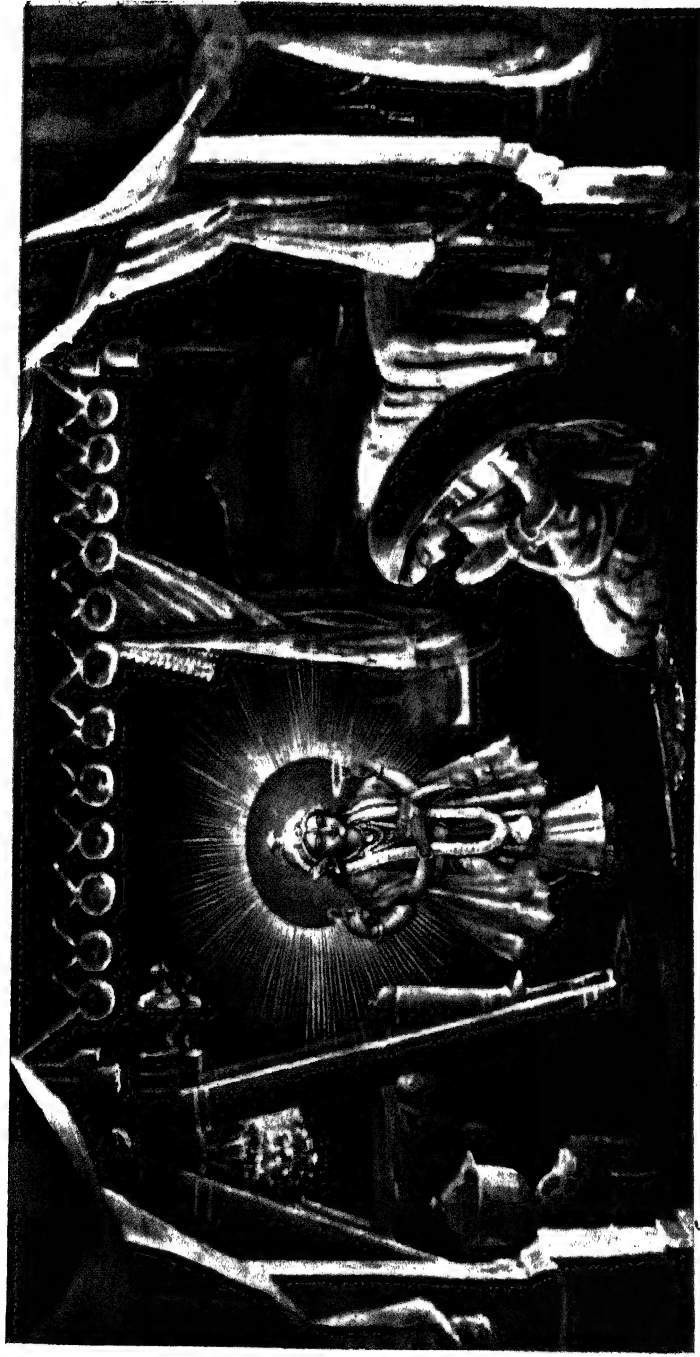
वरेण உத்தமரான
वज्रपाणिना { வஜ்ராயுதத்தை கை
யில் தார்க்கவராலே
(தேவேந்திரனாலே)
अदिति: यथा அதிதிதேவியோல்
शुशुभे விளங்கினாள்.

भरतो नाम कैकेय्यां जज्ञे सत्यपराक्रम: । साक्षाद्विष्णोश्चतुर्भाग: सर्वै: समुदितो गुणै: ॥

साक्षाद्विष्णो: பிரத்யக்ஷ விஷ்ணுவின்
ஹுடைய
चतुर्भाग: நாலில் ஒரு அம்ச
सर्वै: ஸமஸ்தமான [முள்ள
गुणै: குணங்களோடு
समुदित: கூடின

भरत: नाम பரதர் என்று
பேருள்ள
सत्यपराक्रम: நிஜமான பராக்கிரம
முடையவர்
कैकेय्यां கைகேயியினிடத்தில்
जज्ञे பிறந்தார்.

श्रीरामावतार

कह ऊँ कर जोरी अस्तुति तोरी केहि विधि करौ अनन्ता । माया-गुन-ग्यानातीत अमाना वेद-पुरान भनन्ता ॥
कइना-सख-सागर सब गुन-आगर जेहि गावाहिँ छति-सन्ता । सो मम हित लागी जन अनुगामी प्रगट भये श्रीकन्ता ॥

रथ्याश्च जनसंवाधा नटनतंकसंकुलाः । गायकैश्च विराविण्यो वादकैश्च तथाऽपरैः ॥१९॥

रथ्याः வீதிகள்
जनसंवाधा: ஜனங்களால் நெருங்கப்பட்டவையாகவும்
नटनतंकसंकुलाः { நடங்களால் நர்த்தகர்களால் வியாபிக்கப்பட்டவையாகவும்
गायकैः च கானம் செய்வோர்களாலும்

वादकैः च வாத்தியங்களை வாசிப்போர்களாலும்
तथा அப்படியே
अपरैः च இதரர்களாலும்
विराविण्यः சப்தம் நிறைந்திருந்தன.

प्रदेयांश्च ददौ राजा सूतमागधवन्दिनाम् । ब्राह्मणेभ्यो ददौ वित्तं गोधनानि सहस्रशः ॥ २० ॥

राजा அரசர்
सूतमागध- } அரசரைத்துதித்துப்
वन्दिनां च } பாடுபவர்களான குதர்களுக்கும், குலமுறை கூறிப்புகழும் மாகதர்களுக்கும், ஸ்தோத்திராவளி கூறும் வந்திகளுக்கும்
प्रदेयान् வெகுமதிகளை
ददौ கொடுத்தார்.

ब्राह्मणेभ्यः பிராம்மணர்களுக்கு
वित्तं தனத்தை,
गोधनानि கோரூபமான தனங்க
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக [ளை,
ददौ கொடுத்தார்.
एकादशाहं तु பதினோருநாளும்
अतीत्य சென்றபின்,
नामकर्म நாமகரணத்தை
तथा பின் கூறியவாறு
अकरोत् செய்தார்.

ज्येष्ठं रामं महात्मानं भरतं कैकयीसुतम् । सौमित्रिं लक्ष्मणमिति शत्रुघ्नमपरं तथा । वसिष्ठः परमप्रीतो नामानि कृतवांस्तदा ॥ २१ ॥

महात्मानं மஹாத்மாவான
ज्येष्ठं மூத்தவரை
रामं ராமரென்றும்,
कैकयीसुतं கைகேயியின் புத்திரனை
भरतं பரதரென்றும்,
सौमित्रिं சுமித்திரையின் புத்திரனை
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரென்றும்,

अपरं மற்றொருவனை
शत्रुघ्नं சத்ருக்கினர்
इति என்றும்,
तथा அப்படி
वसिष्ठः வஸிஷ்டர்
परमप्रीतः ரிக ஸந்துஷ்டராக
तदा அப்பொழுது
नामानि பெயர்களை
कृतवान् இட்டார்.

ब्राह्मणान् भोजयामास पौरजानपदानपि । अददाद्ब्राह्मणानां च रत्नौघममितं बहु । तेषां जन्मक्रियादीनि सर्वकर्माण्यकारयत् ॥ २२ ॥

पौरजानपदान् பட்டணத்திலும் கிராமந்திரத்திலுமுள்ள
ब्राह्मणान् பிராம்மணர்களுக்கு

भोजयामास விருந்திட்டார்.
अपि இன்னும்
ब्राह्मणानां பிராம்மணர்களுக்கு

அமிதம்	அவரில்லாத
வஹு	நாணுவத
ரஸௌம் ச	ரத்தினங்குகரின் குவி யலையும்
அததாத்	கொடுத்தார்.

தேபா	அவர்களுக்கு
ஜன்மகரியாதினி	தாதகம்மம் முதலிய
சர்வகர்மாணி	எல்லா சாந்தகரியை களையும்
அகாரயத்	நடத்தினார்.

தேபா கெதுரிவ ஜ்யேஸ்தோ ராமோ ரதிகர: பிது: । வஹுவ ஹ்யோ ஹூதானா ச்வயம்ஹூரிவ சம்மத: ॥

தேபா	அவர்களுக்குள்
ஜ்யேஸ்த:	முத்தவரான
ராம:	ஸ்ரீராமர்
கெது: இவ	தவஜம்போல்
பிது:	தந்தைக்கு
ரதிகர:	ஸந்தோஷத்தை பெ ருகச்செய்வவராய்

ஹூதானா	பிராணிகளுக்கு
ச்வயம்ஹு:	பிரம்மதேவர்
இவ	போல
ஹ்ய:	மிகவும்
சம்மத:	வேண்டியவராக
வஹுவ	இருந்தார்.

சர்வே வேதவித: ஶூரா: சர்வே லோகஹிதே ரதா: । சர்வே ஜ்ஞானோபபன்னாசு சர்வே சம்ஸுதிதா குணை: ॥

சர்வே	எல்லோரும்
வேதவித:	வேதங்களை அறிந்த
ஶூரா:	சூரர்கள். [வர்கள்.
சர்வே	எல்லோரும்
லோகஹிதே	உலகத்திற்கு நன்மை செய்வதில்
ரதா:	ஆஸக்தர்கள்.

சர்வே	எல்லோரும்
ஜ்ஞானோபபன்னா:	ஞானம் நிறம்பியவர் கள்.
சு	மேலும்
சர்வே	எல்லோரும்
குணை:	நற்குணங்களோடு
சம்ஸுதிதா:	கூடினவர்கள்.

தேபாமபி மஹாதேஜா ராம: சத்யபராஶ்ரம: । ஶ்ரு: சர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஶசாங்கு இவ நிர்மல: ॥

அபி	அன்றியும்
தேபா	அவர்களுக்குள்
மஹாதேஜா:	மஹாதேஜஸ்வியான
சத்யபராஶ்ரம:	உண்மையான பராக் கிரமமுடைய
ராம:	ஸ்ரீராமன்

நிர்மல:	கல்மஷம்ற்ற
ஶசாங்கு:	சந்திரன்
இவ	போல
சர்வஸ்ய	எல்லா
லோகஸ்ய	உலகத்திக்கும்
ஶ்ரு:	இஷ்டர்.

கஜஸ்கந்யேஷ்வரே ச ரத்யர்யாஸு சம்மத: । தனுர்வேதே ச நிரத: பிதூஸுஷ்ரணே ரத: ॥ ௨௬ ॥

கஜஸ்கந்யே	யானையேற்றத்திலும்
அஷ்வரே	குதிரையேற்றத்திலும்
ரத்யர்யாஸு	தேரேற்றங்களிலும்
சம்மத:	தேர்ச்சியடைந்தவர்.
சு	அன்றியும்

தனுர்வேதே ச	விஷ்ணுத்தையிலும்
நிரத:	ஆஸக்தியுள்ளவர்.
பிதூஸுஷ்ரணே	பிதாவுக்கு பணிவிடை பில்
ரத:	ஆஸக்தர்.

वाल्यात् प्रभृति सुस्त्रिग्यो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः। रामस्य लोकरामस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः॥

लक्ष्मिवर्धनः எல்லா அழகையும்
பெருக்குகிற
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
लोकरामस्य உலகத்தை ரமிப்பிக்
கிற
ज्येष्ठस्य மூத்த

आतुः உடன்பிறந்தவரான
रामस्य பூரீராமருக்கு
वाल्यात् இளமை
प्रभृति முதல்
नित्यशः எப்பொழுதும்
सुस्त्रिग्यः அதிக அன்புள்ளவர்.

सर्वप्रियकरस्तस्य रामस्यापि शरीरतः। लक्ष्मणो लक्ष्मिसंपन्नो बहिःप्राण इवापरः॥२८॥

लक्ष्मिसंपन्नः எல்லா அழகும் நிறம்
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர் [பிய
शरीरतः अपि சரீரத்தைக்காட்டிலும்
तस्य அந்த
रामस्य இராமருக்கு
अपरः வேறான

बहिःप्राणः { வெளிப்பிராணன் (பி
ராணனே வெளியிலு
ருவெடுத்துவந்தது)
इव போல்
सर्वप्रियकरः ஸர்வவிதத்தாலும் பி
ரியத்தைச்செப்பவர்.

न च तेन विना निद्रां लभते पुरुषोत्तमः। मृष्टमन्त्रमुपानीतमश्नाति न हि तं विना॥२९॥

तेन அவர்
विना இல்லாமல்
पुरुषोत्तमः புருஷோத்தமர்
निद्रां च நித்திரையையும்
लभते அடைகிறார்
न இல்லை.

तं அவர்
विना இல்லாமல்
उपानीतं கொண்டுவரப்பட்ட
मृष्टं ச்ரேஷ்டமான
अन्नं அன்னத்தை
अश्नाति न हि உண்ணுகிறதேயில்லை.

यदा हि ह्यमारुहो मृगयां याति राघवः। अथैनं पृष्ठतो याति सधनुः परिपालयन्॥

राघवः இராகவர்
यदा எப்பொழுது
हयं குதிரையை
आरुहः ஏறினவராய்,
मृगयां வேட்டைக்கு
याति போகிறாரோ;
अथ அப்பொழுது

एनं இவரை
सधनुः வில்லோடு கூடினவ
ராய்
परिपालयन् பாதுகாப்பவராய்
पृष्ठतः பின்பாக
याति போகிறார்.
हि காண்!

भरतस्यापि शत्रुघ्नो लक्ष्मणावरजो हितः। प्राणैः प्रियतरो नित्यं तस्य चासीत्तथा प्रियः॥

लक्ष्मणावरजः லக்ஷ்மணருக்கு
இளையவரான
शत्रुघ्नः अपि சத்துருக்கினரும்
भरतस्य பரதருக்கு
नित्यं எப்பொழுதும்
प्राणैः பிராணனுக்கு மேலாகவே

प्रियतरो அதிக அன்புவைத்
तस्य அவருக்கு [தவர்.
तथा அப்படியே
हितः நன்மையே செய்பவ
ராய்
प्रियः च இஷ்டராகவும்
आसीत् இருந்தார்.

स चतुर्भिर्महाभागैः पुत्रैर्दशरथः प्रियैः । बभूव परमप्रीतो देवैरिव पितामहः ॥ ३२ ॥

ச: அந்த
 டசரத: தசரதர்,
 மஹாபாக: மஹா பாக்கியசாலி
 களான
 ப்ரிய: அருமையான
 சதுர்மி: நான்கு

புவ: புத்திரர்களால்,
 டேவ: தேவர்களால்
 பிதாமஹ: பிரம்மதேவர்
 இவ போல
 பரமப்ரித: மிக ஸந்தோஷமடைந்
 பமூவ ஆனார். [தவராய்

ते यदा ज्ञानसम्पन्नाः सर्वे समुदिता गुणैः । ह्रीमन्तः कीर्तिमन्तश्च सर्वज्ञा दीर्घदर्शिनः ॥
 तेषामेवंप्रभावानां सर्वेषां दीप्ततेजसाम् । पिता दशरथो हृष्टो ब्रह्मा लोकाधिपो यथा ॥

தே அவர்கள்
 சரவ் எல்லோரும்
 ஜானஸ்ப்நா: ஞானத்தால் நிறைந்த
 வர்கள்.
 குணை: நற்குணங்களோடு
 சமூடிதா: கூடினவர்கள்.
 ஹீமந்த: { அறியாமல் ஏதாவது
 செய்யக்கூடாதகாரி
 யம்செய்துவிட்டால்
 அதைநினைத்து அ
 ருவருப்புகும் இயல்
 புள்ளவர்கள்.
 கீர்திமந்த: கீர்த்திபெற்றவர்கள்.
 ச அன்றியும்,
 சர்வஜ்ஞா: எல்லாமறிந்தவர்கள்.

திருத்தர்: { பின்வரப்போகிற பல
 ணை முன்னமே அறிந்
 து அதற்கேற்ப நடந்
 து கொள்பவர்கள்.
 எவ்ஶ்நாவானா் இவ்வித பிரபாவ
 முள்ள
 திஸ்தேஜஸா் ஜவலிக்கிற கார்தி
 தேஸா் அந்த [புடைய
 சர்வேஸா் எல்லோருக்கும்
 டசரத: தசரதர்
 யதா எப்பொழுது
 பிதா பிதாவாக (ஆனாரோ
 அப்பொழுது அவர்)
 லோகாபி: லோகாதிபதியான
 ப்றஹ்ம யதா பிரம்மதேவர்போல
 ஹ்ஸ: களிப்புற்றவராய்
 இருந்தார்.

ते चापि मनुजव्याघ्रा वैदिकाध्ययने रताः । गुरुश्रृषणपरा धनुर्वेदे च निष्ठिताः ॥

அபி ச அன்றியும்
 தே அந்த
 மனுஜவ்யாஶ்ரா: மனிதச்ச்ரேஷ்டர்கள்,
 வைடிகாஶ்யநே { வேதாங்கங்களான
 சாஸ்திரங்களை படிப்
 பதில்
 ரதா: ஊக்கமுடையவர்கள்.

குருஸ்ரூஸணபரா: { பெரியோர்களுக்கு ப
 ணிவிடை செய்வதில்
 எப்பொழுதும்பிரிய
 முடையவர்கள்.
 ச பின் னும்
 டனுர்வே டில்வித்தை யில்
 நிஸ்திதா: தேர்ச்சியடைந்தவர்
 கள்.

अथ राजा दशरथस्तेषां दारक्रियां प्रति । चिन्तयामास धर्मात्मा सोपाध्यायः सबान्ववः ॥

अथ	இப்படியிருக்கையில்	दशरथः	தசரதர்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	तेषां	அவர்களுக்கு
सोपाध्यायः	உபாத்தியாயர்களோடு	दारक्रियां	விவாஹம் பண்ணுவதை
	கூடின		
सबान्ववः	பந்துக்களோடு கூடின	प्रति	குறித்து
राजा	அரசரான	चिन्तयामास	ஆலோசித்தார்.

तस्य चिन्तयमानस्य मन्त्रिमध्ये महात्मनः । अभ्यागच्छन्महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः ॥

महात्मनः	மஹாத்மாவான	महातेजाः	மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ள
तस्य	அவர	महामुनिः	மஹா முனிவரான
मन्त्रिमध्ये	மந்திரிகளின் நடுவில்	विश्वामित्रः	விசுவாமித்திரர்
चिन्तयमानस्य	சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில்	अभ्यागच्छत्	வந்தார்.

स राज्ञो दर्शनाकाङ्क्षी द्वाराध्यक्षानुवाच ह । शीघ्रमाख्यात मां प्राप्तं कौशिकं गाधिनन्दनम् ॥

सः	அவர்	कौशिकं	“குசிகுலத்தவரான
राज्ञः	இராஜாவை	गाधिनन्दनं	காதியின் குமாரரான
दर्शनाकांक्षी	காணவிரும்பியவராய்	मां	என்னை
द्वाराध्यक्षान्	வாயிற்காப்போர்களைப்	प्राप्तं	வந்திருப்பதாக
उवाच	சொன்னார். [பார்த்து	शीघ्रं	விரைவில்
ह	ஆச்சரியம்!]	आख्यात	சொல்லுங்கள்.”

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य राज्ञो वैश्व प्रदुद्रुवुः । संभ्रान्तमनसः सर्वे तेन वाक्येन चोदिताः ॥

तस्य	அவருடைய	चोदिताः	ஏவப்பட்டவர்களாய்
तत्	அந்த	संभ्रान्तमनसः	பறபற்புள்ள மனமுடையவர்களாய்
वचनं	வார்த்தையை		
श्रुत्वा	கேட்டு,	राज्ञः	ராஜாவினுடைய
सर्वे	எல்லோரும்	वैश्व	அரண்மனையை
तेन	அந்த		நோக்கி
वाक्येन	வாக்கியத்தால்	प्रदुद्रुवुः	விரைந்தோடினார்கள்.

ते गत्वा राजभवनं विश्वामित्रमृषिं तदा । प्राप्तमावेदयामासुर्नृपायैश्वाकवे तदा ॥ ४० ॥

ते	அவர்கள்	नृपाय	அரசருக்கு
तदा	அப்பொழுது	ऋषिं	முனிவரான
राजभवनं	ராஜகிருஹத்தை	विश्वामित्रं	விசுவாமித்திரரை
गत्वा	அடைந்து,	तदा	அப்பொழுது
ऐश्वकावे	இசுவாகுவம்சக	प्राप्तं	வந்திருக்கிறதாக
	ரான	आवेदयामासुः	அறிவித்தார்கள்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा सपुरोधाः समाहितः । प्रत्युज्जगाम तं हृष्टो ब्रह्माणमिव वासवः ॥

तेषां அவர்களுடைய
तत् அந்த
वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
हृष्टः களிப்புற்றவராய்
ब्रह्माणं பிரம்மதேவரை
वासवः இந்திரன்

इव போல
तं அவரை
सपुरोधाः புரோகிதரோடு
 கூடினவராய்
समाहितः ஜாக்கிரதையுடன்
 கூடினவராய்
प्रत्युज्जगाम எதிர்கொண்டு
 சென்றார்.

स दृष्ट्वा ज्वलितं दीप्त्या तापसं संशितव्रतम् । प्रहृष्टवदनो राजा ततोऽर्घ्यं समुपाहरत् ॥

दीप्त्या காந்தியோடு
ज्वलितं விளங்குகிற
संशितव्रतं தீக்ஷண நியமமுடைய
तापसं முனிவரை
दृष्ट्वा பார்த்து,
सः அந்த

राजा அரசர்
प्रहृष्टवदनः ப்ரஸன்னமுகராய்
ततः அதின்மேல்
अर्घ्यं அர்க்கியத்தை
समुपाहरत् கொடுத்தார்.

स राज्ञः प्रतिगृह्यार्घ्यं शास्त्रदृष्टेन कर्मणा । कुशलं चान्वयं चैव पर्यपृच्छन्नराधिपम् ॥४३॥

सः அவர்
राज्ञः ராஜாவினுடைய
अर्घ्यं அர்க்கியத்தை
शास्त्रदृष्टेन சாஸ்திரங்களில்கண்ட
कर्मणा விதியினால்
प्रतिगृह्य கிரஹித்துக்கொண்டு,

एव உடனே
नराधिपं அரசனை
कुशलं च கேட்கத்தையும்
अन्वयं च அபாயமில்லாததை
 யும்
पर्यपृच्छत् விசாரித்தார்.

पुरे कोशे जनपदे बान्धवेषु सुहृत्सु च । कुशलं कौशिको राज्ञः पर्यपृच्छत् सुधार्मिकः ॥

सुधार्मिकः நல்ல தர்மங்களை யுடைய
कौशिकः குகிகுலத்தவர் (விசுவாமித்திரர்)
पुरे பட்டணத்திலும்
कोशे பொக்கிஷத்திலும்

जनपदे தேசத்திலும்
बान्धवेषु பந்துக்களிடத்திலும்
सुहृत्सु च ஸ்நேகிதர்களிடத்தி
राज्ञः அரசருடைய [லும்
कुशलं கேட்கத்ததை
पर्यपृच्छत् விசாரித்தார்.

अपि ते सन्नताः सर्वे सामन्ता रिपवो जिताः । दैवं च मानुषं चापि कर्म ते साध्वनुष्ठितम् ॥

ते “உம்முடைய
सामन्ताः சிற்றரசர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
सन्नताः च அடங்கி இருக்கிறார்
 களா?

ते உம்முடைய
दैवं தேவஸம்பந்தமாயும்
मानुषं மனுஷ்யஸம்பந்தமாயும்
कर्म च காரியமும் [முள்ள
साधु நன்றாக
अपि अनुष्ठितम् அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
 டதா?

रिपवः சத்துருக்கள்
अपि जिताः ஜயிக்கப்பட்டார்களா?

वसिष्ठं च समागम्य कुशलं मुनिपुङ्गवः । ऋषींश्चान्यान् यथान्यायं महाभागानुवाच ह ॥

मुनिपुङ्गवः	முனிபுங்கவர்	ऋषीन्	ரிஷிகளுக்கும்
वसिष्ठं च	வஸிஷ்டருக்கும்	यथान्यायं	விதிப்பிரகாரம்
समागम्य	ஸமீபம் போய்	कुशलं	சேஷமத்தை
महाभागान्	மஹா பாக்கியமு	उवाच	சொன்னார்.
अन्यान्	இதர [டைய	ह!	ஆச்சர்யம்!

ते सर्वे हृष्टमनसस्ततो राज्ञो निवेशनम् । विविशुः पूजितास्तत्र निषेदुश्च यथाहृतः ॥४७॥

पूजिताः	பூஜிக்கப்பட்டவர்	राज्ञः	அரசருடைய
	களாய்	निवेशनं	சபையை
हृष्टमनसः	மனக்களிப்புடையவர்	विविशुः	பிரவேசித்தார்கள்.
	களாய்	तत्र	அங்கு
ते	அவர்கள்	च	உடனே
सर्वे	எல்லோரும்	यथाहृतः	உசிதப்பிரகாரம்
ततः	அப்பொழுது	निषेदुः	உட்கார்ந்தார்கள்.

अथ हृष्टमना राजा विश्वामित्रं महामुनिम् । उवाच परमोदारो हृष्टः समभिपूजयन् ॥४८॥

अथ	பிறகு	हृष्टः	மயிர்கூச்செறிந்த தேக
	அபேகூழ்த்தவைகளை		முடையவராய்
परमोदारः	{	महामुनिं	மஹாமுனிவரான
	யெல்லாம் அளிக்கத்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைப்
	தக்கவரான		பார்த்து,
राजा	அரசர்	समभिपूजयन्	நன்றாக பூஜித்தவராய்
हृष्टमनाः	மனக்களிப்புடையவ	उवाच	சொன்னார்.
	ராய்		

यथाऽमृतस्य संप्राप्तिर्यथा वर्षमनूदके । यथा सदृशदारेषु पुत्रजन्म प्रशस्यते ॥ ४९ ॥

प्रनष्टस्य यथा लाभो यथा हर्षो महोदये । तथैवागमनं मन्ये स्वागतं ते महामुने ॥ ५० ॥

महामुने	“ ஓ! மஹாமுனிவரே!	प्रनष्टस्य	பெருநஷ்டமடைந்த
अमृतस्य	அமிருதத்தினுடைய		வனுக்கு
संप्राप्तिः	கிடைக்கப்பெறுதல்	लाभः	லாபம்கிடைத்தல்
यथा	எவ்வண்ணமோ,	यथा	எவ்வண்ணமோ,
अनूदके	ஜலமற்றவிடத்தில்	महोदये	பெரிய உத்ஸவத்தில்
वर्षं	மழைபொழிதல்	हर्षः	ஸந்தோஷம்
यथा	எவ்வண்ணமோ,	यथा	எவ்வண்ணமோ,
सदृशदारेषु	தனக்குச்சரியான	तथा एव	அவ்வண்ணமே
	மனைவியிடத்தில்	ते	உம்முடைய
पुत्रजन्म	புத்திரோத்தபத்தி	आगमनं	வரவை
प्रशस्यते	கொண்டாடப்படுகி	स्वागतं	நல்வரவாக
यथा	எவ்வண்ணமோ, [றது	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.

कं च ते परमं कामं करोमि किमु हर्षितः । पात्रभूतोऽसि मे विप्र दिष्ट्या प्राप्तोऽसि धार्मिक ॥

தே "உமக்கு
ஹ்ரித: மகிழ்ச்சியோடுகூடிய
(நான்)
கம் சந்த
பரம் ச்ரேஷ்டமான
காம் மனோரத்தை
கிமு எந்தவிதமாயும்
கரோமி செய்கிறேன்.
விப் பிராம்மணரே!

மே என்
பாத்தூ: { தானங்களை பெறுவ
தற்கு உத்தமபாத்
திரமானவராய்
அசி இருக்கிறீர்.
தாமிகம் ஒ! தர்மஷ்டரே!
திஸ்ய பாக்யவிசேஷத்தால்
பாச: இங்கு வந்தவர்
அசி ஆகிறீர்.

अद्य मे सफलं जन्म जीवितं च सुजीवितम् ॥ ५२ ॥

மே "என்னுடைய
ஜன்ம ஜன்மம்
அடி இப்பொழுது

சுபல் ஸபலமானது.
ஜிவிதம் பிழைப்பும்
சுஜிவிதம் நற்பிழைப்பானது.

पूर्व राजर्षिशब्देन तपसा चोतितप्रभः । ब्रह्मर्षित्वमनुप्राप्तः पूज्योऽसि बहुधा मया ॥५३॥

பூர்வ "முதலில்
ராஜர்ஷிஷ்டேன ராஜரிஷிப்பட்டத்
தோடு
தபசா தவத்தால்
தோதிதபரம் பிரகாசிக்கும் கார்த்தி
யுடையவராய்

புரஹ்ரிஷ் பரம்மரிஷிப்பட்ட
அனுபாச: பெற்றவர். [டத்தை
மயா என்னால்
புதுதா பலவிதமாக
பூய: பூஜிக்கப்பெறவேண்டி
அசி ஆகிறீர். [யவர்

तदद्भुतमिदं विप्र पवित्रं परमं मम । शुभक्षेत्रगतश्चाहं तव संदर्शनात् प्रभो ॥ ५४ ॥

புரபோ "ஓ! பிரபுவே!
தவ உம்முடைய
சந்தர்சினாத் தரிசனத்தால்
அஹ் நான்
சுபக்சேதராத: ச புண்ணியகேஷத்திரத்
தை அடைந்தவனே.

விப் பராம்மணரே!
தவ அந்த
இத இது
மம் எனக்கு
பரம் மகவும்
பவித் பரிசுத்தம்;
அதூதம் ஆச்சரியம்.

ब्रूहि यत्प्रार्थितं तुभ्यं कार्यमागमनं प्रति । इच्छाम्यनुगृहीतोऽहं त्वदर्थपरिवृद्धये ॥ ५५ ॥

அகாமனம் "வரவை
புரி குறித்து,
துப்ய உமக்கு
யத் எந்த
கார்ய காரியம் *
புரித உத்தேசிக்கப்பட்ட
தோ; (அதை)

பூறி சொல்லும்.
அஹ் நான்
அனுதூதி: அனுக்கிரஹிக்கப்பட்ட
டவனும்
தவத்யபரிவூத்யை உமக்குஹ்நியம்செய்ய
இஷாமி விரும்புகிறேன்.

कार्यस्य न विमर्शं च गन्तुमर्हसि कौशिक । कर्ता चाहमशेषेण दैवतं हि भवान् मम ॥५६॥

கௌசிக	“ஓ! குசிகுருலத் தவறே!	அசேஷேண	எல்லாவற்றையும் மீதி யில்லாமலும்
कार्यस्य	காரியத்தினுடைய	कर्ता	செய்கிறவன்.
विमर्शं च	ஸந்தேகத்தையும்	भवान्	நீர்
गन्तुं	அடைய	मम	எனக்கு
अर्हसि न	உரியவராகிறீர் இல்லை.	दैवतं	கடவுள்.
अहं	நான்	हि	அன்றோ!

मम चायमनुप्राप्तो महानभ्युदयो द्विज । तवागमनजः कृत्स्नो धर्मश्चानुत्तमो मम ॥ ५७ ॥

द्विज	“ஓ! பிராம்மணரே!	तव	உம்முடைய
मम	எனக்கு	आगमनजः	வரவினாலுண்டான
अयं	இந்த	धर्मः	தர்மம்
महान्	பெரிய	कृत्स्नः च	எல்லாம்
अभ्युदयः च	சம்பத்தும்,	मम	எனக்கு
अनुप्राप्तः	வந்துவிட்டது.	अनुत्तमः	சிறந்தது.”

इति हृदयसुखं निशम्य वाक्यं श्रुतिसुखमात्मवता विनीतमुत्तमम् ।

प्रथितगुणयशा गुणैर्विशिष्टः परमऋषिः परमं जगाम हर्षम् ॥ ५८ ॥

इति	இவ்விதம்	प्रथितगुणयशः	பெருங்கீர்த்திபெற்ற
हृदयसुखं	மனதுக்கு சுகமான,	गुणैः	நற்குணங்களோடு
श्रुतिसुखं	காதுக்கு சுகமான,	विशिष्टः	கூடின
आत्मवता	புத்திமானாலே	परमऋषिः	மஹரிஷி
विनीतं	வினயத்தோடு	परमं	அதிக
उक्तं	சொல்லப்பட்ட	हर्षं	ஸந்தோஷத்தை
वाक्यं निशम्य	சொல்லைக் கேட்டு	जगाम	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 682

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १९ ॥

विश्वामित्रेण श्रीरामयाचनम्—விச்வாமித்திரர் பூரீராமரை யாசிப்பது.

तच्छ्रुत्वा राजसिंहस्य वाक्यमद्भुतविस्तरम् । हृष्टरोमा महातेजा विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥

राजसिंहस्य	ராஜசீரேஷ்டருடைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
अद्भुतविस्तरं	{ ஆச்சர்யப்படும்படியா யும், அனேகபரகார மாயுமிருக்கிற	हृष्टरोमा	சிலிர்த்த மயிருடைய வராய்
तत्	அந்த	महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான
वाक्यं	வார்த்தையை	विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்
		अभ्यभाषत	சொன்னார்,

सदृशं राजशार्दूल तवैव भुवि नान्यतः । महावंशप्रसूतस्य वसिष्ठव्यपदेशिनः ॥ २ ॥

राजशार्दूल “ஓ! ராஜச்ரோஷ்டரோ!
 भुवि உலகில்
 महावंशप्रसूतस्य உயர்ந்த குலத்திலு
 தித்த

वसिष्ठव्यपदेशिनः வஸிஷ்டரை குருவாக
 வடைந்து விளங்குகிற
 तव एव உரக்கே
 सदृशं சரியானது.
 अन्यतः न வேறுவிதமாகவில்லை.

यत्तु मे हृदतं वाक्यं तस्य कार्यस्य निश्चयम् । कुरुष्व राजशार्दूल भव सत्यप्रतिश्रवः ॥

राजशार्दूल “ராஜச்ரோஷ்டரோ!
 मे என்னுடைய
 हृदतं மனதிலிருக்கிறது
 यत् எதுவோ அது
 तु இப்பொழுதே
 वाक्यं தெரிவிக்கப்படுகிறது.

तस्य அந்த
 कार्यस्य கார્યத்தினுடைய
 निश्चयं நிறைவேற்றாதலை
 कुरुष्व செய்யக் கடவீர்.
 सत्यप्रतिश्रवः ஸத்யமானப்ரதிக்களு
 யையுடையவராக
 भव ஆகும்.

अहं नियममातिष्ठे सिद्धयर्थं पुरुषर्षभ । तस्य विघ्नकरो द्वौ तु राक्षसौ कामरूपिणौ ॥ ४ ॥

पुरुषर्षभ “ஓ! புருஷச்ரோஷ்ட!
 अहं நான்
 सिद्धयर्थं வித்தியின்பொருட்டு
 नियमं (யக்ஞ) தீசைகூடைய
 आतिष्ठे ஆரம்பித்திருக்கிறேன்
 तस्य அதற்கு

तु இப்பொழுது
 विघ्नकरो விகாடம் செய்கிறவர்
 கள்,
 कामरूपिणौ வேண்டியவடிவம் கொ
 द्वौ இரண்டு [ள்ளவல்ல
 राक्षसौ ராக்ஷஸர்கள்.

मारीचश्च सुबाहुश्च वीर्यवन्तौ सुशिक्षितौ । तौ मांसरुधिरौघेण वेदिं तामभ्यवर्षताम् ॥ ५ ॥

व्रते मे बहुशस्त्रीणै समाप्यां राक्षसाविमौ

मे “என்னுடைய
 व्रते விராதம்
 बहुशः பெரும்பாலும்
 चीर्णं அனுஷ்டிக்கப்படுமள
 வில்

समाप्यां முடிவுவரையத்தில்
 मारीचः च மாரீசனென்றும்
 सुबाहुः च சுபாகுவென்றும்
 वीर्यवन्तौ பலபராக்கிரமமுள்ள

॥ ६ ॥

सुशिक्षितौ நன்கு சிகிழ்க்கப்
 इमौ இந்த [பெற்ற
 तौ அந்த
 राक्षसौ ராக்ஷஸர்கள்
 मांसरुधिरौघेण மாம்ஸத்துடன் கூடின
 ரத்தப்ரவாகத்தாலே
 तां அந்த
 वेदिं மேடையில்
 अभ्यवर्षताम् சொரிந்தார்கள்.

अवधूते तथाभूते तस्मिन्निमनिश्चये । कृतश्रमो निरुत्साहस्तस्माद्देशादपाक्रमम् ॥ ७ ॥

तथाभूते “அவ்வண்ணம்
 तस्मिन् அந்த [றுதல்
 निमनिश्चये விராதத்தின் நிறைவே-
 अवधूते இடையூறு செய்யப்ப
 ட்டவளவில்

कृतश्रमः சிரமமெல்லாம் வீண
 எனவருக
 निरुत्साहः உத்ஸாஹம் குன்றிய
 तस्मात् அந்த [வனம்
 देशात् தேசத்திலிருந்து
 अपाक्रमम् வந்தேன்.

न च मे क्रोधमुत्सृष्टुं बुद्धिर्भवति पार्थिव । तथाभूता हि सा चर्या न शापस्तत्र मुच्यते ॥

பாதிவ “மன்னவரே !
 क्रोधं கோபத்தை
 उत्सृष्टुं பிரயோகிக்க
 बुद्धि: च மனதிலெண்ணமே
 मे எனக்கு
 भवति न உண்டாகிறதில்லை,
 हि ஏனென்றால்

सा அந்த
 चर्या அனுஷ்டானம்
 तथाभूता அவ்விதமானது.
 तत्र அப்படி விஷயம் இரு
 ப்பதால்
 शाप: சாபம்
 मुच्यते न இடலாகாது.

स्वपुत्रं राजशार्दूल रामं सत्यपराक्रमम् । काकपक्षधरं वीरं ज्येष्ठं मे दातुमर्हसि ॥ ९ ॥

राजशार्दूल “ராஜச்ரேஷ்டரே !
 सत्यपराक्रमं தவறாத பராக்கிரம
 முள்ள
 काकपक्षधरं பக்கக்குடும்ப வைத்து
 க்கொண்டிருக்கிற
 वीरं சூரரான
 ज्येष्ठं மூத்தவரான

स्वपुत्रं உமது குமாரரான
 रामं இராமரை
 मे எனது
 दातु அநீனத்தில் வைக்க
 अर्हसि அனுமதியளிக்கவேண்
 டியவராகிறீர்.

शक्तो व्षेप मया गुप्तो दिव्येन स्वेन तेजसा । राक्षसा येऽपकर्तारस्तेषामपि विनाशने ॥

मया “என்னால்
 गुप्त: பாதுகாக்கப்பட்ட
 एष: இவர்
 दिव्येन திவ்யமான
 स्वेन தமது
 तेजसा தேஜோமஹிமையால்
 अपकर्तार: இடைபூறுசெய்கிற

राक्षसा: இராக்ஷஸர்கள்
 ये எவர்களோ;
 तेषां अपि அவர்களுடையவும்
 विनाशने நாசம்செய்ததில்
 शक्त: சக்தர்;
 हि திண்ணம்!

श्रेयाश्चास्मै प्रदास्यामि बहुरूपं न संशयः । तयाणामपि लोकानां येन ख्यातिं गमिष्यति ॥

अस्मै “இவருக்கு
 बहुरूपं அனேகவிதமான
 श्रेय: च ச்ரேயஸ்ஸையும்
 प्रदास्यामि கொடுக்கிறேன்.
 संशय: न ஸந்தேகமில்லை.

येन எந்த அத்தனால்
 तयाणां மூன்று
 लोकानां अपि உலகங்களுக்குள்ளும்
 ख्यातिं ப்ரஸித்தியை
 गमिष्यति அடையப்போகிறார்.

न च तौ राममासाद्य शक्तौ स्थातुं कथञ्चन । न च तौ राघवादन्यो हन्तुमुत्सहते पुमान् ॥

तौ च “அவ்விருவர்களும்
 रामं ஸ்ரீராமரை
 आसाद्य அடைந்து,
 कथञ्चन எவ்விதத்திலும்
 स्थातुं நிற்க
 शक्तौ न சக்தர்களில்லை.

राघवात् ராகவரைக்காட்டிலும்
 अन्य: வேறு
 पुमान् च புருஷனும்
 तौ அவ்விருவர்களை
 हन्तुं வதைசெய்ய
 उत्सहते न சக்தானான்.

वीर्योत्सिक्तौ हि तौ पापौ कालपाशवशं गतौ । रामस्य राजशार्दूल न पर्याप्तौ महात्मनः॥
न च पुत्रकृतं स्नेहं कर्तुमर्हसि पार्थिव ॥ १३ ॥

वीर्यோत्ஸித்தௌ
காலபாஸவஸம்
காலபாஸவஸம்
யமனுடைய கட்டுக்கு
உட்படுகையை

गतौ
तौ पापौ
राजशार्दूल
महात्मनः
रामस्य
यज्ञश्च तस्मिन् रामेण राक्षसौ ।
அடைந்தவர்களான
அந்த பாபிகள்
ஓ! அரசுச்சேரஷ்டரே!
மஹாத்மாவான
ராமசுக்கு

यज्ञः च
दशराजः तु
तस्मिन्
मम
यज्ञस्य
अहं ते प्रतिजानामि हतौ तौ विद्धि राक्षसौ
“யக்ஞமுடம்
பத்துநாள் காரியம்
தான்.

अहं ते प्रतिजानामि हतौ तौ विद्धि राक्षसौ
अहं
ते
प्रतिजानामि
“நான்
உமக்கு
நிச்சயமாய் சொல்லு
கிறேன்.

अहं वेद्मि महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । वसिष्ठोऽपि महातेजा ये चेमे तपसि स्थिताः ॥
अहं
रामं
महात्मानं
सत्यपराक्रमं
वेद्मि
“நான்
ஸ்ரீராமரை
மஹாத்மாவாக [ராக
ஸத்திய பராக்கிரம-
உண்மையாய்
அறிகிறேன்.
महतेजाः
மஹா தேஜஸ்வியான

यदि ते धर्मलाभं च यशश्च परमं भुवि । हितमिच्छसि राजेन्द्र रामं मे दातुमर्हसि ॥ १७ ॥
ते
धर्मलाभं च
भुवि
हितं
परमं
यशः च
इच्छसि यदि
“உமக்கு
புண்ணியப்பற்றை
உலகில் [யும்
ஹிதமான
கிரேஷ்டமான
கிரத்தியையும்
விரும்புகிறீராகில்;

पर्याप्तौ
न
हि
पार्थिव
पुत्रकृतं
स्नेहं च
कर्तुं
अर्हसि न
प्रयत्नो योऽपि
महातेजा ये चेमे तपसि स्थिताः ॥
எதிராகும், தரமுடை
இல்லை. [யவர்கள்
ஆதலால்
அரசுச்சேர!
பின்னையென்பதா
ஒண்டாகும்
அமிமானத்தையும்
பாராட்ட
முடியாதவராகிறீர்.

हन्तव्यौ विघ्नकर्तारौ मम यज्ञस्य वैरिणौ ॥
विघ्नकर्तारौ
वैरिणौ
राक्षसौ
रामेण
हन्तव्यौ
விக்கனம்செய்யும்
சத்துருக்களான
இராக்ஷஸர்கள்
ராமரால்
கொல்லப்படவேண்
டியவர்கள்.

॥ १५ ॥
तौ
राक्षसौ
हतौ
विद्धि
அந்த
இரண்டு ராக்ஷஸர்க
மாண்டவர்களாக [ளை
அறியும்.

वसिष्ठः अपि
ये
तपसि
स्थिताः
इमे च
वसिष्ठोऽपि
ये
तपसि
स्थिताः
इमे च
வஸிஷ்டரும்
எவர்கள்
தவம் புரிவதில்[ளோ;
நிலைகொண்டவர்க-
அந்த இவர்களும்
(அறிவார்கள்.)

राजेन्द्र
रामं
मे
दातुं
अर्हसि
இராஜச்சேரஷ்டரே!
இராமனை
எனது
அதினத்தில் வைக்க
அனுமதியளிக்கவேண்
டியவராகிறீர்.

यद्यभ्यनुज्ञां काकुत्स्थ ददते तव मन्त्रिणः । वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे ततो रामं विसर्जय ॥१८॥

காகுத்திய	“கருக்த்வம்சத் தவரே!	அப்யனுஜ்	அனுமதியை
		ददते	கொடுக்கிறார்கள்.
वसिष्ठप्रमुखाः	வவலிஷ்டர் முதலான	यदि	இப்படியாகில்
तव	உம்முடைய	ततः	அப்பொழுது
मन्त्रिणः	மந்திரிகள்	रामं	இராமனுக்கு
सर्वे	எல்லோரும்	विसर्जय	போக அனுமதி கொடும்.

अभिप्रेतमसंसक्तमात्मजं दातुमर्हसि । दशरात्रं हि यज्ञस्य रामं राजीवलोचनम् ॥ १९ ॥

राजीवलोचनं	“செந்தாமரைக்கண்ண னை	दशरात्रं	பத்துநாட்களுக்கு
		असंसक्तं	பக்கத்திலில்லாதவ
अभिप्रेतं	பிரியனான,	दातुं	விட்டுவைக்க [ராய்
आत्मजं	புத்திரனான,	हि	நிச்சயமாய்
रामं	ராமனை	अर्हसि	சம்மதியுரிக்க வேண் டியவராகிமீர்,
यज्ञस्य	யாகத்திற்காக		

नात्येति कालो यज्ञस्य यथाऽयं मम राघव । तथा कुरुष्व भद्रं ते मा च शोके मनः कृथाः ॥

राघव	“ரகுவம்சத்தவரே!	तथा	அப்படி
मम	என்னுடைய	कुरुष्व	செய்யக்கடவீர்.
यज्ञस्य	யாகத்தினுடைய	ते	உமக்கு
अयं	இந்த	भद्रं	மங்களம்.
कालः	காலம்	शोके च	சோகத்திலும்
यथा	எப்படி	मनः	மனதை
अत्येति	கடந்துவிடுகிறது	मा कृथाः	செலுத்தாதிருக்கக் கடவீர்.”
न	இல்லையோ;		

इत्येवमुत्त्वा धर्मात्मा धर्मार्थसहितं वचः । विरराम महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः ॥२१॥

इति	என்று	धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான
धर्मार्थसहितं	தர்மார்த்தங்களைோடு	महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான
वचः	வார்த்தையை [கூடின	महामुनिः	மஹா முனிவரான
एवं	இவ்வண்ணம்	विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்
उत्त्वा	சொல்லி,	विरराम	ஓய்ந்தார்.

स तन्निशम्य राजेन्द्रो विश्वामित्रवचः शुभम् । शोकमभ्यगमत्तीव्रं व्यषीदत भयान्वितः ॥

सः	அந்த	तीव्रं	கடுமையான
राजेन्द्रः	இராஜச்ரேஷ்டர்	शोकं	சோகத்தை
शुभं	வந்தகரமான	अभ्यगमत्	அடைந்தார்.
तत्	அந்த	भयान्वितः	பயமுற்றவராய்
विश्वामित्रवचः	விச்வாமித்திரருடைய	व्यषीदत	மனங்குன்றிப் போனார்.
निशम्य	கேட்டு, [வார்த்தையை		

इति हृदयमनोविदारणं मुनिवचनं तदतीव शुश्रुवान्
नरपतिरभवन्महान् महात्मा व्यथितमनाः प्रचचाल चासनात् ॥ २३ ॥

महान्	பெரிய	शुश्रुवान्	சென்கொடுத்தவராய்
महात्मा	மஹாத்மாவான்	अतीव	மிகவும்
नरपतिः	மனிதர்கோன்	व्यथितमनाः	வருந்தின மனமுடையவராய்
तत्	அந்த		
मुनिवचनं	முனியின் வார்த்தை	अभवत्	ஆனார்.
इति	இவ்வாறு [யை	आसनात् च	ஆஸனத்திலிருந்தும்
हृदयमनोविदारणं	ஹிருதயத்தின் மர்மத்தை பின்ப்பதாய்	प्रचचाल	அசைந் துளிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे एकानविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 705

विंशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம் ॥ २० ॥

दशरथस्य प्रत्याख्यानम्—தசரதர் மறுப்பு.

तच्छ्रुत्वा राजशार्दूलो विश्वामित्रस्य भाषितम् । मुहूर्तमिव निस्संज्ञः संज्ञावानिदमब्रवीत् ॥

राजशार्दूलः	ராஜசீரேஷ்டர்	निस्संज्ञः	பிரக்ஞையிழந்தவராய்
विश्वामित्रस्य	விசுவாமித்திரருடைய	इव	கொஞ்சும்
तत्	அந்த	संज्ञावान्	முற்சை தெளிந்தவராய்
भाषितं	வார்த்தையை		
श्रुत्वा	கேட்டு,	इदं	இதை
मुहूर्तं	ஒருமுஹூர்த்தநேரம்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

ऊनषोडशवर्षो मे रामो राजीवलोचनः । न युद्धयोग्यतामस्य पश्यामि सह राक्षसैः ॥२॥

राजीवलोचनः	“செந்தாமரைக்கண் னான	अस्य	இவனுக்கு
मे	எனது	राक्षसैः	இராக்கூஸர்களோடு
रामः	இராமன்	सह	கூட
ऊनषोडशवर्षः	பதினாறு பிராயமாகா தவன்.	युद्धयोग्यतां	போர்புரிய வல்லமை யை
		पश्यामि न	அறியேன்.

इयमक्षौहिणी पूर्णा यस्याहं पतिरीश्वरः । अनया संवृतो गत्वा योद्धाऽहं तैर्निशाचरैः ॥

यस्य	“எதற்கு	पूर्णा	நிறைந்ததாயுள்ளது.
अहं	நான்	अनया	இதனாலே
पतिः	உரியவனாய்	संवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
ईश्वरः	ஆளுபவனே;	अहं	நான்
इयं	இது	गत्वा	சென்று,
अक्षौहिणी	அசெஞ் ஹரிணீ கணக்கான சேனை	तैः निशाचरैः	அந்த ராக்கூஸர்களோடு
		योद्धा	போர்புரிவேன். [௭

इमे शूराश्च विक्रान्ता भृत्या मेऽस्त्रविशारदाः । योग्या रक्षोगणैर्योद्धुं न रामं नेतुमर्हसि ॥

शूराः	“சூரர்களான	भृत्याः च	கிங்கரர்களே
विक्रान्ताः	வெகு பராக்கிரமசாலி	रक्षोगणैः	ராக்கூஸ்களைங்க
	களான	योद्धुं	போரிட [ளோடு
अस्त्रविशारदाः	அஸ்திரப்பயிற்சியில்	योग्याः	தகுந்தவர்கள்.
	தேர்த்தவர்களான	रामं	இராமனை
इमे	இந்த	नेतुं	அழைத்துப்போக
मे	என்னுடைய	अर्हसि न	வேண்டாம்.

अहमेको धनुष्पाणिर्गोप्ता समरमूर्धनि । यावत् प्राणान् धरिष्यामि तावद्योत्स्ये निशाचरैः ॥

अहं एकः	“நான் ஒருவனாய்	प्राणान्	உயிரை
धनुष्पाणिः	கையில் வில்பிடித்தவ	धरिष्यामि	தரிப்பேனே ;
समरमूर्धनि	போர்முனையில் [முப்	तावत्	அதுவுரையில்
गोप्ता	பாதுகாப்பவனாய்	निशाचरैः	ராக்கூஸர்களோடு
यावत्	எதுவரையில்	योत्स्ये	போர்புரிவேன்.

निर्विघ्ना व्रतचर्या सा भविष्यति सुरक्षिता । अहं तत्र गमिष्यामि न रामं नेतुमर्हसि ॥

सा	“அந்த	तत्र	அங்கு
व्रतचर्या	நியமதீக்கூத	अहं	நான்
निर्विघ्ना	இடையூற்றற்றதாய்	गमिष्यामि	போவேன்.
सुरक्षिता	நன்கு ரகழிக்கப்பட்ட	रामं	இராமனை
	தாக	नेतुं	அழைத்துப்போக
भविष्यति	ஆகப்போகிறது.	अर्हसि न	வேண்டாம்.

बालो ह्यकृतविद्यश्च न च वेत्ति बलाबलम् । न चास्त्रबलसंयुक्तो न च युद्धविशारदः ॥
न चासौ रक्षसां योग्यः कूटयुद्धा हि ते ध्रुवम् ॥ ७ ॥

बालः	“சிறுவன்	न	இல்லை.
हि	அன்றோ!	असौ	இவன்
अकृतविद्यः	பயிற்சியில்லாதவன்.	रक्षसां	ராக்கூஸர்களுக்கும்
च	அன்றியும்,	योग्यः च	ஈடானவனும்
बलाबलं च	பலாபலத்தையும்	न	இல்லை.
वेत्ति न	அறியான்.	ते	அவர்கள்
अस्त्रबलसंयुक्तः च	அஸ்திரபலம் பொருந்தியவனாய்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
न	இல்லை.	कूटयुद्धाः	மாயப்போர் புரிபவர்
युद्धविशारदः च	போர்செய்ய வல்ல		கள்
	வனும்	हि	அன்றோ!

विप्रयुक्तो हि रामेण मुहूर्तमपि नोत्सहे । जीवितुं मुनिशार्दूल न रामं नेतुमर्हसि ॥ ८ ॥

मुनिशार्दूल	“முனிச்சேரஷ்டரோ!	उत्सहे न	பெற்றுக்கொண்டேன்.
रामेण	இராமனிடத்தினின்	हि	ஆகையால்
विप्रयुक्तः	பிரிந்தவனாய் [றும்	रामं	ஸ்ரீராமனை
मुहूर्तमपि	முகூர்த்தநேரம்கூட	नेतुं	அழைத்துப்போக
जीवितुं	பிராணனை வைத்	अर्हसि न	வேண்டாம்.
	திருக்க		

यदि वा राघवं ब्रह्मनेतुमिच्छसि सुव्रत । चतुरङ्गसमायुक्तं मया च सहितं नय ॥ ९ ॥

सुव्रत	“நல்லவிருதமுடைய	चतुरङ्गसमायुक्तं	சதுரங்கஸையத்
ब्रह्मन्	ஸ்வாமியே! [வரே!		தோடுகூடினவனாய்
राघवं वा	இராகவனையும்	मया	என்னோடு
नेतुं	அழைத்துப்போக	सहितं च	கூடினவனாகவே
इच्छसि यदि	அபேக்ஷிக்கிறீர் என	नय	அழைத்துப்போம்.
	றால்;		

षष्टिर्वर्षसहस्राणि जातस्य मम कौशिक । दुःखेनोत्पादितश्चायं न रामं नेतुमर्हसि ॥ १० ॥

कौशिक	குசிகவம்சத்தவரே!	अयं च	இவனும்
षष्टिः	அறுபது	दुःखेन	சுரமத்தின்பேரில்
वर्षसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்	उत्पादितः	பிறவியுற்றவன்.
जातस्य	ஆன	रामं	இராமனை
मम	எனக்கு	नेतुं	அழைத்துப்போக
		अर्हसि न	வேண்டாம்.

चतुर्णामात्मजानां हि प्रीतिः पारमिका मम । ज्येष्ठं धर्मप्रधानं च न रामं नेतुमर्हसि ॥

मम	“எனக்கு	प्रीतिः	பற்று
चतुर्णां	நால்வர்களான	पारमिका	அதிகம்.
आत्मजानां	புத்திரர்களுக்குள்	हि	ஆகையால்
धर्मप्रधानं	தர்மங்களுக்கு முக்கி	रामं	இராமனை
	யனான	नेतुं	அழைத்துப்போக
ज्येष्ठं च	மூத்தவனிடமே	अर्हसि न	வேண்டாம்.

किंवीर्या राक्षसास्ते च कस्य पुत्राश्च के च ते । कथंप्रमाणाः के चैतान् रक्षन्ति मुनिपुङ्गव ॥

ते	அந்த	के	யாவர்?
राक्षसाः च	ராக்ஷஸர்களும்,	कथंप्रमाणाः	எவ்வித உருவமுடையவர்கள்?
किंवीर्याः	எப்படிப்பட்ட வீரர்	मुनिपुङ्गव	முனிபுங்கவரே!
	முடையவர்கள்?	च	மேலும்
कस्य	யாருடைய	एतान्	இவர்களை
पुत्राः	புத்திரர்கள்?	के	எவர்கள்
च	அன்றியும்,	रक्षन्ति	காப்பாற்றுகிறார்கள்?
ते च	அவர்களும்		

कथं च प्रतिकर्तव्यं तेषां रामेण रक्षसाम् । मामकैर्वा बलैर्ब्रह्मन् मया वा कूटयोधिनाम् ॥

ब्रह्मन् “ஸ்வாமியே!
मामकैः என லுடையவர்களான
बलैः वा னைன்யங்களாலேயும்,
मया वा என்னாலேயும்,
रामेण च இராமனாலேயும்,

कूटयोधिनां மாயப்போர்புகிற
तेषां அந்த [வர்களான
रक्षसां இராக்ஷஸர்களுக்கு
कथं எப்படி
प्रतिकर्तव्यम् எதிர்த்தல் செய்யத்
தக்கது?

सर्वे मे शंस भगवन् कथं तेषां मया रणे । स्यातव्यं दुष्टभावानां वीर्योत्सिक्ता हि राक्षसाः ॥

भगवन् “ஸ்வாமியே!
दुष्टभावानां கெட்டஸ்வபாவமுள்
तेषां அவர்களுடைய [எ
रणे யுத்தத்தில்
मया என்னால்
कथं எப்படி
स्यातव्यं இருக்கவேண்டியது?

मे எனக்கு
सर्वे எல்லாவற்றையும்
शंस சொல்லும்.
राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
वीर्योत्सिक्ताः வீர்யத்தால் கொழுப்
புடையவர்கள்
हि அன்றோ.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रोऽभ्यभाषत

॥ १५ ॥

विश्वामित्रः விசுவாமித்திரர்,
तस्य அவருடைய
तत् அந்த

वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
अभ्यभाषत பதில்சொன்னார்.

पुलस्त्यवंशप्रभवो रावणो नाम राक्षसः

॥ १६ ॥

पुलस्त्यवंशप्रभवः “புலஸ்த்யவம்சத்தில்
பிறந்த
राक्षसः இராக்ஷஸன்

रावणः இராவணன்
नाम என்று பெயர்.

स ब्रह्मणा दत्तवरस्त्रैलोक्यं बाधते भृशम् । महाबलो महावीर्यो राक्षसैर्बहुभिर्वृतः ॥ १७ ॥

सः “அவன்
महाबलः மஹா பலசாலியாய்,
महावीर्यः மஹா வீர்யமுடைய
வனாய்,
ब्रह्मणा பிரம்மதேவரால்
दत्तवरः வரம்கொடுக்கப்பட்ட
வனாய்,

बहुभिः அனேகர்களான
राक्षसैः இராக்ஷஸர்களாலே
वृतः சூழப்பட்டவனாய்,
त्रैलोक्यं முவ்வுலகத்தையுள்
भृशं மிகவும்
बाधते உபத்திரவம்செய்கி

முன்.

श्रूयते हि महावीर्यो रावणो राक्षसाधिपः । साक्षद्वैश्रवणभ्राता पुत्रो विश्रवसो मुनेः ॥

साक्षात् “ஸாக்ஷாத் தாக
वैश्रवणभ्राता குபோன் கூடப்பிறந்த
வனான
मुने: முனிவரான
विश्रवस: விசுவஸினுடைய
पुत्र: புத்திரான

राक्षसाधिपः ராக்ஷஸராஜர் வான
रावणः ராவணன்
महावीर्यः மஹா வீர்யவானெ
ன்று
श्रूयते பேர்பெற்றிருக்கருண்
हि அன்றோ!

सदा न खलु यज्ञस्य विघ्नकर्ता महाबलः । तेन संचोदितौ तौ तु राक्षसौ कामरूपिणौ ॥
मारीचश्च सुबाहुश्च यज्ञविघ्नं करिष्यतः ॥ १९ ॥

महाबलः மஹா பலசாலியான
यज्ञस्य யாகத்திற்கு [வன்.
सदा எப்பொழுதும்
विघ्नकर्ता இடையூறு விளைவிப்
பவன்.
न खलु ஒருக்கால் இல்லை
என்றால்
तेन तु அவனாலேயே
संचोदितौ ஏவப்பட்டவர்களான

तौ அந்த
कामरूपिणौ இஷ்டப்படி உருவ
மெடுக்கவல்ல
राक्षसौ இராக்ஷஸர்களான
मारीचः च மாரீசனும்
सुबाहुः च சுபாகுவும்
यज्ञविघ्नं யாகத்திற்கு இடை
யூற
करिष्यतः செய்வார்கள்.”

इत्युक्तो मुनिना तेन राजोवाच मुनि तदा । न हि शक्तोऽस्मि संग्रामे स्थातुं तस्य दुरात्मनः ॥

इति இவ்விதம்
तेन அந்த
मुनिना முனிவரால்
उक्तः சொல்லப்பட்ட
राजा அரசர்
तदा அப்பொழுது
मुनिं முனிவரைப்பார்த்து

उवाच சொன்னார்.
दुरात्मनः “தூராத்மாவான
तस्य அவனுடைய
संग्रामे யுத்தத்தில்
स्थातुं எதிர்த்துநிற்க
शक्तः சக்தன்
अस्मि न हि நானே இல்லை.

स त्वं प्रसादं धर्मज्ञ कुरुष्व मम पुत्रके । मम चैवाल्पभाग्यस्य दैवतं हि भवान् गुरुः ॥ २१ ॥

धर्मज्ञ “தர்மமறிந்தவரே!
भवान् एव நீரே
अल्पभाग्यस्य அல்ப அதிர்ஷ்டமு
मम எனக்கு [டையவனான
गुरुः च குருவும்,
दैवतं हि தெய்வமும்.

सः அந்த
त्वं நீர்
मम என்னுடைய
पुत्रके புதல்வனிடத்தில்
प्रसादं கிருபை
कुरुष्व செய்யக்கடவீர்.

देवदानवगन्धर्वा यक्षाः पतगपन्नगाः । न शक्ता रावणं सोढुं किं पुनर्मानवा युधि ॥२२॥

देवदानवगन्धर्वाः “தேவர்கள், அசுரர்கள்,
கந்தர்வர்கள்,
யக்சா: யக்ஷர்கள்,
பதகபன்னா: பக்திகள், ஸர்ப்பங்கள்
யுதி யுத்தத்தில்
ராபணம் இராவணன்

சோடும் ஸகிக்க
சக்தா: சக்தர்கள்
ந இல்லை.
மானவா: மனிதர்கள்
புந: என்றால்
கிம் எம்மாத்திரம்?

स हि वीर्यवतां वीर्यमादत्ते युधि राक्षसः । तेनाहं नैव शक्तोऽस्मि संयोद्धुं तस्य वा बलैः ॥
सबलो वा मुनिश्रेष्ठ सहितो वा ममात्मजैः ॥ २३ ॥

ச: “அந்த
ராக்சச: இராக்ஷஸன்
யுதி யுத்தத்தில்
வீர்யவதாம் வீர்யமுடையவர்களு

தச: அவனுடைய
பலை: ஸையங்களுடும்
அஹ் நான்
சபல: ஸையங்களுடும்
கூடினவனாக

வீர்யம் வீர்யத்தை
ஆததே பிடுங்கி விழுங்கிவிடு
கிறான்.

வா ஆவது
மம எனது
ஆத்மஜை: புத்திரர்களோடு
சஹித: கூடினவனாக
வா ஆவது
சயோடும் போர்செய்ய
ந எவ் சக்தோஸி சக்தனாகவே இல்லை.

ஹி ஆகையால்
முனிசுரேஸ்த மாமுனிவரே!
தேன அவனோடும்
வா அல்லது

कथमप्यमरप्रख्यं संग्रामाणामकोविदम् । बालं मे तनयं ब्रह्मनैव दास्यामि पुत्रकम् ॥

ब्रह्मन् “பிராம்மணரே!
அமரபுரக்யம் தேவர்களுக்கொப்பா
சங்கராமாணம் யுத்தங்களுடைய [ன
அகோவிதம் வகையறியாதவனான,
பாலம் குழந்தையான
மே என்னுடைய

தனயம் குலவிருத்திக்குக்
காரணமான,
புத்ரகம் அருமைப்பிள்ளையை,
கதம் அபி எவ்விதத்தாலும்,
எவ் நிச்சயமாய்
தாஸ்யாமி ந விடேன்.

अथ कालोपसौ युद्धे सुतौ सुन्दोपसुन्दयोः । यज्ञविघ्नकरौ तेन नैव दास्यामि पुत्रकम् ॥

अथ “மேலும்
யக்யவிநகரௌ யாகத்தைக் கெடுக்கு
மிருவர்கள்
சுந்தோபசுந்தயோ: சுந்தன், உபசுந்தன்
இவர்களுடைய
சுதௌ புதல்வர்கள்.

யுத்தே யுத்தத்தில்
காலோபசௌ யமன்போன்றவர்கள்.
தேன ஆகையால்
புத்ரகம் அருமைப்பிள்ளையை
எவ் நிச்சயமாய்
தாஸ்யாமி ந விடேன்.

तौ तु राक्षसकन्यायां जातौ दैत्यकुलोद्भवौ । मारीचश्च सुबाहुश्च वीर्यवन्तौ सुशिक्षितौ ॥

மாரீச: ச	“மாரீசனும்,	जातौ	பிறந்தவர்கள்.
சுபாஹ: ச	சுபாஹும்,	तौ	அவ்விருவர்கள்
दैत्यकुलोद्भवौ	அசுரகுலத்தை	वीर्यवन्तौ	வீர்யமுடையவர்கள்.
	நிலைநிறுத்த	तु	மேலும்
राक्षसकन्यायां	இராக்ஷஸஸ்திரீயிடம்	सुशिक्षितौ	நல்ல சினைக்கப்பெற்ற வர்கள்.

तयोरन्यतरेणाहं योद्धा स्यां समुहहृणः । अन्यथा त्वनुनेष्यामि भवन्तं सहबान्धवः ॥

तयो:	அவ்விருவர்களில்	स्यां	ஆகக்கடவேன்.
अन्यतरेण	ஒருவனோடு	अन्यथा तु	வேறுபடியானால்
समुहहृणः	எண்ணெச்சேர்ந்தவர்க	भवन्तं	தேவரீரை
	ஞடன் கூடினவனாய்,	सहबान्धवः	பந்துக்களோடு கூடி னவனாய்
अहं	நான்	अनुनेष्यामि	இரந்து கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.
योद्धा	போர்புரிபவனாக		

इति नरपतिजल्पनाद्द्विजेन्द्रं कुशिकसुतं सुमहान् विवेश मन्युः ।

सुहुत इव मखेऽग्निराज्यसिक्तः समभवदुज्ज्वलितो महर्षिवह्निः ॥ २८ ॥

इति	என்ற	मखे	யாகத்தில்
नरपतिजल्पनात्	அரசனுடைய அஸங் கதப்பேச்சால்	आज्यसिक्तः	நெய்வார்க்கப்பட்டு
द्विजेन्द्रं	பிராம்மணச்சேஷ்ட ரான	सुहुतः	நன்கு ஹோமம் செய்யப்பட்ட
कुशिकसुतं	குசிகபுத்திரரை	अग्निः	நெருப்பு
सुमहान्	மிகப் பெரிதான	इव	போல்
मन्युः	கோபமானது	महर्षिवह्निः	மஹர்ஷியாகிற அக்னி
विवेश	புகுந்தது.	उज्ज्वलितः	கொழுந்துவிட்டெரி
		समभवत्	ஆனது. [வதாய்

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 733

एकविंशः सर्गः—இருபத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ २१ ॥

वसिष्ठवचनाद्रामप्रेषणः—வஸிஷ்டர் வசனத்தால் பூரீராமரை அனுப்புவது.

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य स्नेहपर्याकुलाक्षरम् । समन्युः कौशिको वाक्यं प्रत्युवाच महीपतिम् ॥

तस्य	அவருடைய	कौशिकः	கௌசிகர்
स्नेहपर्याकुलाक्षरं	புத்திர வாஞ்சையால் வெகு மனோவ்யாகு லத்துடன் குழநிக் கொண்டு சொன்ன	समन्युः	கோபாவேசம் கொண் டவராய்
तत्	அந்த	महीपतिं	வேந்தரைப்பார்த்து
वचनं	வர்த்தையை	वाक्यं	மனோபாவத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,	प्रत्युवाच	மறுமொழியாய்ச் சொன்னார்.

पूर्वमेव प्रतिश्रुत्य प्रतिज्ञां हातुमिच्छसि । राघवाणामप्युक्तोऽयं कुलस्यास्य विपर्ययः ॥ २॥

पूर्वमेव	“முதலிலேயே	राघवाणां	ராகுவம்சத்தவர்களு
प्रतिश्रुत्य	கொடுப்பதாய் அங்கி கரித்து,	अस्य	இந்த [டைய
प्रतिज्ञां	ப்ரதிக்களையை	कुलस्य	குலத்திற்கு
हातुं	அலகூதியம் செய்ய	अयं	இந்த
इच्छसि	யத்தனம் செய்கிறீர்.	विपर्ययः	விரோதமான காரியம்
		अयुक्तः	பொருந்தாதது.

यदीदं ते क्षमं राजन् गमिष्यामि यथाऽऽगतम् । मिथ्याप्रतिज्ञः काकुत्स्थ सुखी भव सवान्धवः॥

राजन्	“அரசே!	काकुत्स्थ	ஓ! காகுதஸ்தரே!
इदं	இது	मिथ्याप्रतिज्ञः	சொன்ன சொல்
ते	உமக்கு		தவறினவராய்
क्षमं	தகுதியானது	सवान्धवः	பந்துக்களோடு
यदि	என்றால்		கூடினவராய்
यथाऽऽगतं	வந்தவாறு	सुखी	சுகமராய்
गमिष्यामि	செல்லுகிறேன்.	भव	இரும்.”

तस्य रोषपरीतस्य विश्वामित्रस्य धीमतः । चचाल वसुधा कृत्स्ना विवेश च भयं सुरान् ॥

धीमतः	தீமானான	वसुधा	பூமியும்
तस्य	அந்த	चचाल	நடுங்கிற்று.
रोषपरीतस्य	கோபாவேசமடைந்த	सुरान् च	தேவர்களையும்
विश्वामित्रस्य	விசுவாமித்திரருக்கு	भयं	பயம்.
कृत्स्ना	ஸமஸ்தமான	विवेश	அடைந்தது.

व्रस्तरूपं तु विज्ञाय जगत्सर्वं महानृषिः । नृपतिं सुव्रतो धीरो वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

जगत् ५. லகத்
सर्वं எல்லாம்
व्रस्तरूपं அஞ்சி நடுங்கியதாக
विज्ञाय அறிந்து,
तु உடனே
सुव्रतः சிறந்த விரதமுடைய
வரான

धीरः முன்னோசனை
महान् மஹான [யுள்ள
ऋषिः ரிஷியான
वसिष्ठः வஸிஷ்டர்
नृपतिं அரசருக்கு
वाक्यं தர்மவிதியை
अब्रवीत् தெருவித்தார்.

इश्वाकूणां कुले जातः साक्षाद्धर्म इवापरः । धृतिमान् सुव्रतः श्रीमान् धर्म हातुर्महसि ॥

इश्वाकूणां இசுவாகூன்களுடைய
कुले குலத்தில்
साक्षात् மூர்த்திகரித்த
अपरः இரண்டாவது
धर्मः தர்மதேவதை
इव போல்
जातः உண்டான (நீர்)

धृतिमान् உறுதியுள்ளவர்.
सुव्रतः நல்ல நோன்பையுடையவர்.
श्रीमान् பெருந்தன்மையுள்ள
धर्म தர்மத்தை [ளவர்.
हातुं விட்டு நழுவி நடக்க
अहंसि न கூடாது.

त्रिषु लोकेषु विख्यातो धर्मात्मा इति राघवः । स्वधर्मं प्रतिपद्यस्व नाधर्मं वोदुर्महसि ॥७॥

राघवः “இரகுவம்சத்தவரான
त्रिषु மூன்று [நீர்
लोकेषु உலகங்களில்
धर्मात्मा ‘தர்மாத்மா’
इति என்று
विख्यातः கியாதிபெற்றவர்.

स्वधर्मं தனது (குல) தர்மத்தை
प्रतिपद्यस्व கைப்பற்றும்.
अधर्मं அதர்மத்தை
वोदुं அனுஷ்டிக்க
अहंसि न கூடாது.

आश्रुत्यैवं करिष्यामीत्युक्त्वा वाक्यमकुर्वतः । इष्टापूर्तक्षयो भूयात्तस्माद्रामं विसर्जय ॥८॥

एवं “இன்னபடி
करिष्यामि செய்கிறேன்,”
इति उक्त्वा என்று சொல்லி,
आश्रुत्य பிரதிக்கிணைபண்ணி,
वाक्यं அளித்த வாக்கை
अकुर्वतः நிறைவேற்றுவதுவனுக்கு

इष्टापूर्तक्षयः செய்த தர்மங்களின்
பலனில்லாமை
भूयात् உண்டாகும்.
तस्मात् ஆகையால்
रामं இராமனுக்கு
विसर्जय போகவிடை கொடும்.

कृतास्त्रमकृतास्त्रं वा नैनं शक्यन्ति राक्षसाः । गुप्तं कुशिकपुत्रेण ज्वलनेनामृतं यथा ॥९॥

ज्वलनेन “அக்னிபகவானால்
अमृतं அமிருதத்தை
यथा எப்படியோ அப்படி
कुशिकपुत्रेण குசிகரின் புதல்வரால்
गुप्तं பாதுகாக்கப்பட்ட
एनं இவனை

कृतास्त्रं அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவனானதும்
अकृतास्त्रं वा அஸ்திரங்களில் தேருதவனானதும்
राक्षसाः இராக்ஷஸர்கள்
शक्यन्ति न பாதிக்கமுடியாது.

एष विग्रहवान्धर्म एष वीर्यवतां वरः । एष बुध्याऽधिको लोके तपसश्च परायणम् ॥१०॥

एषः “இவர்
विग्रहवान् உருக்கொண்ட
धर्मः தர்மம்.
एषः இவர்,
वीर्यवतां வீரியமுடையவர்களு
वरः உத்தமர். [க்குள்

एषः இவர்
लोके உலகில்
बुध्या புத்தியினால்
अधिकः மேற்பட்டவர்.
तपसः च தவத்திற்கும்
परायणम् இருப்பிடம்.

एषोऽस्त्रान् विविधान् वेत्ति त्रैलोक्ये सचराचरे । नैनमन्यः पुमान् वेत्ति न च वेत्स्यन्ति केचन ॥

एषः “இவர்
विविधान् அனேகவித
अस्त्रान् அஸ்திரங்களை
वेत्ति ஆராய்ந்தறிந்திருக்
கருர்.
सचराचरे சராசரங்களடங்கிய
त्रैलोक्ये முவ்வுலகத்தில்

अन्यः வேறு
पुमान् புருஷன்
एनं இவரை
वेत्ति न உள்ளபடி அறியான்.
केचन च எவர்களும்த
वेत्स्यन्ति न இனியும் உள்ளபடி அ
றியப்போகிறதில்லை.

न देवा ऋषयः केचिन्नासुरा न च राक्षसाः । गन्धर्वयक्षप्रवराः सकिन्नरमहोरगाः ॥

देवाः “தேவர்கள்,
ऋषयः ரிஷிகள்,
न (அறிய) முடியாது.
असुराः அசுரர்கள்
न (அறிய) முடியாது.
राक्षसाः இராக்ஷஸர்கள்,

गन्धर्वयक्षप्रवराः கந்தர்வ, யக்ஷ
சிரேஷ்டர்கள்,
सकिन्नरमहोरगाः கின்னரர்களோடுகூடி
ய மஹோரகர்கள்,
केचित् च எவர்களும்த
न (அறிய) முடியாது.

सर्वास्त्राणि भृशश्वस्य पुत्राः परमधार्मिकाः । कौशिकाय पुरा दत्ता यदा राज्यं प्रशासति ॥

सर्वास्त्राणि “அஸ்திரங்கள் எல்லாம்
भृशश्वस्य பிருசாசுவருடைய
पुत्राः புத்திரர்கள்.
परमधार्मिकाः மிக தார்மிகர்கள்.
पुरा முன்காலத்தில்
राज्यं ராஜ்யத்தை

प्रशासति ஆண்டுகொண்டிருந்
தது
यदा எப்பொழுதோ,
அப்பொழுது
कौशिकाय கௌசிகருக்கு
दत्ता கொடுக்கப்பட்டார்கள்

तेऽपि पुत्रा भृशाश्वस्य प्रजापतिसुतास्तु ये । नैकरूपा महावीर्या दीप्तिमन्तो जयावहाः ॥

भृशाश्वस्य “பிருசா ஸ்வருடைய
புத்ரா: அபி புத்திரர்களும்தம்,
प्रजापतिसुता: தகஷ்பிரஜாபதியின்
குமாரர்கள்,
ये எவர்களோ
ते तु அவர்களும்தம்,

नैकरूपा: பலவகை ரூபமடைந்தவர்கள்.
महावीर्या: மகத்தீரண வீரர்ய
दीप्तिमन्त: முடையவர்கள்.
जयावहा: ஜயத்தைக் கொடுக்கிறவர்கள்.

जया च सुप्रभा चैव दक्षकन्ये सुमध्यमे । ते सुवातेऽस्त्रशस्त्राणि शतं परमभास्वरम् ॥१५॥

जया च “ஜையும்தம்,
सुप्रभा च சுப்பிரபையும்தம்,
दक्षकन्ये தகஷ்ருடைய
கண்ணிகைகள்.
सुमध्यमे நல்லிடையுடையவர்
கள்.

ते एव அவ்விருவர்களும்
परमभास्वरं மிக்க ஒளியடைந்த
शतं அனேக
अस्त्रशस्त्राणि அஸ்திரசஸ்திரங்களை
सुवाते பெற்றார்கள்.

पञ्चाशतं सुतांश्छेभे जया लब्धवरा पुरा । वधायासुरसैन्यानामक्षयान् कामरूपिणः ॥१६॥

पुरा “பூர்வத்தில்
जया ஜயை என்பவள்
लब्धवरा வரம்பெற்றவளாய்
असुरसैन्यानां அசுரப்படைகளின்
वधाय வதையின்பொருட்டு

कामरूपिणः நினைத்தபடி உருவ
மெடுக்கவல்ல,
अक्षयान् பழுதாக்காத
पञ्चाशतं ஐநூறு
सुतान् பிள்ளைகளை
छेभे பெற்றாள்.

सुप्रभाऽजनयच्चापि पुत्रान् पञ्चाशतं पुनः । संहारान्नाम दूर्धर्षान्दुराक्रामान् बलीयसः ॥

अपि च “மேலும்
सुप्रभा पुनः சுப்பிரபையோ
வென்றால்
दूर्धर्षान् தகையமுடியாதவர்க
ளான,
दुराक्रामान् பழுதுபடாதவர்க
ளான,

बलीयसः பலசாலிகளான,
संहारान् ஸம்ஹாரர்கள்
नाम என்ற
पञ्चाशतं ஐநூறு
पुत्रान् பிள்ளைகளை
अजनयत् பெற்றாள்.

तानि चास्त्राणि वेत्त्येष यथावत् कुशिकात्मजः । अपूर्वाणां च जनने शक्तो भूयश्च धर्मवित् ॥

तानि “அந்த
अस्त्राणि च அஸ்திரங்களையும்,
धर्मवित् தர்மவித்தான
कुशिकात्मजः குசிகரின் புதல்வர்,
यथावत् முழுமையும்

वेत्ति உள்ளபடி அறிந்தி
एषः இவர் |ருக்கரூர்.
अपूर्वाणां புதியவைகளின்
भूयः च இவைகளுக்கு மேலாய்
जनने च சிருஷ்டிப்பதிலும்
शक्तः சக்தர்.

एवंवीर्यो महातेजा विश्वामित्रो महायशः । तेनास्य मुनिमुख्यस्य धर्मज्ञस्य महात्मनः ॥
न किञ्चिदप्यविदितं भूतं भव्यं च राघव । न रामगमने राजन् संशयं गन्तुमर्हसि ॥

विश्वामित्रः विश्वामीத்திரர்
एवंवीर्यः இப்படிப்பட்ட பராக்
கிரமமுடையவர்.
महायशः மிகப்புக்கழ்பெற்றவர்.
महातेजा: மஹா தேஜஸ்வீ.
महात्मनः மஹாத்மாவான
धर्मज्ञस्य தர்மஞ்ஞான
मुनिमुख्यस्य முனிச்சுரேஷ்டரான
अस्य இவருக்கு
भूतं நடந்தது

भव्यं நடக்கப்போகிறது
अविदितं அறியப்படாதது
किञ्चित् अपि न கொஞ்சமுமில்லை.
तेन ஆதலால்
राजन् ஒ! அரசரே!
रामगमने இராமனை அனுப்பும்
विश्वयत्नத்தில்
संशयं அறிச்சிதாபுத்தியை
गन्तुं அடைய
अर्हसि न கூடாது.

तेषां निग्रहणे शक्तः स्वयं च कुशिकात्मजः । तव पुत्रहितार्थाय त्वामुपेत्याभियाचते ॥

तेषां “அவைகளுடைய
निग्रहणे திரஸ்காரத்திலும்
कुशिकात्मजः குசிகரின் புதல்வர்
स्वयं च தாமே
शक्तः சக்தர்.

तव உம்முடைய
पुत्रहितार्थाय புத்திரனின் பிரயோ
ஜனத்தின்பொருட்டு
त्वां உம்மை
उपेत्य அடைந்து,
अभियाचते யாசிக்கிறார்.”

इति मुनिवचनात् प्रसन्नचित्तो रघुवृषभश्च मुमोद भास्वराङ्गः ।

गमनमभिरूरो च राघवस्य प्रथितयशः कुशिकात्मजाय बुद्ध्या ॥ २२ ॥

इति என்ற
मुनिवचनात् முனிவர் சொல்லால்
रघुवृषभः இராகுசிரேஷ்டர்
प्रसन्नचित्तः மனக்கலக்கம் நீங்கின
வரையும்
भास्वराङ्गः च ஒளியடைந்தவராயும்
मुमोद சந்தோஷமடைந்தார்.

प्रथितयशः புகழ்பெற்ற யசஸ்ஸு
டையவர்.
कुशिकात्मजाय குசிக புத்திரருக்காக
राघवस्य இராகவருடைய
गमनं செல்லுதலுக்கு
बुद्ध्या மனம்
अभिरूरो இசைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 755

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे प्रथमेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முதல்தினத்தில்
கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நிதாவஸ்யமேதயஜ்ஜவாடே ட்வாவி்ஸதி டிநேபு ரீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
 ட்விரீதயே஽ஹி வாலகாண்டே ட்வாவி்ஸசர்஑மாரஸ்ய சதுஸ்வத்வாரி்ஸசர்஑பர்யந்ந் (756—1416 ஸ்லோகா):

ரீதா: தஸின் டிநே ரீதா: ஸ்லோகா: 661]

[ஆதிகயில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதயில் அசுவமேதயாகஸலையில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 இரண்டாம்தினத்தில் பாலகாண்டம் இருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கம் முதல்
 44-ாவது ஸர்க்கம்வரை (756—1416) கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 661.]

ட்வாவி்ஸ: சர்஑:—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 22 ||

விஸ்வமித்ரப்ரஸ்தானம்—லிகவாமித்திரர் புறப்படுவது.

தயா வஸிஸ்டே ட்ருவதி ராஜா ட்ஷரதஸ்தடா | ப்ரஹ்ஸ்டனோ ராமபாஜுஹவ சலக்ஷ்மணம் || 1 ||

வஸிஸ்டே	வலிஷ்டர்	ப்ரஹ்ஸ்டன:	பிரசன்னமுகராய்,
தயா	மேற்சொல்லியவண் ணம்	தடா	அக்காலத்தில்
ட்ருவதி	சொல்லியபொழுது	சலக்ஷ்மணம்	லக்ஷ்மணரோடுகூடின
ட்ஷரத: ராஜா	தசரத மன்னர்	ராமம்	ஸ்ரீராமரை
		பாஜுஹவ	அழைத்தார்.

கூதஸ்வஸ்யயந் மாத்ரா பித்ரா ட்ஷரதேந் ச | புரோதஸா வஸிஸ்டேந் மஜ்ஜுலேரபிமானித்ரதம் || 2 ||

ச புத்ரம் மூர்யுபாப்ராய ராஜா ட்ஷரத: ப்ரியம் | ட்டௌ குஸிகபுத்ராய சுப்ரீதேநான்தராத்மனா ||

மாஸா	தாயாரா லும்	புத்ரம்	புதல்வனை
பிஸா	பிதாவான	ச:	அந்த
ட்ஷரதேந் ச	தசரதாரா லும்	ட்ஷரத: ராஜா	தசரத மன்னர்
கூதஸ்வஸ்யயந்	ஆசீர்வாதமடைந்தவ	மூர்யி	உச்சியில்
புரோதஸா	வம்சகுருவான [ரும்,	உபாப்ராய	மோர்ந்து
வஸிஸ்டேந்	வலிஷ்டரால்	சுப்ரீதேந்	மிகஸந்துஷ்டியடை
மஜ்ஜுலே:	மங்களஸூக்திகளால்	அந்தராத்மனா	மனதோடு [ந்த
அபிமானித்ரதம்	ஜபிக்கப்பட்டவரு	குஸிகபுத்ராய	குசிகரின்புத்திரருக்கு
ப்ரியம்	அருமை [மான	ட்டௌ	அதினம் செய்தார்.

ததோ வாயு: சுலஸ்யஸர்஑ோ நிரஜஸ்கோ வவோ தடா | விஸ்வாமித்ரபத்ரம் ராமம் ட்டுஷ்டா ராஜிவலோசனம் ||

தத:	அவ்விடத்தில்	ட்டுஷ்டா	அறிந்து,
வாயு:	வாயு,	தடா	அப்பொழுது
ராஜிவலோசனம்	செந்தாமரைக்கண்ண	சுலஸ்யஸர்஑:	சுகமான ஸ்பர்சமு
ராமம்	ஸ்ரீராமரை [னை		டையவனாய்
விஸ்வாமித்ரபத்ரம்	விச்வாமித்திரரின் அ	நிரஜஸ்க:	தூசியில்லாதவனாய்
	தினத்திலிருப்பவராய்	வவோ	விசினான்.

पुष्पवृष्टिर्हिहत्यासीदेवदुन्दुभिनिस्वनः । शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषः प्रयाते तु महात्मनि ॥ ५ ॥

महात्मनि	மஹாத்மா	देवदुन्दुभि-	}	தேவதுந்துபியின் சப்
प्रयाते तु	பிரயாணம் புறப்பட் டவளவில்	निस्वनः		
महति	பெருதான	शङ्खदुन्दुभि-	}	சங்கம், துந்துபி இ
पुष्पवृष्टिः	பூமாரியும்,	निर्घोषः		
		आसीत्		வைகளின் வாத்திய உண்டாயிற்று. [மும்,

विश्वामित्रो ययावध्रे ततो रामो महायशः । काकपक्षधरो धन्वी तं च सौमित्रिरन्वगात् ॥

अध्रे	முதலில்	धन्वी	விற்பிடித்தகையரான
विश्वामित्रः	விச்வாமித்தார்,	रामः	ராமர்,
ययौ	சென்றார்,	च	அன்றியும்
ततः	அவருக்குப்பின்	तं	அவரை
महायशः	மஹாயசஸ்வியான	सौमित्रिः	(சமித்திரையின் புதல் வர்) இலக்சுமணர்
काकपक्षधरः	பக்கக்குடுமிகள் தரித் தவரான	अन्वगात्	பிண்டொடர்ந்து சென்றார்.

कलापिनौ धनुष्पाणी शोभयानौ दिशौ दश । विश्वामित्रं महात्मानं पञ्चशीर्षाविवोरगौ ॥
तदा कुशिकपुत्रं तु धनुष्पाणी स्वलङ्कृतौ । बद्धगोधाङ्गुलित्राणौ खड्गवन्तौ महाद्युती ॥
कुमारौ चारुवपुषौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । अनुजग्मतुरक्षुद्रौ पितामहमिवाश्विनौ ॥
स्थाणुं देवमिवाचिन्त्यं कुमारविष पावकी ॥ ९ ॥

तदा	அப்பொழுது	चारुवपुषौ	அழகுள்ள சீரமு டைய
कलापिनौ	அம்புராத்தூணிகளை யுடையவர்களாய்	भ्रातरौ	சகோதரர்களான
धनुष्पाणीः	கைகளில் விற்பிடித்த வர்களாய்,	रामलक्ष्मणौ तु	இராமர் இலக்சுமணர் இவ்விருவர்களும்
पञ्चशीर्षौ	ஐந்துதலை	पावकी	அக்னியிலுண்டான
उरगौ	நாகங்கள்	{	இரண்டு குமாரர்கள் (அதாவது, கந்தன், விசாகன் இவ்விருவர் கள்)
इव	போல்,		
दश	பத்து		
दिशः	திசைகளை	कुमारौ	எண்ணுதற்கரிய
शोभयानौ	ஒளியிளங்கச் செய்கிற வர்களாய்,	अचिन्त्यं	உருத்திர (சங்கர)
स्वलङ्कृतौ	நன்றாயலங்கரிக்கப்ப ட்டவர்களான	स्थाणुं	தேவரை
महाद्युती	ஒளிநிறம்பியவர் களான	देव	போல்,
कुमारौ	இளம்பருவமுள்ள	इव	அழகான
		अश्विनौ	அசுவினீதேவர்கள்
		पितामहं	பிரம்மதேவரை

ஐவ போல்,
 க்ருஷிகபுத் குசிகரின் புதல்வரான
 மஹாபத்மாவான
 விஸ்வமித் விச்வாமித்திரரை,
 ஧்ருஷ்யாணி கைகளில் விற்பிடித்
 தவர்களாய்,

बद्धगोषाङ्गुलि- } கட்டப்பட்ட உடம்புத்
 त्रिणी } தோஷினால் செய்யப்
 பட்ட விரல்முடிகளை
 खड्गवन्तौ யுடையவர்களாய்,
 अनुजम्मतुः கத்தியுடையவர்க
 பின் துடர்ந்து [ளாய்,
 சென்றார்கள்.

अध्यर्धयोजनं गत्वा सरस्वा दक्षिणे तटे । रामेति मयुरां वार्णीं विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥

விஸ்வமித்: விச்வாமித்திரர்
 சர்ஸ்வா: ஸரஸ்ருததியின்
 தக்ஷிணே தென்
 தடே கரையில்
 அப்யர்஧யோஜனம் ஒன்றரை யோஜனை
 ரத்வா சென்று,

राम इति இராம! என்று
 (அழைத்து),
 मयुरां அழகான
 वार्णीं பின் வரும் வார்த்தை
 யை
 अभ्यभाषत சொன்னார்.

गृहाण वत्स सलिलं मा भूत्कालविपर्ययः । मन्त्रग्रामं गृहाण त्वं बलामतिबलां तथा ॥११॥

வத்ஸ “ஓ! குழந்தாய்!
 சலிலம் ஜலத்தை
 ருஹாண எடு.
 காலவிபர்யய: காலதாமதம்
 மா பூத் வேண்டாம்.

मन्त्रग्रामं எல்லா மந்திரங்க
 बलां பலையையும், [எடங்ஙிய
 तथा அவ்வாறே
 अतिबलां அதிபலையையும்
 त्वं நீ
 गृहाण பெற்றுக்கொள்.

न श्रमो वा ज्वरो वा ते न रूपस्य विपर्ययः । न च सुप्तं प्रपत्तं वा धर्षयिष्यन्ति नैर्ऋताः ॥

தே “உனக்கு
 ஶ்ரம: களைப்பு
 ந இராது.
 ஜ்வர: வா பிணியும்.
 ரூபஸ்ய உருவத்தின்
 விபர்யய: ச வாடுதலும்
 ந இராது.

वा மேலும்
 सुप्तं தூங்குகிற
 वा அல்லது
 प्रपत्तं சோர்ந்திருக்கிற
 உனக்கு
 नैर्ऋताः இராக்கூஸர்கள்,
 न धर्षयिष्यन्ति அபாயமுண்டாக்கார்
 கள்.

न बाह्वोः सदृशो वीर्यं पृथिव्यामस्ति कश्चन । त्रिषु लोकेषु वा राम न भवेत्सदृशस्तव ॥

பாஹ்வோ: “புஜங்களுடைய
 வீர்யே வீர்யத்தில்
 சத்ருஷ: ஸமானமானவன்,
 பூதிரிய்யா பூமியில்
 கஷ்ண ஒருவனும்
 ந ஸ்தி இல்லை.

राम இராம!
 वा அன்றியும்
 त्रिषु लोकेषु முவ்வுலகங்களில்
 तव உனக்கு
 सदृशः ஒப்பானவன்
 न भवेत् உண்டாகான்.

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் || 23 ||

कामाश्रमगमनम्—காமாச்ரமத்திற்குப் போவது.

प्रभातायां तु शर्वर्यौ विश्वामित्रो महासुनिः । अभ्यभाषत काकुत्स्थं शयानं पर्णसंस्तरे ॥

शर्वर्यौ இரவு
प्रभातायां तु விடிந்தவளவில்
महासुनिः மஹா முனிவரான
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்
पर्णसंस्तरे தர்ப்பைப்படுக்கையில்

शयानं படுத்திருக்கிற
काकुत्स्थं காகுத்தஸ்தரைப்
பார்த்து,
अभ्यभाषत பின்வருமாறு
சொன்னார்.

कौसल्यासुप्रजा राम पूर्वा सन्ध्या प्रवर्तते । उत्तिष्ठ नरशार्दूल कर्तव्यं दैवमाह्निकम् ॥ 2 ॥

कौसल्यासुप्रजः “கௌ ஸல்யையின்
செல்வக்குமார !
राम ஸ்ரீராம !
नरशार्दूल புருஷோத்தம !
पूर्वा காலே
सन्ध्या ஸந்தியாகாலம்

प्रवर्तते நெருங்குகிறது.
दैवं தேவர்கள் ஸம்மந்த
மான
आह्निकं தினக்கடமை
कर्तव्यं செய்யத்தக்கது.
उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.

महर्षेः परमोदारं वचः श्रुत्वा नरोत्तमौ । स्नात्वा कृतोदकौ वीरौ जेपतुः परमं जपम् ॥

महर्षेः மஹா முனிவருடைய
परमोदारं வெகு கம்பீரமான
वचः வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
नरोत्तमौ மனிதச்சேஷ்டர்க
ளான
वीरौ இரு வீரர்கள்,

स्नात्वा ஸ்நானம்செய்து,
कृतोदकौ { அர்க்யம் முதலியவை
களைக் கொடுத்தவர்
களாய்,
परमं உயர்ந்த
जपं ஜபத்தை
जेपतुः ஜபித்தனர்.

कृताह्निकौ महावीर्यौ विश्वामित्रं तपोधनम् । अभिवाद्याभिसंहृष्टौ गमनायोपतस्थतुः ॥ 4 ॥

कृताह्निकौ நித்யகர்மங்களைச் செய்
துமுடித்தவர்களாய்
महावीर्यौ மகா சூரர்களிருவர்கள்
तपोधनं தபோநிதியான
विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரை

अभिवाद्य தண்டணிட்டு
अभिसंहृष्टौ அதி ஸந்துஷ்டர்க
ளாய்
गमनाय புறப்படுவதற்கு
उपतस्थतुः எதிராகயிருந்தார்கள்.

तौ प्रयातौ महावीर्यौ पुण्यां त्रिपथगां नदीम् । ददृशाते ततस्तत्र सरय्याः सङ्गमे शुभे ॥
तत्राश्रमपदं पुण्यमृषीणामुग्रतेजसाम् । बहुवर्षसहस्राणि तप्यतां परमं तपः ॥ 6 ॥

ततः அப்பொழுது
प्रयातौ புறப்பட்டவர்களான,
महावीर्यौ மஹா சூரர்களான

तौ அவ்விருவர்கள்
सरय्याः ஸரயூநதியினுடைய
शुभे பாவனமான

तव	அந்த
सङ्गमे	சேருமிடத்தில்
विपथगां	திரிபுதகையென்கிற
पुण्यां	புணிய
नदीं	நதியையும்,
तव	அங்கு
बहुवर्षसहस्राणि	அனேகாயிர வருஷ காலம்
परमं	உக்கிருஷ்டமான

तपः	தவத்தை
तप्यतां	புரிகிற
उग्रतेजसां	உக்ரமான தேஜஸ் ஸையுடைய
ऋषीणां	ரிஷிகளின்
पुण्यं	பாவனமான
आश्रमपदं	ஆசிராமஸ்தானத்தை யும்
दशशते	பார்த்தார்கள்.

तं दृष्ट्वा परमप्रीतौ राघवौ पुण्यमाश्रमम् । ऊचतुस्तं महात्मानं विश्वामित्रमिदं वचः ॥ ७ ॥

तं	அந்த
पुण्यं	பரிசுத்தமான
आश्रमं	ஆசிராமத்தை
दृष्ट्वा	பார்த்து,
परमप्रीतौ	மிக ஸந்தோஷ மடைந்த
राघवौ	ரகுலத்திலுதித்த அவ்விருவர்கள்

महात्मानं	மஹா தீமாவான
तं	அந்த
विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை (பார்த்து)
इदं	பின்வரும்
वचः	வார்த்தையை
उचतुः	சொன்னார்கள்.

कस्यायमाश्रमः पुण्यः को न्वस्मिन् वसते पुमान् । भगवच्छ्रोतुमिच्छावः परं कौतूहलं हि नौ ॥

भगवन्	“பகவானே !
अयं	இந்த
पुण्यः	பரிசுத்தமான
आश्रमः	ஆசிராமம்
कस्य	யாருடையது ?
कः पुमान्	எந்த புருஷன்
अस्मिन्	இதில்

वसते नु	வஸிக்கிறன் ?
श्रोतुं	கேட்க
इच्छावः	விரும்புகிறோம்.
नौ	எங்களிருவர்களுக்கு
कौतूहलं	தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமெனுமாரசை
परं हि	அதிகமல்லவா !”

तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा प्रहस्य मुनिपुङ्गवः । अब्रवीच्छ्रुयतां राम यस्यायं पूर्व आश्रमः ॥ ९ ॥

मुनिपुङ्गवः	முனிச்சீரேஷ்டர்
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
तत् वचनं	அவ்வார்த்தையை
श्रुत्वा	கேட்டு
प्रहस्य	புன்னகைசெய்து
अब्रवीत्	சொன்னார்.

राम	“ஓ! இராம!
अयं	இது
यस्य	எவனுடைய
पूर्वः	முந்தின
आश्रमः	ஆசிராமம் (என்பது)
श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.

कन्दर्पो मूर्तिमानासीत् काम इत्युच्यते बुधैः

॥ १० ॥

बुधैः	“பண்டிதர்களால்
कामः इति	காமன் என்று
उच्यते	சொல்லப்படுகிறான் (எவனோ)

कन्दर्पः	அம்மன்மதன்,
मूर्तिमान्	வடிவமுடையவனும்,
आसीत्	இருந்தான்.

तपस्यन्तमिह स्थाणुं नियमेन समाहितम् । कृतोद्वाहन्तु देवेशं गच्छन्तं समरुद्रणम् ॥

धर्षयामास दुर्मेधा हुङ्कृतश्च महात्मना

॥ ११ ॥

इह “இவ்விடத்தில்
नियमेन நியமத்துடன்
तपस्यन्तं தபம்புரிகிறவராய்,
समाहितं ஸமாதியுடையவராய்,
कृतोद्वाहं விவாஹமானவராய்,
समरुद्रणं தேவகணங்களுோடு
गच्छन्तं கூடினவராய்,
காலங்கழிப்பவராய்,

देवेशं தேவதைகளுக்கு
स्थानुं तु சிவப்பிரானையும்,
दुर्मेधा: மூடன்
धर्षयामास கெடுக்கமுயன்றான்,
महात्मना மஹாத்மாவினாலேயே
हुङ्कृत: च “ஹும்”காரமுடம்
செய்யப்பட்டான்.

निर्दग्धस्तस्य रौद्रेण चक्षुषा रघुनन्दन । व्यशीर्यन्त शरीरात् स्वात् सर्वगात्राणि दुर्मते: ॥

रघुनन्दन “ரகுவம்சத்தில்
रौद्रेण பிறந்தவனே!
चक्षुषा கண்ணுலே
निर्दग्ध: எரிக்கப்பட்டான்.

तस्य அந்த
दुर्मते: துர்மதியினுடைய
स्वात् தனது
शरीरात् சரீரத்திலிருந்து
सर्वगात्राणि எல்லா உருவங்களும்
व्यशीर्यन्त சிதறின.

तस्य गात्रं हतं तत्र निर्दग्धस्य महात्मन: । अशरीर: कृत: काम: क्रोधादेवैश्वरेण हि ॥

महात्मना “மஹாத்மாவினால்
निर्दग्धस्य எரிக்கப்பட்ட
तस्य அவனுடைய
गात्रं சரீரம்
तत्र அவ்விடத்தில்
हतं நாசமடைந்தது.

काम: कामன்
देवैश्वरेण தேவேச்வரரால்
क्रोधात् கோபத்தால்
अशरीर: சரீரமற்றவனாக
कृत: செய்யப்பட்டான்.
हि இது பிரவித்தம்.

अनङ्ग इति विख्यातस्तदाप्रभृति राघव । स चाङ्गविषय: श्रीमान् यत्नाङ्गं स मुमोच ह ॥

राघव “ஓ! ராகவ!
तदाप्रभृति அன்றுமுதல்
अनङ्ग: அனங்கன் (உருவ
इति என்று [மற்றவன்]
विख्यात: பேர்பெற்றான்.
यत्न எவ்விடத்தில்

स: அவன்
अङ्गं मुमोच அங்கத்தை இழந்
स: च அதுதான் [தானே;
श्रीमान् பூதியுள்ள
अङ्गविषय: அங்கநாடு.
ह ஆச்சரியம்!

तस्यायमाश्रम: पुण्यस्तस्येमे मुनय: पुरा । शिष्या धर्मपरा वीर तेषां पापं न विद्यते ॥

अयं இந்த
पुण्य: आश्रम: பரிசுத்தமானஆசிரமம்
तस्य அவருடையது.
इमे मुनय: இந்த முனிவர்கள்
पुरा முன்பு
तस्य அவருடைய

शिष्या: சிஷ்யர்கள்.
वीर வீர!
धर्मपरा: தர்மாத்மாக்கள்.
तेषां அவர்களுக்கு
पापं विद्यते न பாபம் இல்லை.

इहाद्य रजनीं राम वसेम शुभदर्शन । पुण्ययोः सरितोर्मध्ये श्वस्तरिष्यामहे वयम् ॥ १६ ॥

शुभदर्शन	“மங்கனாகரமான பரர்வையுடைய	सरितोः	இவ்விரண்டு நதிகளு
राम	ஸ்ரீராம!	मध्ये	மத்தியில் [டைய
वयं	நாம்	अद्य	இன்று
इह	இவ்விடத்தில்	रजनीं	இரவு
पुण्ययोः	பரிசுத்தங்களான	वसेम	வஸிப்போம்.
		श्वः	நானைக்கு
		तरिष्यामहे	தாண்டுபோம்.

अभिगच्छामहे सर्वे शुचयः पुण्यमाश्रमम् । स्नाताश्च कृतजप्याश्च हुतहव्या नरोत्तम ॥ १७ ॥

इह वासः परो राम सुखं वत्स्यामहे वयम् ॥ १८ ॥

नरोत्तम	“புருஷோத்தம!	स्नाताः	ஸ்னானம் செய்தவர்
राम	ஸ்ரீராம!		களாய்
इह	இவ்விடத்தில்	शुचयः	பரிசுத்தர்களாய்
वासः	வாஸம்	कृतजप्याः च	ஐபம் செய்தவர்களாய்
परः	சிலாக்கியம்.	हुतहव्याः च	ஹோமம் செய்தவர்
वयं	நாம்		களாய்
सुखं	சுகமாக	पुण्यं	பரிசுத்தமான
वत्स्यामहे	வவசிப்போம்.	आश्रमं	ஆசிரமத்தை
सर्वे	எல்லோரும்	अभिगच्छामहे	புகுவோம்”.

तेषां संवदतां तत्र तपोदीर्घेण चक्षुषा । विज्ञाय परमप्रीता मुनयो हर्षमागमन् ॥ १९ ॥

तल	அங்குள்ள	चक्षुषा	ஞானக்கண்ணால்
तेषां	அவர்கள்	विज्ञाय	அறிந்து,
संवदतां	பேசிக்கொண்டிருக்கு	परमप्रीताः	மிகக் களிப்புற்றவர்
मुनयः	ரிஷிகள் [மளவில்		களாய்
तपोदीर्घेण	தவத்தினால் தீர்க்க	हर्षं	ஸந்தோஷத்தை
	டான	आगमन्	அடைந்தார்கள்.

अर्घ्यं पाद्यं तथाऽऽतिथ्यं निवेद्य कुशिकात्मजे । रामलक्ष्मणयोः पश्चादकुर्वन्नतिथिक्रियाम् ॥

कुशिकात्मजे	குசிகரின் புத்திரரி டத்தில்	निवेद्य	செய்து,
अर्घ्यं	அர்க்கியத்தையும்	पश्चात्	பின்பு
पाद्यं	பாத்யத்தையும்	रामलक्ष्णयोः	இராமன், இலக்ஷ்ம
तथा	அப்படியே [யும்		ணன் இவர்களுக்கு
आतिथ्यं	அதிதிஸ்தகாரத்தை-	अतिथिक्रियां	அதிதிபூஜையை
		अकुर्वन्	செய்தார்கள்.

सत्कारं समनुप्राप्य कथाभिरभिरञ्जयन् । यथाहमजपन् सन्ध्यामृषयस्ते समाहिताः ॥२१॥

ते	அந்த	अभिरञ्जयन्	மகிழ்ச்செய்தார்கள்.
ऋषयः	முனிவர்கள்	समाहिताः	ஏகாக்ரகித்தர்களாய்
सत्कारं	ஸத்தாரத்தை	सन्ध्यां	சந்தியை
समनुप्राप्य	செய்து முடித்து,	यथाहं	உசிதப்படி
कथाभिः	கதைகளினால்	अजपन्	ஜபம்செய்தார்கள்.

तत्र वासिभिरानीता मुनिभिः सुव्रतैः सह । न्यवसन् सुसुखं तत्र कामाश्रमपदे तदा ॥२२॥

तत्र	அங்கு	तत्र	அந்த
वासिभिः	வவர்க்கிற	कामाश्रमपदे	காமாச்ரமஸ்தானத்
सुव्रतैः	நல்ல விரதமுடைய		தில்
मुनिभिः सह	முனிவர்களோடுகூட	तदा	அப்பொழுது
आनीताः	அழைத்துப்போகப்	सुसुखं	மிகச்சுகமாக
	பட்டவர்களாய்	न्यवसन्	வஸித்தார்கள்.

कथाभिरभिरामाभिरभिरामौ नृपात्मजौ । रमयामास धर्मात्मा कौशिको मुनिपुङ्गवः ॥२३॥

धर्मात्मा	தர்மா த்மாவான	कथाभिः	கதைகளினால்
मुनिपुङ्गवः	முனிச்சேஷ்டரான	अभिरामौ	அதிக அழகான
कौशिकः	விச்வாமித்திரர்	नृपात्मजौ	இராஜகுமாரர்களிரு
अभिरामाभिः	அதிக அழகான		வரை
		रमयामास	களிக்கச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 801

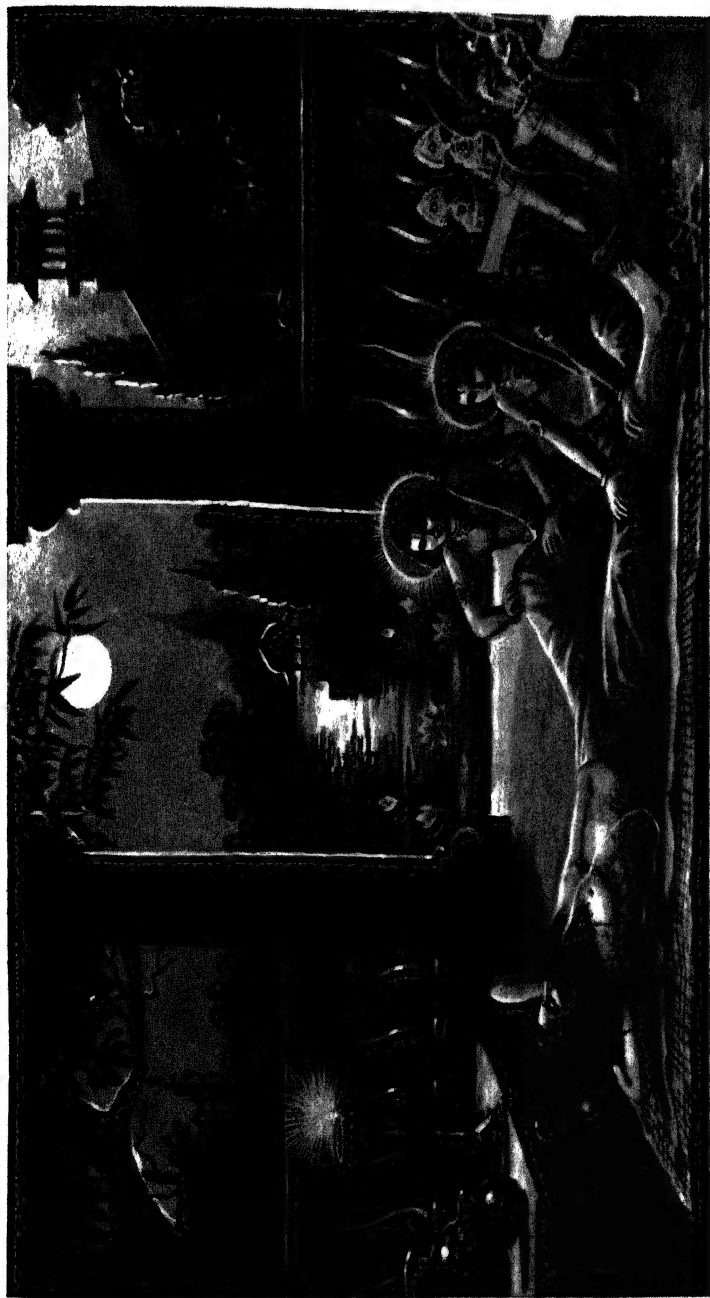

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

ताटकावनगमनम्—தாடகாவனத்திற்குப் போவது.

ततः प्रभाते विमले कृत्वाऽऽह्निकमरिन्दमौ । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य नद्यास्तीरमुपागतौ ॥१॥

ततः	அவ்விடத்தில்	कृत्वा	செய்து,
विमले	நிர்மலமான	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
प्रभाते	காலையில்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
अरिन्दमौ	சத்ருத்வம்சகர்	नद्याः	நதியினுடைய
	நிருவார்,	तीरं	கரையை
आह्निकं	தினக்கடமையை	उपागतौ	சேர்ந்தார்கள்.

मुनिवर सयत कीन्ह तव जाई । लग्न चरण चापन दंड भाई ॥

ते च सर्वे महात्मानो मुनयः संशितव्रताः । उपस्थाप्य शुभां नावं विश्वामित्रमथाब्रुवन् ॥

महात्मानः	மஹாத்மாக்களான	नावं	ஓடத்தை
संशितव्रताः	முடிவுற்ற விரத முடையவர்களான	उपस्थाप्य	வரவழைத்து,
ते	அந்த	अथ	பின்பு
मुनयः	முனிவர்கள்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைப் பார்த்து,
सर्वे च	எல்லோரும்	अब्रुवन्	பின்வருமாறு
शुभां	நல்ல		சொன்னார்கள்.

आरोहतु भवान्नावं राजपुत्रपुरस्कृतः । अरिष्टं गच्छ पन्थानं मा भूत् कालविपर्ययः ॥

भवान्	“தேவரீர்	अरिष्टं	இனிது
राजपुत्रपुरस्कृतः	{ இராஜகுமாரர்களை முன்னிட்டுக்கொண் டவராய்,	पन्थानं	வழியை
नावं	ஓடத்தில்	गच्छ	செல்விடாக.
आरोहतु	ஏறக்கடவீர்.	कालविपर्ययः	காலதாமதம்
		मा भूत्	ஆகவேண்டாம்.”

विश्वामित्रस्तथैत्युक्त्वा तानृषीनभिपूज्य च । ततार सहितस्ताभ्यां सरितं सागरङ्गमाम् ॥

विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	अभिपूज्य	மரியாதை செய்து,
तथा	“அப்படியே”	ताभ्यां	அவ்விருவர்களைடு
इति	என்று	सहितः	கூடினவராய்
उक्त्वा	சொல்லி,	सागरङ्गमां	கடலேநோக்கி ஓடும்
तान्	அந்த	सरितं	நதியை
ऋषीन् च	ரிஷிகளையும்	ततार	தாண்டினார்.

ततः शुश्राव तं शब्दमतिसंभवर्धितम् । मध्यमागम्य तोयस्य सह रामः कनीयसा ॥ ५ ॥

कनीयसा	இளையவனோடு	ततः	அங்கு
सह	கூட	अतिसंभवर्धितं	அதிககுழப்பத்துடன் விருத்தியடைகிற
रामः	ஸ்ரீராமர்,	तं	அந்த
तोयस्य	ஜலத்தின்	शब्दं	சப்தத்தை
मध्यं	நடுவை	शुश्राव	கேட்டார்.
आगम्य	அடைந்து,		

अथ रामः सरिन्मध्ये पप्रच्छ मुनिपुङ्गवम् । वारिणो मिथ्यमानस्य किमयं तुमुलो ध्वनिः ॥

अथ	அப்பொழுது	मिथ्यमानस्य	“பிளக்கப்பட்ட
रामः	ஸ்ரீராமர்	वारिणः	ஜலத்தினுடைய
सरिन्मध्ये	நடுநதியில்	तुमुलः	கம்பிரமான
मुनिपुङ्गवं	ரிஷிச்ரேஷ்டரை	ध्वनिः	சப்தம்
पप्रच्छ	கேட்டார்.	अयं किम्	இது ஏன் ?”

स वनं घोरसङ्काशं दृष्ट्वा नरवरात्मजः । अविप्रहतमैश्वराकः पप्रच्छ मुनिपुङ्गवम् ॥ १२ ॥

ச: ஆந்த
 ऐசுவாக: இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவ
 ரான
 நரவராत्मज: மனிதச்சரேஷ்டரின்
 புத்திரர்
 घोरसङ्काशं கோரரூபமான

अविप्रहतं ஜனஸஞ்சாரமில்லாத
 वनं வனத்தை
 दृष्ट्वा பார்த்து,
 मुनिपुङ्गवं முனிச்சரேஷ்டரை
 पप्रच्छ கேட்டார்.

अहो वनमिदं दुर्गं झिल्लिकागणनादितम् । भैरवैः श्वापदैः पूर्णं शकुन्तैर्दारुणस्वनैः ॥ १३ ॥
 नानाप्रकारैः शकुनैर्वाश्यद्विभैरवैः स्वनैः । सिंहव्याघ्रवराहैश्च वारणैश्चोपशोभितम् ॥ १४ ॥
 धवाश्वकर्णखदिरैर्विल्वतिन्दुकपाटलैः । सङ्कीर्णं वदरीभिश्च किमिदं दारुणं वनम् ॥ १५ ॥

अहो ஆச்சரியம்!
 इदं वनं இந்த காடு
 दुर्गं புதுவதற்கரிது.
 झिल्लिकागणनादितं சில்வண்டுகளால் ஒலி
 த்துக்கொண்டிருக்கிற
 भैरवैः பயங்கரங்களான[தும்,
 श्वापदैः கொடியமிருகங்களால்
 दारुणस्वनैः கோரமாகக் கூவுகிற
 शकुन्तैः பறவைகளால்
 पूर्णं நிரம்பியதும்,
 नानाप्रकारैः பற்பல
 भैरवैः பயங்கரங்களான
 स्वनैः சப்தங்களால்
 वाश्यद्विः கோரமாய் கூவுகிற
 शकुनैः பசுளிகளாலும்,

सिंहव्याघ्रवराहैः च சிங்கம், புலி, பன்றி
 இவைகளாலும்
 वारणैः च யானைகளாலும்
 उपशोभितं விளங்குகிறதும்,
 धवाश्वकर्ण- } தவம், அச்வகர்ணம்,
 खदिरैः च } கதிரம் என்கிற மர
 विल्वतिन्दुक- } பில்வம், திந்துகம், பா
 पाटलैः } டலம் என்கிற மரவி
 சேஷங்களாலும்
 वदरीभिः च இலந்தைமரங்களாலும்
 सङ्कीर्णं அளர்விறங்கிறதும்,
 दारुणं பயங்கரமானதுமான
 इदं இது
 किं वनम् என்ன காடு?

तमुवाच महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः । श्रूयतां वत्स काकुत्स्थ यथैतद्दारुणं वनम् ॥

महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியான
 महामुनिः மஹாமுனிவரான
 विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்
 तं அவரை (பார்த்து),
 उवाच (பின்வருமாறு) சொன்
 னார்.

वत्स “ஓ! குழந்தாய்!
 काकुत्स्थ ககுத்ஸ்தவம்சத்த
 एतत् இந்த [வனே!
 दारुणं वनं பயங்கரமான வனம்
 यथा என்னவென்று
 श्रूयताम् கேட்கப்பட்டும்.

एतौ जनपदौ स्फीतौ पूर्वमास्तां नरोत्तम । मलदाश्च कुरूशश्च देवनिर्माणनिर्मितौ ॥ १७ ॥

नरोत्तम “நரச்சரேஷ்டனே!
 एतौ च இவ்விரண்டும்
 पूर्वं முன்பு
 स्फीतौ च சுபிக்ஷமானதும்

देवनिर्माण- } தேவர்களால் உண்டா
 निर्मितौ } க்கப்பட்டதுபோல்
 உண்டாக்கப்பட்ட
 मलदा: மலதங்கள்,
 कुरूशः கரூசங்கள் (என்ற)
 जनपदौ आस्ताम् நாடுகளாயிருந்தன.

इमौ जनपदौ नित्यं विनाशयति राघव । मलदांश्च करुशांश्च ताटका दुष्टचारिणी ॥२८॥

राघव "ஓ! ராகவ!
मलदान् च 'மலதங்களென்றவும்'
करुशान् च 'கருசங்களென்றவும்'
इमौ இவ்விரண்டு
जनपदौ நாடுகளே

दुष्टचारिणी துர்நடத்தையுள்ள
ताटका தாடகை
नित्यं நாடோறும்
विनाशयति நாசம் செய்துகொண்
டிருக்கிறாள்.

सेयं पन्थानमाचार्य वसत्यध्यर्धयोजने । अत एव च गन्तव्यं ताटकाया वनं यतः ॥२९॥

सा इयं அந்த இவள்;
पन्थानं வழியை
आचार्य மறைத்துக்கொண்டு,
अध्यर्धयोजने ஒன்றரையோஜனையில்
वसति வஸிக்கிறாள்.

अत एव இனிமேல்
ताटकाया: தாடகையினுடைய
वनं வனம்
यतः च எங்கோ, அங்கு
गन्तव्यम् போகவேண்டும்.

स्वाहाबलमाश्रित्य जहीमां दुष्टचारिणीम् । मन्त्रियोगादिमं देशं कुरु निष्कण्टकं पुनः ॥

मन्त्रियोगात् என்னுடைய கட்டளை யினால்
स्वाहाबलं உன் புஜபலத்தை
आश्रित्य கொண்டு;
इमां இந்த
दुष्टचारिणीं துர்நடத்தையுடைய
வளை

जहि வெல்லக்கடவாய்.
इमं இந்த
देशं நாட்டை
पुनः மறுபடியும்
निष्कण्टकं பயமற்றதாக
कुरु செய்.

न हि कश्चिदिमं देशं शक्तोऽन्यो गन्तुमीदृशम् । यक्षिण्या घोरया राम उत्सादितमसहया ॥

राम "ஸ்ரீராம!
घोरया பயங்கரமான
असहया வெல்லமுடியாதவ
यक्षिण्या யக்சிணியால் [ளான
ईदृशं இப்படி
उत्सादितं நிர்ஜனமாகச்
செய்யப்பட்ட

इमं இந்த
देशं தேசத்தை
गन्तुं அடைவதற்கு
अन्यः வேறு
कश्चित् ஒருவன்
शक्तः न சக்தனாகிறான் இல்லை
हि அல்லவா!

एतत्ते सर्वमाख्यातं यथैतद्द्वारुणं वनम् । यक्ष्या चोत्सादितं सर्वमद्यापि न निर्वर्तते ॥

एतत् वनं இந்த காடு
सर्वं च ஸமஸ்தமும்
यक्ष्या யக்சிணியினால்
यथा மேற்சொல்லியவண்
द्वारुणं கொடுமையாய் [ணம்
उत्सादितं நிர்ஜனமாக்கப்பட்ட
டது.

अद्य अपि அப்பொழுதும்கூட
निर्वर्तते न திரும்புகிறாள் இல்லை.
एतत् இது
सर्वं எல்லாம்
ते உனக்கு
आख्यातम् சொல்லப்பட்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 518

ताटकावधचोदना—தாடகையைக் கொல்லத் தூண்டுவது.

अप्रमेयस्य	அனவற்ற பிரபாவ
तस्य	அந்த [முடைய
मुनेः	முனிவருடைய
उत्तमं	சிறீரஷ்டமான
वचनं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,

அத	அப்பால்
புருஷதாவுடல்:	மாவிடசுரோஷ்டர்
சுமர்	சுபமான
கிரர்	பின்வரும் வார்த்
	தையை
முயுவா	பதில் சொன்னார்.

முனிபுத்த
யுஷா:
அலபவீரீயா:
சூயந்தே

“முனிசிரேஷ்டரே!
யக்ஞர்கள்
அலப பராக்ரம:மு
நையவர்கள் (என்று)
சொல்ல(கேட்க)ப்படு
கின்றார்கள்.

யதா	ஆப்படியிருக்க
அவளா	ஸ்திரீ
நாகசஹஸ்ரம்	ஆயிரம் யானைகளின்
வல்	பலத்தை
கதம்	எப்படி
धारयति	வாங்குகிறாள்

विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்,
विदितात्मनः	பேர்பெற்ற குகந்தம்
	புத்தியையுடைய
तस्य	அந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
तत् वचनं	அச்சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு
शृङ्गणया	மதுரமான
वाचा	வார்த்தையால்
हृष्यन्	ராய்தோஷிப்பிப்பவ-
सलक्ष्मणं	லக்ச்மணனுடனிருக்
	கிம

अखिन्दमं	பகைவர்களை அழிப்ப
वाक्यं	வருக்கு
अवधीत्	சமர்சாரத்தை
अबला	பின்வருமாறு
बलोत्तरा	ஸ்திரீ [சொன்னார்]
वरदानकृतं	பலத்தில் சிறந்தவள்.
वीर्यं	வரதானத்தால் கிடை
बलं	விரியமுள்ள [த்த
धारयति	பலத்தை
येन	தரிக்கிறார்;
शृणु	எதனுலோ (அதை)
	கேள்.

பூவ்	முற்காலத்தில்
வீரீவாந்	பலபராக்கிரமசாலி
சுருது:	ஸு-கேது [யான
நாம	என்றெரு
மஹாயக்ஷ:	பெரிய யக்ஷன்
ஆசீவ்	இருந்தான்.

सः	அவன்
अनपत्यः	புத்திரர்களில்லாதவ
च	அதனால் [ஆம்,
शुभावहारः	ஆசாரசிலனாய்
महत् तपः	கடுந்தவத்தை
तेपे	புரிந்தான்.

पितामहस्तु सुप्रीतस्तस्य यक्षपतेस्तदा । कन्यारत्नं ददौ राम ताटकां नाम नापतः ॥ ६ ॥

ராம	“ஸ்ரீராம !	नामतः	பெயரினால்
तदा	அப்பொழுது	ताटकां	தாடகை
तस्य	அந்த	नाम	என்ற
यक्षपतेः	யக்ஷபதிக்கு	कन्यारत्नं तु	பெணரத்தினத்தை
सुप्रीतः	ஸந்தோஷமடைந்த		மட்டும்
पितामहः	பிரம்மன்	ददौ	கொடுத்தார்.

ददौ नागसहस्रस्य बलं चास्याः पितामहः । न त्वेव पुत्रं यक्षाय ददौ ब्रह्मा महायशः ॥

पितामहः	பிரம்மதேவர்	तु	ஆனாலும்
अस्याः	இவளுக்கு	महायशः	மஹா யசஸ்வியான
नागसहस्रस्य	ஆயிரம் யானைகளு	ब्रह्मा	பிரம்மா
	டைய	यक्षाय	யக்ஷனுக்கு
बलं च	பலத்தையும்	पुत्रं एव	புத்திரனைமட்டும்
ददौ	கொடுத்தார்.	ददौ न	கொடுக்கவில்லை.

तां तु जातां विवर्धन्तीं रूपयौवनशालिनीम् । शर्शपुत्राय सुन्दाय ददौ भार्यां यशस्विनीम् ॥

जातां	பிறந்த	तां तु	அவளையும்
विवर्धन्तीं	நன்றாக வளர்த்து	शर्शपुत्राय	ஜர்ஜபுத்திரனுன
	வருகிற	सुन्दाय	சந்தனுக்கு
रूपयौवनशालिनीं	ரூபம் யௌவனப்பரு	भार्यां	பார்யையாக
	வமடைந்த	ददौ	கொடுத்தான்.
यशस्विनीं	யசஸ்வினியான		

कस्यचित्त्वथ कालस्य यक्षी पुत्रं व्यजायत । मारीचं नाम दुर्धर्षं यः शापाद्राक्षसोऽभवत् ॥

कस्यचित्	சில	यक्षी	யக்ஷி
कालस्य	காலத்திற்கு	व्यजायत	பெற்றாள்.
अथ	பிறகு	यः तु	எவனோ (அவன்)
मारीचं	மாரீசன்	शापात्	சாபத்தால்
नाम	என்ற	राक्षसः	இராக்ஷஸனாக
दुर्धर्षं	திரஸ்கரிக்கமுடியாத	अभवत्	ஆனான்.
पुत्रं	புத்திரனை		

सुन्दे तु निहते राम साऽगस्त्यमृषिसत्तमम् । ताटका सह पुत्रेण प्रधर्षयितुमिच्छति ॥

राम	இராம !	पुत्रेण सह	புத்திரனோடுகூட
सुन्दे	சந்தன்	ऋषिसत्तमं	முனிச்சேஷ்டரான
निहते तु	அழிந்தவளவில்	अगस्त्यं	அகஸ்தியரை
सा	அந்த	प्रधर्षयितुं	உபத்திரவம்பண்ண
ताटका	தாடகை	इच्छति	யத்தனித்தான்.

ताडिता कामवाणौघैर्धुवती सा दिगम्बरा । रत्यर्थं कृतसंरंभा गायन्ती साऽभ्यधावत ॥

யுவதீ யுவதியான
 दिगम्बरा திகம்பரையான
 सा அவள்
 कामवाणौघै: காமபாணத்திரள்க

களால்

ताडिता पीடிக்கப்பட்டாள்.

रत्यर्थं கூடி ரமிப்பதை
 कृतसंरंभा மனதிற்கொண்டவ
 गायन्ती பாடுபவளாய் [ளாய்
 सा அவள்
 अभ्यधावत எதிர்நோக்கி ஓடி

னாள்.

आपतन्तीं तु तां दृष्ट्वा पुनस्तस्यास्तादा भृशम् । क्रुद्धः कृशानुसङ्काश अगस्त्यो भगवानभूत् ॥

तदा அப்பொழுது
 आपतन्तीं கிட்டி அணுகும்
 तां तु அவளையும்
 तस्या: அவளுடைய
 भृशं அதிதிவ்ரததையும்
 पुन: பலமுறை

राक्षसत्वं भजस्वेति मारीचं व्याजहार सः

सः அவர்
 मारीचं மாரீசனை
 राक्षसत्वं 'இராக்கதனாயிருத்
 தலை

दृष्ट्वा பார்த்து,
 कृशानुसङ्काशः அக்னிக்கு நிகரான
 अगस्त्यः அகஸ்திய
 भगवान् பகவான்
 क्रुद्धः சினங்கொண்டவராக
 अभूत् ஆனார்.

॥ १३ ॥

भजस्व அடை'
 इति என்று
 व्याजहार சபித்தார்.

अगस्त्यः परमक्रुद्धस्ताटकामपि शप्तवान्

पुरुषादी महायक्षी विरूपा विकृतानना । इदं रूपमाहाय दारुणं रूपमस्तु ते ॥ १५ ॥

अगस्त्यः அகஸ்தியர்
 परमक्रुद्धः பரம கோபங்கொண்ட
 வராய்

ताटकां अपि தாடகையையும்
 पुरुषादी "மனிதர்களை பகழிக்கிற
 विरूपा விகாரரூபமுடைய
 विकृतानना விகாரமான முகமு
 டைய

महायक्षी மஹாயக்ஷினியான நீ,

सैषा शापकृतामर्षा ताटका क्रोधमूर्च्छिता । देशमुत्सादयत्येनमगस्त्यचरितं शुभम् ॥ १६ ॥

सा एषा அந்த இந்த
 ताटका தாடகை

शापकृतामर्षा { சாபத்தா லுண்டான
 பொருமையுள்ளவ
 ளாய்

क्रोधमूर्च्छिता கோபத்தால் மெய்மற
 ந்தவளாய்

इदं இந்த
 रूपं ரூபத்தை
 अपाहाय விட்டு,
 दारुणं அதிவேதனையை வி
 னைவிக்கும் கோரமான
 रूपं உருவம்
 ते உணக்கு
 अस्तु உண்டாகட்டும்" (என்
 शप्तवान् சபித்தார். [மு])

अगस्त्यचरितं அகஸ்தியரால் சஞ்சரி
 க்கப்பட்ட

शुभं மங்களமான
 एनं இந்த
 देशं தேசத்தை
 उत्सादयति உபத்திரவப்படுத்து
 கிறாள்.

एनां राघव दुर्वृत्तां यक्षीं परमदाहणाम् । गोब्राह्मणहिताथाय जहि दुष्टपराक्रमाम् ॥१७॥

राघव	“ ஓ! ராகவ!	यक्षीं	யக்ஷினியை
दुर्वृत्तां	துஷ்டநடத்தை யுடைய	गोब्राह्मण- हिताथाय }	பசுக்களுக்கும், பிராம ணர்களுக்கும் நன் மையுண்டாகும்பொ ருட்டு, வதை செய்.
परमदाहणां	மிக பயங்கரையான		
दुष्टपराक्रमां	கீழ்நரபராக்கிரமமு		
एनां	இந்த [டைய	जहि	

न ह्येनां शापसंसृष्टां कश्चिदुत्सहते पुमान् । निहन्तुं त्रिषु लोकेषु त्वामृते रघुनन्दन ॥१८॥

रघुनन्दन	இரகுநுலத்தைக் களி க்கச்செய்வனே!	विषु	மூன்று
शापसंसृष्टां	சாபத்தால் பற்றப் பட்டிருக்கிற	लोकेषु	உலகங்களில்
एनां	இவ்வோ	त्वां कृते	உன்னைத்தவிர
निहन्तुं	வதைக்க	कश्चित्	எந்த
		पुमान् हि	மானிடனும்
		उत्सहते न	துணியான்.

न हि ते स्त्रीवधकृते घृणा कार्या नरोत्तम । चातुर्वर्ण्यहिताथाय कर्तव्यं राजसूनुना ॥१९॥

नरोत्तम	“ மானிடசிரேஷ்ட!	हि	ஏனென்றால்
स्त्रीवधकृते	பெண்பாலைக் கொல் வதில்	राजसूनुना	ராஜகுமாரனாலே
ते	உனக்கு	चातुर्वर्ण्य- हिताथाय }	நான்கு ஜாதியர்களு டைய கேஷ்டத்தின் பொருட்டு
घृणा	அருவருப்பு	कर्तव्यम्	செய்யவேண்டியது.
कार्या न	செய்யத்தக்கதில்லை.		

नृशंसमनृशंसं वा प्रजारक्षणकारणात् । पातकं वा सदोषं वा कर्तव्यं रक्षता सताम् ॥२०॥

नृशंसं	கெடுதியானது;	वा	எப்படியானபோதிலும்
वा	அல்லது	प्रजारक्षण- कारणात् }	பிரஜைகளின் காப்பா ற்றுவதென்பொருட்டு
अनृशंसं	கெடுதியற்றது;	सतां	ஸத்துக்களை
पातकं	பாதகமானது;	रक्षता	ரக்ஷிக்கிற (உன்னாலே)
वा	அல்லது	कर्तव्यम्	செய்யவேண்டியது.
सदोषं	தோஷமுள்ளது;		

राज्यभारनियुक्तानामेष धर्मः सनातनः । अधर्म्यां जहि काकुत्स्थ धर्मो ह्यस्या न विद्यते ॥

राज्यभार- नियुक्तानां }	உலகத்தைப் பாது காத்தலையே நோன் பாகக்கொண்டவர் களுக்கு	काकुत्स्थ	காகுத்தஸ்த!
एषः	இது	अस्याः	இவளுக்கு
सनातनः	நித்யமான	धर्मः	நீதி
धर्मः	தர்மம்.	विद्यते न	இல்லை.
		हि	ஆகையால்
		अधर्म्यां	நீதியற்றவனோ
		जहि	வதை செய்.

श्रूयते हि पुरा शक्रो विरोचनसुतां नृप । पृथिवीं हन्तुमिच्छन्तीं मन्थरामभ्यसूदयत् ॥२२॥

नृप	“அரசே!	हन्तुं	நாசம்செய்ய
श्रूयते	முன்சொல்லிக்	इच्छन्तीं	விரூப்பம்சொண்ட
	கேட்கப்பட்டது	विरोचनसुतां	விரோசனனுடைய
हि	பிரசித்தம்.		பெண்ணை
पुरा	முன்னொரு காலத்தில்	मन्थरां	மந்தரையை
शक्रः	இந்திரன்	अभ्यसूदयत्	கொன்றான்.
पृथिवीं	பூமியை		

विष्णुना च पुरा राम भृगुपत्नी दृढव्रता । अनिन्द्रं लोकमिच्छन्ती काव्यमाता निषूदिता ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	भृगुपत्नी	பிருகுமணீவி
च	அன்றியும்	लोकं	உலகத்தை
पुरा	முன்னொரு காலத்தில்	अनिन्द्रं	இந்திரனில்லாததாக
दृढव्रता	உறுதியான வரதமு	इच्छन्ती	விரும்பினவளாய்
	டைய	विष्णुना	விஷ்ணுவால்
काव्यमाता	சக்கிரனுடைய மாதா	निषूदिता	கொல்லப்பட்டாள்.
	வான		

एतैश्चान्यैश्च बहुमी राजपुत्र महात्मभिः । अधर्मसहिता नार्यो हताः पुरुषसत्तमैः ॥

तस्मादेनां घृणां त्यक्त्वा जहि मच्छासनान्नृप ॥ २४ ॥

राजपुत्र	“ஓ! ராஜகுமார!	हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
एतैः	அப்போர்க்கொத்த	नृप	அரசே!
बहुभिः	அனேக	तस्मात्	ஆனதால்
महात्मभिः च	மஹாத்மாக்களாலும்	मच्छासनात्	எனது ஆக்ஷேபால்
अन्यैः	இதர	एनां	இவளை
पुरुषसत्तमैः च	புருஷச்சீரெட்டர்க	घृणां	அருவருப்பை
अधर्मसहिताः	அதர்மமுள்ள [லும்	त्यक्त्वा	விட்டு,
नार्यः	ஸ்திரீகள்	जहि	வதைசெய்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 857

षड्विंशः सर्गः—இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம் ॥ २६ ॥

ताटकावधः—தாடகையின் வதம்.

मुनेर्वचनमक्रीवं श्रुत्वा नरवरात्मजः । राघवः प्राञ्जलिर्भूत्वा प्रत्युवाच दृढव्रतः ॥ १ ॥

नरवरात्मजः	மனிதச்சீரெட்டரின்	अक्रीवं	கல்மஷம்ற்ற
	புத்திரரான	वचनं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு
दृढव्रतः	உறுதியான வரதமு	प्राञ्जलिः	கைகூப்பினவராய்
	டையவரான	भूत्वा	ஆகி,
राघवः	ஸ்ரீராகவர்,	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதில்
मुनेः	ரிஷியனுடைய		சொன்னார்.

पितृवचननिर्देशात् पितृवचनगौरवात् । वचनं कौशिकस्येति कर्तव्यमविशङ्क्या ॥ २ ॥
 अनुशिष्टोऽस्म्ययोध्यायां गुरुमध्ये महात्मना । पित्रा दशरथेनाहं नावज्ञेयं च तद्वचः ॥ ३ ॥

अयोध्यायां “ अयोத்தியில்
 गुरुमध्ये குருக்களின் நடுவில்
 महात्मना மஹாத்மாவான
 पित्रा தந்தையான
 दशरथेन தசரதரால்
 अहं நான்
 कौशिकस्य கௌசிகருடைய
 वचनं வார்த்தை
 अविशङ्क्या ஸந்தேகமில்லாதபடி
 कर्तव्यं செய்யத்தக்கது,

इति என்று
 अनुशिष्टः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவ
 अस्मि இருக்கிறேன். [கை
 पितुः பிதாவினுடைய
 वचननिर्देशात् வசனநிர்வுடணத்தால்
 पितुः பிதாவினுடைய
 वचनगौरवात् வார்த்தையின் கௌர
 तत् वचः च அந்த வார்த்தையும்
 अवज्ञेयं न தள்ளத்தக்கதில்லை.

सोऽहं पितृवचः श्रुत्वा शासनाद्ब्रह्मवादिनः । करिष्यामि न सन्देहस्तादकावधमुत्तमम् ॥

सः अहं “ அந்த நான்
 पितुः தகப்பனருடைய
 वचः வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 ब्रह्मवादिनः பிரம்மத்தைச் சொல்
 வுகிறவருடைய

शासनात् ஆக்ஞையால்
 उत्तमं உத்தமமான
 तादकावधं தாடகையின்
 வதையை
 करिष्यामि செய்வேன்,
 सन्देहः न ஸம்சயம் இல்லை.

गोब्राह्मणहितार्थाय देशस्यास्य हिताय च । तव चैवाप्रमेयस्य वचनं कर्तुमुद्यतः ॥ ५ ॥

गोब्राह्मण- } பசுக்களுக்கும், பிராம்
 हितार्थाय च } मणारुக்குக்கும் நன்
 மையுண்டாகும்பொ
 ருட்டும்
 अस्य இந்த
 देशस्य நாட்டினுடைய
 हिताय च சகத்தின் பொருட்டும்

अप्रमेयस्य அளவற்ற வைபவமு
 दैव्य
 तव உம்முடைய
 वचनं வார்த்தையை
 एव தக்கணமே
 कर्तुं செய்ய
 उद्यतः ஸித்தன்.

एवमुक्त्वा धनुर्मध्ये बध्वा मुष्टिमरिन्दमः । ज्याघोषमकरोत्तीव्रं दिशः शब्देन पूरयन् ॥ ६ ॥

अरिन्दमः சத்துருக்களையழிப்
 பவர்
 एवं இப்படி
 उक्त्वा சொல்லி,
 धनुर्मध्ये வில்லின் மத்தியில்
 मुष्टि முஷ்டியை
 बध्वा உறுதியாகப்பற்றி,

शब्देन ஒலியால்
 दिशः திக்குகளை
 पूरयन् சப்பிப்பிப்பவராய்
 तीव्रं கடுமையான
 ज्याघोषं நானேற்றலின் ஒலி
 य
 अकरोत् செய்தார்.

तेन शब्देन विप्रस्तास्ताटकावनवासिनः । ताटका च सुसङ्क्रुद्धा तेन शब्देन मोहिता ॥

तेन	அந்த	ताटका च	தாடகையும்
शब्देन	ஒலியினால்	तेन	அந்த
ताटकावन-}	தாடகையின் காட்டில்	शब्देन	சப்தத்தால்
वासिनः }	வவளிக்கிறவர்கள்	सुसङ्क्रुद्धा	அதிக்கக்கோபமுண்ட
विवस्ता:	பயந்தார்கள்.	मोहिता	திகைத்தாள். [வளாய்

तं शब्दमभिनिध्याय राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । श्रुत्वा चाभ्यद्रवत् क्रुद्धा यतः शब्दो विनिःसृतः ॥

राक्षसी	இராக்கூளி	क्रोधमूर्च्छिता	கோபத்தால் மெய்மற
तं शब्दं	அந்த சப்தத்தை	शब्दः	தவனி [ந்தவளாய்
श्रुत्वा च	கேட்டும்,	विनिःसृतः	கிளம்பினது
क्रुद्धा	கோபித்தவளாய்	यतः	எங்கிருந்தோ (அங்கு)
अभिनिध्याय	ஆலோசித்து,	अभ्यद्रवत्	எதிர்ஓடினாள்.

तां दृष्ट्वा राघवः क्रुद्धां विकृतां विकृताननाम् । प्रमाणेनावतिवृद्धां च लक्ष्मणं सोऽभ्यभाषत ॥

सः राघवः	அந்த இராகவர்	अतिवृद्धां	வெகுவுளர்ந்த
क्रुद्धां	கோபங்கொண்ட,	तां दृष्ट्वा	அவளைப் பார்த்து,
विकृतां	கோரமான	च	உடனே
विकृताननां	கோரமுகமுடைய	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணருக்கு
प्रमाणेन	உயர்த்தால்	अभ्यभाषत	பின்வருமாறு சொன் னார்.

पश्य लक्ष्मण यक्षिण्या भैरवं दारुणं वपुः । भिद्येरन्दर्शनादस्या भीरूणां हृदयानि च ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மண !	अस्याः	இவளுடைய
यक्षिण्याः	யக்ஷினியின்	दर्शनात् च	பார்வையினாலேயே
भैरवं	பயங்கரமான	भीरूणां	பயந்தவர்களுடைய
दारुणं	கோரமான	हृदयानि	ஹிருதயங்கள்
वपुः	தேகத்தை	भिद्येरन्	பிளந்துவிடும்.
पश्य	பார்.		

एनां पश्य दुराधर्षा मायाबलसमन्विताम् । विनिवृत्तां करोम्यद्य हतकर्णाग्रनासिकाम् ॥

दुराधर्षा	வெல்லமுடியாதவ ளான	विनिवृत्तां	திரும்பிப்போனவ ளாய்
मायाबलसमन्वितां	மாயாபலமுள்ள	हतकर्णाग्र- नासिकां }	மூக்கு, காது இவைக ளின் துணிகளை இ
एनां	இவளை		ழந்தவளாய்
अद्य	இப்பொழுது	करोमि	செய்கிறேன்.
		पश्य	பார்!

न ह्येनामुत्सहे हन्तुं स्त्रीस्वभावेन रक्षिताम् । वीर्यं चास्या गतिं चापि हनिष्यामीति मे मतिः ॥

स्त्रीஸ்வभाவேன பெண்பாலானதால்
ரக்சிதாம் ரக்சிக்கவேண்டிய
ஏனாம் இவளை
ஹ்நுத் கொல்ல
உத்சஹே ந மனமில்லை,
ஹி ஆதலால்
அஸ்யா: இவளுடைய

वीर्यं च बराक्रमத்தையும்,
गतिं अपि போக்கையும்,
च உடனே
हनिष्यामि வாங்கி ஹிடப்போ
इति என்பது [கிறேன்.
मे என்னுடைய
मतिः அபிப்பிராயம்.

एवं ब्रुवाणे रामे तु ताटका क्रोधमूर्च्छिता । उद्यम्य बाहू गर्जन्ती राममेवाभ्यधावत् ॥

ராமே ஸ்ரீராமர்
एवं இவ்வாறு
ब्रुवाणे तु சொல்லியவள வில்
ताटका தாடகை
क्रोधमूर्च्छिता கோபாவேசங்கொண்
டவளாய்

बाहू கைகளிரண்டையும்
उद्यम्य உயர எடுத்துக்
गर्जन्ती கர்ஜிப்பவளாய்
रामं एव ஸ்ரீராமரையே
अभ्यधावत् எதிர்த்து ஒடிவந்தாள்.

विश्वामित्रस्तु ब्रह्मर्षिर्दुष्कारेणाभिभर्त्स्य ताम् । स्वस्ति राघवयोरस्तु जयं चैवाभ्यभाषत् ॥

ब्रह्मर्षिः பிரம்மரிஷியான
विश्वामित्रः விசுவாமித்திரர்
तां அவளை
तु உடனே
दुष्कारेण ஹுங்காரத்தாலே
अभिभर्त्स्य அதட்டி,
राघवयोः ராகுவம்சத்தில் பிறந்த
இருவர்களுக்கும்

स्वस्ति சேஷமம்
अस्तु உண்டாகட்டும்.
एव அப்படியே
जयं च ஜயத்தையும்
अभ्यभाषत् ஆசீர்வாதம்பண்ணி
ரை.

उद्धृन्वाना रजो घोरं ताटका राघवाबुभौ । रजोमेघेन महता मुहूर्तं सा त्वमोहयत् ॥१५॥

சா தாடகா அந்த தாடகை
घोरं ஏராளமாக
रजः புழுதியை
उद्धृन्वाना வாரி இறைப்பவளாய்
उभौ இரண்டு
राघवौ ராகுவம்சகுமாரர்களை

महता அதிகமான
रजोमेघेन புழுதியின் அந்தகார
த்தாலே
मुहूर्तं तु முஹூர்த்தகாலம்
अमोहयत् புலப்படாதவாறு
செய்தாள்.

ततो मायां समास्थाय शिलावर्षेण राघवौ । अवाकिरत् सुमहता ततश्चक्रोध राघवः ॥१६॥

ततः அதன்பிறகு
मायां மாயையை
समास्थाय அடைந்து,
सुमहता மிகப்பெரிய
शिलावर्षेण கல்மழையால்

राघवौ ராகுவம்சத்திருவர்களை
अवाकिरत् வாரியெறிந்தாள்.
ततः அதனால்
राघवः ஸ்ரீராகவர்
चक्रोध கோபங்கொண்டார்.

ताड़का-उद्धार

चले जात मुनि दीन्हि देखार्ई । मुनि ताड़का क्रोध करि धार्ई ॥
एकहिं बान प्रान हरि लीन्हा । दीन जानि तेहि निजपद दीन्हा ॥

शिलावर्षं महत्तस्याः शरवर्षेण राघवः । प्रतिहत्योपधावन्त्याः करौ चिच्छेद पत्निभिः ॥

उपधावन्त्याः மேல்தாவி ஓடிவருகிற
तस्याः அவளுடைய
महत् அதிகமான
शिलावर्षं கல்மழையை
राघवः ஸ்ரீராகவர்

शरवर्षेण பாணமழையால்
प्रतिहत्य பொடிப்பொடியாக்கி,
पत्निभिः பாணங்களால்
करौ இருகைகளை
चिच्छेद துணித்தெறிந்தார்.

ततश्छिन्नभुजां श्रान्ताभ्याशे परिगर्जतीम् । सौमित्रिकरोत् क्रोधाद्धतकर्णाग्रनासिकाम् ॥

ततः அப்பொழுது
छिन्नभुजां கைகள் துணியுண்ட
श्रान्तां களைத்த
अभ्याशे ஸம்பீபத்தில்
परिगर्जती கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிறவளை

सौमित्रि: சுமித்திரையின்
क्रोधात् புதல்வர் (லக்ஷ்மணர்)
हतकर्णाग्र- } கோபத்தால்
नासिकां } காதுகளையும், துணி
अकरोत् மூக்கையும் இழந்த
செய்தார். [வளாய்

कामरूपधरा सद्यः कृत्वा रूपाण्यनेकशः । अन्तर्धानं गता यक्षी मोहयन्ती च मायया ॥
अशमवर्षं विमुञ्चन्ती भैरवं विननाद सा ॥ १९ ॥

कामरूपधरा வேண்டிய உருவங் கொள்ள வல்ல,
सा அந்த
यक्षी யக்ஷினி
सद्यः உடனே
अनेकशः அனேகவித
रूपाणि உருவங்களை
कृत्वा செய்து,

अन्तर्धानं மறைவை
गता அடைந்தவளாய்
मायया மாயையால்
मोहयन्ती च மயக்குபவளாய்
भैरवं பயங்கரமான
अशमवर्षं கல்மழையை
विमुञ्चन्ती பொழிபவளாய்
विननाद கர்ஜித்தாள்.

ज्यास्वनं चक्रतुर्वीरौ वज्राशनिसमं तदा । मोहिता तेन शब्देन लब्धसंज्ञा चिरात्तदा ॥ २० ॥

तदा அப்பொழுது
वीरौ வீரர்களிருவர்கள்
वज्राशनिसमं வஜ்ராயுதம், இடி இவைகளுக்கொப்பான
ज्यास्वनं நாணகயிற்றின் ஒலியை
चक्रतुः செய்தார்கள்.

तेन அந்த
शब्देन ஒலியால்
तदा அப்பொழுது
मोहिता மெய்மறந்தவளாய்
चिरात् கடைசியில்
लब्धसंज्ञा பிரக்களு அடைந்தவளாக ஆனாள்.

ततस्तावशमवर्षेण वर्षं क्रोधमूर्च्छिता । पुरा नमुचितनया यथा विष्णुपुरन्दरौ ॥ २१ ॥

पुरा முன்காலத்தில்
नमुचितनया நமுகியின் பெண்
विष्णुपुरन्दरौ விஷ்ணு, இந்திரன் இவ்விருவர்களை
यथा எவ்வண்ணமாயோ அவ்வண்ணமாய்

ततः அப்பொழுது
क्रोधमूर्च्छिता கோபங்கொண்டவளாய்
अशमवर्षेण கன்மாரியால்
तौ அவ்விருவர்களை
वर्षं வர்ஷித்தாள்.

தாமாபதந்தீர் வேகென விக்ரந்தாமசனிமிவ । சரேனோரசி விவ்யாச சா பபாத மமார ச ॥29॥

வேகென வேகத்தோடு
 ஆபதந்தீர் மேல்விழுகிற
 அசனீர் இடிபோல
 விக்ரந்தா மிக ஆக்ரமிக்கிற
 தா அவளை
 சரேன ஒருபாணத்தால்

உரசி மார்பில்,
 விவ்யாச விடுத்தார்
 சா அவள்
 ச உடனே
 பபாத பூமியில் விழுந்தார்
 மமார மாண்டார்.

தா ஹா மீமசங்காசா ட்டுரா சுரபதிஸ்ததா । சாது சாதிவதி காகுத்ய் சுராசு சமபூஜயந் ॥

மீமசங்காசா பயங்கரமான உருவ
 தா அவளை [முள்ள
 ஹா அழிந்தவளாக
 ட்டுரா பார்த்து,
 ததா அப்பொழுது
 சுரபதி: தேவரூஜனும்
 சுரா: ச தேவர்களும்கூட

சாது “வெகு நன்றாயிற்று”
 சாது “வெகு நன்றாயிற்று”
 இதி என்று
 காகுத்ய் கருத்தவம்சத்
 தவரை
 சமபூஜயந் நன்றாய்ப் புகழ்ந்தார்
 கள்.

உவாச பரமபிரீத: சஹசாச: புரந்தர: । சுராசு சரீ சஹ்ர விசுவாமித்ரமயாபுந் ॥ 29 ॥

சஹசாச: ஆயிரங்கண்ணான
 புரந்தர: இந்திரன்
 பரமபிரீத: மிகச்சந்துஷ்டனாய்
 உவாச பின்வருமாறு சொன்
 னான்.

சரீ ச எல்லோரும்
 சஹ்ர: ஸந்தோஷித்தவர்
 களாய்
 விசுவாமித்ரமயாபுந் விசுவாமித்திரரைப்
 பார்த்து,
 அபுந் பின்வருமாறு சொன்
 னார்கள்.

சுனே கௌசிக மத்ரே தே செந்ரா: சரீ மருத்ரா: । தோபிதா: கர்மணாசனே ஸ்ரே ட்ரீய ராபவே ॥

சுனே “முனிவரே!
 கௌசிக கௌசிகரே!
 தே உமக்கு
 மத்ரே மங்களம்.
 அனே இந்த
 கர்மணா காரியத்தால்
 செந்ரா: இந்திரனோடுகூடிய

மருத்ரா: தேவகணங்கள்
 சரீ எல்லோரும்
 தோபிதா: ஸந்தோஷமடைந்தார்
 கள்.
 ராபவே இராகவரிடத்தில்
 ஸ்ரே அன்பின் செயலை
 ட்ரீய காண்பியும்.

புராபதேர்மசாஸ்ய புத்ரந் சத்யபராக்கமந் । தோபலமூதந் ப்ரஹ்ந ராபவாய நிவேதய ॥31॥

ப்ரஹ்ந “பிராம்மணரே!
 சத்யபராக்கமந் ஸத்யபராக்கிரம
 முள்ள
 தோபலமூதந் தவத்தின் பலத்தால்
 வளர்க்கப்பட்ட

புராபதே: பிரஜாபதியான
 மூசாஸ்ய பிரஞ்சர்வருடைய
 புத்ரந் புதல்வர்களை
 ராபவாய ஸ்ரீராகவருக்கு
 நிவேதய அறிவிப்பியும்.

पात्रभूतश्च ते ब्रह्मंस्तवानुगमने धृतः । सुराणां च महत् कर्म कर्तव्यं राजसूनुना ॥ ३२ ॥

ब्रह्मन् “பிராம்மணரே!
तव உம்முடைய
अनुगमने சுச்சுருஷணையில்
धृतः உறுதியுள்ளவர்.
ते உமக்கு
पात्रभूतः தகுந்த பாத்திரம்.

च अன்றியும்
सुराणां தேவர்களுடைய
महत् कर्म च பெரிய காரியமும்
राजसूनुना இராஜசூனாரால்
(தான்)
कर्तव्यम् செய்தாகவேண்டியது.

एवमुक्त्वा सुराः सर्वे जग्मुर्हृष्टा यथागतम् । विश्वामित्रं पूजयित्वा ततः सन्ध्या प्रवर्तते ॥

सुराः தேவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
एवं இவ்விதம்
उक्त्वा சொல்லி,
विश्वामित्रं விசுவாமித்திரரை
पूजयित्वा புகழ்ந்துவிட்டு,

हृष्टाः மகிழ்ச்சியடைந்தவர்
यथागतं வந்தபடி [களாய்
जग्मुः போனார்கள்.
ततः அதன்மேல்
सन्ध्या ஸந்தியாகாலம்
प्रवर्तते நெருங்கினது.

ततो मुनिवरः प्रीतस्ताटकावधतोषितः । मूर्ध्नि राममुपाध्याय इदं वचनमब्रवीत् ॥ ३४ ॥

ततः அப்பொழுது
ताटकावध- } தாடகையின் வதத்தா
तोषितः } ல் ஸந்தோஷமடைந்த
मुनिवरः முனிச்சீரேஷ்டர்
प्रीतः அன்புள்ளவராய்
रामं ஸ்ரீராமரை

मूर्ध्नि உச்சியில்
उपाध्याय முகந்து,
इदं இனி வரப்போகிற
वचनं வார்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னார்.

इहाद्य रजनीं राम वसेम शुभदर्शन । श्वः प्रभाते गमिष्यामस्तदाश्रमपदं मम ॥ ३५ ॥

शुभदर्शन “மங்களமான பார்வை
யையுடையவனே!
राम ஸ்ரீராம!
अद्य रजनीं இன்று இரவை
इह वसेम இங்கு வஸிப்போம்.

श्वः प्रभाते நாளே காலையில்
मम என்னுடைய
तत् அந்த
आश्रमपदं ஆசிரமஸ்தானத்திற்கு
गमिष्यामः போவோம்.”

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा हृष्टो दशरथात्मजः । उवाच रजनीं तत्र ताटकाया वने सुखम् ॥ ३६ ॥

दशरथात्मजः தசரதகுமாரர்
विश्वामित्रवचः விசுவாமித்திரரின்
வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
हृष्टः களித்தவராய்

ताटकायाः தாடகையினுடைய
तत्र वने அந்த வனத்தில்
रजनीं இரவை
सुखं சுகமாக
उवाच வவரித்தார்.

मुक्तशपं वनं तच्च तस्मिन्नेव तदाऽहनि
चम्पकाशोकपुन्नागमल्लिकाद्यैः सुशोभितम्

॥ ३७ ॥

॥ ३८ ॥

परितुष्टोऽस्मि भद्रं ते राजपुत्र महायशः । प्रीत्या परमया युक्तो ददाम्यस्त्राणि सर्वशः ॥

महायशः “பெருங்கீர் த்திபெற்ற
 राजपुत्र அரசுகுமாரனே !
 ते உனக்கு
 भद्रं இதனால் ஸகலபாக்ய
 முமுண்டாகுக.
 परितुष्टः ஸந்தோஷமடைந்தவ
 னாக

अस्मि இருக்கிறேன்.
 परमया வெகு
 प्रीत्या ஸந்தோஷத்தோடு
 युक्तः கூடிய (நான்)
 सर्वशः எல்லா
 अस्त्राणि அஸ்திரங்களை
 ददामि கொடுக்கிறேன்.

देवासुरगणान्वापि सगन्धर्वोरगानपि । यैरमित्रान् प्रसह्याजौ वशीकृत्य जयिष्यसि ॥ ३ ॥

यैः “எந்த அவைகளால்
 सगन्धर्वोरगान् } கந்தர்வர்கள், உரகர்
 अपि } கள் இவர்களோடு
 देवासुरगणान् } கூடினவர்களையும்,
 अपि } தேவர்கள், அஸுரர்
 कण्डूदन्तकण्डूदन्त } கள் இவர்களுடைய
 कण्डूदन्तकण्डूदन्त } கூட்டங்களையும்,

अमित्रान् वा பகைவர்களையும்
 प्रसह्य பலாத்காரம் செய்து
 वशीकृत्य அடக்கி
 आजौ போரில்
 जयिष्यसि வெற்றிகொள்வாய்.

तानि दिव्यानि भद्रं ते ददाम्यस्त्राणि सर्वशः । दण्डचक्रं महद्दिव्यं दास्यामि तव राघव ॥

ते “உனக்கு
 भद्रं அதனால் புகழ்பெரு
 கும்
 राघव இராகவ !
 तानि அந்த
 दिव्यानि தேவஸம்மந்தமான
 अस्त्राणि அஸ்திரங்களை

सर्वशः எல்லாப்பிரகாரமாக
 ददामि கொடுக்கிறேன். [வும்
 महत् பெரிய
 दिव्यं தேவஸம்மந்தமான
 दण्डचक्रं தண்டசக்கிரத்தை
 तव உனக்கு
 दास्यामि கொடுக்கப்போகிறேன்.

धर्मचक्रं ततो वीर कालचक्रं तथैव च । विष्णुचक्रं तथाऽत्युग्रमैन्द्रमस्त्रं तथैव च ॥ ५ ॥

वज्रमस्त्रं नरश्रेष्ठ शैवं पाशुपतं तथा । अस्त्रं ब्रह्मशिरश्चैव ऐषीकमपि राघव ॥ ६ ॥

देवचक्रं महद्दिव्यं तव दास्यामि राघव । ददामि ते महाबाहो ब्राह्ममस्त्रमनुत्तमम् ॥ ७ ॥

वीर “வீர !
 ततः இன்னும்
 धर्मचक्रं एव தர்மசக்கிரத்தையும்
 तथा அப்படியே
 कालचक्रं च காலசக்கிரத்தையும்
 तथा அப்படியே
 अत्युग्रं மிகக்கொடுமையான
 विष्णुचक्रं एव விஷ்ணுசக்கிரத்தையு
 तथा அப்படியே

ऐन्द्रं இந்திர
 अस्त्रं च அஸ்திரத்தையும்
 नरश्रेष्ठ மனிதச்சீரோஷ்ட !
 वज्रं अस्त्रं च வஜ்ராயுதத்தையும்
 शैवं சிவனது
 पाशुपतं एव பாசுபதாஸ்திரத்
 தையும்
 ब्रह्मशिरः } கிரம்மசிரஸ்கம் என்ற
 अस्त्रं च } அஸ்திரத்தையும்
 तथा அப்படியே

ऐषीकं अपि	ஐஷிகா ஸ்திரத்தையும்	राघव	இராகவ !
महत्	மஹத்தான	महाबाहो	மஹாபாகுவே !
दिव्यं	தேவஸம்மந்தமான	अनुत्तमं	ஐப்பயர்வில்லாத
देवचक्रं च	தேவசக்கிரத்தையும்	ब्राह्मं अस्त्रं	பிரம்மாஸ்திரத்தை
तव	உனக்கு	ते	உனக்கு
दास्यामि	கொடுக்கிறேன் ;	ददामि	கொடுக்கிறேன்.

गदे द्वे चैव काकुत्स्थ मोदकी शिखरी उभे । प्रदीप्ते नरशार्दूल प्रयच्छामि नृपात्मज ॥

नरशार्दूल	“ மனிதச்சேஷ்ட !	द्वे	இரண்டு
नृपात्मज	அரசுமார !	गदे	கதைகள் ;
काकुत्स्थ	காகுத்தஸ்த !	प्रदीप्ते	கொடியவைகளான
मोदकी	மோதகி	उभे च एव	இரண்டையுமே
शिखरी	சிகரீ என்று	प्रयच्छामि	கொடுக்கிறேன்.

धर्मपाशं महद्राम कालपाशं तथैव च । वारुणं पाशमस्त्रं च ददाम्यहमनुत्तमम् ॥ ९ ॥

राम	“ ஸ்ரீராம !	अनुत्तमं	வெகு உயர்ந்த
महत्	மஹத்தான	वारुणं	வாருண
धर्मपाशं	தர்மபாசத்தையும்	पाशं च	பாசத்தையும்,
तथा	இன்னும்	अस्त्रं एव	அஸ்திரத்தையும்
कालपाशं च	காலபாசத்தையும்	अहं	நான்
		ददामि	கொடுக்கிறேன்.

अशनी द्वे प्रयच्छामि शुष्काद्रिं रघुनन्दन । ददामि चास्त्रं पैनाकमस्त्रं नारायणं तथा ॥

रघुनन्दन	“ இரகுநந்தன !	पैनाकं	பினாக
शुष्काद्रिं	சுஷ்டகம், அர்த்ரம்	अस्त्रं च	அஸ்திரத்தையும்,
द्वे	இரண்டு [என்கிற	नारायणं अस्त्रं	நாராயணஸ்திரத்
अशनी	அசனி (இடி) அஸ்திர		தையும்,
	ங்களை	तथा	அப்படியே
प्रयच्छामि	கொடுக்கிறேன்.	ददामि	கொடுக்கிறேன்.

आग्नेयमस्त्रं दयितं शिखरं नाम नामतः । वायव्यं प्रथनं राम ददामि तव चानघ ॥ ११ ॥

अनघ	“ பாபரஹித !	अस्त्रं	அஸ்திரத்தையும்,
राम	ஸ்ரீராம !	प्रथनं नाम	பிரதனமென்ற
नामतः	பெயரினால்	वायव्यं च	வாயவ்யாஸ்திரத்
शिखरं	சிகரம் என்ற		தையும்
आग्नेयं	ஆக்னேயமென்ற	तव	உனக்கு
दयितं	பிரியமான	ददामि	கொடுக்கிறேன்.

अस्त्रं ह्यशिशो नाम क्रौञ्चमस्त्रं तथैव च । शक्तिद्वयं च काकुत्स्थ ददामि तव राघव ॥
வதர்த்த ரக்ஷஸா யானி ததாம்யேதானி சர்வச: ॥ १२ ॥

राघव "ஓ! ராகவ!
काकुत्स्थ காக்குத்ஸ்த!
ह्यशिशः नाम ஹயசிசர் என்ற
अस्त्रं एव அஸ்திரத்தையும்,
तथा அப்படியே,
क्रौञ्च கிரௌஞ்ச
अस्त्रं च அஸ்திரத்தையும்,
शक्तिद्वयं च { விஷ்ணுசக்தி, ருத்ரா
சக்தி என்னுமிவ்வி
ரண்டு சக்திகளையும்

तव உனக்கு,
ददामि கொடுக்கிறேன்.
रक्षसां இராக்ஷஸர்களுடைய
वधार्थं வதையின்பொருட்டு
यानि எவைகளோ (அவைக
ளான)
एतानि இவைகளை
सर्वशः எல்லாம்
ददामि கொடுக்கிறேன்.

कङ्कालं मुसलं घोरं कापालमथ कङ्कणम् । धारयन्त्यसुरा यानि ददाम्येतानि सर्वशः ॥

कङ्कालं "கங்கா ளம் என்ற
அஸ்திரத்தையும்,
घोरं பயங்கரமான
मुसलं முஸலம் என்கிற
அஸ்திரத்தையும்,
कङ्कणं கங்கனமென்கிற
அஸ்திரத்தையும்,
कापालं காபாலமென்கிற
அஸ்திரத்தையும்,

यानि எவைகளை
असुराः அசுரர்கள்
धारयन्ति தரிக்கிறார்களோ,
एतानि இவைகளை
अथ அப்பொழுது
सर्वशः ஸர்வப்பிரகாரத்தா
லும் (பூர்ணமாக)
ददामि கொடுக்கிறேன்.

वैद्याधरं महास्त्रं च नन्दनं नाम नामतः असिरत्रं महाबाहो ददामि नृवरात्मज ॥ १४ ॥

महाबाहो "மஹாபாஹோ!
नृवरात्मज மனிதச்சீரேஷ்டரின்
नामतः பெயரினால் [குமார!
नन्दनं நந்தனம் என்று
नाम பிரசித்தமான

वैद्याधरं வித்யாதர
महास्त्रं च மஹாஸ்திரத்தையும்
असिरत्रं உயர்ந்த வாளாயுதத்
தையும்
ददामि கொடுக்கிறேன்.

गान्धर्वमस्त्रं दयितं मानवं नाम नामतः । प्रस्वापनप्रशमने दद्यां सौर्यं च राघव ॥ १५ ॥

राघव "ஓ ராகவ!
नामतः பெயரினால்
मानवं नाम மானவமென்று ப்ராஸி
दयितं பிரியமான [ததமான
गान्धर्व कन्धर्व
अस्त्रं அஸ்திரத்தையும்,

प्रस्वापनप्रशमने { பிரஸ்வாபனம் என்று
ம்ப்ரசமனமென்னும்
सौर्यं च அஸ்திரங்களையும்,
சௌர்யமென்கிற
அஸ்திரத்தையும்
दद्याम् கொடுக்கிறேன்.

दर्पणं शोषणं चैव सन्तापनविलापने । मदनं चैव दुर्धर्षं कन्दर्पदयितं तथा ॥ १६ ॥

पैशाचमस्त्रं दयितं मोहनं नाम नामतः । प्रतीच्छ नरशार्दूल राजपुत्र महायशः ॥ १७ ॥

दुर्षणं च “தர்ப்பண்ணுஸ்திரத்
 शोषणं एव சோஷண்ணுஸ்திரத்
 सन्तापन- } தையும்,
 विलापने } ஸந்தாபனம், விலாப
 कन्दर्पदयितं னம் என்கிற அஸ்தி
 दुर्धर्षं ரங்குளையும்,
 मदनं च மன்மதனுக்கு
 ப்ரியமான
 வெல்லமுடியாததான
 மதனுஸ்திரத்தையும்,

तथा இன்னும்
 महायशः மஹாயசஸ்வியே !
 नरशार्दूल नरशार्दूल மானிடச்ரேஷ்டனே !
 राजकुमार ! ராஜகுமார !
 नामतः பெயரினால்
 मोहनं மோஹனமென்று
 नाम பிரசித்தமான
 पैशाचं பைசாச
 दयितं ப்ரியமான
 अखं एव அஸ்திரத்தையும்
 प्रतीच्छ பெற்றுக்கொள்.

तामसं नरशार्दूल सौमनं च महाबल । संवर्तं चैव दुर्धर्षं मौसलं च नृपात्मज ॥ १८ ॥
 सत्यमखं महाबाहो तथा मायाधरं परम् । सौरं तेजःप्रभं नाम परतेजोऽपकर्षणम् ॥ १९ ॥
 सोमाखं शिशिरं नाम त्वाष्ट्रमखं सुदारुणम् । दारुणं च भगस्यापि शीतेषुमथ मानवम् ॥
 एतान् राम महाबाहो कामरूपान् महाबलान् । गृहाण परमोदारान् क्षिप्रमेव नृपात्मज ॥

नरशार्दूल “மனிதச்ரேஷ்ட !
 महाबल महोरा பராக்கிரம
 சாலியே !
 नृपात्मज இராஜபுத்திரனே !
 तामसं एव தாமஸாஸ்திரத்தையு
 सौमनं च செளமணுஸ்திரத்
 தையும்
 दुर्धर्षं வெல்லமுடியாத
 संवर्तं च ஸம்வர்த்தாஸ்திரத்
 தையும்,
 मौसलं च மௌஸலாஸ்திரத்
 सत्यं [தையும்
 अखं अपि அஸ்திரத்தையும்
 तथा அப்படியே
 महाबाहो மஹாபாஹுவே !
 परं உயர்ந்த
 मायाधरं च மாயாதராஸ்திரத்
 தையும்
 परतेजोऽपकर्षणं சத்ருக்கள் தேஜஸ்
 ஸை இழுக்கும்
 सौरं சூர்யஸம்மந்தமான
 नाम பிரவிர்த்தமான

तेजः प्रभं च தேஜப்ரபமென்கிற
 அஸ்திரத்தையும்
 शिशिरं नाम சிகிரம் என்று பிரவிர்த
 தமான
 सोमाखं ஸோமாஸ்திரத்தை
 सुदारुणं மிகக் கொடிய [யும்
 त्वाष्ट्रमखं த்வஷ்டாஸ்திரத்
 भगस्य பகனுடைய [தையும்
 दारुणं கொடிய
 शीतेषु சீதேஷு என்கிற
 मानवं अथ மானவாஸ்திரத்தை
 யும்
 महाबाहो மஹாபாஹுவே !
 नृपात्मज இராஜகுமார !
 राम ஸ்ரீராம
 कामरूपान् இஷ்டமான உருவம்
 கொள்ளவல்ல
 महाबलान् வெகுபலமுள்ள
 परमोदारान् வெகுகம்பிரங்களான
 एतान् இவைகளை
 एव முற்றிலும்
 क्षिप्रं ஜடுதியில்
 गृहाण பெற்றுக்கொள்.

स्थितस्तु प्राञ्जुखो भूत्वा शुचिर्मुनिवरस्तदा । ददौ रामाय सुप्रीतो मन्त्रग्राममनुत्तमाम् ॥

तदा अப்பொழுது
मुनिवरः முனிச்சேஷ்டர்
प्राञ्मुखः கிழக்குமுகமாக
स्थितः भूत्वा இருப்பவர் ஆகி
शुचिः ஆசாரசீலராய்

सुप्रीतः तु மிகவும் அன்புள்ளவ
अनुत्तमं மிகச்சிறந்த [ராயும்]
मन्त्रग्रामं மந்திராமுகத்தை
रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
ददौ கொடுத்தார்.

सर्वसंग्रहणं येषां दैवतैरपि दुर्लभम् । तान्यस्त्राणि तदा विप्रो राघवाय न्यवेदयत् ॥ २३ ॥

येषां எவைகளினுடைய
सर्वसंग्रहणं முழுவதும் அடைதல்
दैवतैः अपि தேவர்களாலும்
दुर्लभं துர்லபமோ,
तानि அந்த

अस्त्राणि அஸ்திரங்களை
तदा அப்பொழுது
विप्रः பிராம்மணர்
राघवाय ஸ்ரீராமருக்கு
न्यवेदयत् தெருவித்தார்.

जपतस्तु मुनेस्तस्य विश्वामित्रस्य धीमतः । उपतस्थुर्महार्हाणि सर्वाण्यस्त्राणि राघवम् ॥ २४ ॥

धीमतः தீமானான
जपतः ஜபிக்கிற
तस्य मुनेः அந்த முனிவரான
विश्वामित्रस्य விசுவாமித்திரருடைய
महार्हाणि மிகச்சிறந்த

अस्त्राणि அஸ்திரங்கள்
सर्वाणि எல்லாம்
तु இப்பொழுது
राघवं ஸ்ரீராகவருக்கு
उपतस्थुः முன்வந்துநின்றன.

ऊचुश्च मुदिता रामं सर्वे प्राञ्जल्यस्तदा । इमे स्म परमोदाराः किङ्करास्तव राघव ॥ २५ ॥

तदा அப்பொழுது
सर्वे எல்லோரும்
मुदिताः மகிழ்ச்சியுடையவர்
களாய்
प्राञ्जल्यः च கைகூப்பினவர்
களாயும்
रामं ஸ்ரீராமரை பார்த்து,

ऊचुः பின்வருமாறு சொன்
राघव “ராகவ! [ஹர்.
इमे இந்த நாங்கள்
तव உமக்கு
परमोदाराः வெகு கம்பிரங்களான
किङ्कराः அடிமைகள்
स एன்னோ.

प्रतिगृह्य च काकुत्स्थः समालभ्य च पाणिना । मानसा मे भाविष्यध्वमिति तानभ्यचोदयत् ॥

काकुत्स्थः காகுத்ஸ்தர்
पाणिना கையால்
समालभ्य च நன்றாக தொட்டும்
प्रतिगृह्य च கிரஹித்துக்கொண்
டும்
मे என்னுடைய

मानसाः மனதை அடைந்தவர்
களாக
भविष्यध्वं ஆகக்கடவீர்கள்
इति என்று
तान् அவர்களை
अभ्यचोदयत् ஆக்குநாபித்தார்.

ततः प्रीतमना रामो विश्वामित्रं महासुनिम् । अभिवाद्य महातेजा गमनायोपचक्रमे ॥२७॥

ततः अतन्மேல்
प्रीतमना: சுந்தோஷித்த மனமு
மஹாதேஜஸ்வியான
राम: ஸ்ரீராமர்,

महासुनिं மஹாமுனிவரான
विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரை
अभिवाद्य வணங்கி,
गमनाय புறப்பட
उपचक्रमे சித்தமாக இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 925

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

अस्त्रोपसंहारोपदेशः—அஸ்த்ரோபஸம்ஹாரோபதேசம்.

प्रतिगृह्य ततोऽस्त्राणि प्रहृष्टवदनः शुचिः । गच्छन्नेव च काकुत्स्थो विश्वामित्रमयाब्रवीत् ॥

काकुत्स्थः காகுத்தஸ்தர்
अस्त्राणि அஸ்திரங்களை
प्रतिगृह्य அடைந்து,
ततः அதனால்
प्रहृष्टवदनः களிப்புற்ற முகமுடை
யவராய்

शुचिः च பரிசுத்தராயும்
गच्छन् एव வழிநடப்பவராயே
अथ இப்பொழுது
विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரைப்
பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
சொன்னார்.

गृहीतास्त्रोऽस्मि भगवन्दुराधर्षः सुरैरपि । अस्त्राणां त्वहमिच्छामि संहारं मुनिपुङ्गव ॥

भगवन् “பகவானே!
मुनिपुङ्गव முனிச்சேரஷ்டரே!
गृहीतास्त्रः அஸ்திரங்களை
அடைந்தவனாய்
सुरैः अपि தேவர்களாலும்
दुराधर्षः வெல்லமுடியாதவகை
अस्मि இருக்கிறேன்.

अहं நான்
अस्त्राणां அஸ்திரங்களுடைய
संहारं तु விடுத்த அஸ்திரங்க
इच्छामि { னை மறுபடியும் இழு
த்துக்கொள்ளும் சம்
ஹாரவித்தையையும்
அடைய விரும்புகி
றேன்.

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे विश्वामित्रो महातपाः । संहारं व्याजहाराथ धृतिमान् सुव्रतः शुचिः ॥

एवं இவ்விதம்
काकुत्स्थे காகுத்தஸ்தர்
ब्रुवति சொல்லுகையில்
महातपाः மஹாதபஸ்வியான
धृतिमान् அன்புள்ள
सुव्रतः நல்ல விரதசீலரான
शुचिः பரிசுத்தரான

विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்
अथ இப்பொழுது
संहारं { விடுத்த அஸ்திரங்க
व्याजहार कற்றுக்கொடுத்தார்.

सत्यवन्तं सत्यकीर्तिं धृष्टं रभसमेव च । प्रतिहारतरं नाम पराङ्मुखमवाङ्मुखम् ॥ ४ ॥

लक्षाक्षविक्रमौ चैव दृढनाभसुनाभकौ । दशाक्षशतवक्त्रौ च दशशीर्षशतोदरौ ॥ ५ ॥

पद्मनाभमहानाभौ दुन्दुनाभसुनाभकौ । ज्योतिषं कथनं चैव नैराश्यविमलाबुधौ ॥ ६ ॥

योगन्धरविनिद्रौ च दैत्यप्रशमनौ तथा । शुचिर्बाहुर्பஹாஹுநிஷ்குலிर्विरुचिस्तथा ॥

साचिमाली धृतिमाली वृत्तिमान् रुचिरस्तथा ॥ ७ ॥

पितृसौमनसं चैव विधूतमकराबुधौ । करवीरकरं चैव धनधान्यौ च राघव ॥ ८ ॥

कामरूपं कामरुचिं मोहनं मारणं तथा । जृम्भकं सर्वनाभं च सन्धानवरुणाबुधौ ॥ ९ ॥

भृशान्वतनयान् राम भास्वरान् कामरूपिणः । प्रतीच्छ मम भद्रं ते पात्रभूतोसि राघव ॥

सत्यवन्तं } ஸத்யவத் என்கிற
வித்தையையும்,

சத்யகீர்தி } ஸத்யகீர்த்தி என்கிற
வித்தையையும்,

धृष्टं } திருஷ்டம் என்கிற
வித்தையையும்,

रभसं एव } ரபசம் என்கிற
வித்தையையும்,

प्रतिहारतरं च } பரதிறாரதரம் என்
கிற வித்தையையும்,

नाम } பரஸித்தமான

पराङ्मुखं } பராங்குமென்கிற
வித்தையையும்,

अवाङ्मुखं } அவாங்குமென்கிற
வித்தையையும்,

लक्षाक्षविक्रमौ च } லக்ஷாக்ஷம், விக்ரமம்
என்கிற வித்தைகளையு
ம்,

दृढनाभ- } த்ருடநாபம், ஸுநா
सुनाभकौ एव } பம் என்கிற வித்தை
களையும்,

दशाक्षशतवक्त्रौ च } தசாக்ஷம், சதவக்த்
ரம் என்கிற வித்
தைகளையும்,

दशशीर्षशतोदरौ } தசசீர்ஷம், சதோதர
மென்கிற வித்தைக
ளையும்,

पद्मनाभमहानाभौ } பத்மநாபம், மஹாநா
பம் என்கிற வித்
தைகளையும்,

दुन्दुनाभ- } துந் துநாபம், சுருப
सुनाभकौ } கம் என்கிற வித்தை
களையும்,

ज्योतिषं } ஜ்யோதிஷமென்கிற
வித்தையையும்,

कथनं एव } க்ருதனமென்கிற
வித்தையையும்,

नैराश्यविमलौ } நைராச்யம், விமலம்
என்கிற

उभौ } இரண்டு வித்தைகளே

तथा } அப்படியே [யும்,

दैत्यप्रशमनौ } அஸுராஸ்திரங்களை
ஸம்ஹாரம் செய்கிற

योगन्धर- } யோகந்தரம், விரித்தி
विनिद्रौ च } ரம் என்கிற வித்தை
களையும்,

शुचिः } சுசி என்கிற வித்தை

बाहुः } பாஹு என்கிற
வித்தை,

महाबाहुः } பஹாபாஹு என்கிற
அஸ்திரம்,

निष्कुलिः } நிஷ்குலி என்கிற
வித்தை

विरुचिः } விருசி என்கிற வித்தை

तथा } அப்படியே

साचिमाली } ஸார்ச்சிமாலி என்கிற
வித்தை

धृतिमाली } திருதிர்மாலி என்கிற
வித்தை

वृत्तिमान् } விருத்திமான் என்கிற
வித்தை

ஹ்சிர்:	ருசிரமென்ற வித்தை
च	ஆகிய இவைகளையும்
उभौ	இரண்டு
विश्रुतमकौ च	விநூதம் மகரமென்கி
	ற வித்தையையும்
पितृसौमनसं एव	பித்ருஸௌமனஸம் எ
	ன்கிற வித்தையையும்
करवीरकरं च	கரவீரகரமென்கிற
	வித்தையையும்
धनधान्यौ एव	தனத்தான்யமென்கிற
	வித்தையையும்
राघव	இராகவ !
कामरूपं	காமரூபமென்கிற
	வித்தையையும்
कामरश्चि	காமரூசி என்கிற வித்
	தையையும்
मोहनं	மோஹனமென்கிற
	வித்தையையும்
सारणं	மாரணமென்கிற வித்
	தையையும்
तथा	அப்படியே

ஜும்பக்
 சர்வநாஸம் ச
 சந்நாஸவரூபௌ
 உமௌ
 ததா
 ராம
 ராவ்
 பாஸ்வரான்
 காமரூபிணி:
 ஸ்ரீஸாஸ்தனயான்
 மம
 ப்ரதீக்ஷ
 பாலபூத:
 அஸி
 தே மஹ்
 ஜ்ஞம்பகமென்கி
 வித்தையையும்
 ஸர்வநாபமென்கி
 வித்தையையும்
 ஸந்தானம், வருணம்
 என்கிற
 இரண்டு வித்தைகளே
 அப்படியே, [யும்
 இராம!
 இராகவ!
 விளங்குகிற
 வேண்டிய வடிவம்
 கொள்ளவல்ல
 பிருசாச்வரின் புத்தி
 ரங்கனாயும்
 என்னிடமிருந்து
 ஏற்றுக்கொள்.
 தகுந்த பாத்திரமாய்
 இருக்கிறாய்.
 உனக்கு இதனால்
 பேருதவி விளையும்.

बाढमित्येव काकुत्स्थः प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ ११ ॥

காகுதஸ்தா
களிப்புற்ற

अन्तरात्मना एव மன துடன்
बाहं அப்படியே ஆகட்டும்
इति என்று சொன்னார்.

दिव्यभास्वरदेहाश्च मूर्तिमन्तः सुखप्रदाः । केचिदङ्गारसदृशाः केचिद्भूमोपमास्तथा ॥१२॥
चन्द्रार्कसदृशाः केचित् प्रह्लाञ्जलिपुटास्तथा । रासं प्राञ्जलयो भूत्वाऽनुवन् मधुरभाषिणः ॥
इमे स्म नरशार्दूल शशि किं करवाम ते ॥ १३ ॥

चन्द्राकसदृशाः केचित् प्रह्वञ्जलिपुटास्तथा । रागं प्राञ्जलयो भूत्वाऽब्रुवन् मधुरभाषिणः ॥
इमे स्म नरशार्दूलशायि किं करवाम ते ॥ १३ ॥

इमे स्म नरशार्दूल शाधि किं करवाम ते ॥ १३ ॥

<div style="display: flex; align-items: center;"> <div style="margin-right: 10px;"> <p>दिव्यभास्वर- देहाः</p> </div> <div style="font-size: 3em; margin-right: 10px;">}</div> </div>	<p>சிலாக்கியமாய் பிரகா சிக்கிற தேகங்களை யு டையவர்களும், சரீரகாடினயமுள்ள வர்களும், சுகத்தை அளிக்கிற வர்களுமான</p>
<p>मूर्तिमन्तः</p>	
<p>सुखप्रदाः च</p>	
<p>केचित्</p>	<p>சிலர்</p>
<p>धूमोपमाः</p>	<p>புகைக்கொப்பானவர்</p>
<p>केचित्</p>	<p>சிலர் [கள்]</p>

தथा	அப்படியே
अङ्गारसदृशः	அக்கினிக்கு நிகரான
कैचिर्	சிலர் [வர்கள்.
चन्द्राक्सदृशः	{ சந்திரன், சூரியன் இவர்களுக்கொப்பா னவர்கள்.
तथा	அப்படியே
प्रह्वालिपुत्रः	கைகூப்பி வணங்கு கிறவர்கள்.
प्राञ्जलयः	கைகூப்பினவர்களாய்
भुत्वा	ஆகி,

சபுரஹிண: இனிமையாய் பேசுகி
றவர்களாய்
ராமம் இராமரைப் பார்த்து
அபுரவந் சொன்னார்கள்.
நரஸாடீல "மணிதச்சுரேஷ்டா!
ஹே இந்த (நாங்கள்)

ஸ: இதோ இருக்கிறோம்.
தே உமக்கு
கி் கரவா஢ நாங்கள் எதைச்
செய்யவேண்டும்?
ஸாதி கட்டலையிடும்.

गम्यतामिति तानाह यथेष्टं रघुनन्दनः । मानसाः कार्यकालेषु साहाय्यं मे करिष्यथ ॥

மானஸா: "மனதை அடைந்த
வர்களாக
மே எனக்கு
கார્યகாலேஸு வேண்டிய சமயங்க
ஸாஹய்ய உதவியை [ளில்
கரிஸ்யத செய்புங்கள்.

யதேஷ்ட இஷ்டப்படி
गम्यतां போகலாம்."
इति என்று
तान् அவர்களைப் பார்த்து
रघुनन्दनः இராகுநந்தன்
आह சொன்னார்.

अथ ते राममामन्त्र्य कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । एवमस्तिवति काकुत्स्थमुत्त्वा जग्मुर्यथागतम् ।
प्रणम्य शिरसा रामं सर्वे सम्पतविक्रमाः ॥ १५ ॥

अथ அப்பால்
ते அவர்கள்
एवं "அப்படியே
अस्तु இருக்கட்டும்."
इति என்று
काकुत्स्थं காசுத்ஸதரைப்
उत्त्वा சொல்லி, [பார்த்து
रामं இராமரை
प्रदक्षिणं च வலம் வருவதையும்
कृत्वा செய்து,

संमतविक्रमाः ஒப்புக்கொள்ளப்பட்
ட பராக்கிரமமுடைய
सर्वे எல்லோரும்
रामं இராமரை
शिरसा தலையால்,
प्रणम्य நமஸ்கரித்து,
आमन्त्र्य अपि விடைபெற்றுக்
கொண்டும்
यथागतं வந்தவாறு
जग्मुः போனார்கள்.

ततस्तु रामः काकुत्स्थः शासनाद्ब्रह्मवादिनः । लक्ष्मणाय च तान् सर्वान् वराखान् रघुनन्दनः ।
संहारान् स च संहृष्टः श्रीमांस्तस्मै न्यवेदयत् ॥ १६ ॥

ततः तु பிறகு
सः அந்த
काकुत्स्थः காசுத்ஸதவம்சத்தில்
பிறந்த
रघुनन्दनः இராகுவம்சத்தை
ஆனந்திப்பவரான
श्रीमान् ஸ்ரீமானான
रामः இராமர்,
ब्रह्मवादिनः வேதம் சொல்லுகிறவ
ருடைய

शासनात् ஆக்களுயால்
तान् அந்த
सर्वान् எல்லா
वराखान् மேலான அஸ்திரங்க
ளையும்
संहारान् च ஸம்ஹாரங்களையும்
तस्मै அந்த
लक्ष्मणाय च இலக்ஷ்மணருக்கும்
संहृष्टः களிப்புற்றவராய்
न्यवेदयत् தெரிவித்தார்.

स च तान् राघवो ज्ञात्वा विश्वामित्रं महामुनिम् । गच्छन्नेवाथ मधुरं शृङ्गं वचनमब्रवीत् ॥

ச:	அந்த	விஷ்ணுமீ	விச்வாமித்ரீரரை
ராஃவ:	இராகவரீ		பார்த்து
தானு	அவைகளை முழுவ	மதுரீ	இனிப்பான
ஜாதா	கற்றுக்கொண்டு, [தும்	சுரீ	சிறந்த
கசுந் ஁வ	போகிறவராகவே	வசனீ	வார்த்தையை
அத	இப்பொழுது	அவரீ	பின்வருமாறு சொன்
மஹாமுனி	மஹாமுனிவரான		னார்.

किञ्चैतन्मेघसङ्काशं पर्वतस्याविदूरतः । वृक्षषण्डमितो भाति परं कौतूहलं हि मे ॥ १८ ॥
दर्शनीयं मृगाकीर्णं मनोहरमतीव च । नानाप्रकारैः शकुनैः वल्गुभाषैरलङ्कितम् ॥ १९ ॥

பவீதஸ	“ பர்வதத்தினுடைய	சகுனீ: ச	பகழிகளாலும்
அவிதூரத:	அருகிலிருக்கிற	அலங்கூரீ	அலங்கரிக்கப்பட்ட
இத:	இந்தப் பரீதேசத்தில்	வூசுஷண்டீ	மரச்சோலை
மேஃசங்காசீ	மேகத்திற்கொப்பான	பாதி	விளங்குகிறது.
தர்சனீயீ	பார்க்கத்தக்க	஁த	இது
மூகாசீ	மான்களால் நிறைந்த	கி ச	என்ன?
அதீவ	மிக	மே	எனக்கு
மனோஹரீ	மனோஹரமான	கூதூஹலீ	தெரிந்துகொள்ள வே
வலுபாசீ:	இனிய குரலுள்ள	பர் ஹி	ண்டுமென்ற அவா
நானாபரகரீ:	நானாவிதமான		அதிகமாக இருக்கிறது.

निःसृताः स मुनिश्रेष्ठ कान्ताराद्रोमहर्षणात् ॥ २० ॥

முனிசுரீ	“ முனிச்சுரீஷ்டரே !	கான்தாராத்	பாலீவனத்திலிருந்து
ரோமஹர்ணாத்	மனம் பதைக்கச்	நி:சுதா:	வெளிவந்தவர்களாக
	செய்யும்	ச	இருக்கிறோம்.

अनया त्वगच्छामि देशस्य सुखवत्तया । सर्वं मे शंस भगवन् कस्याश्रमपदं त्विदम् ॥

தேசஸ	“ தேசத்தினுடைய	பகவான்	பகவானே !
அனயா	இந்த	இதீ	இது
சுஃவத்யா து	இரமணீயத்தன்மை	கஸ்ய	எவருடைய
	யாலேயே	அசுரமபதீ	ஆசுரமஸ்தானம் ?
சரீ து	எல்லாவற்றையும்	மே	எனக்கு
அவகசுதாமி	அறிகிறேன்.	சன்ச	சொல்லும்.

संप्राप्ता यत्र ते पापा ब्रह्मघ्ना दुष्टचारिणः । तव यज्ञस्य विघ्नाय दुरात्मानो महामुने ॥
भगवंस्तत्र को देशः सा यत्र तव याज्ञिकी । रक्षितव्या क्रिया ब्रह्मन् मया वध्याश्च राक्षसाः ॥

महामुने “मஹா முனியான
भगवन् பகவானே !
ब्रह्मन् ப்ராம்மணரே !
पापाः பாபிஷ்டர்களான
ब्रह्मघ्नाः ப்ரம்மஹத்திசெய்த
வர்களான
दुष्टचारिणः துர்நடத்தையுள்ளவர்
களான
दुरात्मानः துஷ்டஸ்வபாவமு
டையவர்களான
ते அவர்கள்
तव உம்முடைய
यज्ञस्य யாகத்திற்கு
विघ्नाय விக்கினத்தின்
பொருட்டு

यज्ञ எங்கு
संप्राप्ता: இருக்கிறார்கள்.
तव உம்முடைய
सा அந்த
याज्ञिकी क्रिया யாககாரியம்
यज्ञ எங்கு
मया என்னால்
रक्षितव्या இரக்சிக்கப்பட
வேண்டும் ;
मया என்னால்
राक्षसाः च ராக்ஷஸர்களும்
वध्याः கொல்லப்பட வேண்
तव அந்த [டும் ;
देशः பிரதேசம்
कः எது ?

एतत्सर्वं मुनिश्रेष्ठ श्रोतुमिच्छाम्यहं प्रभो ॥ २४ ॥

मुनिश्रेष्ठ “முனிச்ரேஷ்டரே !
प्रभो பிரபுவே !
एतत् இந்த

सर्वं எல்லாவற்றையும்
श्रोतु கேட்க
अहं நான்
इच्छामि விரும்புகிறேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 949

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ २९ ॥

सिद्धाश्रमगमनम्—சித்தாச்ரமம் போவது.

अथ तस्याप्रमेयस्य तद्वनं परिपृच्छतः । विश्वामित्रो महातेजा व्याख्यातुमुपचक्रमे ॥१॥

महातेजाः மஹா தேஜஸ்வியான
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்
अप्रमेयस्य { மனத்தால் அளவிட
முடியாத மகிமை
யையுடைய,
परिपृच्छतः கேள்விகேட்ட

तस्य அவருக்கு
तत् அந்த
वनं வனத்தைப்பற்றி
अथ அசேஷமாய்
व्याख्यातुं விசேஷமாகச் சொல்ல
उपचक्रमे தொடங்கினார்.

इह राम महाबाहो विष्णुर्देववरः प्रभुः । अदृश्यः सर्वभूतानां सर्वात्मा सर्वलोकभृत् ॥

मोहनार्थं तु लोकस्य सर्वेषां जगतः प्रभुः ॥ २ ॥

वर्षाणि सुवहूनीह तथा युगशतानि च । तपश्चरणयोगार्थमुवास स महातपाः ॥ ३ ॥

மகாபாஹோ
ராம
தேவவர்:
சர்வபூதாநாं
புரு:
சர்வாஹ்மா
அத்ய:
சர்வலோகஹ்ரு
லோகஸ்ய து
ஜகத்:
புரு:
விஷ்ணு:

“மகாபாஹுவே!
ஸ்ரீராம!
தேவச்சேஷ்டரான
எல்லா பூதங்களுக்கும்
பிரபுவான
ஸ்வாத்மாவாய்
புலப்படாதவராய்.
ஸ்வலோகரக்ஷக
ரான
லோகத்திற்கும்,
சராசரங்களுக்கும்
ஈசனான
விஷ்ணுபகவானான

ச:
இஹ
யுகஸ்தானி ச
சுவஹ்நி
வர்பாணி ததா
சர்வோ
மோஹந்
தபஸ்ச்ரண-
யோக்ய
இஹ
மஹாதபா:
ஓவாஸ

அவர்,
இவ்வுலகில்
அனேக யுகங்களையும்,
அனேக
வரஷங்களையும்,
எல்லோருக்கும்
ஆச்சர்யமுண்டாக்க
தவம்செய்யவும் யோ
கம்செய்யவும்
இவ்விடத்தில்
கொடுத்தவம் புரிபவ
ராய்
வசித்தார்.

एष पूर्वाश्रमो राम वामनस्य महात्मनः । सिद्धाश्रम इति ख्यातः सिद्धो ह्यत्र महातपाः ॥

ராம
மஹாத்மந:
வாமநஸ்ய
பூர்வாஹ்ம:
ஏ:
அஹ

“ஸ்ரீராம!
மஹாத்மாவாகிய
வாமனருடைய
பூர்வாஹ்மம்
இது.
இவ்விடத்தில்

மஹாதபா:
சித்த:
ஹி
சித்தாஹ்ம:
இதி
ख्यातः

மஹாதபஸ்வீ
ஸித்தியை அடைந்
அதினால் [தார்.
ஸித்தாஹ்மம்
என்று
பெயர்பெற்றது.

एतस्मिन्नेव काले तु राजा वैरोचनो बलिः । निर्जित्य दैवतगणान् सेन्द्रांश्च समरुद्गणान् ।

कारयामास तद्राज्यं त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥ ५ ॥

यज्ञं चकार बलवानसुरेन्द्रो महाबलिः ॥ ६ ॥

एतस्मिन्
काले एव
वैरोचनः
महाबलिः
बलिः राजा
बलवान्
असुरेन्द्रः
सेन्द्रान् च

இந்த
காலத்திலேயே
விரோசனனுடைய
புதல்வனான
மஹாபலி என்கிற
பலிச்சக்கிரவர்த்தி
பலவானாய்
அசுரர்களுக்கு இந்தி
ரனாய்
இந்திரனோடும்சுடின

சமரூட்ரஹ்
தேவதஹ்
நிர்ஜித்ய
திரிபு
லோகேபு
விஸ்துத:
தத் ராஜ்யம்
காரயாமாஸ
யஜ்
சகார

மருத்கணங்களோடும்
சுடின
தேவதகணங்களையே
வென்று,
மூன்று
உலகங்களிலும்
கீர்த்திபெற்றவனாய்
அந்த அரசாக்கியை
செய்துவந்தான்.
யாகத்தையும்
செய்தான்.

अदित्या सहितः	அதிதியோடுகூடின வராய்	समाप्य	முடித்து,
देवीसहायः	பத்னியை ஸகாயமாக உடையவராய்	वरदं	பிரார்த்திப்பதை அளிக்கும்
दिव्यं } वर्षसहस्रकं }	ஆயிரம் தேவவருஷ மாக செய்துவந்த	मधुसूदनं	மதுஸூதனை
व्रतं	தவத்தை	तुष्टाव	ஸ்தோத்திரம் செய் தார்.

तपोमयं तपोराशिं तपोमूर्तिं तपात्मकम् । तपसा त्वां सुतप्तेन पश्यामि पुरुषोत्तमम् ॥१३॥

तपोमयं	“தவத்தால் ஆராதிக்க வேண்டியவராய்	पुरुषोत्तमं	புருஷோத்தமராக
तपोराशिं	தவத்தின் குவியல் போன்றவராய்	त्वां	உம்மை
तपोमूर्तिं	ஞானத்தின் ஸ்வரூப மாய்	सुतप्तेन	நன்றாகப்படுத்தி
तपात्मकं	தவத்தின் ஸ்வபாவமா ய் விளங்குபவராய்	तपसा	தவத்தால்
		पश्यामि	ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டேன்.

शरीरे तव पश्यामि जगत्सर्वमिदं प्रभो । त्वमनादिरनिर्देश्यस्त्वामहं शरणं गतः ॥ १४ ॥

प्रभो	“ப்ரபுவே!	अनादिः	உற்பத்தியற்றவர்.
तव	உம்முடைய	अनिर्देश्यः	{ இவ்வண்ணமுள்ள வர் என்று குறிப்பி டக்கடாதவர்.
शरीर	சரீரத்திலு	त्वां	உம்மை
इदं	இந்த	अहं	நான்
सर्व	எல்லா	शरणं	சரணமாக
जगत्	ஜகத்தை	गतः	அடைந்தேன்.”
पश्यामि	பார்க்கிறேன்.		
त्वं	நீர்		

तमुवाच हरिः प्रीतः कश्यपं धृतकल्मषम् । वरं वरय भद्रं ते वराहोऽसि मतो मम ॥१५॥

धृतकल्मष	பாவத்தை விட்டு நீங்கிய	वरय	கேட்டுக்கொள்.
तं	அந்த	ते	உனக்கு
कश्यपं	கச்யபரைப் பார்த்து	भद्रं	சகல பாக்யமுமுண் டாகட்டும்.
प्रीतः	மனமகிழ்ந்து	मम	எனக்கு
हरिः	விஷ்ணுபகவான்	मतः	இஷ்டனாய்
उवाच	பின்வருமாறு சொன்	वराहः	வரத்துக்கு உரியவ
वरं	வரத்தை [ஓர்.	असि	இருக்கிறாய். [ஓக

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य मारीचः कश्यपोऽब्रवीत् ॥ १६ ॥

तस्य	அவருடைய	मारीचः	மரீசிகுமாரனான
तत्	அந்த	कश्यपः	கச்யபர்
वचनं	வசனத்தை	अब्रवीत्	சொன்னார்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

अदित्या देवतानां च मम चैवानुयाचतः । वरं वरद सुप्रीतो दातुमर्हसि सुव्रत ॥ १७ ॥

सुव्रत	"நல்ல விரதமுடைய வரே !	देवतानां च	தேவர்களுக்கும்
		अनुयाचतः	வேண்டிக்கொள்ளுகிற
		मम एव	எனக்கும்
वरद	{ எதைக்கேட்டாலும் இல்லையென்று சொல் லாமல் கேட்டபரகா ரம் அளிப்பவரே !	सुप्रीतः	அன்புடையவராய்
		वरं	வரத்தை
		दातुं	கொடுக்க
अदित्याः च	அதிதிக்கும்,	अर्हसि	உரியவராகிறீர்.

पुत्रत्वं गच्छ भगवन्नदित्यां मम चानघ । भ्राता भव यवीयांस्त्वं शक्रस्यासुरसूदन ॥
शोकातीनां तु देवानां साहाय्यं कर्तुमर्हसि ॥ १८ ॥

अनघ	"பாபரஹித !	शक्रस्य	இந்திரனுக்கு
असुरसूदन	அசுரர்களை அழிப் பவரே !	यवीयां	இனைய
भगवन्	பகவானே !	भ्राता	தம்பியாக
त्वं	நீர்	भव	இரும்.
अदित्यां तु	அதிதிக்கும்,	शोकातीनां	சோகத்தால் வருந்து கிற
मम च	எனக்கும்	देवानां	தேவர்களுக்கு
पुत्रत्वं	பிள்ளையாகப் பிறத் தலை	साहाय्यं	ஸஹாயத்தை
		कर्तुं	செய்ய
गच्छ	அடையும்.	अर्हसि	உரியவராகிறீர்.

अयं सिद्धाश्रमो नाम प्रसादात्ते भविष्यति । सिद्धे कर्मणि देवेश उत्तिष्ठ भगवन्नितः ॥

भगवन्	"பகவானே !	अयं	இது
देवेश	தேவேசனே !	सिद्धाश्रमः	ஸித்தாச்ரமமென்று
ते	உம்முடைய	नाम	பிரசித்தமாக
प्रसादात्	அருளால்	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.
कर्मणि	யாகம்	इतः	இங்கிருந்து
सिद्धे	விரித்திபெற்ற பொழுது	उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்."

एवमुक्तो हृषीकेशः पीतवासा जनार्दनः । सर्वज्ञस्तत्तथेत्युत्वा कश्यपस्य तपस्यतः ॥
अथ विष्णुर्महातेजा अदित्यां समजायत । छत्वी भिक्षुरूपेण कमण्डलुशिखोज्ज्वलः ॥
वामनं रूपमास्थाय वैरोचनमुपागमत् ॥ २२ ॥

एवं	இவ்வாறு	हृषीकेशः	{ இந்திரியங்களால் செ ய்யப்படும் கார்யங்க ளுக்கு ஸாக்ஷியான
उक्तः	சொல்லப்பட்ட		பக்ததவேஷிகளை நிர ஸனம்செய்யும்
सर्वज्ञः	ஸர்வக்ஞரான		
पीतवासाः	பிதாம்பரதாரியான		
महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான		

विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்
तपस्यतः	தவம்செய்யும்
कश्यपस्य	கச்யபருக்கு
तत्	அதை
तथा	அப்படியே
इति	என்று
उत्तवा	சொல்லி
अथ	பின்னர்
अदित्यां	அதிதியினிடத்தில்
समजायत	பிறந்தார்.
भिष्टुकरूपेण	பிஷ்டுக்க உருவத்
	தோடு

छत्री	குடையை உடையவ
	ராய்
कमण्डलु- शिखोऽवलः }	கமண்டலு, சிகை இ வைகளைவிட்டு விளங்கு பவராய்,
वामनं रूपं	வாமன உருவத்தை
आस्थाय	அடைந்து
वैरोचनं	விரோசனனுடைய புத்திரனை (பலிச்சக் கிரவர்த்தியை)
उपागमत्	அடைந்தார்.

आसाद्य यजमानं तमुवाच भगवान् हरिः । स्वस्ति तेऽस्तु महाराज यज्ञश्चातीव शोभते ॥

भगवान्	பகவானான
हरिः	விஷ்ணுபகவான்
यजमानं	யாகம்செய்கின்ற
तं	அவனை
आसाद्य	அடைந்து,
उवाच	சொன்னார்.

ते	உனக்கு
स्वस्ति	மங்களம்
अस्तु	இருக்கட்டும்.
महाराज	மஹாராஜாவே!
यज्ञः च	யாகமும்
अतीव	வெகுவாய்
शोभते	சோபிக்கிறது.

वयं दानार्थिनो राजन् श्रुत्वा यज्ञमनुत्तमम् । त्वां दृष्ट्वा तव यागेषु किञ्चिद्विधुमिहागताः ॥

राजन्	“அரசனே!
दानार्थिनः	தானங்களை பிரார்த்தி
वयं	நாங்கள் [க்கிற
अनुत्तमं	சிறந்த
यज्ञं	யாகத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,
त्वां	உன்னை

दृष्ट्वा	பார்த்து,
तव	உன்னுடைய
यागेषु	யாகங்களில்
किञ्चिद्	கொஞ்சம்
लब्धुं	அடைய
इह	இங்கு
आगताः	வந்தோம்.

वामनेनैवमुक्ते तु मुदा राजा तमब्रवीत् । अद्य मे सफलं जन्म अद्य मे सफलं तपः ॥ २५ ॥

राजा	அரசன்
वामनेन	வாமனரால்
एवं	மேற்சொல்லியவிதம்
उक्ते तु	சொல்லப்பட்டபொ
	ழுது
मुदा	சந்தோஷத்தோடு
तं	அவரைப்பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்
अद्य	‘இப்பொழுது [னார்.

मे	எனது
जन्म	பிறவி
सफलं	பலத்தை அடைந்த தாக ஆனது.
अद्य	இப்பொழுது
मे	என்னுடைய
तपः	தவம்
सफलम्	பலத்தை அடைந்த தாக ஆனது.

अद्य मे सफलं राज्यमद्य मे सुकृतं कृतम् । अद्य मे सफलो यज्ञः कृतार्थः कृतवानहम् ॥

अद्य	“இப்பொழுது
मे	என்னுடைய
राज्यं	ஆளுகை
सफलं	பலத்தை அடைந்த
	தாக ஆனது.
अद्य	இப்பொழுது
कृतं	செய்கை
मे	எனக்கு

सुकृतं	நன்குசெய்யப்பட்ட
	தானது.
अद्य	இப்பொழுது
मे	எனது
यज्ञः	யாகம்
सफलः	பலனடைந்ததானது.
कृतवान्	செய்த
अहं	நான்
कृतार्थः	கிரந்தார்த்தனுனை.

त्वदर्थं कल्पितं चैव मम सर्वस्वमेव हि । धनौघं रत्नराशिं च भूषणं धान्यसञ्चयम् ॥२७॥
 ग्रामं वा नगरं वाऽपि राष्ट्रं वा यानमेव वा । हस्त्यश्वरथपत्तीनां संग्रहश्चान्यदेव वा ॥

मम	“எனது
धनौघं च	தனரிதையும்
रत्नराशिं च	இரத்தினக்குவியலும்
भूषणमेव	ஆபரணமும்
धान्यसञ्चयं एव	தானியசமூகமும்
ग्रामं वा	கிராமமும்
नगरं वा	நகரமும்
राष्ट्रं अपि	இராஜ்யமும்
यानं वा	வாகனமும்

हस्त्यश्वरथ-}	யானை, குதிரை, ரதம்,
पत्तीनां }	இவைகளின் வரிசை
संग्रहः एव	திரளும் [யின்
एव	இன்றும்
अन्यत् वा	இதரங்களாய் உள்ள
	தான
सर्वस्वं वा	ஸகல ஸ்வத்தும்
त्वदर्थं हि	உமக்காகவே
कल्पितम्	கல்பிக்கப்பட்டது.

किमिच्छसि महाबाहो तद्दामि तवानघ ॥ २९ ॥

महाबाहो	“மஹாபாஹுவே!
अनघ	பாபர ஹிதரே!
किं	எதை

इच्छसि	நீர் விரும்புகிறீரோ,
तत्	அதை
तव	உமக்கு
ददामि	கொடுக்கிறேன்.

एवमुक्तस्तदा राज्ञा भगवान् पुरुषोत्तमः । उवाचैनं स्मितं कृत्वा यजमानं महाबलिम् ॥

तदा	அப்பொழுது
भगवान्	பகவானுன
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமர்
राज्ञा	அரசனால்
एवं	இப்படி.
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்
स्मितं	புன்னகையை

कृत्वा	செய்து,
यजमानं	யாகம்செய்கின்ற
महाबलिं	மஹாபலி என்கிற
एनं	இவனைப் பார்த்து
उवाच	பின்வருமாறு
	சொன்னார்.

एतैः किं मम राजेन्द्र तैस्तु नास्ति प्रयोजनम् । अस्त्वादत्रयाक्रान्तां देहि भूमिं विभो मम ॥

राजेन्द्र “ இராஜச் சேஷ்ட !
 एतैः இவைகளால்
 मम எனக்கு
 किं என்ன ப்ரயோஜனம்?
 तैः तु அவைகளாலும்
 प्रयोजनं ப்ரயோஜனம்

न अस्ति இல்லை.
 विभो ப்ரபுவே!
 अस्त्वादत्रयाक्रान्तां என் பாத மூன்றடி.
 भूमिं பூமியை [அளவு
 मम எனக்கு
 देहि கொடும்.

श्रुत्वा तद्वामनेनोक्तं स्मितं कृत्वाऽसुरोत्तमः । येनेष्टं पूर्यते ब्रह्मन् तत् कुर्मति ततोब्रवीत् ॥

वामनेन வாமனரால்
 उक्तं சொல்லப்பட்ட
 तत् அதை
 श्रुत्वा கேட்டு
 असुरोत्तमः அசுரச்சேஷ்டன்
 स्मितं புன்னகையை
 कृत्वा செய்து,
 ब्रह्मन् “ பிராம்மணரே !

येन எதினால்
 इष्टं இஷ்டமானது
 पूर्यते பூர்த்தியடைகிறதோ ;
 तत् அதை
 कुर्म செய்கிறேன் ”
 इति என்று
 ततः அப்பொழுது
 अब्रवीत् சொன்னான்.

वामनाय महीं दातुं निश्चितेऽसुरसत्तमे । तं निवार्य महाराजं प्राह शुक्रो द्विजोत्तमः ॥

वामनाय வாமனருக்கு
 महीं பூமியை
 दातुं கொடுக்க
 असुरसत्तमे அசுரச்சேஷ்டன்
 निश्चिते நிச்சயம்செய்தவன

द्विजोत्तमः ப்ராம்மணச்சேஷ்ட
 शुक्रः சுக்கிரர் [ரான
 तं அந்த
 महाराजं மஹாராஜாவை
 निवार्य தகைந்து,
 प्राह பின்வருமாறு சொன்
 னார்.

विश्चिभ्वशक्राद्या योगिनश्च सुराऽसुराः । यं न जानन्ति देवाश्च स देवो विष्णुरव्ययः ॥

विश्चिभ्व- } “ பிரம்மன் சிவன் இந்
 शक्राद्याः } திரன் முதலான
 देवाः च தேவர்களும்
 योगिनः च யோகிகளும்
 सुरासुराः ஸுரர்களும் அஸுரர்
 களும்

यं எவரை
 न जानन्ति உள்ளபடி அறியார்
 कर्णो (அந்த)
 अव्ययः அழிவற்ற
 विष्णुः देवः விஷ்ணுதேவனாகும்
 सः அவரே இவர்.

दानारक्ते ततः शुक्रे शुक्रं राजपुरोहितम् गृहीत्वा ताडयामास वैनतेयो महाबलः ॥ ३५ ॥

शुक्रे “ சுக்கிரர்
 दानारक्ते தானத்தை தடுத்தவ
 எனில்
 राजपुरोहितं இராஜபுரோஹித
 शुक्रं சுக்கிரரை [ரான

ततः அங்கிருந்து
 गृहीत्वा இழுத்து,
 महाबलः மஹா பலசாலியான
 वैनतेयः கருடன்
 ताडयामास அடித்தான்.

पत्रचा सह विनिश्चित्य यजमानो महाबलिः । मायारूपेण देवेशः मम यज्ञं गतो यदि ॥
तदैतद्यज्ञसाफल्यमेवमस्त्विति चाब्रवीत् ॥ ३७ ॥

इति मत्वोदकं दत्तं वामनाय महात्मने । तव पादत्रयाक्रान्तां गृहाणाद्य महीं प्रभो ॥ ३८ ॥

यजमानः	யாகம்செய்கின்ற
महाबलिः	மஹாபலிச் சக்கிரவர்த்தி
विनिश्चित्य	யோஜித்து,
देवेशः	தேவேசர்
मायारूपेण	மாயாரூபத்தோடு
मम	என்னுடைய
यज्ञं	யாகத்தை
गतः	அடைந்தார்.
यदि	ஆகில்
एतत् च	இதுதான்
यज्ञसाफल्यं	ப்ரயோஜனத்துடன் முடித்த யாகம்;
एवं	இப்படியே
अस्तु	ஆகட்டும்
इति	என்று

पत्न्या	பத்னியோடு
सह	கூட
तदा	அப்பொழுது
मत्वा	தீர்மானித்து
महात्मने	மஹாத்மாவான
वामनाय	வாமனருக்கு
उदकं	தீர்த்தம்
दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது;
प्रभो	‘ப்ரபுவே!
तव	உம்முடைய
पादत्रयाक्रान्तां	காலிலை மூன்று அடி
महीं	பூமியை [அளவு
अद्य	இப்பொழுது
गृहाण	பெற்றுக்கொள்ளும்;
इति	என்று
अब्रवीत्	சொன்னான்.

उदके स्पृष्टमात्रे तु विश्वरूपधरो हरिः । तत्रस्थ एव ववृधे येन पूर्णं जगत्रयम् ॥ ३९ ॥

उदके	தீர்த்தம்
स्पृष्टमात्रे तु	தொட்டவளவில்
हरिः	விஷ்ணுபகவான்
जगत्रयं	மூன்றுலகமும்
पूर्णं	பூர்ணமாகுவது

सायुधैर्बाहुभिः पूर्णं दिग्विदिकसर्वमेव हि

सायुधैः	ஆயுதங்களோடுகூடின
बाहुभिः	கைகளால்
दिक्	திசைகள்

येन	எப்படியோ அப்படி
विश्वरूपधरः	விச்வரூபதாரியாய்
तत्रस्थः एव	அங்கிருப்பவராகவே
ववृधे	விரிந்தியடைந்தார்.

॥ ४० ॥

विदिक्	மத்தியப்ரதேசம்
सर्व एव	எல்லாமே
पूर्णं हि	நிறைந்தது.

तं दृष्ट्वाऽसुरराजेन्द्रो वामनत्वाच्च विस्मितः । माधवोऽयमिति ज्ञात्वा पूजयामास धर्मतः ॥
पूजितस्तेन धर्मात्मा सर्वलोकहिताय वै ॥ ४१ ॥

त्रीन् क्रमानथ भिक्षित्वा प्रतिगृह्य च वामनः । आक्रम्य लोकान् लोकात्मा सर्वलोकहिते रतः ॥
महेन्द्राय पुनः प्रादानियम्य बलिमोजसा । त्रैलोक्यं स महातेजाश्चक्रे शक्रवशं पुनः ॥ ४३ ॥

असुरराजेन्द्रः	அஸுரராஜேந்திரன்
तं	அவரை
दृष्ट्वा	கண்டு,

वामनत्वात्	வாமன உருவத்தால்
विस्मितः	ஆச்சர்யம் கொண்ட
अयं	இவர் [வனாய்

माधवः	மாதுவர்
इति च	என்றே
ज्ञात्वा	தெரிந்துகொண்டு,
धर्मतः	வந்திப்பாராம்
पूजयाभास	பூஜித்தான்.
तेन	அவனாலே
पूजितः	பூஜிக்கப்பெற்ற
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான்
लोकात्मा	லோகாத்மாவான்
सर्वलोकहिते	ஸர்வலோகஹிதத்தில்
रतः	பரவர்த்தகரான
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியான
सः	அவர்
सर्वलोकहिताय वै	ஸர்வலோகஹிதத் தன்பொருட்டே
वामनः	வாமனராய்

वीन्	பூண்டுவ்
क्रमान्	அயுகரீன
भिक्षिन्वा	யாசித்து,
लोकान्	லோகங்களை
आक्रम्य	வியாபித்து,
अथ	பின்னர்
प्रतिगृह्य	கைப்பற்றி,
ओजसा	தேஜஸ்ஸால்
वर्लि च	டலிச்சக்கிரவர்த்தி
नियस्य	அடக்கி, [யையும்
पुनः	திரும்பவும்
महन्द्राय	மஹேந்திரனுக்கு
प्रादात्	தானம்பண்ணினார்.
त्रैलोक्यं	மூவ்வுலகத்தை
पुनः	மறுபடியும்
शक्रवशं	இந்திரவசமாகவே
चक्रे	செய்தார்.

तेनैष पूर्वमाक्रान्त आश्रमः श्रमनाशनः । मयापि भक्त्या तस्यैव वामनस्योपभुज्यते ॥४४॥

श्रमनाशनः	சோர்வுகளை போக் குகிற
एषः	இந்த
आश्रमः	ஆசிரமம்
पूर्वं	முதலில்
तेन	அவரால்

आक्रान्तः	வலிக்கப்பட்டது.
तस्य	அந்த
वामनस्य	வாமனருடைய
भक्त्या एव	பக்தியினாலேயே
मया अपि	என்னாலும்
उपभुज्यते	ஆசிரயிக்கப்படுகிறது.

एतमाश्रममायान्ति राक्षसा विघ्नकारिणः । अत्र ते पुरुषव्याघ्र हन्तव्या दुष्टचारिणः ॥४५॥

पुरुषव्याघ्र	“மனிதச்சேஷ்டனே !
विघ्नकारिणः	இடையூறுசெய்கிற
दुष्टचारिणः	துர்நடத்தையுள்ள
राक्षसाः	இராக்ஷஸர்கள்
एतं आश्रमं	இந்த ஆசிரமத்திற்கு

आयान्ति	வருகிறார்கள்.
अत्र	இவ்விடத்திலேயே
ते	அவர்கள்
हन्तव्याः	கொல்லப்பட வேண்டும்.

अद्य गच्छामहे राम सिद्धाश्रममनुत्तमम् । तदाश्रमपदं तात तवाप्येतद्यथा मम ॥ ४६ ॥

राम	“ஓ ராம !
तत्	ஆகையால்
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வற்ற
सिद्धाश्रमं	ஸித்தாசிரமத்தை
अद्य	இப்பொழுது
गच्छामहे	பரவோசிப்போம்.

तात	குழந்தாய் !
एतत्	இந்த
आश्रमपदं	ஆசிரமஸ்தானம்
मम	என்னுடையது
यथा	அப்படி இருப்பதால்
तव अपि	உன்னுடையதே.

एवमुक्तो महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः । प्रविवेश तदा दीक्षां नियतो नियतेन्द्रियः ॥

एवं	இவ்வாறு	नियतः	அந்தக்கரணத்தை அடக்கியவராய்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	नियतेन्द्रियः	இந்திரியங்களை அடக் கியவராய்
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியான	तदा	அப்பொழுது
महामुनिः	மஹாமுனியான	दीक्षां	தீக்ஷையை
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்	प्रविवेश	அடைந்தார்.

कुमारावपि तां रात्रिमुषित्वा सुसमाहितौ । प्रभातकाले चोत्थाय पूर्वां सन्ध्यामुपास्य च ॥
स्पृष्टोदकौ शुची जप्यं समाप्य नियमेन च । हुताग्निहोत्रमासीनं विश्वामित्रमवन्दताम् ॥

कुमारौ अपि	இராஜகுமாரர்களிரு வரும்	पूर्वां	காலே
तां	அந்த	सन्ध्यां	ஸந்த்யை
रात्रिं	இரவை	उपास्य च	ஸேவித்தும்,
सुसमाहितौ	மனச்சஞ்சலமற்றவர் களாய்	जप्यं	ஜபத்தை
उषित्वा	கழித்து,	नियमेन	ஆசாரத்தோடு,
प्रभातकाले च	விடியற்காலத்தில்	समाप्य च	நிறைவேற்றியும்
उत्थाय	எழுந்திருந்து,	शुची	பரிசுத்தர்களாய்
स्पृष्टोदकौ	ஆசுமனம் முதலியன செய்தவர்களாயும்	हुताग्निहोत्रं	அக்னிஹோத்திரம்
		आसीनं	வீற்றிருக்கிற[செய்து
		विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
		अवन्दताम्	வணங்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1103

त्रिंशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ 30 ॥

यज्ञसंरक्षणम्—யக்ஞரகைக்.

अथ तौ देशकालज्ञौ राजपुत्रावरिन्दमौ । देशे काले च वाक्यज्ञावब्रूतां कौशिकं वचः ॥

देशकालज्ञौ	இடம் காலம் அறிந்த	देशे	உசிட இடத்தில்
अरिन्दमौ	சத்துருக்களை நாசம் செய்கிற	काले	உசிடகாலத்தில்
वाक्यज्ञौ	பேசுவதில் வல்லவர் களான	कौशिकं	விச்வாமித்திரரைப் பார்த்து
राजपुत्रौ	இராஜகுமாரர்களான	अथ	அப்படியே
तौ च	அவ்விருவர்களும்	वचः	விண்ணப்பத்தை
		अब्रूताम्	தெரிவித்தார்கள்.

अथ काले गते तस्मिन् षष्ठेऽहनि समागते । सौमित्रिमब्रवीद्रामो यत्तो भव समाहितः ॥

அத
காலே ருதே
தஸ்மிந்
ஷுடே அஹநி
சமாருதே
ராம:

இப்படி
காலம்சென்ற பின்
அந்த
ஆறுவது நாள்
வந்தவனவில்
ஸ்ரீராமர்

சுமித்ரி
இலக்ஷ்மணரைப்
யத்:
சமாஹித:
பவ
அவ்ரீத்

பார்த்து
ஸன்னத்தனாய்
ஊக்கமுடையவனாய்
இரு (என்று)
சொன்னார்.

रामस्यैवं ब्रुवाणस्य त्वरितस्य युयुत्सया । प्रज्ज्वाल ततो वेदिः सोपाध्यायपुरोहिता ॥

யுயுத்ஸயா
த்வரீதஸ்ய
ராமஸ்ய
ஏவ்
புரவாணஸ்ய

யுத்தத்திற்கு ஊக்கத்
தோடு
துடித்துக்கொண்ட
ஸ்ரீராமர் ! [ருக்கிற
இவ்வாறு
சொல்லுகையில்

தத:
சுபாடியா-
புரோஹிதா
வேதி:
புரஜ்வால

அவ்விடத்தில்
உபாத்தியாயர் நித்விக்
சூகஸோடுகூடியன
யாகசூண்டம்
கொழுந்துவிட்
டெரிந்தது.

सदर्भचमससुक्का ससमित्सुसुमोचया । विश्वामित्रेण सहिता वेदिर्ज्ज्वाल सविजा ॥ ९ ॥

சடர்ஹ்சமஸஸுக்கா
சஸமித்சுஸுமோசயா

{ தர்ப்பம், பாணபாத்தி
ரம், ஹோமபாத்திரம்
இவைகளோடுகூடியன
ஸமித், புஷ்பம், இ
வைகளின் சமூகங்க
ளோடுகூடிய

விசுவாமித்ரி ரோடு
சஹிதா
சவிஜா
வேதி:
ஜவால்

விசுவாமித்திரரோடு
கூடிய
நித்விக்ருகளோடு
கூடிய
யாகசூண்டம்
ஜ்வலித்தது.

मन्त्रवच्च यथान्यायं यज्ञोऽसौ संप्रवर्तते । आकाशे च महाञ्छब्दः प्रादुरासीद्भयानकः ॥

அசு
யஜ்:
மந்நவத்
யதான்யாய்
சஹ்வர்ததே

இந்த
யாகம்
மந்திரபூர்வகமாயும்,
விதிப்படியும்
நடக்கிறது.

அகாசே
மஹாந்
பயானக:
சஹ்:
பாதுராஸீத்

ஆகாசத்தில்
பெரிய
பயங்கரமான
சப்தமானது
உண்டாயிற்று.

आचार्य गगनं मेघो यथा प्राट्षि निर्गतः । तथा मायां विकूर्वाणौ राक्षसावभ्यधावताम् ॥

பாதுரி
ககந்
அவார்ய
நிர்ஹ்:
மேஹ்: யதா

நல்ல மழைகாலத்தில்
ஆகாசத்தை
மறைத்து,
கிளம்பின
மேகம் எப்படியோ

ததா
மாயா
விகூர்வாணு
ராக்ஸு
அப்யதாவதாம்

அப்படியே
மாயத்தோற்றத்தை
செய்கின்ற
அரக்கரிருவர்
எதிர் ஓடினார்கள்.

மாரீச்சு சுவாஹு தயோர்னுகராஸ்தா । அகமய மீமஸகாஸாந் ருஹிரௌவாஸுஜந் ॥

மாரீச்சு: மாரீச்சுனும்,
சுவாஹு: ச ஸுபாஹுவும்
ததா: அவ்வாறே
தயோ: அவ்விருவர்களுடைய
அகுவரா: நடட்டா ளிகளும்

அகாமய வந்து,
மீமஸகாஸாந் பயங்கரங்களான
ருஹிரௌவாந் ரத்தவெள்ளங்களை
அவாஸுஜந் வர்ஷித்தார்கள்.

ஸா தீந ருஹிரௌவீண வேதிர்ஜ்வால மண்டிதா । ட்ஷ்டா வேதி ததாபூதா ராஹவ: க்ரோதஸ்யுத: ।
ஸஹஸாபிஹுதோ ராமஸ்தாவபஸ்யததோ திவி ॥ 13 ॥

தீந: அந்த
ருஹிரௌவீண: ரத்தவெள்ளத்தால்
மண்டிதா: பக்கலில் ஆக்ரமிக்கப்
பெற்ற
ஸா வேதி: அந்த யாகமேடை
ஜ்வால: ப்ரகாசித்தது.
வேதி: யாகமேடை
ததாபூதா: அப்படி இருப்பதை
ட்ஷ்டா: பார்த்து,

ராஹவ: இரகுவம்சத்தவரான
க்ரோதஸ்யுத: கோபமடைந்த
ராம: ஸ்ரீராமர்
ஸஹஸா: வேகமாய்
அபிஹுத: எதிர்நோக்கி ஓடுபவ
தத: அப்போது [ராய்
தௌ: அவ்விருவர்களை
திவி: ஆகாசத்தில்
அபஸ்யந்: பார்த்தார்.

தாவாபதந்தௌ ஸஹஸா ட்ஷ்டா ராஜீவலோசந: । லக்ஷமண சாத்ய ச்ஸ்பேஷ்ய ராமோ வசநமவ்ரவீத் ॥

ராஜீவலோசந: செந்தாமரைக்கண்ண
ரான
ராம: ஸ்ரீராமர்,
ஸஹஸா: வேகமாய்
அபதந்தௌ: பூமியில் இறங்குகிற
தௌ: அவ்விருவர்களை

ட்ஷ்டா ச: கண்டு, உடனே
அத: அப்பால்
லக்ஷமண: இலக்ஷ்மணரை
ச்ஸ்பேஷ்ய: பார்த்து,
வசந: இந்த வார்த்தையை
அவ்ரவீத்: சொன்னார்.

பஸ்ய லக்ஷமண டுருதீதாந் ராக்ஷஸாந் பிஸிதாஸநாந் । மானவாஸுஸமாபூதாந்நிலீந யதா தநாந் ॥

லக்ஷமண: “இலக்ஷ்மண!
டுருதீதாந்: துஷ்டகிருத்தியமு
டைய
பிஸிதாஸநாந்: மாம்ஸத்தை புஜிக்கும்
ராக்ஷஸாந்: ராக்ஷஸர்களை

அநிலீந: காற்றால்
தநாந் யதா: மேகங்களைபோல்
மானவாஸு: } மானவாஸ்த்தரத்தால்
ஸமாபூதாந்: } ஒதுக்கிவிடப்பட்ட
பஸ்ய: பார். [வர்களாக

மானவம் பரமோதாரமஸ்தம் பரமபாஸுஸரம் । சிஷேப பரமகூஹோ மாரீசௌரஸி ராஹவ: ॥ 14 ॥

பரமகூஹ: வெகுதோபம் மூண்ட
ராஹவ: இராகவார்
பரமோதாரம்: அதிக கம்பீரமான
பரமபாஸுஸரம்: அதிகப்ரகாசமுள்ள

மானவம்: மானவ
அஸ்தம்: அஸ்திரத்தை
மாரீசௌரஸி: மாரீசன் மாப்பில்
சிஷேப: விடுத்தார்.

स तेन परमास्त्रेण मानवेन समाहतः । संपूर्णं योजनशतं क्षिप्तः सागरसंघुवे ॥ १७ ॥

तेन அந்த
मानवेन மானவமென்கிற
परमास्त्रेण சிறந்த அஸ்திரத்தால்
समाहतः அடிக்கப்பட்ட

सः அவன்
सागरसंघुवे சுழுத்திரஜலத்தில்
संपूर्णं நிறைந்த
योजनशतं நூறு யோஜனை
क्षिप्तः தள்ளிவிடப்பட்டான்.

विचेतनं विवूर्णन्तं शीतेषुमुखताडितम् । निरस्तं दृश्य मारीचं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

विचेतनं ஒன்றுத் தெரியாமல்
புத்தியற்ற
विवूर्णन्तं ஜலத்தில் முழுசுகிற
शीतेषुमुखताडितं மானவாஸ்திரதுணி
யால் அடிக்கப்பட்ட
निरस्तं திரைக்கரிக்கப்பட்ட

मारीचं மாரீசனை
दृश्य பார்த்து,
रामः ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणं இலக்ச்மணருக்கு
अब्रवीत् பின்வருமாறு சொன்
னார்.

पश्य लक्ष्मण शीतेषु मानवं धर्मसंहितम् । मोहयित्वा नयत्येनं न च प्राणैर्वियुज्यते ॥ १९ ॥

लक्ष्मण “இலக்ச்மண !
शीतेषु மந்தபாணமான
धर्मसंहितं தர்மமுள்ள
मानवं மானவாஸ்திரத்தை
पश्य பார்.

एनं இவனை
मोहयित्वा புத்தியை மயக்கி,
नयति கொண்டுபோகிறது.
प्राणैः உயிர்களால்
वियुज्यते न च விடப்படவில்லை.

इमानपि वधिष्यामि निर्घृणान्दुष्टचारिणः । राक्षसान् पापकर्मस्थान् यज्ञान् रुधिराशनान् ॥

निर्घृणान् தையயற்ற
दुष्टचारिणः துஷ்டநடத்தைபுள்ள
पापकर्मस्थान् பாபகாரிகளான
यज्ञान् யாகத்திற்கு இடையூறு
செய்கிற

रुधिराशनान् இரத்தத்தை குடிப்ப
வர்களான
इमान् இந்த
राक्षसान् अपि அரக்கர்களையும்
वधिष्यामि வதைக்கப்போகிறேன்.

इत्युत्त्वा लक्ष्मणं चाशु लाघवं दर्शयन्निव । संगृह्णास्त्रं ततो रामो दिव्यमाश्रेयमद्भुतम् ।

सुबाहूरसि चिक्षेप स विद्धः प्रापतद्भुवि ॥ २१ ॥

इति இவ்வாறு
लक्ष्मणं லக்ச்மணரைப்
उत्त्वा சொல்லி, [பார்த்து
ततः அப்பால்
रामः ஸ்ரீராமர்
आशु च நொடியிலேயே
लाघवं லாகவத்தை
दर्शयन् इव காண்பிப்பவராகவே
दिव्यं திவ்யமான
अद्भुतं அப்புதமான

आश्रेयं ஆக்கினைய
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
संगृह्ण कைப்பற்றி,
सुबाहूरसि சுபாகுவின மார்பில்
चिक्षेप விடுத்தார்.
सः அவன்
विद्धः அடிக்கப்பட்டவனாய்
सुवि பூமியில்
प्रापतत् விழுந்தான்.

शेषान् वायव्यमादाय निजघान महायशः । राघवः परमोदारो मुनीनां सुदमावहन् ॥

महायशः மஹா யசஸ்விபான,
 परमोदारः மிக கம்பீரனான
 राघवः இராகவர்
 मुनीनां முனிவர்களுக்கு
 सुदं ஸந்தோஷத்தை

आवहन् செய்பவராய்
 वायव्यं வாய்வாய்ஸ்திரத்தை
 आदाय எடுத்து,
 शेषान् இதரர்களை
 निजघान கொன்றார்.

स हत्वा राक्षसान्सर्वान् यज्ञघ्नान् रघुनन्दनः । ऋषिभिः पूजितस्तत्र यथेन्द्रो विजये पुरा ॥

सः அந்த
 रघुनन्दनः இரகுவம்சத்தவர்
 यज्ञघ्नान् யாகத்திற்கு இடையூ
 सर्वान् எல்லா [றுசெய்கிற
 राक्षसान् அரக்கர்களை
 हत्वा கொன்று,

पुरा முன்காலத்தில்
 विजये ஜயத்தில்
 इन्द्रः यथा இந்திரன்போல்
 तत्र அங்கு
 ऋषिभिः முனிவர்களால்
 पूजितः பூஜிக்கப்பட்டார்.

अथ यज्ञे समाप्ते तु विश्वामित्रो महामुनिः । निरीतिका दिशो दृष्ट्वा काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥

यज्ञे யாகம்
 समाप्ते तु முடிந்தவளவில்
 महामुनिः மஹா முனிவரான
 विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்
 दिशः திசைகளோ
 अथ ஸமஸ்தமும்

निरीतिकाः உபத்திரவம் ஒழிந்த
 வைகளாக
 दृष्ट्वा கண்டு,
 काकुत्स्थं காகுத்தஸ்தரைப்
 इदं இதை [பார்த்து
 अब्रवीत् சொன்னார்.

कृतार्थोऽस्मि महाबाहो कृतं गुरुवचस्त्वया । सिद्धाश्रममिदं सत्यं कृतं राम महायशः ॥

महाबाहो “மகாபாகுவே!
 महायशः மிகப் புகழ்பெற்ற
 राम ஸ்ரீராம! [வனே!
 कृतार्थः கருதார்த்தமாக
 अस्मि ஆனேன்.
 त्वया உன்னால்

गुरुवचः குருவார்த்தை
 कृतं செய்யப்பட்டது.
 इदं இந்த
 सिद्धाश्रमं சித்தாசிரமம்
 सत्यं உண்மையாக
 कृतम् செய்யப்பட்டது.

स हि रामं प्रशस्यैवं ताभ्यां सन्ध्यामुपागमत् ॥ २६ ॥

रामं ஸ்ரீராமரை
 सः அவர்
 एवं प्रशस्य இவ்விதம் புகழ்ந்து

ताभ्यां அவர்களோடு
 सन्ध्यां ஸந்தியை
 उपागमत् हि ஸேவித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1029

एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || 31 ||

सिथिलाप्रस्थानम्—மிதிலைக்குப் புறப்படுவது.

अथ तां रजनीं तत्र कृतार्थौ रामलक्ष्मणौ । ऊषतुर्मुदितौ वीरौ प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ १ ॥

கூதார்தீ } ஏற்றுக்கொண்ட கா
ரியத்தை செய்தவர்க
ளான
முதீதீ } சந்தோஷ மடைந்தவர்
களான

ராமலக்ஷ்மீ } இராம லக்ஷ்மணர்க
தாं } அந்த
ரஜனீ அய } இரவையும்
தவ } அங்கேயே
प्रहृष्टेन } களிப்புற்ற
अन्तरात्मना } மனதோடு
ऊषतुः } கழித்தார்கள்.

वीरौ } சூரர்களான

प्रभातायां तु शर्वीयां कृतपौर्वाहिकक्रियौ । विश्वामित्रमृषींश्चान्यान् सहितावभिजगमतुः ॥

शर्वीयां } இரவு
प्रभातायां तु } விடிந்தவளவில்
कृतपौर्वाहिकक्रियौ } காலேக்கடன் களை முடி
த்தவர்களான
सहितौ } ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற
இருவர்கள்

विश्वामित्रं } விசுவாமித்திரருக்கும்
अन्यान् } மற்ற
ऋषीन् च } ரிஷிகளுக்கும்
अभिजगमतुः } முன்வந்து சேர்ந்தார்
கள்.

अभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं ज्वलन्तमिव पावकम् । ऊचतुर्मथुरोदारं वाक्यं मधुरभाषिणौ ॥ ३ ॥

पावकं } அக்னியை
इव } போல்
ज्वलन्तं } மிக்க ஜளியோடு
விளங்குகிற
मुनिश्रेष्ठं } மாமுனிவரை
अभिवाद्य } வந்தனம் செய்து,

मधुरभाषिणौ } மதுரமாய் பேசுகிற
வர்கள்,
मथुरोदारं } மதுரமாயும் கம்பீர
மாயுமுள்ள
वाक्यं } வார்த்தையை
ऊचतुः } பின்வருமாறு சொன்
னார்கள்.

इमौ स मुनिशार्दूल किङ्करौ समुपस्थितौ । आज्ञापय यथेष्टं वै शासनं करवाव किं ॥ ४ ॥

मुनिशार्दूल } முனிசரோஷ்டரே!
किङ्करौ } கட்டளை யிடும் வேலை
யை செய்பவர்களான
समुपस्थितौ } அருகில் காத்திருக்கிற
इमौ स } நான்களிருவர்கள் இ
தோ இருக்கிறோம்.

इष्टं यथा } இஷ்டம்போல்
आज्ञापय } கட்டளையிடும்.
किं } எந்த
शासनं } கட்டளையையும்
करवाव वै } செய்துமுடிக்கிறோம்.

एवमुक्तास्ततस्ताभ्यां सर्व एव महर्षयः । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य रामं वचनमब्रुवन् ॥ ५ ॥

ताभ्यां } அவ்விருவர்களால்
एवं } இவ்வாறு
उक्ताः } சொல்லப்பட்ட
महर्षयः } மஹர்ஷிகள்
सर्वे एव } எல்லோரும்
ततः } அப்பொழுது

विश्वामित्रं } விசுவாமித்திரரை
पुरस्कृत्य } முன்னிட்டு,
रामं } ஸ்ரீராமருக்கு
वचनं } ஆலோசனைச் சொல்லை
अब्रुवन् } பின்வருமாறு சொன்
னார்கள்.

मैथिलस्य नरश्रेष्ठ जनकस्य भविष्यति । यज्ञः परमधर्मिष्ठस्तत्र यास्यामहे वयम् ॥ ६ ॥

नरश्रेष्ठ “புருஷோத்தம !
मैथिलस्य மிதிலை நகரத்திற்கு
जनकस्य மன்னவரான
ஜனகமஹாராஜாவி
ஹுடைய

परमधर्मिष्ठः வெகு அதிகசயதர்ம
यज्ञः யாகம் [முள்ள
भविष्यति நடக்கப்போகிறது.
तत्र அங்கு
वयं நாங்கள்
यास्यामहे செல்லப்போகிறோம்.

त्वं चैव नरशार्दूल सहास्माभिर्गमिष्यसि । अद्भुतं च धनूरत्वं तत्र त्वं द्रष्टुमर्हसि ॥ ७ ॥

नरशार्दूल “மானிடச்சேரேஷ்ட !
त्वं च நீயும்
अस्माभिः सह எங்களோடுகூட
गमिष्यसि வருவாயாக.
तत्र அவ்விடத்தில்

अद्भुतं ஆச்சர்யமான
धनूरत्वं च தனுச்சேரேஷ்டத்தையும்
त्वं एव நீயே
द्रष्टुं பார்க்க
अर्हसि தக்கவனாகிராய்.

तद्धि पूर्वं नरश्रेष्ठ दत्तं सदसि दैवतैः । अप्रमेयबलं घोरं मखे परमभास्वरम् ॥ ८ ॥

नरश्रेष्ठ “புருஷோத்தம !
अप्रमेयबलं அளவற்ற பலமுடைய
परमभास्वरं மிக காந்திபொருந்திய
घोरं போற்றத்தக்க
तत् அது
पूर्वं பூர்வத்தில்

मखे யாக
सदसि ஸதஸ்ஸலில்
दैवतैः தேவதைகளால்
दत्तं கொடுக்கப்பட்டது.
हि இது ப்ராஸித்தம்.

नास्य देवा न गन्धर्वा नासुरा न च राक्षसाः । कर्तुमारोपणं शक्ता न कथञ्चन मानुषाः ॥

अस्य “இதனுடைய
आरोपणं நாணேற்றுதலை
कर्तुं செய்ய
शक्ताः சக்தர்கள்
देवाः न தேவர்கள் இல்லை.

असुराः न அசுரர்கள் இல்லை.
राक्षसाः च न ராக்ஷதர்களும் இல்லை.
मानुषाः மனிதர்கள்
कथञ्चन न அதிகப்பயாஸத்
தாலும் இல்லை.
गन्धर्वाः न கந்தர்வர்களும் இல்லை.

धनुषस्तस्य वीर्यं हि जिज्ञासन्तो महीक्षितः । न शेकुरारोपयितुं राजपुत्रा महाबलाः ॥

तस्य அந்த
धनुषः வில்லினுடைய
वीर्यं வீர்யத்தை
जिज्ञासन्तः அறிய விரும்புகிற
महाबलाः வெகு பலசாலிகளான

महीक्षितः அரசர்கள்,
राजपुत्राः ராஜகுமாரர்கள்
आरोपयितुं हि நாணேற்றக்கூட
शेकुः न சக்தர்களாகிரார்கள்
இல்லை.

तद्धनुर्नरशार्दूल मैथिलस्य महात्मनः । तत्र द्रक्ष्यसि काकुत्स्थ यज्ञं चाद्भुतदर्शनम् ॥ ११ ॥

नरशार्दूल	“ புருஷோத்தம !	यज्ञं च	யாகத்தையும்
काकुत्स्थ	ககுகஸ்தவம்சத்தில்	तत्र	அதுகாரணமாய்
	பிறந்தவனே !	अद्भुतदर्शनं	பார்க்க ஆச்சர்யகர
महात्मनः	மஹாத்மாவான	तत्	அந்த [மா]ன
मैथिलस्य	மிதிலைநகரத்து மன்	धनुः	வில்லையும்
	னவருடைய	द्रक्ष्यसि	காண்பாய்.

तद्धि यज्ञफलं तेन मैथिलेनोत्तमं धनुः । याचितं नरशार्दूल सुनाभं सर्वदैवतैः ॥ १२ ॥

नरशार्दूल	“ புருஷோத்தம !	मैथिलेन	மிதிலைநகரத்து
तत्	அந்த		மன்னவரால்
उत्तमं	சிறந்த	सर्वदैवतैः	எல்லா தேவர்களோடு
सुनाभं	பிடி அழகான	यज्ञफलं	யாகத்தின் பயனாக
	தாயிருக்கிற	याचितम्	யாசித்து அடையப்
धनुः हि	வில்லோவெனில்		பட்டது.
तेन	அந்த		

आयागभूतं नृपतेस्तस्य वेश्मनि राघव । अर्चितं विविधैर्गन्धैर्धूपैश्चागरुगन्धिभिः ॥ १३ ॥

राघव	“ இராகவனே !	विविधैः	நானவிதமான
तस्य	அந்த	गन्धैः	கந்தங்களாலும்
नृपतेः	அரசருடைய	अगरुगन्धिभिः	அகில்கட்டையின் பரி
वेश्मनि	மாளிகையில்	धूपैः च	மள தூபங்களினாலும்
आयागभूतं	தலைமையாக கொண்	अर्चितम्	ஆராதிக்கப்பட்டது.
	டாடப்பட்டது.		

एवमुक्त्वा मुनिवरः प्रस्थानमकरोत्तदा । सर्षिसङ्घः सकाकुत्स्थ आमन्त्र्य वनदेवताः ॥
स्वस्ति वोऽस्तु गमिष्यामि सिद्धः सिद्धाश्रमादहम् । उत्तरे जाह्नवीतीरे हिमवन्तं शिलोच्चयम् ॥

एवं	இவ்வளவு	स्वस्ति	தெய்வகடாகூதம்
उक्त्वा	சொல்லியபின்னர்,	अस्तु	உண்டாகட்டும் என்ற
मुनिवरः	முனிச்சீரோஷ்டர்		று ஆசீர்வதித்து,
सिद्धः	ஸித்தியையடைந்த	तदा	அத்தருணத்தில்
अहं	நான்	वनदेवताः	வனதேவதையையும்
सिद्धाश्रमात्	ஸித்தாசிரமத்திலி	आमन्त्र्य	வேண்டிக்கொண்டு,
	ருந்து	सर्षिसङ्घः	முனிவர்கூட்டத்தோ
			டு கூடினவரான
उत्तरे	வடக்கில்		{ ககுகஸ்த வம்சத்திரு
जाह्नवीतीरे	கங்கைக்கரையில்	सकाकुत्स्थः	{ வர்களோடு கூடின
हिमवन्तं	ஹிமவானென்கிற		{ வராய்
शिलोच्चयं	பர்வதத்தை நோக்கி	प्रस्थानं	பாயாணத்தை
गमिष्यामि	செல்லப்போகிறேன்.	अकरोत्	செய்தாச்.
वः	உங்களுக்கு		

रामोऽपि सहसौमित्रिर्मुनींस्तानभिपूज्य च । अग्रतो निषसादाथ विश्वामित्रस्य धीमतः ॥

सहसौमित्रिः	இலக்சுமணரோடு கூடின	अथ	பிறகு
रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்	धीमतः	தீமானை
तान्	அந்த	विश्वामित्रस्य	விச்வாமித்திரருடைய
मुनीन् च	முனிவர்களை எல்லாம்	अग्रतः	முன்னிலையில், ஸம்ப
अभिपूज्य	நமஸ்கரித்து,		த்தில்
		निषसाद	உட்கார்ந்தார்.

अथ रामो महातेजा विश्वामित्रं महामुनिम् । पप्रच्छ मुनिशार्दूलं कौतूहलसमन्वितः ॥

अथ	இந்தஸ்தியில்	मुनिशार्दूलं	முனிச்ரோஷ்டரான
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியான	महामुनिं	மஹாமுனிவரான
रामः	ஸ்ரீராமர்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை
कौतूहलसमन्वितः	ஆசையோடுகூடினவராய்	पप्रच्छ	பின்வருமாறு கேட்டார்.

भगवन् को न्वयं देशः समुद्रवनशोभितः । श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते वक्तुमर्हसि तत्त्वतः ॥

भगवन्	“பகவானே!	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
समुद्रवनशोभितः	செழிப்பான சோலைகளால் விளங்குகிற	ते भद्रं	{ தேவரீருக்கு இதுவிஷயத்தில் திருவுளமுவக்கவேண்டும்.
अयं	இது	तत्त्वतः	உள்ளபடி
कः कु	யாருடையதான	वक्तुं	சொல்ல
देशः	தேசம்?	अर्हसि	உரியவராகிறீர்.
श्रोतुं	கேட்க		

चोदितो रामवाक्येन कथयामास सुव्रतः । तस्य देशस्य निखिलमृषिमध्ये महातपाः ॥

सुव्रतः	நல்ல வ்ரதமுடைய	तस्य	அந்த
महातपाः	மஹாதபஸ்வி	देशस्य	தேசத்தைப்பற்றிய
रामवाक्येन	இராமர் சொல்லால்	निखिलं	எல்லாவற்றையும்
चोदितः	ஏவப்பட்டவராய்	कथयामास	பின்வருமாறு சொன்னார்.
ऋषिमध्ये	ரிஷிகளின் மத்தியில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1053.

कौशिकवंशवर्णनम्—கௌசிகவம்சத்தைச் சொல்வது.

புறநானூறு:	பிரமமாமின் குமார	சுருந்தினிழை:	பெரியவர்களை உபசரி
மகாநகரம்:	பெரிய [ரான்	சுருந்தினிழை:	த்து பூஜிப்பவரான
மகாதபா:	மஹா தபஸ்வியான	குத:	குதர்
அகிலவுத்தமம்: வ	{ நோன்புகளையும் தர்ம	நாம:	என்பவர்
	{ ங்களையும் தவமுது	அசித்:	இருந்தார்.
	{ நடத்துபவரான		

कुशाम्बं कुशनाभं च अधूर्तरजसं वसुम् ॥ २ ॥

ரஃதுந்நதந	“இரஃதுந்நதந !
ஸ:	அந்நத
மஹாஃஸா	மஹா த்மா
யுஃதா	தந ஃதுத்நத
ஃதுநா	நல்ல வமசத்நில்
	பிறந்நத
வஃதா	வைதேதஹிநிடத்
	தில்

कुशाब्धं	குசாம்பன்,
कुशनाभं	குசநாபன்,
अधृतरजसं	அதூர்தரஜஸ்,
वसुं च	வஸு எங்கிறவும்,
सदृशान्	தம்மைப்போன்ற
चतुरः	நான்கு
सुतान्	பிள்ளைகளை
जनयामास	உண்டாக்கினார்.

दीप्तिमुक्तान् महोत्साहान् क्षत्रधर्मचिकीर्षया । तानुवाच कुशः पुत्रान्धर्मिष्ठान् सत्यवादिनः ।

क्रियतां पालनं पुत्रा धर्मं प्राप्स्यथ पुष्कलम् ॥ ३ ॥

குர:	குசர்
क्षतधर्म- } चिकीर्षया }	ஈத் திரதர்மத்தை நடத்தவேணுமென் ற ஆவலால்
दीसियुक्तान्	காந்தியுடைய
महोत्साहान्	உதலாஹமுடைய
धर्मिष्ठान्	தர்மிஷ்டர்களான
सत्यवादिनः	உண்மையே பேசுகிற

தான்	அந்த
புவான்	புத்திரர்களை பார்த்து
உவா	சொன்னார்.
புவா:	“புத்திரர்களே!
பாலன்	இரக்சித்தல்
கிரியா	செய்யப்பட்டும்.
புஷ்கல்	ஏராளமான
தர்ம	தர்மத்தை
பிராபு	அடையுங்கள்”.

कुशस्य वचनं श्रुत्वा चत्वारो लोकसंमताः । निवेशांश्चक्रिरे सर्वे पुराणि नृवरास्तदा ॥

கூதாசு	குச்சுருடைய
வசனம்	வார்த்தையை
சூதா	கேட்டு,
லோகசம்மதா:	உலகத்திற்கு இஷ்டம்
சுவாமி:	நான்கு [கரண

நூலா:	நாச்சோஷ்டர்கள்
சுவீ	எல்லோரும்
ததா	அப்பொழுது
புராணி	புரங்களை
நிவெசாங்கிரி	நிர்மலத்தார்கள்.

कुशनाभस्तु राजर्षिः कन्याशतमनुत्तमम् । जनयामास धर्मात्मा घृताच्यां रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	“இரகுநந்தன !	घृताच्यां	கிருதாசி என்னும் மனைவியிடத்தில்
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவான	अनुत्तमं	ஒப்பற்ற
राजर्षिः	ராஜரிஷியான	कन्याशतं	பெண் குழந்தைகளின் நூற்றை
कुशनाभः तु	குசநாபரொ என்றால்	जनयामास	உண்டாக்கினார்.

तास्तु यौवनशालिन्यो रूपवत्यः स्वलंकृताः । उद्यानभूमिमागम्य प्रावृषीव शतहृदाः ॥
गायन्त्यो नृत्यमानाश्च वादयन्त्यश्च राघव । आमोदं परमं जग्मुर्वराभरणभूषिताः ॥१२॥

राघव	ஸ்ரீராகவ !	शतहृदाः	மின்னற்கொடிகள்
यौवनशालिन्यः	யௌவனபருவமடைந்த	इव	போல்
रूपवत्यः	அழகான, நல்ல உருவமுள்ள	उद्यानभूमिं	சுங்காரத்தோட்டத்
स्वलंकृताः	நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட	आगम्य	அடைந்து, [தை
वराभरणभूषिताः	சிறந்த ஆபரணங்களால் சிங்காரிக்கப்பட்ட	गायन्त्यः	பாடுபவர்களாயும்
ताः तु	அவர்கள்	नृत्यमानाः च	ஆடுபவர்களாயும்
प्रावृषि	மழைக்காலத்தில்	वादयन्त्यः च	வாத்தியங்களை வாசிப்
		परमं	அதிக [பவர்களாயும்
		आमोदं	ஸந்தோஷத்தை
		जग्मुः	அடைந்திருந்தார்கள்.

अथ ताश्चारुसर्वाङ्ग्यो रूपेणाप्रतिमा भुवि । उद्यानभूमिमागम्य तारा इव घनान्तरे ॥१३॥

चारुसर्वाङ्ग्यः	இனிமையான 'எல்லா அவயவங்களையுடைய	उद्यानभूमिं	சுங்காரத்தோட்
भुवि	உலகில்	आगम्य	அடைந்து, [டத்தை
रूपेण	அழகால்	अथ	மேற்சொன்னபரகார மாயிருக்கையில்
अप्रतिमाः	ஒப்பற்றவர்களான	घनान्तरे	மேகத்தினிடையில்
ताः	அவர்கள்	ताराः इव	நக்சுத்திரங்கள்போல இருந்தார்கள்.

ताः सर्वगुणसंपन्ना रूपयौवनसंयुताः । दृष्ट्वा सर्वात्मको वायुरिदं वचनमब्रवीत् ॥ १४ ॥

सर्वात्मकः	எல்லாப் பிராணிகட் கும் பிராணபூதனு	सर्वगुणसंपन्नाः	எல்லா குணங்க
वायुः	வாயுபகவான்	ताः	அவர்களை [ளமைந்த
रूपयौवनसंयुताः	ரூபம் யௌவனமிவை களோடு விளங்குகிற	दृष्ट्वा	பார்த்து,
		इदं	இனி வரப்போகிற
		वचनं	வார்த்தையை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

मा भूत स कालो दुर्मेधः पितरं सत्यवादिनम् । नावमन्यस्व धर्मेण स्वयं वरमुपास्महे ॥

दुर्मेधः “தூர்புத்தியுள்ளவரே!
 सत्यवादिनं உண்மை பேசுகிற
 पितरं தகப்பனரை
 न अवमन्यस्व அவமதிக்காதேயும்.
 सः அவர்
 कालः யமனாக

मा भूत ஆகவேண்டாம்.
 धर्मेण தர்மத்தோடு
 स्वयं தாமே
 वरं பதியை
 उपास्महे அடைந்துகொள்ளு
 கிறோம்.

पिता हि प्रभुरस्माकं दैवतं परमं हि सः । यस्य नो दास्यति पिता स नो भर्ता भविष्यति ॥

पिता “தகப்பனர்
 हि அன்றோ
 अस्माकं எங்களுக்கு
 प्रभुः பிரபு, (தலைவர்.)
 सः அவர்
 परमं சிறந்த
 दैवतं தைவம்.
 हि ஆதலால்

नः எங்களுடைய
 पिता தகப்பனர்
 यस्य எவருக்கு
 दास्यति கொடுக்கிறாரோ;
 सः அவரே
 नः எங்களுக்கு
 भर्ता பர்த்தாவாக
 भविष्यति ஆவார்.

तासां तद्वचनं श्रुत्वा वायुः परमकोपनः । प्रविश्य सर्वगात्राणि बभञ्ज भगवान् प्रभुः ॥

प्रभुः பிரபுவான
 वायुः வாயு
 भगवान् பகவான்
 तत् அந்த
 वचनं வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,

परमकोपनः மிக்க கோபங்கொண்
 டவராய்
 तासां அவர்களுடைய
 सर्वगात्राणि எல்லா அவயவங்களை
 प्रविश्य புகுந்து,
 बभञ्ज முடமாக்கினார்.

ताः कन्या वायुना भग्ना विविशुर्नृपतेर्यहम् ।
 प्रापतन् भुवि सभ्रान्ताः सलज्जाः साश्रुलोचनाः

॥ २३ ॥

वायुना வாயுவினால்
 भग्ना முடக்கப்பட்டவர்க
 ताः அந்த [ளாய்
 कन्याः கன்னிகைகள்
 सभ्रान्ताः மனம் கலங்கினவர்
 களாய்
 सलज्जाः வெட்கமுடையவர்க
 ளாய்

साश्रुलोचनाः { கண்ணீரோடுகூடின
 கண்களையுடையவர்
 களாய்
 नृपतेः அரசனுடைய
 गृहं வீட்டை
 विविशुः புகுந்தார்கள்.
 भुवि பூமியில்
 प्रापतन् விழுந்தார்கள்.

स च ता दयिता दीनाः कन्याः परमशोभनाः । दृष्ट्वा भयास्तदा राजा संभ्रान्त इदमब्रवीत् ॥

सः राजा	அந்த அரசன்	भयाः च	முடக்கப்பட்டவர்க
ताः	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து, [ளாகவும்
दयिताः	அருமையான	संभ्रान्तः	திடுக்கிட்டவராய்
परमशोभनाः	அதிக அழகுள்ள	तदा	அப்பொழுது
कन्याः	கண்ணிகைகளே	इदं	இந்த சொல்லை
दीनाः	துக்கித்தவர்களாயும்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

किमिदं कथ्यतां पुञ्यः को धर्ममवमन्यते । कुब्जाः केन कृताः सर्वा वेष्टन्यो नाभिभाषथ ॥

पुञ्यः	புத்திரிகளே !	कुब्जाः	கடனிகளாக
इदं किं	இது என்ன ?	वेष्टन्यः	சுழண்டவர்களாக
कथ्यतां	சொல்லப்பட்டும்,	कृताः	பண்ணப்பட்டவர்க
कः	எவன்		ளானீர்கள்.
धर्मं	தர்மத்தை	सर्वाः	எல்லோரும்
अवमन्यते	அவமானம் செய்கி	अभिभाषथ न	பதில் சொல்லுகிறீர்
केन	எவனாலெ [ரான்?		களிலலை.

श्रोतुमिच्छामि तं पुञ्यः कस्येदं कर्म गर्हितम् ॥ २६ ॥

पुञ्यः	புத்திரிகளே !	कस्य	எவனுடையது ?
इदं	இந்த	तं	அதை
गर्हितं	நிந்திக்கத்தக்க	श्रोतुं	கேட்க
कर्म	காரியம்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

एवं राजा विनिश्चस्य समार्थि सन्दधे ततः ॥ २७ ॥

राजा	அரசன்	ततः	அப்பால்
एवं	இவ்வாறு	समार्थि	ஊக்கத்தை
विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து,	संदधे	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1080

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ३३ ॥

ब्रह्मदत्तेन कुशनाभकन्योद्वाहः—பிரம்மதத்தர் குசநாபகன்னிகைகளை
விவாஹம் செய்வது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कुशनाभस्य धीमतः । शिरोभिश्चरणौ स्पृष्ट्वा कन्याशतमभाषत ॥ १ ॥

धीमतः	தீமானான	कन्याशतं	பெண்களின் ஹாற்று
तस्य	அந்த	शिरोभिः	தலைகளால் [வர்
कुशनाभस्य	குசநாபருடைய	चरणौ	பாதங்களை
तत् वचनं	அந்த வார்த்தையை	स्पृष्ट्वा	வணங்கி,
श्रुत्वा	கேட்டு,	अभाषत	சொல்லின.

वायुः सर्वात्मको राजन् प्रथर्षयितुमिच्छति । अशुभं मार्गमास्थाय न धर्मं प्रत्यवेक्षते ।
सोऽस्माभिरुक्तः सर्वाभिर्वायुः कामवशं गतः ॥ २ ॥

राजन्	“அரசனே !	प्रथर्षयितुं	அவமானம் செய்ய
सर्वात्मकः	எல்லாருடையஉடம்பி	इच्छति	விரும்புகிறான்.
	னுள்ளமுள்ளவனுன	अस्माभिः	எங்கள்
वायुः	வாயுபகவான்	सर्वाभिः	எல்லோராலும் [பட்ட
धर्मं	தர்மமார்க்கத்தை	उक्तः	சரிவழி சொல்லப்-
प्रत्यवेक्षते न	அனுஸரிக்கவில்லை.	सः वायुः	அந்த வாயுபகவான்
अशुभं मार्गं	கெட்ட வழியை	कामवशं	காமவசத்தை
आस्थाय	அடைந்து,	गतः	அடைந்தான்.

पितृमत्यः स्म भद्रं ते स्वच्छन्दे न वयं स्थिताः ।

पितरं नो वृणीष्व त्वं यदि नो दास्यते तव

॥ ३ ॥

पितृमत्यः	“தந்தையையுடையவர்களாக	नः	எங்களுடைய
स्मः	இருக்கிறோம்.	पितरं	பிதாவை
स्वच्छन्दे	ஸ்வாதந்திரியத்தில்	वृणीष्व	கேளும்.
वयं	நாங்கள்	नः	எங்களை
स्थिताः न	இருக்கிறவர்கள்	तव	உமக்கு
	இல்லை.	दास्यते यदि	கொடுப்பாராகில்
त्वं	நீர்	ते	உமக்கு
		भद्रम्	பாக்கியம்.’

तेन पापानुबन्धेन वचनं न प्रतीच्छता । एवं ब्रुवन्त्यः सर्वाः स्मो वायुना निहता भृशम्॥

एवं	“மேற்கூறியவிதம்	पापानुबन्धेन	அதர்மமார்க்கத்தைய
ब्रुवन्त्यः	பேசிய		னுஸரித்த
सर्वाः	எல்லோரும்	तेन वायुना	அந்த வாயுவினால்
वचनं	தர்மமொழியை	भृशं	மிகவும்
न प्रतीच्छता	ஏற்றுக்கொள்ளாத	निहताः	சிகிழிக்கப்பட்டவர்க
		सः	ஆகின்றோம்.” [ளாக

तासां तु वचनं श्रत्वा राजा परमधार्मिकः । प्रत्युवाच महातेजा कन्याशतमनुत्तमम् ॥५॥

तासां	அவர்களுடைய	राजा	அரசன்,
वचनं	வார்த்தையை	अनुत्तमं	ஒப்பற்ற
श्रत्वा	கேட்டு,	कन्याशतं	கன்னிகைகளின்
परमधार्मिकः तु	வெகுதர்மவீட்டரும்		நூறைப் பார்த்து
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியு	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதில்
	மான		சொன்னார்.

क्षान्तं क्षमावतां पुत्र्यः कर्तव्यं सुमहत् कृतम् । ऐकमत्यमुपागम्य कुलञ्चावेक्षितं मम ॥

புத்ரியை: “ புத்திரிகளே !
 क्षमावतां பொறுமையுடையோர்
 களுக்கும்
 कर्तव्यं செய்யத்தக்கதான
 क्षान्तं பொறுமை
 सुमहत् நன்றாக

கூத செய்யப்பட்டது.
 ऐकम्यं ஒற்றுமையை
 उपागम्य அடைந்து,
 मम என்னுடைய
 कुलं च குலமும்
 अवेक्षितम् கொளவிக்கப்பட்ட
 டது.”

अलङ्कारो हि नारीणां क्षमा हि पुरुषस्य वा ॥ ७ ॥

क्षमा हि “ பொறுமையே,
 नारीणां ஸ்திரீகளுக்கும்,

पुरुषस्य वा புருஷனுக்கும்
 अलङ्कारः அழகு.
 हि இது பிரசித்தம்.

दुष्करं तच्च वः क्षान्तं त्रिदशेषु विशेषतः । यादृशी वः क्षमा पुत्र्यः सर्वासामविशेषतः ॥

वः உங்களுக்கு
 विशेषतः முக்கியமாய்
 विदशेषु தேவர்கள் விஷயத்தில்
 तत् அந்த
 क्षान्तं பொறுமையுண்டான
 दुष्करं च அரிய குணமே. [து
 पुत्र्यः புத்திரிகளே !

वः உங்கள்
 सर्वासां எல்லாருடைய
 अविशेषतः ஒரே மனமாகப் பாரா
 क्षमा பொறுமை [ட்டிய
 { எதோடு ஒப்பிட்டுச்
 சொல்லக்கூடும் ?
 यादृशी { வெகு சிலாக்கியம்.

क्षमा दानं क्षमा सत्यं क्षमा यज्ञश्च पुत्रिकाः । क्षमा यशः क्षमा धर्मः क्षमायां विष्टितं जगत् ॥

पुत्रिका: “ புத்திரிகளே !
 क्षमा பொறுமை,
 दानं தானம்.
 क्षमा பொறுமை,
 सत्यं ஸத்யம்.
 क्षमा பொறுமை,
 यज्ञः யாகம்.

च क्षमा இன்னும் பொறுமை,
 यशः கீர்த்தி.
 क्षमा பொறுமை,
 धर्मः தர்மம்.
 क्षमायां பொறுமையில்,
 जगत् உலகம்,
 विष्टितम् நிலைநிற்கிறது.

विस्त्र्य कन्याः काकुत्स्थ राजा त्रिदशविक्रमः । मन्त्रज्ञो मन्त्रयापास प्रदानं सह मन्त्रिभिः ।

देशे काले प्रदानस्य सदृशे प्रतिपादनम् ॥ १० ॥

काकुत्स्थ “ காசுக்ஸ்த !
 कन्या: கன்னிகைகளை
 विस्त्र्य அனுப்பிவிட்டு,
 विदशविक्रमः தேவர்கள் போன்ற
 பராக்கிரமமுடைய
 मन्त्रज्ञः மந்திராலோசனை
 राजा அரசன், [யறிந்த
 मन्त्रिभिः மந்திரிமார்களோடு
 सह கூட

प्रदानं { கன்னிகைகளைக் கல்
 யாணம் செய்து
 கொடுப்பதையும்,
 प्रदानस्य { கல்பாணம் செய்து
 கொடுப்பதின்
 देशे काले இடம், காலம்
 सदृशे தகுந்த இடம் இவை
 प्रतिपादनं செய்தலையும் [களின்
 मन्त्रयापास ஆலோசித்தார்.

एतस्मिन्नेव काले तु चूली नाम महामुनिः । ऊर्ध्वरेताः शुभाचारो ब्राह्मं तप उपागमत् ॥

तु இதன் றி
एतस्मिन् एव இதே
काले காலத்தில்
ऊर्ध्वरेताः நமுவாத இந்திரிய
முடைய
शुभाचारः ஆசாரசீலரான

चूली சூலியென்று
नाम பிரவிர்த்தரான
महामुनिः மஹா முனிவர்
ब्राह्मं பிரம்மத்யான
तपः தவத்தை
उपागमत् புரிந்தார்.

तप्यन्तं तमृषिं तत्र गन्धर्वी पर्युपासते । सोमदा नाम भद्रं ते ऊर्मिलातनया तदा ॥ १२ ॥

तत्र இந்த ஸ்திதியில்
तप्यन्तं தவம் புரிகிற
तं ऋषिं அந்த முனிவரை
ऊर्मिलातनया ஊர்மிலையின் மக
सोमदा ஸோமதை [ளான
नाम என்று பெயருள்ள

गन्धर्वी கந்தர்வப்பெண்
तदा அக்காலத்தில்
पर्युपासते பணிவிடை பண்ணிக்
கொண்டிருந்தாள்.
ते भद्रम् உமக்கும் இதனால் நன்
மையுண்டாகும்.

सा च तं प्रणता भूत्वा शुश्रूषणपरायणा । उवास काले धर्मिष्ठा तस्यास्तुष्टोऽभवद्गुरुः ॥

धर्मिष्ठा தர்மிஷ்டையான
सा அவள்,
तं च அவரை சரியாய்
प्रणता வணங்கினவளாய்
भूत्वा ஆகி,
शुश्रूषणपरायणा பணிவிடை செய்வதில்
ஆஸக்தியுள்ளவளாய்

उवास வவிர்த்தார்.
काले ஒரு காலத்தில்
गुरुः குரு
तस्याः அவளிடத்தில்
तुष्टः சந்தோஷமடைந்தவ
ராய்
अभवत् ஆனார்.

स च तां कालयोगेन प्रोवाच रघुनन्दन । परितुष्टोऽस्मि भद्रं ते किं करोमि तव प्रियम् ॥

रघुनन्दन ரகுந்தன !
कालयोगेन च காலமுசிதமாயிருந்த
सः அவர் [தாலேயே
तां அவளைப் (பார்த்து)
प्रोवाच பின்வருமாறு சொன்
னார்.
परितुष्टः “மகா சந்தோஷம்
டைந்தவனாக

अस्मि இருக்கிறேன்.
ते भद्रं உனக்கு சகல சௌபா
க்யமுண்டாகட்டும்.
तव உனக்கு
प्रियं இஷ்டமானது
किं என்ன ?
करोमि செய்கிறேன்.”

परितुष्टं मुनिं ज्ञात्वा गन्धर्वी मधुरस्वरा । उवाच परमप्रीता वाक्यज्ञा वाक्यकोविदम् ॥

वाक्यकोविदं பேசுவதில் ஸமர்த்த
ரான
मुनिं முனிவரை பார்த்து,
परितुष्टं ஸந்தோஷமடைந்த
வராக
ज्ञात्वा தெரிந்துகொண்டு,

परमप्रीता அதிகஸந்தோஷமடை
वाक्यज्ञा பேசுத்தெரிந்த [ந்த
मधुरस्वरा மதுரமர்னஸ்வர
गन्धर्वी கந்தர்வஸ்திரீ [முள்ள
उवाच பின்வருமாறு சொன்
னாள்.

लक्ष्म्या समुदितो ब्राह्म्या ब्रह्मभूतो महातपाः । ब्राह्मेण तपसा युक्तं पुत्रमिच्छामि धार्मिकम् ॥

ब्राह्म्या	“ பிரம்ம ஸம்பந்த	ब्राह्मेण	பிரம்மஸம்மந்தமான
लक्ष्म्या	தேஜஸ்ஸால் [மான	तपसा	தவமஹிமையோடு
समुदितः	சிரேஷ்டர்.	युक्तं	கூடின
ब्रह्मभूतः	பிரம்மதேவருக்கு நிக	धार्मिकं	தார்மிகனான
	ரானவர்.	पुत्रं	பிள்ளையை
महातपाः	மஹா தபஸ்வீ.	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

अपतिश्चास्मि भद्रं ते भार्या चास्मि न कस्य चित् । ब्राह्मणोपगतायाश्च दातुमर्हसि मे सुतम् ॥

ते भद्रं	உமது திருவருள்	अस्मि न	நான் இல்லை.
	வேண்டும்,	ब्राह्मणोपगतायाः	பிராம்மணரை சரண
अपतिः च	பதியில்லாதவளாகவே	मे	எனக்கு [மடைந்த
अस्मि	இருக்கிறேன்.	सुतं च	புத்திரனை மாத்திரம்
कस्यचित् च	ஒருவனுக்காகிலும்	दातुं	அளிக்க
भार्या	பாரியையாக	अर्हसि	உரியவராகிறீர்.

तस्याः प्रसन्नो ब्रह्मर्षिर्ददौ पुत्रमुत्तमम् । ब्रह्मदत्तमिति ख्यातं मानसं चूलिनः सुतम् ॥

तस्याः	அவளுக்கு	अनुत्तमं	சிறந்த
प्रसन्नः	மெச்சினவராய்	पुत्रं	புத்திரனை
ब्रह्मर्षिः	பிரம்மரிஷி	चूलिनः	ஞலியினுடைய,
ब्रह्मदत्तं	“ பிரம்மதத்தன் ”	मानसं	மனதால் சங்கல்பிக்
इति	என்று	सुतं	புத்திரனாக [கப்பட்ட
ख्यातं	பிரசித்திபெற்ற	ददौ	கொடுத்தார்.

स राजा सोमदेयस्तु पुरमध्यावसत्तदा । कांपिल्यां परया लक्ष्म्या देवराजो यथा दिवम् ॥

तु	அப்படியிருந்தும்	पुरं	பட்டணத்தை
सोमदेयः	சோமதையின் புத்தி	दिवं	தேவலோகத்தை
सः	அவன் [ரண	देवराजः यथा	தேவேந்திரன்போல
राजा	சூத்திரியன்.	परया	மிக்க
तदा	அகைபால்	लक्ष्म्या	வைபவத்துடன்
कांपिल्यां	“ காம்பிலி ” என்கிற	अध्यावसत्	அரசாண்டுவந்தான்.

स बुद्धिं कृतवात्राजा कुशनाभः सुधार्मिकः । ब्रह्मदत्ताय काकुत्स्थ दातुं कन्याशतं तदा ॥

काकुत्स्थ	“ காசுத்தஸ்த !	कन्याशतं	கன்னிகைகளின்
तदा	அக்காலத்தில்		நூற்ற
सुधार्मिकः	வெகு தர்மிஷ்டரான	दातुं	விவாஹம் செய்து
कुशनाभः	குசனாபனென்ற		கொடுக்க
सः राजा	அந்த அரசன்	बुद्धिं	நிச்சயத்தை
ब्रह्मदत्ताय	பிரம்மதத்தருக்கு	कृतवान्	செய்தார்.

तमाहूय महातेजा ब्रह्मदत्तं महीपतिम् । ददौ कन्याशतं राजा सुप्रीतेनान्तरात्मना ॥२१॥

महातेजाः “मஹாதேஜஸ்வியான
 राजा அரசன்
 तं அந்த
 महीपतिं மகிபதியான
 ब्रह्मदत्तं பிரம்மதத்தரை
 आहूय அழைத்து,

सुप्रीतेन மிகசந்தோஷமடைந்த
 अन्तरात्मना மனதோடு
 कन्याशतं கன்னிகைகளின்
 ददौ தூற்றை
 பாணிக்ரஹணம் செ
 ய்துகொடுத்தார்.

यथाक्रमं ततः पाणीञ्जग्राह रघुनन्दन । ब्रह्मदत्तो महीपालस्तासां देवपतिर्यथा ॥ २२ ॥

रघुनन्दन “ரகுந்தன!
 देवपतिः यथा தேவேந்திரன்போல
 महीपालः பூமிரக்ஷகரான
 ब्रह्मदत्तः பிரம்மதத்தர்,
 तासां அவர்களுடைய

पाणीन् கைகளை
 ततः அப்பொழுது
 यथाक्रमं கிரமப்படி
 जग्राह கிரஹித்துக்கொண்
 டார்.

स्पृष्टमात्रे ततः पाणौ विकुब्जा विगतज्वराः । युक्तं परमया लक्ष्म्या बभौ कन्याशतं तदा ॥

पाणौ “கை
 स्पृष्टमात्रे பற்றப்பட்டவளவில்
 तदा அக்காரணத்தால்
 ततः அப்போதிலிருந்து
 विकुब्जा: குருபம் நீங்கினவர்க
 ளாய்

विगतज्वराः மனக்கவலை நீங்கினவர்
 कन्याशतं கன்னிகைகளின்
 परमया அதிக [தூற்றுவர்,
 लक्ष्म्या வைபவத்தோடு
 युक्तं கூடி
 बभौ விளங்கினர்.

स दृष्ट्वा वायुना मुक्ताः कुशनाभो महीपतिः । बभूव परमप्रीतो हर्षं लेभे पुनः पुनः ॥

सः அந்த
 महीपतिः மஹிபதியான
 कुशनाभः குசனாபர்,
 वायुना வாயுவினால்
 मुक्ताः விடப்பட்டவர்களாக
 दृष्ट्वा பார்த்து,

परमप्रीतः வெகு சந்தோஷ
 बभूव ஆனார்.
 पुनः पुनः இன்னும் மேல்மேல்
 हर्षं ஆனந்தத்தை
 लेभे அடைந்தார்.

कृतोद्वाहं तु राजानं ब्रह्मदत्तं महीपतिम् । सदारं प्रेषयामास सोपाध्यायगणं तदा ॥

तु மேலும்
 महीपतिं மஹிபதியான
 कृतोद्वाहं கல்யாணமான
 ब्रह्मदत्तं பிரம்மதத்தரென்கிற
 राजानं அரசரை

तदा அக்காலத்தில்
 सदारं மனைவிமார்களோடு
 सोपाध्यायगणं கூடியவராய்
 பிராம்மணக்கூட்டங்க
 ளோடு கூடினவராக
 प्रेषयामास அனுப்பினார்.

ततोऽहं हिमवत्पार्श्वे वसामि निरतः सुखं । भगिन्यां स्नेहसंयुक्तः कौशिक्यां रघुनन्दन ॥

ரஹுநந்ந
தத:
அஹ்
பகிந்யா
கௌசிக்யா
“ரகுநந்தன!
அப்படியிருப்பதால்
நான்
உடன்பிறந்தவளான
கௌசிகியினிடத்தில்

स्नेहसंयुक्तः
हिमवत्पार्श्वे
निरतः
सुखं
वसामि
அன்புள்ளவனாய்
ஹிமயத்தைச்சார்விலே
எப்பொழுதும்
சுகமாய்
வலித்துக்கொண்
டிருக்கிறேன்.

सा तु सत्यवती पुण्या सत्ये धर्मे प्रतिष्ठिता । पतिव्रता महाभागा कौशिकी सरितां वरा ॥

புण्या
சத்யே
தமே
புதிஸ்திதா
பதிவ்ரதா
மஹாபாக்யா
“பரிசுத்தையான
ஸத்யத்தில்
தாமத்தில்
நிலைநின்றவளான
பதிவ்ரதையான
மஹாபாக்யையான

सा
सत्यवती तु
सरितां
वरा
कौशिकी
அந்த
ஸத்யவதிதான்
நதிகளுக்கும்
உத்தமையான
கௌசிகி.

अहं हि नियमाद्राम हित्वा तां समुपागतः । सिद्धाश्रममनुप्राप्य सिद्धोऽस्मि तव तेजसा ॥

ராம
அஹ்
நியமாட்
தாஹிதா
சமூபாகத:
“ஸ்ரீராம!
நான்
நியமத்தால்
அவளை விட்டு,
வந்தவன்;

सिद्धाश्रमं
अनुप्राप्य
तव
तेजसा हि
सिद्धः
अस्मि
சித்தாசுரமத்தை
அடைந்து,
உன்னுடைய
பிரபாவத்தாலேயே
ஸித்தியடைந்தவனாக
ஆகிறேன்.

एषा राम ममोत्पत्तिः स्वस्य वंशस्य कीर्तिता । देशस्य च महाबाहो यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥

மஹாபாஹோ
ராம
யத்
த்வம்
மா
பரிபுச்சசி
ஏஷா
“மஹாபாகுவே!
ஸ்ரீராம!
எதை
நீர்
என்னை
கேட்கிறீரோ,
இந்த

मम
स्वस्य
वंशस्य
देशस्य च
उत्पत्तिः
कीर्तिता
என்னுடைய
ஸ்வந்த
வம்சத்தினுடையவும்
தேசத்தினுடையவும்
உற்பத்திவரலாறு
விஸ்தாரமாக சொல்
ஸ்பட்டது.

गतोऽर्धरात्रः काकुत्स्थ कथाः कथयतो मम । निद्रामभ्येहि भद्रं ते मा भूद्विप्रोऽध्वनीह नः ॥

காகுத்ய
மம
கதா:
கதயத:
அர்ஹராத:
கத:
வித்ரம்
“காகுதஸ்தரே!
நான்
கதைகளை
சொல்லிக்கொண்டிரு
பாதிராத்திரி [க்க
ஆகிவிட்டது.
நித்திரையை

अभ्येहि
ते
भद्रं
इह अध्वनि
नः
विप्रः
मा भूत्
அடை.
உமக்கு
மங்களம்.
இந்த மார்க்கத்தில்
நமக்கு
தடை
மாபூத்
ஆகவேண்டாம்.

निष्पन्दास्तरवः सर्वे निलीना मृगपक्षिणः । नैशेन तमसा व्याप्ता दिशश्च रघुनन्दन ॥

ரஹுந்நந “ரகுநந்தன !
 तरवः விருகூதங்கள்
 सर्वे எல்லாம்
 निष्पन्दाः அசைவற்றவைகளாய்
 இருக்கின்றன.
 मृगपक्षिणः மிருகங்களும் பகூதி
 களும்

निलीनाः அடங்கித் தூங்குகிற
 வைகளாய் இருக்கின்
 दिशः च திக்குகளும் [மன.
 नैशेन இரவுஸம்பந்தமான
 तमसा இருளால்
 व्याप्ताः மூடப்பட்டவைகளாய்
 இருக்கின்றன.

शनैर्वियुज्यते सन्ध्या नभो नेत्रैरिवावृतम् । नक्षत्रतारागहनं ज्योतिर्भिरवभासते ॥ १६ ॥

सन्ध्या “இரவின் பூர்வபாகம்
 शनैः மெள்ள
 वियुज्यते விடப்படுகிறது.
 नक्षत्र- } நகூதத்திரங்கள், தா
 तारागहनं } ரைகள் இவைகள்
 அடர்ந்த

नभः ஆகாசம்,
 ज्योतिर्भिः பிரகாசிக்கின்ற
 नेत्रैः கண்களாலே
 आवृतं इव வியப்தமானதுபோல
 अवभासते விளங்குகின்றது.

उत्तिष्ठति च शीतांशुः शशी लोकतमोनुदः । ह्लादयन् प्राणिनां लोके मनांसि प्रभया विभो ॥

विभो “ராஜ !
 शीतांशुः குளிர்ச்சியான கிரண
 ங்களையுடைய
 लोकतमोनुदः உலகத்து இருளே
 शशी च சந்திரனும் [ஒழிக்கிற
 लोके உலகத்தில்

प्राणिनां பிராணிகளுடைய
 मनांसि மனதுகளை
 प्रभया காந்தியால்
 ह्लादयन् சந்தோஷப்படுத்து
 பவனும்
 उत्तिष्ठति உதிக்கிறான்.

नैशानि सर्वभूतानि प्रचरन्ति ततस्ततः । यक्षराक्षससङ्घाश्च रौद्राश्च पिशिताशनाः ॥ १८ ॥

नैशानि “இரவில் ஸஞ்சரிக்கிற
 सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
 यक्षराक्षससङ्घाः च யகூத, ராகூதஸ் ஸமூ
 கங்களும்,
 रौद्राः பயங்கரங்களான

पिशिताशनाः च { பூதப் பிசாசங்களும்
 (மாம்ஸத்தையுண்
 ணுமவைகளும்)
 ततस्ततः அங்கங்கு
 प्रचरन्ति சஞ்சரிக்கின்றன.”

एवमुक्त्वा महतेजा विरराम महामुनिः । साधु साध्विति तं सर्वे ऋषयो ह्यभ्यपूजयन् ॥ १९ ॥

एवं இவ்வாறு
 उक्त्वा சொல்லி,
 महतेजाः மஹா தேஜஸ்வியான
 महामुनिः மஹாமுனிவர்
 विरराम வாய் மூடினார்.

ऋषयः ரிஷிகள்
 सर्वे எல்லோரும்
 साधु साधु “நல்லது நல்லது”
 इति என்று
 तं அவரை
 अभ्यपूजयन् हि கொண்டாடினார்கள்.

कुशिकानामयं वंशो महान्धर्मपरः सदा । ब्रह्मोपमा महात्मानः कुशवंश्या नरोत्तमाः ॥२०॥

अयं “இந்த
कुशिकानां குசிகர்களுடைய
वंशः வம்சம்
सदा எப்பொழுதும்
महान् சலாக்யமானது.
धर्मपरः தர்மத்தில் ஊக்கமுள்ளது.

कुशवंश्या: குசுவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள்
नरोत्तमा: நரச்ரேஷ்டர்கள்.
ब्रह्मोपमा: பிரம்மதேவருக்கு கொப்பானவர்கள்.
महात्मानः மஹாத்மாக்கள்.

विशेषेण भवानेव विश्वामित्रो महायशः । कौशिकी च सरिच्छ्रेष्ठा कुलोद्योतकरी तव ॥

विश्वामित्रः “விச்வாமித்திரரான
भवान् एव நீரே,
महायशः மிகப் புகழ்பெற்றவர்.
विशेषेण முக்கியமாய்

सरिच्छ्रेष्ठा நதிகளில் சிறந்த
कौशिकी च கௌசிகியும்
तव உம்முடைய
कुलोद्योतकरी குலத்தை விளங்கச் செய்கிறவள்.”

इति तैर्मुनिशार्दूलैः प्रशस्तः कुशिकात्मजः । निद्रामुपागमच्छ्रीमानस्तद्धृत इवांशुमान् ॥

इति இவ்வாறு
तैः அந்த
मुनिशार्दूलैः முனிச்சரேஷ்டர்களால்
प्रशस्तः புகழப்பட்ட
श्रीमान् ஸ்ரீமானான

कुशिकात्मजः விச்வாமித்திரர்
अस्तं அஸ்தமனத்தை
गतः அடைந்த
अंशुमान् इव சூரியன்போல்
निद्रां நித்திரையை
उपागमत् அடைந்தார்.

रामोऽपि सहसौमित्रिः किञ्चिदागतविस्मयः । प्रशस्य मुनिशार्दूलं निद्रां समुपसेवते ॥२३॥

सहसौमित्रिः லக்ஷ்மணனோடுகூடின
रामः अपि ஸ்ரீராமரும்
मुनिशार्दूलं முனிச்சரேஷ்டரை
किञ्चित् கொஞ்சம்

प्रशस्य கொண்டாடி,
आगतविस्मयः களிப்படைந்தவராய்
निद्रां நித்திரையை
समुपसेवते நன்கடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1129

पञ्चत्रिंशः सर्गः—முப்பத்திறந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३५ ॥

गङ्गोमावृत्तान्तकथनम्—கங்கையினுடையவும் பார்வதியினுடையவும்
விருத்தாந்தத்தை சொல்வது.

उपास्य रात्रिशेषं तु शोणाकूले समाहितः । निशायां सुप्रभातायां विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥

शोणाकूले तु சோணாநதிக்கரையிலேயே
रात्रिशेषं இரவின் மிச்சத்தை
उपास्य கழித்து,
समाहितः பரிசுத்தமான

विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்
निशायां இரவு
सुप्रभातायां விழந்தவளவில்
अभ्यभाषत பின்வருமாறு சொன்னார்.

सुप्रभाता निशा राम पूर्वा सन्ध्या प्रवर्तते । उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते गमनायाभिरोचय ॥२॥

ராம “ஸ்ரீராம!
 நிசா இரவு
 சுபபாता நல்லிடிவானது.
 पूर्वा सन्ध्या காலை ஸந்தி
 प्रवर्तते நெருங்குகிறது.
 उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.

उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.
 ते உமக்கு
 भद्रं மங்களம்.
 गमनाय போவதென்பொருட்டு
 अभिरोचय திருவுள்ளம் பற்றும்.”

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य कृत्वा पौर्वाह्निकीं क्रियाम् । गमनं रोचयामास वाक्यं चेदमुवाच ह ॥

तस्य அவருடைய
 तत् वचनं அந்த வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 पौर्वाह्निकीं காலைபிற் செய்யவேண்
 क्रियां கரியையை [டிய
 कृत्वा செய்து,

गमनं போவதை
 रोचयामास இச்சித்தார்.
 इदं இந்த
 वाक्यं च வாக்யத்தையும்
 उवाच ह பின்வருமாறு
 சொன்னார்.

अयं शोणः शुभजलो गाधः पुलिनमण्डितः । कतरेण पथा ब्रह्मन् सन्तरिष्यामहे वयम् ॥

अयं “இந்த
 शुभजलः மங்கல நீர்த்தமுள்ள
 शोणः சோணை
 गाधः சொற்புலமுடை
 யது.

पुलिनमण्डितः மணல்திட்டுகளோடு
 விளங்குகிறது.
 ब्रह्मन् பிராம்மணரே!
 कतरेण पथा எந்த வழியால்
 वयं நாம்
 सन्तरिष्यामहे தாண்டுவோம்.”

एवमुक्तस्तु रामेण विश्वामित्रोऽब्रवीदिदम् । एष पन्था मयोद्दिष्टो येन यान्ति महर्षयः ॥

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 एवं उक्तः இவ்வாறு சொல்லப்ப
 विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர், [ட்ட
 तु இப்பொழுது
 इदं இனி வரப்போகிறதை
 अब्रवीत् சொன்னார்.

महर्षयः “மகர்ஷிகள்,
 येन எவ்வழியாக
 यान्ति போகிறார்களோ,
 एषः पन्थाः அந்த இந்த வழி
 मया என்னால்
 उद्दिष्टः உத்தேசிக்கப்பட்டது.”

ते गत्वा दूरमध्वानं गतेऽर्धदिवसे तदा । जाह्नवीं सरितां श्रेष्ठां ददृशुमुनिसेविताम् ॥ ६ ॥

दूरं வெகு தூரமான
 अध्वानं வழியை
 गत्वा கடந்து,
 तदा அப்பொழுது
 अर्धदिवसे மத்தியானகாலம்
 ॥ நெருங்கவில்

ते அவர்கள்
 मुनिसेवितां ரிஷிகளால் வணங்கப்
 सरितां நதிகளுக்குள் [பட்ட
 श्रेष्ठां சிறந்த
 जाह्नवीं கங்கையை
 ॥ கண்டார்கள்.

तां दृष्ट्वा पुण्यसलिलां हंससारससेविताम् । बभूवुर्मुनयः सर्वे मुदिताः सहराघवाः ॥
तस्यास्तीरे ततश्चक्रुस्तत्रावासपरिग्रहम् ॥ ७ ॥

புணியசலிலா் புண்யதீர்த்தமுடைய
தான
ஹ்ஸஸர்ஸ- } அன்னப்பறவைகளி
சேவிதா் } னாலும், ஸாரஸங்களி
னாலும் நிறைந்திருக்
தா் அதை [கூற
ஓர் பார்த்து,
சஹ்ராகவா: ஸ்ரீராகவரோடுகூடின
முனய: முனிவர்கள்

சर्वே எல்லோரும்
முदिता: மனம்களித்தவர்க
बभूवु: ஆனார்கள். [ளாய்,
तत: அப்பொழுது
तत्र அவ்விடத்தில்
तस्या: அதனுடைய
तीर கரையில்,
आवासपरिग्रहं தங்குமிடம் அடை
चक्रु: செய்தார்கள். [தலை

ततः स्नात्वा यथान्यायं सन्तप्य पितृदेवताः । हुत्वा चैवाग्निहोत्राणि प्राश्य चामृतवद्भविः ॥
विविशुर्जाह्वीतीरे शुचौ मुदिमानसाः । विश्वामित्रं महात्मानं परिवार्य समन्ततः ॥ ९ ॥

ततः அங்கு
स्नात्वा நீராடி,
पितृदेवता: பிதிர்க்களையும், தேவ
தைகளையும்,
यथान्यायं விதிப்படி
सन्तप्य च { தர்ப்பணங்களால்
திருப்திபண்ணி
வைத்தும்,
अग्निहोत्राणि அக்னிஹோத்ரங்களை
हुत्वा एव ஹோமம்செய்தும்,
अमृतवत् அமிருதத்திற்கு ஸமா
னமான

हवि: ஹவிஸஸை
प्राश्य च புகித்தும்,
शुचौ பரிசுத்த
जाह्वीतीरे கங்கைக்கரையில்
महात्मानं மகாத்மாவான
विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரை
समन्ततः நாற்புறத்திலும்
परिवार्य சூழ்ந்து,
मुदिमानसा: களிப்புற்ற மனமுடைய
யவர்களாய்
विविशु: உட்கார்ந்தார்கள்.

संप्रहृष्टमना रामो विश्वामित्रमथाब्रवीत् । भगवञ्छ्रोतुमिच्छामि गङ्गां त्रिपथगां नदीम् ॥
लैलोक्यं कथमाक्रम्य गता नदनदीपतिम् ॥ ११ ॥

राम: ஸ்ரீராமர்
संप्रहृष्टमना: மிகக் களிப்புற்ற மன
முடையவராய்
विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரைப்
अब्रवीत् சொன்னார். [பார்த்து
भगवन् “பகவானே!
त्रिपथगां மூன்றுவழியாய்ச்
செல்லுகிற
नदीं நதியான

गङ्गां கங்கையின் வரலாற்
अथ ஸம்பூர்ணமாய் [றை
श्रोतुं கேட்க
इच्छामि விரும்புகிறேன்.
कयं எவ்வாறு
लैलोक्यं முவ்வுலகத்தை
आक्रम्य வ்யாபித்து,
नदनदीपतिं ஸமுத்திரத்தை
गता அடைந்தது ?”

चोदितो रामवाक्येन विश्वामित्रो महामुनिः । वृद्धिं जन्म च गङ्गाया वक्तुमेवोपचक्रमे ॥

ராமவாக்யேன ஸ்ரீராமருடைய வார்தை யால்
 சோதீத: ஏவப்பட்டவரான
 மஹாமுனி: மகா முனிவரான
 விஸ்வாமித்ர: விச்வாமித்திரர்

गङ्गाया: கங்கையினுடைய
 जन्म च உற்பத்தியையும்
 वृद्धिं एव விருத்தியையும்
 वक्तुं சொல்ல
 उपचक्रमे தொடங்குஞர்.

शैलेन्द्रो हिमवान्नाम धातूनामाकरो महान् । तस्य कन्याद्वयं राम रूपेणाप्रतिमं भुवि॥१३॥

ராம “ஸ்ரீராம!
 ஹிமவான் ஹிமவான்
 நாம என்ற
 ஧ாதூநா சகல லோகங்களுக்
 கும்
 ஆகர: உற்பத்திஸ்தான
 மான

महान् பெரிய
 शैलेन्द्र: பர்வத ராஜன்.
 तस्य அவருக்கு
 भुवि உலகில்
 रूपेण உருவத்தால்
 अप्रतिमं ஒப்பற்ற
 कन्याद्वयम् குமாரிகளிரண்டு.

या मेरुदुहिता राम तयोर्माता सुमध्यमा । नाम्ना तु मेनका नाम पत्नी हिमवतः प्रिया ॥

ராம “இராம!
 மேரூஹிதா மேருவின் மகள்,
 ஹிமவத: ஹிமவானின்
 ப்ரியா பிரியமுள்ள
 பநீ பத்திரி,
 நாமா பெயரால்

मेनका மேனகை என்று
 नाम பிரசித்தமான
 सुमध्यमा நுண்ணிடையாள்,
 या तु எவளோ அவள்தான்
 तयो: அவ்விருவர்களுடைய
 माता தாய்.

तस्यां गङ्गा समभवज्ज्येष्ठा हिमवतः सुता । उमा नाम द्वितीयाऽभून्नाम्ना तस्यैव राघवा॥१५॥

ரா஘வ “ஸ்ரீராகவரே!
 தச்யா அவளிடத்தில்
 गङ्गा கங்கை
 हिमवत: ஹிமவானுக்கு
 ज्येष्ठा सुता மூத்த பெண்ணாக
 समभवत् இருந்தாள்.

तस्य அவருக்கு
 नाम्ना பெயரால்
 उमा एव உமை என்றவனும்
 नाम பிரவரித்தமான
 द्वितीया இரண்டாவதவளாய்
 अभूत् இருந்தாள்.

अथ ज्येष्ठां सुराः सर्वे देवतार्थचिकीर्षया । शैलेन्द्रं वरयामासुर्गङ्गां त्रिपथगां नदीं ॥१६॥

அத “அப்படியிருக்கையில்
 சூரா: தேவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 देवतार्थ- } தேவர்களுக்கு காரிய
 चिकीर्षया } நகள் ஆகவேண்டி
 யிருப்பதால்
 ज्येष्ठा மூத்தவளான

त्रिपथगां மூன்று வழியாகச்
 செல்லுகிற
 नदीं நதியான
 गङ्गा கங்கையை
 शैलेन्द्रं பர்வதராஜனிடம்
 वरयामासु: வேண்டி க்கொண்
 டார்கள்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं यथा त्रिपथगा नदी । खं गता प्रथमं तात गतिं गतिमतां वर ॥ २२ ॥

गतिमतां “ न டையழுகுடையவர்
 வர சிறந்த [களில்
 तात குழந்தாய்!
 यथा எது நிமித்தமாய்
 त्रिपथगा திருபதகை
 नदी நதி
 प्रथमं முதலில்

खं ஆகாயத்தில்
 गति ஸஞ்சரித்தலை
 गता அடைந்தாளோ;
 एतत् இது
 सर्व எல்லாம்
 ते உனக்கு
 आख्यातम् சொல்லப்பட்டது.

सैषा सुरनदी रम्या शैलेन्द्रस्य सुता तदा । सुरलोकं समारूढा विपापा जलवाहिनी ॥

सा “ அந்த
 एषा இந்த
 रम्या அழகான
 शैलेन्द्रस्य பர்வதராஜனுடைய
 सुता பெண்,
 विपापा பாபரஹிதையாய்,

जलवाहिनी ஜெல்பொருக்குடைய
 வளாய்,
 सुरनदी தேவநதியாய்
 तदा அக்காலத்தில்
 सुरलोकं தேவலோகத்தை
 समारूढा ஏறினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1152

षट्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ३६ ॥

उमामहिमानुवर्णनम्—உமையின் மஹிமையைச் சொல்வது.

उक्तवाक्ये मुनौ तस्मिन्नुभौ राघवलक्ष्मणौ । अभिनन्द्य कथां वीरावूचतुर्मुनिपुङ्गवम् ॥

तस्मिन् அந்த
 मुनौ முனிவர்
 उक्तवाक्ये வார்த்தையை சொன்
 னவளவில்

उभौ இருவர்
 कथां கதையை
 अभिनन्द्य ச்லாகித்து, [பார்த்து
 मुनिपुङ्गवं முனிச்சேஷ்டரைப்-
 ऊचतुः பின்வருமாறு
 சொன்னார்கள்.

वीरौ சூரர்களான
 राघवलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணர்

धर्मयुक्तमिदं ब्रह्मन्कथितं परमं त्वया । दुहितुः शैलराजस्य ज्येष्ठाया वक्तुमर्हसि ॥

विस्तरं विस्तरज्ञोऽसि दिव्यमानुषसंभवम्

॥ २ ॥

ब्रह्मन् “ பிராம்மணரே!
 त्वया உம்மால்
 परमं धर्मयुक्तं வெகு புண்யமான
 इदं இது
 कथितं சொல்லப்பட்டது.
 शैलराजस्य பர்வதராஜனுடைய
 ज्येष्ठायाः மூத்த
 दुहितुः குமாரியினுடைய

दिव्यमानुष- } தேவலோகத்திலும் ம
 संभव } னுஷ்யலோகத்திலும்
 உண்டானதை
 विस्तरं விஸ்தாரமாய்
 वक्तुं சொல்ல
 अर्हसि உரியவராகிறீர்.
 विस्तरज्ञः விஸ்தாரமாக அறிந்த
 असि இருக்கிறீர். [வராய்

பரிந் பதா ஹேதுநா கெந் பூவயேலோகபாவநி || 3 ||

கெந் "எந்த
ஹேதுநா காரணத்தால்
லோகபாவநி உலகத்தை பரிசுத்தம்
செய்யுமவன்

லீந் மூன்று
பதா: வழியாக
பூவயேத் பாய்வான்?

கத்ய் கஜ்ஜா த்ரிபதயா விசுதா சரிதுத்தமா ।

தர்மஜ் "தர்மமற்றிந்தவரே!
த்ரிபதகையான
கஜ்ஜா கங்கை
கே: எந்த
கர்மபி: தொழில்களால்
சமந்விதா கடினவன்.

த்ரிபு லோகேபு தர்மஜ் கர்மபி: கே: சமந்விதா ||

கத்ய் எதனால்
த்ரிபு மூன்று
லோகேபு உலகங்களில்
சரிதுத்தமா நதிகளில் சிறந்தவ
விசுதா ப்ராஸித்தபெற்றான்?"

ததா ப்ருவதி காகுத்யே விசுவாமித்ரஸ்தபாந: ।

காகுத்யே காகுதல்வதர்
ததா அவ்வாறு
ப்ருவதி சொல்லுகையில்
தபாந: தபோநிதியான
விசுவாமித்ர: விசுவாமித்திரர்

நிஸிலேந கத்யா சர்வாபிமத்யே ந்யவேதயத் ||

நிஸிலேந பாக்கியன்னியில்
சர்வா கத்யா எல்லா கதையை
ஈபிமத்யே முனிவர்கள் நடுவில்
ந்யவேதயத் பின்வருமாறு அறிவி
த்தார்.

புரா ராம க்ருதோதாஹோ நில்கண்டோ மஹாபா: । த்ருதா ச் சபூஹ்யா தேவீ மையுநாயோபகரமே ||6||

ராம "ஸ்ரீராம!
புரா முன்னொரு காலத்தில்
மஹாபா: மஹாபாஸவியான
நில்கண்ட: சிவபெருமானே
க்ருதோதாஹ: மணந்தவராய்

தேவீ தேவியா
த்ருதா பார்த்து,
சபூஹ்யா காதல்கொள்ளலாலே
மையுநாய மைதுனத்திற்கு
உபகரமே தொடங்கினார்.

நில்கண்டஸ்ய தேவஸ்ய திவ்ய் வர்ஷதத் கதம் । ந சாபி தநயோ ராம தஸ்யாபாஸித் பரந்தப ||

தேவஸ்ய "தேவரான
நில்கண்டஸ்ய நீலகண்டருக்கு
திவ்ய் திவ்ய
வர்ஷதத் வருஷங்களின் நூறு
கதத் சென்றது.

பரந்தப சத்ருக்களை தபிக்கச்
ராம ஸ்ரீராம [செய்பவனே!
அபி ச ஆனபோதிலும்
தஸ்யா அவளிடத்தில்
தநய: குமாரன்
அஸித் ந உண்டாகவில்லை.

ததோ தேவா: சமதுத்ரிசா: பிதாமஹபுரோகமா: । யதிஹேத்யதே பூதத் கஸ்தத் ப்ரதிக்ஷிதே ||7||

தத: "அப்போது
ஹ இவ்விஷயத்தில்
யத் பூதத் எந்த புத்திரன்
உத்யதே உண்டாகிறானே;
தத் க: அதை எவன்

ப்ரதிக்ஷிதே ஸகிப்பன்? (என்று)
பிதாமஹ- } பிரம்மனை முன்னிட்டு
புரோகமா: } செல்லுகிற
தேவா: தேவர்கள்
சமதுத்ரிசா: பயந்தார்கள்.

अभिगम्य सुराः सर्वे प्रणिपत्येदमब्रुवन् ॥ ९ ॥

सुराः	“தேவர்கள்	प्रणिपत्य	நமஸ்கரித்து,
सर्वे	எல்லோரும்	इदं	இனி வரப்போகிறதை
अभिगम्य	கூட்டி,	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

देवदेव महादेव लोकस्यास्य हिते रत । सुराणां प्रणिपातेन प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १० ॥

देवदेव	“தேவர்களுக்கு தேவனே !	रत	ஆஸக்தியுடையவரே !
महादेव	மஹாதேவ !	सुराणां	தேவர்களுடைய
अस्य	இந்த	प्रणिपातेन	வணங்குதலால்
लोकस्य	உலகத்தினுடைய	प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை
हिते	நன்மையில்	कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	உரியவராகிறீர்.

न लोका धारयिष्यन्ति तव तेजः सुरोत्तम । ब्राह्मेण तपसा युक्तो देव्या सह तपश्चर ॥

सुरोत्तम	“தேவச்சேஷ்ட !	तपसा	தவத்தோடு
लोकाः	உலகங்கள்	युक्तः	கூடினவராய்
तव	உம்முடைய	देव्या	தேவியோடு
तेजः	தேஜஸ்ஸை	सह	கூட
धारयिष्यन्ति न	தாங்கார்கள்.	तपः	தவத்தை
ब्राह्मेण	பிரம்மஸம்பந்தமான	चर	செய்யும்.

त्रैलोक्यहितकामार्थं तेजस्तेजसि धारय । रक्ष सर्वानिमान् लोकान्नालोकं कर्तुमर्हसि ॥

त्रैलोक्य- हितकामार्थं }	“மூவ்வுலகத்தின் நன் மையாகிற கோரிக்கை, கையின் பொருட்டு	इमान्	இந்த
	தேஜஸ்ஸை	लोकान्	உலகங்கள்
तेजः	தேஜோமயமான	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
तेजसि	சரீரத்தில்	रक्ष	இரக்டியும்.
	தரித்துக்கொள்ளும்.	अलोकं	உலகமில்லாததை
धारय		कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि न	தகாது.

देवतानां वचः श्रुत्वा सर्वलोकमहेश्वरः । वाढमित्यब्रवीत् सर्वान् पुनश्चेदमुवाच ह ॥१३॥

देवतानां	“தேவதைகளுடைய	वाढं	‘அப்படியே ஆகட்டும்’
वचः	வார்த்தையை	इति	என்று
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	சொன்னார்.
सर्वलोकमहेश्वरः	ஸகல உலகத்திற்கும் மகேச்வரர்	पुनः	இன்னும்
		इदं च	இனி வரப்போகிற தையும்
सर्वान्	எல்லாவரையும்	उवाच ह	சொன்னார்.
	பார்த்து		

धारयिष्याम्यहं तेजस्तेजस्येव सहोमया । त्रिदशः पृथिवी चैव निर्वाणमधिगच्छतु ॥

अहं "நான்
उसया உமையோடு
सह கூட
तेजः தேஜஸ்ஸை
तेजसि एव தேஜோ மயமான சரீர
த்திலேயே

धारयिष्यामि தரித்துக்கொள்ளு
त्रिदशः தேவர்களை ! [கிறேன்.
पृथिवी உலகம்
च முழுவதும்
निर्वाणं एव சுகந்தையே
अधिगच्छतु அடையட்டும்.

यदिदं क्षुभितं स्थानान्मम तेजो ह्यनुत्तमम् । धारयिष्यति कस्तन्मे ब्रुवन्तु सुरसत्तमाः ॥

यत् "எந்த
इदं இந்த
मम என்னுடைய
अनुत्तमं तेजः சிறந்த தேஜஸ்
स्थानात् இடத்திலிருந்து
क्षुभितं हि நழுவினதாகிறதோ

तत् அதை
कः எவன்
धारयिष्यति தரிக்கப்போகிறான்?
सुरसत्तमाः கரச்சுரேஷ்டர்களை !
मे எனக்கு
ब्रुवन्तु சொல்லுங்கள்.

एवमुक्तास्ततो देवाः प्रत्युचुर्वृषभध्वजम् । यत्तेजः क्षुभितं ह्येतत्तद्वरा धारयिष्यति ॥१६॥

एवं "இவ்விதம்
उक्ताः சொல்லப்பட்ட
देवाः தேவர்கள்
ततः அப்பொழுது
वृषभध्वजं { விருஷபத்தை கொடி
யாக உடையவருக்கு
(சிவபிரானுக்கு)
प्रत्युचुः பதில் சொன்னார்கள்.

यत् எது
क्षुभितं நழுவின
तेजः हि ரேதஸ்ஸோ,
तत् அந்த
एतत् இதை
धरा பூமி
धारयिष्यति தரிப்பார்.

एवमुक्तः सुरपतिः प्रमुोच महीतले । तेजसा पृथिवी येन व्याप्ता सगिरिकानना ॥१७॥

एवं "இவ்விதம்
उक्तः சொல்லப்பட்ட
सुरपतिः சுரபதி
महीतले பூமியில்
प्रमुोच விட்டார்.

येन எந்த, அந்த
तेजसा தேஜஸ்ஸால்
सगिरिकानना மலைகள், வனங்கள்
पृथिवी பூமி [அடங்கிய
व्याप्ता வியாபிக்கப்பட்டது.

ततो देवाः पुनरिदमूचुश्चाथ हुताशनम् । आविश त्वं महातेजो रौद्रं वायुसमन्वितः ॥१८॥

ततः "அப்படியிருப்பதினால்
अथ இந்த ஸத்தியில்
देवाः தேவர்கள்
हुताशनं அக்னியைப் பார்த்து
इदं இனி வரப்போகிறதை
ऊचुः சொன்னார்கள்.

त्वं நீர்
वायुसमन्वितः च வாயுவுடன் கூடினவ
ராயே
रौद्रं ருத்திரஸம்பந்தமான
महातेजः மஹாரேதஸ்ஸை
पुनः எப்படியாகிலும்
आविश பிரவேசியும்.

तदग्निना पुनर्व्याप्तं संजातः श्वेतपर्वतः । दिव्यं शरवणं चैव पावकादित्यसन्निभम् ॥

यत्र जातो महातेजाः कार्तिकेयोऽग्निसंभवः ॥ १९ ॥

तत् "அது
புன: அதற்கு பதிலாய்
அग्னினா அக்கினியால்
வ்யாஸம் வியாபிக்கப்பட்டதாய்
श्वेतपर्वत: வெண்மலையாக
संजात: ஆயிற்று.
पावकादित्य-} அக்கினிக்கும், சூரிய
सन्निभं } னுக்கும் ஒப்பான
दिव्यं திவ்ய

शरवणं நாணல்காடு
यत्र எங்கோ அங்கு
महातेजा: एव மகா தேஜஸ்வியான
अग्निसंभव: च அக்கினியில் உண்டா
வருமான
कार्तिकेय: { க்ருத்திகைகளுக்கு
புத்திரா(சுப்பிரமணி
யகடவுள்)
जात: பிறந்தார்.

अथोमां च शिवं चैव देवाः सर्षिणास्तदा । पूजयामासुरत्यर्थं सुप्रीतमनसस्ततः ॥ २० ॥

अथ "மேலும்
सर्षिणा: ரிஷிகணங்களோடு
கூடின
देवा: தேவர்கள்
तदा அப்பொழுது
तत: அதனால்

सुप्रीतमनस: மிக ஸந்துஷ்ட மன
முடையவர்களாய்
उमां च பார்வதியையும்
एव அப்படியே
शिवं च சிவனையும்
अत्यर्थं மிகவும்
पूजयामासु: பூஜித்தார்கள்.

अथ शैलसुता राम त्रिदशानिदमब्रवीत् । अप्रियस्य कृतस्याद्य फलं प्राप्स्यथ मे सुराः ॥

राम "ஸ்ரீராம!
अथ இந்த ஸத்தியில்
शैलसुता பர்வதத்தின் பெண்
(பார்வதி)
विदशान् தேவர்களைப் பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् சொன்னான்.

सुरा: "தேவர்களே!
मे எனக்கு
कृतस्य செய்யப்பட்ட
अप्रियस्य அப்பிரியத்தினுடைய
फलं பலத்தை
अद्य இப்பொழுது
प्राप्स्यथ அடையுங்கள்.

इत्युत्त्वा सलिलं गृह्य पार्वती भास्करप्रभा । समन्युरशपत् सर्वान् क्रोधसंरक्तलोचना ॥

इति "இவ்வாறு
उत्त्वा சொல்லி,
भास्करप्रभा சூரியன்போன்ற ஒளி
पार्वती பார்வதி [யுடைய
सलिलं ஜலத்தை
गृह्य எடுத்து,

समन्यु: சினமுடையவளாய்
क्रोधसंरक्तलोचना கோபத்தால் சிவந்த க
ண்களையுடையவளாய்
सर्वान् எல்லாரையும்
अशपत् பின்வருமாறு
சபித்தாள்.

यस्मान्निवारिता चाहं सङ्गता पुत्रकाम्यया । अपत्यं स्वेषु दारेषु नोत्पादयितुमर्हथ ॥

पुत्रकाम्यया	“ புத்திரனை அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலே	स्वेषु	தங்கள்
சङ்஑தா	சம்போகம்செய்த	தारेषु	பத்தினிகளிடத்தில்
அஹ்	நான்	अपत्यं	புத்திரனை
निवारिता च	விலக்கப்பட்டதும்	एव	நிச்சயமாய்
यस्मात्	எதனாலோ, அதனால்	उत्पादयितुं	உண்டுபண்ண
		न अर्हथ	கடவீர்களில்லை.

अद्यप्रभृति युष्माकमप्रजाः सन्तु पत्नयः । एवमुत्तवा सुरान् सर्वाञ्छशाप प्रथिवीमपि ॥

अद्यप्रभृति	“ இது முதல்	सुरान्	தேவர்கள்
युष्माकं	உங்களுடைய	सर्वान्	எல்லோருக்கும்
पत्नयः	பத்தினிகள்	उच्चा	சொல்லி,
अप्रजाः	புத்திரரில்லாதவர்	अपि	இன்னும்
सन्तु	ஆகட்டும். [களாக	पृथिवीं	பூமியை
एवं	மேற்கூறியவிதம்	शशाप	சபித்தாள்.

अवने नैकरूपा त्वं बहुभार्या भविष्यसि । न च पुत्रकृतां प्रीतिं मत्क्रोधकलुषीकृता ॥
प्राप्स्यसि त्वं सुदुर्मध्ये मम पुत्रमनिच्छती ॥ २४ ॥

अवने	“ பூமியே !	मम	எனக்கு
त्वं	நீ	पुत्रं	புத்திரனை
नैकरूपा	அனேக ரூபமுடைய வளாய்	अनिच्छती	விரும்பாத
बहुभार्या	வெகு பெயர்களுக்கு மனைவியாக	मत्क्रोध- कलुषीकृता }	என் கோபத்தால் கல ங்கச்செய்யப்பட்ட வளாய்
भविष्यसि	ஆகக்கடவாய்.	पुत्रकृतां	புத்திரனுண்டாகிற
सुदुर्मध्ये	துஷ்டபுத்தியுடைய வளே !	प्रीतिं च	ஆனந்தத்தையே
		प्राप्स्यसि न	அடையாய்.

तान् सर्वान् प्रीडितान्दृष्ट्वा सुरान् सुरपतिस्तदा । गमनायोपचकाम दिशं वरुणपालिताम् ॥

तदा	“ அப்பொழுது	दृष्ट्वा	பார்த்து,
सुरपतिः	தேவர்களுக்கு ஈசன்	वरुणपालितां	வருணனால் காப்பாற்ற ப்பட்ட
तान्	அந்த		
सर्वान्	எல்லா	दिशं	திக்குக்கு
सुरान्	தேவர்களை	गमनाय	போக
प्रीडितान्	வெட்கமடைந்தவர்	उपचकाम	ஆரம்பித்தார்.
	களாக		

स गत्वा तप आतिष्ठत्पार्श्वे तस्योत्तरे गिरेः । हिमवत्प्रभवे शृङ्गे सह देव्या महेश्वरः ॥२६॥

ச: “அந்த
மகேச்வரர்
கத்வா சென்று,
தஸ்ய அந்த
கிரே: பர்வதத்தினுடைய
உத்தரே வடக்கு
பாற்வே பக்கத்திலிருக்கிற

ஹிமவத்ரபவே ஹரிமயபர்வதத்தை
சோந்த
சுரே கொடிமுடியில்
தேவியோடு
கூட
தப: தவத்தை
அதிஸ்து செய்தார்.

एष ते विस्तरो राम शैलपुत्र्या निवेदितः । गङ्गायाः प्रभवं चैव शृणु मे सहलक्ष्मणः ॥

ரம “ஸ்ரீராம!
சுலபுத்ர: பர்வதத்தின் புத்திரி
யினுடைய
ஏப: இந்த
விஸ்தர: வரலாறு
தே உனக்கு
நிவெதित: அறிவிக்கப்பட்டது.

ஏவ அப்படியே
கங்கையினுடைய
ப்ரபவம் மகிமையையும்
ச உத்பத்தியையும்
மே என்னிடத்திலிருந்து
சஹலக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணரோடுகூடின
சுரு கேள். [வராய]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1180

सप्तत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ३७ ॥

स्कन्दोत्पत्तिः—ஸ்கந்தோத்பத்தி.

तप्यमाने तपो देवे देवाः सर्षिणगाः पुरा । सेनापतिमभीप्सन्तः पितामहमुपागमन् ॥ १ ॥

தேவே தேவர்
தப: தவத்தை
தப்யமானே புரிகையில
சர்ஷிணா: ரிஷிகணங்களோடு
தேவா: தேவர்கள் [கூடின]

சேனாபதி சேனாபதியை
அமீப்சந்த: விரும்பினவர்களாய்
புரா முதலில்
பிதாமஹ் பிரம்மணை
உபாபமந் அடைந்தார்கள்.

ततोऽब्रुवन् सुराः सर्वे भगवन्तं पितामहम् । प्रणिपत्य सुराः सर्वे सेन्द्राः साग्निपुरोगमाः ॥

தத: அப்பொழுது
சுரா: தேவர்கள்
சर्वே எல்லோரும்
பகவந்தம் பகவானு
பிதாமஹ் பிரம்மணை
ப்ரணிபத்ய நமஸ்கரித்து,

செந்திர: இந்திரனோடுகூடின
சாஹிபுரோமா: அக்கினியை முன்னிட
டுச்செல்லுகிற
சுரா: தேவர்கள்
சर्वே எல்லோரும்
அப்ருவந் பின்வருமாறு
சொன்னார்கள்.

यो नः सेनापतिर्देव दत्तो भगवता पुरा ॥ ३ ॥

देव	“தேவரே !	दत्तः	கொடுக்கப்பட்டவர்
भगवता	பகவானால்	यः	எவரோ அவர்
पुरा	முன்னே	नः	எங்களுடைய
		सेनापतिः	சேனாபதி.

स तपः परमास्थाय तप्यते स्म सहोमया ॥ ४ ॥

सः	“அவர்	उमया	உமையோடு
परं	சிறந்த	सह	நட
तपः	தவத்தை	तप्यते स्म	புரிகிறார்.
आस्थाय	அடைந்து,		

यदत्रानन्तरं कार्यं लोकानां हितकाम्यया । संविधस्व विधानज्ञ त्वं हि नः परमा गतिः ॥

विधानज्ञ	செய்யவேண்டியவைக ளையறிந்தவரே !	यत्	எது
लोकानां	உலகங்களுக்கு	कार्यं	கார්යமோ (அதை)
हितकाम्यया	நன்மைபின் கோரிக்க கையால்	संविधस्व	ஆலோசியும்.
अनन्तरं	இனிமேல்	नः	எங்களுக்கு
अद्य	இவ்விஷயத்தில்	परमा	உக்கிருஷ்ட
		गतिः	கதி
		त्वं हि	நீர் ஒருவரே.

देवतानां वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । सान्वयन् मधुरैर्वाक्यैस्त्रिदशानिदमब्रवीत् ॥६॥

देवतानां	தேவர்களுடைய	मधुरैः	இனிமையான
वचः	வார்த்தையை	वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
श्रुत्वा	கேட்டு	सान्वयन्	சமாதானம் செய்கிற வராய்
सर्वलोकपितामहः	சகல உலகங்களுக்கும் பாட்டனார் (பிரம்மன்)	इदं	இனிவரப்போகிறதை
त्रिदशान्	தேவர்களைப்பார்த்து	अब्रवीत्	சொன்னார்.

शैलपुत्र्या यदुक्तं तदप्रजाः स्वासु पत्निषु । तस्या वचनमक्लिष्टं सत्यमेव न संशयः ॥७॥

स्वासु	“தங்களுக்கு	तत्	அந்த
पत्निषु	மனைவிகளிடங்களில்	तस्याः	அவளுடைய
अप्रजाः	பிரஜைகள் உண்டா காதென்று	वचनं	வார்த்தை
शैलपुत्र्या	பர்வதத்தின் புத்திரி	अक्लिष्टं एव	வியர்த்தமற்றதே.
यत्	எது [யாலே	सत्यं	நிஜம்.
उक्तं	சொல்லப்பட்டதோ;	संशयः	ஸந்தேகம்
		न	இல்லை.

தேவதானாं பரதிக்ஷய கஜ்ஜாமப்யேத்ய பாவக: | கர்ம தாரய வு தேவி தேவதானாமிதம் பரியம் ||13||

பாவக: அக்கினி
தேவதானாं தேவர்களுக்கு
பரதிக்ஷய சபதம் செய்து,
கஜ்ஜா கங்கைக்கு
அப்யேத்ய சென்று,

தேவி 'தேவியே!
கர்ம தாரய வு கர்ப்பத்தை தரி.
இதம் இது
தேவதானாं தேவர்களுக்கு
பரியம் இஷ்டம்.'

இத்யேதத்வன் ஶ்ருத்வா திவ்ய ரூபமதாரயத் | சா தஸ்ய மஹிமா த்ஷ்டா சமன்தாதவகீரயத் ||14||

இதி இது விஷயத்தில்
புத்ர இந்த
வ்வன் வார்த்தையை
ஶ்ருத்வா கேட்டு,
திவ்ய ரூப திவ்ய ரூபத்தை
அதாரயத் தரித்தான்.

சா அவன்
தஸ்ய அவாது
மஹிமா மஹிமையை
த்ஷ்டா மனதிற்கொண்டு
சமன்தாத நர்ப்புறத்திலும
அவகீரயத் சிதறிவிட்டான்.

சமன்ததஸ்ததா தேவிமப்யபிஷ்வத் பாவக: | சர்வஸூதாஸி பூர்ணானி கஜ்ஜாயா ரபுநநதந ||15||

பாவக: அக்கினி
ததா அப்போது
தேவி தேவியை
சமன்த: எங்கும்

அப்யபிஷ்வத் நனைத்தார். [தவரே!
ரபுநநத ரகுவம்சத்தில் பிறந்-
கஜ்ஜாயா கங்கையினுடைய
சர்வஸூதாஸி ஸகல அவயவங்களும்
பூர்ணானி நிரம்பின.

தஸுவாத ததோ கஜ்ஜா சர்வதேவபுரோகமம் | அஸக்தா தாரணே தேவ தவ தை: சஸுததம் |

தஹமானாஸினி தைந சப்ரவ்யதததததநா ||16||

கஜ்ஜா கங்கை
சர்வதேவபுரோகமம் சகல தேவர்களுக்கும்
புரோகமமான
த அவரைப்பார்த்து
தத: அப்போது
தவாத சொன்னான்.
தேவ 'தேவரே!
தவ உம்முடைய
தை: தேஜஸ்

சஸுததம் விருத்தியடைகிறது.
தாரண தரிப்பதில்
அஸக்தா சக்தியற்றவன்.
தை அந்த
அஸினி அக்கினியால்
தஹமானா தகிக்கப்பட்டவளாய்
சப்ரவ்யதததததநா { வெகு துக்கமுற்ற ம
னமுடையவளாயி
ருக்கிறேன். '

அதாப்ரவீதிதம் கஜ்ஜா பாவகோ திமவஸுதா | இஹ ஹைவதே பாடே கமோஸ்ய சநிவேஷ்யதாம் ||17||

பாவக: அக்கினி
திமவஸுதா ஹிமயபர்வதத்தின்
மகளான
கஜ்ஜா கங்கையைப் பார்த்து
இதம் இதை
அப்ரவீத் சொன்னான்.
அத 'அப்படியானால்

அதம் இந்த
கர்ம: கர்ப்பம்
இஹ தற்காலத்தில்
ஹைவதே ஹிமயபர்வதினுடைய
பாடே அடிவாரத்தில்
சநிவேஷ்யதாம் வைக்கப்பட்டும்.'

श्रुत्वाऽधेर्वचनं गङ्गा तं गर्भमतिभास्वरम् । उत्ससर्ज महातेजः स्रोतोभ्यो रघुनन्दन ॥

महातेजः मஹா வீர்யம்
படைத்த

रघुनन्दन ரகுநந்தன !
गङ्गा கங்கை
अज्ञेः அக்கினியினது
वचनं வசனத்தை

श्रुत्वा கேட்டு,
अतिभास्वरं மிகவும் பிறகாசுக்கிற
तं அந்த
गर्भं கர்ப்பத்தை
स्रोतोभ्यः அவயவங்களிலிருந்து
उत्ससर्ज விட்டுவிட்டான்.

यदस्या निर्गतं तस्मात्तप्तजाम्बूनदप्रभम् । काञ्चनं धरणीं प्राप्तं हिरण्यमतुलप्रभम् ॥ १९ ॥
ताम्रं कार्णायसं चैव तैक्ष्ण्यादेवाभ्यजायत । मलं तस्याभवत्तत्र त्रपु सीसकमेव च ।
तदेतद्धरणीं प्राप्य नानाधातुरवर्धत ॥ २० ॥

अस्याः அவளிடத்திலிருந்து
निर्गतं வெளிப்புறப்பட்ட
यत् எது
धरणीं பூமியை
प्राप्तं அடைந்ததோ ;
तस्मात् அதனால்
तप्तजाम्बूनदप्रभं உருக்கின தங்கம்போ
ன்ற காந்தியுடைய .

काञ्चनं च பொன்னாகவும்,
अतुलप्रभं சுடற்ற காந்தியுடைய
हिरण्यं एव வெள்ளியாகவும்,
तैक्ष्ण्यात् காரத்தினால்
ताम्रं एव செம்பாகவும்,
कार्णायसं च எஃகாகவும்,

निक्षिप्तमात्रे गर्भे तु तेजोभिरभिरञ्जितम् । सर्वं पर्वतसन्नद्धं सौवर्णमभवद्नम् ॥ २१ ॥
गर्भे “கர்ப்பம்

निक्षिप्तमात्रे வைக்கப்பட்டவள வில்

तेजोभिः காந்திகளால்

अभिरञ्जितं வியாபிக்கப்பட்ட

तं देशं तु ततो ब्रह्मा संप्राप्यैनमभाषत । जातस्य रूपं यत्तस्माज्जातरूपं भविष्यति ॥ २२ ॥

ततः “அதன்மேல்
ब्रह्मा பிரம்மன்
तं அந்த
देशं தேசத்தை
संप्राप्य அடைந்து,
एवं இவரைப் பார்த்து
अभाषत சொன்னார்.

अभ्यजायत உண்டாயிற்று.
तस्य அதுனுடைய
मलं மலம்
तत्र அதுகாரணமாய்
त्रपु च தகரமாகவும்,
सीसकं एव சயமாகவும் ;
अभवत् ஆயிற்று.
तत् அந்த
एतत् இது
धरणीं பூமியை
प्राप्य அடைந்து,
नानाधातुः அனேக தாதுக்களாக
अवर्धत விருத்தியடைந்தது.

सर्वं पर्वतसन्नद्धं सौवर्णमभवद्नम् ॥ २१ ॥

पर्वतसन्नद्धं பரவதத்திலுண்டான

वन् காடு

सर्वं तु எல்லாமும்

सौवर्णं சுவர்ணமயமாக

अभवत् ஆயிற்று.

तु ‘இந்த ஸ்திதியில்
जातस्य உண்டானதினுடைய
रूपं பொருள்
यत् எதுவோ அது
तस्मात् அக்காரணத்தால்
जातरूपं ஜாதரூபமென்று வி
ளங்கும் ஸ்வர்ணமாக
भविष्यति ஆகப்போகிறது.’

जातरूपमिति ख्यातं तदाप्रभृति राघव । सुवर्णं पुरुषव्याघ्र हुताशनसमप्रभम् ।
तृणवृक्षलतागुल्मं सर्वं भवति काञ्चनम् ॥ २३ ॥

புருஷவ்யாघ்ர	“ புருஷச்சேஷ்டரே !	हुताशनसमप्रभं	அக்கினிக்கொப்பான
राघव	ஸ்ரீராகவரே !		காந்தியுடைய
तृणवृक्षलतागुल्मं	தூரும்பு, மரம், கொடி, புதர் இவைகள்	सुवर्णं	ஸ்வரணம்
सर्वं	எல்லாம்	जातरूपं	ஜாதரூபம்
काञ्चनं	ஸ்வரணமாக ஆயிற்று.	इति	என்று
तदाप्रभृति	அதுமுதல்	ख्यातं	பிரஸித்தமாய்
		भवति	விளங்குகிறது.

तं कुमारं ततो जातं सेन्द्राः साशिमरुद्धणाः । क्षीरसंभावनार्थाय कृत्तिकाः समयोजयन् ॥

ततः	“ அதிலிருந்து	साशिमरुद्धणाः	{ அக்கினிபகவானோடு கூடிய தேவக்கூட்ட ங்கள்
जातं	உண்டான,	क्षीरसंभावनार्थाय	{ பாலினால் விருத்திய டைகிற பிரயோஜன
तं	அந்த	कृत्तिकाः	{ த்தின்பொருட்டு கிருத்திகைகளை
कुमारं	குமாானை	समयोजयन्	{ சேர்த்துவைத்தார்கள்.
सेन्द्राः	இந்திரனோடுகூடின		

ताः क्षीरं जातमात्रस्य कृत्वा समयमुत्तमम् । ददुः पुत्रोऽयमस्माकं सर्वासामिति निश्चिताः ॥

ताः	“ அவர்கள்	समयं	ஸங்கேதத்தை
अयं	இவன்	कृत्वा	செய்து,
अस्माकं	எங்கள்	निश्चिताः	நிச்சித்தவர்களாய்
सर्वासां	எல்லோருக்கும்	जातमात्रस्य	பிறந்தபடியே இருக்கி றவனுக்கு
पुत्रः	புத்திரன்	क्षीरं	பாலை
इति	என்று	ददुः	கொடுத்தார்கள்.
उत्तमं	சிறந்த		

ततस्तु देवताः सर्वाः कार्तिकेय इति ब्रुवन् । पुत्रस्त्रैलोक्यविख्यातो भविष्यति न संशयः ॥

देवताः	“ தேவர்கள்	त्रैलोक्यविख्यातः	மூன்றுலகங்களிலும்
सर्वाः	எல்லோரும்		பிரசித்தனாய்
पुत्रः तु	அருமைக்குழந்தை யோவெனில்	भविष्यति	விளங்கப்போகிறான்.
ततः	அக்காரணத்தால்	संशयः	சந்தேகம்
कार्तिकेयः	{ கார்த்திகேயன் என்று கிருத்திகா நகஷத்திர ங்களின் மகனென்று	न	இல்லை.
		इति	என்று
		ब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा स्कन्नं गर्भपरिस्रवे । स्नापयन् परया लक्ष्म्या दीप्यमानमिवानलम् ॥

तेषां “அவர்களுடைய
तत् अந்த
वचनं வார்,க்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
गर्भपरिस्रवे கர்பத்தின் நழுவுதலில்
स्कन्नं விழுபவனான

अनलं அக்கினியை
इव போல
परया சிறந்த
लक्ष्म्या கார்த்தியினால்
दीप्यमानं பிரகாசிக்கிறவனை
स्नापयन् நீராட்டினார்கள்.

स्कन्द इत्यब्रुवन् देवास्स्कन्नं गर्भपरिस्रवात् । कार्तिकेयं महाभागं काकुत्स्थ ज्वलनोपमम् ॥

काकुत्स्थ “காகுத்தஸ்த!
देवाः தேவர்கள்
गर्भपरिस्रवात् கர்பத்தின் நழுவுதலி
விருந்து
स्कन्नं விழுந்தவனான
ज्वलनोपमं நெருப்புக்கொப்பான

महाभागं வெகு பாக்கியமுடைய
कार्तिकेयं கார்த்திகேயனை
स्कन्दः ஸ்கந்தன் (விழுந்த
வன்)
इति என்றும்
अब्रुवन् பெயரிட்டார்கள்.

प्रादुर्भूतं ततः क्षीरं कृत्तिकानामनुत्तमम् । षण्णां षडाननो भूत्वा जग्राह स्तनजं पयः ॥

ततः “அப்போது
षण्णां ஆறு
कृत्तिकानां கிருத்திகைகளுக்கு
अनुत्तमं சிறந்த
क्षीरं பால்
प्रादुर्भूतं உண்டானது.

स्तनजं ஸ்தனங்களிலிருந்
துண்டான
पयः பால்
षडाननः ஆறுமுகமுடையவ
भूत्वा ஆகி, [ராய்
जग्राह கிரஹித்தார்.

गृहीत्वा क्षीरमेकाहा सुकुमारवपुस्तदा । अजयत् स्वेन वीर्येण दैत्यसेनागणान् विभुः ॥

एकाहा “ஒருதினம்
क्षीरं பால்
गृहीत्वा கிரகித்து,
सुकुमारवपुः மெல்லிய தேகமுடைய
विभुः பிரபு
तदा அக்காலத்தில்

स्वेन தன்
वीर्येण பராக்கிரமத்தால்
दैत्यसेनागणान् அரக்கர்களின் சேனைக்
கூட்டங்களை
अजयत् ஜயித்தார்.

सुरसेनागणपतिं ततस्तमतुल्युतिम् । अभ्यषिञ्चन् सुरगणास्समेत्याग्निपुरोगमाः ॥ ३१ ॥

अग्निपुरोगमाः “அக்னியை முன்னிட்
டுச்செல்லுகிற
सुरगणाः தேவகணங்கள்
समेत्य ஒன்றுசேர்ந்து,
अतुल्युतिं கடற்ற கார்தியுடைய
तं அவரை

ततः அதன்மேல்
सुरसेनागणपतिं { தேவசையங்கலின்
கூட்டங்களுக்கு நா
யகனாக
अभ्यषिञ्चन् பட்டாபிஷேகம்
செய்தார்கள்.

एष ते राम गङ्गाया विस्तरोऽभिहितो मया । कुमारसंभवश्चैव धन्यः पुण्यस्तथैव च ॥३२॥

ராம “இராமரே !
 एषः இந்த
 गङ्गायाः கங்கையினுடைய
 विस्तरः च வரலாறும்
 तथा அப்படியே
 धन्यः தனமளிக்க வல்ல

पुण्यः பரிசுத்தமான
 कुमारसंभवः च சும்பிராமணியஸ்வாமி
 உத்பத்தியும்
 ते एव உமக்கும்
 मया एव என்னாலும்
 अभिहितः சொல்லப்பட்டது.

य इमं शृणुयाद्राम कातिकेयस्य संभवम् । सर्वपापविनिर्मुक्तो याति ब्रह्म सनातनम् ॥३३॥

ராம “ஸ்ரீராம !
 कातिकेयस्य கார்த்திகேயருடைய
 संभवं உற்பத்தியாகிற.
 इमं இதை
 यः எவன்

शृणुयात् அறிக்கருனோ, அவன்
 सर्वपापविनिर्मुक्तः சகல பாபங்களினின்
 றும் விடுபட்டவனாய்
 सनातनं சனாதனமான
 ब्रह्म பேரின்பத்தைத்
 याति அடைகருன்.

भक्तश्च यः कातिकेये काकुत्स्थ भुवि मानवः ।

आयुष्मान् पुत्रपौत्रैश्च स्कन्दसालोक्यमाप्नुयात्

॥ ३४ ॥

काकुत्स्थ “காகுத்ஸ்த !
 भुवि உலகில்
 कातिकेये கார்த்திகேயரிடத்தில்
 भक्तः பக்தனான
 मानवः மனிதன்
 यः எவனோ அவன்

पुत्रपौत्रैः च மக்கள் பேரன்மா
 ரோடும்
 आयुष्मान् च ஆயுஸ்ஸையுடையவ
 னாயும்
 स्कन्दसालोक्यं ஸ்கந்தனோடு ஒப்பான
 லோகத்திலிருத்தலை
 आप्नुयात् அடைவன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1214

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

सगराश्वमेधोपक्रमः—ஸகரமஹாராஜனின் அச்வமேதயாகாரம்பம்.

तां कथां कौशिको रामे निवेद्य मधुराक्षराम् । पुनरेवापरं वाक्यं काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥

கௌசிக: கௌசிகர்
 रामे ஸ்ரீராமனிடத்தில்
 मधुराक्षरां மதுரமான அக்ஷரங்க
 ளாலமைக்கப்பெற்ற
 तां அந்த
 कथां கதையை
 निवेद्य அறிவித்து,

पुनः அப்புறம்
 एव அப்படியே
 काकुत्स्थं காகுத்ஸ்தருக்கு
 अपरं வேறொரு
 वाक्यं பேச்சை
 इदं பின்சொல்லியவாறு
 अब्रवीत् சொன்னார்.

अयोध्याधिपतिः शूरः पूर्वमासीन्नराधिपः । सगरो नाम धर्मात्मा प्रजाकामः स चाप्रजाः ॥

पूर्व "முன்னொருகாலத்
 सगरः ஸகரனென்று [கில்
 नाम பெயருள்ள
 शूरः சூரர்
 धर्मात्मा தர்மா த்மாவாய்
 नराधिपः ஜன நாயகராய்
 अयोध्याधिपतिः அயோத்திக்கு ஈசராய்

आसीत् இருந்தார்.
 सः அவர்
 प्रजाकामः பிள்ளை வேண்டுமென்
 ढ ஆசையுள்ளவராய்
 च இருந்தும்
 अप्रजाः புத்திரபாக்கிய மில்லா
 தவர்.

वैदर्भदुहिता राम केशिनी नाम नामतः । ज्येष्ठा सगरपत्नी सा धर्मिष्ठा सत्यवादिनी ॥

राम "ஸ்ரீராம!
 वैदर्भदुहिता விதர்ப்பதேசத் தரசன்
 குமாரியாகிய
 नामतः பெயரினால்
 केशिनी கேசினியென்று
 नाम பிரசித்தையான

धर्मिष्ठा தர்மஷ்டை
 सगरपत्नी சகரரின் மனைவி;
 सा அவள்
 सत्यवादिनी உண்மையே பேசு
 பவள்.
 ज्येष्ठा மூத்தமனைவி.

अरिष्टनेमिदुहिता रूपेणाप्रतिमा भुवि । द्वितीया सगरस्यासीत्पत्नी सुमतिर्संज्ञिता ॥ ४ ॥

अरिष्टनेमिदुहिता "காச்யபருடைய
 குமாரியான

भुवि உலகில்
 रूपेण ரூபத்தால்
 अप्रतिमा ஒப்பற்றவளான

सुमतिर्संज्ञिता சுமதியென்று பெய
 ருள்ளவள்.

सगरस्य சகரருக்கு
 द्वितीया இரண்டாவது
 पत्नी மனைவியாக
 आसीत् இருந்தாள்.

ताभ्यां सह तथा राजा पत्नीभ्यां तप्तवांस्तपः । हिमवन्तं समाश्रित्य भृगुप्रसवणे गिरौ ॥

तथा "மேலும்
 राजा அரசர்
 ताभ्यां அவ்விரு
 पत्नीभ्यां மனைவிகளோடு
 सह கூட
 हिमवन्तं ஹிமயபர்வதத்தை

समाश्रित्य அடைந்து,
 भृगुप्रसवणे பிருகுப்ரஸ்ரவண
 மென்ற
 गिरौ மலையில்
 तपः தவத்தை
 तप्तवान् புரிந்தார்.

अथ वर्षशते पूर्णे तपसाऽऽराधितो मुनिः । सगरस्य वरं प्रादाद्भृगुः सत्यपराक्रमः ॥ ६ ॥

अथ "அந்தப் பகராமே
 वर्षशते நூறு வருஷம்
 पूर्णे நிறம்புகையில்
 तपसा தவத்தால்
 आराधितः ஆராதிக்கப்பட்ட

सत्यपराक्रमः சத்யமான பராக்கிரம
 मुनिः முனிவரான [முள்ள
 भृगुः பிருகு என்பவர்
 सगरस्य சகரருக்கு
 वरं வரத்தை
 प्रादात् அளித்தார்.

अपत्यलाभः सुमहान् भविष्यति तवानघ । कीर्तिं चाप्रतिमां लोके प्राप्स्यसे पुरुषर्षभ ॥

अनघ “பாபரஹிதனே!
 तव உனக்கு
 सुमहान् அனேக
 अपत्यलाभः புத்திரலாபம்
 भविष्यति உண்டாகப்போகிறது.

पुरुषर्षभ புருஷச்ரேஷ்டனே!
 लोके உலகில்
 अप्रतिमां ஒப்பற்ற
 कीर्तिं च கீர்த்தியையும்
 प्राप्स्यसे அடையப்போகிறாய்.

एका जनयिता तात पुत्रं वंशकरं तव । पष्टिं पुत्रसहस्राणि अपरा जनयिष्यति ॥ ८ ॥

तात “குழந்தாய்!
 तव உன்னுடைய
 एका ஒருவன்
 वंशकरं வம்சத்தை விளங்க
 வைக்கிற

पुत्रं ஒரு புத்திரனை
 जनयिता உண்டுபண்ணுவான்.
 अपरा மற்றொருத்தி
 पष्टिं அறுபது
 पुत्रसहस्राणि ஆயிரம் புத்திரர்களை
 जनयिष्यति பிறப்பிப்பான்.

भाषमाणं महात्मानं राजपुत्र्यौ प्रसाद्य तम् । ऊचतुः परमप्रीते कृताञ्जलिपुटे तदा ॥

भाषमाणं அப்படி சொல்லுகிற
 तं அந்த
 महात्मानं மகாத்மாவை பார்த்து
 परमप्रीते மிக சந்தோஷமடைந்
 तवர்களாய்

कृताञ्जलिपुटे அஞ்சலிசெய்தவர்க
 ளாய்
 राजपुत्र्यौ இராஜகுமாரிகளிருவர்
 प्रसाद्य உகப்பித்து,
 तदा அப்போது
 ऊचतुः சொன்னார்கள்.

एकः कस्यास्सुतो ब्रह्मन् का बहून् जनयिष्यति । श्रोतुमिच्छावहे ब्रह्मन् सत्यमस्तु वचस्तव ॥

ब्रह्मन् “பிராம்மணரே!
 कस्याः எவளுக்கு
 एकः ஒரு
 सुतः புத்திரன்;
 का எவன்
 बहून् அனேகர்களை
 जनयिष्यति பிறப்பிப்பான்?

ब्रह्मन् பிராம்மணரே!
 श्रोतुं கேட்க
 इच्छावहे விரும்புகிறேன்.
 तव உம்முடைய
 वचः சொல்
 सत्यं உண்மையாக
 अस्तु ஆகுக.

तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा भृगुः परमधार्मिकः । उवाच परमां वाणीं स्वच्छन्दोऽत्र विधीयताम् ॥

परमधार्मिकः “வெகு தர்மிஷ்டரான
 भृगुः பிருகு
 तयोः அவர்களுடைய
 तत् அந்த
 वचनं வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,

परमां ச்ரேஷ்டமான
 वाणीं வார்த்தையை
 उवाच பின்வருமாறு
 சொன்னார்.
 भत्र இவ்விஷயத்தில்
 स्वच्छन्दः தங்களுக்குடம்
 विधीयताम् விதிக்கப்படலாம்.

एको वंशकरो वाऽस्तु बहवो वा महाबलाः । कीर्तिमन्तो महोत्साहाः का वा कं वरमिच्छति ॥

एकः “ஒருவன்
 वा माத்திரம்
 वंशकरः குலத்தை நிலைநிறுத்
 துகிறவனாக
 अस्तु ஆகுவன்.
 बहवः அனேகர்கள்
 वा உள்ளபடி
 महाबलाः மஹா பராக்கிரமமு
 டையவர்கள்.

कीर्तिमन्तः கீர்த்தியுள்ளவர்கள்.
 महोत्साहाः வெகு உத்ஸாஹமு
 டையவர்கள்.
 का எவன்
 कं எந்த
 वरं வரத்தை
 इच्छति வேண்டுகிறான்.
 वा நான் தெரிந்துகொள்
 ள விரும்புகிறேன்.

मुनेस्तद्वचनं श्रुत्वा केशिनी रघुनन्दन । पुत्रं वंशकरं राम जग्राह नृपसन्निधौ ॥ १३ ॥

रघुनन्दन “ரகுநந்தன்!
 राम ஸ்ரீராம!
 मुनेः முனிவருடைய
 तत् அந்த
 वचनं வசனத்தை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 முடைய

केशिनी கேசினியென்பவள்
 नृपसन्निधौ அரசனருகில்
 वंशकरं குலத்தை விருத்தி
 செய்துவைக்கிற
 पुत्रं तु ஒரு புத்திரனை மாத்
 जग्राह யாசித்தான். [திரம்]

षष्टि पुत्रसहस्राणि सुपर्णभगिनी तदा । महोत्साहान् कीर्तिमतो जग्राह सुमतिः सुतान् ॥

तदा “ஆகவே
 सुपर्णभगिनी கருடனுடன் பிறந்த
 सुमतिः சுமதியென்பவள்
 महोत्साहान् வெகு உத்ஸாஹ
 முடைய

कीर्तिमतः கீர்த்தியுள்ள
 सुतान् பிள்ளைகளை
 षष्टि அறுபது
 पुत्रसहस्राणि ஆயிரம்மைந்தர்களாக
 जग्राह கேட்டுக்கொண்டான்.

प्रदक्षिणमृषिं कृत्वा शिरसाऽभिप्रणम्य तम् । जगाम स्वपुरं राजा सभायौ रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन “ரகுநந்தன்!
 सभायः மனைவிகளோடு கூடி
 राजा அரசர் [னவராய்
 तं அந்த
 ऋषिं ரிஷியை
 प्रदक्षिणं வலம்வருவதை

कृत्वा செய்து,
 शिरसा தலையாலும்
 अभिप्रणम्य ஸாஷ்டாங்க நமஸ்கா
 ரம் செய்து,
 स्वपुरं தன் பட்டணத்திற்கு
 जगाम சென்றான்.

अथ काले गते तस्मिज्ज्येष्ठा पुत्रं व्यजायत । असमञ्ज इपि ख्यातं केशिनी सगरात्मजम् ॥

तस्मिन् அந்த
 काले காலம்
 गते செல்லுகையில்
 ज्येष्ठा மூத்தவளான
 केशिनी கேசினி
 अथ அந்தப்பிரகாரமே

सगरात्मजं சகரரின் மகனாய்
 असमञ्जः அஸமஞ்சன்
 इति என்னும்
 ख्यातं கெட்ட கார்யங்களில்
 பெயரெடுத்த
 पुत्रं ஒரு குழந்தையை
 व्यजायत பெற்றான்.

சுமதிஸ்து நரவ்யாபரம் பரமேவம் வ்யஜாயத் । பஃ: புவஸஹஸாணி துவ்யபேதாஹ்நிஸ்யதா: ॥

நரவ்யாபரம் “புருஷச்சரோஷ்டரே !

துவ்யபேதாத் பல கருக்களாடங்கிய

சுமதி: து சுமதியோ என்றால்

கர்ப்பபிண்டத்திலி

பரமேவம் கர்ப்பபிண்டத்தை

பஃ: அறுபது [நந்து

வ்யஜாயத் ஈன்றான்.

புவஸஹஸாணி ஆயிரம் புத்திரர்கள்

வினிஸ்யதா: வெளிவந்தார்கள்.

ஹூதபூரணேஷு குமேபேஷு ஹாஸ்யஸ்தானு சமவர்த்தயத் । காலேந மஹதா சரே யௌவனம் ப்ரதிபேதிநே ॥ 12 ॥

ஹாஸ்ய: செவலித்தாய்மார்கள்

சரே எல்லோரும்

ஹூதபூரணேஷு நெய் நிறைந்த

மஹதா வெகு

குமேபேஷு பாத்திரங்களில்

காலேந காலத்தால்

தானு அவைகளை

யௌவனம் இளமைப்பருவத்தை

சமவர்த்தயத் காப்பாற்றிவைத்தார்

ப்ரதிபேதிநே ஆடைந்தார்கள்.

கள்.

அத்ய ஹேண காலேந ரூபயௌவனசாலின: । பஃ: புவஸஹஸாணி சகரஸ்யாபவஸ்ததா ॥ 13 ॥

சகரஸ்ய சகரனுடைய

காலேந காலத்தால்

பஃ: அறுபது

ததா அக்காலத்தில்

புவஸஹஸாணி ஆயிரம் புத்திரர்கள்

ரூபயௌவன- } அழகு, யௌவனம்

அத்ய அப்படியே

சாலின: } இவைகளோடு விளங்க

ஹேண நீடித்த

அமவந் குகிறவர்களாய்

ஆனார்கள்.

ச ச ஜ்யேஷ்டோ நரஶ்ரேஷ்ட: சகரஸ்யாஹ்நிஸ்யதா: । பாலாநு ஹூஹிதா து ஜலே சரஸ்யா ரஹுந்நதந் ।

ப்ரஶிஸ்ய ப்ரஹ்ஸந்நித்யம் பஜத்ஸ்தாந்நிரிஸ்யதா ॥ 20 ॥

ரஹுந்நதந் “ரகுநந்தனா!

ஹூஹிதா பிடித்துத்துக்கி,

ச: அவன்

சரஸ்யா: சரபூர்த்தியினுடைய

சகரஸ்ய சகராரின்

ஜலத்தில்

ஜ்யேஷ்ட: ஆஹ்நிஸ்யதா: மூத்த குமாரனாய்

ப்ரஶிஸ்ய போட்டு,

நரஶ்ரேஷ்ட: நரசரோஷ்டனாய்

பஜத்: முழுக்குகிற

ச இருந்தும்

தானு அவர்களை

து அதற்கு விரோதமாய்

நிரிஸ்ய பார்த்து,

நித்ய ஸதா

ப்ரஹ்ஸந் வேடிக்கையாய் சிரிப்ப

பாலாநு குழந்தைகளை

வனாபிநந்தான்.

ஏவ் பாபஸமாசார: சஜ்நப்ரதிவாஹக: । பௌராணாஹிதே யுக்த: பித்ரா நிர்வாஸித: பூராந் ॥

ஏவ் இவ்வளவு

யுக்த: வைராக்கியமுள்ளவ

சஜ்நப்ரதிவாஹக: நல்லோருக்கிடையூறு

பாபஸமாசார: துஷ்டன் [ஹமான

செய்கிறவனும

பௌராணா நகரவாசிகளுடைய

பித்ரா தந்தையினால்

அஹிதே அஹிதத்தில் (ஹிம்

பூராந் நகரத்திலிருந்து

ஸையில்)

நிர்வாஸித: தூரத்திலிடப்பட்ட

டான்.

तस्य पुत्रोऽंशुमान्नाम असमञ्जस्य वीर्यवान् । संमतः सर्वलोकस्य सर्वस्यापि प्रियंवदः ॥

तस्य	“ அந்த	वीर्यवान्	வீர்யவான்.
असमञ्जस्य	அஸமஞ்சனுக்கு	सर्वस्य	எல்லோருக்கும்
अंशुमान्	அம்சுமான்	प्रियंवदः	சந்தோஷமுண்டா
नाम	என்று பெயருள்ள		கும்படி பேசுபவன்.
पुत्रः	ஒரு புத்திரன்	सर्वलोकस्य	சகல ஜனத்தினுடைய
अपि	ஆயினும்	सम्मतः	அன்பை பெற்றவன்.

ततः कालेन महता मतिः समभिजायत । सगरस्य नरश्रेष्ठ यजेयमिति निश्चिता ॥ २३ ॥

नरश्रेष्ठ	“ நரச்ரோஷ்டரே !	यजेयं	யாகம் செய்வேனாக
ततः	அப்போதிலிருந்து	इति	என்ற :
महता	நெடு	निश्चिता	நிச்சயமான
कालेन	காலத்தினால்	मतिः	ஆலோசனை
सगरस्य	சகரருக்கு	समभिजायत	தொன்றிற்று.

स कृत्वा निश्चयं राजा सोपाध्यायगणस्तदा । यज्ञकर्मणि वेदज्ञो यष्टुं समुपचक्रमे ॥ २४ ॥

सः	“ அந்த	निश्चयं	நிச்சயத்தை
वेदज्ञः	வேதமறிந்த	कृत्वा	செய்து,
राजा	மன்னர்	तदा	அகவே
सोपाध्यायगणः	புரோகிதகணங்களோ	यष्टुं	யாகம்செய்ய
	டுகடினவராய்	समुपचक्रमे	தொடங்கினார் ”.
यज्ञकर्मणि	யாகம்செய்வதில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 1238

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

सगरपुत्रैर्यज्ञियाश्वान्वेषणम्—சகரபுத்திரர்கள் யாககுதிரையைத் தேவேது.

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा कथान्ते रघुनन्दनः । उवाच परमप्रीतो मुनिं दीप्तमिवानलम् ॥ १ ॥

विश्वामित्रवचः	விச்வாமித்திரரின்	अनलं	அக்கினி
	வார்த்தையை	इव	போல்
श्रुत्वा	கேட்டு,	दीप्तं	ஜ்வலிக்கிற
परमप्रीतः	மிகசந்தோஷமடைந்த	मुनिं	முனிவரைப் பார்த்து
रघुनन्दनः	ரகுநந்தன்	उवाच	பின்வருமாறு
कथान्ते	கதையின் முடிவில்		சொன்னார்.

श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते विस्तरेण कथामिमाम् । पूर्वको मे कथं ब्रह्मन् यज्ञं वै समुपाहरत् ॥

ब्रह्मन्	“பிராம்மணரே !	कथं वै	எவ்வாறு
ते	உமக்கு	समुपाहरत्	நடத்தினார் ?
भद्रं	மங்களம் ;	इमां	இந்த
मे	என்னுடைய	कथां	கதை
पूर्वकः	முன்னவர்	विस्तरेण	விஸ்தாரமாக
यज्ञं	யாகத்தை	श्रोतुं	அறிய
		इच्छामि	விரும்புகிறேன்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । विश्वामित्रस्तु काकुत्स्थमुवाच प्रहसन्निव ।
श्रूयतां विस्तरो राम सगरस्य महात्मनः ॥ ३ ॥

तस्य	அவருடைய	काकुत्स्थं	காகுத்தஸ்தரைப்
तत्	அந்த		பார்த்து
वचनं श्रुत्वा	வார்த்தையைக்கேட்டு,	उवाच	பின்வருமாறு சொன்
विश्वामित्रः	விசுவாமித்திரர்		னார்.
तु	அப்பொழுது	राम	“ஸ்ரீராம !
इव	கிஞ்சித்து	महात्मनः	மஹாத்மாவான
प्रहसन्	புன்சிரிப்பவராய்	सगरस्य	சகரருடைய
कौतूहलसमन्वितं	கௌதுஹலத்தோடு கூடின	विस्तरः	வரலாறு
		श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.

शङ्करश्चशुरो नाम हिमवानचलोत्तमः । इन्द्रदत्तवरः श्रीमानद्रिराजोऽभिषेचितः ।
विन्ध्यपर्वतमासाद्य निरीक्षेते परस्परं ॥ ४ ॥

इन्द्रदत्तवरः	“இந்திரன் கொடுத்த வரமுடையதும்	शङ्करश्चशुरः	சிவபிரானுக்கு மாம னரான
अद्रिराजः	மலைகளின் ஈசனாக	अचलोत्तमः	பர்வதச்சீரேஷ்டம்
अभिषेचितः	பட்டம் சூடப்பட்ட	विन्ध्यपर्वतं	விந்தியபர்வதத்தை
श्रीमान्	ஸ்ரீமத்தான	आसाद्य	அடைந்து,
हिमवान् नाम	ஹிமவத் பர்வத மென்ற	परस्परं	ஒன்றை ஒன்று
		निरीक्षेते	பார்க்கின்றன.

तयोर्मध्ये प्रवृत्तोऽभूद्यज्ञः स पुरुषोत्तम । स हि देशो नरन्याघ्र प्रशस्तो यज्ञकर्मणि ॥ ५ ॥

पुरुषोत्तम	“புருஷச்சீரேஷ்ட !	नरन्याघ्र	மனிதச்சீரேஷ்ட
तयोः	அவ்விரண்டின்	हि	ஏனென்றால்
मध्ये	மத்தியில்	सः	அந்த
सः यज्ञः	அந்த யாகம்	देशः	பிரதேசம்
प्रवृत्तः	நடந்ததாக	यज्ञकर्मणि	யாகம் செய்வதற்கு
अभूत्	ஆனது.	प्रशस्तः	சிறந்தது.

तस्याश्वचर्यां काकुत्स्थ दृढधन्वा महारथः । अंशुमानकरोत्तात सगरस्य मते स्थितः ॥

तात “குழந்தாய்!
காகுதஸ்த!
தீருடமான வில்லு
டைய

महारथः मकारतमुदைய
अंशुमान् अम्कमान्
तस्य अந்த

सगरस्य सकरருடைய
मते கட்டளையிலு
स्थितः நிலைகொண்டவனுய்
अश्वचर्या { குதிரையை ரகலிக்கும்
பொருட்டு பின்
சொல்லுதலை
अकरोत् செய்தான்.

तस्य पर्वणि तं यज्ञं यजमानस्य वासवः । राक्षसीं तनुमास्थाय याज्ञीयाश्वमपाहरत् ॥७॥

यज्ञं “யாகத்ததை
यजमानस्य புரிகிற
तस्य அவருடைய
तं அந்த
याज्ञीयाश्वं யாகத்துக்காக ஓட்டப்
பட்ட குதிரையை

राक्षसीं இராக்களை
तनुं உருவத்தை
आस्थाय கொண்டு,
पर्वणि பர்வம் என்கிற நாளில்
वासवः தேவேந்திரன்
अपाहरत् திருடினான்.

द्वियमाणे तुरङ्गे तु तस्मिन् यज्ञे महात्मनः । उपाध्यायगणाः सर्वे यजमानमथानुवन् ॥

महात्मनः “மகாத்மாவனுடைய
तस्मिन् அந்த
यज्ञे யாகத்தில்
तुरङ्गे குதிரை
अथ அப்படி
द्वियमाणे அபஹரிக்கப்பட்டவ
ளவில்

तु உடனே
उपाध्यायगणाः புரோகிதகணங்கள்
सर्वे எல்லோரும்
यजमानं யஜமானனைப்பார்த்து
अनुवन् பின்வருமாறு
சொன்னார்கள்.

अयं पर्वणि वेगेन याज्ञीयाश्वोऽपनीयते । हतारं जहि काकुत्स्थ हयश्चैवोपनीयताम् ॥ ९ ॥

काकुत्स्थ “காகுதஸ்த!
अयं இந்த
याज्ञीयाश्वः யாகக்குதிரை
पर्वणि பர்வதினத்தில்
वेगेन பலாக்காரமாய்
अपनीयते அபஹரிக்கப்பட்டது.

हतारं च திருடிப்போனவனை
युम्
जहि வெல்லும்.
हयः एव குதிரையும்
उपनीयताम् மீட்டுக்கொண்டுவரப்
பட்டும்.

यज्ञच्छिद्रं भवत्येतत्सर्वेषामशिवाय नः । तत्तथा क्रियतां राजन्यथाऽच्छिद्रः क्रतुर्भवेत् ॥१०॥

एतत् “இந்த
यज्ञच्छिद्रं யாகத்தின் கெடுதி
नः நமக்கு
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
अशिवाय கஷ்டமாக
भवति ஆகும்.
राजन् அரசரோ!

तत् ஆகையால்
क्रतुः யாகம்
यथा எவ்வாறு
अच्छिद्रः கெடுத்தியற்றதாக
भवेत् ஆகுமோ
तथा அப்படி
क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.

उपाध्यायवचः श्रुत्वा तस्मिन् सदसि पार्थिवः । षष्टिं पुत्रसहस्राणि वाक्यमेतदुवाच ह ॥

पार्थिवः “आசன்
उपाध्यायवचः புரோகிதர்கள் சொன்
னதை
श्रुत्वा கேட்டு,
तस्मिन् அந்த
सदसि சபையில்

षष्टिं அறுபது
पुत्रसहस्राणि ஆயிரம் குமாரர்களைப்
एतत् இந்த [பார்க்குது,
वाक्यं வாக்கியத்தை
उवाच சொன்னார்.
ह காண்!

गतिं पुत्रा न पश्यामि रक्षसां पुरुषर्षभाः । मन्त्रपूतैर्महाभागैरास्थितो हि महाक्रतुः ॥

पुरुषर्षभाः “புருஷச் சேஷ்டர்
களே!
पुत्राः புத்திரர்களே!
रक्षसां ராக்ஷஸர்களுடைய
गतिं உட்பிரவேசிக்கப்போ
குதலை

हि ஏனென்றால்
महाक्रतुः பெரிய யாகம்
मन्त्रपूतैः பரிசுத்தமான மந்திர
பந்தனங்களோடு கூடிய
महाभागैः மகா பாக்கியசாலி
களால்
आस्थितः அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

पश्यामि न निனைக்கவில்லை.

तदृच्छत विचिन्वध्वं पुत्रका भद्रमस्तु वः । समुद्रमालिनीं सर्वां पृथिवीमनुगच्छत ॥१३॥

पुत्रकाः “புத்திரர்களே!
तत् ஆகையால்
गच्छत செல்லுங்கள்.
विचिन्वध्वं தேடுங்கள்.
वः உங்களுக்கு

भद्रं மங்களம்
अस्तु உண்டாகட்டும்.
समुद्रमालिनीं கடலை மாலையாயுடைய
पृथिवीं பூமி
सर्वां முழுவதையும்
अनुगच्छत தேடுங்கள்.

एकैकं योजनं पुत्रा विस्तारमधिगच्छत ॥ १४ ॥

पुत्राः புத்திரர்களே
एकैकं ஒவ்வொரு

योजनं யோஜனை
विस्तारं விசாலத்தை
अधिगच्छत அடையுங்கள்.

यावत्तुरगसंदर्शस्तावत् खनत मेदिनीम् । नागलोकं समासाद्य विचिन्वध्वं विशेषतः ॥
दिशागजानहीन्द्रं च वैनतेयं च मातुलम् । आमन्त्र्य सुरलोकं वै विचिन्वध्वं विशेषतः ॥
उदयाचलमारभ्य निवृत्तास्तमयं गिरिम् । निवर्तध्वं सतुरगा आलोक्य ब्रह्मणो गृहम् ॥
तं चैव ह्यहर्तारं मार्गमाणा ममाज्ञया ॥ १७ ॥

यावत् எதுவரையில்
तुरगसंदर्शः குதிரையை காணு
தலோ,
तावत् அதுவரையில்
मम என்னுடைய
आज्ञया ஆக்களுயால்

दिशागजान् திக்கஜங்களையும்
अहीन्द्रं च அஹீந்திரனையும்,
वैनतेयं च கருடனையும்
मातुलं மாதுலமென்ற நாகத்
தையும்,
आमन्त्र्य போற்றி விடைபெற்று,

सुरलोकं वे
ब्रह्मणः
गृहं
आलोक्य
विशेषतः
विचिन्वध्वं
नागलोकं
समासाद्य
विशेषतः
विचिन्वध्वं
मेदिनीं एव
खनत

ஸ்ரீலோகத்தையும்,
பிரம்மனின்
இருப்பிடத்தையும்,
பார்த்து,
விடாது
தேடுங்கள்.
நாகலோகத்தை
அடைந்து,
விடாது
தேடுங்கள்.
பூமியை முழுவதும்
தோண்டுகள்.

उद्याचलं
आरभ्य
निवृत्तास्तमयं
गिरिं
हयहतीरं
तं च
मार्गमाणाः
सतुरगाः
निवर्तध्वम्

சூர்யனுதிக்கும் உத்
யபர்வதத்தை,
துடங்கி,
முடிவு அஸ்தமய
கிரிவரை
குதிரையை நிருடின
அவனையும்
தேடுகிறவர்களாய்
குதிரையுடன்கூடிய
வர்களாய்
திரும்புகள்.

दीक्षितः पौत्रसहितस्सोपाध्यायगणो ब्रह्म । इह स्थास्यामि भद्रं वो यावत्तुरगदर्शनम् ॥

अहं
दीक्षितः
हि
पौत्रसहितः
सोपाध्यायगणः

“நான்
தீக்ஷிக்கொண்டவன்
அல்லவா.
பேரனுடன்கூடிய
வனாய்,
உபாத்தியாயகணங்க
ளோடுகூடியவனாய்,

यावत्
तुरगदर्शनं
इह
स्थास्यामि
वः
भद्रम्

ஏதுவரையில்
குதிரையை காணுத
லோ அதுவரையில்
இங்கு
இருக்கிறேன்.
உங்களுக்கு
சேஷம்முண்டாகுக.

इत्युक्त्वा हृष्टमनसो राजपुत्रा महाबलाः । प्रणम्य शिरसा तस्मै कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥
जम्भुर्महीतलं राम पितुर्वचनयन्त्रिताः ॥ १९ ॥

राम
इति
उक्त्वाः
महाबलाः
राजपुत्राः
हृष्टमनसः
तस्मै
प्रदक्षिणं

ஸ்ரீராம!
இவ்வாறு
சொல்லப்பட்ட
மகா பலவான்களான
ராஜபுத்திரர்கள்
களிப்புற்ற மனமுடை
யவர்களாய்
அவருக்கு
பிரதக்ஷிணத்தை

कृत्वा
अपि च
शिरसा
प्रणम्य
पितुः
वचनयन्त्रिताः
महीतलं
जम्भुः

செய்து,
பின்னர்
தலையால்
வணங்கி நமஸ்கரித்து,
பிதாவினுடைய
ஆக்களுக்குட்பட்டு
நடப்பவர்களாய்
பூமியை
அடைந்தார்கள்.

योजनायामविस्तारमेकैको धरणीतलम् । विभिदुः पुरुषव्याघ्र वज्रस्पर्शसमैर्भुजैः ॥ २० ॥

पुरुषव्याघ्र
एकैकः
योजनायामविस्तारं

புருஷச்சேரேஷ்டரே!
ஒவ்வொருவர்
ஒருயோஜனை நீளம்
அகலமுள்ள

धरणीतलं
वज्रस्पर्शसमैः
भुजैः
विभिदुः

பூப்பிரதேசத்தை
வஜ்ராயுதத்திற்கொப்
புஜங்களால் [பாண
பிளந்தார்கள்.

शूलैरशनिकल्पैश्च हलैश्चापि सुदारुणैः । भिद्यमाना वसुमती ननाद रघुनन्दन ॥ २१ ॥

ரகுநந்தன !
அசனிகல்பை : இடிக்கொப்பான
சூலை : ச சூலங்களாலும்
சுடாருணை : மிகப் பயங்கரங்க
ளான

ஹலை : ச கலப்பைகளாலும்
மித்யமானா பேதிக்கப்பட்ட
வசுமதி அபி பூமியே
நனாத கதறிற்று.

नागानां वध्यमानानामसुराणां च राघव । राक्षसानां च दुर्धर्षः सत्त्वानां निनदोऽभवत् ॥

ராஃவ ஸ்ரீராகவரே !
வத்யமானானா வதைக்கப்படுகிற
சத்வானா பிராணிகளுடையவும்
நாگانா நாகர்களுடையவும்,

அசுராணா அசுரர்களுடையவும்,
ராட்சஸானா அரக்கர்களுடையவும்,
நினத : அலறுதல்
துர்ஹ் : பொறுக்கமாட்டாத
அभवत् உண்டாயிற்று. [தாக

योजनानां सहस्राणि षष्टि तु रघुनन्दन । विभिदुर्धरणी वीरा रसातलमनुत्तमम् ॥ २३ ॥

ரகுநந்தன !
வீரா : வீரர்கள்
தரணி : பூமியையும்
அனுத்தம் உத்தமமான
ரஸாதலம் து பாதாளலோகத்தை
யும்

யோஜனானா யோஜனைகளுடைய
ஷட்சி அறுபது
சஹ்ஸாணி ஆயிரங்களாக
விமிது : பிளந்தார்கள்.

एवं पर्वतसंवाधं जम्बूद्वीपं नृपात्मजाः । खनन्तो नरशार्दूल सर्वतः परिचक्रमुः ॥ २४ ॥

“புருஷோத்தம !
நுபாத்தமஜா : இராஜகுமாரர்கள்
பவ்ஹ்ஸவாஹ் மலைகள் நெருங்கிய
ஜம்பூதீபம் ஜம்பூதீபத்தை

எவ் இவ்வாறு
கனந்த : தோண்டுகிறவர்களாய்
சர்வத : எங்கும்
பரிசக்ரமு : திரிந்தார்கள்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सासुरास्सहपन्नगाः । सम्भ्रान्तमनसः सर्वे पितामहमुपागमन् ॥

சகந்தர்வா : கந்தர்வர்களோடு
கூடின
சாசுரா : அசுரர்களோடுகூடின
சஹ்பன்னா : பன்னகர்களோடு
தேவா : தேவர்கள் [கூடின

சர்வ எல்லோரும்
தத : அதனால்
சம்ப்ரான்தமனச : நடுநடுங்கினவர்களாய்
பிதாமஹ் பிரம்மதேவரை
உபாஃமந் அடைந்தார்கள்.

ते प्रसाद्य महात्मानं विष्णवदनास्तदा । ऊचुः परमसंश्रस्ताः पितामहमिदं वचः ॥ २६ ॥

அவர்கள்
மஹாத்மாவான
பிதாமஹ் பிரம்மதேவரைப்
பார்த்து
புசாஹ் வணங்கி ஸ்தோத்தி
ரஞ்செய்து.

விஷ்ணுவதனா : வாடின முகமுடைய
வர்களாய்
பரமசம்ஸ்தா : வெகு பயந்தவர்களாய்
தத : அப்போது
இத : இந்த
வச : வார்த்தையை
ஊச : சொன்னார்கள்.

भगवन् पृथिवी सर्वा खन्यते सगरात्मजैः । बहवश्च महात्मानो वध्यन्ते तलवासिनः ॥

भगवन् “பகவானே !
 पृथिवी பூமி
 सर्वा முழுவதும்
 सगरात्मजैः சகரபுத்திரர்களால்
 खन्यते தோண்டப்படுகிறது.

बहवः அனேக
 महात्मानः மகாத்மாக்களான
 तलवासिनः च பாநாளாலோகவாலி
 वध्यन्ते களும்
 கொல்லப்படுகிறார்கள்.

अयं यज्ञहरोऽस्माकमनेनाधोऽपनीयते । इति ते सर्वभूतानि हिंसन्ति सगरात्मजाः ॥

अयं இவன்
 अस्माकं எங்களுடைய
 यज्ञहरः யாகத்தை கெடுத்த
 अनेन இவனால் [வன்.
 अधः குதிரை
 अपनीयते அபகரிக்கப்பட்டது.

इति என்று
 ते அந்த
 सगरात्मजाः ஸகரரின் புத்திரர்கள்
 सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளை
 हिंसन्ति யும்
 வதைக்கிறார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वालकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1267.

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४० ॥

सगरपुत्राणां भस्मीभावः—சகரபுத்திரர்கள் சாம்பலானது.

देवतानां वचः श्रुत्वा भगवान् वै पितामहः । प्रत्युवाच सुसन्त्रस्तान् कृतान्तबलमोहितान् ॥

भगवान् பகவானான
 पितामहः பிரம்மதேவன்
 देवतानां தேவர்களுடைய
 वचः வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,

कृतान्तबल- } நாசம் செய்கிறவர்க
 मोहितान् } ளின் பலத்தினால்
 सुसन्त्रस्तान् மயங்கினவர்களாய்
 प्रत्युवाच वै மிக்க பயந்தவர்களை
 பார்த்து,
 பின்வருமாறு பதில்
 சொன்னார்.

यत्वेयं वसुधा कृत्स्ना वासुदेवस्य धीमतः । महिषी माधवस्यैषा स एव भगवान् प्रभुः ॥

कापिलं रूपमास्थाय धारयत्यनिशं धराम् । तस्य कोपाग्निना दग्धा भविष्यन्ति नृपात्मजाः ॥

एषा “இந்த
 वसुधा பூமி
 कृत्स्ना முழுவதும்
 माधवस्य மாதவனுடைய
 महिषी மூத்த மனைவி.
 इयं இவள்

यस्य எந்த
 धीमतः தீமானான (எல்லாம்
 நிந்தவனான)
 वासुदेवस्य வாசுதேவருடைய
 வளோ;
 सः அந்த

भगवान्	பகவானுன
प्रभुः एव	பிரபுவே
धरां	பூமியை
अनिशं	நிரந்தரமாய்
धारयति	தாங்கிவருகிறார்.
कापिलं	கபிலமுனியினுடைய
रूपं	வடிவத்தை [தான

आस्थाय	அடைந்து,
तस्य	அவருடைய
कोपाशिना	கோபாக்கினியினாலே
वृषाम्भजाः	அரசரின் குமாரர்கள்
दग्धाः	கொளுத்தப்பட்டவர் களாய்
भविष्यन्ति	ஆய்விடுவார்கள்.

पृथिव्याश्चापि निर्भेदो दृष्ट एव सनातनः । सगरस्य च पुत्राणां विनाशोऽदीर्घजीविनाम् ॥

अपि	“மேலும்
पृथिव्याः	பூமியினுடைய
सनातनः	பிரதிகல்பத்திலும் அ வசியமுண்டா வதான
निर्भेदः च	பிளப்பும் இம்மையும

अदीर्घजीविनां	அற்ப ஆயுளுள்ள
सगरस्य	சகரரின்
पुत्राणां	குமாரர்களுடைய
विनाशः च	நாசமும்
दृष्टः एव	நிச்சயிக்கப்பட்டதே.

पितामहवचः श्रुत्वा त्रयस्त्रिंशदरिदम् । देवाः परमसंहृष्टाः पुनर्जमुयथागतम् ॥ ५ ॥

अरिदम्	“சத்துருக்களை அழி ப்போனே!
त्रयस्त्रिंशत्	மூப்பத்திழைந்து
देवाः	தேவர்கள்
पितामहवचः	பிரம்மதேவர் சொன் னதை

श्रुत्वा	கேட்டு,
परमसंहृष्टाः	வெகு ஆனந்தமடைந் தவர்களாய்
यथागतं	வந்தவாறு
पुनः	திரும்பி
जम्मुः	சென்றார்கள்.

सगरस्य च पुत्राणां प्रादुरासीन्महात्मनाम् । पृथिव्यां भिद्यमानायां निर्घातसमनिःस्वनः ॥

पृथिव्यां	‘பூமி
भिद्यमानायां	பிளக்கப்படுகையில்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களான
सगरस्य	ஸகரருடைய

पुत्राणां च	புத்திரர்களுக்கு மாத் நிரம்
निर्घातसमनिःस्वनः	இடி விழுந்தாற்போல் ஒரு பெரிய சத்தம்
प्रादुरासीत्	தெளிவாய் கேட்டது.

ततो भिक्षा महीं सर्वां कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । सहिताः सागराः सर्वे पितरं वाक्यमब्रुवन् ॥

ततः	அப்பொழுது
सागराः	ஸகர குமாரர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
महीं	பூமியை
सर्वां	எல்லாம்
भिक्षा	பிளந்துவிட்டு,
सहिताः	சேர்ந்துதிரும்பி வந்த வர்களாய்

पितरं	தந்தைக்கு
प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை
कृत्वा	செய்து,
अपि च	பின்னர்
वाक्यं	பின்வரும் ஸ வாசா ரத்தை
अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

परिक्रान्ता मही सर्वा सत्त्ववन्तश्च सूदिताः । देवदानवरक्षांसि पिशाचोरगपन्नगाः ॥ ८ ॥

மஹி பூமி
 सर्वा முழுவதும் [பட்டது.
 परिक्रान्ता குடைந்து பார்க்கப்-
 सत्त्ववन्तः பலசரீரிகளான
 पिशाचोरगपन्नगाः { பிசாசர்கள், நாகர்கள்,
 பன்னகர்கள் இவர்
 களும்

சூदिता: வதை செய்யப்பட்டார்
 கள்.
 देवदानव- } தேவர்கள், அசுரர்கள்,
 रक्षांसि } ராக்ஷஸர்கள் இவர்
 களும்
 च அப்படியே வதை
 செய்யப்பட்டார்கள்.

न च पश्यामहेऽथं तमश्वहर्तारमेव च । किं करिष्याम भद्रं ते बुद्धिरत्र विचार्यताम् ॥ ९ ॥

अथं च குதிரையையும்
 अश्वहर्तारं குதிரையை திருடின
 तं एव அவனையும்
 पश्यामहे கண்டோம்
 न இல்லை.
 च இதற்குமேல்

किं करिष्याम என்ன செய்வோம் ?
 ते உமக்கு
 भद्रं மங்களம்.
 अत्र இவ்விஷயத்தில்
 बुद्धि: ஆலோசனை
 विचार्यताम् செய்யப்பட்டதும்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा पुत्राणां राजसत्तमः । समन्युरब्रवीद्वाक्यं सगरो रघुनन्दन ॥ १० ॥

रघुनन्दन ரகுநந்தன !
 राजसत्तमः அரசச்சேரேஷ்டரான
 सगरः ஸகரர்
 तेषां அந்த
 पुत्राणां புத்திரர்களுடைய

तत् वचनं அந்த வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 समन्युः மிகச் சினந்தவராய்
 वाक्यं பின்வரும் உத்திரவை
 अब्रवीन् சொன்னார்.

भूयः खनत भद्रं वो निर्भिद्य वसुधातलम् । अश्वहर्तारमासाद्य कृतार्थाश्च निवर्तथ ॥ ११ ॥

वसुधातलं பூமியை
 भूयः திரும்பவும்
 निर्भिद्य பிளந்து,
 खनत தோண்டுகள்.
 वः உங்களுக்கு
 भद्रं சேஷம்முண்டாகட்டும்.

अश्वहर्तारं குதிரையை திருடின
 आसाद्य அடைந்து, [வளை
 कृतार्थाः च காரியம் கைகொண்ட
 வர்களாகவே
 निवर्तथ திரும்புகள்.

पितुर्वचनमास्थाय सगरस्य महात्मनः । षष्टिः पुत्रसहस्राणि रसातलमभिद्रवन् ॥ १२ ॥

महात्मनः மகாத்மாவான
 पितुः தந்தையான
 सगरस्य ஸகரருடைய
 वचनं வார்த்தையை
 आस्थाय வகித்து,

षष्टिः அறுபது
 पुत्रसहस्राणि ஆயிரம் புத்திரர்கள்
 रसातलं பாதாளலோகத்திற்கு
 अभिद्रवन् விரைந்தோடியார்கள்.

ततः प्रदक्षिणं कृत्वा सगरस्य महात्मनः । षष्टिः पुत्रसहस्राणि पश्चिमां विभिदुर्दिशम् ॥

மஹாத்மந:	மகா த்மா வான	கூவா	செய்து,
ஸகரஸ்ய	ஸகரருடைய	தத:	அப்பால்
பஹி:	அறுபது	பஷிமா்	மேற்கு
புலஸஹ்ஸாபி	ஆபிரம் புத்திரர்கள்	திர்ஸ	திக்கை
ப்ரதக்ஷிண்	பிரதக்ஷிணத்தை	விஸிஹு:	பிளந்தார்கள்.

पश्चिमायामपि दिशि महान्तमचलोपमम् । दिशागजं सौमनसं ददृशुस्ते महाबलाः ॥ २० ॥

மகாபலா:	வெகு பலசாலிகளான	அவலோபம்	மலைக்கொப்பான
தே	ஆவர்கள்	சௌமனச	ஸௌமனஸமென்கிற
பத்ரிமாபா	மேற்கு	திசாபாஜ	திக்கஜத்ததை
திசாபி	திக்கிலும்	தருது:	பார்த்தார்கள்.
மகான்த	பெரிய		

तं ते प्रदक्षिणं कृत्वा पृष्ट्वा चापि निरामयम् । खनितुं समुपाक्रान्ता दिशं सोमवर्ती ततः ॥

தே	அவர்கள்	பூதா	கேட்டு,
தம்	அதர்க்கு	தத:	அப்பால்
புரதஷிணம் ச	பிரதக்ஷிணத்தையும்	சோமவர்த்தி	வடக்கு
கூதா	செய்து,	திசம்	திக்கை
நிராமயம் அபி	குசலத்தையும்	சுனியம்	தோண்டுவதற்கு
		சமுபாக்ரந்த:	துடங்கினார்கள்.

उत्तरस्यामपि दिशि ददृशुर्हिमपाण्डुरम् । भद्रं भद्रेण वपुषा धारयन्तं महीमिमाम् ॥ २२ ॥

उत्तरयां	வடக்கு	महीं	பூமியை
दिशि	திக்கில்	धारयन्तं	தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற
हिमपाण्डुरं	பனிபோல் வெளுத்த		
भद्रेण	மங்கைமான்	भद्रं अपि	பத்திரன் என்கிற
वपुषा	தேகத்தினால்		கஜத்தையும்
इमां	இந்த	दक्षुः	பார்த்தார்கள்.

समालभ्य च तं सर्वे कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । षष्टिः पुत्रसहस्राणि विभिर्दुर्वसुधातलम् ॥

सर्वे	“ எல்லா	समालभ्य	நன்றாய் தொட்டு,
षष्टिः	அறுபது	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை
पुत्रसहस्राणि च	ஆயிரம் புத்திரர்களும்	कृत्वा	செய்து,
तं अपि	அதையும்	वसुधातलं	பூமியை
		बिभिदुः	பிளந்தார்கள்.

ततः प्रागुत्तरां गत्वा सागराः प्रथितां दिशम् । रोषाद्भ्यस्वनन्सर्वे पृथिवीं सगरात्मजाः ॥

सगरात्मजाः “ஸகரரின் புத்திரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 प्रागुत्तरां வடகிழக்கான
 प्रथितां பிரசித்தமான
 दिशं திசையை
 गत्वा அடைந்து,

ततः அங்கே
 पृथिवीं பூமியை
 सागराः ஸகரரின் புத்திரர்கள்
 रोषात् கோபத்தால்
 अभ्यस्वनन् நன்றாய் தோண்டினார்கள்.

ते तु सर्वे महात्मानो भीमवेगा महाबलाः । ददृशुः कपिलं तत्र वासुदेवं सनातनम् ॥२५॥

हयं च तस्य देवस्य चरन्तमविदूरतः । प्रहर्षमतुलं प्राप्ताः सर्वे ते रघुनन्दन ॥ २६ ॥

महाभानः “மகா த்மாக்களான
 भीमवेगाः பயங்கரமான வேகமு
 டையவர்களான
 महाबलाः மகா பலசாலிகளான
 ते அவர்கள்
 सर्वे तु எல்லோரும்,
 तत्र அங்கு
 कपिलं கபிலமுனி வடிவம்
 கொண்ட
 सनातनं ஆதியான
 वासुदेवं வாசுதேவரையும்,
 तस्य அந்த

देवस्य தேவருடைய
 अविदूरतः அருகில்
 चरन्तं மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற
 हयं च குதிரையையும்
 ददृशुः கண்டார்கள்.
 रघुनन्दन ரகுநந்தன!
 ते அவர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 अतुलं அடக்கமுடியாத
 प्रहर्ष சந்தோஷத்தை
 प्राप्ताः அடைந்தார்கள்.

ते तं हयहरं ज्ञात्वा क्रोधपर्याकुलेक्षणाः । खनित्रलाङ्गलधरा नानावृक्षशिलाधराः ॥

अभ्यधावन्त संकुद्धास्तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रुवन् ॥ २७ ॥

ते அவர்கள்
 तं அவரை
 हयहरं குதிரையை திருடின
 ज्ञात्वा எண்ணி, [வராக
 क्रोधपर्याकुलेक्षणाः { கோபத்தினால் கலங்கின கண்களையுடைவர்களாய்
 खनित्रलाङ्गलधराः { மண்வெட்டி, கலப்பை இவைகளையுடையவர்களாய்

नानावृक्ष- } பலவித மரங்கள், கற்
 शिलाधराः } களையேந்தியவர்களாய்
 संकुद्धाः அறிவிழந்த கோடும் கொண்டவர்களாய்
 अभ्यधावन्त எதிரோடிவந்தார்கள்.
 तिष्ठ तिष्ठ ‘நில்லு நில்லு’
 इति च என்றும்
 अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

अस्माकं त्वं हि तुरगं याज्ञीयं हृतवानसि । दुर्मेधस्त्वं हि संप्राप्तान् विद्धि नः सगरात्मजान् ॥

த்வ் ஹி
அஸ்மாக்
யாஜ்நீயம் துரக்
ஹதவான்
அசி
துமேத:
நீதான்
எங்களுடைய
யாகக் குதிரையை
திருடினவனாக
ஆகியும்.
துஷ்டா!

த்வ்
சம்பாஸ்தான்
ந:
சகராஸ்த்மஜான் ஹி
வித்தி
நீ
வந்திருக்கிற
எங்களை
ஸகரரின் புத்திரர்கள்
என்று
தெரிந்துகொள்.

श्रुत्वा तद्वचनं तेषां कपिलो रघुनन्दन । रोषेण महताऽऽविष्टो हुङ्कारमकरोत्तदा ॥ २९ ॥

ரஹுந்நதந
தேஸா
தத்
வதநம்
ஸுத்வா
து
கபில:
ராகுநந்தன்!
அவர்களுடைய
அந்த
வார்த்தையை
கேட்டு,
உடனே
கபிலமுனிவர்

மஹதா
ரோஸேண
அவிஸ்த:
ததா
ஹுங்காரம்
அகரோத்
வெகு
கோபத்தால்
ஆவேசம் கொண்டவ
ராய்
அப்போது
ஒரு ஹுங்காரத்தை
செய்தார்.

ततस्तेनाप्रमेयेन कपिलेन महात्मना । भस्मराशीकृताः सर्वे काकुत्स्थ सगरात्मजाः ॥

காகுத்ஸ்த
அப்ரமேயேந
மஹாத்மநா
தேந
கபிலேந
காகுதஸ்த!
அளவிற்றத
வைபவமுடைய
மஹாத்மாவான்
அந்த
கபிலமுனிவரால்

சகராஸ்த்மஜா:
சர்வே
தத:
பஸ்மராஸீகூதா:
சகரரின் புத்திரர்கள்
எல்லோரும்
அக்காரணத்தால்
சாம்பல்குவிசலாக
செய்யப்பட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1297.

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

सगरयज्ञसमाप्तिः—ஸகரமஹாராஜனின் யாகமுடிவு.

पुत्रांश्चिरगतान् ज्ञात्वा सगरो रघुनन्दन । नप्सामब्रवीद्राजा दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ १ ॥

ரஹுந்நதந
ராஜா
சகர:
புலான்
சிரகதான்
“ராகுநந்தன்!
அரசனான
ஸகரன்
புத்திரர்களை
சென்று நெடுங்கால
மானவர்களாக

ஜாவா
ஸ்வதேஜஸா
தீப்யமானம்
நப்சாம்
அப்ரவீத்
கண்டு,
தனது காந்தியோடு
விளங்குகிற
பேரணைப்பார்த்து,
பின்வருமாறு
சொன்னார்.

शूरश्च कृतविद्यश्च पूर्वैस्तुल्योऽसि तेजसा । पितॄणां गतिमन्विच्छ येन चाश्वोऽपवाहितः ॥

கூதவித்ய: “எல்லாக்கலைகளிலும்
தேர்ச்சியடைந்தவனாய்
சூர: சூரனாய்
தேஜஸினால்
पूर्वै: வம்சமுன்னோர்கள்
तुल्य: च சமமானனாயும் [ளோடு
असि இருக்கிறாய்.

पितॄणां தந்தைகளுடைய
गति च தற்காலநிலைமையையும்
अश्व: குதிரை
अपवाहित: திருடப்பட்டது
येन च எவனுலோ அவனையும்
अन्विच्छ அறிந்தவா.

अन्तर्भौमानि भूतानि वीर्यवन्ति महान्ति च । तेषां त्वं प्रतिघातार्थं सारसि गृह्णाष्व कर्मुकम् ॥

अन्तर्भौसानि “பூமிக்குள் ளிருக்கிற
भूतानि பூதங்கள்
वीर्यवन्ति பலமுடையவைகள்.
महान्ति பெரியவைகள்.
च அதனால்
तेषां அவைகளுடைய

प्रतिघातार्थं எதிர்த்தலின்பொரு
त्वं நீ
सारसि கத்தியோடுகூடியன
कर्मुकं வில்லை
गृह्णाष्व எடுத்துக்கொள்.

अभिवाद्याभिवाद्यांस्त्वं हत्वा विघ्नकरानपि । सिद्धार्थस्सन्निवर्तस्व मम यज्ञस्य पारगः ॥

त्वं “நீ
अभिवाद्यान् வணங்கவேண்டியவர்களை
अभिवाद्य வணங்கி,
विघ्नकरान् இடையூறு செய்பவர்களை
हत्वा கொன்று,

सिद्धार्थः सन् காரியத்தை நிறைவே
मम என்னுடைய
यज्ञस्य யாகத்தின்
पारगः अपि முடித்தலை செய்தவனாகவும்
निवर्तस्व திரும்பி வா.

एवमुक्तोऽशुमान् सम्यक् सगरेण महात्मना । धनुरादाय खड्गं च जगाम लघुविक्रमः ॥

महात्मना “மகாத்மாவான
सगरेण ஸகரரால்
एवं இவ்வாறு
सम्यक् நன்றாய்
उक्तः சொல்லப்பட்ட
अशुमान् அம்சுமான்

धनुः விலையும்த
खड्गं च கத்தியையும்
आदाय எடுத்துக்கொண்டு
लघुविक्रमः சிக்கிரநடையுள்ளவனாய்
जगाम சென்றார்.

स खातं पितृभिर्मागमन्तर्भौमं महात्मभिः । प्रापद्यत नरश्रेष्ठस्तेन राज्ञाऽभिचोदितः ॥

तेन அந்த
राज्ञा அரசரால்
अभिचोदितः ஆக்குறாபிக்கப்பட்ட
स: அந்த
नरश्रेष्ठः நரோத்தமர்
महात्मभिः மஹாத்மாக்களான

पितृभिः பிதாருக்களால்
खातं . குடையப்பட்டிருக்கிற
अन्तर्भौमं பூமிக்குள் ளிருக்கிற
मागं வழியை
प्रापद्यत அடைந்தார்.

स चैनमब्रवीद्वाक्यं वैनतेयो महाबलः । मा शुचः पुरुषव्याघ्र वथोऽयं लोकसंमतः ॥१७॥

ச:	“அந்த	அவ்வித்	‘சொன்னார்.
மகாபல:	மகா பலசாலியான	புருஷவ்யா	‘புருஷச்சேஷ்ட!
வैनतेय: च	கருடபகவா னும்	மா शुच:	துக்கப்படவேண்டாம்,
एतं	இவனைப்பார்,த்து	अयं वध:	இந்த வகை
वाक्यं	வாக்கியத்தை	लोकसंमतः	உலகத்திற்கு ஹிதம்”.

कपिलेनाप्रमेयेन दग्धा हीमे महाबलाः । सलिलं नर्हसि प्राज्ञ दातुमेषां हि लौकिकम् ॥

महाबलाः	“மகாபலசாலிக	एषां	இவர்களுக்கு
हिमे	இவர்கள் [ளான	लौकिकं	சாதாரண
अप्रमेयेन	அளவிற்றந்த வைபவ	सलिलं	ஜலத்தை
कपिलेन	கபிலரால் [முடைய	दातुं	கொடுக்க
दग्धाः	தகிக்கப்பட்டார்கள்.	अर्हसि	உரியவராகிறீர்
हि	ஆனதால்	न	இல்லை
प्राज्ञ	புத்திசாலியே!	हि	அல்லவா.

गङ्गा हिमवतो ज्येष्ठा दुहिता पुरुषर्षभ । तस्यां कुरु महाभाग पितृणां तु जलक्रियाम् ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷச்சேஷ்டனே!	महाभाग	மகா பாக்யசாலியே!
हिमवतः	ஹிமவா னுக்கு	पितृणां	பிதருக்களுக்கு
ज्येष्ठा	மூத்த	जलक्रियां तु	தர்ப்பணத்தையும்
दुहिता	மகள்	तस्यां	அவளிடத்தில்
गङ्गा	கங்கை;	कुरु	செய்.

भस्मराशीकृतानेतान् प्रावयेल्लोकपावनी । तया क्षिन्नमिदं भस्म गङ्गाया लोकान्तया ॥

षष्टिं पुत्रसहस्राणि स्वर्गलोकं नयिष्यति	॥ २१ ॥		
लोकपावनी	“உலகத்தை பரிசுத் தம் செய்கிற அவள்	तया	அந்த
भस्मराशीकृतान्	சாம்பற்குவியலாகச் செய்யப்பட்ட	गङ्गाया	கங்கையால்
एतान्	இவர்களை	क्षिन्नं	நனைக்கப்பட்ட
प्रावयेत्	நனைக்கவேண்டும்.	इदं	இந்த
लोकान्तया	லோகத்திற்கு பிரியையான	भस्म	சாம்பல்
		षष्टिं	அறுபது
		पुत्रसहस्राणि	ஆயிரம் புத்திரர்களை
		स्वर्गलोकं	ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு
		नयिष्यति	போகச்செய்யும்.

गङ्गामानय भद्रं ते देवलोकान्महीतलम् । क्रियतां यदि शक्तोऽसि गङ्गाया अवतारणम् ॥

गङ्गां	கங்கையை	गङ्गायाः	கங்கையினுடைய
देवलोकात्	தேவலோகத்தினின்றும்	अवतारणं	கீழ் இறக்குதல்
महीतलं	பூலோகத்திற்கு	क्रियतां	செய்யப்பட்டும்.
आनय	அழைத்துக்கொண்	ते	உனக்கு
शक्तः	சக்தனாக [டுவா.	भद्रम्	தைவானுகரகம் உண்
असि यदि	இருக்கிறாயா கில்;		டாகும்.

गच्छ चाश्वं महाभाग संगृह्य पुरुषर्षभ । यज्ञं पैतामहं वीर निर्वर्तयितुमर्हसि ॥ २३ ॥

மகாபாக்கியமுடை
யவனே!
புருஷர்ச்சேரஷ்டனே!
குதிரையை
அங்குசம் குதிரையை
பிடித்துக்கொண்டும்
செல்லு.

வீர சூரனே!
பைதாமஹ் பாட்டனுடைய
யஜ் யாகத்தை
நிவர்த்தயித் முடித்துவைக்க
அர்ஹசி உரியவனாகருய்”.

सुपर्णवचनं श्रुत्वा सौंशुमानतिवीर्यवान् । त्वरितं हयमादाय पुनरायान्महायशः ॥ २४ ॥

அதிவீரீயவான் “வெகுபராக்கிரம
சாலியான
ச: அந்த
அங்குமான அம்சமான்
சுபர்ணவகன் கருடபகவான் வார்த
தையை
சுத்வ கேட்டு,

ஹ்ய குதிரையை
ஆடாய கைப்பற்றிக்கொண்டு,
மஹாயச: மிக கீர்த்தியுடையவ
யை
த்வரित விரைவாக
புன: மறுபடி.
ஆயத்வ வந்தான்.

ततो राजानमासाद्य दीक्षितं रघुनन्दन । न्यवेदयद्यथावृत्तं सुपर्णवचनं यथा ॥ २५ ॥

ரஹுநந்ந “ரகுநந்தன!
தீக்ஷிதகொண்டிருக்
கிற
ராஜான் ராஜாவை
ஆசாடிய அடைந்து,

तत: பின்னர்
சுபர்ணவகன் கருடனது வசனத்தை
யதாவ்ருத் ஸாங்கோபாங்கமாய்
யதா எப்படியோ அப்படியே
ந்யவேதயத் தெருவித்தான்.

तच्छ्रुत्वा घोरसङ्काशं वाक्यमंशुमतो नृपः । यज्ञं निर्वर्तयामास यथातत्त्वं यथाविधि ॥ २६ ॥

ஹோர்ஸங்காஷம் “துக்ககரமான
அங்குமத: அம்சமானுடைய
தத் அந்த
வாக்யம் சொல்லை
சுத்வ கேட்டு,

नृप: அரசர்
யஜ் யாகத்தை
யதாதத் உள்ளபடி
யதாவிதி சாஸ்திரப்பகாரம்
நிவர்த்தயமாச செய்துமுடித்தார்.

स्वपुरं चागमच्छ्रीमानिष्टयज्ञो महीपतिः । गङ्गायाश्चागमे राजा निश्चयं नाभ्यगच्छत ॥

ஐஷ்யஜ் “யாகத்தை முடித்த
சுரீமானு
மஹீபதி: அரசர்
ஸ்வபுரம் தனது நகரத்திற்கு
அகமத் சென்றான்.

च ஆகிலும்
ராஜா அரசர்
गङ्गाया: கங்கையின்
आगमे வரவில்
निश्चयं च ஒரு உபாயத்தையும்
अभ्यगच्छत न காணவில்லை.

अगत्वा निश्चयं राजा कालेन महता महान् । त्रिशद्वर्षसहस्राणि राज्यं कृत्वा दिवं गतः ॥

महान्	“மஹானான	राज्यं	இராஜ்யப்பரிபாலன
राजा	அரசர்	कृत्वा	செய்து, [த்தை
निश्चयं	உபாயத்தை	महता	வெகு
अगत्वा	அடையாமல்,	कालेन	காலத்திற்கப்பால்
लिङ्गात्	முப்பது	दिवं	ஸ்வர்க்கத்தை
वर्षसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்	गतः	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वालकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1325

द्विचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௪௨ ॥

गङ्गावतरणे भगीरथप्रयत्नः—கங்காவதரணத்தில் பகீரத ப்ரயத்னம்

कालधर्मं गते राम सगरे प्रकृतीजनाः । राजानं रोचयामासुरंशुमन्तं सुधार्मिकम् ॥ १ ॥

राम	“ஸ்ரீராமரே!	प्रकृतीजनाः	மந்திரிகள்
सगरे	ஸகரர்	सुधार्मिकं	மகா தர்மவீடானை
कालधर्मं	காலம்சென்றதை	अंशुमन्तं	அம்சுமானை
गते	அடைந்தவளவில்	राजानं	இராஜாவாக
		रोचयामासुः	ரிச்சயித்தார்கள்.

स राजा सुमहानासीदंशुमान् रघुनन्दन । तस्य पुत्रो महानासीदिलीप इति विश्रुतः ॥ २ ॥

रघुनन्दन	“ரகுநந்தன!	दिलीपः	திலீபன்
सः	அந்த	इति	என்று
अंशुमान्	அம்சுமான்	विश्रुतः	புகழ்பெற்ற
सुमहान्	மிகப் பெரிய	महान्	மஹானான
राजा	அரசராக	पुत्रः	புத்திரன்
आसीत्	இருந்தார்.	आसीत्	இருந்தார்.
तस्य	அவருக்கு		

तस्मिन् राज्यं समावेश्य दिलीपे रघुनन्दन । हिमवच्छिखरे रम्ये तपस्तेपे सुदारुणम् ॥

रघुनन्दन	“ரகுநந்தன!	रम्ये	ரம்யமான
तस्मिन्	அந்த	हिमवच्छिखरे	ஹிமயபர்வத சிகரத்
दिलीपे	திலீபனிடத்தில்	सुदारुणं	கொடிய [கில்
राज्यं	பட்டம் சூட்டுதலை	तपः	தவத்தை
समावेश्य	செய்து,	तेपे	புரிந்தார்.

अगत्वा निश्चयं राजा तेषामुद्धरणं प्रति । व्याधिना नरशार्दूल कालधर्ममुपेयिवान् ॥ ९ ॥

नरशार्दूल “मனிதச்சரோஷ்ட !
तेषां அவர்களுடைய
उद्धरणं கரை ஏற்றுவதை
प्रति குறித்து
निश्चयं உபாயத்தை

अगत्वा பெருமல்,
राजा அரசன்
व्याधिना நோயால்
कालधर्मं காலம்சென்றதை
उपेयिवान् அடைந்தார்.

इन्द्रलोकं गतो राजा स्वार्जितेनैव कर्मणा । राज्ये भगीरथं पुत्रमभ्यषिञ्चन्नरर्षभम् ॥

राजा “அரசன்
नरर्षभं நரச்ரோஷ்டனான
पुत्रं புத்திரானான
भगीरथं பகிரதனை
राज्ये இராஜாங்கத்தில்

अभ्यषिञ्चत् அபிஷேகம் செய்து
வைத்தார்.
स्वार्जिते தன்னால் சம்பாதிக்கப்
பட்ட
कर्मणा एव செய்கையாலேயே
इन्द्रलोकं இந்திரலோகத்திற்கு
गतः சென்றார்.

भगीरथस्तु राजर्षिर्धार्मिको रघुनन्दन । अनपत्यो महातेजाः प्रजाकामः स चाप्रजः ॥
मन्त्रिष्वाधाय तद्राज्यं गङ्गावतरणे रतः ॥ १२ ॥

रघुनन्दन “ரகுந்தன !
धार्मिकः தர்மிஷ்டனான,
महातेजाः மகா தேஜஸ்வியான,
राजर्षिः ராஜரிஷியான
भगीरथः तु பகிரதனும்
अनपत्यः புத்திரபாக்கியமில்
லாதவனாய்
प्रजाकामः புத்திரனை அடைய
ஆவனவற்றான்.

अप्रजः புத்திரபாக்கியமில்
सः च அவனும் [லாத
तत् அந்த
राज्यं இராஜ்யத்தை
मन्त्रिषु மந்திரிமார்களிடத்தில்
आधाय ஒப்பித்துவிட்டு,
गङ्गावतरणे கங்கையைக்கொண்டு
वरुणतिल வரணதில்
रतः ஆஸக்தனான.

स तपो दीर्घमातिष्ठलोकं रघुनन्दन । ऊर्ध्वबाहुः पञ्चतपा मासाहारो जितेन्द्रियः ॥ १२ ॥

रघुनन्दन “ரகுந்தன !
सः அவர்
ऊर्ध्वबाहुः கைகளே உயரத்தூக்
கிணவராய்,
पञ्चतपाः { பஞ்சாக்கினிமத்தியில்
நின்று தபம் புரிபவ
ராய்,

मासाहारः மாதத்திற்கு ஒரு
जितेन्द्रियः முறை புசிப்பவராய்,
ஐம்புலன்களோ அடக்
கிணவராய்,
गोकर्णं கோகர்ணம் என்ற
தாழ்வரையில்
दीर्घ கடுமையான
तपः தவத்தை
आतिष्ठत् புரிந்தார்.

तस्य वर्षसहस्राणि घोरे तपसि तिष्ठतः । अतीतानि महाबाहो तस्य राज्ञो महात्मनः ॥
मुर्धातो भगवान् ब्रह्मा प्रजानां प्रभुरीश्वरः ॥ १४ ॥

महाबाहो “பெருந்தோளுடை யோனே !

घोरे உக்கிரமான
तपसि தவத்தில்
तिष्ठतः நிலைகொண்டிருக்கிற
तस्य அவருக்கு
वर्षसहस्राणि ஆயிரம் வருஷங்கள்
अतीतानि கடந்தன ;
महात्मनः மகா த்மாவான

तस्य அந்த
राज्ञः அரசன் விஷயத்தில்
प्रजानां பிராணிகளுக்கு
प्रभुः தலைவரான
ईश्वरः சுசுவரரான
भगवान् பகவானுன
ब्रह्मा பிரம்மதேவர்
सुप्रीतः வெகுசந்தோஷ மடைந்தார்.

ततः सुरगणैः सार्धमुपागम्य पितामहः । भगीरथं महात्मानं तप्यमानमथाब्रवीत् ॥ १५ ॥

ततः “அப்பொழுது
पितामहः பிரம்மதேவர்
सुरगणैः தேவகணங்களுோடு
सार्धं கூட
उपागम्य கிட்டிவந்து,

महात्मानं மகா த்மாவாகிய
तप्यमानं தவத்திலிருக்கிற
भगीरथं பகிரதனைப்பார் த்து
अथ பின் வருமாறு
अब्रवीत् சொன்னார்.

भगीरथ महातेजः प्रीतस्त्वेऽहं जनेश्वर । तपसा च सुतप्तेन वरं वरय सुव्रत ॥ १६ ॥

महातेजः “மிக தேஜஸ்வியே !
जनेश्वर மன்னவனே !
भगीरथ பகிரதா !
ते உன்னுடைய
सुतप्तेन நன்றாக புரியப்பட்ட
तपसा च தவத்தால்

अहं நான்
प्रीतः பிரீதியடைந்தேன்.
सुव्रत நல்லவிருதமுடைய வனே !
वरं வரத்தை
वरय வேண்டிக்கொள்.

तमुवाच महातेजाः सर्वलोकपितामहम् । भगीरथो महाभागः कृताञ्जलिरुपस्थितः ॥ १७ ॥

महातेजाः “மகாதேஜஸ்வியான
महाभागः மகாபாக்கியமுடைய
भगीरथः பகிரதன்
कृताञ्जलिः அஞ்சலி செய்தவனுய்,
उपस्थितः அருகில் நெருங்கின வனுய்,

सर्वलोक- } உலகத்தை எல்லாம்
पितामहं } உண்டாக்கின கடவு
 } ளான
तं அவரை பார்த்து,
उवाच பின் வருமாறு சொன்னார்.

यदि मे भगवन् प्रीतो यद्यस्ति तपसः फलम् । सगरस्यात्मजाः सर्वे मत्तः सलिलमाप्नुयुः॥

भगवन् “பகவானே !
मे என்னுடைய
तपसः தவத்திற்கு
प्रीतः ஸந்தோஷமடைந்தவர்
यदि ஆனால்,
फलं பலமானது
अस्ति यदि உண்டாகிறது ஆனால்,

सगरस्य ஸகரனுடைய
आत्मजाः குமாரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
मत्तः என்னிடமிருந்து
सलिलं தர்பணஜலத்தை
आप्नुयुः அடையவேண்டும்.

गङ्गायाः सलिलक्षित्रे भस्मन्येषां महात्मनाम् । स्वर्गे गच्छेयुरत्यन्तं सर्वे मे प्रपितामहाः ॥

महात्मनां “मஹாத்மாக்களான
 एषां இவர்களுடைய
 भस्मनि சாம்பல்
 गङ्गायाः கங்கையினுடைய
 सलिलक्षित्रे ஜலத்தால் நனைக்கப்ப
 ட்டவளவிலு

मे என்னுடைய
 प्रपितामहाः முப்பாட்டன்மார்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 अत्यन्तं அழிவற்ற
 स्वर्गம் ஸ்வர்க்கலோகத்து
 गच्छेयुः செல்லவேண்டும். [க்கு

देया च सन्ततिर्देव नावसीदेत् कुलं च नः । इक्ष्वाकूणां कुले देव एष मेऽस्तु वरः परः ॥

देव “தேவரே!
 इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுக்களுடைய
 कुले குலத்தில்
 मे च எனக்கும்
 सन्ततिः சந்ததி
 देया கொடுக்கவேண்டியது.
 नः எங்களுடைய

कुलं च குலமும்
 अवसीदेत् न ஸந்ததியற்றதாக ஆ
 कामலிருக்கக்கடவது.
 देव தேவரே!
 एषः இது
 परः சிறந்த
 वरः வரமாக
 अस्तु ஆகட்டும்.

उक्तवाक्यं तु राजानं सर्वलोकपितामहः । प्रत्युवाच शुभां वाणीं मधुरां मधुराक्षराम् ॥

उक्तवाक्यं இவ்வாறு சொல்லிய
 राजानं तु அரசரைப்பார்த்து
 सर्वलोक- } உலகத்தை எல்லாம்
 पितामहः } உண்டாக்கின கடவுள்
 शुभां மங்களமான

मधुरां மதுரமான
 मधुराक्षरं மனோகரமான அக்ஷ
 ரங்களடங்கிய
 वाणीं மொழியை
 प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதில்
 சொன்னார்.

तपोधन महाभाग भगीरथ महारथ । एवं भवतु भद्रं ते इक्ष्वाकुकुलवर्धन ॥ २२ ॥

महाभाग “மஹாபாக!
 तपोधन தபோதன!
 महारथ மஹாரத!
 भगीरथ பகீரத!

इक्ष्वाकुकुलवर्धन { இக்ஷ்வாகுகுலத்தை
 விருத்திசெய்ய
 விரும்பியவனே!
 एवं இப்படியே
 भवतु ஆகட்டும்.
 ते உமக்கு
 भद्रम् சகலபாக்கியமுமுண்டு.

इयं हैमवती गङ्गा ज्येष्ठा हिमवतः सुता । तां वै धारयितुं राजन् हरस्तत्र नियुज्यताम् ॥

इयं “இந்த
 गङ्गा கங்கை
 हैमवती ஹிமவானிடத்தில்
 பிறந்தவள்.
 हिमवतः ஹிமவானுடைய
 ज्येष्ठा மூத்த
 सुता குமாரி.

तां அவளை
 धारयितुं தாங்க
 राजन् மன்னவ!
 हरः वै சிவபிரான்
 तत्र அல்விஷயத்தில்
 नियुज्यताम् பிரார்த்திக்கப்பட்ட
 டும்.

तस्यावलेपनं ज्ञात्वा क्रुद्धस्तु भगवान् हरः । तिरोभावयितुं बुद्धिं चक्रे त्रिणयनस्तदा ॥

भगवान् “பகவானான
त्रिणयनः முக்கண்ணான
हरः तु பரமசிவனும
तस्याः அவளுடைய
अवलेपनं செருக்கை
ज्ञात्वा அறிந்து,

क्रुद्धः கோபங்கொண்ட
तदा வராய்
तिरोभावयितुं அப்பொழுது (அவ
बुद्धिं [செய்ய
चक्रे செய்தார்.

सा तस्मिन् पतिता पुण्या पुण्ये रुद्रस्य मूर्धनि । हिमवत्प्रतिमे राम जटामण्डलगह्वरे ॥

राम “ஸ்ரீராமரே!
पुण्या புணையான
सा அவள்
पुण्ये புண்யமான
हिमवत्प्रतिमे ஹிமயமலைக்கொப்

பாண

जटामण्डलगह्वरे ஜடையின் சமூஹமாகி
तस्मिन् அந்த
रुद्रस्य பரமசிவனுடைய
मूर्धनि தலையில்
पतिता விழுந்தாள்.

सा कथंचिन्महीं गन्तुं नाशक्रोद्यब्रमास्थिता । नैव सा निर्गमं लेभे जटामण्डलमोहिता ॥

सा அவள்
महीं பூரியை
कथंचित् एव எவ்விதமாவது
गन्तुं அடைய
यत्नं முயருதலை
आस्थिता செய்தவளாய்

अशक्नोत् न முடிந்தவளாய் இருந்
सा அவள் [தாள் இல்லை.
जटामण्डलमोहिता ஜடையின் சமூகத்தில்
निरगमं சூழன்றவளாய்
लेभे கீழ் இறங்குவதை
आस्थिता அடைந்தாள்
न இல்லை.

तत्रैवावभ्रमद्देवी संवत्सरगणान् बहून् । तामपश्यन् पुनस्तत्र तपः परममास्थितः ॥ १० ॥

देवी தேவீ
तव एव அங்கேயே
बहून् அனேக
संवत्सरगणान् வருஷக்கணக்காக
अवभ्रमत् சுழன்றுகொண்டிருந்
तां அவளோ [தாள்.

पुनः மறுபடியும்
तत्र அங்கே
अपश्यन् காணாதவனாய்
परमं சிறந்த
तपः தவத்தை
आस्थितः புரிந்தான்.

स तेन तोषितश्चासीदत्यर्थं रघुनन्दन । विसर्जनं ततो गङ्गां हरो विन्दुसरः प्रति ॥

रघुनन्दन “ரகுநந்தன!
हरः சிவப்பிரான்
तेन அதனாலே
अत्यर्थं மிகவும்
तोषितः உள்ளம் குளிர்த்தவ
आसीत् ஆனார். [ராய்

सः च அவரும்
ततः பிறகு
विन्दुसरः பிந்துஸர்ஸை
प्रति குறித்து
गङ्गां கங்கையை
विसर्जनं விட்டார்.

तस्यां विसृज्यमानायां सप्त स्रोतांसि जज्ञिरे ॥ १२ ॥

विसृज्यमानायां செலுத்தப்பட்ட
तस्यां அவளிடத்தில்

सप्त
स्रोतांसि
जज्ञिरे

எழு
பிறவா ஹங்கள்
உண்டாயின.

ह्लादिनी पावनी चैव नलिनी च तथाऽपरा । तिस्रः प्राचीं दिशं जग्मुर्गङ्गाश्शिवजलाश्शुभाः॥

ह्लादिनी च ஹ்லாதினியும்,
पावनी एव பாவனியும்
तथा அப்படியே
अपरा இதர
नलिनी च நலினியும்
शिवजलाः மங்கள தீர்த்தமான

शुभाः நன்கு விளங்குகிற
तिस्रः மூன்று
गङ्गाः கங்கைகள்
प्राचीं கிழக்கு
दिशं திசையைநோக்கி
जम्मुः சென்றன.

सुचक्षुश्चैव सीता च सिन्धुश्चैव महानदी । तिस्रस्त्वेता दिशं जग्मुः प्रतीचीं तु शुभोदकाः॥

महानदी மகாநதியான
सुचक्षुः एव च ஸுசக்ஷுஸ்ஸம்
सीता च வலீதையும்
सिन्धुः एव च சிந்துவும்
एताः இந்த

तिस्रः तु மூன்றுகளுந்
शुभोदकाः மங்கள தீர்த்த
प्रतीचीं மேற்கு முடையதாய்
दिशं तु திசைகேநோக்கி
जम्मुः சென்றன.

सप्तमी चान्वगात्तासां भगीरथमयो नृपम् ॥ १५ ॥

अथ பிறகு
तासां அவைகளில்
सप्तमी च ஏழாவதோ

भगीरथं பகீரத
नृपं மன்னனை
अन्वगात् பின்தொடர்ந்தது.

भगीरथोऽपि राजर्षिर्दिव्यं स्यन्दनमास्थितः । प्रायादग्रे महातेजा गङ्गा तं चाप्यनुव्रजत् ॥

महातेजाः மகாதேஜஸ்வியான
राजर्षिः இராஜரிஷியான
भगीरथः अपि பகீரதனும்
दिव्यं திவ்யமான
स्यन्दनं இரதத்தை

आस्थितः ஏறினவனாய்
अग्रे முன்னில்
प्रायात् சென்றான்;
गङ्गा अपि च கங்கையும்
तं அவனை
अनुव्रजत् பின்தொடர்ந்தான்.

गगनाच्छङ्करशिरस्ततो धरणिमास्थिता । व्यसर्पत जलं तत्र तीव्रशब्दपुरस्कृतम् ॥ १७ ॥

गगनात् ஆகாயத்திலிருந்து
शङ्करशिरः சிவப்பிரானின்
ततः பிறகு [தலையை
धरणि பூமியை
आस्थिता அடைந்தவளாய்

तल அங்கு
तीव्रशब्दपुरस्कृतं தீவ்ரமான சபதத்
தோடுகூடிய
जलं ஜலத்தை
व्यसर्पत பரப்பினான்.

शिशुमारोगगणैर्मनैरपि च चञ्चलैः । विद्युद्भिरिव नक्षत्रैराकाशमभवत्तदा ॥ २३ ॥

ததா அப்பொழுது
 आकाशं ஆகாயம்
 चञ्चलैः துள்ளுகிற
 शिशुमारोग- } முதலை, சர்ப்பம் இவை
 गणैः } களுடைய கூட்டங்
 களா லும்

मीनैः च மீன்களா லும்
 नक्षत्रैः अपि நக்சத் திரங்களா லும்
 विद्युद्भिः மின்னற்கொடி-
 களா லும்
 इव போல்
 अभवत् விளங்கிற்று.

पाण्डुरैः सलिलोत्पीडैः कीर्यमाणैः समन्ततः । शारदाभ्रैरिवाकीर्णं गगनं हंससंघैः ॥

சமந்தத: எங்கும்
 कीर्यमाणैः பரவுகிற
 सलिलोत्पीडैः ஜலத்தின் துரைகளால்
 पाण्डुरैः வெள்ளையான
 हंससंघैः அன்னப்பறவைகளின்
 கூட்டங்களால்

शारदाभ्रैः சரத்தாலத்து மேகங்
 களால்
 इव போல்
 गगनं ஆகாயம்
 आकीर्णम् வியாபிக்கப்பட்டது.

कचिद्भूततरं याति कुटिलं कचिदायतम् । विततं कचिदुद्धूतं कचिद्याति शनैः शनैः ॥ २५ ॥

கசித் சிலவிடங்களில்
 भूततरं வெகு வேகமாகவும்
 कुटिलं கோணலாகவும்
 कचिद् சிலவிடங்களில்
 आयतं நேராகவும்
 याति சென்றது.

कचिद् சிலவிடங்களில்
 विततं கிழே விழுந்ததாகவும்
 उद्धूतं உயர எழும்பினதா
 कचिद् சிலவிடங்களில் [கவும்
 शनैः शनैः மெள்ள மெள்ள
 याति சென்றது.

सलिलेनैव सलिलं कचिदभ्याहतं पुनः । मुहूर्ध्वपथं गत्वा पपात वसुधां पुनः ॥ २६ ॥

கசித் சிலவிடங்களில்
 मुहुः அடிக்கடி
 सलिलेन ஜலத்தால்
 अभ्याहतं எதிர்த்து மோதுகிற
 सलिलं पुनः ஜலமும்

ऊर्ध्वपथं உயரகிளம்புவதை
 गत्वा அடைந்து,
 पुनः एव மறுபடியுமே
 वसुधां தரையில்
 पपात விழுந்தது.

विष्णुपादात् परिभ्रष्टं श्रावयित्वेन्दुमण्डलम् । तच्छङ्करशिरोभ्रष्टं भ्रष्टं भूमितले पुनः ॥

வ்யரோசத் ததா தோய் நிர்மலம் கதகல்மஷம்
 विष्णुपादात् விஷ்ணுபாதத்திலி
 परिभ्रष्टं கிளம்பி [ருந்து
 इन्दुमण्डलं சந்திரமண்டலத்தை
 श्रावयित्वा தாண்டி,
 शङ्करशिरोभ्रष्टं சிவப்பிரான் தலையிலி
 ருந்து நழுவி

॥ २७ ॥
 भ्रष्टं குதித்த
 तत् அந்த
 तोयं ஜலம்
 तदा அப்பொழுது
 निर्मलं தெளிவானதாகவும்
 गतकल्मषं பாபத்தை போக்கடிப்
 पपात பதாகவும்
 व्यरोचत விளங்கிற்று.

पुनः மறுபடி
 भूमितले பூமியில்

तत्र देवर्षिगन्धर्वा वसुधातलवासिनः । भवाङ्गपतितं तोयं पवित्रमिति पस्पृशुः ॥ २८ ॥

வசுடாதலவாஸின: பூலோகத்தில் வசிப்
போர்கள்
தேவர்கள் முனிவர்
கள் கந்தர்வர்கள்
அங்கு
ஈசுவரனுடைய திருமே
னியிலிருந்து விழுந்த

தோய் ஜலத்தை
பவிலு புண்யமானது
இதி என்று
பசுபூசு: பெரிதும் பாராட்டி
னார்கள்.

शापात् प्रपतिता ये च गगनाद्रमुधातलं । कृत्वा तत्राभिषेकं ते बभूवुर्गतकल्मषाः ॥ २९ ॥

யே எவர்கள்
ஷாபாட் சாபத்தினால்
ககநாத் ஸ்வரலோகத்தினின்று
வசுடாதலம் பூமியை
புரபதிதா: அடைந்து அவஸ்தை
ப்படுபவர்களோ

தே அவர்கள்
தவ அதில்
அபிஷேகம் ஸ்னானத்தை
கூடா பண்ணி,
கதகல்மஷா: பாபங்களை போக்கின்
வபூவூ: ஆனார்கள். [வர்களாய்

धूतपापाः पुनस्तेन तोयेनाथ सुभास्वता । पुनराकाशमाविश्य स्वान् लोकान् प्रतिपेदिरे ॥

சுபாஸ்வதா அதிக அழகான
தேன அந்த
தோயே ஜலத்தினால்
புந: மறுபடியும்
பூதபாபா: பாபங்களை போக்கின்
அத பிறகு [வர்களாய்

புந: மறுபடி
அகாஷ் ஆகாயத்தை
அவிஷ்ய புகுந்து,
ஸ்வான் தங்கள்
லோகான் உலகங்களை
புதிபேதிர் அடைந்தார்கள்.

मुमुदे मुदितो लोकस्तेन तोयेन भास्वता । कृताभिषेको गङ्गायां बभूव विगतकृमः ॥ ३१ ॥

லோக: உலகம்
பாஸ்வதா அழகான
தேன அந்த
தோயே ஜலத்தால்
முதித: உள்ளம் குளிர்ந்த
தாய்

முமுதே களித்தது.
கங்காய் கங்கையில்
கூதாபிஷேக: ஸ்நானப்பண்ணின
தாய்,
விதக்ரும: பாபத்தை போக்கின்
வபூவ ஆனது. [தாய்

भगीरथोऽपि राजर्षिर्दिव्यं स्यन्दनमास्थितः । प्रायादथे महातेजास्तं गङ्गा पृष्ठतोऽन्वगात् ॥

மகாதேஜா: மகா தேஜஸ்வியான
ராஜர்ஷி: ராஜரிஷியான
பகிரத: பகிரதனும்
திவ்யம் திவ்யமான
சுநதந் ரதத்தில்
அஸ்தித: ஏறினவனாய்
அதே முன்

புாயாத் சென்றான்.
கங்கா கங்கை
த் அவருக்கு
புஸ்த: பின்
அந்வகாத் அனுசரித்துச்
சென்றான்.

देवाः सर्षिगणाः सर्वे दैत्यदानवराक्षसाः । गन्धर्वयक्षप्रवराः सकिन्नरमहोरगाः ॥ ३३ ॥
 सर्वाश्चाप्सरसो राम भगीरथरथानुगाः । गङ्गामन्वगमनं प्रीताः सर्वे जलचराश्च ये ॥ ३४ ॥

राम	“ஸ்ரீராமரே !
सर्वे	எல்லா
सर्षिगणाः	ரிஷிகணங்களோடு கூடிய
देवाः	தேவர்கள்,
दैत्यदानव-}	தைத்தியர்கள், தானாவர்
राक्षसाः }	கள், இராக்கதஸர்கள்,
सकिन्नर- }	கின்னர்கள், மகாநா
महोरगाः }	கர்கள் இவர்களோடு கூடின
गन्धर्व- }	கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்
यक्षप्रवराः }	கள் இவர்களில் சிறந்த தவர்கள்

सर्वाः	எல்லா
अप्सरसः च	அப்சரஸ்களும்
ये	எவர்கள்
जलचराः च	நீர்வாழியுட்களோ அவர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
भगीरथ- }	பகீரதனுடைய ரதத்
रथानुगाः }	தை பின்தொடருகி றவர்களாய்
प्रीताः	களித்தவர்களாய்
गङ्गां	கங்கையை
अन्वगमन्	அனுசரித்துச் சென் றார்கள்.

यतो भगीरथो राजा ततो गङ्गा यशस्विनी । जगाम सरितां श्रेष्ठा सर्वपापप्रणाशिनी ॥

राजा	அரசனான
भगीरथः	பகீரதன்
यतः	எங்கே,
ततः	அவ்வழியாய்
यशस्विनी	புகழ்பெற்ற

सरितां	நதிகளுக்குள்
श्रेष्ठा	சிறந்த
सर्वपापप्रणाशिनी	எல்லா பாபங்களை போக்கடிக்கிற
गङ्गा	கங்கை
जगाम	சென்றாள்.

ततो हि यजमानस्य जहोरद्भुतकर्मणः । गङ्गा संश्रवयामास यज्ञवातं महात्मनः ॥ ३६ ॥

ततः	பிறகு
अद्भुतकर्मणः	ஆச்சர்யமான கார்ய முடைய
यजमानस्य	யாகம் செய்கிற
महात्मनः	மகாத்மாவான

जहोः	ஜன் ஹுமா முனிவரு டைய
यज्ञवातं हि	யாகக்ஷேத்திரத்தேயே
गङ्गा	கங்கை
संश्रवयामास	முழுக்கச்செய்தாள்.

तस्यावलेपनं ज्ञात्वा क्रुद्धो जहुश्च राघव । अपिबच्च जलं सर्वं गङ्गायाः परमाद्भुतम् ॥

राघव	ஸ்ரீராகவரே !
तस्याः	அவளுடைய
अवलेपनं	செருக்கை
ज्ञात्वा	அறிந்து,
जहुः च	ஜன் ஹுமரிஷியும்
क्रुद्धः	சினமடைந்தவராய்

गङ्गायाः	கங்கையினுடைய
सर्वं	எல்லா
जलं च	ஜலத்தையும்
परमाद्भुतं	வெகு வியப்பிக்கும் படி.
अपिबत्	குடித்துவிட்டார்.

सागरस्य जलं लोके यावत् स्थास्यति पार्थिव ।
सगरस्यात्मजास्तावत् स्वर्गे स्थास्यन्ति देववत् ॥ ४ ॥

पार्थिव “அரசனே!
சமுத்திரத்தினுடைய
ஜல் நீர்
லோகே உலகில்
யாவத் எந்த காலம் வரையில்
ஸ்தாஸ்யந்தி இருக்குமோ;

तावत् अतुवரையில்
सागरस्य सकருடைய
आत्मजा: குமாரர்கள்
स्वर्गे தேவலோகத்தில்
देववत् தேவர்கள்போல்
स्थास्यन्ति வாழப்போகிறார்கள்.

इयं च दुहिता ज्येष्ठा तव गङ्गा भविष्यति । त्वत्कृतेनैव नाम्नाऽथ लोके स्थास्यति विथुता॥

इयं “இந்த
गङ्गा च கங்கையும்
तव உனக்கு
ज्येष्ठा மூத்த
दुहिता குமாரியாக
भविष्यति ஆகப்போகிறாள்.

अथ பிறகு
लोके உலகத்தில்
त्वत्कृतेन உன் சம்பந்தமான
नाम्ना एव பெயரினாலும்
विथुता பிரசுத்தையாக
स्थास्यति விளங்கப்போகிறாள்.

गङ्गा त्रिपथगा राजन् दिव्या भागीरथीति च । त्रीन् पथो भावयन्तीति ततस्त्रिपथगा स्मृता॥

राजन् “அரசே!
त्रीन् மூன்று
पथः வழிகளை
भावयन्ती பாய்கிறாள்.
ततः அதனால்
विपथगा इति திருபதகை என்றும்

विपथगा மூவழி ஓடுகிற
दिव्या திவ்யையான
गङ्गा கங்கை
भागीरथी பாகிரதி
इति च என்றும்
स्मृता வழங்கப்பட்டவளாக
ஆவாள்.

पितामहानां सर्वेषां त्वमत्र मनुजाधिप । कुरुष्व सलिलं राजन् प्रतिज्ञामपर्वतय ॥ ७ ॥

मनुजाधिप “மனுஜச்ரேஷ்ட!
अव இதில்
त्वं நீ
पितामहानां பாட்டன்மார்கள்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்

सलिलं தர்பணத்தை
कुरुष्व செய்;
राजन् அரசனே!
प्रतिज्ञां பிரதிக்கொளைய
अपर्वतय நிறைவேற்று.

पूर्वेकेणापि ते राजस्तेनातियशसा तदा । धर्मिणां प्रवरेणाय नैष प्राप्तो मनोरथः ॥

अथ “மேலும்
राजन् அரசனே!
अतियशसा வெகு புகழ்பெற்ற
धर्मिणां தர்மிஷ்டர்களுள்
प्रवरेण சிறந்த
तेन அந்த

ते உன்னுடைய
पूर्वेके अपि குலத்தில் முந்தி உண்
டானவனுலேயும்
एषः இந்த
मनोरथः மனோரதம்
तदा அக்காலத்தில்
प्राप्तः न அடையப்படவில்லை.

तथैवांशुमता वत्स लोकेऽप्रतिमतेजसा । गङ्गां प्रार्थयता नेतुं प्रतिज्ञा नापवर्जिता ॥९॥

वत्स “குழந்தாய்!
तथा एव அப்படியே
लोके உலகத்தில்
अप्रतिमतेजसा ஒப்பில்லாத ஒளியை
गङ्गां கங்கையை [புடைய

नेतुं கொண்டுவர
प्रार्थयता பிரார்த்தித்த
अंशुमता அம்சுமானால்
प्रतिज्ञा பிறதிக்கொரு
अपवर्जिता न முடிக்கப்படவில்லை.

राजर्षिणा गुणवता महर्षिसमतेजसा । मत्तुल्यतपसा चैव क्षत्रधर्मस्थितेन च ॥१०॥
दिलीपेन महाभाग तव पित्रा यशस्विना । पुनर्न शकिता नेतुं गङ्गां प्रार्थयताऽनघ ॥११॥

महाभाग “மகா பாக்கியமுள்ள
வனே!
अनघ பாபரஹிதனே!
राजर्षिणा இராஜரிஷியான
गुणवता தர்மிஷ்டனான
महर्षिसमतेजसा மகர்ஷிகளுக்கொப்பா
न தேஜஸ்ஸுடைய,
मत्तुल्यतपसा எனக்கு ஸமானமான
तपஸ்ஸையுடைய
क्षत्रधर्मस्थितेन கூத்திரிய தர்மத்தில்
நிலைகொண்ட

यशस्विना யசஸ்வியான
गङ्गां கங்கையை
पुनः एव च மறுபடியும்
नेतुं கொண்டுவர
प्रार्थयता பிரார்த்தித்த
तव உன்னுடைய
पित्रा பிதாவான
दिलीपेन च திலீபனாலும்
शकिता न முடியவில்லை.

सा त्वया समतिक्रान्ता प्रतिज्ञा पुरुषर्षभ । प्राप्तोऽसि परमं लोके यशः परमसम्मतम् ॥१२॥

पुरुषर्षभ “புருஷச்ரேஷ்டனே!
सा அந்த
प्रतिज्ञा பிரதிக்கொரு
त्वया உன்னால்
समतिक्रान्ता நன்றாகச்செய்து
முடிக்கப்பட்டது.

लोके உலகில்
परमसमतं எல்லாராலுமொப்புக்
கொள்ளப்பட்ட
परमं பெரும்
यशः கீர்த்தியை
प्राप्तः அடைந்தவன்
असि ஆகிறாய்.

यच्च गङ्गावतरणं त्वया कृतमरिन्दम । अनेन च भवान् प्राप्तो धर्मस्यायतनं महत् ॥ १३ ॥

अरिन्दम “சத்துருக்களை அழி
ப்போனே!
गङ्गावतरणं கங்கையினுடைய பூமி
யில் இறங்குதல்
यत् எதோ அது
त्वया च உன்னால்தான்
कृतं செய்யப்பட்டது.

अनेन அதனால்
भवान् च நீதான்
धर्मस्य புணயத்திற்கு
महत् மஹத்தான
आयतनं சேஷத்திரத்தை
प्राप्तः நிரமித்தவனாகிறாய்.

प्रावयस्व त्वमात्मानं नरोत्तम सदोचिते । सलिले पुरुषव्याघ्र शुचिः पुण्यफलो भव ॥

नरोत्तम	“நரச்ரோஷ்ட !	आत्मानं	உன் சரீரத்தை
पुरुषव्याघ्र	புருஷச்ரோஷ்ட !	प्रावयस्व	அமிட்த்தி முழுகு.
त्वं	நீ	शुचिः	பரிசுத்தனாகவுடன்
सदा	எப்பொழுதும்	पुण्यफलः	புண்யபலத்தை
उचिते	புகழ்ப்படைத்த		அடைந்தவனாகவும்
सलिले	ஜலத்தில்	भव	ஆக்ககடவாய்.

पितामहानां सर्वेषां कुरुष्व सलिलक्रियाम् । स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि स्वं लोकं गम्यतां नृप ॥

पितामहानां	“ பாட்டன்மார்கள்	अस्तु	உண்டாகுக.
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	स्वं	என்
सलिलक्रियां	தர்பணக்ரியையை	लोकं	உலகத்திற்கு
कुरुष्व	செய்.	गमिष्यामि	போகிறேன்.
ते	உனக்கு	नृप	அரசனே !
स्वस्ति	மங்களம்	गम्यताम्	போகப்பட்டும்.”

इत्येवमुक्त्वा देवेशः सर्वलोकपितामहः । यथाऽऽगतं तथाऽगच्छदेवलोकं महायशः ॥

इति	என்று	सर्वलोक-	எல்லா பிராணிகளை
एवं	இவ்விதம்	पितामहः }	யும் சிருஷ்டித்த பிர
उक्त्वा	சொல்லி,	यथा	எப்படி [ம்மதேவர்
देवेशः	தேவர்களுக்கெல்லாம்	आगतं	வரப்பட்டதோ;
	தேவரான	तथा	அப்படியே
महायशः	மகா புகழ்பெற்ற	देवलोकं	தேவலோகத்திற்கு
		अगच्छत्	போனான்.

भीरथोऽपि राजर्षिः कृत्वा सलिलमुत्तमम् । यथाक्रमं यथान्यायं सागराणां महायशः ॥

कृतोदकः शुची राजा स्वपुरं प्रविशेश ह । समृद्धार्थो नरश्रेष्ठ स्वराज्यं प्रशशास ह ॥

नरश्रेष्ठ	“ நரச்ரோஷ்டனே !	शुचिः	பரிசுத்தனாய்
राजर्षिः	இராஜர்ஷியான	महायशः	வெகு புகழ்பெற்றவ
भीरथः अपि	பகிரதனும்	राजा	அரசன் [னாய்
सागराणां	ஸகரபுகத்திரர்களுக்கு	स्वपुरं	தனது நாட்டை
यथाक्रमं	கிரமப்படி	प्रविशेश ह	திரும்பிப்புகுந்தான்.
यथान्यायं	சாஸ்திரப்படி	समृद्धार्थो	கவலையற்றவனாய்
उत्तमं सलिलं	சிறந்த தர்பணத்தை	स्वराज्यं	தன் ராஜ்யத்தை
कृत्वा	செய்து,	प्रशशास ह	பரிபாலனம் பண்ணி
कृतोदकः	தர்ப்பணக்ரியைகளை		னான்.
	முடித்தவராய்		

प्रमुदो च लोकस्तं नृपमासाद्य राघव । नष्टशोकः समृद्धार्थो बभूव विगतज्वरः ॥ १९ ॥

राघव	“ ஸ்ரீராகவரே !	नष्टशोकः	துக்கமற்றதாய்
लोकः	உலகம்	प्रमुदो	களித்தது. [தாகவும்
तं	அந்த	समृद्धार्थः च	பொருள் நிறைந்த-
नृपं	அரசனே	विगतज्वरः	பயமற்றதாகவும்
आसाद्य	அடைந்து,	बभूव	விளங்கினது.

[புரா குராலவாஹ்யா ஶ்ரீராமசத்ரிதாவுஷ்வமேதயஜ்ஞவாடே ட்வாவி்ஸதி டிநேபு ரீதி ஶ்ரீமத்ராமாயணே
 த்ரிதீயே஽ஹி வாலகாண்டே பஶ்வத்வாரிஷ்சரீமாரஶ்ய பஶ்வபஶ்டிதமசரீமபய்நந்த (1417—1997
 ஶ்லோகா:) ரீதி: தஸ்திந் டிநே ரீதி: ஶ்லோகா: 581]

[ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்கனால் ஶ்ரீராமஸன்னிதிகில் அச்சுவமேதயாகசாலையில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 முன்றும் தினத்தில் பாலகாண்டம் 45-ாவது ஸர்க்கம் முதல் 65-ாவது
 ஸர்க்கம் வரையில் (1417—1997) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று
 கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 581]

பஶ்வத்வாரிஷ: சரீம:—நாற்பத்தந்தாவது ஸர்க்கம் || ௪௫ ||

விசாலாகமனம்—விசாலாகரத்திற்குப் போவது.

விஶ்வாமித்ரவ: ஶ்ருத்வா ராஶ்வ: சஹலக்ஷ்மண: | விஸ்யம் பரம் ரத்வா விஶ்வாமித்ரமயாவ்ரீத் ||

விஶ்வாமித்ரவ:	விச்வாமித்திரரின் மொழிக்கு	விஸ்யம்	ஆச்சரியத்தை
ஶ்ருத்வா	திருச்செவிசாற்றிய	ரத்வா	அடைந்து,
சஹலக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணருடன்கூட யிருந்த	விஶ்வாமித்ர	விச்வாமித்திரரை பார்த்து
ராஶ்வ:	ஶ்ரீராகவர்,	அய்	இப்பொழுது இப்படி
பரம்	மிக்க	அவ்ரீத்	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை.

அத்யத்ருதமிதம் ப்ரஹ்ந் கயிதம் பரம் த்வயா | ரக்ஷாவதரணம் புண்யம் சாகரஸ்யாபி பூரணம் || ௨ ||

ப்ரஹ்ந்	“வேதவித்தே!	த்வயா	தேவரீரால்
ரக்ஷாவதரணம்	{ கங்கை கொண்டுவரப் பட்டதைப்பற்றிய தும்,	கயிதம்	சொல்லப்பட்ட ஸம் பாஷ்ணையானது
சாகரஸ்ய	சமுத்திரத்திற்கு	அத்யத்ருதம்	மிக்க ஆச்சரியகரமாய்
பூரணம் அபி	முடிவாய் போய்ச்சே ருகிறதைப்பற்றியது	பரம்	மிக்க
இதம்	இந்த [மான	புண்யம்	{ மெச்சிக்கொண்டாட வேண்டியதாயிருக்கி றது.

க்ஷணபூதேவ நௌ ராத்ரி: சந்த்ரேயம் மஹாஸுநே | இமா் சிந்த்யதோ: சர்வா் நிஸிலேந கதா் தவ || ௩ ||

மஹாஸுநே	“ஹே மஹரிஷியே!	சிந்த்யதோ:	சிந்தனைபண்ணிக் கொண்டேயிருந்த
தவ	தேவரீர் சொல்லிய	நௌ	எங்களிருவர்களுக்
இமா்	இந்த	இயம்	இந்த [கும்
கதா்	கதை	ராத்ரி:	இரவு
சர்வா்	முழுவதையும்	க்ஷணபூதா இவ்	ஒருநொடிபோல
நிஸிலேந	ஒன்றும் விடாமல்	சந்த்ரேயம்	கழிந்துவிட்டது.

तस्य सा शर्वरी सर्वा सह सौमित्रिणा तदा । जगाम चिन्तयानस्य विश्वामित्रकथां शुभाम्॥

तदा	அப்பொழுது
सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணரோடு
सह	கூட
शुभां	{ பாண்டித்யத்தை நன்கு விளக்கக்காட் டுகிறதாகிய
विश्वामित्रकथां	விச்வாமித்திரரின் கதையை

चिन्तयानस्य	ஸம்பாஷனைசெய்து கொண்டிருந்த
तस्य	அவருக்கு
सा	அந்த
शर्वरी सर्वा	இரவு முழுதும்
जगाम	{ பொழுதுபோனது தெரியாமலே கழிந் தது.

ततः प्रभाते विमले विश्वामित्रं महामुनिम् । उवाच राघवो वाक्यं कृताह्निकमरिन्दमः ॥५॥

ततः	அப்பொழுது
विमले	மிகத்தெளிவாய்
प्रभाते	பொழுதுவிடிந்ததும்
अरिन्दमः	அபஜயமென்பதையே எப்பவும் கண்டிராத
राघवः	ஸ்ரீராகவர்,

कृताह्निकं	அனுஷ்டானங்களை மு டித்து வீற்றிருந்த,
विश्वामित्रं	விச்வாமித்திர
महामुनिं	மஹரிஷியை பார்த்து
वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை.

गता भगवती रात्रिः श्रोतव्यं परमं श्रुतम्

॥ ६ ॥

रात्रिः	“இரவானது
भगवती	{ விசேஷமாய் கொண் டாடப்படும்வண்ண மாய்
गता	கழிந்தது.

परमं	அவச்யமாய்
श्रोतव्यं	“அறிந்துகொள்ள வேண்டியதானது
श्रुतम्	அறிந்துகொள்ளப் பட்டது.

तराम सरितां श्रेष्ठां पुण्यां त्रिपथगां नदीम् । नौरेषा हि सुखास्तीर्णा ऋषीणां पुण्यकर्मणाम् ॥

भगवन्तमिह प्राप्तं ज्ञात्वा त्वरितमागता

॥ ७ ॥

भगवन्तं	“தேவரீரை
इह	இவ்விடத்தில்
प्राप्तं	எழுந்தருளியிருப்பவ
ज्ञात्वा	கேள்விப்பட்டு, [ராய்
त्वरितं	தகஷணமே
पुण्यकर्मणां	புண்யசீலர்களான
ऋषीणां	ரிஷிகளுடைய
सुखास्तीर्णा	{ சுகமான ஆஸனங்க ளுடனமைக்கப் பட்டதாகிய

नौः	ஓடமானது
एषा हि	இதோ
आगता	கொண்டுவரப்பட்டி ருக்கிறது.
सरितां	நதிகளுக்குள்
श्रेष्ठां	உத்தமியும்
पुण्यां	புண்யையுமான
त्रिपथगां	கங்கா
नदीं	நதியை
तराम	தாண்டுவோம்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । सन्तारं कारयामास सर्पिसङ्घः सराघवः ॥ ८ ॥

तस्य अந்த
महात्मनः மஹாத்மாவான
राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
तत् वचनं அந்த திருவாக்குக்கு
श्रुत्वा திருச்செவி சாற்றி,

सर्पिसङ्घः { முனிவர்கள் கோஷ்டி-
களுடன் கூடினவராயும்,
सराघवः ராகவருடன் கூடின
வராயும்
सन्तारं அக்கரை போய்ச்சேரு
कारयामास செய்வித்தார். [வதை

उत्तरं तीरमासाद्य संपूज्यर्षिगणांस्ततः । गङ्गाकूले निविष्टास्ते विशालां ददृशुः पुरीम् ॥

ते अवர்கள்,
उत्तरं வட
तीरं கரையை
आसाद्य அடைந்து,
ततः அவ்விடத்தில் [களை
ऋषिगणान् முனிவர்கள் கோஷ்டி-

संपूज्य பூஜித்துவிட்டு,
गङ्गाकूले கங்கைக்கரையில்
निविष्टा: உட்கார்ந்தவர்களாய்
विशालां விசாலை என்கிற
पुरीं நகரை
ददृशुः கண்முன்கண்டார்கள்.

ततो मुनिवरस्तूर्णं जगाम सहराघवः । विशालां नगरीं रम्यां दृष्ट्वा स्वर्गोपमां तदा ॥

तदा அப்பொழுது
स्वर्गोपमां தேவலோகத்திற்குச்
சமானமாய்
रम्या அழகாயிருக்கிற
विशालां விசாலை என்கிற
नगरीं பட்டணத்தை

दृष्ट्वा கவனித்து பார்த்து,
ततः அவ்விடத்திற்கு
तूर्णं உடனேயே
मुनिवरः முனிவர் பெருமான
सहाराघवः ராகவர்களுடன் கூட
जगाम எழுந்தருளினார். [வே

अथ रामो महाप्राज्ञो विश्वामित्रं महामुनिम् । पप्रच्छ प्राञ्जलिभूत्वा विशालामुत्तमां पुरीम् ॥

महाप्राज्ञः அதிமேதாவியாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்,
विश्वामित्रं விசுவாமித்திர
महामुनिं முனிவர் பெருமானைப்
பார்த்து,
प्राञ्जलिः கைகூப்பினவராய்
भूत्वा ஆகி,

उत्तमां உக்கிருஷ்டமாய் விள
ங்கிக்கொண்டிருக்கும்
विशालां விசாலை என்கிற
पुरीं பட்டணத்தைப்பற்றி
अथ இப்படி
पप्रच्छ வினாவினார்.

कतरो राजवंशोऽयं विशालायां महामुने । श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते परं कौतूहलं हि मे ॥

महामुने “மஹரிஷியே!
विशालायां விசாலைநகரில்
अयं இப்போதிருக்கிறது
कतरः எந்த
राजवंशः ராஜவம்சம்.

मे எனக்கு
परं हि அதிகமாயிருக்கிற
படியால்
श्रोतुं கேட்டுத்தெரிந்து
கொள்ள
इच्छामि நான் பிரார்த்திக்கிறேன்.
ते भद्रम् தேவரீர் மனமிசைந்
தருள்வீராக.

कौतूहलं { விஷயங்களை கேட்ட
றிய வேண்டுமெனு
மவர

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामस्य मुनिपुङ्गवः । आख्यातुं तत् समारम्भे विशालायाः पुरातनम् ॥

मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்
तस्य அந்த
रामस्य ஸ்ரீராமரது
तद्वचनं அந்த மொழியை
श्रुत्वा ஏற்றுக்கொண்டு,
विशालायाः விசாலநகரத்தின்

तत् பிரசித்தமான [தை
पुरातनं பூர்வீகவிருத்தாந்தத்-
आख्यातुं விளங்க விரித்துச்
समारम्भे சொல்ல
तिருவுள்ளம் கொண்
டார்.

श्रूयतां राम शक्रस्य कथां कथयतः शुभाम् । अस्मिन् हि देशे यद्वृत्तं तत्त्वेन शृणु राघव ॥

राघव “रघुवம்சப்பட்டுள்ள
யாகிய
राम ஸ்ரீராம!
श्रूयतां செவியுற்று கேட்கப்
படவேண்டும்.
अस्मिन् இந்த
देशे இடத்தில்
यद्वृत्तं हि எது முன் நடந்ததொ
அதையும்

शक्रस्य இந்திரனைப்பற்றிய
தாகிய
शुभां மெச்சிக்கொண்டாட
த்தக்க
कथां விருத்தாந்தத்தையும்
तत्त्वेन உள்ளது உள்ளபடி
कथयतः விவரித்துச்சொல்லு
மெனக்கு
शृणु திருச்செவி சாற்றுக்.

पूर्व कृतयुगे राम दितेः पुत्रा महाबलाः ।

महाभाग “महोपाण्याத்மா
राम ஸ்ரீராம! [வாகிய
पूर्व முன்பு
कृतयुगे கிருதயுகத்தில்
दितेः திதிதேவியினுடைய
पुत्राः புதல்வர்கள்

अदितेश्च महाभाग वीर्यवन्तः सुधार्मिकाः ॥

महाबलाः மஹாபலசாலிகள்.
अदितेः च அதிதிதேவியினுடைய
யவர்களொ
वीर्यवन्तः மஹாமஹிமைபெற்ற
வர்கள்.
सुधार्मिकाः பிரசித்திபெற்ற தர்ம
ஷ்டர்கள்.

ततस्तेषां नरव्याघ्र बुद्धिरासीन्महात्मनाम् ।

नरव्याघ्र “ஹே புருஷோத்தம!
ततः அக்காலத்தில்
महात्मनां மஹாபிரசித்திபெற்ற
வர்களாகிய
तेषां அவர்களுக்கு
अमराः च சாவற்றவர்களாயும்
निरामयाः ரோகமற்றவர்களாயும்

अमरा विज्वराश्चैव कथं स्याम निरामयाः ॥

विज्वराः एव மனக்கவலையற்றவர்
களாயும்
कथं என்ன செய்தால்
स्याम நாம் ஆகுவோம்
बुद्धिः என்கிற எண்ணம்
आसीत् உண்டாயிற்று

तेषां चिन्तयतां राम बुद्धिरासीद्विपश्चिताम् ।

राम “ஸ்ரீராம!
चिन्तयतां ஆலோசனைசெய்து
கொண்டிருக்கும்
विपश्चितां மேதா விகளாகிய
तेषां அவர்களுக்கு
क्षीरोदमथनं ‘பார்க்கடலை கடை
வதை

क्षीरोदमथनं कृत्वा रसं प्राप्स्याम तत्र वै ॥

कृत्वा செய்து,
तत्र वै அதிலிருந்து
रसं ஆமிருத்ததை
प्राप्स्याम நாம் பருகுவோம்
என்கிற
बुद्धिः தீர்மானமானது
आसीत् உண்டாயிற்று.

ततो निश्चित्य मथनं योक्तुं कृत्वा च वासुकिम् । मन्थानं मन्दरं कृत्वा ममथुरमितौजसः॥

अमितौजसः

“அமிதமான தேஜே
வான்களாகுமவர்கள்

மதனம்

கடைவதை

ततः

அக்காலத்தில்

निश्चित्य

நிச்சயித்து,

मन्दरं

மந்தரமலையை

मन्थानं

மத்தாக

கூவா

செய்துகொண்டும்,

वासुकिं

ஸர்ப்பராஜனாகும் வா

योक्तुं च

ஸூகியெனும் சர்ப்பத்

कृत्वा

கடைகயிருகவும் [தை

समथुः

செய்துகொண்டு,

கடைந்தார்கள்.

अथ दीर्घेण कालेन कालाग्नीसदृशं विषम् । उदतिष्ठन्नश्रेष्ठ हालालमिति श्रुतम् ॥१९॥

नरश्रेष्ठ

புருஷோத்தம!

हालाहलं

ஹாலாஹலம்

अथ

அப்படியாய்

इति

என்ற

दीर्घेण

நெடும்

श्रुतं

பெயர்கொண்டு

कालेन

காலம்சென்றபின்

விளங்குகிறதமான

कालाग्नीसदृशं

பிரளயகாலாக்கினி

विषं

விஷமானது

उदतिष्ठत्

கடையப்பட்ட கடலி

னின்று கிளம்பியது.

கொப்பானதும்

सुरासुराश्च विव्रस्ता दग्धास्तेन विषाग्निना । शरण्यं शरणं जम्भुर्भगवन्तं महेश्वरम् ॥२०॥

सुरासुराः च

தேவர்களும் அஸுரர்

शरण्यं

சரணமாய் புருந்தவா

तेन

அந்த [கனும்

कलौ का तत्तनुनाम्

கலே கா தத்தருளும்

विषाग्निना

விஷத்தின் கொடுமை

भगवन्तं

பகவானை

दग्धाः

ஸஹிக்கமுடியாதவர்

महेश्वरं

மஹேசுவரரை

विव्रस्ताः

உடல்குக்கமுற்றவர்

शरणं

தஞ்சமாய்

कलौ का तत्तनुनाम्

கலாய்

जम्भुः

அடைந்தார்கள்.

कलौ का तत्तनुनाम्

கலாய்

अथ देवा महादेवं शङ्करं शरणार्थिनः । नत्वा पशुपतिं रुद्रं त्राहि त्राहीति तुष्टुवुः ॥२१॥

अथ

அப்பொழுது

पशुपतिं

பசுபதியை

महादेवं

சிவபெருமானை

नत्वा

ஸேவித்து,

शरणार्थिनः

சரணம்பண்ணியாசிக்

त्राहि

“ரக்ஷித்தருளும்

देवाः

தேவர்கள், [கவந்த

त्राहि

ரக்ஷித்தருளும்”

शङ्करं

நன்மைகளை தந்தருள்

इति

என்று

रुद्रं

போற்றிப்புகழ உரிய

तुष्टुवुः

வேண்டிக்கொண்டார்

வருமாகிய

கள்.

एवमुक्तेषु देवेषु देवदेवेश्वरः प्रभुः । प्रादुरासीत्ततोऽत्रैव शङ्खचक्रधरो हरिः ॥२२॥

देवेषु

தேவர்கள்,

देवदेवेश्वरः

{ பிரம்மா, சிவபெரு

एवं

இவ்விதம்

மான் இவர்களுக்கும்

उक्तेषु

பிரார்த்தித்துக்கொ

நியந்தாவும் [ராகிய

ண்டிருக்கையில்

ततः

ஆச்சமயத்தில்

प्रभुः

ஆதிமத்யந்தரஹித-

अथ एव

அவிடத்திலேயே

हरिः

பூநீமஹாவிஷ்ணு,

शङ्खचक्रधरः

சங்கசக்கரதாரியாய்

प्रादुरासीत्

ஸேவைத்தந்தருவினர்.

उवाचैनं स्मितं कृत्वा रुद्रं शूलधरं हरिः । दैवतैस्त्वं प्रार्थ्यमानो यत्पूर्वं समुपागतम् ॥

ஹரி: “மஹாவிஷ்ணு,
 एनं இந்த
 शूलधरं சூலபாணியாகிய
 रुद्रं சிவபெருமானைப்
 स्मितं புன்னகை [பாத்து
 कृत्वा செய்து,
 उवाच இப்படித்திருவாய்
 மலர்ந்தருளினார்.

पूर्वं “முதலில்
 समुपागतं உண்டானது
 यत् எதுவோ அதுவிஷய
 மாய்
 दैवतै: தேவதைகளாலே
 त्वं தேவரீர்
 प्रार्थ्यमान: யாசிக்கப்படுகிறீர்.

तत्त्वदीयं सुरश्रेष्ठ सुराणामग्रजो हि यत् । अग्रपूजामिति स्मृत्वा गृहाणेदं विषं प्रभो ॥

प्रभो எனதையும் செய்யவல்ல
 सुरश्रेष्ठ தேவதைகளுக்குள்
 உத்தமரே!
 सुराणां தேவதைகளுக்கு
 अग्रज: முதலில் உண்டான
 यत् ஆனபடியால் [வர்.
 तत् அது

त्वदीयं தேவரீரைச்சேர்ந்தது.
 हि ஆகையால்
 इदं विषं இந்த விஷத்தை
 अग्रपूजां इति அக்ரபூஜையாக,
 முதல்மரியாதையாக
 स्मृत्वा அங்கீகரித்து,
 गृहाण ஸ்வீகரியும்.

इत्युत्त्वा च सुरश्रेष्ठस्तत्रैवान्तरधीयत । देवतानां भयं दृष्ट्वा देवदेवो महेश्वरः ॥ २५ ॥

हालाहलं विषं सर्वं संजहारामृतोपमम् । कृत्वाल्पपिण्डं पाणिस्थं तद्विषं भगवान् हरः ॥

सुरश्रेष्ठ: “ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
 तत् अந்த
 विषं விஷத்தைப்பற்றி
 इति மேற்கண்டவண்ண
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு, [மாய்
 तत्र एव அப்பொழுதே
 अन्तरधीयत அந்தர்தானமாயினர்.
 च அதன்மேல்
 हर: அடியார்களின் குறை
 களைத்தீர்க்கும்
 भगवान् பகவானாகிய
 महेश्वर: சிவபெருமான்,
 देवतानां தேவர்களுடைய

भयं கஷ்டத்தை
 दृष्ट्वा நினைத்து,
 हालाहलं ஹாலாஹலமென்ற
 विषं விஷம்
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 पाणिस्थं உள்ளங்கையில்
 अल्पपिण्डं அற்ப அளவுடைய
 त्राபும்
 अमृतोपमं அமிர்தம்போலிருப்
 कृत्वा செய்து, [பதாயும்
 संजहार உறிஞ்சி அடக்கிவிட்
 டார்.

सर्वलोकहितार्थाय भगवान् परमेश्वरः । कण्ठस्थमकरोत् प्राश्य लीलयाऽमरपूजितः ॥ २७ ॥

अमरपूजित: தேவர்களால் பூஜித்து
 கொண்டாடப்படும்
 भगवान् பகவானாகும்
 परमेश्वर: சிவபெருமான்,
 सर्वलोक- } லோகங்கள் எல்லாவ
 हितार्थाय } ற்றிற்றும் நன்மை
 செய்வதற்காக

लीलया விளையாட்டாகவே
 प्राश्य உட்கொண்டு,
 कण्ठस्थं கழுத்திலேயே தங்கி
 यिनुக்கிறதாய்
 अकरोत् செய்தருளினார்.

ततो देवासुराः सर्वे प्रणम्य वृषभध्वजम् । मन्दरं पूर्ववत् कृत्वा ममन्थुरमितौजसः ॥२८॥

அமிதௌஜசு: அமிதமான தேஜோ
வாண்களாகிய
தேவாசுரா: தேவர்கள், அசுரர்கள்
சर्वே எல்லோரும்,
வृஷபத்வஜம் சிவபெருமானை
ப்ரணம்ய நமஸ்கரித்துவிட்டு,

ततः அதன்மேல்
पूर्ववत् முன்போலவே
मन्दरं மந்தரை மலையை
कृत्वा கொண்டு,
ममन्थुः கடைந்தார்கள்.

प्रविशेशथ पातालं मन्थानो मन्दरोत्तमः । ततः पर्वतमूलं तु पाताले तु प्रवेशितम् ॥

அத அப்பொழுது
मन्थानः மத்தாய் விளங்கிய
मन्दरोत्तमः உத்தமமான மந்தர
மலையும்
पातालं பாதாளலோகத்திற்கு
ततः அவ்விடத்திலிருந்து

प्रविशेश போய் சேர்ந்துவிட்
पर्वतमूलं तु மலையினடியும் [டது.
पाताले तु பாதாளலோகத்தி
लேயே
प्रवेशितम् அழுந்திபோய்விட்
டது.

सुरासुराश्च निश्रेष्ठा बभूवुः केशविह्वलाः । ततो देवास्सगन्धर्वास्तुष्टुर्षधुसूदनम् ॥ ३० ॥

சுராசுரா: ச. “தேவர்களும் அசுரர்
களும்,
केशविह्वला: மனம் நொந்தவர்
களாய்
निश्रेष्ठा: இன்னசெய்கிறதென்
று தெரியாதவர்களாய்
बभूवुः ஆனார்கள்.
ततः அப்பொழுது

देवा: தேவர்கள்,
सगन्धर्वा: { காயகர்களான கந்தர்
வர்களுடன் கூடின
வர்களாகி
मधुसूदनं மூீமஹாவிஷ்ணுவை
तुष्टुः இப்படி துதிசெய்தார்
கள்.

त्वं गतिस्सर्वभूतानां विशेषेण दिवौकसाम् । पालयास्मान् महायोगिन् गिरिसुदुर्तमर्हसि ॥

மஹாயோகிந் { “மற்றெவருக்குமில்
லாத ஏதையும் செய்
ய வல்லவராகிய மூீ
மஹாவிஷ்ணுவே!
सर्वभूतानां எல்லாப்பிராணிகளுக்
विशेषेण முக்கியமாய் [கும்,
दिवौकसां தேவர்களுக்கும்,

त्वं गतिः தேவீரொருவரேகதி.
अस्मान् எங்களை
पालय राक्षித்தருளும்.
गिरि பர்வதத்தை
उद्धतु மேலெடுத்துவிட்
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.

इति श्रुत्वा हृषीकेशः कच्छपं रूपमास्थितः । पर्वतं पृष्ठतः कृत्वा ववृधे कूर्मरूपधृक् ॥३२॥

ஹீகேசு: “ஸகலேந்திரிய ப்ரேரக
ரான மூீமஹாவிஷ்ணு
इति இதற்கு
श्रुत्वा உடன்பட்டு,
कच्छपं ஆமை
रूपं உருவத்தை
आस्थितः எடுத்துக்கொண்டார்.

पर्वतं மலையை
पृष्ठतः முதுகின்மேல்
कृत्वा தங்கும்படி செய்து
கொண்டு,
कूर्मरूपधृक् கூர்மாவதாரத்தை
ववृधे வஹித்தவராய்
மேல் கிளம்பினார்.

सुरासुरैरनाक्रान्त उद्धतोऽथ नगोत्तमः । नगाग्रं पीडयामास वामहस्तेन माधवः ॥ ३३ ॥

சுராசுரே: தேவர்களாலும்
அசுரர்களாலும்
அனாக்ரான்த: அசைக்கமுடியா
நிஞந்த
நகோத்தம: பர்வதச்சீரேஷ்டமா
னது
உத்த: மேல் கிளம்பிற்று.

அத அப்பொழுது
மாधவ: லக்ஷ்மீபதி
நகாग्र: மலையின் சிகரத்தை
வாமஹ்ஸ்தேன இடதுகையால்
பீடியாமாச அமுக்கி அழுத்திக்
கொண்டார்.

ममन्थ देवतानां च मध्ये नारायणो हरिः ॥ ३४ ॥

நாராயண: நாராயணனெனப்
படும்
ஹரி: ச ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவும்

தேவதானா் தேவர்களின்
मध्ये மத்தியிலிருந்து
ममन्थ கடைந்தார். [கொண்டு]

अथ वर्षसहस्रेण ज्येष्ठा नाम वराङ्गना । उत्पपात वरारोहा सायजैरेव कल्पिता ॥ ३५ ॥

அத இப்படியாய்
வ்ர்ஸஹ்ஸ்ரேண ஆயிரம் வருஷங்க
ளுக்குப்பின்
சாயஜை: एव { முதலில் உத்பவித்த
தன்வந்தரி, பாரிஜா
தம், ஐராவதம் இ
வைகளுடனேயே
கல்பிதா உண்டானவளாய்,
வராரோஹா ஸர்வாங்கசுந்தரியாய்

वराङ्गना { பார்ப்பவர்களின் மன
ங்களை ஆகர்ஷிக்கும்
உருக்கொண்டவளாய்
ज्येष्ठा { ஸ்திரீ உருவம்கொண்
டவர்களில் மூத்த
வள் ஜ்யேஷ்டை
नाम எனப்பெயர்பூண்ட
வள்
उत्पपात கிளம்பிவந்தாள்.

अभवत् पारिजाताख्यो वृक्ष इन्द्राय कल्पितः । कामधुक् सुरभिश्चाभूच्चतुर्दन्तो महागजः ॥

இந்திரனுக்கென்றே
நாலு தந்தங்களே
யுடைய
மஹாகஜம் (ஐராவத
மென்னும் யானை)
கல்பித: வெளிவந்தது ;
பாரிஜாதமென்ற

वृक्ष: விருக்ஷமும்
अभवत् உண்டாயிற்று ;
कामधुक् { மனதால் வேண்டிய
தை எல்லாம் அளிக்
கக்கடியதாகிய
सुरभि: ஸுரபியெனப்பெயர்
கொண்ட பசு
अभवत् உண்டாயிற்று.

अथ वर्षसहस्रेण आयुर्वेदमयः पुमान् । उदतिष्ठत् स धर्मात्मा सदण्डः सकमण्डलुः ॥

तदा धन्वन्तरिर्नामाऽप्सरसश्च सुवर्चसः ॥ ३७ ॥

தது அப்பொழுது
வ்ர்ஸஹ்ஸ்ரேண ஆயிரம் வருஷங்க
ளுக்குப்பின்
ச: மஹாபிரசித்திபெற்ற
धन्वन्तरि: தன்வந்தரி

नाम என்ற பெயருடன்
விளங்கும்
पुमान् புருஷர்,
आयुर्वेदमय: ஆயுர்வேதமே உரு
வெடுத்துவந்தவராய்,

सदृष्टः	{ ஓர் தண்டத்தை ஓர் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவராய்,	उदतिष्ठत्	மேல்கொம்பிவந்தார்.
सकमण्डलुः	{ கமண்டலுவெனும் பாத்திரத்தை ஓர் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவராய்,	अथ च	அதன்மேல் உண்டா னவர்கள்தான்
धर्मात्मा	{ பரோபகாரத்தில் ஸதா ஆஸக்தியுடைய வராய்,	सुवर्चसः	{ தெய்வத்தன்மை கொண்ட தேஜோமய மாய் விளங்கும்
		अप्सरसः	அப்ஸரஸ்தீர்கள்.

अप्सु निर्मथनादेव रसात्तस्माद्द्वरस्त्रियः । उत्पेतुर्मुनुजश्रेष्ठ तस्मादप्सरसोऽभवन् ॥ ३८ ॥

मनुजश्रेष्ठ	“ஹே புருஷோத்தம!	वरस्त्रियः	ஸ்தீர்களில் அழகில்
अप्सु	ஜலத்தில்		சிறந்தவர்கள்
निर्मथनात्	கடைவதின் றுண் டான	उत्पेतुः	உண்டானார்கள் ;
तस्मात्	அந்த	तस्मात्	ஆகையால்
रसात् एव	ஸாரத்திலிருந்தே	अप्सरसः	“அப்ஸரஸ்கள்” என
		अभवन्	விளங்குகிறார்கள்.

षष्टिः कोट्योऽभवंस्तासामप्सराणां सुवर्चसाम् ।

असङ्ख्येयास्तु काकुत्स्थ यास्तासां परिचारिकाः ॥ ३९ ॥

काकुत्स्थ	“ஹே காசுத்த !	तासां	அவர்களுக்கு
तासां	அந்த [விளங்கிய	परिचारिकाः	வேலைக்காரிகளாய்
सुवर्चसां	தேஜோமயமாய்-		உண்டானவர்கள்.
अप्सराणां	அப்ஸரஸ்களின்	याः तु	எவர்களோ அவர்
षष्टिः	அறுபது		களின்
कोट्यः	கோடியார்.	असङ्ख्येयाः	தொகையைக் கணக்
अभवन्	உண்டானார்கள்.		கிட முடியாது.

न ताः स्म प्रतिगृह्णन्ति सर्वे ते देवदानवाः । अप्रतिग्रहणादेव ता वै साधारणाः स्मृताः ॥

ते	அந்த	अप्रतिग्रहणात् एव	விவாஹமில்லாமையி
देवदानवाः	தேவர்கள், தானவர்		னாலேயே
सर्वे	எல்லோரும், [கள்,	ताः	அவர்கள்,
ताः	அவர்களை	साधारणाः वै	பொதுமகளிராக
न प्रतिगृह्णन्ति स्म	விவாஹம் செய்து கொள்வதில்லை ;	स्मृताः	வழங்கப்பட்டார்கள்.

वरुणस्य ततः कन्या वारुणी रघुनन्दन । उत्पपात महाभागा मार्गमाणा परिग्रहम् ॥

रघुनन्दन	“ஹே ரகுநந்தன !	परिग्रहं	ஓர் கணவனை
ततः	அதன்மேல்	मार्गमाणा	யாசிப்பவளாகி,
वरुणस्य	வருணதேவனுடைய	महाभागा	பதிவிருதா சிரோமணி
कन्या	பெண்ணாகிய		யாய்
वारुणी	‘வாருணி’ என்பவள்	उत्पपात	கிளம்பிவந்தாள்.

दिते: पुत्रा न तां राम जगृहुर्वरुणात्मजाम् । अदितेस्तु सुता वीर जगृहुस्तामनिन्दिताम् ॥

राम "பூரீராம !
दिते: திதிதேவியின்
पुत्रा: புத்திரர்கள்
तां वरुणात्मजां அந்த வருணதேவ
னின் புத்திரியை
जगृहु: न அங்குகரிக்கவில்லை.
तु ஆனால்

वीर வீரனே !
अदिते: அதிதிதேவியினுடைய
सुता: புதல்வர்கள்,
अनिन्दितां தோஷரஹிதையான
तां அவனே
जगृहु: ஏற்றுக்கொண்டார்
கள்.

असुरास्तेन दैतेया: सुरास्तेनादिते: सुता: । हृष्टा: प्रमुदिताश्चासन् वारुणीग्रहणात् सुरा:॥

तेन च "அக்காரணத்தால்
தான்
दैतेया: திதிதேவியின் புதல்
வர்கள்
असुरा: 'அசுரர்களை'ன விள
ங்கலாடார்கள்.
तेन அதே காரணத்தால்
லேயே
अदिते: அதிதிதேவியாரின்
सुता: புத்திரர்கள்,

सुरा: 'சுரர்களை'ன விளங்க
सुरा: சுரர்கள், [லாடார்கள்.
वारुणीग्रहणात् { வருணபகவானின் பு
தல்வியை ஏற்றுக்
கொண்டமையால்
प्रमुदिता: மனஸந்துஷ்டகொண்
டவர்களாய்
हृष्टा: { உத்ஸாஹத்தால் வி
ளையும் திடமுடைய
வர்களாய்
आसन् ஆனார்கள்.

उच्चैःश्रवा हयश्रेष्ठो मणिरत्नं च कौस्तुभम् । उदतिष्ठन्नश्रेष्ठ सोमदेवस्तथैव च ॥ ४४ ॥

नरश्रेष्ठ "புருஷோத்தம !
हयश्रेष्ठ: குதிரைகளில் முதன்
மையுடைய
उच्चैःश्रवा: உச்சைஸ்ரவஸஸம்,
कौस्तुभं கொளஸ்துபம் என்ற

मणिरत्नं च உத்தமமான ரத்ன
तथा एव அப்படியே [மும்,
सोमदेव: च சந்திரனாகிய தேவ
தையும்
उदतिष्ठन् உண்டாயின.

तुरगं देवराजाय कौस्तुभं केशवाय च । महादेवाय सोमं तु कल्पयामासुरीश्वरा: ॥
धन्वन्तरिर्महातेजा लोकरक्षणतत्पर: । आयुर्वेदमयो राम तथा साधारण: स्मृत: ॥४५॥

ईश्वरा: "தேவதைகள்,
तुरगं குதிரையை
देवराजाय तु தேவேந்திரனுக்கும்,
कौस्तुभं கொளஸ்துபரத்தின
த்தை
केशवाय च கேசவனுக்கும்,
सोमं சந்திரனை
महादेवाय மஹாதேவனுக்குமாக
कल्पयामासु: சொந்தமென்று ஏற்
பாடுசெய்தார்கள்.

राम பூரீராம !
तथा அப்படியிருக்க
महातेजा: மிக்க தேஜஸ்வியாய்,
लोकरक्षणतत्पर: { உலகத்தின் சேஷமத்தி
லேயே நோக்கமுடை
யவராய்,
आयुर्वेदमय: ஆயுர்வேதரூபியான
धन्वन्तरि: தன்வந்தரியொ
साधारण: பொதுவானவராய்
स्मृत: மதிக்கப்பட்டார்.

सुरासुराश्च गन्धर्वाः क्षोभयामासुरम्बुधिम् ॥ ४६ ॥

सुरासुराः	தேவர்களும் அஸு- ரர்களும்,	अम्बुधि	கடலை
गन्धर्वाः च	கந்தர்வர்களும்,	क्षोभयामासुः	(திரும்பவும்) கடைந் தார்கள்.

ततो दीर्घेण कालेन चोत्पन्ना कमलालया । अतीव रूपसम्पन्ना प्रथमे वयसि स्थिता ॥

ततः	அதின்மேல்,	प्रथमे	இளமை
दीर्घेण	வெகு	वयसि	பருவத்திலேயே
कालेन	காலமானபின்,	स्थिता	நிலைகொண்ட
अतीव	மிகவும்	कमलालया च	தாமரையலர்மேல் மங்கையாரும்
रूपसम्पन्ना	அழகுவாய்ந்தவளாய்	उत्पन्ना	தோன்றினாள்.

सर्वाभरणपूर्णाङ्गी सर्वलक्षणलक्षिता । मकुटाङ्गदचित्राङ्गी नीलकुञ्चितमूर्धजा ॥ ४८ ॥

सर्वाभरण-}	ஸகல ஆபரணங்களா	मकुटाङ्गद-}	கிரீடம் தோள்வளை
पूर्णाङ्गी }	ஹும் நிறைந்த அவய வங்களுடையவள்.	चित्राङ्गी }	களால் வியப்படைய ச்செய்யும் அவயவ
सर्वलक्षण-}	ஸகல சடலக்ஷணங்க	नीलकुञ्चित-}	சோபையுடையவள்.
लक्षिता }	ளும் சோபிக்கப்பெ ற்றவள்.	मूर्धजा }	கறுத்து சுருள்சுருளா னதலைமயிருடையவள்

तप्तहाटकसङ्काशा मुक्ताभरणभूषिता । चतुर्भुजा महादेवी पद्महस्ता वरानना ॥ ४९ ॥

महादेवी	அவ்வுத்திருஷ்ட தேவதை,	चतुर्भुजा	நா லுத்தோள்களை யுடையவள்.
तप्तहाटकसङ्काशा	உருக்கின தங்கம் போன்ற மேனியாள்.	पद्महस्ता	தாமரைமலரேந்தின கையையுடையாள்.
मुक्ताभरणभूषिता	முத்துமாலைகளை அணிந்தவள்.	वरानना	அதிசோபையுள்ள முகமுடையவள்.

सा च देवी तथोत्पन्ना पद्मा श्रीलोकपूजिता । सा पद्मा पद्मनाभस्य ययौ वक्षस्थलं हरेः ॥

तथा उत्पन्ना	அப்படி தோன்றின	सा	அந்த
सा देवी	அந்த தேவி,	पद्मा	தாமரையாள்,
लोकपूजिता	எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்ட	पद्मनाभस्य	தாமரைபூத்த உந்திய டையவரான
पद्मा	தாமரையாளான	हरेः	ஸ்ரீஹரியினுடைய
श्रीः च	லக்ஷ்மியே.	वक्षस्थलं	திருடார்வை
		ययौ	அடைந்தாள்.

उदतिष्ठन्नरश्रेष्ठ तथैवामृतमुत्तमम् ॥ ५१ ॥

नरश्रेष्ठ “पुरुषोऽहं त्वम् !
तथा एव अतिनं पिन्नकावै

उत्तमं सिरோஷ்டமான
अमृतं அமிருதம்
उदतिष्ठत् கிளம்பிவந்தது.

अथ तस्य कृते राम महानासीत् कुलक्षयः । अदितेस्तु ततः पुत्रा दितेः पुत्रानसूदयन् ॥

अथ அதின்பேரில்
राम ஸ்ரீராம!
तस्य कृते அந்த அமிருதத்திற்
महान् மிகபெரிய [காக
कुलक्षयः குலநாசம்
आसीत् உண்டாயிற்று.
ततः तु அதினாலேயே

अदितेः அதிதியின்
पुत्राः புதல்வர்களான
दितेः திதியின
पुत्रान् புதல்வர்களான
असूदयन् அஸ்ரர்களே
கொன்றார்கள்.

एकतोऽभ्यागमन् सर्वे ह्यसुरा राक्षसैस्सह । युद्धमासीन्महाघोरं वोर त्रैलोक्यमोहनम् ॥

वीर வீரனே!
असुराः அஸ்ரர்கள்
सर्वे हि எல்லோருமே,
राक्षसैः ராக்ஷஸர்களுடன்
सह கூட
पुक्तः ஒருபக்கத்தில்

अभ्यागमन् வந்தெதிர்த்தார்கள்.
महाघोरं மஹாபயங்கரமான
त्रैलोक्यमोहनं தும்
मृग्यलகங்களை பிரமிக்
கச்செய்வதுமான
युद्धं சண்டை
आसीत् நடந்தது.

यदा क्षयं गतं सर्वं तदा विष्णुमहाबलः । अमृतं सोऽहरत्तूर्णं मायामास्थाय मोहिनीम् ॥

यदा எப்பொழுது
सर्वं எல்லாம்
क्षयं நாசத்தை
गतं அடைந்ததோ,
तदा அப்பொழுது
महाबलः மஹாபலசாலியான
विष्णुः விஷ்ணுவானவர்,
तूर्णं சீக்கிரமாக

मोहिनी மயக்கிவிடும்படியான
मायां ஓர் ஆச்சர்யஸ்திரீயுரு
வத்தை
आस्थाय எடுத்துக்கொண்டு,
सः அவர்
अमृतं அமிருதத்தை
अहरत् கைப்பற்றிக்கொண்
டார்.

ये तदाऽभिमुखं विष्णुमक्षयं पुरुषोत्तमम् । संपिष्टास्ते तदा युद्धे विष्णुना प्रभविष्णुना ॥

तदा அப்பொழுது
अक्षयं அழிவற்றவரான
पुरुषोत्तमं (எல்லோரிலுமுயர்ந்த)
पुरुषोत्तमः புருஷோத்தமரான
विष्णुं விஷ்ணுவை,
अभिमुखं எதிர்த்துப்போரிடும்
நீதியில்
ये எவர்களோ,

ते அவர்கள்
तदा அப்பொழுதே
प्रभविष्णुना எக்காரியத்தையும்
முடிக்கவல்லவரான
विष्णुना விஷ்ணுவினாலேயே
युद्धे போரில்
संपिष्टाः நொறுக்கப்பட்டார்
கள்

அதிரைதாதுவா வீரா திதே: புதாநிநிநிநி. | தஸிந் திரே தாதுதே தீதேயாதிதயோதீதம் ||

தீதேயாதிதயோ: { திதபுத்திரர்களுக்கும்
அதிதிபுத்திரர்களுக்கும்
நடந்த
திரே பயங்கரமான
தஸிந் அந்த
தாதுதே பெரும்போரில்,
வீரா: துரர்களான

அதிதே: அதிதியின்
தாதுவா: புத்திரர்கள்,
திதே: திதியின்
புதாந் புத்திரர்களை
தூதர் மிகவும்
நிநிநிநி கொன்றார்கள்.

நிதய திதிபுதாஸ்து ராஜ்ய தாப்ய துந்நர்: | தாதுதே துதிதோ லோகாந் தர்பிததாந் தாதுதாந் ||

துந்நர்: தேவேந்திரன்,
திதிபுதாந் திதிபுத்திரர்களான
அதாரர்களை
நிதய தாதுதே, தாதுதே,
ராஜ்ய து தாதுதே,
தாப்ய து தாதுதே,

துதிதே: துதிதே,
தர்பிததாந் திதிபுத்திரர்களுடன்
தாதுதாந் தாதுதே,
தாதுதாந் தாதுதே,
தாதுதாந் தாதுதே,
தாதுதாந் தாதுதே,
தாதுதாந் தாதுதே,

இத்யாபி திரதாதுதே தாதுதே தாதுதே

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே

பட்வார்சி: சர்ப:—தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே || ௪௬ ||

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே || ௧ ||

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
திதிதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே || ௨ ||

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே

தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே
தாதுதே தாதுதே தாதுதே தாதுதே

साऽहं तपश्चरिष्यामि गर्भं मे दातुमर्हसि । बलवन्तं महेश्वासं स्थितिज्ञं समदर्शिनम् ॥
ईदृशं शक्रहन्तारं त्वमनुज्ञातुमर्हसि ॥ ३ ॥

சா அப்படி ஆசையுடைய
அஹ் நான்,
தப: தவம்
चरिष्यामि புரிகிறேன்.
मे எனக்கு
गर्भं கர்ப்பத்தை
दातुं அளிக்க
अर्हसि கடவீர்.
बलवन्तं வலிமையுடையவனாய்
महेश्वासं மஹா வில்லா வரியாய்,

स्थितिज्ञं நிலையுணர்வுடையவ
னாய்,
समदर्शिनं சரியான பராமர்ச
முடையவனான
ईदृशं இப்பேர்ப்பட்ட
शक्रहन्तारं இந்திரனைக்கொல்லு
பவனை
त्वं தேவரீர்
अनुज्ञातु அனுக்ரஹித்தருள
अर्हसि கடவீர் *.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा मारीचः काश्यपस्तदा । प्रत्युवाच महातेजा दितिं परमदुःखिताम् ॥

ததா அப்போது
महातेजा: மஹாதேஜஸ்ஸு
டைய
मारीचः மரீசிபுத்திரரான
काश्यपः காச்யபர்,
तस्या: அவளுடைய
तत् அந்த

वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு
परमदुःखितां மிகச்சோகமுற்றவ
ளான்
दितिं திதியைப்பார்த்து
प्रत्युवाच இவ்வாறு பதில்
மொழிந்தார்.

एवं भवतु भद्रं ते शुचिर्भव तपोधने । जनयिष्यसि पुत्रं त्वं शक्रहन्तारमाहवे ॥ ५ ॥

தபோநே தவமே செல்வமாய்க்
கொண்டவனே !
एवं இப்படியே
भवतु ஆகட்டும்.
ते உனக்கு
भद्रं சேஷமமுண்டாக்கும்.
त्वं நீ

आहवे யுத்தத்தில்
शक्रहन्तारं இந்திரனைக்கொல்லக்
கூடினவனான
पुत्रं பிள்ளையை
जनयिष्यसि பிறப்பாய்.
शुचि: சுசியாய்
भव நட.

पूर्णे वर्षसहस्रे तु शुचिर्यदि भविष्यसि । पुत्रं त्रैलोक्यभतारं मत्तस्त्वं जनयिष्यसि ॥ ६ ॥

வर्षसहस्रे ஆயிரம் வருஷம்
पूर्णे முழுவதையும்வரை
யில்
शुचि: तु தோஷம்ற்றவளாகவே
भविष्यसि இருப்பாயே
यदि ஆனால்,

त्वं நீ
मत्तः என்னிடத்தினின்றும்
त्रैलोक्यभतारं மூவுலகையும் நிர்வ
ஹிக்குமவனான
पुत्रं பிள்ளையை
जनयिष्यसि பெறுவாய்.

एवमुक्त्वा महातेजाः पाणिना स ममार्ज ताम् । तामालभ्य ततः स्वस्तीत्युक्त्वा स तपसे ययौ ॥

ச: அந்த
மஹாதேஜஸ்வீ,
ஏவ் இவ்விதம்
உந்வ சொல்லிவிட்டு
தா அவளை
பாणिனா தம் கையினால்
மமார்ஜ தடவிக்கொடுத்தார்.
தா அவளை

அலப்ய (அவ்விதம்) ஸ்பர்சித்
துவிட்டு,
தத: அதன்பேரில்
ஸ்வஸ்தி “சேஷம்முண்டாகுக”
ஐதி என்று
உக்தவா சொல்லிவிட்டு,
ச: அவர்
தபசே தவம்செய்வதற்காக
யயௌ சென்றுவிட்டார்.

गते तस्मिन्नश्रेष्ठ दितिः परमहर्षिता । कुशपुवनमासाद्य तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ ८ ॥

நரத்ரே மானிடர்களில்
தஸ்மிந் அவர் [முதல்வனே!
கதே வெளியேறினபின்,
ததி: திதிதேவீ,
பரமஹர்ஷிதா பரமஸந்தோஷம்
டைந்து,

குசபூவனம் குசப்பவனத்திற்கு
அசாடிய வந்துசேர்ந்து,
சுதாருணம் மிகவும் கடுமையுள்ள
தப: தவத்தை
தேபே செய்தான்.

तपस्तस्यां हि कुर्वन्त्यां परिचर्यां चकार ह । सहस्राक्षो नरश्रेष्ठ परया गुणसंपदा ॥ ९ ॥

தஸ்யா அவள்
தப: தவத்தை
குவன்யா ஹ புரிந்துகொண்டிருக்
கும்பொழுதே
நரத்ரே புருஷோத்தம!
சஹஸ்ராக்ஷ: ஆயிரக்கண்ணான
பரயா அத்யந்தம் [இந்தான்

குணசம்பதா { வணக்கம் முதலிய
நற்குணவிசேஷங்க
களுடன்
பரிசுரயா (அவளுக்கு) பணிவி
டையை
சகார ஹ செய்துகொண்டு வந்
தானின்றே!

अग्निं कुशान् काष्ठमपः फलं मूलं तथैव च । न्यवेदयत् सहस्राक्षो यच्चान्यदपि काङ्क्षितम् ॥

சஹஸ்ரா: தேவந்திரன்
அஹி நெருப்பையும்,
குசான் தற்பங்கலையும்,
காஸ்த் விறகையும்,
அப: ஜலத்தையும்,
பலம் பழத்தையும்
ததா எவ அப்படியே

மூலம் ச கிழங்கையும்,
அந்யத் வேறு
காங்க்ஸித் கோரப்பட்டது
யத் அபி எதுவோ அதையும்
ந்யவேதயத் கொண்டு வந்து ஸமர்
ப்பித்தான்.

एवमुक्त्वा दितिः शक्रं प्राप्ते मध्यं दिवाकरे । निद्रयाऽपहृता देवी पादौ कृत्वाऽथ शीर्षितः ॥

एवं இவ்விதமாக
 दितिः திதி
 देवी தேவீ,
 शक्रं இந்திரனைப்பார்த்து
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 दिवाकरे சூரியன்
 मध्यं ஆகாயநடுவில்

प्राप्ते अथ வந்ததுமே,
 निद्रया தூக்கத்தால்
 पादौ தன் இரு காலடிக
 शीर्षितः தலையில் படுப்படி
 कृत्वा வைத்துக்கொண்டு,
 अपहृता நினைவிழந்தான்.

दृष्ट्वा तामशुचिं शक्रः पादयोः कृतमूर्धजाम् । शिरःस्थाने कृतौ पादौ जहास च मुपोद च ॥

शिरःस्थाने தலையின்மீது
 पादौ காலடிகள்
 कृतौ வைக்கப்பட்டிருப்ப
 पादयोः கால்களில் [தையும்,
 कृतमूर्धजां தலைமயிர்ப்பட்டிக்
 கொண்டிருப்பதையும்

अशुचिं அசுசியாயிருக்கும்
 तां च அவளையும்
 दृष्ट्वा பார்த்து,
 शक्रः தேவேந்திரன்
 जहास பரிஹஸித்தான்.
 मुपोद च களிப்புமடைந்தான்.

तस्याः शरीरविवरं प्रविवेश पुरन्दरः । गर्भं च सप्तधा राम चिच्छेद परमात्मवान् ॥

राम “ஸ்ரீராம!
 परमात्मवान् மிக ஊக்கமுடையவ
 पुरन्दरः இந்திரன்,
 तस्याः அவளுடைய

शरीरविवरं உடம்பின் உள்புறத்
 प्रविवेश துளைமுத்தான். [திஸ்
 गर्भं च கர்ப்பத்தையும்
 सप्तधा ஏழு துண்டாக
 चिच्छेद துணித்துவிட்டான்.

भिद्यमानस्ततो गर्भौ वज्रेण शतपर्वणा । रुरोद सुस्वरं राम ततो दितिरबुध्यत ॥ १९ ॥

राम “ஸ்ரீராம!
 शतपर्वणा நூறு கூறுகளுடைய
 वज्रेण வஜ்ராயுதத்தால்
 भिद्यमानः பிளக்கப்பட்ட
 ततः உடனே
 गर्भौ கர்ப்பசிசுவானது

सुस्वरं நல்லசுரலுடன்
 रुरोद அழுதது.
 ततः அதின்பேரில்
 दितिः திதிதேவியும்
 अबुध्यत விழித்துக்கொண்
 டாள்.

मा रुदो मा रुदश्चेति गर्भं शक्रोऽभ्यभाषत । विभेद च महातेजा रुदन्तमपि वासवः ॥

शक्रः இந்திரன்,
 मा रुदः “அழாதே
 मा रुदः அழாதே”
 इति च எனறுமே
 गर्भं கர்ப்பசிசுவை பார்த்து
 अभ्यभाषत சொன்னான்.

च அகன்றியும்
 महातेजा: மிக்கவலிய நெஞ்ச
 वासवः அவ்விந்திரன், [இனை
 रुदन्तं अपि அழுதுகொண்டிருக்
 विभेद குமதையும்
 பிளந்தான்.

न हन्त्वयो न हन्त्वयो इत्येवं दितिरब्रवीत् । निष्पपात ततः शक्रो मातुर्वचनगौरवात् ॥

दितिः திதிதேவி
हन्त्वयः न “கொல்லப்படவேண்
டாம்,

हन्त्वयः न கொல்லப்படவேண்
इति என்று [டாம்”
एवं இப்படி
अब्रवीत् சொன்னார்.

ततः உடனே
शक्रः இந்திரன்
मातुः தாயின்
वचनगौरवात् சொல்லின்மீதுள்ள
निष्पपात மரியாதையாலே
வெளியில் குதித்து
விட்டான்.

प्राञ्जलिर्वज्रसहितो दितिं शक्रोऽभ्यभाषत । अशुचिर्देवि सुप्ताऽसि पादयोः कृतमूर्धजा ॥

शक्रः இந்திரன்
वज्रसहितः வஜ்ராயுதத்துடன்
கூடினவனாய்,
प्राञ्जलिः கைகுவித்துக்கொ
ண்டு,
दितिं திதிதேவியைப்பா
ர்க்குத்து

अभ्यभाषत (இவ்வாறு) விண்ணப்
பம் செய்தான்.
देवि அம்மா!
पादयोः பாதுகளின்மீது
कृतमूर्धजा தலையிர் படுமபடியாய்
வைத்துக்கொண்டு
अशुचिः (அதினால்) சுத்தியற்ற
सुप्ता असि தூங்கினீர். [வளாய்

तदन्तरमहं लब्ध्वा शक्रहन्तारमाहवे । अभिन्दं सप्तधा देवि तन्मे त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥ २३ ॥

तदन्तरं “அத்தவறுதலை
अहं நான்,
लब्ध्वा வியாஜமாய்ப் பிடித்
துக்கொண்டு,
देवि தேவியே!
आहवे போரில்
शक्रहन्तारं இந்திரனைக்கொல்ல
வென்றிருக்கிறவனை

सप्तधा ஏழு துண்டமாக
अभिन्दं துணித்து விட்டேன்.
मे என
तत् அக்காரியத்தை
त्वं தேவரீர்
क्षन्तु பொறுத்துக்கொள்ள
अर्हसि கடவீர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षट्त्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1496

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

विशालावृत्तान्तकथनम्—வீசாலாநகரத்தின் வரலாற்றைச் சொல்வது.

सप्तधा तु कृते गर्भे दितिः परमदुःखिता । सहस्राक्षं दुराधर्षं वाक्यं सा नुनयाऽब्रवीत् ॥

गर्भे கர்ப்பகிசு,
सप्तधा ஏழு துண்டாக
कृते तु செய்யப்பட்டதுமே,
दितिः திதிதேவி
परमदुःखिता மிகவும் மனம் நொந்
துபோய்,

दुराधर्षं எளிதில் எதிர்க்கப்பட
முடியாதவனான
सहस्राक्षं இந்திரனைப்பார்க்குத்து,
सा नुनया மனத்தணிவுடையவ
वाक्यं ஒரு வார்த்தை [ளாய்;
अब्रवीत् பின்வருமாறு
சொன்னார்.

மமாபராபாட்ரஹ்ஸ்யம் சஸதா விபலிக்ருத: | நாபராபாஸ்தி டேவேச தவாத்ர பலஸூதன || 2 ||

பலஸூதன	“பலனென்ற அஸுர னைகொன்ற	சஸதா	எழு துண்டமாய்
தேவேச	தேவராஜனே!	விபலிக்ருத:	பயன்றதாய்விட் டது.
அயம்	இந்த	அத	இந்த விஷயத்தில்
சர்த்:	கர்ப்பம்	தவ	உன்னிடம்
சஸ	என்னுடைய	அபராப:	சூற்றமொன்றும்
அபராபாத்	சூற்றத்தாலே	ந அஸ்தி	இல்லை.

பிரியம் த்வக்ருதமிச்சாமி மம சர்த்விபர்யயே | மரூதா சஸ சஸ்தானா ச்யானபாலா பவந்விமே || 3 ||

சஸ	“என் கர்ப்பத்திற்கு உண்	இமே	இவைகள் (இக்கர்ப்ப த்தூண்டுகள்)
சர்த்விபர்யயே	{ டான இந்தக்கெடுதி யிலுமே,	சஸ	எழுவர்களும்,
பிரியம்	ஓர் நன்மை	சஸ்தானா	எழு
த்வக்ருதம்	உன்னால் செய்யப்படு வதை	மரூதா	மருத்துக்களுடைய
இச்சாமி	வேண்டுகிறேன்.	ச்யானபாலா:	பதவிபரிபாலகதேவ தைகளாய்,
		பவந்து	ஆகட்டும்.

வாதஸ்கந்யா இமே சஸ சரந்து திவி புத்ரகா: | மரூதா இதி விஸ்யாநா திவ்யரூபா மமாஸ்த்மஜா: ||

இமே	“இந்த	மரூதா:	மருத்துக்கள்
சஸ	என்	இதி	என்று
அஸ்த்மஜா:	சரீரத்திலிருந்துண்	விஸ்யாநா:	பாஸித்தியடைந்தவர் களாய்,
புத்ரகா:	பிள்ளைகள் [டான	திவ்யரூபா:	தேவதாருபிகளாய்,
வாதஸ்கந்யா:	வாயுக்களுக்கு அதிஷ் டானங்களாய்	திவி	தேவலோகத்தில்
சஸ	ஸப்த	சரந்து	சஞ்சரிக்கட்டும்.

ப்ரஹ்லாக் சரத்வேக இந்ரலாக் ததாஸ்பர: | திவி வாயுரதி ஸ்யாதஸ்தூதீயோஸ்பி மஹாயஸா: ||

புக்:	“ஒருவன்	திவி	ஸ்வர்கத்தில்
ப்ரஹ்லாக்	ப்ரம்மலோகத்தில்	வாயு:	‘வாயு’
சரது	சஞ்சரிக்கட்டும்.	இதி	என்ற
அபர:	மற்றொருவன்	ஸ்யாத:	பெயருடன்
இந்ரலாக்	இந்திரலோகத்தில்	மஹாயஸா:	பெரும்புகழுடன்
ததா	அப்படியே சஞ்சரிக்க	அபி	அப்படியே சஞ்சரிக்க கட்டும்.
தூதீய:	மூன்றாமவன் [ட்டும்.		

कुशाश्वः सहदेवस्य पुत्रः परमधार्मिकः । कुशाश्वस्य महातेजाः सोमदत्तः प्रतापवान् ॥

सहदेवस्य “ஸஹதேவனுக்கு
புல: பிள்ளை
परमधार्मिकः பாமதார்பிகனா
कुशाश्वः குசாச்வன்.

कुशाश्वस्य குசாச்வனுக்கு
महतेजा: மிக தேஜஸ்வியாய்
प्रतापवान् கீர்த்திமானா
सोमदत्तः ஸோமதத்தன்.

सोमदत्तस्य पुत्रस्तु ककुत्स्थ इति विश्रुतः ॥ १६ ॥

सोमदत्तस्य “ஸோமதத்தனுடைய
पुत्रः तु பிள்ளையோவெனில்

ककुत्स्थः ககுத்தஸ்தன்
इति என்று,
विश्रुतः சொல்லப்பட்டவன்.

तस्य पुत्रो महातेजाः संप्रत्येष पुरीमिमाम् । आवसत्यमरप्रख्यः सुमतिर्नाम दुर्जयः ॥

तस्य “அவனுடைய
पुल: பிள்ளையாகிற
सुमति: சுமதி
नाम என்பவன்,
महातेजा: மிகவும்தேஜஸ்வியாய்,
अमरप्रख्य: தேவதைகளுக்கு
ஸமானனாய்,

दुर्जयः தோல்வியடையாதவ
னாய்,
इमां இந்த
पुरीं நகரத்தில்
संप्रति இப்பொழுது
एषः இதோ இங்கே
आवसति வாஸம்செய்கிறான்.

इक्ष्वाकोस्तु प्रसादेन सर्वे वैशालिका नृपाः । दीर्घायुषो महात्मानो वीर्यवन्तः सुधार्मिकाः॥

इक्ष्वाको: “இக்ஷ்வாகுஷின்
प्रसादेन तु அனுக்ரஹத்தாலேயே,
वैशालिका: விசாலநகரத்திய
नृपा: அரசர்கள்
सर्वे எல்லோரும்

दीर्घायुषः வெகுகாலம் வாழ்ந்
தவர்கள்.
महात्मानः மஹா த்மாக்கள்.
वीर्यवन्तः வீரயமுடையவர்கள்.
सुधार्मिका: நல்ல தர்மசீலர்கள்.

इहाद्य रजनीं राम सुखं वत्स्यामहे वयम् । श्वः प्रभाते नरश्रेष्ठ जनकं द्रष्टुमर्हसि ॥ १९ ॥

राम “ஸ்ரீராம!
वयं நாம்
अद्य இன்றைக்கு
रजनीं இரவில்,
इह इங்கே
सुखं சுகமாய்

वत्स्यामहे தங்குவோம்.
नरश्रेष्ठ புருஷோத்தம!
श्वः நானே
प्रभाते காலையில்
जनकं ஜனகமஹாராஜாவை
द्रष्टुमर्हसि பார்க்கக்கடவாய்.”

सुमतिस्तु महातेजा विश्वामित्रमुपागतम् । श्रुत्वा नरवरश्रेष्ठः प्रत्युद्वेच्छन्महायशः ॥ २० ॥

पूजां च परमां कृत्वा सोपाध्यायः सवान्धवः । प्राञ्जलिः कुशलं पृष्ट्वा विश्वामित्रप्रथाब्रवीत् ॥

மகாதேஜா:	மகா தேஜஸ்விபாய்,	சவாந்வவ:	பந்துக்களுடனும்
நரவர்ஷெப:	மனிதர்களுள் மிகவும்		சேர்ந்துகொண்டு,
	சீரேஷ்டனாய்,	பரமம்	உயர்ந்த
மஹாபாசா:	பெரும் புகழ்நுமான	பூவா்	மரியாதையையும்
சுமதி: து	ஸுமதி மகாராஜனும்,	கூவா	செய்து.
விசுவாமித்	விசுவாமித்திரரை	விசுவாமித்	விசுவாமித்திரரைப்
பாபாந்	கிட்டவந்திருப்பவ	பாபாந்	பார்த்து
பூவா	கேழ்வையுற்று, [ராக	பாபாந்	கைகூப்பிக்கொண்டு
புருஷா	எதிர்கொள்வானாய்	பாபாந்	சேஷமம்
சுபாபாபா:	புரோகிதர்களுடனும்,	பாபாந்	விசாரித்து,
		பாபாந்	அதன்மேல்
		பாபாந்	இவ்வாறு சொன்னான்.

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे विषयं मुनिः । संप्राप्तो दर्शनं चैव नास्ति धन्यतरो मया ॥

சுனி:	“ மஹர்ஷியாகிற	தனய:	கிருதார்த்தனை
	தேவரீர்,	அஸ்மி	இருக்கிறேன்.
யச்ய	எந்த	அநுசுஹித:	அனுசுஹம்பெற்றவ
மே	என்னுடைய		னாய்
விஷயம்	இருப்பிடத்திற்கும்,	அஸ்மி	இருக்கிறேன்.
தர்சனம் ச எவ	கண்முன்னிலையிலும்,	மயா	என்னைக்காட்டிலும்
சம்பாப:	வரும்படி ஆச்சுதோ,	தனயதர:	அதிக பாக்கியசாலி
	அப்படிப்பட்ட நான்,	ந அஸ்தி	கிடையாது”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1518

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || ४८ ||

अहल्याशापः—அஹல்யயின் சாபம்.

पृष्ट्वा तु कुशलं तत्र परस्परसमागमे । कथान्ते सुमतिर्वाक्यं व्याजहार महामुनिस् ॥ १ ॥

தவ	அங்கே	சுமதி:	ஸுமதிராஜன்
பரஸ்பரஸமாமை து	ஒருவரையொருவர்	மஹாசுநி	மஹர்ஷியை பார்த்து,
	ஸந்தித்துமேயே	வாக்யம்	ஒரு வார்த்தையை
குசலம்	யோகசேஷமத்தை	வ்யாஜஹர்	பின்வருமாறு
புஷ்டா	விசாரித்து,		சொன்னார்.
கதான்தே	ஸம்பாஷணத்தின்		
	முடிவில்		

इमौ कुमारौ भद्रं ते देवतुल्यपराक्रमौ । गजसिंहगती वीरौ शार्दूलवृषभोपमौ ॥ २ ॥
 पद्मपत्रविशालाक्षौ खड्गतूणीधनुर्धरौ । अश्विनाविव रूपेण समुपस्थितयौवनौ ॥ ३ ॥
 यदृच्छयैव गां प्राप्तौ देवलोकादिवामरौ । कथं पदभ्यामिह प्राप्तौ किमर्थं कस्य वा मुने ॥
 भूषयन्ताविमं देशं चन्द्रसूर्याविवाम्बरम् । परस्परस्य सदृशौ प्रमाणेद्भितचेष्टितैः ॥ ५ ॥

देवतुल्य- } “ஸ்ரீமன் நாராயணக் கட
 பராக்ரமௌ } வள்போல் ஆண்மை
 யுற்றவர்களும்,
 गजसिंहगती { யானைபோலும் சிங்கம்
 { போலும் நடைஅழ
 { குடையவர்களும்,
 शार्दूल- } வேங்கைப்புலியையும்
 वृषभोपमौ } காணையையும்போன்ற
 वीरौ } திடகாத்திரமுடைய
 { வரும்
 पद्मपत्र- } தாமரை இதழ்போல்
 विशालाक्षौ } படர்ந்த கண்களையு
 { டையவர்களும்,
 खड्गतूणी- } கத்தி, அம்பராத்தூ
 धनुर्धरौ } ணி, வில் இவைகளை
 { தரித்தவர்களும்,
 रूपेण } அழகால்
 अश्विनौ इव } அச்வினீதேவதை
 { களைபோல்
 समुपस्थितयौवनौ } யௌவனபருவத்தை
 { அடைந்திருக்கும்,
 कुमारौ } ராஜபுத்திரர்கள்
 देवलोकात् } ஸவர்க்கத்தினின்றும்
 यदृच्छया } நிர்நிமித்தமாகவே உ
 एव } லகத்தாரின் பாக்கிய
 { விசேஷத்தாலேயே

गां } பூமியை
 प्राप्तौ } எழுந்தருளியிருக்கும்
 अमरौ } தேவதைகள்
 इव } போன்றவர்களும்,
 अम्बरं } ஆகாயத்தை
 चन्द्रसूर्या } சந்திரனும்ஸூர்யனும்
 इव } எப்படியோஅப்படியே
 इमं } இந்த
 देशं } இடத்தை
 भूषयन्तौ } ஒளிவீசச்செய்கிறவர்
 { களும்,
 प्रमाणेद्भितचेष्टितैः { ஆகிருதி, ஜாடை,
 { நடை, உடை, பாவ
 { ணைகள் இவைகளால்
 परस्परस्य } ஒருவருக்கொருவர்
 सदृशौ } இணையாயிருக்கிறவர்
 इमौ } இவர்கள் [களுமான
 कथं } எப்படி
 पदभ्यां } கால்நடையாய்
 इह } இங்கு
 प्राप्तौ } வந்தனர் ?
 मुने } ரிஷியே !
 किमर्थं } எதர்க்காக ?
 कस्य वा } யார்க்காகவோ ?
 भद्रं ते } மனமிசைந்தருள்வீ
 { ராக.

किमर्थं च नरश्रेष्ठौ सम्प्राप्तौ दुर्गमे पथि । वरायुधधरौ वीरौ श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ ६ ॥

वीरौ } “சூரர்களான
 नरश्रेष्ठौ } இப்புருஷோத்தமர்
 { கள்,
 किमर्थं च } எதற்காகத்தான்
 दुर्गमे } எளிதில் செல்லுதற்
 पथि } மார்க்கத்தில் [கரிய

वरायुधधरौ } உயர்ந்த ஆயுதங்களை
 { தரித்துக்கொண்டு
 सम्प्राप्तौ } வந்திருக்கிறார்கள் ?
 तत्त्वतः } உள்ளபடி
 श्रोतुं } அறிய
 इच्छामि } விரும்புகிறேன்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा यथावृत्तं न्यवेदयत् । अयोध्याधिपते: पुत्रौ राज्ञो दशरथस्य हि ॥
मम यज्ञसमाप्त्यर्थमागतौ रामलक्ष्मणौ ॥ ७ ॥

तस्य अव்வரசனுடைய
तत् वचनं अव்வார்த்தையை
श्रुत्वा செவியுற்று,
यथावृत्तं நடந்தபடி
न्यवेदयत् தெரிவித்தார்.
रामलक्ष्मणौ { “ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணன்
என்னும் பெயருடையவர்களாய்

अयोध्याधिपते: அயோத்தியாதிபதி
दशरथस्य தசரத [யான
राज्ञः சக்கரவர்த்தியினுடைய
पुत्रौ हि புதல்வர்களைப்பா!
मम என்
यज्ञसमाप्त्यर्थं யாகத்தை முடித்து வைப்பதற்காக
आगतौ வந்தார்கள்.

सिद्धाश्रममनुप्राप्य राक्षसानभिहत्य च । इमं देशमनुप्राप्तौ वीरौ दशरथात्मजौ ॥ ८ ॥

दशरथात्मजौ “தசரத புதல்வர்களான
वीरौ இவ் வீரர்கள்
सिद्धाश्रमं ஸித்தாசுரமத்திற்கு
अनुप्राप्य வந்துசேர்ந்து,
राक्षसान् च ராக்ஷஸர்களையும்

अभिहत्य நாசம்செய்துவிட்டு,
इमं இந்த
देशं இடத்திற்கு
अनुप्राप्तौ வந்துசேர்ந்திருக்கிறார்கள்.”

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा राजा परमहर्षितः । अतिथी परमौ प्राप्तौ पुत्रौ दशरथस्य तौ ॥
पूजयामास विधिवत् सत्काराहौ महाबलौ ॥ ९ ॥

राजा அவ்வரசன்,
विश्वामित्रवचः விசுவாமித்திரர் சொன்னதை
श्रुत्वा கேட்டு,
परमहर्षितः மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்து,
दशरथस्य தசரதசக்கரவர்த்தி
पुत्रौ புத்திரர்களாய், [யின்
महाबलौ அதிபலசாலிகளாய்,

सत्काराहौ பூஜிக்கப்படத்தகுந்தவர்களான,
तौ அவ்விரண்டு
परमौ உத்தமர்களான
अतिथी அதிதிகள்
प्राप्तौ கிடைத்திருப்பதைப் பார்த்து,
विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி
पूजयामास பூஜித்தான்.

ततः परमसत्कारं सुमतेः प्राप्य राघवौ । उष्य तत्र निशामेकां जग्मुर्भिथिलां ततः ॥

सुमतेः ஸுமதிராஜனுடைய
परमसत्कारं உத்தமமான பூஜையை
प्राप्य அங்கீகரித்து,
राघवौ ராமலக்ஷ்மணர்கள்,
ततः பிறகு
तत्र அங்கு

एकं ஒரு
निशां இரவு
उष्य தங்கி,
ततः அதன்பின்
भिथिलां மிதிலைக்கு
जग्मुः புறப்பட்டும்
போனார்கள்.

तां हृष्टा मुनयः सर्वे जनकस्य पुरीं शुभाम् । साधु साध्विति शंसन्तो मिथिलां समपूजयन् ॥

मुनयः	ரிஷிகள்	साधु	‘என்ன அழகு’
सर्वे	எல்லோரும்,	साधु	‘என்ன அழகு’
जनकस्य	ஜனகருடைய	इति	என்று
तां	அந்த	मिथिलां	மிதிலையை
शुभां	அழகிய	शंसन्तः	புகழ்ந்து,
पुरीं	நகரியை	समपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.
हृष्टा	பார்த்து,		

मिथिलोपवने तत्र आश्रमं दृश्य राघवः । पुराणं निर्जनं रम्यं पप्रच्छ मुनिपुङ्गवम् ॥१२॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்,	रम्यं	(ஆரீனும) அழகிய
मिथिलोपवने	மிதிலையைச் சேர்ந்த		தான
तत्र	அங்கு [சோலையான	आश्रमं	ஆசிரமத்தை
पुराणं	பழையுடையதாய்,	दृश्य	கண்டு,
निर्जनं	மனிதரொருவரு	मुनिपुङ्गवं	முனிச்சேஷ்டரைப்
	மின்றி	पप्रच्छ	கேட்டார். [பார்த்து

श्रीमदाश्रमसङ्काशं किं न्विदं मुनिवर्जितम् । श्रोतुमिच्छामि भगवन् कस्यायं पूर्व आश्रमः ॥

भगवन्	“பகவானே !	अयं	இது
श्रीमत्	சோபையுடையதாய்,	पूर्वः	முன்
आश्रमसङ्काशं	ஆசிரமம்போன்றதாய்,	कस्य	யாருடைய
मुनिवर्जितं	முனிகளின் குடியிருப்	आश्रमः	ஆசிரமம்?
इदं	இது [பற்றதான	श्रोतुं	கேட்க
किं तु	என்னதோ ?	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.”

तच्छ्रुत्वा राघवेणोक्तं वाक्यं वाक्यविशारदः । प्रत्युवाच महातेजा विश्वामित्रो महासुनिः ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்ஸை	उक्तं	சொல்லப்பட்ட
	யுடையவராய்,	तत्	அந்த
वाक्यविशारदः	சொல் வலிமையுடைய	वाक्यं	வார்த்தையை
विश्वामित्रः	விச்வாமித்தி. [வரான	श्रुत्वा	கேட்டு,
महासुनिः	மஹர்ஷி	प्रत्युवाच	மறுமொழி
राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்		அளித்தார்.

हन्त ते कथयिष्यामि शृणु तत्त्वेन राघव । यस्यैतदाश्रमपदं शप्तं कोपान्महात्मना ॥ १५॥

हन्त	“நல்லது !	कोपात्	கோபத்தால்
राघव	ஸ்ரீராகவ !	शप्तं	சாபத்துக்குள்ளான
एतत्	இந்த	ते	உனக்கு [து என்பதை
आश्रमपदं	ஆசிரமஸ்தானம்	तत्त्वेन	நடந்தபடி
यस्य	யாருடையது	कथयिष्यामि	சொல்லுகிறேன்.
महात्मना	எந்த மகாத்மா வாலே	शृणु	கேள்.

गौतमस्य नरश्रेष्ठ पूर्वमासीन्महात्मनः । आश्रमो दिव्यसङ्काशः सुरैरपि सुपूजितः ॥ १६ ॥

नरश्रेष्ठ	“உத்தமனே !	सुपूजितः	நன்றாய் கொளவிக்கப்
पूर्व	முன்காலத்தில்		பட்டதாய்,
दिव्यसङ्काशः	தேவலோகத்தியது	महात्मनः	மகாத்மாவான
	போன்றதாய்	गौतमस्य	கொதமருடைய
सुरैः अपि	தேவர்களாலேயும்,	आश्रमः	ஆசிரமமாய்
		आसीत्	இருந்தது.

स चेह तप आतिष्ठदहल्यासहितः पुरा । वर्षपूगाननेकांश्च राजपुत्र महायशः ॥ १७ ॥

महायशः	“பெரும் புகழுடைய	अनेकान्	வெகு
राजपुत्र	ராஜகுமார !	वर्षपूगान् च	ஸம்வத்ஸரகாலங்க
सः	அவர்		ளாகவே
अहल्यासहितः	அஹல்யையுடன்	इह च	இங்கேயே
	கூடினவராய்	तपः	தவம்
पुरा	முன்	आतिष्ठत्	புரிந்தார்.

कदाचिद्विसे राम ततो दूरं गते मुनौ । तस्यान्तरं विदित्वा तु सहस्राक्षः शचीपतिः ॥
मुनिवेषधरोऽहल्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥ १८ ॥

राम	“ஸ்ரீராம !	विदित्वा तु	அறிந்துகொண்டே,
कदाचित्	ஒரானொரு	सहस्राक्षः	ஸஹஸ்ராக்ஷனாகிற
दिवसे	தினத்தில்	शचीपतिः	இந்திராணியல்லபன்,
ततः	அங்கிருந்து	मुनिवेषधरः	கொதமரிஷிவேஷம்
दूरं	தூரமாக		தரித்தவனாய்,
मुनौ	ரிஷி	अहल्यां	அஹல்யையை
गते	போயிருக்கும்போது,	इदं	இவ்வாறு [பார்த்து
तस्य	அதின்	वचनं	ஒருமொழியை
अन्तरं	அவகாசத்தை	अब्रवीत्	சொன்னான்.

ऋतुकालं प्रतीक्षन्ते नार्थिनः सुसमाहिते । सङ्गमं त्वहमिच्छामि त्वया सह सुमध्यमे ॥

सुसमाहिते	“நன்றாயமைந்தவனே !	न	மாட்டார்கள்.
अर्थिनः	(காமத்தால் கலவியில்)	अहं तु	நானே,
	ஆசையுடையவர்கள்,	सुमध्यमे	இடையழகி !
ऋतुकालं	ருதுஸ்ஸநாமான	त्वया सह	உன்னுடன்
	ஸமயத்தை	सङ्गमं	கலவியை
प्रतीक्षन्ते	எதிர்பார்த்துக்கொண்	इच्छामि	(பெற) ஆசைப்படுகி
	டிருக்க		றேன்’.

मुनिवेषं सहस्राक्षं विज्ञाय रघुनन्दन । मर्ति चकार दुर्मेधा देवराजकुतूहलात् ॥ २० ॥

ரஹுநந்ந
முநிவெ
சஹ்ஸாக்ஷ
விஜ்ஞாய
“ஸ்ரீராகுநந்தன!
கௌதமவேஷ்டம்,
பூண்டவனை
இந்திரனென்று
அறிந்தே,

दुर्मेधाः
देवराजकुतूहलात्
मर्ति
चकार
அந்ததுர்ப்புத்தி
தேவர்களுக்கெல்லா
மரசு என்கிற உத்
ஸாஹந்தால்
மனம்
இசைந்தாள்.

अथाब्रवीत् सुरश्रेष्ठं कृतार्थेनान्तरात्मना । कृतार्थाऽस्मि सुरश्रेष्ठ गच्छ शीघ्रमितः प्रभो ॥

அத
கூதார்தேந
அந்நராத்மநா
சுரश्रेष्ठ
அவ்ரவீத்
சுரश्रेष्ठ
“பிறகு,
ஸந்தோஷமடைந்த
உள்ளத்துடன்
தேவராஜனைப்பா
மொழிந்தாள். [ர்த்து
“தேவர்களுக்கிறைவ!

कृतार्था
अस्मि
प्रभो
इतः
शीघ्रं
गच्छ
தன்மைய
ஆகிறேன்.
பிரபுவே!
இங்கிருந்து
சீக்கிரமாய்
போய்விடுக.

आत्मानं मां च देवेश सर्वदा रक्ष मानद । इन्द्रस्तु प्रहसन् वाक्यमहल्यामिदमब्रवीत् ॥

தேவ
ஆத்மான்
மா்
சர்வதா
மானத்
“தேவராஜ!
உம்மையும்
என்னையும்
எப்பொழுதும்
மானத்தை காப்ப
வரே!
{ (உள்ளதுவெளிப்படா
மல்) காத்துக்கொள்
வீராக’

इन्द्रः तु
प्रहसन्
अहल्यां
इदं
वाक्यं
अब्रवीत्
இந்திரனும்,
சிரித்துக்கொண்டே
அஹல்யையைப்
பார்த்து
இவ்வாறு
மறுமொழியை
சொன்னான்.

परितुष्टोऽस्मि सुश्रोणि गमिष्यामि यथाऽऽगतम् ॥ २३ ॥

சுசுரோணி
பரிதுஸ்த:
“அழகிய ஜகனமு
டையாய்!
திருப்தியடைந்தவனாக

अस्मि
यथाऽऽगतं
गमिष्यामि
ஆகிறேன்.
வந்தவழிப்படியே
திரும்பிவிடுவேன்.”

एवं सङ्गम्य तु तया निश्चक्रामोटजात्ततः । स संभ्रमाच्चरन् राम शङ्कितो गौतमं प्रति ॥

எவ்
தயா
சங்மய
தத:
ராம
கௌதமம்
“இவ்விதமாகவே
அவளுடன்
கலவிசெய்துவிட்டு,
அதற்குமேல்
ஸ்ரீராம!
கௌதமரிடம்

शङ्कितः
सः
संभ्रमात्
त्वरन्
उटजात्
निश्चक्राम
பயமுடையவனும்,
அவன்
பரபரப்புடன்
வேகநடையுடைய
வனும்,
ஆச்சரமத்தினின்றும்
விவளிக்கின்றபிணை.

गौतमं स ददर्शार्थं प्रविशन्तं महामुनिम् । देवदानवदुर्धर्षं तपोबलसमन्वितम् ॥ २५ ॥

अथ	“உடனே	தपोவலசமன்வितம்	தவவலிமையுடைய
सः	அவன்,	गौतमं	கௌதம [வரான
	{ தேவர்களா லும்	महामुनिं	மஹர்ஷியை
देवदानवदुर्धर्षं	{ அஸ-ரர்களா லும், த	प्रविशन्तं	ப்ரவேசிப்பவராக
	{ கையமுடியாதவராய்	ददर्श	கண்டான்.

तीर्थोदकपरिक्षिप्तं दीप्यमानमिवानलम् । भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गसुमापतिमिवापरम् ॥ २६ ॥

शिवभक्तं महात्मानं सर्वतत्त्वार्थवेदिनम् । गृहीतसमिधं राम सकुशं मुनिपुङ्गवम् ॥ २७ ॥

दृष्ट्वा सुरपतिस्त्रस्तो विषण्णवदनोऽभवत् ॥ २८ ॥

तीर्थोदकपरिक्षिप्तं	“சுத்தஜலஸ்நானத்தால்	सर्वतत्त्वार्थ-}	ஸகல உண்மைப்பொ
	நனைக்கப்பட்டவராய்,	वेदिनं }	ருள்களையும் அறிந்
अनलं इव	அக்னியைப்போல்		தவராய்,
दीप्यमानं	ஜ்வலிப்பவராய்,	गृहीत-}	ஸமித் துக்களை சேக
भस्मोद्धूलित-	பஸ்மத்தால் பூசப்பட்	समिधं }	ரித்துக்கொண்டு
सर्वाङ्ग	டஸகல அவயவங்		வந்தவராய்
	களுடன்	सकुशं	தற்பங்களை யுடையவ
अपरं	மற்றோர்	मुनिपुङ्गवं	உத்தமரிஷியை [ரான
उमापतिं इव	உமாபதிபோன்றவ	राम	ஸ்ரீராம!
	ராய்,	दृष्ट्वा	பார்த்ததுமே,
शिवभक्तं	சிவபக்தராய்,	सुरपतिः	தேவராஜன்
महात्मानं	விசேஷமஹிமையுடை	हस्तः	நடுங்கி,
	யவராய்,	विषण्णवदनः	முகம் விழுந்தவனாய்,
		अभवत्	அனான்.

अथ दृष्ट्वा सहस्राक्षं मुनिवेषधरं मुनिः । दृष्ट्वत्तं वृत्तसम्पन्नो रोषाद्वचनमब्रवीत् ॥ २९ ॥

वृत्तसंपन्नः	“நன்னடக்கையில்	सहस्राक्षं	ஆயிரக்கண்ணனை
	சிறந்தவரான	दृष्ट्वा	பார்த்து,
मुनिः	ரிஷி,	अथ	உடனே
मुनिवेषधरं	ரிஷிவேஷம் போட்டி	रोषात्	கோபாவேசத்தால்
	ருக்கும்	वचनं	மொழியை
दृष्ट्वत्तं	கெட்ட நடவடிக்கை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி
	யுடையவனான		ந்தார்.

मम रूपं समास्थाय कृतवानसि दुर्मते । अकर्तव्यमिदं तस्माद्विफलस्त्वं भविष्यसि ॥ ३० ॥

दुर्मते	“புத்திகெட்டவனே!	कृतवान्	செய்து
मम	என்	असि	இருக்கிறாய்.
रूपं	உருவம்	तस्मात्	ஆகையால்
समास्थाय	எடுத்து,	त्वं	நீ [தவனாய்
अकर्तव्यं	செய்யத்தகாத	विफलः	விருஷணங்களொழிந்
इदं	இதை	भविष्यसि	ஆகக்கடவாய்.

एवमुक्त्वा महातेजा गौतमो दुष्टचारिणीम् । इममाश्रममुत्सृज्य सिद्धचारणसेविते ॥
हिमवच्छिखरे रम्ये तपस्तेपे महातपाः ॥ ३६ ॥

महातेजा: “மஹாவர்ச்சஸ்விபா
गौतमः கௌதமர், [ன
दुष्टचारिणीं கெடுநடையுடைய
அவளைப்பார்த்து
एवं இவ்விதம்
उत्तवा சொல்லிவிட்டு,
इमं இந்த
आश्रमं ஆசிரமத்தை
उत्सृज्य விட்டுவிட்டு,

सिद्धचारणसेविते { வித்தர்களும் சாரணர்
களும் தங்கும்படி-
யான
रम्ये அழகிய
हिमवच्छिखरे ஹிமயமலை உச்சியில்
महातपाः பெருந்தவம் புரியத்த
குமவர்
तपः தவம்
तेपे செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1554

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४९ ॥

अहल्याशापमोक्षः—அஹல்யாசாபமோக்ஷம்.

अफलस्तु ततः शक्रो देवानग्निपुरोगमान् । अब्रवीच्चूस्तवदनः सर्षिसङ्घान् सचारणान् ॥

अफलः तु “விருஷண ஹீனனான
शक्रः இந்திரன்
ततः तु உடனேயே
सर्षिसङ्घान् ரிஷிக்கட்டங்களுடன்
கூடியும்,
सचारणान् சாரணர்களுடன்
கூடியும்,

अग्निपुरोगमान् அக்னியை முன்னிட்
டவர்களுமான
देवान् தேவர்களைப்பார்த்து
वस्तवदनः நடுக்கமடைந்த முகத்
தோடுகூடினவனுய்
अब्रवीत् (ஒருவார்த்தை)
சொன்னான்.

कुर्वता तपसो विघ्नं गौतमस्य महात्मनः । क्रोधमुत्पाद्य हि मया सुरकार्यमिदं कृतम् ॥२॥

महात्मनः “‘மஹாத்மாவான
गौतमस्य கௌதமருக்கு
क्रोधं க்ரோதத்தை
उत्पाद्य விளைவித்து,
तपसः தவத்திற்கு

विघ्नं இடையூறு
कुर्वता உண்டாக்கும்,
मया என்னாலே
कृतं செய்யப்பட்ட
इदं இந்த கார்யம்
सुरकार्यं हि தேவர்களின் கார்யமே.

अफलोऽस्मि कृतस्तेन क्रोधात् सा च निराकृता । शापमोक्षेण महता तपोऽस्यापहृतं मया ॥

तेन “‘அவரால்,
क्रोधात् கோபத்தினால்
अफलः விருஷணமற்றவனாய்,
कृतः अस्मि செய்யப்பட்டேன்.
सा च அவளும்
निराकृता சபிக்கப்பட்டாள்.

महता மிகப்பெரிய
शापमोक्षेण சாபத்தை இடச்செய்
मया என்னால் [ததால்
अस्य இவருடைய
तपः தவமானது
अपहृतम् அபஹரிக்கப்பட்டது.

तन्मां सुरवराः सर्वे सर्षिसङ्घाः सचारणाः । सुरकार्यकरं यूयं सफलं कर्तुमर्हथ ॥ ४ ॥

तत् “ஆகையால்
 सर्षिसङ्घाः ரிஷிக்கூட்டங்களுடன்
 கூடிய,
 सचारणाः சாரணர்களுடன்
 கூடிய,
 सुरवराः தேவச்சேஷ்டர்களான
 यूयं நீங்கள்

सर्वे எல்லோரும்,
 सुरकार्यकरं தேவர்களுக்காக
 வேண்டியதைச்செய்து
 मां என்னை
 सफलं விருஷணமுடையவ
 कर्तुं செய்ய [னுக
 अर्हथ கடவீர்கள்.]

शतक्रतोर्वचः श्रुत्वा देवाः साग्निपुरोगमाः । पितृदेवानुपेत्याहुः सह सर्वैर्मरुद्गणैः ॥ ५ ॥

शतक्रतोः “இந்திரனுடைய
 वचः இவ்வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 साग्निपुरोगमाः அக்னி முதலிய
 देवाः தேவர்கள்,
 सर्वैः எல்லா

मरुद्गणैः மருத்துக்களின் கூட்
 டங்களுடன்
 सह ஒன்றிகூடிச்சேர்ந்து,
 पितृदेवान् பிதிருதேவதைகளை
 उपेत्य கிட்டி,
 आहुः விண்ணப்பம் செய்
 தார்கள்.

पुराऽविचार्य मोहेन ऋषिपत्नीं शतक्रतुः । धर्षयित्वा मुनेश्शापात्तत्रैव विफलः कृतः ॥ ६ ॥

शतक्रतुः “இந்திரன்,
 पुरा முன்னதாக
 अविचार्य ஆலோசனைசெய்யா
 मोहेन மோஹத்தாலே [மல்,
 ऋषिपत्नीं மஹர்ஷியின் மனை
 வியை

धर्षयित्वा புணர்ந்துவிட்டு,
 मुनेः ரிஷியின்
 शापात् சாபத்தாலே
 तत्र एव அங்கேயே
 विफलः விருஷணஹீனராக
 कृतः செய்யப்பட்டார்.

अयं मेषः सवृषणः शक्रो ह्यवृषणः कृतः । मेषस्य वृषणौ गृह्य शक्रायाशु प्रयच्छत ॥ ७ ॥

अयं “இந்த
 मेषः ஆட்டுக்கடர்
 सवृषणः விருஷணமுடையதா
 यिरुக்கிறது.
 शक्रः हि இந்திரனே,
 अवृषणः விருஷணமற்றவராக
 कृतः செய்யப்பட்டார். [ய
 मेषस्य ஆட்டுக்கடாவினுடை

वृषणौ விருஷணங்களிரண்
 दையும்
 गृह्य பறித்தெடுத்து,
 शक्राय இந்திரனுக்கு
 आशु சீக்கிரமாக
 प्रयच्छत கொடுத்தமைத்து
 விடக்கடவீர்கள்.

अफलस्तु कृतो मेषः परां तुष्टिं प्रदास्यति

॥ ८ ॥

अफलः விருஷணஹீனமாய்
 कृतः செய்யப்படும்
 मेषः तु ஆட்டுக்கடாவோ,

परां மகத்தான
 तुष्टिं திருப்தியை
 प्रदास्यति கொடுக்கப்போகிறது.

भवतां हर्षणार्थं च ये च दास्यन्ति मानवाः ॥ ९ ॥

भवतां “தேவரீர்களுடைய
 हर्षणार्थं च ஸந்துஷ்டிக்காகவே
 ये எந்த

मानवाः மனிதர்கள்
 दास्यन्ति தானமளிப்பார்களோ,
 च அவர்களுடம்
 அப்படியே.

इत्यधैर्वचनं श्रुत्वा पितृदेवाः समागताः । उत्पाद्य मेषवृषणौ सहस्राक्षे न्यवेशयन् ॥ १० ॥

इति “இப்படி
 अग्नेः அகனியின்
 वचनं வார்த்தையை
 श्रुत्वा செவியுற்று,
 पितृदेवाः பிதிருதேவதைகள்

समागताः எல்லோரும் ஒன்று
 मेषवृषणौ சேர்ந்து,
 उत्पाद्य ஆட்டுக்கடவின இரு
 सहस्राक्षे விருஷணங்களையும்
 न्यवेशयन् பிடுங்கி,
 இந்திரனிடத்தில்
 ஒட்டச்செய்தார்கள்.

तदाप्रभृति काकुत्स्थ पितृदेवाः समागताः । अफलान् भुञ्जते मेषान् फलैस्तेषामयोजयन् ॥

काकुत्स्थ “காகுத்தஸ்தனே !
 तदाप्रभृति அதுமுதலாக
 पितृदेवाः பிதிருதேவதைகள்
 समागताः ஒன்றுகூடி,
 अफलान् விருஷணங்கள்
 நீக்கமடைந்த
 मेषान् ஆட்டுக்கடாக்களை

भुञ्जते புசித்துவருகிறார்கள்.
 तेषां அவைகளுடைய
 फलैः { தானத்தின் பலங்க
 { ளாலே (தானம்செய்
 { தவர்களை)
 अयोजयन् ஸம்பன்னராகச்
 செய்தார்கள்.

इन्द्रस्तु मेषवृषणस्तदाप्रभृति राघव । गौतमस्य प्रभावेन तपसश्च महात्मनः ॥ १२ ॥

राघव “பூரீராகவ !
 इन्द्रः तु தேவேந்திரனும்
 तदाप्रभृति च அதுமுதல்தான்
 महात्मनः மகாத்மாவான்

गौतमस्य கௌதமருடைய
 तपसः தவத்தின்
 प्रभावेन மஹிமையாலே
 मेषवृषणः மேஷவிருஷணன
 னான்.

तदागच्छ महातेज आश्रमं पुण्यकर्मणः । तारयैनां महाभागामहल्यां देवरूपिणीम् ॥ १३ ॥

तत् “ஆகையால்
 महातेजः மஹாமஹிமையுள்ள
 वने !
 पुण्यकर्मणः புண்யசாலியான
 गिरिस्थिनि
 आश्रमं ஆசிரமத்திற்கு
 आगच्छ வா.

महाभागां மஹாபாக்கியசாலி
 யான
 देवरूपिणी ஓர் தேவதைபோன்ற
 வடிவமுள்ளவளான
 एनां இந்த
 अहल्या அஹல்யையை
 { சாபக்கொடுமையினி
 { ன்றும் மீட்டுவைப்ப
 { பாயாக.”
 तारय

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा राघवः सहलक्ष्मणः । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य तमाश्रममथाविशत् ॥

विश्वामित्रवचः विश्वாமித்திரர் வார்த்தையை

पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டே,

श्रुत्वा கேட்டு,
राघवः ஸ்ரீராகவன்,
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணனுடன்கூட
विश्वामित्रं विश்வாமித்திரரை

अथ உடனே
तं அந்த
आश्रमं ஆசிராமத்தில்
आविशत् பரவேசித்தார்.

ददर्श च महाभागां तपसा च्योतितप्रभाम् । लोकैरपि समागम्य दुर्निरीक्षां सुरासुरैः ॥

प्रयत्नान्निर्मितां धात्रा दिव्यां मायामयीमिव । सतुषारावृतां साभ्रां पूर्णचन्द्रप्रभामिव ॥

धूमेनापि परीताङ्गी दीप्तामग्निशिखाभिव । मध्येऽम्भसो दुराघर्षा दीप्तां सूर्यप्रभामिव ॥

महाभागां பாம்பாக்கியவதியாய்
तपसा தவத்தாலே
द्योतितप्रभां வீசும் கார்தியுடைய
வளராய்,

सतुषारावृतां பனியால் மூட்ட
மடைந்து
साभ्रां மேகங்களாலும் மறை
வடைந்த

लोकैः ஜனங்களாலும்
सुरासुरैः च தேவர்களாலும்
அஸூரர்களாலும்

पूर्णचन्द्रप्रभां பூர்ணசந்திரனின் ஒளி
इव போன்றவளராய்,
धूमेन புகையால்

समागम्य अपि ஒன்றுசேர்ந்தம்கூட,
दुर्निरीक्षां பார்வைக்கு அகப்பட
டாதவளராய்,

परीताङ्गी अपि சூழப்பட்டதானாலும்
दीप्तां ஜ்வலித்துக்கொண்டி
अग्निशिखां அக்னிஜ்வாலை[ருக்கும்]

धात्रा பரம்மாவால்
प्रयत्नात् வெகு சிரமத்துடன்
निर्मितां அமைக்கப்பட்டவ
ளாய்,

इव போன்றவளராய்,
अम्भसः ஜலத்தின்
मध्ये நடுவே

मायामयी ஆச்சர்யமாயை நிறைந்
इव போன்றவளராய்[தவள்
दिव्यां திவ்யையாய்,

दुराघर्षा தகையப்பெறாத
दीप्तां ஜ்வலிக்கும்
सूर्यप्रभां इव சூர்யஒளிபோன்
றவளை

सा हि गौतमवाक्येन दुर्निरीक्ष्या भूय ह । त्रयाणामपि लोकानां यावद्रामस्य दर्शनम् ॥

शापस्यान्तमुपागम्य तेषां दर्शनमागता ॥ १८ ॥

सा हि அவளோ,
गौतमवाक्येन கௌதமரின் சொல்
வலிமையால்

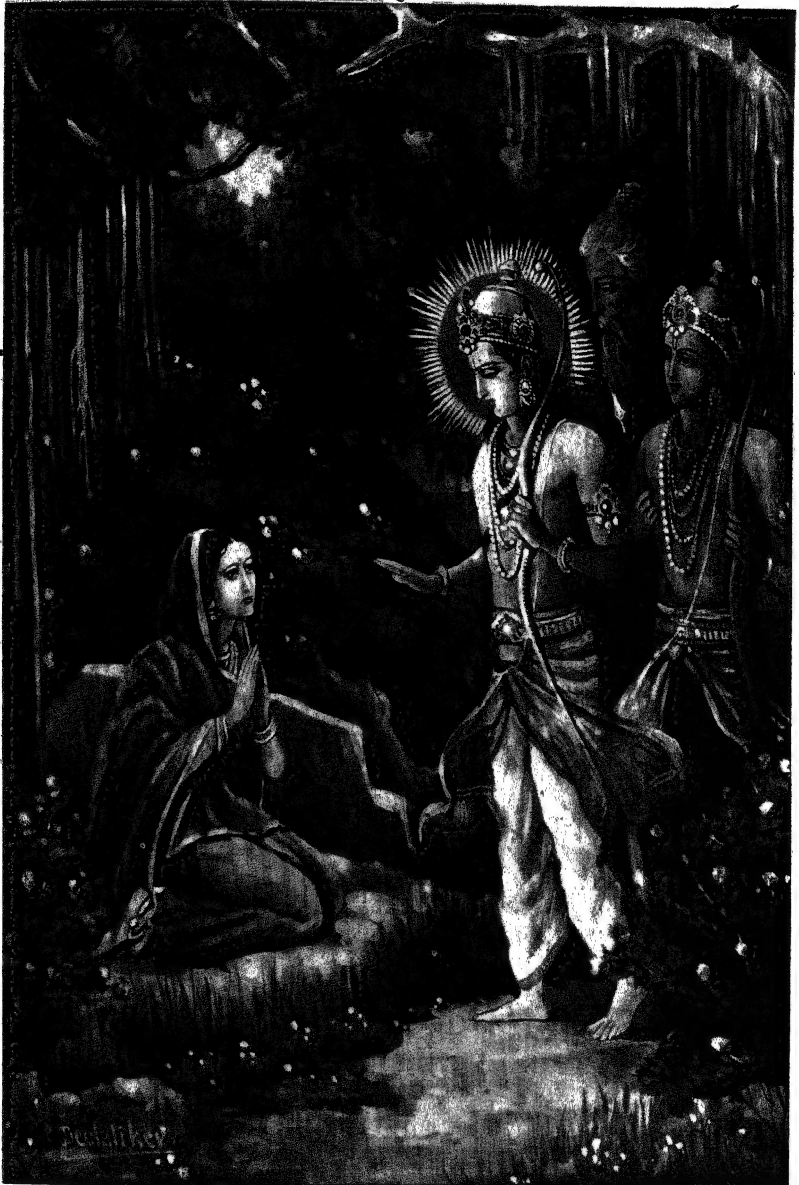
बभूव இருந்தாள்.
शापस्य சாபத்தின்
अन्तं முடிவை

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
दर्शनं தர்சனம்
यावत् வரைக்கும்

उपागम्य அடைந்ததும்,
तेषां அவர்களுடைய

त्रयाणां மூன்று
लोकानां अपि உலகத்தாருக்கும்
दुर्निरीक्ष्या காணமுடியாதவளராய்,

दर्शनं பார்வைக்கு
आगता அகப்பட்டாள்.
ह ஆச்சர்யம்!

पशसत पद-पावन सोक-नसावन प्रगट भई तपधुंज सही ।
देखत रघुनायक जन-सुखदायक सम्मुख होइ कर जोरि रही ॥

राघवौ तु ततस्तस्याः पादौ जगृहुस्तदा । स्मरन्ती गौतमवचः प्रतिजग्राह सा च तौ ॥

ततः பிறகு
 राघवौ तु ஸ்ரீராகவாரூவர்களும்,
 तदा அப்பொழுது
 तस्याः அவளுடைய
 पादौ காஸடிகளை
 जगृहुतु: பிடித்துக்கொண்டு
 वणङ्किणौःகள்.

सा च அவளுடும்
 गौतमवचः கௌதமர் சொல்லி
 யிருந்ததில்
 स्मरन्ती நினைவுற்றவளாய்
 तौ அவ்விருவர்களையும்
 प्रतिजग्राह அங்கீகரித்தாள்.

पाद्यमर्घ्यं तथाऽऽतिथ्यं चकार सुसमाहिता । प्रतिजग्राह काकुत्स्थो विधिदृष्टेन कर्मणा ॥

सुसमाहिता வெகு ஜாக்கிரதை
 யுடன்
 पाद्यं பாத்யத்தையும்,
 अर्घ्यं அர்க்கியத்தையும்,
 तथा அப்படியே
 आतिथ्यं அதிதிபூஜையையும்,

चकार செய்தளித்தாள்.
 काकुत्स्थः காகுத்ஸ்தர்,
 विधिदृष्टेन சாஸ்திரவிஹிதமான
 कर्मणा ஒழுங்கின்படி
 प्रतिजग्राह பூஜையை அங்கீகரித்
 தார்.

पुष्पवृष्टिर्महत्यासीदेवदुन्दुभिनिस्वनः । गन्धर्वाप्सरसां चापि महानासीत् समागमः ॥२२॥

महती நிகப்பெரிய
 पुष्पवृष्टिः புஷ்பவருஷம்
 आसीत् உண்டாயிற்று.
 देवदुन्दुभिनिस्वनः च தேவதைகளின்
 தூத்துபி முழக்கமும்

गन्धर्वाप्सरसां கந்தர்வர்கள், அப்ஸர
 ஸ்திரீகள், இவர்க
 समागमः अपि கூட்டமும் [ளின்
 महान् மஹத்தானதாக
 आसीत् ஆயிற்று.

साधु साध्विति देवास्तामहल्यां समपूजयन् । तपोबलविशुद्धाङ्गी गौतमस्य वशानुगाम् ॥

देवाः தேவர்கள்,
 तपोबल- } தவத்தின் வலிமை
 विशुद्धाङ्गी } யால் சுத்தியடைந்த
 சரீரத்தையுடையவ
 गौतमस्य கௌதமரின் [ளாய்,
 वशानुगं வசம் இணங்கிச் சேர்ந்
 தவளான

तां அந்த
 अहल्यां அஹல்பையை
 साधु "சுபம்
 साधु "சுபம்"
 इति என்று
 समपूजयन् ஒன்றுசேர்ந்து புகழ்ந்
 து பூஜித்தார்கள்.

गौतमो हि महातेजा अहल्यासहितः सुखी । रामं सम्पूज्य विधिवत्तपस्तेपे महातपाः ॥

महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியான
 गौतमः हि கௌதமரும்
 अहल्यासहितः அஹல்பையுடன்
 கூடினவராய்
 सुखी சுகமடைந்தவராய்
 रामं ஸ்ரீராமரை

विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி
 संपूज्य நன்றாய் பூஜித்து,
 महातपाः பெருந்தவத்தை நாடி
 னவராய்
 तपः தவம்
 तेपे புரிந்துவந்தார்.

रामोऽपि परमां पूजां गौतमस्य महामुनेः । सकाशाद्विधिवत् प्राप्य जगाम मिथिलां ततः ॥

रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்	पूजां	மரியாதையை
गौतमस्य	கௌதம	प्राप्य	பெற்று,
महामुनेः	மஹர்ஷியினுடைய	ततः	உடனே
सकाशात्	முன்னிலையினின்றும்	मिथिलां	மிதிலாபட்டணத்து
विधिवत् तु	நூன்முறைப்படி		க்கு
परमां	உயர்ந்த	जगाम	புறப்பட்டுச் சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1578.

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௦ ॥

मिथिलांगमनम्—மிதிலாநகரத்திற்கு போவது.

ततः प्रागुत्तरां गत्वा रामः सौमित्रिणा सह । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य यज्ञवाटमुपागमत् ॥

ततः	அங்கிருந்து	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
रामः	ஸ்ரீராமர்,	प्रागुत्तरां	வடகிழக்குதிசையில்
सौमित्रिणा	இலகீதமணருடன்	गत्वा	சென்று,
सह	கூட	यज्ञवाटं	யாகசாலைக்கு
विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரை	उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

रामस्तु मुनिशार्दूलमुवाच सहलक्ष्मणः । साध्वी यज्ञसमृद्धिर्हि जनकस्य महात्मनः ॥ २ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	उवाच	சொன்னார்.
तु	எனில்,	महात्मनः	‘மகாத்மாவான
सहलक्ष्मणः	லகீதமணரோடுகூடிய	जनकस्य	ஜனகருடைய
	வராய்,	यज्ञसमृद्धिः	யாக ஏற்பாடு
मुनिशार्दूलं	முனிச்சேஷ்டரைப்	साध्वी	சிறந்ததாய் இருக்கி
	பார்த்து	हि	அல்லவா? [றது

बहूनीह सहस्राणि नानादेशनिवासिनाम् । ब्राह्मणानां महाभाग वेदाध्ययनशालिनाम् ॥

महाभाग	“மகா பாக்கியமுடையோரே!	ब्राह्मणानां	வேதியர்களுடைய
नानादेश- }	நானாதேசங்களில்	बहूनि	அனேக
निवासिनां }	இருப்பவர்களான	सहस्राणि	ஆயிரங்கள்
वेदाध्ययन- }	வேதங்களை ஓதி உ	इह	இங்கு.
शालिनां }	ணர்ந்து பெரும் பு		
	கழிபெற்ற		

ऋषिवाटाश्च दृश्यन्ते शकटीशतसंकुलाः । देशो विधीयतां ब्रह्मन् यत्र वत्स्यामहे वयम् ॥

ऋषிவாடா: ச
“ரிஷிகளின் பர்ணசா
லைகளும்,
சாமான்கள் அடங்கிய
சக்திசுத- } அனேக வண்டிகளால்
சங்குலா: } நிறைந்த துகளாக
நிறைந்த துகளாக
காணப்படுகின்றன,
दृश्यन्ते

ब्रह्मन् ஸ்வாமியே!
यत्र எங்கு
वयं நாம்
वत्स्यामहे வலிப்போம்.
देश: இடம்
विधीयताम् விதிக்கப்பட்டும்.”

रामस्य वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रो महासुनिः । निवेशमकरोदेशो विविक्ते सलिलायुते ॥ ५ ॥

महामुनिः மாமுனிவரான
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்,
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
वचनं சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு,

विविक्ते ஜனக்கூட்டமில்லாத
பரிசுத்தமான
सलिलायुते தீர்த்தசௌக்கிய
देशे இடத்தில் [முள்ள
निवेशं தங்குதலை
अकरोत् செய்தார்.

विश्वामित्रमनुप्राप्तं श्रुत्वा स नृपतिस्तदा । शतानन्दं पुरस्कृत्य पुरोहितमनिन्दितम् ॥

प्रत्युज्जगाम सहसा विनयेन समन्वितः

॥ ६ ॥

स: அந்த
नृपति: அரசன்,
विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரை
अनुप्राप्तं வந்திருப்பவராக
श्रुत्वा கேள்விப்பட்டு,
तदा அப்பொழுது
अनिन्दितं நிரந்தனையற்ற
पुरोहितं புரோகிதரான

शतानन्दं சதானந்தரை
पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டு,
विनयेन மரியாதையோடு
समन्वितः கூடினவராய்
सहसा விரைவாய்
प्रत्युज्जगाम எதிர்கொண்டு
போனார்.

ऋत्विजोऽपि महात्मानस्स्वर्ध्वमादाय सत्वरम् । विश्वामित्राय धर्मेण ददुर्मन्त्रपुरस्कृतम् ॥

महात्मानः மஹாத்மாக்களான
ऋत्विजः अपि ரித்விக்குகளும்
सत्वरं சீக்கிரமாக
विश्वामित्राय விச்வாமித்திரருக்கு

अर्थ्य அர்க்கியத்தை
आदाय எடுத்து,
धर्मेण तु பக்தியோடேயே
मन्त्रपुरस्कृतं மந்திரபூர்வமாய்
ददु: கொடுத்தார்கள்.

प्रतिगृह्य तु तां पूजां जनकस्य महात्मनः । पप्रच्छ कुशलं राज्ञो यज्ञस्य च निरामयम् ॥

महात्मनः மஹாத்மாவான
जनकस्य ஜனகருடைய
तां அந்த
पूजां तु உபசாரத்தையும்
प्रतिगृह्य பெற்றுக்கொண்டு,

राज्ञः அரசருடைய
कुशलं யோகசேஷமத்தையும்
यज्ञस्य யாகத்தினுடைய
निरामयं च இடையூறில்லாமல்
நடந்தேறுவதையும்
पप्रच्छ விசாரித்தார்.

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽसि यस्य मे मुनिपुङ्गव । यज्ञोपसदनं ब्रह्मन् प्राप्तोऽसि मुनिभिः सह॥

मुनिपुङ्गव “முனிபுங்கவரே!
 ब्रह्मन् ஸ்வாமியே!
 यस्य எந்த
 मे என்னுடைய
 यज्ञोपसदनं யாகபூமியை
 मुनिभिः முனிவர்களோடு
 सह கூட

प्राप्तः நாடிவந்தவராக
 असि ஆகிறீரோ, அதனால்
 धन्यः மனோரதங்கள் நிறை
 வேறினவனாய்
 अस्मि ஆகிறேன்.
 अनुगृहीतः அனுக்கிரஹம் பெற்ற
 असि ஆகிறேன். [வனாய்

द्वादशाहं तु ब्रह्मर्षे शेषमाहुर्मनीषिणः । ततो भागार्थिनो देवान्द्रष्टुमर्हसि कौशिक॥ १५ ॥

ब्रह्मर्षे “மஹர்ஷியே!
 मनीषिणः பண்டிதர்கள்
 द्वादशाहं பன்னிரண்டு நாட்கள்
 शेषं तु மீதியென்றும்
 आहुः சொல்லுகிறார்கள்.
 कौशिक விசுவாமித்திரரே!

ततः பிறகு
 भागार्थिनः ஹவிர்பாகத்தைக்
 கோருகிற
 देवान् தேவதைகளை
 द्रष्टुं பார்க்க
 अर्हसि உரியவராகிறீர்”.

इत्युक्त्वा मुनिशार्दूलं प्रहृष्टवदनस्तदा । पुनस्तं परिपप्रच्छ प्राञ्जलिः प्रणतो नृपः ॥ १६ ॥

इति என்று
 मुनिशार्दूलं முனிச்சீரேஷ்டரைப்
 பார்த்து
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 प्रहृष्टवदनः களிப்புற்ற முகமுடையவராய்
 नृपः அரசன்

प्राञ्जलिः அஞ்சலிபந்தம்
 பண்ணின்வராய்
 प्रणतः வணங்கினவராய்
 तदा அப்பொழுது
 पुनः மறுபடி
 तं ஆவரைபார்த்து
 परिपप्रच्छ இப்படி வினாவினார்.

इमौ कुमारौ भद्रं ते देवतुल्यपराक्रमौ । गजसिंहगती वीरौ शार्दूलवृषभोपमौ ॥ १७ ॥

पद्मपत्रविशालाक्षौ खड्गद्वणीधनुर्धरौ । अश्विनाविव रूपेण समुपस्थितयौवनौ ॥ १८ ॥

यदृच्छयैव गां प्राप्तौ देवलोकादिवामरौ । पुण्डरीकविशालाक्षौ वरायुधधरावुभौ ॥ १९ ॥

बद्धगोधांगुलित्राणौ खड्गवन्तौ महाद्युती । काकपक्षधरौ वीरौ कुमारविव पावकी ॥ २० ॥

रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणौ ॥ २१ ॥

प्राकाश्यं कुलमस्माकं मामुद्धर्तुमिहागतौ । कथं पद्म्यामिह प्राप्तौ किमर्थं कस्य वा मुने ॥

देवतुल्यपराक्रमौ { “ஸ்ரீமன் நாராயணக்க
 டவுளே நிகர்த்த ஆண்
 மையுடையவர்களும்,
 गजसिंहगती { யானைபோலும் சிங்கம்
 போலவும் நடையழு
 குடையவர்களும்,

शार्दूलवृषभोपमौ வேங்கைப்புலியையும்
 காலையையும் போன்ற
 वीरौ திடகாத்திரமுடைய

வர்களும்,

पञ्चपलविशालाक्षौ { தாமரை இதழ்போல்
 படர்ந்த கண்களையு
 டையவர்களும்,
 खङ्गदूषीधनुर्धरौ { கத்தி, அம்பராத்தூ
 ணி, வில் இவைகளை
 தரித்தவர்களும்,
 रूपेण அழகால்
 अश्विनौ அச்சினீதேவதைகளை
 इव போல,
 समुपस्थितयौवनौ { யௌவனப்பருவத்
 தை அடைந்திருக்கும்
 कुमारौ ராஜபுத்திரர்களும்,
 देवलोकात् சுவர்க்கத்தினின்றும்
 यदृच्छया एव { நிர்நிமித்தமாகவே,
 உலகத்தாரின் பாக்கிய
 விசேஷத்தாலேயே
 गां பூமியில்
 प्रासौ எழுந்தருளியிருக்கும்
 असरौ தேவதைகள்
 इव போன்றவர்களும்,
 पुण्डरीक- } தாமரைமலர்போல்
 विशालाक्षौ } விசாலமான கண்களை
 யுடையவர்களும்
 वरायुधधरौ { உத்தமமான ஆயுதங்
 களை தரித்திருக்கிற
 வர்களும்
 बद्धगोधांगुलिताणौ { உடம்புத்தோல் விரல்
 மூடி களை தரித்தவர்
 களும்,
 खड्गवन्तौ கத்தியுடையவர்களும்,
 महाद्युती மஹாதேஜோவான்
 களும்,

वरायुधधरौ वीरौ कस्य पुलौ महात्मनः । भूषयन्ताविमं देशं चन्द्रसूर्याविवाम्बरम् ॥२३॥
 परस्परस्य सदृशौ प्रमाणोद्भितचेष्टितैः । काकपक्षधरौ वीरौ श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥२४॥
 वीरौ “மகா பிரசித்திபெற்ற
 वरायुधधरौ உத்தமமான ஆயுதங்
 களை தரித்திருக்கும்,
 वीरौ திடகாத்திரமுடையவர்களும்,
 யவர்களும்,

काकपक्षधरौ { காகபக்ஷங்களை அதா
 வது ஜில்பாக்களை
 யுடையவர்களும்,
 पावकी कुमारौ அக்னிஜரான கார்த்தி
 கேயக்கடவுள் இவர்
 इव போன்ற [களை
 वीरौ திடகாத்திரமுடைய
 வர்களும்,
 रूपौदार्यगुणैः { வடிவமுகாலும் அவய
 வங்களின் ஒளிவிசே
 ஷத்தாலும்,
 पुंसां மனிதர்களுடைய
 दृष्टिचित्तापहारिणौ { கண்களையும் மனது
 களையும் பறித்துவிடு
 கிறவர்களும்,
 अस्माकं எங்களுடைய
 कुलं குலத்துக்கு
 प्राकाश्यं புகழையும்
 मां என்னையர்
 उद्धतु உயர்த்துவதற்காக
 इह இங்கே [வும்
 आगतौ விஜயம் செய்திருக்கிற
 इमौ இந்த [வர்களான
 उभौ இருவர்களும்,
 कथं எப்படி
 पद्भ्यां கால்நடையாய்
 इह இங்கு
 प्रासौ வந்தனர்?
 मुने நிஷியே!
 किमर्थं எதர்க்காக?
 कस्य वा யாருக்காகவோ?
 भद्रं ते மனமிசைந்தருள்
 வீராக.

चन्द्रसूर्यौ சந்திரனும் சூரியனும்
 अम्बरं ஆகாசத்தை
 इव எப்படியோ
 அப்படியே

இம்	இந்த
தேசம்	இடத்தை
பூபயந்தோ	ஒளிவீசச்செய்கிற வார்களும்,
காகபக்ஷதரோ	{ கூத்திரியஜா திச்சின் னக்கோயுடையவர் களாய்,
ப்ரமாணேஜித- வேதீதீ:	{ ஆகிருதி ஜாடையடை பாவனைகள் இவை களால்

பரஸ்பரஸ்ய	ஒருவருக்கொருவர்
சதூசோ	இணையாயிருக்கிற இருவர்கள்,
கஸ்ய	எந்த
மஹாபுன:	மஹாத்மாவின்
புலோ	பிள்ளைகளோ?
தரவத:	உள்ளபடி
சுருதௌ	கேட்டறிய
இச்சாமி	பார்த்திக்கின்றேன்".

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा जनकस्य महात्मनः । न्यवेदन्यमहात्मानो पुत्रौ दशरथस्य तौ ॥२५॥

மஹாபுன:	மஹாத்மாவான
தச்ய	அந்த
பனகஸ்ய	ஜனகருடைய
தத்	அந்த
வவனம்	வார்த்தையை
சுருதவா	கேட்டு,

தோ	அவ்விரு
மஹாபுனோ	மஹாத்மாக்கள்
தசரதஸ்ய	தசரதருடைய
புலோ	புதல்வர்கள் என்று
ந்யவேதயத்	தெரிவித்தார்.

सिद्धाश्रमनिवासं च राक्षसानां वधं तथा । तच्चागमनमव्यग्रं विशालायाश्च दर्शनम् ॥२६॥
अहल्यादर्शनं चैव गौतमेन समागमम् । महाधनुषि जिज्ञासां कर्तुमागमनं तथा ॥२७॥
एतत्सर्वं महातेजा जनकाय महात्मने । निवेद्य विररामाय विश्वामित्रो महामुनिः ॥२८॥

அத	அதன்மேல்
சித்தாசுரமனிவாசம்	சித்தாசுரமத்தில் வசி த்ததையும்
ததா	அப்படியே
ராக்ஷசானாம்	அரக்கர்களுடைய
வதம்	வதையையும்,
விசாலாயா:	விசாலாநகரத்தினுடை
தர்சனம்	தர்சனத்தையும், [ய
அஹல்யாதர்சனம்	அஹல்யைக்கு சேவை
சுபுவ	தந்தருளியதையும்,
கௌதமேன	கௌதமரிஷியோடு
சமாபாசம்	கூடி வாழ்வதையும்
தத்	அந்த
அவ்யக்ரம்	சுகமாய் நடைபெற்ற
அபாபமம்	யாத்திரையையும்,
ததா	அதன்மேல்

மஹாபுன	மகத்தான தனார் விஷயத்தில்
பிஜாசாம்	{ எப்படிப்பட்டதென்ப தை கண்டறியவேண் டுமென்கிற ஆவலை
கரு	தீர்த்துக்கொள்வதற்கு
அபாபமம் ததா	இங்கே எழுந்தருளி யிருப்பதையும்,
ஏதத் சுவீ	இதை எல்லாவற்றை யும்,
மஹாதேஜா	மிக தேஜஸ்வியான
விசுவாமித்ர:	விசுவாமித்திர
மஹாபுன:	மஹாரிஷி,
மஹாபுன	மகாத்மாவான
பனகாய	ஜனகருக்கு
நிவேத்ய	தெரிவித்துவிட்டு
விரராம	மௌனமாயிருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1606

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || 41 ||

विश्वामित्रचरितकथनम्—விச்வாமித்திரரின் சரித்திரத்தைச் சொல்வது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रस्य धीमतः । हृष्टरोमा महातेजः शतानन्दो महातपाः ॥
गौतमस्य सुतो ज्येष्ठस्तपसा द्योतितप्रभः । रामसन्दर्शनादेव परं विस्मयमागतः ॥ २ ॥

மஹாதேஜா: வெகு காந்திபொருந்
தபசா தவத்தால் [தயவரும்,
द्योतितप्रभः மகா ப்ரகாசமாயிருக்
கின்ற ஒளியுடையவ
மஹாதபா: தபோதனரும், [ரும்,
गौतमस्य கௌதமருடைய
ज्येष्ठः மூத்த
सुतः புதல்வருமான
शतानन्दः சதானந்தர்,
तस्य அந்த

धीमतः தீமானு
विश्वामित्रस्य விச்வாமித்திரருடைய
तत् वचनं அந்த வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
परं மிக்க
विस्मयं ஆச்சர்யத்தை
आगतः அடைந்தார்.
रामसन्दर्शनादेव ஸ்ரீராமரிடமுள்ள
हृष्टरोमा கௌரவத்தாலேயே
மிகக் களிப்பினால் மயிர்
க்கூச்சலடைந்தார்.

स तौ निषण्णौ संप्रेक्ष्य सुखासीनौ नृपात्मजौ । शतानन्दो मुनिश्रेष्ठं विश्वामित्रमाब्रवीत् ॥

ச: அந்த
शतानन्दः சதானந்தர்,
निषण्णौ சுகமாய்ச் சாய்ந்து
கொண்டு
सुखासीनौ சுகமாய் வீற்றிருக்கிற
तौ அவ்விரண்டு
नृपात्मजौ இராஜகுமாரர்களை

संप्रेक्ष्य பார்த்துவிட்டு,
अथ பிறகு
मुनिश्रेष्ठं முனிச்சேஷ்டரான
विश्वामित्रं விச்வாமித்திர முனி
வரைப் பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார்.

अपि सा मुनिशार्दूल मम माता यशस्विनी । दर्शिता राजपुत्राय तपो दीर्घमुपागता ॥

मुनिशार्दूल “முனிச்சேஷ்டரே!
यशस्विनी புகழ்பெற்ற
दीर्घं நீடித்த
तपः காயக்லைசத்தை
उपागता அடைந்தவளான

मम என்னுடைய
सा माता அந்த தாய்
राजपुत्राय இராஜகுமாரருக்கு
अपि दर्शिता காண்பிக்கப்பட்ட
டாளா?

अपि रामे महातेजो मम माता यशस्विनी । वन्यैरुपाहरत् पूजां पूजार्हं सर्वदेहिनाम् ॥ ५ ॥

மஹாதேஜ: “வெகு தேஜஸ்ஸு
டையவரே!
यशस्विनी கீர்த்திமதியான
मम என்
माता தாய்,
सर्वदेहिनां எல்லா பிராணிகளு
டைய

पूजार्हं வணங்குதலுக்கு
அர்ஹரான
रामे ஸ்ரீராமரிடத்தில்
वन्यै: காட்டியல் கிடைக்கும்
கந்தமூலங்களால்
पूजां பூஜையை
अपि उपाहरत् செய்தனளா?

अपि रामाय कथितं यथावृत्तं पुरातनम् । मम मातुर्महातेजो दैवेन यदनुष्ठितम् ॥ ६ ॥

महातेजः	“மகா தேஜஸ்வியே !	पुरातनं	முற்காலத்தில் நடை
मम	என்		பெற்றதுமான
मातुः	தாயாருக்கு	यथावृत्तं	விஷயங்களுள்ளா மும்
दैवेन	விதிவசத்தால்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
यत् अनुष्ठितं	ஸம்பவமானதும்,	अपि कथितम्	சொல்லப்பட்டதா ?

अपि कौशिक भद्रं ते गुरुणा मम सङ्गता । माता मम मुनिश्रेष्ठ रामसन्दर्शनादितः ॥ ७ ॥

मुनिश्रेष्ठ	“முனிவர்களில்	रामसंदर्शनादितः	{ ஸ்ரீ ராமபிரான் ஸே
	சிறந்தவரே !		வை பெற்றதுமுதல்
कौशिक	குசிகின் புத்திரரே !		கொண்டே,
ते	தேவரீருக்கு	मम	என்னுடைய
भद्रं	நலமை உண்டாருக.	गुरुणा	தந்தையோடு
मम माता	என்னுடைய தாய்,	अपि सङ्गता	கூடி வாழ்க்கின் நனளரா ?

अपि मे गुरुणा रामः पूजितः कुशिकात्मज । इहागतो महातेजाः पूजां प्राप्तो महात्मनः ॥

कुशिकात्मज	“குசிகபுத்திரரே !	गुरुणा	தந்தையாலே
इह	இங்கு	पूजितः	பூஜிக்கப்பட்டனரா ?
आगतः	எழுந்தருளியிருக்கும்	महात्मनः	மகாத்மாவனுடைய
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியாகிய	पूजां	ஸ்தகாரத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்,	अपि प्राप्तः	ஏற்றுக்கொண்ட
मे	என்		னரா ?

अपि शान्तेन मनसा गुरुर्मे कुशिकात्मज । इहागतेन रामेण पूजितेनाभिवादितः ॥ ९ ॥

कुशिकात्मज	“குசிக புதல்வரே !	पूजितेन	பூஜைபெற்றவருமான
मे	என்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
गुरुः	தந்தை	शान्तेन मनसा	திருவுள்ளமுடந்தவ
इह	இவ்விடத்தில்		ராய்
आगतेन	எழுந்தருளியிருந்த	अपि अभिवादितः	ஸம்பாஷிக்கப்பட்ட
	வரும்,		னரா ?”

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य विश्वामित्रो महामुनिः । प्रत्युवाच शतानन्दं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

तस्य	அவருடைய	महामुनिः	மஹரிஷி,
तत्	அந்த	वाक्यकोविदं	சொற்பொருளறிஞ
वचनं	வார்த்தையை		ரான
श्रुत्वा	கேட்டு,	शतानन्दं	சுதானந்தரை பார்த்து
वाक्यज्ञः	சொல்வகையுணர்வின	प्रत्युवाच	மறுமொழி இவ்வாறு
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திர [ரான		அளித்தார்.

नास्ति धन्यतरो राम त्वत्तोऽन्यो भुवि कश्चन । गोप्ता कुशिकपुत्रस्ते येन तप्तं महत्तपः ॥

ராம "ஸ்ரீராம!
மஹாகடுமையான
தவம்
தன் புரியப்பட்டது,
யென எவராலோ, அந்த
குசிகபுத்திரர்
தேவீருக்கு

गोप्ता { பிராஸ்தானத்திய
கண்காணிப்பை
வஹித்திருக்கிறார்.
त्वत्तः தேவீரைக்காட்டிலும்
धन्यतरः அதிகபாக்கியசரஸி
भुवि உலகில்
न अन्यः कश्चन வேறு ஒருவனும்
न अस्ति கிடையாது.

श्रूयतामभिधास्यामि कौशिकस्य महात्मनः ।

महात्मनः "மஹாத்மாவான
कौशिकस्य விச்வாமித்திரருடைய
बलं சக்தி
यथा எப்பேர்ப்பட்டது

यथाबलं यथातत्त्वं तन्मे निगदतः शृणु ॥

तत् அதை
यथातत्त्वं நடைபெற்றது எவ்
निगदतः வண்ணமோ, அவ்வ
मे சொல்லும் [ண்ணமே,
शृणु எனக்கு
திருச்செவி சாற்றி
யருள்வீராக.

अभिधास्यामि நான் சொல்லுகிறேன்;
श्रूयतां கேட்கப்பட்டும்.

राजाऽभूदेष धर्मात्मा दीर्घकालमरिन्दमः । धर्मज्ञः कुतविद्यश्च प्रजानां च हिते रतः ॥१७॥

एषः இந்த
धर्मात्मा தருமசீலர்,
दीर्घकालं நீடித்தகாலம்
धर्मज्ञः தருமங்களை அறிந்து
अरिन्दमः சத்ருக்கள் கொட்ட
மடக்கி

कुतविद्यः च ஸகலவித்யைகளையும்
प्रजानां அப்யஸித்தவராயும்,
हिते குறுகளின்
रतः च நன்மையில்
राजा சிரத்தையுமுடைய
अभूत् அரசனாய்
இருந்தார்.

प्रजापतिसुतश्चासीत् कुशो नाम महीपतिः । कुशस्य पुत्रो बलवान् कुशनाभः सुधार्मिकः ॥

प्रजापतिसुतः பிரம்மாவின் புத்திர
कुशः குசன் [ரான்
नाम என்றவர்
महीपतिः அரசனாக
आसीत् இருந்தார்.

कुशस्य குசருடைய
पुत्रः பிள்ளை
बलवान् பலசாலியும்,
सुधार्मिकः च மஹாதருமசீலருமான
कुशनाभः குசநாபர்.

कुशनाभसुतस्त्वासीद्वाधिरित्येव विश्रुतः । गाधेः पुत्रो महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः ॥

कुशनाभसुतः तु குசநாபரின் புதல்வர்
गाधिः காதி [தான்
इति என்றவர்
विश्रुतः एव திரிலோகபிரஸித்தி
பெற்றவராகவும்
आसीत् இருந்தார்.

महातेजाः மஹாதேஜோவானும்
महामुनिः முனிவர்பெருமானு
माकिय
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்,
गाधेः காதியனுடைய
पुत्रः புதல்வர்.

ब्रह्मविंशति- सङ्कीर्ण }	பிரம்மவிஷிக் கூட்டங் களால் நிறம்பியதாய்
देवविंशति- सेवितं }	தேவரிஷிக் கூட்டங்க ளால் ஸேவிக்கப்பட் டதாய்,
पुराणैः	வெகுகாலம் கண்ட வர்களும்,
तापसैः	ஓயாத காயக்லேசம் செய்தவர்களுமாய்,
सिद्धैः	தவங்களின் சித்திகளை பெற்றவர்களும்,
अशिक्ष्यैः	அக்னிதேவருக்கு ஈடான
महात्मभिः	மகாத்மாக்களாலே யும்,
बालखिल्यैः	வாலகிலியர்கள் எங்கிற ரிஷிகளாலும்,
वैखानसैः च एव	வைகானஸர்கள் என் கிற முனிவர்களாலும்,
अन्यैः	இன்னும் வேறான
अवमक्षैः	{ ஜலமொன்றையே உ ணவாக உடையவர் களும்,
वायुभक्षैः च	காற்றொன்றையே புஜிப்பவர்களும்,

शीर्णपणांशनैः तथा	சரகுகளையே உணவா கயுடையவர்களும்,
फलमूलाशनैः	{ பழங்களையும், கிழங் குகளையும் புஜிப்ப வர்களும்,
दान्तैः	உள்ளடக்கமுடைய வர்களும்,
जितरोपैः	கோபத்தை அடக்கி னவர்களும்,
जितेन्द्रियैः	புலன்களை ஜயித்த வர்களும்,
अपहोमपरायणैः	{ ஜபம்செய்வதிலும், ஓமம்செய்வதிலும் பரம ஊக்கமுடைய வர்களுமான
ऋषिभिः च	ரிஷிகளாலும்,
समन्तात्	எல்லாமிடத்திலும்
उपशोभितं	விளங்கிக்கொண்டிரு வவ்விஷ்டருடைய [ந்த
वसिष्ठस्य	ஆச்ரமப்ரதேசத்திற் வந்துசேர்ந்தார். [கு
आश्रमपदं	வஸிஷ்டரின்
वसिष्ठस्य	ஆச்ரமபதத்தை
आश्रमपदं	வேறோர்
अपरं	பிரம்மலோகம்தான்
ब्रह्मलोकं इव	கண்ணுற்றார். [என்று
ददर्श ह	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1634

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५२ ॥

वसिष्ठकृतविश्वामित्रातिथ्यम्—வஸிஷ்டர் விச்வாமித்திரருக்குசெய்த அதிதிபூஜை.

स दृष्ट्वा परमप्रीतो विश्वामित्रो महाबलः । प्रणतो विनयाद्विरो वसिष्ठं जपतां वरम् ॥१॥

महाबलः	மகா சக்தியடைந்தவ ரென	वरं	சீரேஷ்டரான
वीरः	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டவராகிய	वसिष्ठं दृष्ट्वा	வஸிஷ்டரை கண்டு,
सः विश्वामित्रः	அந்த விச்வாமித்திரர்,	परमप्रीतः	மிகவும் ஸந்துஷ்ட ராய்
जपतां	மந்திரங்களை ஜபிக்கிற வர்களாள்	विनयात्	வணக்கமுடைமை
		प्रणतः	தண்டணிட்டார். [யால்

स्वागतं तव चेत्युक्तो वसिष्ठेन महात्मना । आसनं चास्य भगवान् वसिष्ठो व्यादिदेश ह ॥

महात्मना	மஹாத்மாவான	वसिष्ठः	வஸிஷ்ட
वसिष्ठेन	வஸிஷ்டராலே	भगवान्	பகவான்,
तव स्वागतं	“தேவரீருடைய வா வால் நான் மிகச்சந் தோஷப்படுகிறேன்.”	च च	உடனேயே
इति	என்று [பட்டார்.	अस्य	அவருக்கு
उक्तः	சொல்லி உபசரிக்கப்-	आसनं	வீற்றிருக்க ஓர் ஆஸ னத்தை
		व्यादिदेश ह	ஏற்பாடுசெய்தார்.

उपविष्टाय च तदा विश्वामित्राय धीमते । यथान्यायं ऋषिवरः फलमूलमुपाहरत् ॥ ३ ॥

उपविष्टाय	ஆஸனத்திலமர்ந்த	ऋषिवरः	முனிவர்பெருமான்,
धीमते	மேதா வியான	यथान्यायं	நான்முறைப்படி
विश्वामित्राय	விச்வாமித்திரருக்கு,	फलमूलं	பழம் கிழங்குவகை
तदा च	உடனேயே	उपाहरत्	அளித்தார். [யை

प्रतिगृह्य च तां पूजां वसिष्ठाद्राजसत्तमः । तपोऽग्निहोत्रशिष्येषु कुशलं पर्यपृच्छत् ॥ ४ ॥

विश्वामित्रो महातेजा वनस्पतिगणे तदा । सर्वत्र कुशलं चाह वसिष्ठो राजसत्तमम् ॥

तदा	அப்பொழுது,	वनस्पतिगणे	ஆசிராமவிருகட்கள்
राजसत्तमः	அரசர்கோமானும்,		விஷயத்திலும்,
महातेजाः	மகாதேஜோவானுமா	कुशलं	சேஷமத்தை
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர், [கிய	पर्यपृच्छत्	விசாரித்தார்.
वसिष्ठात्	வஸிஷ்டரிடத்தி	वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்
तां	அந்த [னின்று	राजसत्तमं	அரசர்கோணப்
पूजां	மரியாதையை		பார்த்து
प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு,	सर्वत्र च	எல்லாவற்றிலுமே
तपोऽग्निहोत्र- शिष्येषु	தவம், அக்னிஹோத் திரம் சிஷ்யர்கள் விஷயத்திலும்,	कुशलं	சேஷமம் என்று
		आह	சொன்னார்.

मुखोपविष्टं राजानं विश्वामित्रं महातपाः । पप्रच्छ जपतां श्रेष्ठो वसिष्ठो ब्रह्मणः सुतः ॥

मुखोपविष्टं	ஸ்கமாய் ஆஸனத் தில் வீற்றிருக்கும்	जपतां	மந்திரமோதுவர்களில்
विश्वामित्रं	விச்வாமித்திர	श्रेष्ठः	உத்தமராய்
राजानं	ராஜாவைப்பார்த்து	ब्रह्मणः	பிரம்மாவின்
महातपाः	பெரும் தவமுடைய	सुतः	புதல்வருமான
	வராய்	वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்,
		पप्रच्छ	இவ்வாறு ப்ரச்னம் பண்ணினார்.

கச்சிதே குசலம் ராஜந் கச்சித்பேண ரஜ்யந் । ஸ்ரா: ஸாலயஸே ராஜந் ராஜவூதேந ஧ார்பிக் ॥

ராஜந் “அரசனே!
 தே நீர்
 குசலம் கச்சித் சேஷமமா?
 ஧ார்பிக் தருமசீலரான
 ராஜந் அரசனே!
 ஸ்ரா: குடிக்களை
 ஧்மேண தருமவழியில்
 ரஜ்யந் ஸந்தோஷப்பித்துத்
 கொண்டு

ராஜவூதேந { நியாயவழியில் பொருள் ஸம்பாதித்தல், அதை பெருக்குதல், அதைகாப்பாற்றுவதல் அதை நல்வழியில் சிலவிடுதல் என்று நா லுவகையான அரசு நடையால்
 ஸாலயஸே கச்சித் காப்பாற்றுகிறாரா?

கச்சிதே சம்ஸுதா ஸுத்யா: கச்சித்பிஸுந்நி ஶாஸநே । கச்சிதே விஜிதா: சர்வே ரிபவோ ரிஸுஸூதந் ॥

தே “உம்முடைய
 ஸுத்யா: வேலைக்காரர்கள்,
 சம்ஸுதா: கச்சித் நன்றாய் போஷிக்கப்
 படுகிறார்களா?
 ஶாஸநே கட்டளைக்கு
 திஸுந்நி கச்சித் உள்பட்டு இருக்கிறார்களா?

ரிஸுஸூதந் சத்துருக்களை மடிப்பவரே!
 தே உம்முடைய
 ரிபவ: சத்துருக்கள்
 சர்வே எல்லோரும்
 விஜிதா: கச்சித் ஜயிக்கப்பட்டார்களா?

கச்சித்ஸுதேஷு கோசேஷு மித்ரேஷு ச ஸரந்தப । குசலம் தே நரவ்யாஶ்ர ஸுத்ரஶுத்ரே ததாஸநய ॥ 9 ॥

ஸரந்தப “பெருந்தவமுடைய
 அநய குற்றமொன்றுமில்லா
 நரவ்யாஶ்ர மானிடப்புவியே! [த
 தே உம்முடைய
 வுதேஷு சதுரங்கசேனை
 களிலும்,

கோசேஷு பொருள்களின் ஸமூகங்களிலும்,
 மித்ரேஷு ச அலுவலர்களின் ஸமூகங்களிலும்,
 ஸுத்ரஶுத்ரே ததா பிள்ளைகள், பேரன் மார்களிருப்பிலும்
 குசலம் கச்சித் சேஷமந்தானா?

சர்வத்ர குசலம் ராஜா வசிஸ்த்ர ஸுதுதாஹரத் । விஸுவாமிதோ மஹாதேஜா வசிஸ்த்ர விநயாந்வித: ॥

மஹாதேஜா: மஹாப்பாபாவரும்,
 வசிஸ்த்ர வலிவீட்டரிடத்தில்
 விநயாந்வித: { அத்தயந்தம் கௌரவம் வைத்திருக்கிறவரு
 மான
 விஸுவாமித்ர விசுவாமித்திர

ராஜா மன்னர்,
 சர்வத்ர எல்லா விஷயத்திலும்
 குசலம் சேஷமம் என்று
 வசிஸ்த்ர வலிவீட்டருக்கு
 ஸுதுதாஹரத் மறுமொழியளித்தார்.

கூத்யோஶௌ சுசிர் காலம் ஧ர்மிஸுதௌ தா: கதா: ஶுமா: । ஶுதா ஸரமயா யுக்தௌ ஶ்ரீயேதா தௌ ஸரஸ்பரம் ॥

தௌ அந்த
 ஶுமௌ இரண்டு
 ஧ர்மிஸுதௌ பாமதர்மசீலர்களும்
 ஸரமயா பாம
 ஶுதா யுக்தௌ ஸந்தோஷத்துடன்
 சுசிர் காலம் நீடித்த காலம் [கூடி

தா: அவ்வித
 ஶுமா: மங்களமான
 கதா: ஸம்பாஷணைகளை
 கூத்யா செய்து,
 ஸரஸ்பரம் ஒருவர்மீது ஒருவர்
 ஶ்ரீயேதாஸ் ப்ரீதியடைந்தார்கள்.

ततो वसिष्ठो भगवान् कथान्ते रघुनन्दन । विश्वामित्रमिदं वाक्यमुवाच प्रहसन्निव ॥१२॥

रघुनन्दन “ஹே ! ரகுநந்தன !
 ततः அதற்குமேல்
 कथान्ते அந்த ஸம்பாஷணத்
 தின் முடிவில்
 वसिष्ठः भगवान् ஸ்ரீ வஸிஷ்டபகவான்

विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரைப்
 பார்த்து
 प्रहसन् इव பிரஸன்னமுகமுடையவராய்
 इदं वाक्यं இவ்வாறு ஒரு வார்த்தை
 उवाच சொன்னார். [கயை]

आतिथ्यं कर्तुमिच्छामि बलस्यास्य महाबल । तव चैवाप्रमेयस्य यथार्हं सम्प्रतीच्छ मे ॥

महाबल “மகா பலமுடைய
 யோனே !
 अस्य இந்த
 बलस्य च ஸையத்துக்கும்
 अप्रमेयस्य அளவிடுவதற்கரிய
 பிரபாவமுடைய
 तव एव உமக்கும்

यथार्हं உசிதப்படி
 आतिथ्यं அதிதிபூஜை
 कर्तुं செய்ய
 इच्छामि விரும்புகிறேன்.
 मे என்னிடமிருந்து
 सम्प्रतीच्छ பெற்றுக்கொள்ளக்
 கடவீர்.

सक्रियां हि भवानेतां प्रतीच्छतु मयोद्यताम् । राजा त्वमतिथिश्रेष्ठः पूजनीयः प्रयत्नतः ॥

त्वं “நீர்
 प्रयत्नतः விசேஷசிரத்தையுடன்
 पूजनीयः பூஜிக்கப்படத்தக்க
 अतिथिश्रेष्ठः உத்தம அதிதியான
 राजा அரசன்.
 भवान् தாம்

मया என்னால்
 उद्यतां விரும்பிப் பரயத்தனிக்
 एतां இந்த [கப்பட்ட
 सक्रियां ஸத்தகாரத்தை
 प्रतीच्छतु हि அங்கீகரிக்க
 வேண்டியதே.

एवमुक्तो वसिष्ठेन विश्वामित्रो महामतिः । कृतमित्यब्रवीद्राजा प्रियवाक्येन मे त्वया ॥
 फलमूलेन भगवन् विद्यते यत्तवाश्रमे । पाथेनाचमनीयेन भगवद्दर्शनेन च ॥ १६ ॥
 सर्वथा च महाप्राज्ञ पूजार्हेण सुपूजितः । गमिष्यामि नमस्तेऽस्तु मैत्रेणैक्षस्व चक्षुषा ॥ १७ ॥

एवं இந்தபிரகாரம்
 वसिष्ठेन வஸிஷ்டரால்
 उक्तः வேண்டப்பட்டவரான
 महामतिः மிக புத்திசாலியான
 विश्वामित्रः விச்வாமித்திர
 राजा மன்னர்,
 इति பின் கண்டவண்ண
 माय
 अब्रवीत् பதிலளித்தார்.
 महाप्राज्ञ ‘மகா மேதாவியாகிய

भगवन् பகவானே !
 मे எனக்கு
 भगवद्दर्शनात् एव { பகவானாகிற தேவரீரு
 டைய ஸந்தர்சனத்தி
 னாலேயும்,
 प्रियवाक्येन च தேனொழுகும் சொல்
 லாலேயும்,
 कृतं மனோரதமெல்லாம்
 केषुचित् கைகூடிவிட்டது.
 यत् எது

தவ	தேவரீருடைய
ஆசிரமே	ஆசிரமத்தில்
விததே	இருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட
பலமூலே	பழங்கல் கிழங்குகள் முதலியதாலும்
பாசே	பாத்திரத்தத்தாலும்,
ஆசமனியே	ஆசமனத்தத்தாலும்,
பூஜாஹே	யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டத்தக்க

தவா	தேவரீரால்
சர்வதா	ஸகலவிதத்திலும்
சுபூஜித:	நன்றாய் மரியாதை செய்யப்பட்டவனானேன்.
ரமித்யாமி	நான் போய்வருகிறேன்.
தே	தேவரீருக்கு
நம: அஸ்து	நமஸ்காரம்.
மேலே	ஸந்தோஷத்தன்மை யுடன்கூடிய
சுபூஷா	கண்ணால்
இஷ்ஸ	கடாக்ஷிக்கக்கடவீர்.

एवं ब्रुवन्तं राजानं वसिष्ठः पुनरेव हि । न्यमन्त्रयत धर्मात्मा पुनः पुनरुदारधीः ॥ १८ ॥

एवं	இப்படி
ब्रुवन्तं	சொல்லும்
राजानं	ராஜாவைப்பார்த்து
धर्मात्मा	தருமசீலரும்,
उदारधीः हि	உதாரமனத்தை யுடையவருமான

वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்,
पुनः	திரும்பி
पुनः	திரும்பி
पुनः एव	திரும்பவுமே
न्यमन्त्रयत	விருந்தழைத்தார்.

बादमित्येव गाधेयो वसिष्ठं प्रत्युवाच ह । यथा प्रियं भगवतस्तथाऽस्तु मुनिसत्तम ॥१९॥

गाधेयः	விச்வாமித்திரர்,
वसिष्ठं	வஸிஷ்டரைப்பார்த்து
इति	பின் கண்டபடி
प्रत्युवाच	பதிலளித்தார்.
मुनिसत्तम	முனிவர் பெருமானே!

बाद एव	அப்படியே ஆகட்டும்.
भगवतः	பகவானாகிய தேவரீரு
प्रियं	திருவுள்ளம் [டைய
यथा तथा ह	எப்படியோ அப்படி
अस्तु	ஆகட்டும். [யே

एवमुक्तो महातेजा वसिष्ठो जपतां वरः । आजुहाव ततः प्रीतः कल्मषीं धृतकल्मषः ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியும்,
जपतां	மந்தரஜபம் செய்பவர் களில்
वरः	உத்தமரும்,
धृतकल्मषः	தோஷங்களை உதறின வருமான
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்

एवं	இவ்விதம்
उक्तः	பதிலளிக்கப்பட்ட வராய்
ततः	அதனால்
प्रीतः	ஸந்தோஷமடைந்த வராக
कल्मषीं	காமதேனுவை
आजुहाव	கூப்பிட்டார்.

एहेहि शबले क्षिप्रं शृणु चापि वचो मम । सबलस्यास्य राजर्षेः कर्तुं व्यवसितोऽस्म्यहम् ॥
भोजनेन महाह्रेण सत्कारं संविधत्स्व मे ॥ २१ ॥

शबले “ कामதேனுவே !
क्षिप्रं च உடனேயே
एहि ஒடிவா
एहि ஒடிவா.
मम எனது
वचः अपि மனோபிஷ்டத்தையும்
शृणु காதில் வாங்கிக்கொள்.
अस्य இந்த
सबलस्य ஸையத் தினுடன்
எழுந்தருளியிருக்கும்

राजर्षेः ராஜரிஷிக்கு
महाह्रेण மிக உயர்ந்த
भोजनेन உணவினால்
सत्कारं कर्तुं அத்திதழுதையை
अहं நான் [செய்ய
व्यवसितः நிச்சயித்து
अस्मि இருக்கிறேன்.
मे எனக்காக
संविधत्स्व வேண்டிய ஏற்பாட்
டை செய்வாயாக.

यस्य यस्य यथाकामं षड्रसेष्वभिपूजितम् । तत्सर्वं कामधुक्क्षिप्रमभिवर्ष कृते मम ॥ २२ ॥

कामधुक् “ कामதேனுவே !
षड्रसेषु { காரம், புளிப்பு, திதிப்
பு, உப்பு, கசப்பு, துவர்
ப்பு என்கிறவைகளில்
यस्य यस्य எவரெவருக்குஎதெது
अभिपूजितं நிரம்பவுமிஷ்டமோ,

तत् सर्वं அதையெல்லாம்
यथाकामं வேண்டியபடி
मम कृते எனக்காக
क्षिप्रं அதிசீக்கிரத்தில்
अभिवर्ष பொழிந் துவிடு.

रसेनाग्नेन पानेन लेह्यचोष्येण संयुतम् । अन्नानां निचयं सर्वं सृजस्व शबले त्वर ॥ २३ ॥

शबले “ कामதேனுவே !
रसेन ரஸவகையுடனும்,
अग्नेन பசுந் பவகையுடனும்
पानेन குடிக்கத் தக்கவையு
டனும்,

लेह्यचोष्येण { நாக்கினால் நக்கித்தின்
னுபவையுடனும், உ
தடுகளால் உறுஞ்சப்
படுபவையுடனும்
संयुतं கூடின
अन्नानां உணவுகளின்
निचयं குவியலை
सर्वं எல்லாவற்றையும்
सृजस्व உண்டுபண்ணு.
त्वर சீக்கிரம் செய்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे द्विश्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1657.

त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திழுன்றாவது ஸர்க்கம் || ५३ ||

शबलादानप्रार्थना—சபலையைக் கொடுக்கப் பிரார்த்திப்பது.

एवमुक्ता वसिष्ठेन शबला शत्रुसूदन । विदधे कामधुकामान्यस्य यस्य यथेप्सितम् ॥ १ ॥
இஷ்ணமதூரசான் லாஜானமீரையாங்க வராசவான் । பானானி ச மஹாஹ்னி பஷ்யாங்கோவாங்காஸ்தயா ॥

शत्रुसूदन “சத்ருஸம்ஹாரகரே!
மனதில் எண்ணிய
காமதூக் { தெல்லாம் கொடுக்க
வல்லதாகிய
शबला காமதேனு,
वसिष्ठेन வஸிஷ்டரால்
एवं இப்படி
उक्ता எவப்பட்டதாய்,
यस्य यस्य எவனெவனுக்கு
यथा ईप्सितं எப்படி எப்படி
இஷ்டமோ,
तथा அப்படியாய்
इक्षून् கரும்புரஸங்கனையும்,
मधुरसान् தேன்வகைகளையும்,

लाजान् பொரிகளையும்,
मैरयान् லாகிரி ரஸங்கனையும்,
वरासवान् च { உயர்ந்த புஷ்பம், ப
மும் முதலியவைகளி
निன்று பிழிந்தெடுத்
த ரஸங்களையும்,
महार्हाणि மிக்க உயர்ந்த
पानानि च வேறு குடிக்கத்தக்க
பானகாதிகளையும்,
उच्चावचान् உயர்ந்தவையும் கீழ்ப்
பட்டவையுமான
भक्ष्यान् च பணியாரங்களையும்,
कामान् வேண்டினவைகளெல்
லாம்
विदधे அளித்தது.

उष्णाढ्यस्योदनस्यात्र राशयः पर्वतोपमाः । मृष्टान्नानि च सूपाश्च दधिकुल्यास्तथैव च ॥

अल्ल அங்கு
उष्णाढ्यस्य வேண்டியளவு சுடுகை
யுள்ள
ओदनस्य அன்னத்தினுடைய
राशयः குவியல்களும்,
मृष्टान्नानि च சித்திரான்னங்களும்,

पर्वतोपमाः போர்போராய் மலை
களென விளங்கின
सूपाः च குழம்புவகைகளும்
तथा एव அவ்வண்ணமே
दधिकुल्याः च தயிர்வகைகளும் மடுவு
மடுவாய் விளங்கின.

नानास्वादुरसानां च षड्सानां तथैव च । भाजनानि सुपूर्णानि गौडानि च सहस्रशः ॥

नानास्वादु-} பற்பல இனிய ருசியுள்
रसानां च } ள ரஸங்களையுடைய
तथा एव அவ்விதமாகவே
षड्सानां च ஆறுவகை ரஸங்களை
யுடையவுமும்,
भाजनानि பாத்திரங்களும்,

सुपूर्णानि அத்யந்த ருசிகரமா
யிருக்கும்
गौडानि च சக்கரைப்பலகாரங்க
ளும்
सहस्रशः . ஆயிரக்கணக்காய்
விளங்கின.

सर्वमासीत्सुसंतुष्टं हृष्टपुष्टजनायुतम् । विश्वामित्रबलं सर्वं वसिष्ठेनातितर्पितम् ॥ ५ ॥

हृष्टपुष्टजनायुतं	{ ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் திருப்திகொண்டிருந் த ஜனங்களால் நி றைந்திருந்த	वसिष्ठेन	வஸிஷ்டரால்
विश्वामित्रबलं	விச்வாமித்திரரின்	सर्वं	ஸர்வப்ரகாரத்திலும்
सर्वं	எல்லாமும்	सुसन्तुष्टं	அதிக மனக்களிப்புந் றதாய்
	சேனை	अतितर्पितं	அதிக திருப்தியடைந் ததாய்
		आसीत्	விளங்கிற்று.

विश्वामित्रोऽपि राजर्षिर्हृष्टः पुष्टस्तदाऽभवत् । सान्तःपुरवरो राजा सन्नाह्यपुरोहितः ॥

सान्तःपुरवरः	அந்தப் பரவர்தரீர்த் தன் களோடுருந்தவரும்,	विश्वामित्रः	• விச்வாமித்திர
सन्नाह्य- पुरोहितः	{ வேதியர்களோடும் பு ரோஹிதர்களோடு மிருந்தவரும்,	राजा	மன்னர்,
राजर्षिः अपि	ராஜரிஷியுமான	तदा	அப்பொழுது
		पुष्टः	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
		हृष्टः	மனக்களிப்புற்றவராய்
		अभवत्	ஆயினர்.

सामात्यो मन्त्रिसहितः सभृत्यः पूजितस्तदा । युक्तः परमहर्षेण वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥ ७ ॥

सामात्यः	{ ஸேனாபதி முதலான கார்யஸஹாயிகளு டன் இருந்தவரும், மந்திராலோசனைஸ ஹாயிகளான மந்திரி மார்களுடனிருந்த வரும்,	पूजितः	விருந்தளிக்கப்பெற்ற வராய்
मन्त्रिसहितः		तदा	அதனால்
सभृत्यः	வேலைக்காரருடனிருந் தவருமான அவர்	परमहर्षेण	பரமானந்தத்துடன்
		युक्तः	விளங்குகிறவராகி,
		वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை பார்த்து,
		इदं	இவ்வாறு
		अब्रवीत्	சொல்லலானார்.

पूजितोऽहं त्वया ब्रह्मन्पूजार्हेण सुसत्कृतः । श्रूयतामभिधास्यामि वाक्यं वाक्यविशारद ॥
गवां शतसहस्रेण दीयतां शबला मम ॥ ८ ॥

वाक्यविशारद	“ சொல்லுதப்பமறிந்த அந்தணரே!	वाक्यं	ஒரு வார்த்தை
ब्रह्मन्	பூஜிக்கப்படவேண்டிய	अभिधास्यामि	நான் சொல்லுகிறேன்.
पूजार्हेण	தேவரீரால்	श्रूयतां	செவியுறவேண்டும்.
त्वया	நான்	गवां	பசுக்களுடைய
अहं	நான்	शतसहस्रेण	லக்ஷத்தைக்கொண்டு
पूजितः	கௌரவிக்கப்பட்டவ னாய்	मम	எனக்கு
सुसत्कृतः	சீர்த்தையுடன் விருந் தளிக்கப்பெற்றேன்.	शबला	காமதேனு
		दीयताम्	கொடுக்கப்படவேண் டும்.

रत्नं हि भगवन्नेतद्रत्नहारी च पार्थिवः । तस्मान्मे शबलं देहि ममैषा धर्मतो द्विज ॥ ९ ॥

भगवन् “பகவானே !
द्विज अந்தணரே !
पार्थिवः च மன்னர் ஒருவன்
கான்
रत्नहारी { ஒவ்வொருவஸ்துவி
 { லும் ச்ரேஷ்டமான
 { து எதுவோ அதற்
 { சூரியவன் என்பது
 {
धर्मतः தர்மநூல்விதி.

एतत् இது
रत्नம் ஸ்வாஜாதியில் ச்ரேஷ்ட
 டமானது.
हि எங்கிற்படியால்
एषा இது
मम என்னுடையது.
तस्मात् ஆகையால்
शबलं காமதேனுவை
मे எனக்கு
देहि கொடுத்துவிடும்.

एवमुक्तस्तु भगवान्वसिष्ठो मुनिसत्तमः । विश्वामित्तेण धर्मात्मा प्रत्युवाच महींपतिम् ॥

एवं இவ்விதமாய்
विश्वामित्तेण விசுவாமித்திரரால்
उक्तः வேண்டப்பட்டவரும்,
मुनिसत्तमः முனிவர் பெருமானும்,
धर्मात्मा தருமா த்மாவுமான

वसिष्ठः வஸிஷ்ட
भगवान् பகவான்.
महींपतिं அரசனை பார்த்து
तु இது விஷயத்திலிப்படி
प्रत्युवाच மறுமொழி சொன்
 னார்.

नाहं शतसहस्रेण नापि कोटिशतैर्विवाम् । राजन्दास्यामि शबलं राशिभी रजतस्य वा ॥

राजन् “அரசனே !
गवां பசுக்களுடைய
शतसहस्रेण நூறுபிரத்தாலும் சரி
कोटिशतैः நூறுகோடிகளாலும்
रजतस्य வெள்ளியின் [சரி,

राशिभिः अपि वा குவியல்களாலும்சரி,
न முடியாது.
अहं நான்,
शबलं காமதேனுவை
न दास्यामि கொடுக்கமாட்டேன்.

न परित्यागमर्ह्यं मत्सकाशादरिन्दम । शाश्वती शबला मल्लं कीर्तिरात्मवतो यथा ॥ १२ ॥

अरिन्दम “சத்ருஸம்ஹாரக !
आत्मवतः அறிஞனெருவனுக்கு
कीर्तिः கீர்த்திலுந்துதான்
शाश्वती ஸர்வமும்.
यथा அவ்வண்ணமே
इयं இந்த

शबला காமதேனு
मल्लं எனக்கு.
मत्सकाशात् என்னிடமிருந்து
परित्यागं வேறெருவருக்கு
 த்யாகம்செய்வதற்கு
अहां न ஏற்றதில்லை.

अस्यां हव्यं च कव्यं च प्राणयात्रा तथैव च । आयत्तमग्निहोतं च बलिहोमस्तथैव च ॥

हव्यं च தேவகார்யமும்,
कव्यं च பிதிருகார்யமும்,
अग्निहोतं च காலை மாலை ஓமமும்,
बलिः एव பூதபலியும்,
होमः तथा தர்சபூர்ண மாஸாதி
 கிரியையும்,

तथा அவ்வண்ணமே
 { ச்வாசம் உள்ளுக்கு
प्राणयात्रा च { இழுக்கிறதும் வெளி
 { விடுகிறதும்,
च ஆகிய இது
अस्यां एव இதனிடமே
आयत्तम् அதீனம்.

स्वाहाकारवप्ट्कारौ विद्याश्च विविधास्तथा । आयत्तमत्र राजर्षे सर्वमेतान्न संशयः ॥१४॥

राजर्षे "राஜரிஷியே !
स्वाहाकार- } ஸ்வாஹா வஷ்ட் என்
வப்ட்காரौ च } கிற ஓம் மந்திரங்களும்த
विविधा: பலவகைகளான
विद्या: तथा வேதம் முதலிய
வித்யைகளும்த,

अत्र இதனிடம்
एतत् सर्वं இதெல்லாமும்
आयत्तं அதின்ம்த
संशयः न இதற்கு ஸம்சய
மின்று.

सर्वस्वमेतत्सत्येन मम तुष्टिकरी सदा । कारणैर्बहुभी राजन्न दास्ये शबलां तव ॥ १५ ॥

राजन् "அரசனே !
सदा எக்காலத்திலும் [கிற
बहुभिः உக்கிருஷ்டமாயிருக்-
कारणे: செய்கைகளைக்
கொண்டு
तुष्टिकरी { எதொன் றிருந்தால் ம
ற்றொன்றும் வேண்
டாமோ அப்படிப்ப
ட்டதாகிறது.

एतत् இது
मम எனக்கு
सर्वस्वं எல்லாமுமாகிறது.
सत्येन எப்படியும்
तव தேவரீருக்கு
शबलां காமதேனுவை
न दास्ये நான் கொடுக்கமாட்
டேன்."

वसिष्ठेनैवमुक्तस्तु विश्वामित्रोऽब्रवीत्ततः । संख्यतरमत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ १६ ॥

वसिष्ठेन வஸிஷ்டரால்
एवं இவ்விதம்
उक्तः . மறுமொழி அளிக்கப்
பட்டவரும்,
वाक्यविशारदः பேசுவதில் ஸமர்த்த
ருமான
विश्वामित्रः तु விச்வாமித்திரரோ,

ततः அப்பொழுது
अत्यर्थं மஹா
संख्यतरं { அமினிவேசப் பெருக்
கை நன்குவிளங்கக்
काட்டுகிறதாகிய
वाक्यं பின்வரும் மொழியை
अब्रवीत् சொன்னார்.

हैरण्यकक्ष्याग्रैवेयान्सुवर्णाङ्कुशभूषितान् । ददामि कुञ्जराणां ते सहस्राणि चतुर्दश ॥

ते "தேவரீருக்கு
कुञ्जराणां யானைகளின்
चतुर्दश பதிநான்கு
सहस्राणि ஆயிரங்களை,
हैरण्य- } தங்கமயமான இடுப்பு
कक्ष्या- } க்கட்டுசங்கிலிகளையும்

ग्रैवेयान् கழுத்துச்சங்கிலிக்
लैव्यमुदையவை
களாயும்,
सुवर्णाङ्कुश- } தங்கஅங்குசங்களோ
भूषितान् } டு விளங்குகிறவை
களாயும்
ददामि நான் கொடுக்கிறேன்.

हैरण्यानां स्थानां च श्वेताश्वानां चतुर्युजाम् । ददामि ते शतान्यष्टौ किङ्किणीशतभूषितान् ॥

हैरण्यानां "பொன்மயங்களாயும்,
श्वेताश्वानां வெள்ளைக்குதிரைகள்
கட்டினவைகளாயும்,
चतुर्युजां நாலு குதிரைகள் கட்
டினவைகளாயும்,
स्थानां ரதங்களின்

किङ्किणीशत- } ஐிலுஜிலென்று ஒலிக்
भूषितान् } கும் சிறு மணிகளின்
நூற்றுக்கணக்குகளி
னால் அலங்கரிக்கப்ப
ட்டவைகளுமான
अष्टौ शतानि च எட்டு நூறுகளையும்,
ते தேவரீருக்கு
ददामि கொடுக்கிறேன்.

हयानां देशजातानां कुलजानां महौजसाम् । सहस्रमेकं दश च ददामि तव सुव्रत ॥१९॥

सुव्रत	“நல்லிரதமுடைய வரே !	महौजसां	பஹாவேகசக்தியுடைய யவைகளுமான
देशजातानां	பலநாடுகளில் உண் டானவைகளும்,	हयानां	குதிரைகளின்
कुलजानां	நற்சாதிப்பிறவியுடைய யவைகளும்,	एकं दशसहस्रं च	பதினேராயிரத்தை
		तव	தேவரீருக்கு
		ददामि	கொடுக்கிறேன்.

नानावर्णविभक्तानां सवत्सानां तथैव च । ददाम्येकां गवां कोटिं शबला दीयतां मम ॥

नानावर्ण- विभक्तानां च सवत्सानां एव	“பலவிதவாண்மைவகுப்பு களையுடையவைகளும் கண்டுக்களையுடையவை களுமான	कोटिं तथा	கோடியையும்
		ददामि	கொடுக்கிறேன்.
		मम	எனக்கு
गवां	பசுக்களுடைய	शबला	காமதேனுமாத் திரம்
एकां	ஒரு	दीयताम्	கொடுக்கப்படவேண் டும்.”

यावदिच्छसि रत्नं वा हिरण्यं वा द्विजोत्तम । तावद्दामि ते सर्वं शबला दीयतां मम ॥

द्विजोत्तम रत्नं	“பிராமணேத்தமரே ! ரத்தனத்தான் ஆகட் டும்,	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
हिरण्यं वा	ஸுவர்ணத்தான் ஆகட்டும்,	ते	தேவரீருக்கு
इच्छसि	தேவரீர் திருவுள்ளத் தில் உள்ளது	दास्यामि	கொடுக்கிறேன்.
यावत् तावत् वा	எதெதில் எவளவோ அது	मम	எனக்கு
		शबला	காமதேனுமாத் திரம்
		दीयताम्	கொடுக்கப்படவேண் டும்.”

एवमुक्तस्तु भगवान्विधामित्रेण धीमता । न दास्यामीति शबलां प्राह राजन्कथञ्चन ॥२०॥

एवं	இந்தப் பரகாரம்	इति	பின்கண்டபடி
धीमता	புத்திமானான	प्राह	பதிலளித்தார்.
विधामित्रेण	விச்வாமித்திரராலே	राजन्	‘அரசனே !
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவராகிய	शबलां	காமதேனுவை
भगवान् तु	பகவானோவெனில்,	कथञ्चन	எப்படியானாலும்
		दास्यामि न	நான் கொடேன்.

एतदेव हि मे रत्नमेतदेव हि मे धनम् । एतदेव हि सर्वस्वमेतदेव हि जीवितम् ॥ २३ ॥

एतत् एव हि	இதுவே தான்	धनं	செல்வம்.
मे	என்னுடைய	एतत् एव हि	இதுவே தான்
रत्नं	ரத்தனம்.	सर्वस्वं	சொத்தெல்லாம்.
एतत् एव हि	இதுவே தான்	एतत् एव हि	இதுவே தான்
मे	என்	जीवितम्	உயிர்.

दर्शश्च पूर्णमासश्च यज्ञाश्चैवाप्तदक्षिणाः । एतदेव हि मे राजन्विधाश्च क्रियास्तथा ॥२४॥

राजन् “ அரசனை !
दर्शः च அமாவாஸ்யா ஓம் க்ரி
யையும்,
पूर्णमासः च பெண்ணமாஸ்யக்னி
ஹோத்திரமும்,
आप्तदक्षिणाः ஏராளமான தகஷிணைக
ளுடன் விளங்கும்

यज्ञाः तथा च யக்ஞங்களும்,
विविधाः பலவித
क्रियाः च एव கர்மானுவத்தானங்களும்
मे எனக்கு
एतत् एव हि இதுவேதான்.

अदोमूलाः क्रियाः सर्वा मम राजन्न संशयः । बहुना किं प्रलापेन न दास्ये कामदोहिनीम् ॥

राजन् “ ராஜாவே !
मम என்னுடைய
सर्वाः ஸகல
क्रियाः அனுவத்தானங்களும்
अदोमूला இதையே ஆதாரமா
யுடையவைகள்.

संशयः न ஸந்தேஹமில்லை.
बहुना பலவித
प्रलापेन சொல்லால்
किं என்ன ?
कामदोहिनी कामதேனுவை
न दास्ये நான் கொடுேன்.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1682.

चतुष्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ५४ ॥

शबलापहरणम्—சபலையையபஹரிப்பது.

कामयेतुं वसिष्ठोऽपि यदा न त्यजते मुनिः । तदाऽस्य शबलां राम विश्वामित्रोऽन्वकर्षत ॥

राम “ ஸ்ரீராம !
वसिष्ठः வலிவத்த
मुनिः முனிவர்
शबलां காமதேனுவை
त्यजते न கொடுக்கமாட்டேன்,
यदा तदा என்றதுமே

विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்,
अस्य இவரது
कामयेतुं अपि காமதேனுவையே
अन्वकर्षत பலாத்காரமாய் பிடித்
து இழுத்தார்.

नीयमाना तु शबला राम राज्ञा महात्मना । दुःखिता चिन्तयामास रुदती शोककशिता ॥

राम “ ஸ்ரீராம !
महात्मना திரிலோகப்பரகித்தி
பெற்றவராகிய
राज्ञा அரசனாலே
नीयमाना இழுத்துக்கொண்டு
போகப்பட்ட
शबला तु காமதேனுவோ,

दुःखिता துக்கித்து,
शोककशिता சோகத்தால் உள்ளமு
रुदती அழுதுகொண்டு, [ருகி
चिन्तयामास { பின்வருமாறு தனக்
குள் ஆலோசனை
செய்தது.

परित्यक्ता वसिष्ठेन किमहं सुमहात्मना । याऽहं राजभट्टैर्दीना ह्रियेयं भृशदुःखिता ॥ ३ ॥

राजभट्टैः “आराசன் சேனைவீரர்
களாலே

दीना ஈவிரக்கமின்றி
भृशदुःखिता மிகத் துன்புறுத்திக்
கொண்டு,

अहं நான்
ह्रियेयं இழுத்துகொண்டு
போகப்படுகிறேன்.

या எந்த அந்த
अहं நான்,
सुमहात्मना { மகாத்மாவென திரு
லோகப்பிரவிர்த்தி
பெற்றவரான
वसिष्ठेन வலிவீட்டரால்
परित्यक्ता किम् கைவிடப்பட்டேன
என்ன ?

किं मयाऽपकृतं तस्य महर्षेर्भावितात्मनः । यन्मात्मनागसं भक्तामिष्टां त्यजति धार्मिकः ॥

भावितात्मनः பிரம்மக்ஞானியாகிற
तस्य அந்த
महर्षेः மஹர்ஷிக்கு
मया என்னால்
अपकृतं செய்யப்பட்ட அப
किं என்ன ? [சாரம்
यत् ஏனெனில்

धार्मिकः தர்மசீலர்
इष्टां ஆஸக்தியுடன்
अनागसं எப்பொழுதும் இன்ப
த்தைவிய விளைவிக்கும்
भक्तां பக்தையாகிய
मां என்னை
त्यजति கவனியாதிருக்கிறார்.

इति सञ्चिन्तयित्वा तु निःश्वस्य च पुनः पुनः । जगाम वेगेन तदा वसिष्ठं परमौजसम् ॥

पुनः पुनः அடிக்கடி
निःश्वस्य च பெருமூச்சுவிட்டும்,
इति மேற்கண்டவாறு
सञ्चिन्तयित्वा மனதினுள் ஆராய்ச்சி
செய்து,
तदा तु அப்பொழுது
முடிவாய்

वेगेन தன்னிடமுள்ள சக்தி
யைக்கொண்டு
वसिष्ठं வலிவீட்டபகவானை
परमौजसं { அவ் திரசஸ்திரப் ப
யோகங்களில் மகா
நிபுணராய்
जगाम கண்டுகொண்டது.

निर्धूय तांस्तदा भृत्याञ्छतशः शलुसूदन । जगामानिलवेगेन पादमूलं महात्मनः ॥ ६ ॥

शलुसूदन “சத்ருஸம்ஹாரக !
तदा அப்பொழுது
तान् அந்த
शतशः நூற்றுக்கணக்கான
भृत्यान् மன்னனது ஆட்களை

अनिलवेगेन வாயுவேகத்துடன்
निर्धूय உதறி தள்ளிவிட்டு,
महात्मनः மகாத்மாவினுடைய
पादमूलं காலடியண்டைக்கு
जगाम வந்துசேர்ந்தது.

शबला सा रुदन्ती च क्रोशन्ती चेदमब्रवीत् । वसिष्ठस्याग्रतः स्थित्वा मेघदुन्दुभिराविणी ॥

सा அந்த
शबला காமதேவனு
वसिष्ठस्य வலிவீட்டருடைய
अग्रतः முன்னிலையில்
स्थित्वा நின்றுகொண்டு,

मेघदुन्दुभि- } மேகமுழக்கம்போ
राविणी } லும் துந்துபித்வனி
போலும் குரலுடன்
क्रोशन्ती च வாழ்விட்டுக்கதறியும்
रुदन्ती च அழுதுகொண்டும்
इदं இவ்வாறு
अब्रवीत् முறைபட்டது.

भगवन् किं परित्यक्ता त्वयाऽहं ब्रह्मणः सुत। यस्माद्राजभटा मां हि नयन्ते त्वत्सकाशतः॥

राजभटाः अराசனது போர்
வீரர்கள்
मां என்னை
त्वत्सकाशतः தேவரீர் ஸன்னிதா
எத்திலிருந்து
नयन्ते இழுத்துக்கொண்டு
போகிறார்கள்;
यस्मात् என்கிறபடியால்

भगवन् பகவானே!
ब्रह्मणः பிரம்மதேவரின்
सुत புதல்வரே!
अहं நான்
त्वया हि தேவரீராலேயே
परित्यक्ता கொடுத்துவிடப்பட்ட
किम् டேனோ?
என்ன?

एवमुक्तस्तु ब्रह्मर्षिरिदं वचनमब्रवीत्। शोकसन्तप्तहृदयां स्वसारमिव दुःखिताम् ॥ ९ ॥

एवं இவ்விதமாய்
उक्तः तु சொல்லப்பட்டதற்கு
திருச்செவி சாற்றிய
ब्रह्मर्षिः பிரம்மரிஷி,
स्वसारं உடன்பிறந்தவனை
इव போன்றதும்

दुःखितां துக்கித்து
शोकसंतप्तहृदयां { சோகத்தால் மனமு
ருக்கிக்கிடக்கும் அ
தைப்பார்த்து
इदं பின்வரும்
वचनं மொழியை
अब्रवीत् சொன்னார்.

न त्वां त्यजामि शबले नाऽपि मेऽपकृतं त्वया। एष त्वां नयते राजा बलान्मत्तो महाबलः॥

न हि तुल्यं बलं महां राजा त्वय्य विशेषतः। बली राजा क्षत्रियश्च पृथिव्याः पतिरेव च॥

इयमक्षौहिणी पूर्णा सवाजिरथसंकुला। हस्तिध्वजसमाकीर्णा तेनासौ बलवत्तरः॥१२॥

इयं இந்த
अक्षौहिणी { சேனை அசெஞ்ஞாணி
ணிஸங்கியையுடைய
யதாய்
पूर्णा நிறைந்துள்ளது.
सवाजि- } குதிரைகளும், ரதங்களும்
रथसंकुला } {
हस्ति- } உத்கிருஷ்டமான யா
समाकीर्णा } {
தது.
तेन அதனால்
असौ இவன்
बलवत्तरः அது பலவாகுகறான்.
एषः तु இவனோ
महाबलः துபோபலங்கொண்ட

राजा மன்னன்.
क्षत्रियः சூத்திரியஜா துயில்
பிறந்த
राजा மன்னன்.
पृथिव्याः च பூமிக்கே
पतिः एव நாயகனாகவே
बली பலிஷ்டனாய்
राजा அரசுபுரிந்துவருகி
महं எனக்கு [முன்.
तुल्यं அவனுக்கிடான
बलं வலிமை
न இல்லை.
त्वया உன்னால்
मे எனக்கு
अपकृतं अपि அபசாரமெதுவும்
न हि செய்யப்படவேயில்லை.

शबले कामதேனுவே !
 त्वां உன்னை
 त्यजामि न च நான் கொடுக்கவு
 अद्य இப்பொழுது [மில்லை,
 विशेषतः முக்கியமாய்

त्वां உன்னை
 मत्तः என்னிடத்தினின்றும்
 बलात् பலாக்கரித்து
 नयते ஒட்டிக்கொண்டு
 போகிறான்.

एवमुक्त्वा वसिष्ठेन प्रत्युवाच विनीतवत् । वचनं वचनज्ञा सा ब्रह्मर्षिमतुल्यप्रभम् ॥ १३ ॥

एवं இவ்விதமாய்
 वसिष्ठेन - வஸிஷ்டரால்
 उक्ता மறுமொழி அளிக்கப்
 பட்டதும்
 वचनज्ञा சொல்லறிவுள்ளது
 மான

अतुल्यप्रभं இணையில்லாத
 தேஜஸ்ஸுடைய
 ब्रह्मर्षि பிரம்மரிஷியைநோக்கி
 विनीतवत् வணக்கத்துடன்
 वचनं பின்கண்ட வார்த்தை
 பைய
 प्रत्युवाच பதிலாய் உரை
 செய்தது.

सा अतः,

न बलं क्षत्रियस्याहुर्ब्राह्मणो बलवत्तरः ।

ब्रह्मन् “ஸ்வாமியே!
 क्षत्रियस्य கூத்திரியனுடைய
 बलं வல்லமையை
 आहुः न ஒருகாரியமாய் சொல்
 லுகிறார்கள் இல்லை.
 ब्रह्मबलं பிராம்மணனது சக்தி
 யானது

ब्रह्मन् ब्रह्मबलं दिव्यं क्षत्रात् बलवत्तरम् ॥

दिव्यं தெய்வப்புலமையுள்
 ளது.
 क्षत्रात् கூத்திரியனுடைய
 தைக்காட்டிலும்
 बलवत्तरं மேம்பட்ட வலிமை
 யுடையது.
 ब्राह्मणः तु பிராம்மணன்தான்
 बलवत्तरः அதிகபலவான்.

अप्रमेयं बलं तुभ्यं न त्वसौ बलवत्तरः । विश्वामित्रो महावीर्यस्तेजस्तव दुरासदम् ॥ १५ ॥

तुभ्यं தேவரீருக்கு
 बलं வலிமை
 अप्रमेयं அளவற்றது.
 तव தேவரீருடைய
 तेजः दुरासदं தேஜஸ்ஸுக்கிட்ட
 நெருங்கமுடியாதது.

महावीर्यः மஹாதேஜோவானாகிய
 असौ அந்த
 विश्वामित्रः तु விசுவாமித்திரனும்
 बलवत्तरः न மேம்பட்ட வலியை
 யுடையவனல்ல.

नियुङ्क्ष्व मां महातेजस्त्वद्ब्रह्मबलसंभृताम् । तस्य दर्पं बलं यत्तन्नाशयामि दुरात्मनः ॥

महातेजः மஹாப்ரபாவமுடைய
 வரே!
 त्वद्ब्रह्मबलसंभृतां { தேவரீருடைய மந்திர
 வலிமையினால்வளர்க்
 கப்பட்ட மஹிமையு
 मां என்னை [டைய
 नियुङ्क्ष्व எவக்கடவீர்,

तस्य அந்த
 दुरात्मनः துராத்மாவினுடைய
 दर्पं துடுக்காய் விளங்கும்
 बलं பலம்
 यत् எதுவோ
 तत् அதை
 नाशयामि நசிக்கச்செய்கிறேன்.

इत्युक्तस्तु तथा राम वसिष्ठस्तु महायशः । सृजस्वेति तदोवाच बलं परबलादेनम् ॥
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुरभिः साऽसृजत्तदा ॥ १७ ॥

ராம ஸ்ரீராம!
ததா அப்பொழுது
சு இவ்விஷயத்தில்
ததா அதால்
இதி இவ்வண்ணமாய்
உக்த: { வேண்டிக்கொள்ளப்
பட்டதற்குத் திருச்செ
செவிசாற்றிய
மஹாயசா: பெரும்புகழ் படைத்த
வசிष्ठ: வஸிஷ்டர்
பரவலாதினம் 'சத்ருசேனையை நாசம்
செய்யும்படியான

வலம் ஓர் சேனையை
சு உடனேயே
சுசுவ உண்டுபண்ணு ;
இதி என்று
உவாச நியமித்தருளினார்.
சா அந்த
சுரभि: காமதேனு,
தச்ய அவருடைய
தத் வचनं அந்த நியமனத்தை
श्रुत्वा சிறமேற்கொண்டு,
तदा உடனேயே
असृजत् உண்டுபண்ணித் து.

तस्या हुङ्कारवोत्सृष्टा: पृथ्वा: शतशो नृप । नाशयन्ति बलं सर्वं विश्वामित्रस्य पश्यत: ॥

नृप “அரசே!
तस्या: அதன்
हुङ्कारवोत्सृष्टा: { முக்கரகர்ஜனைத்தி
னால் உண்டுபண்ணப்
பட்ட
पृथ्वा: பல்லவர்கள் என்ற
வர்கள்

विश्वामित्रस्य விச்வாமித்திரர்
पश्यत: பார்த்துக்கொண்டி
ருக்கும்போதே
बलं சேனை
सर्वं முழுவதையும்
शतश: நூறுநூறாக
नाशयन्ति நாசம்செய்தார்கள்.

स राजा परमक्रुद्धः क्रोधविस्फारितेक्षणः । पृथ्वान्नाशयामास शस्त्रैस्त्वावचैरपि ॥ १९ ॥

स: அந்த
राजा மன்னர்,
क्रोधविस्फारितेक्षणः கோபத்தால் துடிக்க
கும்கண்களுற்றவராய்
परमक्रुद्धः கடும்கோபமடைந்த
வராகி

उच्चावचैः अपि பெரியவைகளும் சிறி
யவைகளான
शस्त्रैः சஸ்திரங்களால்
पृथ्वान् பல்லவர்களை
नाशयामास அழித்தார்.

विश्वामित्रादितान् दृष्ट्वा पृथ्वाञ्छतशस्तदा । भूय एवासृजत्कोपाच्छकान्यवनमिश्रितान् ॥

पृथ्वान् பல்லவர்களை
शतश: நூற்றுக்கணக்காக
विश्वामित्रादितान् விச்வாமித்திரரால்
குலையுண்டுவிட்டதை
दृष्ट्वा கவனித்து,

तदा உடனே
यवनमिश्रितान् யவனர்கள் கலந்த
शकान् சகர்கள் என்பவர்களை
कोपात् கோபத்தினால்
भूय: एव மறுபடியும்
असृजत् உண்டுபண்ணித் து.

तैरासीत्संवृता भूमिः सकैर्यवनमिश्रितैः । प्रभावद्भिर्महार्वायैर्दमकञ्जत्कसन्निभैः ॥ २१ ॥

प्रभावति: ஓரீயுடையவர்களாய்,
महावीर्यैः மஹாவீர்யத்தனமு
டையவர்களாய்,

हेमकिञ्चल- सन्निभः	}	சம்பகபூமின் நடுக்கு ச்சுப்போன்றவர் களான
-------------------------------	---	--

தே:	அந்த
யவனமித்ரிதே:	யவனர்களுடன் கூடிய
சகே:	சகர்களால்
மூமி:	பூமியானது
சுவதா அசீவ	நிறம்பெய்தது.

दीर्घासिपट्टिशधरैर्हैमवर्णाग्बरावृतैः । निर्दग्धं तद्भलं सर्वं प्रदीप्तैरिव पावकैः ॥ २२ ॥

दीर्घासिपट्टिनाथैः { நீண்ட கத்திகளையும்
 ஈட்டியனையும் உடை
 யவர்களாய்,
 हेमवर्णाश्वरायूतैः { பொண்கிறமான ஆ
 டைகளே உடுத்த அ
 வர்களால்

சர்வ்	முழுவுதும்,
பிரதிசை:	கொழுந்துவிட்டெ
	ரியும்
பாவகை: இவ	தீக்களால் எப்படியோ
	அப்படியே
நிர்ஹம்	எரித்துவிடப்பட்டது.

तद्वलं अवरा.शु णैसुनद'म्

ततोऽङ्घ्राणि महातेजा विश्वामित्रो मुमोच ह । तैस्तैर्यवनकाम्भोजाः पृष्ठाश्चाकुलीकृताः ॥

தத:	அதற்குமேல்
மஹாதேஜா:	மஹாதேஜன்வியாகிய
விஷ்ணுமித்ர:	விஷ்வாமித்திரர்,
அக்ஷாபி	பாணங்களை
சுமோச	பரியோகம் பண்ணி
	ரை.

தீ:	அவைகளால்
யவனகாம்போஜ:	யவனர்களும், காம்போஜர்களும்,
பழவா: ச	பல்லவர்களும்
ஆகுலிகூதா:	ஒருவாறு கலக்கப்பட்ட டார்கள்.

தீ: ஆவரவர்களுக்குரிய

சு காண் !

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1705

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 55 ||

विश्वामित्रस्य धनुर्वेदाधिगमः—விச்வாமித்திரர் தனுவேதத்தை அடைந்தது.

ततस्तानाकुलान्दृष्ट्वा विश्वामित्रास्त्रमोहितान् । वसिष्ठश्चोदयामास कामधुक्सृज योगतः ॥

ततः	அதன்பேரில்
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்
तान्	அவர்களை
विश्वामित्र- } मोहितान् }	விச்வாமித் திராது அ ஸ்திராங்களால் மூர்ச் சை அடைந்தவர் களாய்

ஆகுலான்	பிடிக்கப்பட்டிருப்ப வர்களாய்
துஷ்டா	கவனித்து,
காமதூக்	“காமதேனுவே!
யோகத:	யோகமகிமைமயால்
சுஜ	ஸிருஷ்டிசெய்” என்று
சோடியாசாச	வணினர்.

तस्या हुंकारतो जाताः काम्भोजा रविसन्निभाः । ऊधसस्त्वथ संजाताः पपुवाः शस्त्रपाणयः ॥
योनिदेशाच्च यवनाः शक्रदेशाच्छकास्तथा । रोमकूपेषु च म्लेच्छा हारीताः सकिरातकाः ॥

तस्याः அதன்
हुङ्कारतः “ஹம்” என்கிற
முக்காரத்தாலே
रविसन्निभाः கதிரவன் போன்றவர்
களான
काम्भोजाः காம்போஜர்கள்
जाताः உண்டானார்கள்.
अथ, தவிர
ऊधसः மடியிலிருந்து
शस्त्रपाणयः ஆயுதங்களை கையிலே
நகினைவர்களான

पपुवाः तु பல்வர்களும்,
योनिदेशात् யோனிதேசத்திலிருந்
यवनाः च யவனர்களும், [து
शक्रदेशात् சாணமீடும் தவாரத்
திலிருந்து
शकाः तथा சகர்களும்,
रोमकूपेषु மயிர்கால்களிலிருந்து
म्लेच्छाः च ம்லேச்சர்களும்,
सकिरातकाः கிராதர்கள்தான்
हारीताः ஹாரீதர்களும், [கூடின
संजाताः உண்டானார்கள்.

तैस्तैर्निषूदितं सैन्यं विश्वामित्रस्य तत्क्षणात् । सपदातिगजं साध्वं सरथं रघुनन्दन ॥ ४ ॥

रघुनन्दन “ரகுநந்தன !
विश्वामित्रस्य விசுவாமித்திரரின்
सैन्यं சேனையானது
सपदातिगजं காலாட்களுடனும்
யானைகளுடனும்
साध्वं குதிரைகளுடனும்

सरथं ரதங்களுடனும்
तत्क्षणात् ஒரு நொடிப்பொழுதி
லேயே
तैः அததற்கேற்ற
तैः அவர்களாலே
निषूदितम् நாசமாக்கப்பட்டது.

दृष्ट्वा निषूदितं सैन्यं वसिष्ठेन महात्मना । विश्वामित्रसुतानां तु शतं नानाविधायुधम् ॥
अभ्यधावत्सुसंकुदं वसिष्ठं जपतां वरम् ॥ ५ ॥

विश्वामित्रसुतानां “விசுவாமித்திரருடைய
பிள்ளைகளில்
शतं நூறுபேர்கள்
महात्मना மஹாத்மாவான
वसिष्ठेन வஸிஷ்டரால்
सैन्यं சேனையை
निषूदितं நாசமுடைந்ததாய்
दृष्ट्वा பார்த்து,

तु அதனால்
सुसंकुदं கடும்கோபம் கொண்ட
வர்களாகி
नानाविधायुधं பலவித ஆயுதங்களை
எடுத்துக்கொண்டு
जपतां முனிகளில்
वरं உயர்ந்த
वसिष्ठं வஸிஷ்டரை
अभ्यधावत् எதிர்த்தார்கள்.

हुंकारेणैव तान्सर्वान्निर्दिदाह महानृषिः ॥ ६ ॥

महान् மஹா
ऋषिः ரிஷி
तान् ஆவர்கள்

सर्वान् எல்லாரையும்
हुङ्कारेण एव “ஹம்” என்கிற மி
றட்டுசுப்பத்தாலேயே
निर्दिदाह பொசுக்கிவிட்டார்.

ते साश्वरथपादाता वसिष्ठेन महात्मना । भस्मीकृता मुहूर्तेन विश्वामित्रसुतास्तदा ॥ ७ ॥

ते	அந்த	சுஹூர்தேன	ஒரு நொடிப்பொழுது
விஷ்வாமित्रசுதா:	விச்வாமித்திரரின்		நில்
	புதல்வர்கள்,	மஹா	மீட்டிவான
சாஸ்வரதபாடாது:	குதிரைகள், ரதங்கள்	வசிஸ்தேன	வலிஷ்டரால்
	காலாட்களுடன்	பஸ்மீகரிதா:	சாம்பலாக்கப்பட்டார்
ததா	அப்பொழுது		கள்.

दृष्ट्वा विनाशितान्पुत्रान्वलं च सुमहायशाः । सर्वाद्विन्तयाऽऽविष्टो विश्वामित्रोऽभवत्तदा ॥

சுமஹாயசா:	மிகப்பெரும்புகழு	வினாசிதான்	நாசமடைந்துவிட்ட
	டையவரான	தூஷ்டா	பார்த்து, [வர்களாய்
விஷ்வாமித்ர:	விச்வாமித்திரர்,	சமீப:	லஜ்ஜைகொண்டவராகி
ததா	அப்பொழுது	விந்தயா	மனக்கவலைநூல்
வல் ச	ஸேனை எல்லா மும்,	அவிஸ்த:	மெய்மறந்தவராக
புலான்	புதல்வர்களையும்	அபவத்	ஆயினர்.

समुद्र इव निर्वेगो भगदंष्ट्र इवोरगः । उपरक्त इवादित्यः सद्यो निष्पभतां गतः ॥ ९ ॥

निर्वेगः	அசைவற்ற	उपरक्तः	ராசுக்கிரஸ்குறான
समुद्रः	கடல்	आदित्यः	சூரியன்
इव	போலவும்,	इव	போலவும்,
भगदंष्ट्रः	பல்பிடிக்கின	निष्पभतां	ஒளியிழவை
उरगः	பாம்பு	सद्यः	உடனேயே
इव	போலவும்,	गतः	அடைந்தார்.

हत्पुत्रबलो दीनो लूनपक्ष इव द्विजः । हतदपौ हतोत्साहो निर्वेदं समपद्यत ॥ १० ॥

हत्पुत्रबलः	புதல்வர்களையும்சைன்	हतदर्पः	கொழுப்படங்கினைவ
	யங்கனையுமிழந்த அவர்		ராய்,
लूनपक्षः	சிறகு ஒடிந்த	दीनः	மனம்குன்றியவராய்,
द्विजः इव	பறவைபோல்	हतोत्साहः	சக்திகுன்றியவராய்,
		निर्वेदं	ஏக்கத்தை
		समपद्यत	அடைந்தார்.

स पुत्रमेकं राज्याय पालयेति नियुज्य च । पृथिवीं क्षत्रधर्मेण वनमेकोऽन्वपद्यत ॥ ११ ॥

सः	அவர்,	राज्याय	அரசாக்கிக்காக
पृथिवीं	‘பூமியை	नियुज्य	ஸ்தாபித்துவிட்டு,
क्षत्रधर्मेण	ராஜரீதிப்படி	एकः	தனியாய்
पालय	ஆள்வாயாக.	च	உடனே
इति	என்று சொல்லி.	वनं	காட்டுக்கு
एकं	ஒரு	अन्वपद्यत	சென்றார்.
पुत्रं	புதல்வனை		

स गत्वा हिमवत्पार्श्वं किन्नरोरगसेवितम् । महादेवप्रसादार्थं तपस्तेपे महातपाः ॥ १२ ॥

ச:	அவர்,	மஹாதேவ- }	மஹாதேவரது அனுக்
கின்னரோர- }	கின்னரர்களாலேயும்,	பிரசாத் }	கிரகத்தைப் பெறுவ
சேவித் }	உரர்களாலேயும்		தற்காக
	நிறைந்த	மஹாதா:	கடுத்தவம்பூண்டவ
हिमवत्पार्श्वं	இமயமலைச்சாரலுக்கு	तपः	தவம்
गत्वा	போய்ச்சேர்ந்து,	तेपे	புரிந்தார்.

केनचित्त्वथ कालेन देवेशो वृषभध्वजः । दर्शयामास वरदो विश्वामित्रं महाबलम् ॥ १३ ॥

अथ	அப்படியாய்	वृषभध्वजः	சிவபெருமான்,
केनचित् } கொஞ்சம் காலத்		महाबलं	மகா சக்திமானாகிய
कालेन तु } திற்கு அப்பால்		विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரருக்கு
देवेशः	தேவேசரும்	दर्शयामास	பிரத்யக்ஷமானார்.
वरदः	வரதருமாகிய		

किमर्थं तप्यसे राजन् ब्रूहि यत्ते विवक्षितम् । वरदोऽस्मि वरो यस्ते काङ्क्षितः सोऽभिधीयताम् ॥

राजन्	“ அரசனே !	ते	உனக்கு
किमर्थं	எதற்காக	काङ्क्षितः	வேண்டப்பட்டதாகிற
तप्यसे	நீ தவம்செய்கிறாய் ?	वरः	வரம்
ते	உன்னுடைய	यः	எதுவோ ;
विवक्षितं	கோரிக்கை	सः	அது
यत्	எதுவோ	अभिधीयतां	சொல்லப்பட்டும்.
तत्	அதை	वरदः	வரமளிக்கிறவனாய்
ब्रूहि	சொல்.	अस्मि	இருக்கிறேன்.

एवमुक्तस्तु देवेन विश्वामित्रो महातपाः प्रणिपत्य महादेवमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १५ ॥

देवेन	மஹாதேவரால்	प्रणिपत्य	ஸாஷ்டாங்கமாய்
एवं	இவ்விதமாய்		தண்டனிட்டு,
उक्तः	ஸம்பாஷிக்கப்பட்ட	तु	அதன் பின்னர்
महातपाः	மகா தபஸ்வியான	इदं	பின்வரும்
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரர்,	वचनं	மொழியை
महादेवं	மகாதேவரை	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

यदि तुष्टो महादेव धनुर्वेदो ममानघ । साङ्गोपाङ्गोपनिषदः सरहस्यः प्रदीयताम् ॥ १६ ॥

अनघ	‘ மாசற்ற	सरहस्यः	ரஹஸ்யமெனப்படும்
महादेव	மகாதேவரே !		உபநிஷத்துடன்
तुष्टः	உள்ளம் குளிர்ந்தவ		அங்கம், உபாங்கம்,
	ராய்	साङ्गोपाङ्गोपनिषदः	உபநிஷத்து இவை
यदि	இருக்கிறீரென்றால்,		களுடனும்
मम	எனக்கு	प्रदीयताम्	அளிக்கப்பட
धनुर्वेदः	தனுர்வேதமானது		வேண்டும்.

यानि देवेषु चास्त्राणि दानवेषु महर्षिषु । गन्धर्वयक्षरक्षःसु प्रतिभान्तु ममानघ ॥
तव प्रसादाद्भवतु देवदेव ममेप्सितम् ॥ १७ ॥

अनघ	“ மாசற்ற
देवदेव	தேவர்கள் தேவனே !
देवेषु	தேவர்களிடத்திலும்,
दानवेषु	அசுரர்களிடத்திலும்,
महर्षिषु	மஹர்ஷிகளிடத் திலும்,
गन्धर्वयक्ष- रक्षसु }	கந்தர்வர்களிடத்தி லும், யக்ஷர்களிடத் திலும், ராக்ஷஸர்க ளிடத்திலும்
अस्त्राणि	அஸ்திரங்கள்

यानि च	எவையெவைகளோ, அவைகள் எல்லாமும்
मम	எனக்கு
प्रतिभान्तु	உரிமையுடையவைக ளாய் விளங்கவேண்
तव	தேவரீருடைய [டும்.
प्रसादात्	அனுக்கிரகத்தால்
मम	என்னுடைய
ईप्सितं	மனோரதமானது
भवतु	சித்திபெற்றதாகட்டும்.

एवमस्त्विति देवेशो वाक्यमुक्त्वा दिवं गतः ॥ १८ ॥

देवेशः	தேவதேவரும்
एवं	‘அப்படியே
अस्तु	ஆகட்டும்’
इति	என்கிற

वाक्यं	வாக்யத்தை
उक्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளி விட்டு,
दिवं	தேவலோகத்திற்கு
गतः	எழுந்தருளினார்.

प्राप्य चास्त्राणि राजर्षिर्विधामित्रो महाबलः । दर्पेण महता युक्तो दर्पपूर्णोऽभवत्तदा ॥

महाबलः	மிக்க ஸாமர்த்யசாலி
महता	பெரும் [யும்,
दर्पेण	அகங்காரத்தால்
युक्तः च	விளங்குகிறவருமான
विधामित्रः	விச்வாமித்திர
राजर्षिः	ராஜரிஷி,
अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை

प्राप्य	அடைந்து,
तदा	அதனால்
दर्पपूर्णः	{ தன் மனோபீஷ்டப்படி யே எதுவும் சித்திபெ றுமென்கிற அஹம் காரமுடையவராய்
अभवत्	விளங்கினார்.

विवर्धमानो वीर्येण समुद्र इव पर्वणि । हतमेव तदा मेने वसिष्ठमुपसितम् ॥ २० ॥

पर्वणि	பர்வகாலத்தில்
समुद्रः	சமுத்திரம்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
तदा	அப்பொழுது
वीर्येण	வீர்யமகிமையால்

विवर्धमानः	பொங்கிப்பூரித்தவரா
वसिष्ठं	வஸிஷ்ட [கிய, அவர்
ऋषिसत्तमं	முனிவர்பெருமானை
हत् एव	கொல்லப்பட்டவ ராகவே
मेने	மனதினுள் தீர்மானித் துவிட்டார்.

ततो गत्वाऽऽश्रमपदं मुमोक्षास्त्राणि पार्थिवः । यैस्तत्तपोवनं सर्वं निर्दग्धं चास्त्रतेजसा ॥

पार्थिवः	அரசன்,	अस्त्रतेजसा च	அஸ்திரங்களின் மகி
आश्रमपदं	ஆசிரமத்திற்கு		மைபா லும்
गत्वा	போய்ச்சேர்ந்து,	तत्	அந்த
ततः	அவ்விடத்தில்	तपोवनं	தபோவனம்
अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை	सर्वं	முழுவதும்
मुमोच	பிரயோகித்தார்.	निर्दग्धम्	பொசுத்திவிடப்பட்ட
यैः	அவைகளாலும்		டது.

उदीर्यमाणमस्त्रं तद्विश्वामित्रस्य धीमतः । दृष्ट्वा विप्रद्रुता भीता मुनयः शतशो दिशः ॥
 वसिष्ठस्य च ये शिष्यास्तथैव मृगपक्षिणः । विद्रवन्ति भयाद्भीता नानादिग्भ्यः सहस्रशः ॥
 वसिष्ठस्याश्रमपदं शून्यमासीन्महात्मनः । मुहूर्तमिव निश्शब्दमासीदिरिणसन्निभम् ॥२४॥
 वदतो वै वसिष्ठस्य मा भैष्टि मुहुर्मुहुः । नाशयाम्यद्य गाधेयं नीहारमिव भास्करः ॥

धीमतः	தீமரணை	शतशः	பல
विश्वामित्रस्य	விச்வாமித்திரருடைய	मुनयः	ரிஷிகளும்
तत्	அந்த	भीताः	நடுக்கமடைந்தவர்களாய்,
अस्त्रं	அஸ்திரவரிசை	दिशः	பலதிக்குகளிலும்
उदीर्यमाणं	எங்குமாக்கிரமித்திருக்கிறதாய்	विप्रद्रुताः	ஒடிவிட்டார்கள்.
दृष्ट्वा	பார்த்து,	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காய்
भास्करः	சூர்யன்		நந்த
नीहारं	பனியை	मृगपक्षिणः एव	மிருகங்களும் பறவைகளும்கூட
इव	எவ்வண்ணமோ,	भयात्	பராணபயத்தால்
गाधेयं	விச்வாமித்திரரை	भीताः	நடுக்கமெடுத்து
अद्य	இதோ	नानादिग्भ्यः	பலதிசைகள் வழியாய்
नाशयामि	நாசம்செய்கிறேன்.	विद्रवन्ति	ஒட்டங்கொண்டன.
मा भैष्टि	பயப்படாதிருங்கள்.	महात्मनः	மஹாத்மாவான
इति	என்று	वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய
मुहुः मुहुः	அடிக்கடி	आश्रमपदं	ஆசிரமமானது
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டர்	मुहूर्तं इव	ஏறக்குறைய ஒரு நொடிப்பொழுதும்பட்டும்
वदतः वै	சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே	निश्शब्दं	ஒலிஒசையின்றி
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய	शून्यं	பாழாய்
शिष्याः	சிஷ்யர்கள்	आसीत्	இருந்தது.
ये च	எவர்களோ அவர்களும்கூட,	इरिणसन्निभं	ஸஞ்சாரமற்ற வனப் பிரதேசத்திற்கிடாய்
तथा	மற்றபடியாயிருந்த	आसीत्	விளங்கிற்று.

एवमुक्त्वा महातेजा वसिष्ठो जपतां वरः । विश्वामित्रं तदा वाक्यं सरोषमिदमब्रवीत् ॥

மஹாதேஜஸ்வியும்,
 ஜபதா மந்திர விக்ருகர்களில்
 வர: உத்தமருமான
 வசிஸ்த: வஸிஷ்டர்,
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 மாய்
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 तदा உடனேயே

विश्वामित्रं விச்வாமித்திரரை
 நோக்கி
 सरोषं { கோபத்தை நன்கு
 விளங்ககாட்டுகிறதா
 यीरुक्किற் யிருக்கிற
 इदं பின்வரும்
 वाक्यं மொழியை
 अब्रवीत् சொன்னார்.

आश्रमं चिरसंवृद्धं यद्विनाशितवानसि । दुराचारोऽसि यन्मूढ तस्मात्त्वं न भविष्यसि ॥

चिरसंवृद्धं { “வெகுகாலமாய் கிரத்
 தையுடன் போஷித்
 துவரப்பட்ட
 आश्रमं ஆசிராமத்தை
 विनाशितवान् असि நீ அழித்துவிட்டாய்.
 यत् என்கிறபடியாலும்,
 दुराचारः துஷ்டரடத்தையு
 டையவனாக

असि இருக்கிறாய்
 यत् என்கிறபடியாலும்,
 मूढ அடாவடிவிருத்தியு
 டையவனே !
 तस्मात् அதனாலும்
 त्वं நீ
 न भविष्यसि பிழைத்திருக்கப்ப்டோ
 கிறதில்லை.

इत्युक्त्वा परमकुद्धो दण्डमुद्यम सत्वरः । विधूम इव कालाश्रियमदण्डमिवापरम् ॥

उपतस्थे महातेजा वसिष्ठः कौशिकस्य तु ॥ २८ ॥

மஹாதேஜஸ்வியாகிய
 வசிஸ்த: வஸிஷ்டர்,
 इति இவ்வண்ணமாய்
 उक्त्वा சொல்லி,
 विधूम: புகையற்ற
 कालाशिः इव ஊழித்தியென
 परमकुद्धः கோபாவேசம்கொண்
 டவராகி,
 सत्वरः காலதாமஸம் செய்யா
 தவராய்,

तु உடனேயே
 अपरं இரண்டாவதான
 यमदण्डं யமதண்டம் ..
 इव போனறதான
 दण्डं ஓர் தடிக்கொம்பை
 उद्यम्य தூக்கிவைத் தூக்கொ
 ண்டு,
 कौशिकस्य விச்வாமித்திரருக்கு
 उपतस्थे முன்னிலையில் நின்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1733.

षट्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தி ஆறுவது ஸர்க்கம் ॥ ५६ ॥

विश्वामित्रतपश्चर्या—விச்வாமித்திரர் தவம் புரிவது.

एवमुक्तो वसिष्ठेन विश्वामित्रो महाबलः । आग्नेयमस्त्रमुत्क्षिप्य तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

மகாபல: மகா சக்திவானாகும்
 विश्वामित्र: விச்வாமித்திரர்
 एवं இவ்விதமாக
 वसिष्ठेन வஸிஷ்டரால்
 उक्तः சொல்லப்பட்டவராய்
 च உடனே

आग्नेयं ஆக்னேய
 अस्त्रं அஸ்திரத்தை
 उत्क्षिप्य கையிலெடுத்து உயர
 த்தூக்கிக்கொண்டு,
 तिष्ठ तिष्ठ “நில் நில்”
 इति என்று
 अब्रवीत् கத்தினார்.

ब्रह्मदण्डं समुत्क्षिप्य कालदण्डमिवापरम् । वसिष्ठो भगवान् क्रोधादिदं वचनमब्रवीत् ॥

वसिष्ठः வஸிஷ்ட
 भगवान् பகவான்,
 अपरं வேறார்
 कालदण्डं யமதண்டம்
 इव போன்றதாயிருக்கும்
 ब्रह्मदण्डं பிரம்மதண்டத்தை

कोपात् கோபாவேசத்தால்
 समुत्क्षिप्य உயரத்தூக்கி எடுத்து
 கொண்டு,
 इदं பின்வரும்
 वचनं மொழியை
 अब्रवीत् மொழிந்தார்.

क्षत्रबन्धो स्थितोऽस्म्येष यद्वलं तद्विदर्शय । नाशयाम्यद्य ते दपं शस्त्रस्य तव गाधिज ॥

क्षत्रबन्धो “கூத்திரியப்பதரே!
 एषः இதோ
 स्थितः நிற்குகொண்டுதான்
 अस्मि இருக்கிறேன்.
 बलं வல்லமை
 यत् எதுவோ,
 तत् அதை
 विदर्शय காட்டு.

गाधिज காதியின் பயலே!
 ते உன்னுடையதும்
 तव உன்
 अस्त्रस्य அஸ்திரத்தினுடையதும்
 दपं கொழுப்பை
 अद्य இப்பொழுதே
 नाशयामि நாசம்பண்ணுகிறேன்.

क च ते क्षत्रियबलं क च ब्रह्मबलं महत् । पश्य ब्रह्मबलं दिव्यं मम क्षत्रियपांसन ॥ ४ ॥

क्षत्रियपांसन { “கூத்திரியஜாதிக்கே
 ते { அபயசஸ் வினோவிக்
 क्षत्रियबलं { கின்ற நீசனே!
 क च { உன்னுடைய
 महत् { கூத்திரியன்வலிமை
 { எங்கே?
 { மேலான

ब्रह्मबलं பிராம்மணன் வலிமை
 क च எங்கே?
 मम என்னுடைய
 दिव्यं தெய்விகமான
 ब्रह्मबलं பிராம்மணவலிமையை
 पश्य இதோ பார்”.

तस्यास्त्रं गाधिपुत्रस्य घोरमाप्रेयमुद्यतम् । ब्रह्मदण्डेन तच्छान्तमप्रेयैंग इवाम्भसा ॥ ५ ॥

तस्य	அந்த	अम्भसा	ஜலத்தாலே
गाधिपुत्रस्य	விச்வாமித்திரருடைய	अप्रे:	தீயினுடைய
तद्	அந்த	वेगः	தீக்கூண்டயம்
घोरं	கடுமையானதும்,	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்
उद्यतं	மேல் விழ சித்தமாய் வந்ததுமான	ब्रह्मदण्डेन	பிரம்மதண்டத்தாலே
आप्रेयं	ஆக்னேய	शान्तम्	அடங்கிவிட்டது.
अस्त्रं	அஸ்த்ரமானது		

वारुणं चैव रौद्रं च ऐन्द्रं पाशुपतं तथा । ऐषीकं चापि चिक्षेप कुपितो गाधिनन्दनः ॥

गाधिनन्दनः	விச்வாமித்திரர்,	ऐन्द्रं च	{ இந்திரஸம்பந்தமான ஐந்திரமென்கிற
कुपितः	கோபங்கொண்டவ ராய்,	पाशुपतं तथा	{ ஆஸ்திரத்தையும், பாசுபதாஸ்திரத்தையு ம்,
वारुणं च	வருணஸ்திரத்தையும்	ऐषीकं अपि च	{ ஐஷிகாஸ்திரத்தையு ம்,
रौद्रं एव	ருத்திராஸ்திரத்தையு ம்,	चिक्षेप	{ பிரயோகித்தார்.

मानवं मोहनं चैव गान्धर्वं स्वापनं तथा । जृम्भणं मादनं चैव सन्तापनविलापने ॥ ७ ॥

शोषणं दारुणं चैव वज्रमस्त्रं सुदुर्जयम् । ब्रह्मपाशं कालपाशं वारुणं पाशमेव च ॥ ८ ॥

मानवं	மானவாஸ்திரத்தையு ம்,	सन्तापन- विलापने एव	{ தமிக்கச்செய்யும் 'ஸந் தாபனாஸ்திரத்தையு ம் அழச்செய்யும் 'விலாபனாஸ்திரத் தையு ம்,
मोहनं च	மோஹனஸ்திரத் தையு ம்,	शोषणं	{ உலர்த்திவிடும் 'சோஷ ணாஸ்திரத்தையு ம்,
गान्धर्वं एव	காந்தர்வாஸ்திரத் தையு ம்,	दारुणं च	{ கொடுமை செய்யும் 'தாருணஸ்திரத்தையு ம்,
स्वापनं तथा	{ தூங்கச்செய்யும் 'ஸ்வாபனாஸ்திரத் தையு ம்,	सुदुर्जयं	{ வெல்வதற்கு மிக்க அரியதான
जृम्भणं	{ கொட்டாவிவிடச் செய்யும் 'ஜ்ரும்ப ணாஸ்திரத்தையு ம்,	वज्रमस्त्रं एव	{ வஜ்ராஸ்திரத்தையு ம்,
मादनं च	மயங்கச்செய்யும் 'மா தனாஸ்திரத்தையு ம்,	ब्रह्मपाशं	{ பிரம்மபாசத்தையு ம்,
		कालपाशं	{ காலபாசத்தையு ம்,
		वारुणं पाशं एव च	{ வருணபாசத்தையு ம்,

பினாகாஸ்த்ரம் ச தயித் குஷ்காட்ரே அசனி உபே । ட்ஷாஸ்த்ரமத பைசாச் க்ரௌஷ்மஸ்த்ரம் ததீவ ச ॥
 த்ரமச்சக்ரம் காலச்சக்ரம் விஷ்ணுச்சக்ரம் ததீவ ச । வாய்வய் மதநம் சீவ அஸ்த்ரம் ஹயசிர்ஸ்ததா ॥ १० ॥
 ஸக்தித்வய் ச சிக்ஷேப கஜ்ஜாலம் முஸல் ததா । வையாதர் மஹாஸ்த்ரம் ச காலாஸ்த்ரமத டாஸ்த்ரம் ॥
 த்ரிஸூலஸ்த்ரம் தூர் ச காலாஸ்த்ரமத கஜ்ஜாஸ்த்ரம் ॥ ११ ॥

தயித் மனோபிஷ்டப்படியே
 செய்து முடிக்கும்
 பினாகாஸ்த்ரம் ததீவயும்
 குஷ்காட்ரே உலர்ந்ததும் ஈரமுமா
 உபே இரண்டுவிதமான [ன்
 அசனி அதி இடிகளையும்,
 ட்ஷாஸ்த்ரம் தண்டாஸ்த்ரத்
 தையும்,
 பைசாச் ததா பிசாசாஸ்த்ரத்தையும்,
 க்ரௌஷ் அஸ்த்ரம் த்ரமச்சக்ரம் ததீவயும்,
 காலச்சக்ரம் ததீவயும்,
 விஷ்ணுச்சக்ரம் ததீவயும்
 வாய்வய் ச { வாயுச்சம்மந்தமான
 வாய்வயாஸ்த்ரத்
 தையும்,
 மதநம் ததீவயும்
 ஹயசிர்ஸ்த்ரம் ததீவயும்,
 ஹயசிர்ஸ்த்ரம் ததீவயும்

அஸ்த்ரம் ததீவயும்,
 ததீவயும்
 ஸக்தித்வய் இரண்டுவிதசக்திகளே
 கஜ்ஜாலம் கங்காளாஸ்த்ரத்
 தையும்,
 முஸல் முஸலாஸ்த்ரத்
 தையும்,
 வையாதர் வித்யாதாசம்மந்த
 மான
 மஹாஸ்த்ரம் ததீவயும்,
 டாஸ்த்ரம் கொடுமை செய்யும்
 காலாஸ்த்ரம் ததீவயும்,
 தூர் பயங்கரமான
 த்ரிஸூலம் அஸ்த்ரம் திரிசூல அஸ்த்ரத்
 தையும்,
 காலாஸ்த்ரம் காபாலாஸ்த்ரத்
 தையும்,
 கஜ்ஜாஸ்த்ரம் கங்கணாஸ்த்ரத் ததீவயும்,
 சிக்ஷேப ப்ரயோகித்தார். [யும்

एतान्यस्त्राणि चिक्षेप सर्वाणि रघुनन्दन । वसिष्ठे जपतां श्रेष्ठे तदद्भुतमिवाभवत् ॥ १२ ॥

ஏதானி இவ்விதமான
 அஸ்த்ரங்களை
 சர்வாணி எல்லாம்
 சிக்ஷேப எய்தார்.
 ரகுநந்தன ரகுநந்தன !

जपतां முனிவர்களுக்குள்
 श्रेष्ठे உயர்ந்தவரான
 वसिष्ठे வலிஷ்டரிடம்
 तन् அது
 अद्भुतं इव ஓர் ஆச்சரியமாய்
 अभवत् முடிந்தது.

तानि सर्वाणि दण्डेन ग्रसते ब्रह्मणः सुतः । तेषु शान्तेषु ब्रह्मास्त्रं क्षिप्तवान् गाधि नन्दनः ॥

தானி பிரம்மாவின்
 சூத: புதல்வர்,
 தானி அவைகளை
 சர்வாணி எல்லாம்
 த்ணேன ஓர் தண்டத்தைக்
 கொண்டு
 த்ணேன நாசம்செய்து விட்டார்.

गाधि नन्दनः காதியின் புதல்வர்,
 तेषु அவைகள்
 शान्तेषु வீர்யமொழிந்து
 விட்டவள வில்
 ब्रह्मास्त्रं பிரம்மாஸ்த்ரத்தை
 क्षिप्तवान् ப்ரயோகித்தார்.

तदस्त्रमुद्यतं दृष्ट्वा देवाः साशिपुरोगमाः । देवर्षयश्च सम्भ्रान्ता गन्धर्वाः समहोरगाः ॥

साशिपुरोगमाः அக்னிபகவானே
முன்னிட்ட
தேவர்கள்,
समहोरगाः மகா பன்னகர்களோடு
கூடின
गन्धर्वाः கந்தர்வர்களும்,

देवर्षयः च தேவரிஷிகளும்
तत् अस्त्रं அந்த அஸ்திரத்தை
उद्यतं பிரயோகிக்கப்பட்டுவி
दृष्ट्वा கவனித்து, [ட்டதாய்
सम्भ्रान्ता: உள்ளம் கலங்கினார்
கள்.

त्रैलोक्यमासीत् संवत्सं ब्रह्मास्त्रे समुदीरिते ॥ १५ ॥

लैलोक्यं மூன்றுலகமும்
ब्रह्मास्त्रे பிரம்மாஸ்த்ரமானது

समुदीरिते பிரயோகிக்கப்பட்ட
டதுமே
संवत्सं நடுக்கமுற்றதாய்
आसीत् விளங்கிற்று.

तदप्यस्त्रं महाघोरं ब्राह्मं ब्राह्मेण तेजसा । वसिष्ठो ग्रसते सर्वं ब्रह्मदण्डेन राघव ॥ १६ ॥

राघव ராகவா!
तत् அந்த [திலும்
सर्वं எல்லாப் பிரகாரத்-
महाघोरं மஹத்தான வீர்யமு
ब्राह्मं பிரம்மா [டையதான
अस्त्रं अपि அஸ்திரத்தையும்

वसिष्ठ: வஸிஷ்டர்
ब्राह्मेण பிரம்மா
तेजसा தேஜஸ்ஸாலே
ब्रह्मदण्डेन பிரம்மதண்டம்
ग्रसते ஒன்றைக்கொண்டே
விழுங்கிவிட்டார்.

ब्रह्मास्त्रं ग्रसमानस्य वसिष्ठस्य महात्मनः । त्रैलोक्यमोहनं रौद्रं रूपमासीत्सुदारुणम् ॥

ब्रह्मास्त्रं பிரம்மாஸ்திரத்தை
ग्रसमानस्य உட்கொள்ளும்
महात्मनः மஹாத்மாவான
वसिष्ठस्य வஸிஷ்டருடைய
रूपं உருவமானது

सुदारुणं கொஞ்சமும் ஸஹிக்க
முடியாதவண்ணம்
रौद्रं சுடர்மயமாய்
त्रैलोक्यमोहनं மூவுலகத்தையும் பிர
மிக்கச்செய்யும்வண்
आसीत् விளங்கிற்று. [ணமாய்

रोमकूपेषु सर्वेषु वसिष्ठस्य महात्मनः । मरीच्य इव निष्पेतुरग्नेर्धूमाकुलाचिषः ॥ १८ ॥

महात्मनः மகாத்மாவான
वसिष्ठस्य வஸிஷ்டருடைய
सर्वेषु எல்லா
रोमकूपेषु மயிர்கால்களிலிருந்து
मरीच्य: நெருப்புப்பொறிகள்,

धूमाकुलाचिषः புகை சூழ்ந்த ஜ்வாலை
களோடுகூடிய
अग्ने: அக்னியிலிருந்து
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
निष्पेतु: வெளிவந்தன.

प्राज्वलद्ब्रह्मदण्डश्च वसिष्ठस्य करोद्यतः । विधूम इव कालाग्निर्यमदण्ड इवापरः ॥ १९ ॥

वसिष्ठस्य वஸிஷ்டருடைய
करोद्यतः கையிற் தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்டிருந்ததும்
अपरः வேறோர்
यमदण्डः யமதண்டம்
इव च போன்றதாயுமிருந்தது

ब्रह्मदण्डः பிரம்மதண்டமானது
विधूमः புகையில்லாத
कालाग्निः इव பிரளயகாலாக்களிபோல்
प्राज्वलत् ஒளிமயமாய் ஜ்வலித்தது.

ततोऽस्तुवन्मुनिगणा वसिष्ठं जपतां वरम् । अमोघं ते बलं ब्रह्मस्तेजो धारय तेजसि ॥

ततः அச்சமயத்தில்
मुनिगणाः முனிகோஷ்டிகள்
जपतां மந்திரத்யானபரர்க
वरं உத்தமரான [ளிள்
वसिष्ठं வஸிஷ்டரை
अस्तुवन् { பின்வருமாறு புகழ்ந்துகொண்டாடினார்கள்.
ब्रह्मन् { 'பிரம்மதேஜஸ்ஸே உருக்கொண்ட மூர்த்தியே!

ते தேவரீருடைய
बलं சக்தியானது
अमोघं தப்பாத சித்தியைக்கொடுக்கவல்லது.
तेजसि பிறவிஞானமாயுள்ளபிரம்மதேஜஸ்ஸில்
तेजः சுடர்மயமாய் விளங்கும் தேஜஸ்ஸை
धारय { ஒடுங்கிக்கிடக்கச்செய்ய திருவுள்ளம் கொள்வீராக.

निगृहीतस्त्वया ब्रह्मन् विश्वामित्रो महाबलः । प्रसीद जपतां श्रेष्ठ लोकाः सन्तु गतव्यथाः ॥

जपतां 'முனிவர்களில்
श्रेष्ठ உத்தமராகிய
ब्रह्मन् { பிரஜாபதிகளில் ஒருவராகிய வஸிஷ்டபகவானே!
महाबलः மகா செருக்குற்ற
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்
त्वया தேவரீரால்

निगृहीतः கொட்டமடங்கிக்கடக்கின்றனர்.
प्रसीद சாந்தமான மனமுடையவராகக்கடவீர்.
लोकाः உலகங்கள்
गतव्यथाः நடுங்கிக்கிடக்கும் அவஸ்தையற்றவைகளாய்
सन्तु ஆகட்டும்.

एवमुक्तो महातेजाः शंभुं चक्रे महातपाः । विश्वामित्रोऽपि निकृतो विनिश्चस्येदमब्रवीत् ॥

महातेजाः மகா தேஜோமயமாய் விளங்கும்
महातपाः முனிவர் பெருமானான
एवं இவ்விதம் [குமவர்
उक्तः வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டவராய்
शंभुं தீக்ஷண்யமில்லாமை யை

चक्रे செய்தருளினார்.
विश्वामित्रः अपि விச்வாமித்திரரும்
निकृतः கர்வபங்கமடைந்தவராய்,
विनिश्चस्य பெருமூச்செறிந்து,
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

धिबलं क्षत्रियबलं ब्रह्मतेजोबलं बलम् । एकेन ब्रह्मदण्डेन सर्वास्त्राणि हतानि मे ॥२३॥

एकेन 'ஒரே ஒரு
ब्रह्मदण्डेन பிரம்மதண்டத்தாலே
मे எனது [எனும்
सर्वास्त्राणि எல்லா அஸ்திரங்க-
हतानि பாழாய்ப்போன.
क्षत्रियबलं கூத்திரியபலம்

धिबलं அல்பப்ரயோஜன
முடையது.
ब्रह्मतेजोबलं ப்ரம்மண்யதேஜஸ்
ஸைச்சேர்ந்த பலம்
बलम् கோரிய பயனை அளிக்
கவல்லது.

तदेतत्समवेक्ष्याहं प्रसन्नेन्द्रियमानसः । तपो महत् समास्थायै यद्वै ब्रह्मत्वकारकम् ॥२४॥

एतत् 'இதை
समवेक्ष्य { ப்ரத்யக்ஷத்தில் கண்
 { டுகொண்டுவிட்ட ப
 { டியால்
अहं நான்
प्रसन्नेन्द्रिय- } ஐம்புலங்களை அடக்கி
मानसः } { எனவனையும் மனசார்
 { திருடையனாகவும்,

ब्रह्मत्वकारकं ப்ரம்மண்யத்தை
அடையச்செய்கிறது
यत् எதுவோ
तत् அந்த
महत् மகத்தான
तपः वै தவத்தையே
समास्थायै இனி புரிவேனாக.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आवितः श्लोकाः 1757.

சதபஞ்சாச: சர்ப:—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ५७ ॥

त्रिशङ्कोर्योजनप्रार्थना—திரிசங்கு யாகம் செய்விக்கப் பிரார்த்திப்பது.

ततः संतप्तहृदयः स्मरन्निग्रहमात्मनः । विनिश्चस्य विनिश्चस्य कृतवैरो महात्मना ॥
स दक्षिणां दिशं गत्वा महिष्या सह राघव । तताप परमं घोरं विश्वामित्रो महातपाः ॥

राघव "ஹே ராகவ!
सः அந்த
महातपाः பெரும் தபஸ்வியான
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்,
महात्मना மகாத்மாவோடு
कृतवैरः துவேஷிக்கொண்டவ
ராய்,

ततः அதனால்
आत्मनः தனக்கு நேர்ந்த
निग्रहं அவமானத்தை
स्मरन् நினைத்து,

संतप्तहृदयः மனம்நொந்தவராய்,
विनिश्चस्य } அடிக்கடி பெருமூச்சு
विनिश्चस्य } விட்டுக்கொண்டு,
दक्षिणां தெற்கு
दिशं பிரதேசத்திற்கு
महिष्या பட்டமஹிஷியோடு
सह கூட
गत्वा போய்ச்சேர்ந்து,
परमं மிகவும்
घोरं கடுமையாய்
तताप தவம்புரிந்தார்.

फलमूलाशनो दान्तश्चकार परमं तपः । अथास्य जज्ञिरे पुत्राः सत्यधर्मपरायणाः ॥
हविष्यन्दो मधुष्यन्दो दृढनेत्रो महारथः ॥ ३ ॥

फलमूलाशनः	{ பழங்கனையும், கிழங் குக்கனையும் ஆஹார மாகக்கொண்டவராய்
दान्तः	மனத்தை அடக்கின
परमं	மகத்தான [வராய்,
तपः	தவத்தை
चकार	செய்தார்.
अथ	அதனிடையில்
अस्य	இவருக்கு

हविष्यन्दः	ஹவிஷ்யந்தன்,
मधुष्यन्दः	மதுஷ்யந்தன்,
दृढनेत्रः	திருடநேத்ரன்,
महारथः	மஹாரதன் என்ற
सत्यधर्म- परायणाः }	ஸத்தியத்திலும், தர்ம த்திலும் நிலைகொண் டவர்களான
पुत्राः	பிள்ளைகள்
जज्ञिरे	உண்டாளுர்கள்.

पूर्णं वर्षसहस्रे तु ब्रह्मा लोकपितामहः । अब्रवीन्मधुरं वाक्यं विश्वामित्रं तपोधनम् ॥ ४ ॥

वर्षसहस्रे	ஆபிரம் வருஷம்
पूर्णं तु	முடிந்த உடனேயே
लोकपितामहः	உலகத்துக்கெல்லாம் பாட்டனான
ब्रह्मा	ப்ரம்மா,
तपोधनं	தவத்தையே செல்வ மாயுடைய

विश्वामित्रं	விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து
मधुरं	இனிய
वाक्यं	வார்த்தையை இவ்வாறு
अब्रवीत्	சொன்னார்.

जिता राजर्षिलोकास्ते तपसा कुशिकात्मज । अनेन तपसा त्वां हि राजर्षिरिति विब्रूहे ॥

कुशिकात्मज	“குசிகரின் புதல்வா !
ते	உன்
तपसा	தவத்தால்
राजर्षिलोकाः	ராஜர்ஷிகளின் லோகங்கள்
जिताः	வெல்லப்பட்டன.

अनेन	இந்த
तपसा	தவத்தால்
त्वां	உன்னை
राजर्षिः	ராஜர்ஷி
इति हि	என்றே
विब्रूहे	அறிகிறேன்.”

एवमुक्त्वा महातेजा जगाम सह दैवतैः । त्रिविष्टपं ब्रह्मलोकं देवानां परमेश्वरः ॥ ६ ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியா கிய
परमेश्वरः	பிரம்மதேவர்
एवं	இவ்விதம்
उक्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளி விட்டு,

दैवतैः सह	தேவர்களோடுகூட
देवानां	தேவர்களுக்காக
त्रिविष्टपं	சுவர்லோகத்தின் வழியாய்
ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
जगाम	போய்ச் சேர்ந்தார்.

विश्वामित्रोऽपि तच्छ्रुत्वा द्विया किञ्चिदवाञ्मुखः । दुःखेन महताऽऽविष्टः समन्युरिदमब्रवीत् ॥

அவாஹ்முக: { முன்பின் ஆலோசியா
மல் எதையும் துணி
கரமாய் செய்யும்
விசுவாமித்திரரும்
அதை
கேட்டு,
பெரும்
வெட்கத்தாலும்

दुःखेन मणवेतनैयारुम्
आविष्टः பிடிக்கப்பட்டவராய்
किञ्चित् கொஞ்சம்
समन्युः கோபம் கொண்டவ
ராய்
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् தானே பேசிக்கொண்
டார்

तपश्च सुमहत्तमं राजर्षिरिति मां विदुः । देवाः सर्षिगणाः सर्वे नास्ति मन्ये तपःफलम् ॥

தப: "தவமானது
சுமஹ் மிகக் கொடுமையாய்
தஸ் செய்யப்பட்டது.
சர்ஷிணா: ரிஷிகணங்களை உள்
தேவா: தேவர்கள் [எரிட்ட
சर्वे எல்லோரும்
मां என்னை
राजर्षि: च ராஜரிஷியாய்தான்

विदुः ஏற்றுக்கொண்டார்
கள்.
तपःफलं தவத்தால் உத்தேசித்
திருந்த பயனானது
नास्ति கிடைக்கவில்லை
इति என்று
मन्ये நான் கண்டுகொண்
டேன்.

एवं निश्चित्य मनसा भूय एव महातपाः । रोषेण महताऽऽविष्टस्त्रैलोक्यं व्यथयन्निव ॥

तपश्चकार धर्मात्मा काकुत्स्थ परमात्मवान् ॥ ९ ॥

காகுத்ய "காகுத்தஸ்த!
மஹதா பெரும்
ரோஷே ஆவேசத்துடன்
ஆவிஷ்ட: இருந்த
மஹாதபா: மஹா தபஸ்வி
எவ் மேற்கண்டவண்ணம்
மனசா தீர்க்காலோசனை
செய்து
निश्चित्य ஒரு முடிவு செய்து
கொண்டு,

धर्मात्मा தர்மத்திலேயே உள்ள
த்தையுடன் நினவராய்
इव முற்றிலும்
परमात्मवान् பரமசாந்தமனத்த
ராகி
त्रैलोक्यं மூவுலகையும்
व्यथयन् நடுங்கச் செய்பவராகி
भूय: एव மறுபடியும்
तपः தவத்தை
चकार புரியலானார்.

एतस्मिन्नेव काले तु सत्यवादी जितेन्द्रियः । त्रिशङ्कुरिति विख्यात इक्ष्वाकुकुलनन्दनः ॥

உ இது இப்படி இருக்க
एतस्मिन् एव இதே
काले காலத்தில்
इक्ष्वाकुकुल-} இக்ஷ்வாகுகுல
नन्दनः } பிள்ளையெனவும்,
सत्यवादी { எக்காலத்திலும் மெய்
யையேயுரைப்பவ
ரெனவும்,

जितेन्द्रियः ஐம்புலங்களையுமடக்கி
னவரெனவும்,
विख्यातः திரிலோகப்பரவித்தி
பெற்றவராய்
त्रिशङ्कुः திரிசங்கு
इति என்று ஒருவரிருந்
தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना यजेयमिति राघव । गच्छेयं सशरीरेण देवानां परमां गतिम् ॥

राघव "राகவ !
 देवानां 'தேவர்களுடைய
 परमां உத்கரிஷ்ட
 गतिं கதியை
 सशरीरेण இவ்வுடம்புடனேயே
 गच्छेयं நானடையவேண்டும்.

यजेयं யக்ஞமொன்றை
 'செய்யக்கடவேன்.'
 इति என்று
 बुद्धिः ஓர் எண்ணம்
 तस्य அவருக்கு
 समुत्पन्ना உண்டாயிற்று.

स वसिष्ठं समाहूय कथयामास चिन्तितम् । अशक्यमिति चाप्युक्तो वसिष्ठेन महात्मना ॥

सः அவர்
 वसिष्ठं வலிஷ்டரை
 समाहूय அழைப்பித்து,
 चिन्तितं மனோதத்தை
 कथयामास விண்ணப்பம்செய்தார்;
 महात्मना மகாத்மாவான

वसिष्ठेन अपि च வலிஷ்டராலேயும்
 अशक्यं முடியாது
 इति என்று
 उक्तः மறுமொழி அளிக்கப்
 பட்டார்.

प्रत्याख्यातो वसिष्ठेन स ययौ दक्षिणां दिशम् । ततस्तत्कर्मसिद्धयर्थं पुत्रांस्तस्य गतो नृपः ॥
 वासिष्ठा दीर्घतपसस्तपो यत्र हि तेपिरे ॥ १४ ॥

दीर्घतपसः நெடுங்காலம் தபம்செ
 ய்துகொண்டிருக்கும்
 वासिष्ठा: வலிஷ்டபுதல்வர்கள்,
 दक्षिणां दिशं தென்நாட்டில்
 तपः தவத்தை
 तेपिरे புரிந்துகொண்டிருந்
 தார்கள்.
 वसिष्ठेन வலிஷ்டரால்
 प्रत्याख्यातः கூடாதென்று தடுக்கப்
 பட்டவராகிய
 सः அந்த

नृपः மன்னர்,
 ततः அப்படியிருக்கையிலும்
 तत्कर्मसिद्धयर्थं அந்த காரியத்தை
 தலைக்கெட்டுவதில்
 गतः பிரயத்னமுடையவ
 तस्य அவருடைய [ராய்
 पुत्रान् புத்திரர்களிடம்
 यत्र हि { எவ்விடத்தில் இருந்
 தார்களோ அவ்வி
 षयौ { டத்திற்கே
 போய்ச்சேர்ந்தார்.

त्रिशङ्कुः सुमहातेजाः शतं परमभास्वरम् । वासिष्ठान् सन्ददर्शाय तप्यमानान् यशस्विनः ॥

सुमहातेजाः பிரசித்திபெற்ற மகா
 தேஜஸ்வியாகிய
 त्रिशङ्कुः திரிசங்கு,
 अथ அப்போது
 तप्यमानान् தவம்செய்துகொண்
 டிருப்பவர்களும்,
 वासिष्ठान् வலிஷ்டரின் புதல்
 வர்களென

यशस्विनः கீர்த்திபெற்றவர்களு
 மாள
 परमभास्वरं அதி ஜோதிர்மயமாய்
 விளங்கும்
 शतं நூறுபேர்களை
 सन्ददर्शं கண்டார்.

சோ஽பி஑ம்ய மஹா஑்மான்: சர்வானேவ் குரோ: சுதாந் | அ஑ிவா஑ானுபூர்வ்யே஑ ஢்ரீயா கி஑்வி஑வா஑்ஸுவ: ||

அ஑்ரவீத் சுமஹாதேஜா: சர்வானேந் க்ருதா஑்ஜலி:

|| 17 ||

சுமஹாதேஜா: நல஑ிக்குந் ததேஜஸ்ஸை
ச: அவர் [யுடைய
மஹா஑்மான்: மஹா த்மா க்களாந்
(ஆர்ஷத்)
குரோ: ஆசாரியரின்
சுதாந் புதல்வர்கள்
சர்வாந் ஑வ எல்லா ரையுடே
அ஑ி஑ம்ய கிட்டி,
அனுபூர்வ்யே஑ வரிசைப்படி

அ஑ிவா஑ நமஸ்கரித்து,
க்ருதா஑்ஜலி: அஞ்சலி஑ஸ்தரா஑ி
஢்ரீயா லஜ்ஜையால்
கி஑்வித் கொஞ்சம்
அவா஑்ஸுவ: தலை குணிந்தவராய்
சர்வாந் ஑வ எல்லோரையும்
பார்த்து
அ஑்ரவீந் இவ்வாறு விண்ணப்
பம் செய்தார்.

शरणं वः प्रपद्येऽहं शरण्याञ्छरणागतः । प्रत्याख्यातोऽस्मि भद्रं वो वसिष्ठेन महात्मना ॥

அ஢் "நான்
மஹா஑்மாவாந்
வசிஸ்தேந் வஸிஷ்டரால்
ப்ரத்யாக்ஷாத: அஸ்மி திரஸ்கரிக்கப்பட்ட
டேன்.
சரணாகத: நான் சரணார்த்தி.

शरण्यान् பணிந்தவர்களைத்
துணைப்போராந்
வ: உங்களை
शरणं தஞ்சமாய்
प्रपद्ये அடைகிறேன்.
वुः भद्रम् உங்களது திருவுள்
எம் எற்படவேண்டும்.

यष्टुकामो महायज्ञं तदनुज्ञातुमर्हथ । गुरुपुत्रानहं सर्वान्नमस्कृत्य प्रसादये ॥ १९ ॥

அ஢் "நான்
குரூபுத்ரான் ஆசார்யரது புதல்வர்
சர்வாந் எல்லோரையும் [கள்
நமஸ்க்ருத்ய வணங்கி,
ப்ரஸாதயே பிரார்த்திக்கிறேன்.
மஹாயஜ் ஓர் மஹா யக்ஞத்தை

यष्टुकामः செய்யமறோதமுடை
யவனுயிருக்கிறேன்.
तत् அதை
अनुज्ञातु அனுக்கரி஑ரிக்க
अर्हथ நீங்கள் திருவுள் எம்
கொள்ளவேண்டும்.

शिरसा प्रणतो याचे ब्राह्मणांस्तपसि स्थितान् । ते मां भवन्तः सिद्धयर्थं याजयन्तु समाहिताः॥

सशरीरो यथाऽहं हि देवलोकमवामुयाम्

|| 20 ||

தபசி "தவத்தில்
ஸ்திதாந் ஆஸக்திகொண்ட
ப்ரா஑்மணாந் பிராமணர்களாகிய
உங்களை

देवलोकं சவர்க்கலோகத்தை
यथा अवामुयां எவ்விதமடைவேணு
அவ்விதமாகிய
सिद्धयर्थं மறோதசித்திபெறும்
விஷயத்தில்
समाहिताः சிரத்தையுடையவர்க
ளாய்

शिरसा முடிதாழ்த்தி
प्रणतः நமஸ்கரித்து
याचे யாசிக்கிறேன்.
ते அப்படியாகிய
भवन्तः தேவரீர்கள்,
अहं நான் [கூடவே
सशरीरः हि இந்த உடம்போடு-

मां எனக்கு
याजयन्तु { யாகம் செய்விக்க திரு
வுள்ளம் கொள்வீர்
களாக.

इक्ष्वाकूणां हि सर्वेषां पुरोधाः परमा गतिः । न चातिक्रामितुं शक्यं वचनं सत्यवादिनः ॥

इक्ष्वाकूणां 'இக்ஷ்வாகுவம்சத்தார்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
पुरोधाः च புரோஹிதர் ஒருவரே
परमा ஒப்புயர்வில்லாத
गतिः தஞ்சம்

हि अल्लவா ?
सत्यवादिनः ஸத்யஸந்தருடைய
वचनं நியமனத்தை
अतिक्रामितुं உல்லங்கனம்செய்ய
शक्यं न முடியாது.

अशक्यमिति चोवाच वसिष्ठो भगवानृषिः । तं वयं वै समाहर्तुं क्रतुं शक्ताः कथं तव ॥

ऋषिः 'புனிதமுனிவராகிய
वसिष्ठः வஸிஷ்ட
भगवान् பகவான்
अशक्यं முடியாது
इति च என்றே
उवाच சொல்லிவிட்டார்.
तं அப்படிப்பட்ட

क्रतुं யாகத்தை
तव உனக்காக
वयं நாங்கள்
कथं वै எவ்விதமாதத்தான்
समाहर्तुं செய்துமுடித்து
शक्ताः வைக்க
சக்தர்களாகுவோம்?

बालिशस्त्वं नरश्रेष्ठ गम्यतां स्वपुरं पुनः । याजने भगवान्छक्तस्त्रैलोक्यस्यापि पार्थिव ॥
अवमानं वयं कर्तुं तस्य शक्ष्यामहे कथम् ॥ ५ ॥

नरश्रेष्ठ 'மனிதர்களில் மேம்
பட்டவனாய் விளங்கும்
पार्थिव பார்த்திவ!
त्वं நீ
बालिशः அசுடாய் விளங்குகின்
றனை.
पुनः திரும்பி
स्वपुरं ஊருக்கு
गम्यतां உன்னால் போய்ச் சே
ரப்பட்டும்.
भगवान् மஹா பூஜ்யராகுமவர்

त्रैलोक्यस्य अपि முன்றலுக்குக்கூட
याजने யாகஞ்செய்து வைப்ப
शक्तः ஸமர்த்தர். [தில்
तस्य அப்படிப்பட்டவ
ருக்கு
अवमानं அவமதிப்பை
कर्तुं செய்ய
वयं நாங்கள்
कथं எப்படி
शक्ष्यामहे ஸமர்த்தர்களாகு
வோம்?'

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा क्रोधपर्याकुलेक्षणः । स राजा पुनरेवैतानिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६ ॥

सः அந்த
राजा மன்னன்
तेषां அவர்களுடைய
तत् அந்த
वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,

क्रोधपर्याकुलेक्षणः கோபத்தால் கலங்கின
கண்களுடையவராகி
पुनः அப்படியிருந்தும்
एतान् एव இவர்களையே பார்த்து
इदं பின்வரும்
वचनं மொழியை
अब्रवीत् மொழிந்தார்.

प्रत्याख्यातो वसिष्ठेन गुरुपुत्रैस्तथैव च । अन्यां गतिं गमिष्यामि स्वस्ति वोऽस्तु तपोधनाः॥

वसिष्ठेन एव 'வவ்விஷ்டராலேயும்
तथा அவ்விதமாகவே
गुरुपुत्रैः च ஆசார்ய புத்திரர்க
ளாலும்
प्रत्याख्यातः இச்சாபங்கம் செய்
விக்கப்பட்டேன்.

तपोधना: தவமே செல்வமாயு
டையவர்களே !
व: உங்களுக்கு
स्वस्ति अस्तु சுகமுண்டாகட்டும்.
अन्यां மற்றோர்
गतिं ஆசரயத்தை
गमिष्यामि நான் தேடிக்கொள்ளு
கிறேன்.

ऋषिपुत्रास्तु तच्छ्रुत्वा वावयं घोराभिसंहितम् । शेपुः परमसंकुद्धाश्चण्डालत्वं गमिष्यसि ॥

ऋषिपुत्रा: 'ரிஷிபுத்திரர்கள்
घोराभिसंहितं { மூர்க்கத்தனத்தை
நன்கு விளக்க
காட்டுகிறதாகிய
तत् அந்த
वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा तु கேட்டவுடனேயே

परमसंकुद्धा: கடும் கோபமடைந்த
வர்களாய்
चण्डालत्वं சண்டாளத்தன்மை
யை
गमिष्यसि நீயடைவாயாக என்று
शेपुः சபித்தார்கள்.

एवमुक्त्वा महात्मानो विविशुस्ते स्वमाश्रमम् ॥ ९ ॥

ते अन्त
महात्मानः மஹாத்மாக்கள்
एवं இந்த பிரகாரம்
उक्त्वा சபித்துவிட்டு

स्वं தங்களது
आश्रमं ஆசரமத்திற்குள்
विविशुः புகுந்துவிட்டார்கள்.

अथ राज्ञ्यां व्यतीतायां राजा चण्डालतां गतः । नीलवस्त्रधरो नीलः परुषो ध्वस्तमूर्धजः ।

चित्यमाल्याङ्गरागश्च आयसाऽभरणोऽभवत् ॥ १० ॥

अथ அப்பொழுது
राज्ञ्यां இரவு
व्यतीतायां கழிந்து விடிந்தவுடன்
राजा அரசன
चण्डालतां சண்டாளத்தன்மை
गतः அடைந்து [யை
परुषः அஸஹ்மயாயிருக்கும்
नीलः கறுப்புடம்புடையவ
னாய்,

नीलवस्त्रधरः கறுப்புவஸ்த்ரமுட்த்
தவனாய்,
ध्वस्तमूर्धजः மொட்டைத்தலையனாய்,
चित्यमाल्याङ्गरागः { கடுக்காட்டுப்பூமாலே
களையும், சாம்பலே
யும் அணிந்தவனாய்,
आयसाभरणः च இரும்புநகைகளோ
பூண்டவனாகவும்
अभवत् விளங்கினான்.

तं दृष्ट्वा मन्त्रिणः सर्वे त्यक्त्वा चण्डालरूपिणम् । पादवन् सहिता राम पौरा येऽयानुगामिनः ॥

राम "மூராம!
अस्य இவனுக்கு
सहिता: { மந்திராலோசனை விஷ
யங்களில் ஸகாக்க
ளாயிருந்த

मन्त्रिणः மந்திரிகளும்,
अनुगामिनः பணிவிடைக்காரர்க
ளாய் கூட வந்திருந்த
पौरा: பட்டணத்துஜனங்கள்
ये எவர்களோ அவர்கள்

சர்வே	எல்லோரும்	தீ	அவரை
சண்டாலரூபிண	சண்டாளனாய் மூர்த்தி	தயக்வா	தனியே விட்டுவிட்டு,
	கரித்திருப்பதை	பாட்வந	திரும்பி ஒடிப்போய்
ஃபூ	பார்த்து,		விட்டார்கள்.

एको हि राजा काकुत्स्थ जगाम परमात्मवान् । दहमानो दिवारात्रं विश्वामित्रं तपोधनम् ॥

காகுத்ஸ்த்	“காகுத்த !	தஃமான:	மனவோதனைப்படுபவ
பரமாத்மவான்	மகாஞ்ஞானியாகிய		னாய்
ராஜா	மன்னன்	தபோதன்	தபச்செல்வரான
ஃக: ஃ	ஒண்டிக்காரனாகவே	வித்வாமித்ரம்	விச்வாமித்திரரிடம்
திவாரத்ரம்	பகலுமிரவும்	ஜகாம்	போய்ச்சேர்ந்தான்.

विश्वामित्रस्तु तं दृष्ट्वा राजानं विफलीकृतम् । चण्डालरूपिणं राम मुनिः कारुण्यमागतः ॥

ராம்	“ஸ்ரீராம்!	விஃலிக்ரூத்	பங்கப்படுத்தப்பட்டு,
வித்வாமித்ர:	விச்வாமித்திர	சண்டாலரூபிண	சண்டாளனாக மூர்த்தி
முனி:	முனிவர்		கரித்திருக்கிறவனாக
தீ	அந்த	ஃபூ ரு	பார்த்த உடனேயே
ராஜான்	அரசனை	காரூய் அகாத:	மனமுருகினார்.

कारुण्यात् स महातेजा वाक्यं परमधार्मिकः । इदं जगाद भद्रं ते राजानं घोरदर्शनम् ॥

பரமதர்மிக:	மஹா தபஸ்வியும்	இதம்	பின்வரும்
மஹாதேஜா:	மஹாதேஜோவானு	வாக்யம்	மொழியை
ச:	அவர், [மரகியத]	ஜகாத	மிருதுவாயுரை
ஃரடர்ஷன்	பார்க்க அஸஹ்யமா		செய்தருளினார்.
	பிருக்கும்	தீ	“உனக்கு
ராஜான்	அரசனைப் பார்த்து,	மத்ரம்	நன்மையே உண்டா
காரூயாத்	மனமுருக்கத்தால்		கப்போகிறது.

किमागमनकार्यं ते राजपुत्र महायशः । अयोध्याधिपते वीर शापाच्चण्डालतां गतः ॥ १५ ॥

ராஜபுத்ர	“கூத்திரியவம்சத்தில்	சண்டாலதா	சண்டாளத்தன்மை
	பிறந்தவனும்		
வீர	ஞானன	கத:	நீ அடைந்திருக்கின்
மஹாயச:	பெரும்புகழுடைய	தீ	உனக்கு [றனை.
அயோத்யாதிபதீ	அயோத்திமன்னனே!	அகமனகாரிய	அகவேண்டிய காரியம்
ஷாபாத்	சாபத்தினால்	கிம்	

अथ तद्वाक्यमाकर्ण्य राजा चण्डालतां गतः । अब्रवीत् प्राञ्जलिर्वाक्यं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

वाक्यज्ञः சொல்லேநீர்ந்தி அறிந்த
வனும்த,
चण्डालतां சண்டாளர் உருவத்தை
गतः அடைந்தவனுமான
राजा அரசன்,
तत् அந்த
वाक्यं மொழியை
आकर्ण्य கேட்டு,

अथ உடனே
பேச்சின் துட்பங்களை
वाक्यकोविदं { அறிவதில் நிபுணராகிய
அவரைப்பார்த்து
प्राञ्जलिः கைகளைக் கூப்பிட்டு
கொண்டு
वाक्यं பின்வரும் மொழியை
अब्रवीत् மொழிந்தார்.

प्रत्याख्यातोऽस्मि गुरुणा गुरुष्वैस्तथैव च । अनवाप्यैव तं कामं मया प्राप्तो विपर्ययः ॥

गुरुणा एव “ஆசார்யராலும்,
तथा அவ்விதமாகவே
गुरुष्वैः च ஆசார்யபுத்திரர்களால்
உம்த
प्रत्याख्यातः अस्मि இச்சாபங்கம் செய்
விக்கப்பட்டேன்.

तं அந்த
कामं மனோரதத்தை
अनवाप्य பெருமல்,
मया என்னால்
विपर्ययः एव ப்ரதிகூலம் மட்டும்
प्राप्तः அனுபவிக்கப்படுகி
றது.

सशरीरो दिवं यायामिति मे सौम्यदर्शन । मया चेष्टं क्रतुशतं तच्च नावाप्यते फलम् ॥

सौम्यदर्शन “குளிமைமயம் தர்சன
மளிக்கின்றவரோ !
मे எனது
सशरीरः च உடம்போடுகூடவே
दिवं சுவர்க்கத்தை
यायां நான் அடையவேண்
इति என்று [டும்.

मया என்னால்
क्रतुशतं நூறு யாகங்கள்
इष्टं செய்யப்பட்டன.
तत् அந்த
फलं च கோரிய பயனோவெ
னில்
अवाप्यते न அடையப்படவில்லை.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । कृच्छ्रेष्वपि गतः सौम्य क्षत्रधर्मेण ते शपे ॥

सौम्य “ஹே புண்யாத்மா
வே!
ते தேவரீர் முன்னிலையில்
मे எனது
क्षत्रधर्मेण சூத்திரிய தர்மத்தின்
பேரில்
शपे ஆணையிட்டுச்சொல்லு
अनृतं பொய் [கிறேன்.

उक्तपूर्वं न இதுவரையிலும்
சொல்லப்பட்டதில்லை.
कृच्छ्रेषु ஆபத்துக்களில்
गतः अपि அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையிலும்,
कदाचन च இனி ஒருக்காலம்கூட
वक्ष्ये न நான் சொல்ல
மாட்டேன்.

नान्यां गतिं गमिष्यामि नान्यः शरणमस्ति मे । दैवं पुरुषकारेण निवर्तयितुमर्हसि ॥

अन्यः “மற்றொருவரும்
शरणं தஞ்சமாய்
न अस्ति ஆகவில்லை.
अन्यां வேறொரு
गतिं புகலிடத்தை
गमिष्यामि न நான் ஆசிரியிக்கப்
போகிறதில்லை.

पुरुषकारेण கடும் தவப்பயனையு
டைய ஆத்மாவைக்
मे எனது [கொண்டு
दैवं விதிப்பயனாகும் கஷ்
निवर्तयितुं மாற்ற [டத்தை
अर्हसि தேவரீர் மனமிசைந்
தருளவேண்டும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1804

एकोनषष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५९ ॥

वसिष्ठपुत्रशापः—வஸிஷ்டபுத்திரர்களின் சாபம்.

उक्तवाक्यं तु राजानं कृपया कुशिकात्मजः । अब्रवीन्मधुरं वाक्यं शापाच्चण्डालरूपिणम् ॥

शापात् சாபத்தினால்
चण्डालरूपिणं சண்டாள உருவம்
तु இது விஷயத்திலிப்படி-
யாய்
उक्तवाक्यं வேண்டி பார்த்தித்த
வனுமாகிய

राजानं அரசனைப் பார்த்து
कुशिकात्मजः விச்வாமித்திரர்
कृपया அனுதாபத்தால்
मधुरं மனதைக் களிப்புறச்
செய்யும்வண்ணமாய்
वाक्यं பின்வரும் மொழியை
अब्रवीत् சொல்லி அருளினார்.

ऐक्ष्वाक स्वागतं वत्स जानामि त्वां सुधार्मिकम् । शरणं ते भविष्यामि मा भैषीर्मनुजाधिप ॥

ऐक्ष्वाक “இக்ஷ்வாகுவம்சத்த
वत्स குழந்தாய்! [வனாகிய
मनुजाधिप மனிதர்கோமானே!
मा भैषीः நீ பயப்படாதே.
त्वां உன்னை
सुधार्मिकं நல்ல தர்மசிலனென்று

जानामि நானறிவேன்.
ते உனக்கு
शरणं தஞ்சமாக
भविष्यामि நான் ஆகிறேன்.
स्वागतम् நீ இங்கு வந்ததில் என
க்கு மிகச் சந்தோஷம்.

अहमामन्त्रये सर्वान् महर्षीन् पुण्यकर्मणः । यज्ञसाह्यकरान् राजस्ततो यक्ष्यसि निवृतः ॥

राजन् “அரசனே!
पुण्यकर्मणः புண்ணியசீலர்களும்
यज्ञसाह्यकरान् யாகசஹாயம் செய்கி
सर्वान् எல்லா [றவர்களுமான
महर्षीन् மஹரிஷிகளையும்

अहं நான்
आमन्त्रये வரவழைக்கிறேன்.
ततः அதன்மேல்
निवृतः பயமற்றவனாய்
यक्ष्यसि நீ யாகம்செய்வாய்.

गुरुशापकृतं रूपं यदिदं त्वयि वर्तते । अनेनैव हि रूपेण सशरीरो गमिष्यसि ॥ ४ ॥

इदं	“ இந்த	வர்த்தே	இருக்கிறதோ ;
गुरुशापकृतं	ஆசார்யசாபத்தாலு	அனென புவ	இதே
	ண்டாயிருக்கும்	ரூபேன	உருவத்துடன்
यत्	எந்த	सशरीरः हि	சரீரத்துடனேயே
रूपं	உருவும்	गमिष्यसि	நீ மேல்லோகம்
त्वयि	உன்னிடம்		செல்வாய்.

हस्तप्राप्तमहं मन्ये स्वर्गं तव नराधिप । यस्त्वं कौशिकमागम्य शरण्यं शरणागतः ॥ ५ ॥

नराधिप	“மா னிடர்கோமானே !	तव	உனக்கு
त्वं	நீர்	स्वर्गं	தேவலோகத்தை
कौशिकं	கௌசிகரை	हस्ताप्राप्तं	கைக்குக் கிட்டிவிட்ட
शरण्यं	சரணியனென		தாக
आगम्य	கிட்டி,	यः	இந்த
शरणागतः	சரணமடைந்து	अहं	நான்
	விட்டனை.	मन्ये	நினைக்கிறேன்”.

एवमुक्त्वा महातेजाः पुत्रान् परमधार्मिकान् । व्यादिदेश महाप्राज्ञान् यज्ञसम्भारकारणात् ॥ सर्वाञ्छिष्यान् समाहूय वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ६ ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகு	यज्ञसंभारकारणात्	யாகோபகரணஸாமக்
	மவர்	व्यादिदेश	நியமித்தார். [கிரிக்காக
एवं	மேற்கண்டவண்ண	शिष्यान्	சிஷ்யர்கள்
	மாய்	सर्वान्	எல்லாரையும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	समाहूय	கூப்பிட்டு,
परमधार्मिकान्	மிக தர்மசீலர்களும்	एतत्	பின்வரும்
महाप्राज्ञान्	மகாமேதாவி்களுமான	वाक्यं	நியமனத்தை
पुत्रान्	புதல்வர்களை	उवाच ह	சொல்லிவிடுத்தார்.

सर्वानृषिगणान् वत्सा आनयन् ममाज्ञया । सशिष्यसुहृदश्चैव सत्विजः सुबहुश्रुतान् ॥ ७ ॥

वत्साः	“குழந்தைகள் !	ऋषिगणान्	ரிஷிகணங்கள்
सुबहुश्रुतान्	மிக் சாஸ்திரப்பயிர்	सर्वान् एव	எல்லாரையும்
	ச்சியுடையவர்களும்,	सम	என்
सशिष्यसुहृदः	{ சிஷ்யர்களுடனும் இ	आज्ञया	கட்டளைபைக்கொண்டு
	ஷ்டர்களுடனும் கூடி	आनयन्	நீங்கள் அழைத்து
सत्विजः च	னவர்களும்,		வருவீர்களாக.
	ரித்விக்குகளுடன்		
	கூடினவர்களுமான		

यदन्यो वचनं ब्रूयान्मद्राक्षयबलचोदितः । तत्सर्वमखिलेनोक्तं ममाख्येयमनादृतम् ॥ ८ ॥

மத்ய- } “என் நியமனமாகிற
 பல- } அதிகாரத்தைக்கொ
 ண்டு அழைக்கப்பட்ட
 अन्य: எவனாவது ஒருவன்
 यत् ஏதாவது ஒரு
 अनादृतं உபேகை அல்லது
 நிந்தையுடன் கூடிய
 वचनं பதிலை

ब्रूयात् செல்வானேயாகில்,
 तत् அவ்விதம்
 उक्तं சொல்லப்பட்டது
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 अखिलेन ஒன்றும் விடாமல்
 मम என்னிடம்
 आख्येयम् ஒப்பித்துவிடத்
 தக்கது.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दिशो जग्मुस्तदाज्ञया । आजग्मुरथ देशेभ्यः सर्वेभ्यो ब्रह्मवादिनः ॥

तस्य அவருடைய
 तत् அந்த
 वचनं நியமனத்தை
 श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு,
 दिशः பலஸ்தலங்களுக்கு
 जग्मुः சென்றார்கள்.

सर्वेभ्यः எல்லா
 देशेभ्यः தேசங்களினின்றும்
 तदाज्ञया अथ அவர்நியமனமென்கிற
 காரணத்தாலேயே
 ब्रह्मवादिनः வேதவித்துகள்
 आजग्मुः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते च शिष्याः समागम्य मुनिं ज्वलिततेजसम् । ऊचुश्च वचनं सर्वं सर्वेषां ब्रह्मवादिनाम् ॥

ते அந்த
 शिष्याः சிஷ்யர்களும்
 ज्वलिततेजसं ஜ்வலிக்கின்ற தேஜஸ்
 ஸுடன விளங்கும்
 मुनिं ரிஷியினிடம்
 समागम्य திரும்பிவந்துசேர்ந்து,

सर्वेषां எல்லா
 ब्रह्मवादिनां வேதவித்துக்களு
 वचनं மறுமொழியை [டைய
 सर्वं च எல்லாவற்றேயுமே
 ऊचुः பின்கண்டவாறு
 தெரிவித்தார்கள்.

श्रुत्वा ते वचनं सर्वे समायान्ति द्विजातयः । सर्वदेशेषु चागच्छन् वर्जयित्वा महोदयम् ॥

सर्वदेशेषु “பலதேசங்களில்
 द्विजातयः அந்தணர்கள்
 ते தேவரீருடைய
 वचनं கட்டளையை
 श्रुत्वा கேட்டதுமே,

समायान्ति ஒன்றாய் சேர்ந்து
 கூடினார்கள்.
 महोदयं மஹோதயர் என்ப
 वर्जयित्वा தவிர, [வரை
 सर्वं च ஏல்லோருமே
 आगच्छन् வந்துவிட்டார்கள்.

वासिष्ठं तच्छतं सर्वं क्रोधपर्याकुलाक्षरम् । यदाह वचनं सर्वं शृणु त्वं मुनिपुङ्गव ॥ १२ ॥

वासिष्ठ “வவலிஷ்டர் பிள்ளை
 तत् அந்த [ளான
 शतं நூறு பேர்வழிகள்
 सर्वं எல்லோரும்
 क्रोधपर्याकुलाक्षरं { கோபத்தால் பொங்கி
 வந்த சொற்களையு
 दाय
 यत् எந்த ஒரு

वचनं பதிலை [களோ
 आह சொல்லிவிடுத்தார்-
 मुनिपुङ्गव முனிவர் பெருமானே!
 त्वं தேவரீர்
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 शृणु { சொல்லுமென்களுக்கு
 குச் செவிகொடுத்து
 நுள்விடாக.

अद्य ते कालपाशेन नीता वैवस्वतक्षयम् । सप्तजातिशतान्येव मृतपाः सन्तु सर्वशः ॥१८॥

ते	அவர்கள்,	सप्तजातिशतानि	எழுதூறுஜன்மம்
कालपाशेन	காலபாசத்தால்	सर्वशः	எப்பொழுதும்
अद्य	இன்றைதினமே	मृतपाः एव	சவமாம்சங்களை புசிப் பவர்களாயே
वैवस्वतक्षयं	யமன்விட்டை	सन्तु	ஆகட்டும்.
नीताः	அடைந்தவர்களாய்,		

श्वमांसनियताहारा मुष्टिका नाम निर्वृणाः । विकृताश्च विरूपाश्च लोकाननुचरन्विमान् ॥

श्वमांस-	நாயிறைச்சீகியை	नाम	என்று பெயர்ப்படை
नियताहाराः }	மாய் புஜிப்பவர்களாய்		த்து
विकृताः च	விகாரமான காரியங்க ளை செய்பவர்களாயும்	निर्वृणाः	தயாதாக்ஷிண்யமில்லா தவர்களாய்
विरूपाः च	விகாரரூபமுடையவர் களாயும்,	इमान्	இந்த
मुष्टिकाः	முஷ்டிகர்கள்	लोकान्	உலகங்களில்
		अनुचरन्तु	அலைபட்டும்.

महोदयश्च दुर्बुद्धिर्मांसदूष्यं हृदूषयत् । दूषितः सर्वलोकेषु निषादत्वं गमिष्यति ॥ २० ॥

दुर्बुद्धिः	தூர்புத்தியாகிய	हि	ஆகையால்
महोदयः च	மஹோதயனும்	सर्वलोकेषु	எல்லா உலகங்களிலும்
अदूष्यं	அவமதிக்கத்தகாத	दूषितः	நிந்திக்கப் பட்டவனாய்
मां	என்னை	निषादत्वं	வேடத்தன்மையை
अदूषयत्	அவமதித்தான்.	गमिष्यति	அடைவான்.

प्राणातिपातनिरतो निरनुक्रोशतां गतः । दीर्घकालं मम क्रोधादुर्गतिं वर्तयिष्यति ॥ २१ ॥

मम	என்னுடைய	निरनुक्रोशतां	தயாதாக்ஷிண்யமில்லா திருத்தலை
क्रोधात्	கோபத்தால்	गतः	அடைந்தவனாய்
दीर्घकालं	நீடித்த காலம்	दुर्गतिं	இழிவுற்ற பிழம்பை
प्राणाति- }	உயிர்களைக்கொல்வதே	वर्तयिष्यति	அடைவான்.
पातनिरतः }	காரியமாயுடையவனாய்		

एतावदुक्त्वा वचनं विश्वामित्रो महातपाः । विरराम महातेजा ऋषिमध्ये महामुनिः ॥

महातपाः	மகாதபஸ்வியாயும்,	ऋषिमध्ये	முனிவர்களின் நடுவில்
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியாயும்,	एतावत्	இவ்வாறான
महामुनिः	மகாமுனிவருமான	वचनं	வார்த்தையை
विश्वामित्रः	விசுவாமித்திரர்	उक्त्वा	சொல்லி,
		विरराम	ஓய்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1826

त्रिशङ्कस्वर्गतिः—திரிசங்கு ஸ்வர்க்கம்போவது.

மகாதேஜா:	மகாதேஜன்வியாகும்
விசுவாமித்:	விச்வாமித்திரர்,
சமஹோதயாந்	மஹோதயனுடன்
	சேர்ந்த
வாசிஸ்தாந்	வசிஷ்டபுத்திரர்களை

<p>तपोबलहतान्</p> <p>कृत्वा</p> <p>ऋषिमध्ये</p> <p>अभ्यभाषत</p>	<p>தவத்தின் வலிமையால்</p> <p>நசித்தவர்களாக</p> <p>செய்துவீட்டு,</p> <p>ஈடுகளின் நடுவில்</p> <p>பின்கண்டவாறு</p> <p>பிரஸங்கிக்கார்.</p>
--	--

அய்	இதோ இருக்கும்
திரிசங்கு:	திரிசங்கு
இதி	என பெயர் பூண்டவன்
இஷ்வாகுடாயாத்:	இஷ்வாகு குகுலபிள்ளை
	யெனவும்,
தர்மிஷு: ச	தர்மிஷ்டனெனவும்,
வதான்ய: ச	வெகுக் கொடையாளி
	யெனவும்,
விந்ருத:	மகா பாகித்திபெற்ற
	வன்.

स्वेन	தன்னுடையதான
अनेन	இந்த
शरिरेण	சரீரத்துடனே
देवलोक- }	சுவர்க்கலோகம் போக
जिगीषया }	வேண்டுகென்கிற ம
	னோர்த்தத்தைக்கொ
मां च एव	எண்ணியுமே [ண்டு
शरणं	தஞ்சமாய்
गतः	வந்தடைந்திருக்கி
	றான்.

स्वशरीरेण	தனது சரீரத்தோடு
स्वर्गलोकं	ஸ்வர்க்கலோகத்தை
यथा	எப்படி
अयं	இவன்
गमिष्यति	அடைவானே

तथा	அப்படி
मया सह च	என்னோடுகூடவே
भवद्भिः	உங்களால்
यज्ञः	யாகம்
प्रवर्त्यताम्	அரம்பிக்கப்படட்டும்.

महर्षयः	மஹரிஷிகள்,
सर्वे	எல்லோரும்
विश्वामित्रवचः	விச்வாமித்திரர் சொன்னதை
श्रुत्वा	கேட்டு,
सहिताः एव	பொறுமையுடையவர் களாயே
समेत्य	ஒன்றுசேர்ந்து,

धर्माथंसहितं { தர்மாவனுஷ்டா எனக்
 वचः { ஒருக்கு நிஷேகமென்
 ऊचुः { கிறதை நன்குவிளங்
 { கக்காட்டுகிறதாகிய
 { பேச்சை
 { பின் கண்டவாறு ஒரு
 { வருக்கெருவர் பேசி
 { க்கொண்டனர்.

अयं कुशिकदायादो मुनिः परमकोपनः । यदाह वचनं सद्यः कर्तव्यं नात्र संशयः ॥ ५ ॥

अयं இந்த
कुशिकदायादः குசிகவம்சத்தரான
मुनिः ரிஷி
परमकोपनः மகா கோபத்தை அ
டையக்கடியவர்.

यत् எந்த
वचनं வார்த்தையை

आह சொன்னாரோ, அது
सद्यः உடனே
कर्तव्यं செய்து முடிக்கவேண்டியது.

अत्र இதில்
संशयः ஸந்தேஹம்
न கூடாது.

अग्रिकल्पो हि भगवान्छापं दास्यति रोषितः । तस्मात् प्रवर्त्यतां यज्ञः सशरीरो यथा दिवम् ॥
गच्छेदिक्ष्वाकुदायादो विश्वामित्रस्य तेजसा । ततः प्रवर्त्यतां यज्ञः सर्वे समधिதிष्ठत ॥

भगवान् பகவான்
अग्रिकल्पः நெருப்புக்கொப்பா
னவர்.

हि அன்றோ!
रोषितः கோபிஷ்டராய்
शापं சாபத்தை
दास्यति கொடுப்பார்.
तस्मात् ஆகையால்
यज्ञः யாகம்
प्रवर्त्यतां ஆரம்பிக்கப்பட்டும்.
इक्ष्वाकुदायादः இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்
பிறந்தவன்

विश्वामित्रस्य விச்வாமித்திரருடைய
तेजसा தவத்தின் பலத்தால்
सशरीरः தேகத்துடன்கூடின
यथा எப்படி [வனாய்
दिवं ஸ்வர்க்கத்தை
गच्छेत् அடைவானோ
ततः அப்படி
यज्ञः யாகம்
प्रवर्त्यतां பிரவர்த்திக்கப்பட்ட
டும்.

सर्वे எல்லோரும்
समधिதிष्ठत ஆரம்பியுங்கள்.

एवमुक्त्वा महर्षयः संचक्रुस्तः क्रियास्तदा । याजकश्च महातेजा विश्वामित्रोऽभवत् क्रतौ ॥

एवं இவ்விதமாக
उक्त्वा பேசியிட்டு,
महर्षयः மஹரிஷிகள்
तदा உடனே
ताः அந்தந்த
क्रियाः காரியங்களை

संचक्रुः ஒருமித்து நடத்தினார்கள்.
महातेजाः மகாமகிமைசாலியான
विश्वामित्रः च விச்வாமித்திரரோ,
क्रतौ யாகத்தில்
याजकः யாகநீர்வாஹகராக
अभवत् இருந்தார்.

ऋत्विजश्चानुपूर्व्येण मन्त्रवन्मन्त्रकोविदाः । चक्रुः सर्वाणि कर्माणि यथाकल्पं यथाविधि ॥

मन्त्रकोविदाः மந்திரங்களை உள்ளப
டி அறிந்தவர்களான
ऋत्विजः च ரித்விக்குகளும்
सर्वाणि எல்லா
कर्माणि யாககாரியங்களையும்
आनुपूर्व्येण அடிமுதல் வரிசைக்
கிரமமாக

यथाकल्पं கல்பகூத்திரமுறை
தப்பாமல்
यथाविधि சாஸ்திரவிதிகளின்
படியே
मन्त्रवत् மந்திரோச்சாரணத்
துடன்
चक्रुः நடத்தினார்கள்.

उक्तवाक्ये मुनौ तस्मिन् सशरीरो नराधिपः । दिवं जगाम काकुत्स्थ मुनीनां पश्यतां तदा ॥

காகுத்த
தஸ்மிந்
முனौ
உக்தவாக்யே
நராधिப:
ததா
“காகுத்தனே!
அந்த
ரிஷி
பேசுமுடிந்ததும்,
அரசன்
உடனே

मुनीनां
पश्यतां
सशरीरः
दिवं
जगाम
“ரிஷிகள்
பார்த்துக்கொண்
டிருக்க
தன்னுடம்புடன்
சுவர்க்கம்
அடைந்தான்.

देवलोकगतं दृष्ट्वा त्रिशङ्कुं पाकशासनः । सह सर्वैः सुरगणैरिदं वचनमब्रवीत् ॥ १७ ॥

தேவலோகத்
தேவலோகத்தை
அடைந்துவிட்ட
த்ரிசங்குவை
சகல
தேவகணங்களோடும்
கூட

पाकशासनः
दृष्ट्वा
इदं
वचनं
अब्रवीत्
தேவேந்திரன்
பார்த்து,
இந்த
வார்த்தையை
சொன்னான்.

त्रिशङ्को गच्छ भूयस्त्वं नासि स्वर्गकृतालयः । गुरुशापहतो मूढ पत भूमिमवाविश्रवाः ॥

த்ரிசங்கு
“த்ரிசங்குவே!
நீ
திரும்பி
போ.
முட்டாளே!
ஆசார்யசாபத்தால்
கெட்டுப்போனவன்,

स्वर्गकृतालयः
असि न
अवाविश्रवाः
भूमिं
पत
ஸ்வர்க்கத்திலிழு
டையவனாக
ஆகமாட்டாய்.
தலைகீழாக
பூமியில்
விழு.

एवमुक्तो महेन्द्रेण त्रिशङ्कुरपतद्ब्रुवि । विक्रोशमानस्त्राहीति विश्वामित्रं तपोधनम् ॥ १९ ॥

மஹேந்த்ரே
எவ்
உக்த:
த்ரிசங்கு:
தपोधनं
விசுவாமித்
மஹேந்திரனால்
இப்படி
ஏவப்பட்ட
த்ரிசங்கு
தவச்செல்வரான
விச்வாமித்திரனை
நோக்கி,

वृहि
इति
विक्रोशमानः
सुवि
अपतत्
“காப்பாற்றக்கடவீர்”
என்று
கதறிக்கொண்டே
பூமியை நோக்கி,
விழுந்துகொண்டிருந்
தான்.

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य क्रोशमानस्य कौशिकः । रोषमाहारयत्तीव्रं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

கோசமானஸ்ய
தஸ்ய
தத்
வசனம்
கௌசிக:
तीव्रं रोषं
சுறுகிற
அவனுடைய
அந்த
சொல்லைக் கேட்டு,
கௌசிகர்
கடும் கோபம்

आहारयत्
च
तिष्ठ
तिष्ठ
इति
अब्रवीत्
கொண்டார்.
உடனே
“நில்லு
நில்லு”
என்று
சொன்னார்.

ऋषिमध्ये स तेजस्वी प्रजापतिरिवापरः । सृजन्दक्षिणमार्गस्थान् सप्तर्षीनपरान् पुनः ॥

ऋषிमध्ये ரிஷிகளின் நடுவே
(நின்றுகொண்டு)

दक्षिण- } தெற்குப் பக்கமான
मार्गस्थान् } ஆகாசவழியில் நிலை
கொண்டவர்களாய்

सः அந்த
तेजस्वी மஹிமைசாஸி
अपरः வேறோர்
प्रजापतिः பிரம்மா
इव போல்

अपरान् வேறு
सप्तर्षीन् ஸப்தரிஷிகளை
पुनः புதிதாக
सृजन् ஸ்ரீஷ்டித்தார்.

नक्षत्रमालामपरामसृजन्क्रोधमूर्च्छितः । दक्षिणां दिशमास्थाय ऋषिमध्ये महातपाः ॥ २२ ॥

क्रोधमूर्च्छितः கோபாவேசமுடைய
வராய்

दिशं திசையை

ऋषिमध्ये ரிஷிகளின் நடுவே இ
ருந்தபடியே

आस्थाय நாடி,

महातपाः மகாதபஸ்ஸியாகுமவர்

अपरां வேறொரு

दक्षिणां தெற்கு

नक्षत्रमालां நக்சத் திரவரிசையை

असृजत् ஸ்ரீஷ்டித்துவிட்டார்.

सृष्ट्वा नक्षत्रवंशं च क्रोधेन कलुषीकृतः । अन्यमिन्द्रं करिष्यामि लोको वा स्यादनिन्द्रकः ॥

दैवतान्यपि स क्रोधात्सृष्टुं समुपचक्रमे ॥ २३ ॥

नक्षत्रवंशं நக்சத் திரவரிசையை

लोकः உலகமானது

सृष्ट्वा உண்டுபண்ணிவிட்டு,

अनिन्द्रः இந்திரனில்லாததாய்

च அதன்மேல்

स्यात् இருந்துவரட்டும்,'
என்றார்.

क्रोधेन கோபத்தால்

कलुषीकृतः கலங்கினவராய்,

सः அவர்

अन्यं இன்னுமோர்

क्रोधात् கோபத்தால்

इन्द्रं இந்திரனை

देवान् अपि தேவர்களைக்கூட

करिष्यामि நான் ஸ்ரீஷ்டிக்கின்

सृष्टुं புதுதாய் ஸ்ரீஷ்டி

மேன்;

பண்ண

वा இல்லை என்றால்

समुपचक्रमे தலைப்பட்டார்.

ततः परमसम्भ्रान्ताः सर्षिषङ्घाः सुरर्षभाः । सकिन्नरमहायक्षाः सहसिद्धाः सचारणाः ॥

विश्वामित्रं महात्मानमूचुः सानुनयं वचः ॥ २४ ॥

ततः அதனால்
सुरर्षभाः தேவோத்தமர்கள்
सर्षिषंवा ரிஷிக்கூட்டங்களோ
டும்,

परमसंभ्रान्ताः அத்யந்த மனக்கவலை
யடைந்தவர்களாகி

सकिन्नर- } கின்னரர்களோடும்,
महायक्षाः } மகாயக்ஷர்களோடும்,

महात्मानं மகாத்மாவான
विश्वामित्रं விசுவாமித்திரரைப்
பார்த்து

सचारणाः சாரணர்களோடும்,

सानुनयं தணிவுடன்கூடியன

सहसिद्धाः சித்தர்களோடும்கூடி

वचः பின்வரும் வார்த்தை
उचुः சொன்னார்கள். [ஐ]

अयं राजा महाभाग गुरुशापपरिक्षतः । सशरीरो दिवं यातुं नार्हत्येव तपोधन ॥ २५ ॥

மகத்தான புணய
மஹாபா { பயனை ஸம்பாதித்
திருக்கும்
தபோநிதியே!
தருசாபத்தால் இழி
வடைந்திருக்கும்

अयं இந்த
राजा அரசன்
सशरीरः एव தன்னுடம்புடனேயே
दिवं சுவர்க்கலோகத்தை
यातुं அடைய
अर्हति न உரியவனாகான்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां मुनिपुङ्गवः । अब्रवीत्सुमहद्वाक्यं कौशिकः सर्वदेवताः ॥ २६ ॥

கௌசிக: விச்வாமித்திர
मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்,
तेषां அந்த
देवानां தேவர்களுடைய
तद्वचनं அந்த மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு,

सर्वदेवताः தேவதைகள் எல்லோ
ரையும் பார்த்து
सुमहत् மகா பெரும்விஷயங்
கள் அடங்கியதாகிய
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत् பதிலாய்ச் சொன்னான்.

सशरीरस्य भद्रं वस्त्रिशङ्कोरस्य भूपतेः । आरोहणं प्रतिज्ञाय नानृतं कर्तुमुत्सहे ॥ २७ ॥

வ: பந்த் { “தேவரீர்கள் இன்னும்
பெரும் புகழுக்குப்
பாத்திரமாகுவீர்கள்
अस्य இந்த [ளாக.
भूपते: பூபதியான
विशङ्को: த்ரிசங்குவக்கு
सशरीरस्य அவன் உடம்புட
னேயே

आरोहणं சுவர்க்கத்தை
அடையுதலை
प्रतिज्ञाय வாக்களித்துவிட்டு,
अनृतं சொன்னபடி செய்து
முடிக்காததற்கு
कर्तुं இடங்கொடுக்க
उत्सहे न நானிசையமாட்டேன்.

स्वर्गोऽस्तु सशरीरस्य त्रिशङ्कोरस्य शाश्वतः । नक्षत्राणि च सर्वाणि मामकानि ध्रुवाण्यथ ॥

சசரீரஸ்ய “உடம்புடனிருக்கும்
अस्य இந்த
विशङ्को: த்ரிசங்குவின்
स्वर्ग: சுவர்க்கமானது
शाश्वत: சாச்வதமாக
अस्तु இருக்கட்டும்.

अथ தவிர
मामकानि என்னால் ஸ்ரிஷ்டிக்கப்
பட்டவைகளான
सर्वाणि எல்லா
नक्षत्राणि च நகஷத்திரங்களும்
ध्रुवाणि சாச்வதங்களாகட்டும்.

यावद्लोका धरिष्यन्ति तिष्ठन्त्वेतानि सर्वशः । मत्कृतानि सुराः सर्वे तदनुज्ञातुमर्हथ ॥

யாவத் “எதுவரையில்
लोका: லோகங்கள்
धरिष्यन्ति இருக்கின்றனவோ
तावत् அதுவரையிலும்
मत्कृतानि என்னால் சிருஷ்டிக்கப்
एतानि இவைகள் [பட்ட
सर्वशः எவ்விதத்திலும்

तिष्ठन्तु ஸ்திரமாயிருக்கட்டும்.
सुरा: தேவர்கள்!
सर्वे எல்லீர்!
तत् அதை
अनुज्ञातु அனுக்ரஹிக்க
अर्हथ தேவரீர்கள் மனமிசை
ந்தருள்வீர்களாக.

एवमुक्ताः सुराः सर्वे प्रत्यूचुर्मुनिपुङ्गवम् ॥ ३० ॥

एवं இவ்விதமாக
उक्ताः விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
सुराः தேவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்

मुनिपुङ्गवं முனிவர் பெருமானாக
मवन्नाय பார்த்து
प्रत्यूचुः பின்கண்டவாறு
பதிலுரைத்தார்கள்.

एवं भवतु भद्रं ते तिष्ठन्त्वेतानि सर्वशः । गगने तान्यनेकानि वैश्वानरपथाद्वहिः ॥ ३१ ॥

ते “உமக்கு
भद्रं சேந்தமமே உண்டாகட்
டும்”

एवं அப்படியே
भवतु ஆகட்டும்.
एतानि இந்த
तानि அவைகள்
सर्वशः எல்லாமும்

गगने ஆகாயத்தில்
अनेकानि பிரத்யேகமாய் விளங்
கின்றவைகளாய்
वैश्वानरपथात् ஜ்யோதியை சக்ரமார்க்
கத்திலுள்ளும்
वहिः வெளியே
तिष्ठन्तु சாச்வதமாயிருந்து
வரட்டும்.

नक्षत्राणि मुनिश्रेष्ठ तेषु ज्योतिषु जज्वलुः । अवाकिञ्चरास्त्रिशङ्कुश्च तिष्ठत्वमरसन्निभः ॥

मुनिश्रेष्ठ “முனிவர் பெருமானே!
नक्षत्राणि நக்சத் திரங்கள்
तेषु அவை அவைகளின்
ज्योतिषु ஆகாசமார்க்கங்களில்
जज्वलुः பிரகாசிக்கட்டும்.

विशङ्कुः த்ரிசங்கு
अवाकिञ्चराः च தலைகீழாகவே
अमरसन्निभः தேவன்போல்
तिष्ठतु சாச்வதமாயிருந்
கட்டும்.

अनुयास्यन्ति चैतानि ज्योतीषि नृपसत्तमम् । कृतार्थं कीर्तिमन्तं च ब्रह्मलोकगतं यथा ॥

ज्योतीषि நக்சத் திரங்கள்
ब्रह्मलोकगतं பிரம்மலோகமடைந்த
ஒருவனை
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
एतानि च இவைகளும்

कृतार्थं கிருதார்த்தனென
कीर्तिमन्तं புகழ்பெற்றவனென
नृपसत्तमं च ராஜோத்தமனையே
अनुयास्यन्ति அனுசுயிருந்து
வரட்டும்”.

विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा सर्वदेवैरभिष्टुतः । ऋषिभिश्च महातेजा बाहमित्याह देवताः ॥ ३२ ॥

सर्वदेवैः எல்லா தேவதைகளும்,
ऋषिभिः च ரிஷிகளாலும்
तु இது விஷயத்திலிவ்
விதமாய்
अभिष्टुतः கொண்டாடப்பட்
டவரும்,
धर्मात्मा தர்மசீலரும்,

महातेजा: மஹாதேஜஸ்விபுமா
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர், [ன
देवता: “தேவர்கள்!
{ திருவுள்ளம் எப்படி
யோ அப்படியோ
ஆகட்டும்”
इति என்று
आह சொன்னார்.

अयं राजा महाभाग गुरुशापपरिक्षितः । सशरीरो दिवं यातुं नार्हत्येव तपोधन ॥ २५ ॥

महाभाग { मகத்தான புண்ப
பயனை ஸம்பாதித்
திருக்கும்
தபோநிதியே !
गुरुशापपरिक्षितः குருசாபத்தால் இழி
வடைந்திருக்கும்

अयं இந்த
राजा அரசன்
सशरीरः एव தன்னுடம்புடனேயே
दिवं சுவர்க்கலோகத்தை
यातुं அடைய
अर्हति न உரியவனான்.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां मुनिपुङ्गवः । अब्रवीत्सुमहद्वाक्यं कौशिकः सर्वदेवताः ॥ २६ ॥

कौशिकः விச்வாமித்திர
मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்,
तेषां அந்த
देवानां தேவர்களுடைய
तद्वचनं அந்த மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு,

सर्वदेवताः தேவதைகள் எல்லோ
ரையும் பார்த்து
सुमहत् மகா பெரும்விஷயங்
கள் அடங்கியதாகிய
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत् பதிலாய்ச் சொன்னார்.

सशरीरस्य भद्रं वस्त्रिशङ्कोरस्य भूपतेः । आरोहणं प्रतिज्ञाय नानृतं कर्तुमुत्सहे ॥ २७ ॥

वः भद्रं { “தேவரீர்கள் இன்னும்
பெரும் புகழுக்குப்
பாத்திரமாகுவீர்க
अस्य இந்த [ளாக.
भूपतेः பூபதியான
विशङ्कोः த்ரிசங்குவக்கு
सशरीरस्य அவன் உடம்புட
னேயே

आरोहणं சுவர்க்கத்தை
அடையுதலை
प्रतिज्ञाय வாக்களித்துவிட்டு,
अनृतं சொன்னபடி செய்து
முடிக்காததற்கு
कर्तुं இடங்கொடுக்க
उत्सहे न நாநிசையமாட்டுடன்.

स्वर्गोऽस्तु सशरीरस्य त्रिशङ्कोरस्य शाश्वतः । नक्षत्राणि च सर्वाणि मामकानि ध्रुवाण्यथ ॥

सशरीरस्य “உடம்புடனிருக்கும்
अस्य இந்த
विशङ्कोः த்ரிசங்குவின்
स्वर्गः சுவர்க்கமானது
शाश्वतः சாச்வதமாக
अस्तु இருக்கட்டும்.

अथ தவிர
मामकानि என்னால் ஸ்ரிஷ்டிக்கப்
பட்டவைகளான
सर्वाणि எல்லா
नक्षत्राणि च நகஷத்திரங்களும்த
ध्रुवाणि சாச்வதங்களாகட்டும்.

यावद्भोका धरिष्यन्ति तिष्ठन्त्वेतानि सर्वशः । मत्कृतानि सुराः सर्वे तदनुज्ञातुमर्हथ ॥

यावत् “எதுவரையில்
लोकाः லோகங்கள்
धरिष्यन्ति இருக்கின்றனவோ
तावत् அதுவரையிலும்
मत्कृतानि என்னால் சிருஷ்டிக்கப்
एतानि இவைகள் [பட்ட
सर्वशः எவ்விதத்திலும்

तिष्ठन्तु ஸ்திரமாயிருக்கட்டும்.
सुराः தேவர்கள் !
सर्वे எல்லீர் !
तत् அதை
अनुज्ञातु அனுகரஹிக்க
अर्हथ தேவரீர்கள் மனமிசை
ந்தருள்வீர்களாக.

एवमुक्ताः सुराः सर्वे प्रत्युचुर्मुनिपुङ्गवम् ॥ ३० ॥

एवं இவ்விதமாக
उक्ताः விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
सुरा: தேவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்

मुनिपुङ्गवं முனிவர் பெருமானாகு
मवரைப் பார்த்து
प्रत्युचु: பின் கண்டவாறு
பதிலுரைத்தார்கள்.

एवं भवतु भद्रं ते तिष्ठन्स्वेतानि सर्वशः । गगने तान्यनेकानि वैश्वानरपथाद्बहिः ॥ ३१ ॥

ते “உமக்கு
भद्रं சேஷமமே உண்டாகட்
டும்”

एवं அப்படியே
भवतु ஆகட்டும்.
एतानि இந்த
तानि அவைகள்
सर्वशः எல்லாமும்

गगने ஆகாயத்தில்
अनेकानि பிரத்யேகமாய் விளங்
கின்றவைகளாய்
वैश्वानरपथात् ஜ்யோதிஸ் சக்ரமார்க்
கத்தில்தின்றும்
बहि: வெளியே
तिष्ठन्तु சாச்வதமாயிருந்து
வரட்டும்.

नक्षत्राणि मुनिश्रेष्ठ तेषु ज्योतिषु जज्वलुः । अवाकिञ्चरास्त्रिशङ्कुश्च तिष्ठत्वमरसन्निभः ॥

मुनिश्रेष्ठ “முனிவர் பெருமானே!
नक्षत्राणि நக்சத் திரங்கள்
तेषु அவை அவைகளின்
ज्योतिषु ஆகாசமார்க்கங்களில்
जज्वलुः பிரகாசிக்கட்டும்.

त्रिशङ्कुः த்ரிசங்கு
अवाकिञ्चरा: च தலைகிழாகவே
अमरसन्निभः தேவன்போல்
तिष्ठन्तु சாச்வதமாயிருந்
கட்டும்.

अनुयास्यन्ति चैतानि ज्योतींषि नृपसत्तमम् । कृतार्थं कीर्तिमन्तं च ब्रह्मलोकगतं यथा ॥

ज्योतींषि நக்சத் திரங்கள்
ब्रह्मलोकगतं பிரம்மலோகமடைந்த
ஒருவனை
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
एतानि च இவைகளும்

कृतार्थं கிருதார்த்தனை
कीर्तिमन्तं புகழ்பெற்றவனை
नृपसत्तमं च ராஜோத்தமனையே
अनुयास्यन्ति அணுகியிருந்து
வரட்டும்”.

विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा सर्वदेवैरभिष्टुतः । ऋषिभिश्च महातेजा बाढमित्याह देवताः ॥ ३४ ॥

सर्वदेवै: எல்லா தேவதைகளும்,
ऋषिभि: च ரிஷிகளாலும்
तु இது விஷயத்திலிவ்
விதமாய்
अभिष्टुत: கொண்டாடப்பட்
டவரும்,
धर्मात्मा தர்மசீலரும்,

महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியுமா
विश्वामित्र: விச்வாமித்திரர், [ன
देवता: “தேவர்கள்!
திருவுள்ளம் எப்படி
बाढं யோ அப்படியோ
ஆகட்டும்”
इति என்று
आह சொன்னார்.

ततो देवा महात्मानो मुनयश्च तपोधनाः । जम्भुर्यथागतं सर्वे यज्ञस्यान्ते नरोत्तम ॥ ३५ ॥

नरोत्तम புருஷோத்தம !
 ततः அதற்குமேல்
 महात्मानः மஹா த்மாக்களான
 देवाः தேவர்களும்,
 तपोधनाः தபச்செல்வர்களான

मुनयः च ரிஷிகளும்,
 सर्वे எல்லாரும்
 यज्ञस्य யாகத்தின்
 अन्ते முடிவில்
 यथागतं வந்தவழியே
 जम्भुः போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1861

एकषष्टितमः सर्गः—अमुपத்தोरावतु ஸர்க்கம் ॥ ६१ ॥

शुनःशेषवृत्तान्तः—சுனச்சேபனின் வரலாறு.

विश्वामित्रो महात्माऽथ प्रस्थितान्प्रेक्ष्य तानृषीन् । अब्रवीन्नरशार्दूलः सर्वास्तान्वनवासिनः ॥

महात्मा மகா த்மா வும்
 नरशार्दूलः புருஷோத்தமநுமாகிய
 विश्वामित्रः விசுவாமித்திரர்
 तान् அவர்களையும்,
 ऋषीन् ரிஷிகளையும்,
 प्रस्थितान् அந்தர்த்தானமாகி
 விட்டவர்களாய்

प्रेक्ष्य பார்த்து,
 वनवासिनः ஆசிரமவாசிகளான
 तान् அவர்கள்
 सर्वांन् எல்லோரையும்
 பார்த்து
 अथ பின்கண்டவாறு
 अब्रवीत् சொன்னார்.

महाविघ्नः प्रवृत्तोऽयं दक्षिणामास्थितो दिशम् । दिशमन्यां प्रपत्स्यामस्तत्र तप्स्यामहे तपः ॥

दक्षिणां “தெற்கு
 दिशं பிரதேசத்தில்
 आस्थितः வாஸம்செய்து
 अयं இந்த [வந்தேன்.
 महाविघ्नः பெரிய இடையூறு
 प्रवृत्तः நேர்ந்தது.

अन्यां வேறு
 दिशं இடத்திற்கு
 प्रपत्स्यामः போவோம்.
 तत्र அவ்விடத்தில்
 तपः தவத்தை
 तप्स्यामहे அனுஷ்டிப்போம்.

पश्चिमायां विशालायां पुष्करेषु महात्मनः । सुखं तपश्चरिष्यामः परं तद्धि तपोवनम् ॥

महात्मानः “மகா த்மாக்களே !
 पश्चिमायां மேர்க்கிலுள்ள
 विशालायां விசாலையெனும் நதியில்
 पुष्करेषु புஷ்கரதீர்த்தக்கரை
 सुखं இடையூறின் [களில்
 तपः தவத்தை

चरिष्यामः அனுஷ்டிப்போம்.
 हि ஏனென்றால்
 तत् அந்த
 तपोवनं தபோவனமானது
 परम् எவ்விதத்திலும்
 உத்தமமானது.”

उपाध्यायवचः श्रुत्वा स राजा पुरुषर्षभ । अन्वियेष महाबुद्धिः पशुं गोभिः सहस्रशः ॥

புருஷர்ஷ
மஹாபுத்தி:
ச:
ராஜா
உபாப்யாயவ:
“புருஷோத்தம!
மஹாபுத்திமாண
அந்த
மண்ண
உபாத்தயாரின் நியம
னத்தை

श्रुत्वा
सहस्रशः
गोभिः
पशुं
अन्वियेष
சிறமேற்கொண்டு,
ஆயிரக்கணக்கான
பசுமாடுகளுக்கிடாய்
யாகபசுவாகக்கூடிய
ஓர் மனிதனை
தேடித்திரிந்தான்.

देशाञ्जनपदांस्तांस्तान्नगराणि वनानि च । आश्रमाणि च पुण्यानि मार्गमाणो महीपतिः ॥

மஹிபதி:
தான் தான்
देशान्
जनपदान्
नगराणि
அரசன்
அந்த அந்த
தேசங்களிலும்
நாட்டுப்புறங்களிலும்
பட்டணங்களிலும்

वनानि च
पुण्यानि
आश्रमाणि च
मार्गमाणः
காடுகளிலும்
புணிய
ஆசிரமங்களிலும்
வசாரணைசெய்து
திரிந்தான்.

स पुत्रसहितं तात सभार्यं रघुनन्दन । भृगुतुन्दे समासीनमृचीकं संददर्श ह ॥ ११ ॥

தாத
ரகுநந்
ச:
भृगुतुन्दे
“அப்பா!
ரகுந்தன!
அவன்
பிரகுதுந்தமென்ற
மலைப்பிரதேசத்தில்

पुत्रसहितं
सभार्यं
समासीनं
ऋचीकं ह
सन्ददर्श
புத்திரர்களோடும்
மனைவியுடனும்
சுகமாய் வீற்றிருந்த
ரிசிகரென்ற முனிவ
கண்டான். [ரையே]

तमुवाच महातेजाः प्रणम्याभिप्रसाद्य च । ब्रह्मर्षिं तपसा दीप्तं राजर्षिरमितप्रभः ॥

पृष्ठा सर्वत्र कुशलमृचीकं तमिदं वचः ॥ १२ ॥

அமிதபர:
மஹாதே:
ராஜர்ஷி:
தபசா
தீபம்
தம்
ब्रह्मर्षिं
ऋचीकं
प्रणम्य
“அளவிலா ஒளியுடையவனாய்
மகாதேஜஸ்வியாகும்
ராஜரிஷியான அவன்,
தவத்தால்
சோதியமாய் விளங்
அந்த [கும்
பிரம்மரிஷியான
ரிசிகமுனிவரை
முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
ரித்து,

कुशलं
सर्वत्र
पृष्ठा
च
अभिप्रसाद्य
तं
इदं
वचः
उवाच
சேஷமத்தை
எல்லா விஷயங்களிலும்
விசாரித்து,
அதனால்
உள்ளம் குளிரச்
செய்து,
அவரைப்பார்த்து
பின் கண்ட
சொல்லை
சொன்னார்.

गवां शतसहस्रेण विक्रीणीषे सुतं यदि । पशोरथे महाभाग कृतकृत्योऽस्मि भार्गव ॥१३॥

महाभाग "மகா புண்யாத்மா
வாகிய
பார்க்வ பிரகுகுலத்தினரே!
கவா பசுமாடுகளின்
சதசஹ்ஸேன லக்ஷத்தை வாங்கிக்
கொண்டு

சுத ஓர் புதல்வனை
பசு: யாகபசுவின்
அயே கார்யத்திற்காக
விக்ரீணிஷே யதி விற்றுவிடுவீரே
யானால்
கூதகூத: அஸி நான் கிருதார்த்த
னாவேன்.

सर्वे परिसृता देशा याज्ञीयं न लभे पशुम् । दातुमर्हसि मूल्येन सुतमेकं ततो मम ॥

सर्वे "எல்லா
देशा: தேசங்களும்
परिसृता: சுற்றித்திரியப்பட்டன.
याज्ञीयं யாகத்திற்கு வேண்டி
पशुं ஓர் பசுவை [யதான
न लभे நானடையவில்லை.
तत: ஆதலால்

एकं ஓர்
सुतं பிள்ளையை
मम எனக்கு
मूल्येन விலைக்கு
दातुं கொடுக்க
अर्हसि தேவரீர் மனமிசைந்
தருள்வீராக."

एवमुक्तो महातेजा ऋचीकस्त्वब्रवीद्वचः । नाहं ज्येष्ठं नरश्रेष्ठ विक्रीणीयां कथञ्चन ॥१५॥

एवं இவ்விதம் [ராகிய
उक्त: வேண்டப்பட்டவ-
महातेजा: மகாதேஜஸ்வியான
ऋचीक: ரிசீகமுனிவர்,
तु இதுவிஷயத்தில் இப்
படியாய்

वच: अब्रवीत् பதிலைச் சொன்னார்.
नरश्रेष्ठ மானிடர்கோனே!
अहं நான்
कथञ्चन எவ்விதமானாலும்
ज्येष्ठ மூத்தவனை
विक्रीणीयां न விற்கமாட்டேன்.

ऋचीकस्य वचः श्रुत्वा तेषां माता महात्मनाम् । उवाच नरशार्दूलमम्बरीषं तपस्विनी ॥

महात्मनां பெரும் பிரகிருதிஸ்வ
பாவமுடையவர்க
तेषां அவர்களுடைய[ளான
माता தாய்,
ऋचीकस्य ரிசீகருடைய
वचः श्रुत्वा நியமனத்தை கேட்டு,

तपस्विनी மிக்க மனவருத்த
மடைந்தவளாகி
नरशार्दूलं புருஷோத்தமனாகிய
अम्बरीषं அம்பரீஷணப்பார்த்து
उवाच இவ்வாறு மொழிந்
தாள்.

अविक्रेयं सुतं ज्येष्ठं भगवानाह भार्गवः । ममापि दयितं विद्धि कनिष्ठं शुनकं नृप ॥

नृप "ஆரசனே!
भगवान् பகவானான
भार्गव: பிரகுகுலத்தினர்
ज्येष्ठ மூத்த
सुतं பிள்ளையை
अविक्रेयं விற்கப்படத்தகாதவ
னாக

आह சொல்லினிட்டார்.
अपि அப்படியே
मम எனக்கு
कनिष्ठं கடைசிப்பிள்ளையான
शुनकं சுனகனை
दयितं அருமைக்குழந்தை
विद्धि அறிவாயாக. [யாக

तस्मात्कनीयसं पुत्रं न दास्ये तव पार्थिव ॥ १८ ॥

तस्मात् “ஆகையால்

பாதிவ அரசனே!

कनीयसं கடைசி

புத்ரம்

தவ

न दास्ये

பிள்ளையை

உனக்கு

நான் கொடுக்கமாட்

டேன்.

प्रायेण हि नरश्रेष्ठ ज्येष्ठाः पितृषु बल्लभाः । मातृणां च कनीयांसस्तस्मान्मोक्ष्ये कथं सुतम् ॥

नरश्रेष्ठ “புருஷோத்தம!

प्रायेण வெகுவாய்

पितृषु தகப்பன்மார்களுக்கு

ज्येष्ठाः மூத்த குமாரர்கள்

बल्लभाः பிரியர்கள்.

च அப்படியே

मातृणां தாய்மார்களுக்கு

कनीयांसः கடைசி குமாரர்கள்.

तस्मात् ஆகையால்

कथं हि எப்படித்தான்

सुतं கனிஷ்டனை

मोक्ष्ये நான் விடுவேன்?

उक्तवाक्ये मुनौ तस्मिन्मुनिपत्न्यां तथैव च । शुनश्शेषः स्वयं राम मध्यमो वाक्यमब्रवीत् ॥

राम “ஸ்ரீராம!

तस्मिन् அந்த

मुनौ முனிவரும்

उक्तवाक्ये एव சொல்லிவிட்டஉடனே

मुनिपत्न्यां च முனிபத்திரியும்

तथा அவ்விதமாய் சொல்லி

விட்ட உடனே

मध्यमः நடுப்பிள்ளையான

शुनश्शेषः சுனச்சேபனென்

பவன்

स्वयं தானே

वाक्यं பின்கண்ட சொல்லை

अब्रवीत् சொன்னான்.

पिता ज्येष्ठमविक्रेयं माता चाह कनीयसम् । विक्रेयं मध्यमं मन्ये राजन्पुत्रं नयस्व माम् ॥

राजन् “அரசனே!

पिता தந்தை

ज्येष्ठं மூத்தவனை

अविक्रेयं விற்கப்படமுடியாத

வனென்றே

आह சொல்லிவிட்டார்.

माता தாய்

कनीयसं கடைசிபிள்ளையை

च அவ்விதமே என்றார்.

विक्रेयं விற்கப்படத்தகுந்த

मध्यमं நடுவனான

पुत्रं मां பிள்ளையாகிய என்னை

नयस्व { தேவரீர் அழைத்துக்

कोண்டு போக

वेवண்டுमाय்

मन्ये { நான் உள்ளன்புடன்

वेवण्डிக்கொள்ளு

கிறேன்.

गवां शतसहस्रेण शुनःशेषं नरेश्वरः । गृहीत्वा परमप्रीतो जगाम रघुनन्दन ॥ २२ ॥

रघुनन्दन “ரகுநந்தன!

नरेश्वरः மாநிடர்கோமானாகு

மவன்

गवां பசுமாடுகளின்

शतसहस्रेण லக்ஷத்தைக்

கொடுத்து

शुनश्शेषं சுனச்சேபனை

गृहीत्वा வாங்கிக்கொண்டு

परमप्रीतो பரமதிருப்திகொண்

டவனாய்

जगाम திரும்பப் பரயான

மாயினான்.

अम्बरीषस्तु राजर्षी रथमारोप्य सत्वरं । शुनःशेपं महातेजा जगामाशु महाबलः ॥ २३ ॥

महाबलः	மகா சூரனும்,	आशु	உடனே
महातेजाः	மகா தேஜோவானும்,	रथं	இரதத்தில்
राजर्षिः तु	ராஜரிஷியுமான	आरोप्य	ஏற்றிவைத்துக்
अम्बरीषः	அம்பரீஷன்	सत्वरं	வேகமாய் [கொண்டு,
शुनःशेपं	சுனச்சேபனை	जगाम	வழிகடந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1884

द्विषष्टितमः सर्गः—अनुपத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

अंबरीषयागः—அம்பரீஷயாகம்.

शुनःशेपं नरश्रेष्ठं गृहीत्वाऽथ महाबलः । व्यश्राम्यत्पुष्करे राजा मध्याह्ने रघुनन्दन ॥ १ ॥

रघुनन्दन	“ரகுநந்தன !	राजा	மன்னர்
नरश्रेष्ठं	உத்தமபுருஷனான	अथ	அப்பொழுது
शुनःशेपं	சுனச்சேபனை	मध्याह्ने	நடுப்பகலில்
गृहीत्वा	கூடவே அழைத்துக் கொண்டு,	पुष्करे	புஷ்கரகோஷத்திரத்தில்
महाबलः	மகா பலவானான	व्यश्राम्यत्	தங்கி களைப்பாறினார்.

तस्य विश्रममाणस्य शुनःशेपो महायशाः । पुष्करक्षेत्रमागम्य विश्वामित्रं ददर्श ह ॥

तप्यन्तमृषिभिः सार्धं मातुलं परमातुरः ॥ २ ॥

पुष्करक्षेत्रं	புஷ்கரகோஷத்திரத்திற்கு	परमातुरः	அதிக மனவேதனைப் படுபவனாகி
आगम्य	வந்து,	ऋषिभिः	ரிஷிகளுடன்
तस्य	அவன்	सार्धं	கூட
विश्रममाणस्य	களைப்பாறிக்கொண்டிருக்கும்போது	तप्यन्तं	தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கும்
महायशाः	மகா புகழுக்கு பாத் திரனாகிட்ட	मातुलं	அம்மானான
शुनःशेपः	சுனச்சேபன்,	विश्वामित्रं ह	விச்வாமித்திரரையே
		ददर्श	போய்க்கண்டான்.

विषण्वदनो दीनस्तृणया च श्रेणे च । पपाताङ्के मुने राम वाक्यं चेदमुवाच ह ॥

राम	“ஸ்ரீராம !	अङ्के	மடியில்
विषण्वदनः	வாடியமுகத்தனாய்	पपात	விழுந்தான்.
तृणया च	தாகத்தாலும்,	इदं	பின்வரும்
श्रेणे च	மனக்கவலையாலும்	वाक्यं च	வாக்கியத்தையும்
दीनः	தினனாய்	ह	கஷ்டப்பட்டு
मुनेः	முனிவருடைய	उवाच	சொன்னான்.

नमेऽस्ति माता न पिता ज्ञातयो न च बान्धवाः । तातुमर्हसि मां सौम्य धर्मेण मुनिपुङ्गव ॥

मे “எனக்கு
மாதா தாய்
न अस्ति இல்லை.
पिता தந்தை
न இல்லை.
ज्ञातयः ஞாநிகளாகும்
बान्धवाः च ப்ராதாக்களும்
न இல்லை. [கிய
सौम्य மகா புண்யா த்மாவா-

मुनिपुङ्गव முனிவர் பெருமானே !
धर्मेण { தஞ்சமாயடைந் தவனை
காப்பாற்றியே தீர
வேண்டுமென்கிற
தருமவிதிப்படி
मां என்னை
तातुं ரகுகிக்கு
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளக்கடவீர்.

त्राता त्वं हि नरश्रेष्ठ सर्वेषामपि कौशिक ॥ ५ ॥

कौशिक “குசிகவம்சத்துப்
பிள்ளாய் !

नरश्रेष्ठ புருஷோத்தம !

राजा च कृतकार्यः स्यादहं दीर्घायुरव्ययः ।

राजा च “அரசனும்,
कृतकार्यः எடுத்த கார்யம் கைகூ
டினவனாக

स्यात् ஆகவேண்டும்,
अहं हि நானும்
अव्ययः குறைக்கி பாத்திரானு
காதவனாய்

तुं मे नाथो ह्यनाथस्य भव भव्येन चेतसा ।

त्वं हि “தேவரீரே
भव्येन தர்மமான
चेतसा எண்ணத்தால்
अनाथस्य நாதனில்லாத
मे எனக்கு
नाथः ரகுகராக
भव ஆகக்கடவீர்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रो महातपाः ।

तस्य அவனுடைய
तत् वचनं அந்த வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டதும்,
महातपाः மகாதபஸ்வியான
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்,

॥ ५ ॥

त्वं हि தேவரீரொருவரே !

सर्वेषां अपि எவர்களுக்கும்
ताता அபயம் கொடுப்பவர்.
स्वर्गलोकमुपाश्रियां तपस्तप्त्वा ह्यनुत्तमम् ॥
दीर्घायुः நெடுங்காலம் பிழைத்
திருந்து
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாத
तपः தவத்தை
तप्त्वा புரிந்துவிட்டு,
स्वर्गलोकं ஸ்வர்க்கலோகத்தை
उपाश्रियाम् அடைந்தனுபவிக்க
வேண்டும்.

पितेव पुत्रं धर्मात्मन्नातुमर्हसि किल्बिषात् ॥

धर्मात्मन् தர்மத்திலையே நிலைத்த
மனமுடையவரே !
पिता தந்தை
पुत्रं புதல்வனை
किल्बिषात् கட்டதசையினின்று
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
तातुं ரகுகிக்கு [வண்ணமே
अर्हसि கடவீர்.”

सान्त्वयित्वा बहुविधं पुत्रानिदमुवाच ह ॥

बहुविधं பலவிதமாய்
सान्त्वयित्वा ஸமாதானம்செய்து,
पुत्रान् பிள்ளைகளைப்பார்த்து,
इदं उवाच இவ்வாறு சொன்னார்
ह காண் !

यत्कृते पितरः पुत्राञ्जनयन्ति शुभार्थिनः । परलोकहितार्थाय तस्य कालोऽयमागतः ॥

यत्கூதே “எந்தப் பிராயோஜனத்
தைப் பெறுவதற்காக
பிதரஃ தந்தைகள்
சுபார்தினஃ நன்மையில் பற்றுள்ள
புவாந் பிள்ளைகளை
जनयन्ति பெறுகிறார்களோ,
அது

परलोकहितार्थाय மேலுலக நன்மையைப்
பெறும்பொருட்டே;
तस्य அதற்கு
कालः ஏற்றவேளை
अयं இதோ
आगतः வந்திருக்கிறது.

अयं मुनिसुतो बालो मत्तः शरणमिच्छति । अस्य जीवितमात्रेण प्रियं कुरुत पुत्रकाः ॥

अयं “இந்த
मुनिसुतः ரிஷிபுத்திரனாகிய
बालः பையன்
मत्तः என்னிடமிருந்து
शरणं ஆபத்துக்காகாத
ராக்கித்தலை

इच्छति கோருகிறான்.
पुत्रकाः பிள்ளைகளே!
अस्य இவனுக்கு
जीवितमात्रेण உயிருடனிருக்கும்படி
செய்வதாலேயே
प्रियं பிரியத்தை
कुरुत செய்யுங்கள்.

सर्वे सुकृतकर्माणः सर्वे धर्मपरायणाः । पशुभूता नरेन्द्रस्य तृप्तिमग्नेः प्रयच्छथ ॥ ११ ॥

सर्वे “நீங்கள் எல்லோரும்
सुकृतकर्माणः ஸக்கர்மங்களோடே
அனுஷ்டித்தவர்கள்.
सर्वे நீங்களெல்லோரும்
धर्मपरायणाः தர்மமொன்றையேர்ஸ
வவுமாய்க்கொண்டவர்

नरेन्द्रस्य அரசனுடைய
पशुभूताः யாகபசுக்களாயிருந்து
अग्नेः அக்னிபகவானுக்கு
तृप्तिं திருப்தியை
प्रयच्छथ செய்யுங்கள்.

नाथवांश्च शुनःशेषो यज्ञश्चाविघ्नितो भवेत् । देवतास्तर्पिताश्च स्युर्मम चापि कृतं वचः ॥

शुनशेषः च. “சுனச்சேபனும்
नाथवान् { ராக்களைக் கைப்பற்றி
என பயனுடையவன
வான்
यज्ञः च யாகமும்
अविघ्नितः இடையிலலாததாய்
भवेत् முடியும்.
देवताः च தேவதைகளும்

तर्पिताः திருப்திசெய்விக்கப்
பட்டவர்களாய்
स्युः ஆவார்கள்.
मम என்
वचः अपि கட்டளையும்
कृतं च { கீழ்படிந்து அனுஷ்டி
க்கப்பட்டதாகவும்
ஆகும்.

मुनेस्तु वचनं श्रुत्वा मधुष्यन्दादयः सुताः । साभिमानं नरश्रेष्ठ सलीलमिदमब्रुवन् ॥ १२ ॥

नरश्रेष्ठ “புருஷோத்தம!
मधुष्यन्दादयः மதுஷ்யந்தன் முத
सुताः குமாரர்கள் [லான
मुनेः ரிஷியினுடைய
वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा तु கேட்டதும்,

साभिमानं { தலைகொழுத்திருக்கி
றதை நன்குவிளங்க
காட்டுகிறதாகிய
इदं பின்கண்ட மொழியை
सलीलं பரிஹாஸமாய்
अब्रुवन् மொழிந்தார்கள்.

कथमात्मसुतान्हित्वा त्रायसेऽन्यसुतं विभो ।

विभो “ பிரபுவே !
आत्मसुतान् தனது பிள்ளைகளை
हित्वा பறிகொடுத்து,
अन्यसुतं அயலான் புதல்வனை
कथमिव ஏன் தானே
त्रायसे ரகலிக்கப்பார்க்கிறீர் ?
भोजने சாப்பாட்டில்

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा पुत्राणां मुनिपुङ्गवः । क्रोधसंरक्तनयनो व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ १५ ॥

पुत्राणां புதல்வர்களான
तेषां அவர்களுடைய
तत् அந்த
वचनं சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு,

निःसाध्वसमिदं प्रोक्तं धर्मादपि विगर्हितम् ।

तु “இது விஷயத்தில்தான்
मद्रावयं எனது நியமனத்தை
अतिक्रम्य அதிலங்கனம்செய்து,
प्रोक्तं பதிலாய் சொல்லப்
इदं இது [பட்டதாக்கிய

निसाध्वसं { நெஞ்சமுத்தத்தை
நன்குவிளங்கக்
காட்டுகிறது.

श्वमांसभोजिनः सर्वे वासिष्ठा इव जातिषु । पूर्णं वर्षसहस्रं तु पृथिव्यामनुवत्स्यथ ॥ १७ ॥

सर्वे “நீங்களெல்லாரும்
जातिषु பிறப்புகளில்
वासिष्ठाः வவலிஷ்டபுதல்வர்கள்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

कृत्वा शापसमायुक्तान्पुत्रान्मुनिवरस्तथा ।

मुनिवरः “முனிவர் பெருமான்,
पुत्रान् புதல்வர்களை
शापसमायुक्तान् சாபத்தை அனுபவிக்க
கிறவர்களாக

कृत्वा செய்து விட்டு,
आर्तं மனவேதனைப்பட்டுக்
கொண்டிருந்த

अकार्यमिव पश्यामः श्वमांसमिव भोजने ॥

श्वमांसं நாயிறைச்சியானது
इव எவ்வண்ணமோ
अकार्यं அவ்வண்ணமே
पश्यामः செய்து முடிக்க
வேண்டாததாக
நாங்கள் அபிப்பிராயப்
படுகிறோம்”.

मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்

क्रोधसंरक्त- } கோபத்தால் சிவந்த

वयनः } கண்களுற்றவராகி

व्याहर्तुं பின்கண்டபடி சாப

उपचक्रमे தலைப்பட்டார். [மிட

अतिक्रम्य तु मद्रावयं दारुणं रोमहर्षणम् ॥

धर्मात् தருமவழியினின்று

विगर्हितं விலகினதாயிருக்கி
றது.

रोमहर्षणं மயிர்க்குச்செறியச்
செய்யும்வண்ணமாய்

अपि கொஞ்சமெனும்

दारुणम् ஸஹிக்கமுடியாத
தாயுமிருக்கிறது.

श्वमांसभोजिनः நாயிறைச்சிகைய உண்
கின்றவர்களாய்

वर्षसहस्रं ஆயிரம் வருஷங்கள்

पूर्णं तु பூர்ணமாகிறவரைக்

पृथिव्यां பூமியில் [கும்

अनुवत्स्यथ வவலியுங்கள்.”

शुनःशेषमुवाचार्तं कृत्वा रक्षां निरामयाम् ॥

शुनश्शेषं சுனச்சேபனை
निरामयां ஆபத்தினின்று விடு

रक्षां விக்கத்தக்கதாகிய

कृत्वा ரக்சாமந்திரப்பரபோ

तथा செய்தருளி, [கத்தை

उवाच இன்னுமிப்படியாய்
உபதேசம்செய்த
ருளினார்.

पवित्रपाशैरासक्तो रक्तमाल्यानुलेपनः । वैष्णवं यूपमासाद्य वाग्भिरग्निमुदाहर ॥ १९ ॥

अग्नि	“தங்கத்தால் செய்யப் பட்டுள்ளதும், விஷ்ணுவை அதிஷ்டான தேவதையாய் ஆவாஹனம் செய்துள்ள துமான யூப் யூபஸ்கம்பத்தை அடைந்து,	रक्तमाल्यानु-लेपनः	சிவந்த பூமலைகளையும் சந்தணப்பூச்சை யுமுடையவனும்
वैष्णवं	பவத்ரிபாசை:	आसक्तः	தருப்பைக்கயறுக கட்டுண்ட நீ, [ளால்
यूपं	वाग्भिः	उदाहर	வேதரிக்குகளாகுமி வைகளைச் சொல்லி

इमे तु गाथे द्वे दिव्ये गायेथा मुनिपुत्रक । अम्बरीषस्य यज्ञेऽस्मिस्ततः सिद्धिमवाप्स्यसि ॥

मुनिपुत्रक	“ரிஷியின் புதல்வா!	गाथे तु	ரிக்குகளையே
अम्बरीषस्य	அம்பரீஷருடைய	गायेथाः	உறுக்கமாய் ஜபிப்பா
अस्मिन् यज्ञे	இந்த யாகத்தில்	ततः	அதனால் [யாக.
इमे द्वे	இந்த இரண்டு	सिद्धिं	மனோபிஷ்டத்தை
दिव्ये	தெய்வசக்தியுள்ள	अवाप्स्यसि	நீயடைவாய்.

शुनश्शेषो गृहीत्वा ते द्वे गाथे सुसमाहितः । त्वरया राजसिंहं तमम्बरीषमुवाच ह ॥ २१ ॥

शुनश्शेषः	சுனச்சேபன்	तं राजसिंहं	அந்த ராஜேர்த்தமன
सुसमाहितः	ஏகாகாசித்த துடன்	अम्बरीषं	அம்பரீஷனை [கிய
ते	அந்த	त्वरया ह	காலதாமதமின்றியே (கிட்டி)
द्वे गाथे	இரண்டு ரிக்குகளை	उवाच	பின்வருமாறு விண் ணப்பம்செய்தான்.
गृहीत्वा	கிருகித்துக்கொண்டு,		

राजसिंह महासत्त्व शीघ्रं गच्छावहे सदः । निर्वर्तयस्व राजेन्द्र दीक्षां च समुपाहर ॥ २२ ॥

महासत्त्व	மகா தருமசாலியும்	गच्छावहे	போவோம்.
राजसिंह	ராஜேர்த்தமனுமாகிய	च दीक्षां	உடனே யாகதீகைக்
राजेन्द्र	அரசர்கோமானே!	समुपाहर	அடையும். [யை
शीघ्रं	சீக்ரமாக	निर्वर्तयस्व	தேவரீர்பூர்த்திசெய்து முடித்துக்கொள்ளும்.
सदः	யாகசாலைக்கு		

ऋषिपुत्रस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा हर्षसमुत्सुकः । जगाम नृपतिः शीघ्रं यज्ञवाटमतन्द्रितः ॥ २३ ॥

नृपतिः	“மன்னன்,	अतन्द्रितः	ஏமாந்துபோகாதவ ண்ணமாய் அத்யந்த ஜாக்கிரதையுடனிரு ப்பவனாகி
ऋषिपुत्रस्य	ரிஷிபுதல்வனது		
तत् वाक्यं	அந்த விண்ணப்பத் தெனிக்கொண்டு, [தை		
श्रुत्वा	மயிற்சுச்செறியும்வ ண்ணமாய் காரியத் தின் துப்பம் தெரி யாதவனாய், கண்டு கொள்ளவேண்டுமெ ன்கிற ஆவலுடனிரு ப்பவனாயும்	शीघ्रं	உடனேயே
हर्षसमुत्सुकः		यज्ञवाटं	யாகசாலைக்கு
		जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.

सदस्यानुमते राजा पवित्रकृतलक्षणम् । पशुं रक्ताम्बरं कृत्वा यूपे तं समयोजयत् ॥२४॥

ராசன், அரகசபையினர்களின்
சத்யானுமதே யாகசபையினர்பேரில்
பசு யாகபசுவாக வந்திரு
த அவனை [க்கிற
பவிக்ருதலக்ஷணம் { தருப்பபைக்கயற்றால் க
ட்டப்பட்ட லக்ஷணத்
தை உடையவனாயும்

ரக்தாம்பர் சிவந்த வஸ்திரதாரி
யாயும்
கூவா அலங்கரித்து,
யூபே யூபஸ்தம்பத்தில்
சமயோஜயத் சேர்த்து கட்டிவைத்
தான்.

स बद्धो वाग्भिख्याभिरभितुष्टाव वै सुरौ । इन्द्रमिन्द्रानुजं चैव यथावन्मुनिपुत्रकः ॥२५॥

வஹு: கட்டுண்டவனான
ச: அந்த
சுனிபுத்ரக: ரிஷிகுமாரன்
சுரௌ இருதேவதைகளாகிய
இந் திரனையும்
இந் தாலுனம் வ ராராயணனையும்

யதாவத் எவ உபதேசிக்கப்பட்ட
படியே
அத்யாமி: உக்கிருஷ்டமான
வாமி: ரிக்குகளைச் சொல்லி
அபிதுஷாவ வை ஸ்துதிசெய்து ஜபித்
தான்.

ततः प्रीतः सहस्राक्षो रहस्यस्तुतिर्तपितः । दीर्घमायुस्ततः प्रादाच्छुनश्शेषाय वासवः ॥

தத: அப்பொழுது
ரஹஸ்யஸ்துதி- } மாயையாகிற மந்திரத்
தபித: } தால் ஆதரிக்கப்பட்
டவனான
சஹசாக்ஷ: ஆயிரம் கண்ணனான
வாஸவ: இந்திரன்,

பிரீத: உள்ளம் குளிர்ந்தவ
தத: அதனால் [னாகி
சுனக்ஷேபாய சனச்சேபனுக்கு
தீர்வ ரீடித்த
ஆயு: உலகவாழ்கையை
பிராடத் வரமாக அளித்தார்.

स च राजा नरश्रेष्ठ यज्ञस्य च समाप्तवान् । फलं बहुगुणं राम सहस्राक्षप्रसादजम् ॥२७॥

நரக்ஷே "புருஷோத்தம!
ராம ஸ்ரீராம!
ச: அந்த
ராசா ச அரகஸூம்
யக்ஷ யாகத்தின்

फलं ச சித்தியையும்
சஹசாக்ஷ- } இந்திரனது அனுக்கி
பிரசாதம் } ரகத்தாலுண்டான
பஹுணம் அதிவிசேஷமாய்தராய்
சமாஸவான் பெற்றான்.

विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा तपस्तेपे महातपाः । पुष्करेषु नरश्रेष्ठ दश वर्षशतानि सः ॥ २८ ॥

நரக்ஷே "புருஷோத்தம!
ச: அந்த
தர்மா த்மாவும்
மஹாதபா: பெரும் தவமுடையவ
ருமான

விஷ்ணு: அபி விச்வாமித்திரரும்
புக்ஷேஷு புஷக்கர தீர்த்தக்க
ரைகளில்
தச வர்ஷதானி ஆயிரம் வருஷகாலம்
தப: தவத்தை
தேபே புரிந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये वालकाण्डे द्विष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1912

त्रिषष्टितमः सर्गः—அறுபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் || ६३ ||

मेनकासमागमः—மேனகையுடனிருப்பது.

पूर्णे वर्षसहस्रे तु व्रतस्नातं महामुनिम् । अभ्यागच्छन्सुराः सर्वे तपःफलचिकीर्षवः ॥ १ ॥

वर्षसहस्रे	ஆயிரவருஷகாலம்	सुराः	தேவர்கள்
पूर्णे तु	நிறைந்து கழிந்த	सर्वे	எல்லோரும்
	துமே	तपःफल-	தவத்தின் பயனைக்க
व्रतस्नातं	தவவ்ரதம் முடிந்த	चिकीर्षवः }	எண்ணங்கொண்ட
	வரான		வர்களாகி
महामुनिं	மஹரிஷியிடம்	अभ्यागच्छन्	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अब्रवीत्सुमहातेजा ब्रह्मा सानुनयं वचः । ऋषिस्त्वमसि भद्रं ते स्वार्जितैः कर्मभिः शुभैः ॥

सुमहातेजाः	மிகப் பெருமொளி	स्वार्जितैः	உன்னால் ச்ரமப்பட்டு
	யுடையவரான		சம்பாதிக்கப்பட்ட
ब्रह्मा	பிரம்மா	शुभैःकर्मभिः	புண்பச்செயல்களின்
वचः	பின்வரும் சொல்லே	त्वं	நீ [பலன்களாலே
सानुनयं	நாகுக்காய்	ऋषिः	நிஷியாக
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு	असि	ஆகி இருக்கிறாய்.
	ளினார்.	ते	உனக்கு
		भद्रम्	இதுதானுரியது.

तमेवमुक्त्वा देवेशस्त्रिदिवं पुनरभ्यगात् । विश्वामित्रो महातेजा भूयस्तेपे महत्तपः ॥ ३ ॥

एवं	இப்படி	अभ्यगात्	போய்ச்சேர்ந்தார்.
तं	அவரைப் பார்த்து	महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	विश्वामित्रः	விச்வாமித்திரரும்
देवेशः	தேவர்கோமான்	भूयः	மறுபடியும்
पुनः	திரும்பி	महत् तपः	பெரும் தவத்தை
विविद्वं	தேவலோகத்திற்கு	तेपे	அனுஷ்டித்தார்.

ततः कालेन महता मेनका परमाप्सराः । पुष्करेषु नरश्रेष्ठ स्नातुं समुपचक्रमे ॥ ४ ॥

ततः	அதற்குமேல்	मेनका	மேனகை
महता	வெகு	पुष्करेषु	புஷ்கரதீர்த்தங்களில்
कालेन	காலத்திற்குப்பின்	स्नातुं	ஸ்நானம்செய்ய
नरश्रेष्ठ	புருஷோத்தம!	समुपचक्रमे	போய்வருவார்.
परमाप्सराः	உத்தமாப்ஸராஸ்ஸான		

तां ददर्श महातेजा मेनकां कुशिकात्मजः । रूपेणाप्रतिमां तत्र विद्युत् जलदे यथा ॥
 दृष्ट्वा कन्दर्पवशगो मुनिस्तामिदमब्रवीत् ॥ ५ ॥

மகா தேஜஸ்வியாகிய
 குசிகாत्मजः விச்வாமித்திரர்,
 तत्र அவ்விடத்தில்
 जलदे மேகத்தில்
 विद्युत् மின்னல்க்கொடியை
 यथा போன்றவளாய்
 रूपेण வடிவமுகால்
 अप्रतिमां ஒப்பற்றவளாயிருக்
 तां அந்த [கும்,

मेनकां மேனகையை
 ददर्श ஒருஸமயம் கண்முன்
 कण्डात् கண்டதுமே,
 दृष्ट्वा முனிவராகுமவர்
 मुनिः மன்மதனது வசமாகி
 कन्दर्पवशगः அவ்வைப்பார்த்து
 तां பின்வருமாறு
 इदं பேசினார்.
 अब्रवीत्

अप्सरः स्वागतं तेऽस्तु वस चेह ममाश्रमे । अनुगृहीष्व भद्रं ते मदनेन सुमोहितम् ॥ ६ ॥

அप्सरः “அப்ஸரஸ்ஸே!
 ते உனது
 इह இவ்விடத்தில்
 स्वागतं வரவால் சேஷமமே
 अस्तु உண்டாகட்டும்.
 ते உனக்கு
 भद्रं பெரும் புகழ் உண்டா
 मम எனது [கட்டும்.

आश्रमे च ! அச்சரமத்திலேயே
 वस இருந்துவிடு.
 मदनेन காமத்தால்
 सुमोहितं மிகவும் மோகமடைந்
 திருக்குமென்றே
 अनुगृहीष्व { உள்ளம் குளிர்த்து
 कदाक्षित्तु என்றுக்
 கொள்வாயாக.

इत्युक्ता सा वरारोहा तत्र वासमथाकरोत् । तपसो हि महाविघ्नो विश्वामित्रमुपागतः ॥

இத் இவ்விதமாய்
 उक्ता வேண்டுகொள்ளப்பட்ட
 டவளான
 वरारोहा { மனதைக்கொள்ளே
 கொள்ளும் அழகு
 வாய்ந்து விளங்கும்
 सा அவள்,
 अथ அப்பொழுது

तत्र அவ்விடத்தில்
 वासं வாஸத்தை
 अकरोत् ஏற்றுக்கொண்டாள்.
 हि ஆனதுபற்றி
 विश्वामित्रं விச்வாமித்திரருக்கு
 तपसः தவத்திற்கு
 महाविघ्नः பெருமிடையூறு
 उपागतः ஸம்பவித்துவிட்டது.

तस्यां वसन्त्यां वर्षाणि पञ्च पञ्च च राघव । विश्वामित्राश्रमे तस्मिन् सुखेन व्यतिचक्रमुः ॥

राघव “ஸ்ரீராகவ!
 तस्मिन् அந்த
 विश्वामित्राश्रमे விச்வாமித்திராச்சரம
 த்தில்
 तस्यां அவள்
 वसन्त्यां வஸித்துக்கொண்டிரு
 க்கும்போது

पञ्च पञ्च च ஐந்தோடைந்து சேர்ந்
 த (பத்து)
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 सुखेन பொழுதுபோகும்
 व्यतिचक्रमुः { வழிதெரியாதவண்
 ணமாய்
 கழிந்துவிட்டன.

अथ काले गते तस्मिन्विश्वामित्रो महामुनिः । सव्रीड इव संवृत्तश्चिन्ताशोकपरायणः ॥

तस्मिन् अந்த
काले कாலம்
गते சென்ற
अथ பின்
विश्वामित्रः விச்வாமித்திர
महामुनिः மஹரிஷி,

सव्रीडः லஜ்ஜையடைந்து
इव முற்றிலும்
चिन्ताशोक- } கவலையிலும் க்லேசத்
परायणः } திலும் ஆழ்ந்தவராய்
संवृत्तः ஆகிவிட்டார்.

बुद्धिर्मुनेः समुत्पन्ना सामर्षा रघुनन्दन । सर्वे सुराणां कर्मैतत्तपोऽपहरणं महत् ॥ १० ॥

रघुनन्दन “ரகுநந்தன!
एतत् सर्वं இதெல்லாம்
तपोऽपहरणं தவத்தை நாசம்செய்
வதற்கா கவான
सुराणां தேவர்களுடைய
महत् பெரிய
कर्म காரியம் (என்று)

सामर्षा { மேற்கொண்ட காரியத்
தை முற்றிலும் நிறை
வேற்றியே தீரவேண்
டுமென்கிறதா கிய
बुद्धि: தீர்மானம்
मुने: ரிஷிக்கு
समुत्पन्ना உண்டாயிற்று.

अहोरात्रापदेशेन गताः संवत्सरा दश । काममोहाभिभूतस्य विघ्नोऽयं समुपस्थितः ॥ ११ ॥

काममोहाभि- } कामமோஹத்தில் மு
भूतस्य } முகிக்கிடந்து விட்ட
அவருக்கு
दश பத்து
संवत्सरा: வருஷங்கள்

अहोरात्रापदेशेन ஓர் பகலிரவுக்குச் சம
गता: சுழிந்து விட்டன. [மாக
अयं இந்த
विघ्नः தவத்தினிடையூறு
समुपस्थितः விளைந்தது.

विनिःश्वसन्मुनिवरः पश्चात्तापेन दुःखितः । भीतामप्सरसं दृष्ट्वा वेपन्तीं प्राञ्जलिं स्थिताम् ॥
मेनकां मधुरैर्वाक्यैर्विसृज्य कुशिकात्मजः । उत्तरं पर्वतं राम विश्वामित्रो जगाम ह ॥

राम “ஸ்ரீராம!
कुशिकात्मजः குசிகரின் புதல்வரும்,
मुनिवरः முனிவர் பெருமானும்,
पश्चात्तापेन ह புத்திதடுமாறிவிட்ட
கஷ்டத்தாலேயே
दुःखितः மனம்நொந்து
विनिःश्वसन् { பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டிருந்தவரு
மான
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்,
स्थितां அவ்விடத்திலிருந்த
अप्सरसं அப்ஸரஸாகிய

मेनकां மேனகையை
प्राञ्जलिं கைகூப்பிக்கொண்டு,
वेपन्तीं உடல் நடுங்க
भीतां பயமடைந்திருக்கிறவ
दृष्ट्वा கவனித்து, [ளாய்,
मधुरै: இனிய
वाक्यै: சொற்க்கொண்டு
विसृज्य விடைகொடுத்தனுப்பி
उत्तरं வடக்கு [விட்டு,
पर्वतं மலைபாதேசத்துக்கு
जगाम புறப்பட்டுப்போனார்.

ब्रह्मणस्तु वचः श्रुत्वा विश्वामित्रस्तपोधनः । प्राञ्जलिः प्रणतो भूत्वा प्रत्युवाच महायशः ॥

தபோதிதியென
மஹாயசா: பெரும் புகழ்ப்படைத்த
விசுவாமித்திரர்
ब्रह्मणः பிரம்மதேவரின்
वचः திருவாக்கை
श्रुत्वा तु கேட்ட உடனே,

प्रणतः முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
ரித்தவராய்
प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராய்
भूत्वा ஆகி,
प्रत्युवाच பின்கண்டவாறு விண்
ணப்பம்செய்தார்.

ब्रह्मर्षिशब्दमतुलं स्वार्जितैः कर्मभिः शुभैः । यदि मे भगवानाह ततोऽहं विजितेन्द्रियः ॥

भगवान् பிரம்மதேவர்
स्वार्जितैः என்னால் ஸம்பாதிக்க
शुभैः புண்ணிய [ப்பட்ட
कर्मभिः கர்மபலங்களால்
मे எனக்கு
अतुलं ஒப்பற்றதாகிய
ब्रह्मर्षिशब्दं பிரம்மரிஷிப்
பட்டத்தை

आह இப்பவே திருவாய்
मलरन्तं தருளுகிறார்
यदि என்கிறதாயிருந்தால்
தான்
ततः அதிலிருந்து
अहं நான்
विजितेन्द्रियः இந்திரியநிக்ரஹமு
டையவனாகுவேன்.

तमुवाच ततो ब्रह्मा न तावच्चं जितेन्द्रियः । यतस्व मुनिशार्दूल इत्युक्त्वा त्रिदिवं गतः ॥

ब्रह्मा பிரம்மதேவர்,
तं அவருக்கு
ततः அதற்கு
उवाच இப்படி பதிலளித்தார்.
मुनिशार्दूल முனிவர் பெருமானே
त्वं நீ
तावत् இன்னும்

जितेन्द्रियः न ஜிதேந்திரியனாகவில்லை.
यतस्व நீ ஜாக்கிரதையாயிரு
इति இவ்விதம் [ந்துபார்.
उक्त्वा திருவாய்மலர்ந்தருளி
விட்டு,
विदिवं பிரம்மலோகத்திற்கு
गतः எழுந்தருளிவிட்டார்.

विप्रस्थितेषु देवेषु विश्वामित्रो महामुनिः । ऊर्ध्वबाहुर्निरालम्बो वायुभक्षस्तपश्चरन् ॥२२॥

घर्मे पञ्चतपा भूत्वा वर्षास्वाकाशशंख्यः । शिशिरे सलिलस्थायी राज्यहानि तपोधनः ॥

एवं वर्षसहस्राणि तपो घोरमुपागमत् ॥ २४ ॥

तपोधनः தபோதிதியாகும்
विश्वामित्रः விசுவாமித்திரர்
महामुनिः முனிவர் பெருமான்,
देवेषु தேவர்கள்
विप्रस्थितेषु அந்தர்த்தானமான
வளவில்

वायुभक्षः காற்றொன்றையே
புஜிப்பவராகி,
तपः தவத்தை
चरन् புரிபவராய்,
घर्मे கோடையில்

ऊर्ध्वबाहुः கைகளை உயரத்தூக்
கிக்கொண்டு,
निरालम्बः பிடிப்பொன்றுமில்லா
தவராய்,

पञ्चतपा: { நாற்புறமும் அக்கினி
ஜவாலைகள் தகிக்க த
லைத்து சூர்யபகவான்
தகிக்க இருப்பவராய்,
वर्षासु மழைகாலங்களில்

आकाशसंश्रयः	மூட்டமில்லா வெளி யில் நிற்கின்றவராய்,	भूवा	இருந்துகொண்டு,
शिशिरे	குளிகராலத்தில்	बोर्	உக்கிரமான
सलिलस्थायी	ஜலத்தினுள் கிடப்ப	तपः	தவத்தை
एवं	இவ்விதமாய் [வராகி,	वषसहस्राणि	அனேகாயிரவருஷ காலம்
राज्यहानि	இரவுகளிலும் பகல்க ளிலும் இடைவிடாமல்	उपागमत्	அனுஷ்டித்தார்.

तस्मिन्संतप्यमाने तु विश्वामित्रे महामुनौ । संभ्रमः सुपहानासीत्सुराणां वासवस्य च ॥

तस्मिन्	அந்த	सुराणां	தேவர்களுக்கும்
विश्वामित्रे	விச்வாமித்திர	वासवस्य च तु	தேவேந்திரனுக்கு மொவெனில்
महामुनौ	மஹரிஷி,	सुमहान्	மிகப்பெரிதான
संतप्यमाने	தவம்புரிந்துகொண்டி- ருக்குமளவில்	संभ्रमः	திகில்
		आसीत्	உண்டாய்விட்டது.

रम्भाभप्सरसं शक्रस्सर्वैस्सह मरुद्गणैः । उवाचात्महितं वाक्यमहितं कौशिकस्य च ॥२६॥

मरुद्गणैः	தேவக்கூட்டங்கள்	आत्महितं	தங்களுக்கு அனுகூல மும்
सर्वैः	எல்லாருடனும்	कौशिकस्य	கௌசிகருக்கு
सह	கூட	अहितं च	பாதிக்கூலமுமான
शक्रः	தேவேந்திரன்,	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
रम्भां	ரம்பை எனும்	उवाच	மொழிந்தார்.
अप्सरसं	அப்ஸரசைப்பார்த்து		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1938.

चतुःषष्टितमः सर्गः—अमुपத்தिनांकावतु षर्ककम् ॥ ६४ ॥

रंभाशायः—रम्पेयिन् सापम्.

सुरकार्यमिदं रम्भे कर्तव्यं सुमहच्चया । लोभनं कौशिकस्येह काममोहसमन्वितम् ॥ १ ॥

रंभे	“ரம்பையே!	त्वया	உன்னால்
इह	இப்போது	कर्तव्यं	செய்யப்படவேண்டி.
कौशिकस्य	கௌசிகருக்கு	इदं	இது [யது.
काममोहसमन्वितं	சிற்றின்பங்களில் மோ ஹத்தா லுண்டாக்கிய	सुरकार्यं	தேவர்களுக்காக வேண்டியகாரியம்.
लोभनं	மனத்தமொற்றம்	सुमहत्	மிக்க அவச்யமானது.

ததோக்தா சாஸ்பரா ரா஢ சஹஸாஷேன தீமதா | த்ரீதீதா த்ராஜ்ஜலிதூத்வா த்ரத்யுவாச சூரேஸ்வரம் ||

ரா஢ "தூராம!
தீமதா தீமாநாந
சஹஸாஷேன இந் திராநால்
ததா அவ்வீதமாச
தக்தா ஆக்தூபிக்கப்பட்டவ

ளான

அஸரா: அபஸராஸாகும்

சா அவள்
த்ரீதீதா கலவராமடைந்து,
த்ராஜ்ஜலி: கைகூவீதத் தவளாக
தூத்வா இருந்துகொண்டு,
சூரேஸ்வரம் தேவேந்திரானைப்
பார்த்து
த்ரத்யுவாச தின்வருமாறு மறு
மொழி சொன்னார்.

அயம் சூரபதே தூரோ விஸ்வாமித்ரோ மஹாஸுநி: | க்ரோத்யுஸ்த்ஜதே தூரம் மயி தேவ ந சன்சய: ||
ததோ ஹி மே தயம் தேவ த்ரஸாத் கர்துமஹ்ஸி || 3 ||

சூரபதே தேவர்கள்கோவே!
தேவ தூஜார்ஹராகிய
தேவ இந் திரபகவானே!
அயம் இந்த
விஸ்வாமித்ரார் [கிய
தூர: மஹாமாக்ஷிமைதத்-
மஹாஸுநி: முனிவர்பெருமான்.
மயி எனமீது
தூரம் அஸஹ்யமாயிருக்கும்
க்ரோத கோபத்தை

த்யுஸ்த்ஜதே காட்டிவிடுவார்.
சன்சய: ந இதற்கையமின்று.
ஹி ஆகையால்
மே எனக்கு
தயம் பயமாயிருக்கிறது.
தத: அப்படியிருப்பதால்
த்ரஸாத் அனுக்கிரஹத்தை
கர்து செய்ய
அஹ்ஸி தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.

தாமுவாச சஹஸாஷோ வேதமானா க்ருதாஜ்ஜலிம் | மா தீஷி ர்மே த்ரத் தே க்ருஷ்வ மம சாஸநம் ||

சஹஸாஷ: இந் திரான்
வேதமானா உடல்நடுங்கி
க்ருதாஜ்ஜலி கைகூப்பிக்கொண்டு
நின்ற
தா அவனைப்பார்த்து
தவாச தின்வருமாறு மொழிந்
ர்மே ரம்பையே! [தார்.

மம எனது
சாஸநம் கட்டளையை
க்ருஷ்வ நீ செய்துமுடி.
மா தீஷி: பயப்படாதே
தே உனக்கு [(ஆர்ஷம்).
த்ரத் பெரும்புகழ் உண்டா
த்ரம் கட்டும்!

கோகிலோ ஹ்ருதயத்ராஹி மாதவே ருசிரத்ருமே | அஹ் கந்ர்ப்ஸஹித: த்யாஸ்யாமி தவ தாஸ்வத: ||

அஹ் நான்
ருசிரத்ருமே செழிப்பாயிருக்கும்
மாங்களைபுடைய
மாதவே வசந்தகாலத்தில்
கந்ர்ப்ஸஹித: மனமதனை ஆவாஹ
னம்செய்துகொண்டு

ஹ்ருதயத்ராஹி மனதை கொள்ளை
கொள்ளும்
கோகில: சூயிலுருவமுடையவ
தவ உனது [னம்
தாஸ்வத: பக்கத்தில்
த்யாஸ்யாமி இருந்து காப்பாற்று
கின்றேன்.

यन्मां लोभयसे रम्भे कामक्रोधजयैषिणम् । दश वर्षसहस्राणि शैली स्थास्यसि दुर्भगे ॥

ரம்பே	“ரம்பையே!	யத்	என்கிற காரணத்தால்
காமக்ரோ-	காமத்தையும், க்ரோ	दुर्भगे	{ அசட்டைசெய்து
जयैषिणं }	தத்தையும் அடக்கி		{ தள்ளிவிடப்பட்ட
	வெல்ல ஆஸத்திகொ		துஷ்டையே
	ண்டுமுயற்சியெய்யும்	दश वर्षसहस्राणि	பதினாயிரம் வருஷ
मां	எனனை		காலம்
लोभयसे	{ நீ ஆசைகாட்டி தூர்	शैली	கல்லுருவமாய்
	மார்க்கத்திலிழுக்க	स्थास्यसि	நீ இருக்கக்கடவாய்.”
	வந்திருக்கின்றனை.		

ब्राह्मणः सुमहातेजास्तपोबलसमन्वितः । उद्धरिष्यति रम्भे त्वां मत्क्रोधकलुषीकृताम् ॥

रम्भे	“ரம்பையே!	मत्क्रोधकलुषीकृतां	என் கோபத்தால்
तपोबलसमन्वितः	தபோவலமையாலு		கெடுதி அடைந்த
	ண்டாகிய,	त्वां	உன்னை
सुमहातेजाः	ப்ரஸித்திபெற்றமஹா	उद्धरिष्यति	ஆபத்தினின்று விடுவி
	தேஜோவானாகிய,		ப்பார்.”
ब्राह्मणः	பிரம்மதேவரின்		
	புதல்வர்,		

एवमुक्त्वा महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः । अशकुवन्धारयितुं कोपसन्तापमात्मनः ॥१३॥

महातेजाः	மிகத்தேசுடைய	आत्मनः	தன்னுடைய
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திர	कोपसन्तापं	{ கோபத்தால் விளைந்து
महामुनिः	முனிவர் பெருமான்		{ விட்டதை நினைத்து நி
एवं	இந்தபிரகாரம்	धारयितुं	னைத்து வருந்துவதை
उक्त्वा	சபித்துவிட்டு,	अशकुवन्	ஸகிக்க
			முடியாதிருந்தார்.

तस्य शापेन महता रम्भा शैली तदाऽभवत् । वचः श्रुत्वा च कन्दर्पो महर्षेः स च निर्गतः॥

महर्षेः	மஹரிஷியின்	वचः	சாபச்சொல்லை
महता	வீண்போகாத	श्रुत्वा च	கேட்ட மாத் திரத்தி
शापेन	சாபத்தாலே		லேயே,
तदा	அப்போதே	कन्दर्पः	{ மன்மதனை ஆவாஹ
रम्भा	ரம்பை		{ னம்செய்துகொண்டி
शैली	கல்லுருவமுடையவ		ருந்த
	ளாய்	सः च	அவனும்
अभवत्	ஆய்விட்டான்.	निर्गतः	அந்தர் த்தானமாயி
तस्य	அவருடைய		னான்.

तथैवासीत् पुनर्मौनमनुच्छ्वासं चकार ह । अथ वर्षसहस्रं वै नोच्छ्वसन्मुनिपुङ्गवः ॥

तथा एव अव்வண்ணமே
पुनः இன்னும் ஒரு
वर्षसहस्रं ஆபிரம்வருஷகாலம்
வரைக்கும்
अनुच्छ्वासं மூச்சுவிடா மையையும்
मौनं ह மௌனவிருத்தத்தையும்

चकार அனுஷ்டித்தார்.
अथ அப்பொழுது
मुनिपुङ्गवः முனிவர்பெருமான்
नोच्छ्वसन् वै { ஸங்கல்பத்திற்கு
குறையேற்படாத
வண்ணமாய்
आसीत् இருந்து விட்டார்.

तस्यानुच्छ्वसमानस्य मूर्ध्नि धूमो व्यजायत । तैलोक्यं येन संभ्रान्तमादीपितमिवाभवत् ॥

अनुच्छ्वसमानस्य ஸங்கல்பத்தை குறை
யின்றிசெய்துமுடித்த
तस्य அவருடைய
मूर्ध्नि தலையில்
धूमः ஓர் ஆவி
व्यजायत உண்டாயிற்று.

येन அதனால்
तैलोक्यं மூவுலகம்
संभ्रान्तं திகிலுற்றதாய்
आदीपितं அகனிதாபமடைந்த
इव முற்றிலும் [தாய்
अभवत् தவித்தது.

ततो देवर्षिगन्धर्वाः पन्नगोरगराक्षसाः । मोहितास्तेजसा तस्य तपसा मन्दरश्मयः ॥ ९ ॥

ततः அப்பொழுது
देवर्षिगन्धर्वाः தேவர்களும், ரிஷிக
ளும், கந்தர்வர்களும்,
पन्नगोरगराक्षसाः பன்னகர்களும், உரகர்
களும், ராக்ஷஸர்களும்
तस्य அவருடைய

तपसा தவ
तेजसा தீயினால்
मोहिताः மூர்ச்சித்து
मन्दरश्मयः ஒளிமங்கினவர்களா
ளர்கள்.

कश्मलोपहताः सर्वे पितामहमथाब्रुवन् ॥ १० ॥

अथ அப்போது
कश्मलोपहताः திடீர்நினைந்த
सर्वे எல்லோரும்

पितामहं பிரம்மதேவரிடம்
சென்று
अब्रुवन् பின்வருமாறு விண்
ணப்பம் செய்தார்கள்.

बहुभिः कारणैर्देवं विश्वमित्रो महामुनिः । लोमितः क्रोधितश्चैव तपसा चाभिवर्धते ॥

देव “பிரம்மதேவரே!
विश्वामित्रः விச்வாமித்ரர்
महामुनिः முனிவர்பெருமான்
बहुभिः பலவகைப்பட்ட
कारणैः செய்கைகளால்
लोमितः च நல்வார்த்தையாலாசை
மூட்டப்படும்

क्रोधितः एव கோபமூட்டப்படும்
கூட
तपसा च தவத்தின்பயனாலேயே
अभिवर्धते மேன்மைபெற்று விள
ங்குகின்றார்.

न ह्यस्य वृजिनं किञ्चिद्दृश्यते सूक्ष्ममप्यथ ॥ १२ ॥

अथ	மேலும்	किञ्चित्	எதேனுமொன்று
अस्य	இவருக்கு	सूक्ष्मं अपि	அணு அளவுகூட
वृजिनं	பாபமென்பது	न दृश्यते हि	எற்படவே இல்லை.

न दीयते यदि त्वस्य मनसा यदभीप्सितम् । विनाशयति त्रैलोक्यं तपसा सचराचरम् ॥

तु	இப்படியிருப்பதால்	न दीयते यदि	கொடுக்கப்படாவிட்டால்,
अस्य	இவருக்கு	सचराचरं	ஜங்கமஸ்தாவரங் களுள்ளிட்ட
मनसा	ஸங்கல்ப்பத்தால்	त्रैलोक्यं	மூவுலகையும்
अभीप्सितं	மனோதமாகிறது	तपसा	தவமகிமையால்
यत्	எதுவோ அது	विनाशयति	அழித்துவிடுவார்.

व्याकुलाश्च दिशः सर्वा न च किञ्चित्प्रकाशते । सागराः क्षुभिताः सर्वे विशीर्यन्ते च पर्वताः ॥

सर्वाः	எல்லா	सर्वे	எல்லாம்
दिशः च	திசைகளும்	क्षुभिताः	கலக்கமுற்றன.
व्याकुलाः	பீடையுற்றன.	पर्वताः च	மலைகளும்
किञ्चित् च	ஒன்றுமே	विशीर्यन्ते	வெடித்துப்பிளந்து
न प्रकाशते	விளங்கவில்லை.		சிதறுகின்றன.
सागराः	கடல்கள்		

प्रकम्पते च पृथिवी वायुर्वाति भृशकुलः । ब्रह्मन्न प्रतिजानीमो नास्तिको जायते जनः ॥

पृथिवी च	பூமியும்	न प्रतिजानीमः	{ இதற்கு என்செய்வ தென்றென்றும்றி யோம்.
प्रकम्पते	நடுங்குகிறது.	जनः	உலகத்து ஜனஸமூ
वायुः	காற்று	नास्तिकः	கர்மதயாகியாக [ஹம்
भृशकुलः	மிகவும் சேதாபத்து	जायते	ஆகிவிடுகிறது.
वाति	வீசுகிறது. [டன்		
ब्रह्मन्	பிரம்மனே!		

संमूहमिव त्रैलोक्यं संप्रक्षुभितमानसम् । भास्करो निष्प्रभश्चैव महर्षेस्तस्य तेजसाः ॥ १६ ॥

तस्य	அந்த	समूहं इव	மூர்ச்சையடைந்தது
महर्षेः	மஹரிஷியின்		போலிருக்கிறது.
तेजसा	தவமஹிமையால்	भास्करोः च	சூரியனும்
त्रैलोक्यं	மூவுலகும்	निष्प्रभः इव	ஒளிமழுங்கினவனாக
संप्रक्षुभित-)	மிகக்கலக்கமடைவிக்		வே ஆயிவிட்டான்.
मानसं }	கப்பட்ட மனத்துடன்		

बुद्धिं न कुरुते यावन्नाशे देव महासुनिः । तावत्प्रसाद्यो भगवानग्निरूपो महाद्युतिः ॥१७॥

अग्निरूपः	அக்னிபகவானைப் போன்ற	नाशे	உலக அழிவில்
महाद्युतिः	பெருமொளியுடைய வரென	बुद्धिं	மனோபாவத்தை
भगवान्	மகா பிரசித்திபெற்ற வராகிய	न कुरुते	செலுத்தாதிருப் பாரோ
महासुनिः	முனிவர் பெருமான்	तावत्	அதற்குள்ளாகவே
यावत्	எதற்குள்ளாக	देव	பிரம்மனே !
		प्रसाद्यः	ஸந்தோஷ்டராக்கப்பட வேண்டும்.

कालाग्निना यथा पूर्वं त्रैलोक्यं दह्यतेऽखिलम् । देवराज्यं चिकीर्षेत दीयतामस्य यन्मतम् ॥

पूर्वं	முன்காலத்தில்	देवराज्यं	இந்திரபதவியை
कालाग्निना	ஊழித்தீயால்	चिकीर्षेत	விரும்பக்கூடும்.
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,	अस्य	இவரது
त्रैलोक्यं	மூவுலகும்	मतं	கோரிக்கை
अखिलं	எல்லாமுமே	यत्	எதுவோ அது
दह्यते	கொளுத்தப்படும்.	दीयताम्	கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

ततः सुरगणाः सर्वे पितामहपुरोगमाः । विश्वामित्रं महात्मानं वाक्यं मधुरमब्रुवन् ॥ १९ ॥

ततः	அதன்பேரில்	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரைக் கண்டு
पितामहपुरोगमाः	பிரம்மாவை முன் ஸிட்ட	मधुरं	ப்ரீதிகரமாய்
सुरगणाः	தேவகணங்கள்	वाक्यं	பின்வரும் ஒரு சொல்லை
सर्वे	எல்லோரும்	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.
महात्मानं	மகாத்மாவான		

ब्रह्मर्षे स्वागतं तेऽस्तु तपसा स्म सुतोषिताः ॥ २० ॥

ब्रह्मर्षे	“ப்ரம்மரிஷியே !	अस्तु	உண்டாகட்டும்.
ते	உமக்கு	तपसा	தவத்தால்
स्वागतं	கேசுமம்	सुतोषिताः स्म	மிகத் திருப்தியடைந் தவர்களானோம்.

ब्राह्मण्यं तपसोभेण प्राप्तवानसि कौशिक । दीर्घमायुश्च ते ब्रह्मन् ददामि समरुद्धणः ॥
स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते गच्छ सौम्य यथासुखम् ॥ २१ ॥

கௌசிக “கௌசிகரே !
उम्रेण உக்கிரமான
तपसा தவத்தால்
ब्राह्मण्यं பிராம்மணன்நிலையை
प्राप्तवान् असि அடைந்துவிட்டனை.
ब्रह्मन् அந்தணரே !
ते உமக்கு
दीर्घ நீடித்த
आयुः च ஆயுளையும்
समरुद्धणः தேவகணங்களோடும்
ருக்கிற நான்

ददामि வரமாய் கொடுக்கி
ते भद्रं { உம்முடைய மனோ
स्वस्ति மனஸ்ஸந்துஷ்டியை
प्राप्नुहि நீர் அடைவீராக.
सौम्य புண்பா த்மாவே !
यथासुखं இஷ்டமானபடி
गच्छ ஸஞ்சரிப்பீராக.

पितामहवचः श्रुत्वा सर्वेषां च दिवौकसाम् । कृत्वा प्रणामं मुदितो व्याजहार महामुनिः॥

महामुनिः முனிவர்பெருமான்
पितामहवचः பிரமதேவருடைய
श्रुत्वा கேட்டு,
मुदितः மலர்ந்த முகமுடையவ
ராகி

सर्वेषां எல்லா
दिवौकसां च தேவதைகளுக்கும்
प्रणामं தண்டன்
कृत्वा இட்டு,
व्याजहार பின்வருமாறு வேண்
டிக்கொண்டார்.

ब्राह्मण्यं यदि मे प्राप्तं दीर्घमायुस्तथैव च । ओंकारोऽथ वषट्कारो वेदाश्च वरयन्तु माम् ॥

दीर्घ தீர்க்க
आयुः च ஆயுளும்
तथा एव அவ்வண்ணமே
ब्राह्मण्यं ப்ராம்மண்யமும்
मे எனக்கு
प्राप्तं கிடைத்துவிட்டது
यदि என்கிறபக்கத்தில்

अथ அதுகாரணமாய்
ओंकारः च ப்ரணவமும்
वषट्कारः வஷ்டகாரமும்
वेदाः च வேதங்களும்
मां என்னை
वरयन्तु வரிக்கட்டும்.

क्षत्रवेदविदां श्रेष्ठो ब्रह्मवेदविदामपि । ब्रह्मपुत्रो वसिष्ठो मामेवं वदतु देवताः ॥

यद्ययं परमः कामः कृतो यान्तु सुरर्षभाः ॥ २४ ॥

देवताः “தேவதைகளே !
क्षत्रवेदविदां { கூத்தனியர்களுக்குரிய
अपि { அதர்வவேதத்தை
अतिरिक्तवर्गं { அறிந்தவர்களுக்
कुलं { குள்ளும்

ब्रह्मवेदविदां } பிராம்மணர்களுக்கே
अपि { உரிய “தர்பீ” யெ
னும் வேதபாகங்களை
அறிந்தவர்களுக்குள்
னும்,

சுேஃ	தலமைப்பெற்று விளங்குகிறவரும்
ஔுபுரு:	பிரம்மதேவரின் புதல்
வசுஃ	வஸிஷ்டர் [வருமான
மா	எண்ணக்குறித்து
஁வ்	இவ்விதமாக
வதது	சொல்லவேண்டும்.

அய்	இந்த
பரம:	ஸ்ர்வமுமாய்கொண்ட
காம:	மனோரதம்
கூத: யடி	ஈடேறிமுடிந்ததுமே,
சுரபீமா:	தேவோத்தமர்கள்
யானு	திரும்பிஎழுந்தருள லாம்"

ततः प्रसादितो देवैर्वसिष्ठो जपतां वरः । सख्यं चकार ब्रह्मर्षिरेवमास्त्विति चाब्रवीत् ॥

जपतां	த்யானிகளில்
वरः	உத்தமரும்
ब्रह्मर्षिः	பிரம்மரிஷியும்
देवैः	தேவர்களால்
प्रसादितः च	ஸமாதானம் செய்யப் பட்டவருமாகிய
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்,

एवं अस्तु	"அப்படியே ஆகட் டும்"
इति	என்று
अब्रवीत्	சொன்னார்.
ततः	அதிவிருந்து
सख्यं	நட்பை
चकार	பாராட்டினார்.

ब्रह्मर्षिस्त्वं न सन्देहः सर्वं संपत्स्यते तव । इत्युक्त्वा देवताश्चापि सर्वा जगुर्म्यथागतम् ॥

त्वं	"நீர்
ब्रह्मर्षिः च	பிரம்மரிஷியே
सन्देहः	ஸந்தேஹம்
न	இல்லை.
तव	உமக்கு
सर्वं	எல்லாம்
संपत्स्यते	கைகூடினதாகும்."

इति	என்று
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
सर्वाः	எல்லா
देवताः अपि	தேவதைகளும்
यथागतं	வந்தவழியே
जग्मुः	திரும்பிசென்றார்கள்.

विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा लब्ध्वा ब्राह्मण्यमुत्तमम् । पूजयामास ब्रह्मर्षिं वसिष्ठं जपतां वरम् ॥
कृतकामो महीं सर्वां चचार तपसि स्थितः ॥ २७ ॥

धर्मात्मा	தர்மசீலரான
विश्वामित्रः अपि	விச்வாமித்திரரும்
उत्तमं	உத்தமமான
ब्राह्मण्यं	பிரம்மணநிலையை
लब्ध्वा	அடைந்து,
ब्रह्मर्षिं	பிரம்மரிஷியும்
जपतां	மந்திரஜபம் செய்கிற வர்களில்
वरं	சிரேஷ்டருமான

वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை
पूजयामास	பூஜித்தார்.
कृतकामः	கோரிக்கை நிறைவே
तपसि	தவத்தில் நினைவராய்
स्थितः	நிலைகொண்டு
महीं	பூமி
सर्वां	முழுவுதிலும்
चचार	இஷ்டப்படி ஸஞ்ச ரித்துவந்தார்

एवं त्वेन ब्राह्मण्यं प्राप्तं राम महात्मना । एष राम मुनिश्रेष्ठ एष विग्रहवांस्तपः ॥
एष धर्मपरो नित्यं वीर्यस्यै परायणम् ॥ २८ ॥

எவ் து இந்தவிதமாகவே
ராம ஸ்ரீராம!
அனென இந்த
மஹாத்மனாவே
பாஹ்மண்யம் பிராம்மணநிலை
பாஸ்த் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது.
ராம ஸ்ரீராம!
ஏஷ இவர்
முனிசுரேஸ்ட் ரிஷிகளில் உத்தமர்.
ஏஷ இவர்

விஶ்ரஹவான் உருவமெடுத்த
தப: தவமே.
ஏஷ: இவர்
நித்யம் எப்பொழுதும்
தருமத்தையே பரம
தர்மபர: { பிரயோஜனமாகக்
கொண்டவர்.
ஏஷ: இவர்
வீர்யச்ய வீர்யத்திற்கு
பராயணம் உத்தமமான குடி
கொள்ளிடம்.

शतानन्दवचः श्रुत्वा रामलक्ष्मणसन्निधौ । जनकः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच कुशिकात्मजम् ॥

जनकः ஜனகர்
रामलक्ष्मण-} रामलக்ஷ்மணர்களு
सन्निधौ } दैय முன்னிலையில்
शतानन्दवचः சதானந்தர் வரைந்த
श्रुत्वा செவியுற்று, [தை

कुशिकात्मजं குசிகர்ப்புதல்வரைப்
प्राञ्जलिः பார்த்து,
वाक्यं கைகுவித்துக்
उवाच கொண்டு
பின்வரும் வார்த்தை
सोऽनुरं. [பை

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे मुनिपुङ्गव । यज्ञं काकुत्स्थसहितः प्राप्तवानसि कौशिक ॥

कौशिक “கௌசிக!
मुनिपुङ्गव முனிவர்பெருமானே!
यस्य எந்த
मे எனது
यज्ञं யாகத்திற்கு [ராய்
काकुत्स्थसहितः காகுத்தர்கள் ஸஹித-

प्राप्तवानसि { தேவரீர் எழுந்தருளி
यज्ञं யிருக்கிறோர் அந்த
नान्, நான்,
धन्यः अस्मि கிருதார்த்தனாகிறேன்.
अनुगृहीतः अस्मि அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட
வகை ஆகிறேன்.

पावितोऽहं त्वया ब्रह्मदर्शनेन महासुने । विश्वामित्र महाभाग ब्रह्मर्षीणां वरोत्तम ॥

गुणा बहुविधाः प्राप्तास्तव संदर्शनान्मया ॥ ३१ ॥

ब्रह्मन् “அந்தணரே!
महासुने முனிவர்பெருமானே!
विश्वामित्र விச்வாமித்திரரே!
महाभाग பரமபாக்யசாலியே!
ब्रह्मर्षीणां பிரம்மரிஷிகளுக்குள்
वरोत्तम உயர்ந்தவரினும் உயர்
ந்தவரே!
त्वया தேவரீரால்
दर्शनेन கடாசுத்தால்

अहं நான்
पावितः பரிசுத்தனாக்கப்பட்டேன்.
तव தேவரீருடைய
सन्दर्शनात् அபிமானத்தால்
मया என்னால்
बहुविधाः பலவிதங்களான
गुणाः மகிமைகள்
प्राप्ताः பெறப்பட்டன.

विस्तरेण च ते ब्रह्मन्कीर्त्यमानं महत्तपः । श्रुतं मया महातेजो रामेण च महात्मना ॥

महातेजः “மகத்தான தேஜஸ்
ஸையுடைய
ब्रह्मन् அந்தணரே!
ते தேவரீருடைய
महत् மகத்தானதும்
विस्तरेण விரிவாக
कीर्त्यमानं च கீர்த்தனம்செய்யப்ப
ட்டதுமான

तपः தவப்பெருமை
मया என்னாலும்
महात्मना மஹாத்மாவான
रामेण च ஸ்ரீராமராலும்
श्रुतम् செனியுற்று கேழ்க்கப்
பட்டது.

सदस्यैः प्राप्य च सदः श्रुतास्ते बहवो गुणाः ॥ ३३ ॥

सदः ஸபைக்கு
प्राप्य வந்துவீற்றிருக்கிற
सदस्यैः च ஸபையோர்களாலும்

ते தேவரீருடைய
बहवः வெகு
गुणाः பெரும்குணங்கள்
श्रुता: கேட்டறியப்பட்டன.

अप्रमेयं तपस्तुभ्यमप्रमेयं च ते बलम् । अप्रमेया गुणाश्चैव नित्यं ते कुशिकात्मज ॥ ३४ ॥

तुभ्यं “தேவரீருடைய
तपः தவமானது
अप्रमेयं மனத்திற்கு எட்டா
ते தேவரீருடைய [தது.
बलं च வலிமையும்
अप्रमेयं அளவிற்றகுமிஞ்சினது.

कुशिकात्मज குசிகரின் புதல்வரே!
ते தேவரீருடைய
गुणाः च தவப்பயன்களும்
नित्यं எக்காலத்திலும்
अप्रमेया: एव எண்ணுதற்கரியவை.

तुष्टिराश्चर्यभूतानां कथानां नास्ति मे विभो । कर्मकालो मुनिश्रेष्ठ लम्बते रविमण्डलम् ॥

विभो “ப்ரபுவே!
आश्चर्यभूतानां அற்புதங்களாயி
ருக்கும்
कथानां சரித்திரங்களுடைய
मे எனக்கு
रुसि: போதுமென்கிற எண்
ணம்

नास्ति உண்டாகவில்லை.
मुनिश्रेष्ठ உத்தமரிஷியே!
कर्मकालः இது ஸந்த்யானுஷ்டா
னகாலம்.
रविमण्डलं சூர்யமண்டலமானது
लम्बते அஸ்தமிக்கும் ஸமய
மாயிருக்கிறது.

श्वः प्रभाते महातेजो द्रष्टुमर्हसि मां पुनः । स्वागतं तपतां श्रेष्ठ मामनुज्ञातुमर्हसि ॥ ३५ ॥

महातेजः “மிகுந்த ஒளியுடையவரே!
तपतां தவத்தார்களுள்
श्रेष्ठ உத்தமரே!
स्वागतं { தேவரீர் இங்கு எழுந்
தருளியதை நான் மி
கவும் கொண்டாடு
கிறேன்.
श्वः நாளைய
प्रभाते விடியற்காலையில்

पुनः மறுபடியும்
मां எனக்கு
द्रष्टु ஸேவை ஸாதிக்க
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.
मां என்னை
अनुज्ञातु இப்போது விடைகொ
டுத்தனுப்ப
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்.

एवमुक्तो मुनिवरः प्रशस्य पुरुषर्षभम् । विससर्जाशु जनकं प्रीतं प्रीतमनास्तदा ॥ ३७ ॥

एवं	இவ்விதமாய்	प्रीतं	உள்ளம் குளிர்த்தவ
उक्तः	மொழிகளுக்குத்திரு ச்செவி சாற்றிய	जनकं	ருமான
मुनिवरः	முனிவர்பெருமான்	प्रशस्य	ஜனகரை
प्रीतमनाः	ஸந்துஷ்டமனமுடை யவராய்		புகழ்ந்துகொண்டாடி விட்டு,
पुरुषर्षभं	புருஷோத்தமரும்,	आशु	உடனே
तदा	அப்பொழுது	विससर्ज	திரும்பிப்போக விடை தந்தருளினார்.

एवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठं वैदेहो मिथिलाधिपः । प्रदक्षिणं चकाराशु सोपाध्यायः सबान्धवः ॥

वैदेहो	வைதேகனும்	आशु	உடனே
मिथिलाधिपः	மிதிலைகோமானுமா	सोपाध्यायः	உபாத்தபாயருடனும்
जनकः	ஜனகர் [கும்	सबान्धवः	பந்துக்களுடனும்
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	मुनिश्रेष्ठं	முனிவர்பெருமானே
उक्त्वा	{ விண்ணப்பம்செய்து விடைபெற்றுக்கொ ண்டுவிட்டு,	प्रदक्षिणं चकार	ப்ரதக்ஷிணம்செய்தார்.

विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा सरामः सहलक्ष्मणः । स्ववाटमभिचक्राम पूज्यमानो महर्षिभिः ॥

धर्मात्मा	தர்மா த்மாவான	सरामः	ராமருடனும்,
विश्वामित्रः अपि	விச்வாமித்திரரும்	सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடனும்
महर्षिभिः	மஹான்களாகிற ரிஷிகளால்	स्ववाटं	தம்விடுதிக்கு
पूज्यमानः	பூஜிக்கப்பட்டு,	अभिचक्राम	எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे पञ्चषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 1997

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे त्रितीयेऽर्धे वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் முன்னுவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஹ்யாं श्रीरामसन्निधावध्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽह्नि बालकाण्डे षट्षष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति अयोध्याकाण्डे प्रथमसर्गमारभ्य नवमसर्गपर्यन्तं च (1998—2751 श्लोकाः) गीतम् ।

तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 751]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் நான்காம் தினத்தில் பாலகாண்டம் 66-வது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டமும் அயோத்தியகாண்டத்தில் 9-வது ஸர்க்கம் வரையிலும் (1998—2751) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 754]

षट्षष्टितमः सर्गः—अमुपத்தारुवतु ஸர்க்கம் || 66 ||

रामस्य धनुर्देशनम्—ஸ்ரீராமர் தனுஸைப் பார்ப்பது.

ततः प्रभाते विमले कृतकर्मा नराधिपः । विश्वामित्रं महात्मानमाजुहाव सराधवम् ॥ १ ॥

प्रभाते	மறுநாள் பொழுது	सराधवं	ராகவர்களுடன்கூடி
विमले ततः	நன்றாக விடிந்தபின்		யிருந்த,
कृतकर्मा	{ ப்ராதக்கால அனுஷ்ட பானங்கள் செய்து முடித்திருந்த	महात्मानं	மகாத்மாவாகிய
नराधिपः	மன்னர்,	विश्वामित्रं	விச்வாமித்திரரிடம்
		आजुहाव	போய் கண்டார்.

तमर्चयित्वा धर्मात्मा शास्त्रदृष्टेन कर्मणा । राघवौ च महात्मानौ तदा वाक्यमुवाच ह ॥

धर्मात्मा	தம்மா த்மாவாகுமவர்,	कर्मणा	முறைப்படி
तं ह	அவரையும்,	अर्चयित्वा	விருந்தோம்பலைச்
महात्मानौ	மகாத்மாக்களான		செய்தருளிவிட்டு,
राघवौ च	ராகவர்களுக்கும்	तदा	அதன்மேல்
शास्त्रदृष्टेन	சாஸ்திர நூல்களில்	वाक्यं	பின்வரும்மொழியை
	கண்ட	उवाच	மொழிந்தார்.

भगवन्स्वागतं तेऽस्तु किं करोमि त्वानघ । भवानाज्ञापयतु मामाज्ञाप्यो भवता ह्यहम् ॥

अनघ	{ எப்படிப்பட்ட கஷ்ட த்தினின்றும் விடுவி க்க வல்லமையுடைய	आज्ञाप्यः	கட்டளையிடப்பட வேண்டியவன்.
भगवन्	பகவானே !	हि	என்கிறபடியால்
ते स्वागतं	தேவரீர் இங்கே எழுந் தருளியதால் நன்மை	भवान्	தேவரீர்
अस्तु	விரையட்டும்.	मां	என்னை
अहं	நான்	आज्ञापयतु	ஆக்ஞாபித்தருள வே
भवता	தேவரீரால்	तव	தேவரீருக்கு [ண்டும்
		करोमि	நான் இப்பொழுது
			செய்யவேண்டியது
		किम्	என்ன ?

देवरात इति ख्यातो निमेः षष्ठो महीपतिः । न्यासोऽयं तस्य भगवन् हस्ते दत्तो महात्मना ॥

निमे: நிமிசக்கிரவர்த்திக்கு
 ஷष्ठ: ஆறுவதான
 மஹீபதி: அரசனாய்,
 தேவராத: தேவராதர்.
 ஐதி என்று
 ख्यात: பிரஸித்திபெற்று ஒரு
 வரிருந்தார்.

भगवन् பகவானே !
 तस्य அவருடைய
 हस्ते கையில்
 न्यास: அடைக்கலமாக
 अयं இது
 महात्मना மஹாத்மாவாலே
 दत्त: கொடுக்கப்பட்டது.

दक्षयज्ञवधे पूर्वं धनुरायम्य वीर्यवान् । रुद्रस्तु त्रिदशान् रोषात् सलीलमिदमब्रवीत् ॥

वीर्यवान् மகாசக்தியடைந்த
 रुद्र: ருத்திரர்,
 पूर्वं முற்காலத்தில்
 रोषात् கோபாவேசத்தால்
 दक्षयज्ञवधे तु { தக்ஷருடைய யாகத்
 தை நாசஞ்செய்யும்
 பொழுது

धनु: வில்லை
 आयम्य தூக்கிகொண்டு,
 त्रिदशान् தேவர்களைப் பார்த்து
 सलीलं பரிஹாஸித்துடன்
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् சொன்னார்.

यस्माद्भागार्थिनो भागान्नाकल्पयत मे सुराः । वराङ्गाणि महार्हाणि धनुषा शतयामि वः ॥

सुरा: “தேவர்களே !
 भागार्थिन: யக்குக ஹவிஸ்ஸில்
 பங்கை விரும்பின
 मे எனக்கு
 भागान् உரியவையான ஹவீர்
 பாகங்களை
 न अकल्पयत வகுத்திட்மீர்களில்லை.

यस्मात् ஆனபடியால்
 वः உங்களுடைய
 महार्हाणि அருமையான அணிக
 ளுடைய
 वराङ्गाणि தலைகளை
 धनुषा வில்லால்
 शतयामि சிதைக்கிறேன்.”

ततो विमनसः सर्वे देवा वै मुनिपुङ्गव । प्रसादयन्ति देवेशं तेषां प्रीतोऽभवद्भवः ॥ ११ ॥

मुनिपुङ्गव “முனிவர் பெருமானே !
 तत: அப்பொழுது
 देवा: தேவர்கள்
 सर्वे वै எல்லோரும்,
 विमनस: மனங்கலங்கினவர்க
 देवेशं சிவபெருமானை [ளாய்

प्रसादयन्ति போற்றிப்புகழ்ந்து
 பிரார்த்தித்தார்கள்.
 भव: சிவனார்
 तेषां அவர்களுக்கும்
 प्रीत: அனுக்கிரகம் செய்
 अभवन् ஆயினார். [கின்றவராய்

प्रीतियुक्तः स सर्वेषां ददौ तेषां महात्मनाम्

तेषां அந்த
 महात्मनां மகாத்மாக்கள்
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்

॥ १२ ॥

प्रीतियुक्त: அனுக்கிரகம் செய்ய
 स: அவர், [உடன்பட்ட
 ददौ அடைக்கலமாய்
 தந்தருளினார்.

तेषां वरयतां कन्यां सर्वेषां पृथिवीक्षिताम् । वीर्यशुलकेति भगवन्न ददामि सुतामहम् ॥

भगवन्	“பகவானே!	वीर्यशुल्का	“வீர்யத்திற்குப்பணய
कन्यां	கன்னிகையை		மாய் அடையப்பட
वरयतां	{ பாணிக்ரகணம் செ ய்துகொள்ளுதிரார் த் தித்த	इति	{ வேண்டியவன் ” என்கிற காரணத்தை ச்சொல்லி
तेषां	அந்த	सुतां	புதல்வியை
पृथिवीक्षितां	பூமிபாலர்கள்	अहं	நான்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	न ददामि	கொடுக்கவில்லை.

ततः सर्वे नृपतयः समेत्य मुनिपुङ्गव । मिथिलामभ्युपागम्य वीर्यजिज्ञासवस्तदा ॥ १८ ॥

मुनिपुङ्गव	முனிவர்பெருமானே!	समेत्य	ஒன்றுசேர்ந்து,
तदा	அப்பொழுது	मिथिलां	மிதிலைக்கு
ततः	அதனால்	अभ्युपागम्य	வந்துசேர்ந்து,
नृपतयः	அரசர்கள்	वीर्यजिज्ञासवः	வீர்யமின்னதென
सर्वे	எல்லோரும்,		அறியவேண்டினார்கள்.

तेषां जिज्ञासमानानां वीर्यं धनुस्पाहतम् । न शेकुर्ग्रहणे तस्य धनुस्स्तोलनेऽपि वा ॥ १९ ॥

वीर्यं	வீர்யத்தை	तस्य	அந்த
जिज्ञासमानानां	தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய	धनुषः	வில்லினுடைய
तेषां	அவர்களுக்காக	तोलने अपि	தூக்கிநிறுத்தும் விஷ யத்தில் தானாகட்டும்
धनुः	வில்லானது	ग्रहणे वा	கையில் தூக்குவதி லுங்கூட
उपाहतं	இங்குகொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டது.	न शेकुः	முடியாதிருந்தார்கள்.

तेषां वीर्यवतां वीर्यमल्पं ज्ञात्वा महामुने । प्रत्याख्याता नृपतयस्तन्निबोध तपोधन ॥ २० ॥

तपोधन	தவச்செல்வமாகிய	वीर्यं	சக்தி
महामुने	மஹாமுனிவரே!	अल्पं	பேதா திருப்பதை
निबोध	{ தேவரீர் கவனமாய் செவ்சாற்றியருள வேண்டும்.	ज्ञात्वा	அறிந்துகொண்டு,
वीर्यवतां	வீர்யவான்களான	नृपतयः	மன்னர்கள்
तेषां	அவர்களுடைய	तत्	அதனால்
		प्रत्याख्याताः	திராஸ்கரிக்கப்பட்டார் கள்.

ततः परमकोपेन राजानो मुनिपुङ्गव । अरुन्धन्मिथिलां सर्वे वीर्यसंदेहमागताः ॥ २१ ॥

मुनिपुङ्गव	“முனிவர்பெருமானே!	आगताः	மனதில் வாங்கிக்கொ ண்டவர்களாகி
ततः	அதனால்,	परमकोपेन	கடுங்கோபத்துடன்
राजानः	அரசர்கள்	मिथिलां	மிதிலையை
सर्वे	எல்லோரும்,	अरुन्धन्	முற்றுக்கேபோட்டு நிரப்பந்தித்தார்கள்
वीर्यसन्देहं	வீர்யத்திற்கு நேர்ந்த ஆபத்தை		

आत्मानमवधूतं ते विज्ञाय नृपपुङ्गवाः । रोषेण महताऽऽविष्टाः पीडयन्मिथिलां पुरीम् ॥

ते “அந்த
 नृपपुङ्गवाः ராஜோத்தமர்கள்
 आत्मानं தங்களுக்கு நேர்ந்த
 अवधूतं அவமானத்தை
 विज्ञाय பெரிதாய் பாராட்டி,

महता கொடிய
 रोषेण आविष्टाः ரோஷாவேசமடைந்த
 मिथिला மிதிலா [வர்களாய்
 पुरी பட்டணத்தை
 पीडयन् உபத்திரவித்தார்கள்.

ततः संवत्सरे पूर्णे क्षयं यातानि सर्वशः । साधनानि मुनिश्रेष्ठ ततोऽहं भृशदुःखितः ॥

मुनिश्रेष्ठ “முனிவர்பெருமானே!
 ततः அப்பொழுது
 संवत्सरे ஒருவருடும்
 पूर्णे முடிவதற்குள்
 साधनानि ஸையங்கள்
 सर्वशः எல்லாமும்

क्षयं அழிவை
 यातानि அடைந்தன.
 ततः அதனால்
 अहं நான்
 भृशदुःखितः மிகவும் மனம் நொந்
 தேன்

ततो देवगणान्सर्वीस्तपसाऽहं प्रसादयम् । ददुश्च परमप्रीताश्चतुरङ्गवल् सुराः ॥ २४ ॥

ततः “அப்பொழுது
 अहं நான்
 देवगणान् தேவகணங்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 तपसा தவத்தால்
 प्रसादयं ஆராதித்தேன்.
 सुराः தேவர்கள்

परमप्रीताः {வேண்டிய அளவு உள்
 எம் குளிர்த்தவர்
 களாகி
 च அதனால்
 चतुरङ्गवल् சதுரங்கசையத்தை
 ददुः வரமாய் அளித்தார்
 கள்.

ततो भग्ना नृपतयो हन्यमाना दिशो ययुः । अवीर्या वीर्यसन्दिग्धाः सामात्याः पापकारिणः॥

पापकारिणः “அனியாயத்தில் தலை
 யிட்டுக்கொண்டிருந்த
 नृपतयः அரசர்கள்,
 ततः அதிலிருந்து [களாய்
 हन्यमानाः புடைக்கப்பட்டவர்-
 वीर्यसन्दिग्धाः {வீரயத்திற்கு பெருமா
 பத்தையடைந்தவர்
 களாகி

अवीर्या {கார்யசித்திக்குவேண்
 டிய திறமையொழிந்
 தவர்களாய்
 भग्ना: மனம்சிறியவர்களாய்
 सामात्या: கூடவிருந்த பரிவார
 ஜனங்களுடன்
 दिशः எல்லா திசைகளிலும்
 ययुः ஓடிவிட்டார்கள்.

तदेतन्मुनिशार्दूल धनुः परमभास्वरम् । रामलक्ष्मणयोश्चापि दर्शयिष्यामि सुव्रत ॥ २६ ॥

सुव्रत {உத்தேசமெதுவோ
 அதை செய்துமுடிக்க
 கவல்ல
 मुनिशार्दूल முனிவர்பெருமானே !
 परमभास्वरं அதி தேஜோமயமாய்
 விளங்கும்
 तत् அப்பேர்க்கொத்ததான

एतत् இந்த
 धनुः வில்லை
 रामलक्ष्मणयोः {சூராமர், லக்ஷ்மணர்
 अपि च இவர்களுடைய
 दर्शयिष्यामि {முன்னிலையில் கொண்
 டுவந்து நிறுத்துகி
 ரேன்.

यद्यस्य धनुषो रामः कुर्यादारोपणं मुने । सुतामयोनिजां सीतां दद्यां दाशरथेरहम् ॥२७॥

முனே	“ முனிவரே !	அயோனிஜா	கர்ப்பவாஸம்ல்லாத
ராம:	ஸ்ரீராமர்	சுதா	புதல்வியான
அச்ய	இந்த	சீதா	வீதையை
தனுஷ:	வில்லுக்கு	அஹ்	நான்
அரோபணம்	நாணேற்றுகலை	தாசரதே:	ஸ்ரீராமருக்கு
கூர்யாத் யதி	செய்துவிடுகிறார்	ததாம்	பாணிக்கிரகணம்
	என்கிறதாகில் ;		செய்துகொடுப்பேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2024

सतषष्टितमः सर्गः—अमुपत्तैतृमावतु लवर्कम् ॥ ६७ ॥

धनुर्भङ्गः—தனுர்பங்கம் (வில் முறிப்பது)

जनकस्य वचः श्रुत्वा विश्वामित्रो महामुनिः । धनुर्दर्शय रामाय इति होवाच पार्थिवम् ॥

जनकस्य	ஜனகருடைய	பார்த்திவ்	மன்னரை
வச:	சொல்லுக்கு	இதி ஹ	பின் கண்டவண்ணமே
श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றிய	उवाच	நியமித்தருளினார்.
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திர	धनुः	‘வில்லை
महामुनिः	முனிவர்பெருமான்,	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
		दर्शय	காட்டும்.

ततः स राजा जनकः सचिवान्यादिदेश ह । धनुरानीयतां दिव्यं गन्धमाल्यविभूषितम् ॥

ततः	அதன்பேரில்	दिव्यं	‘திவ்யமான
सः	அந்த	धनुः	வில்லானது
जनकः राजा	ஜனகராஜன்,	गन्धमाल्य-}	சந்தனம், புஷ்பமலை
सचिवान्	மந்திரிகளைப் பார்த்து	विभूषितं ह }	இவைகளாலலங்கரிக்
व्यादिदेश	பின் கண்டபடி		கப்பட்டதாகவே
	கட்டளைபிட்டார்.	आनीयताम्	இவ்விடம் கொண்டு
			வரப்படட்டும்.

जनकेन समादिष्टाः सचिवाः प्राविशन्पुरम् । तद्धनुः पुरतः कृत्वा निर्जग्मुः पार्थिवाज्ञया ॥

जनकेन	ஜனகரால்	पार्थिवाज्ञया	ராஜாவினது ஆக்கையால்
समादिष्टाः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	पुरं	அரண்மனைக்குள்
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	तद्धनुः	அந்த வில்லை
निर्जग्मुः	வெளிப்புறப்பட்டார்	पुरतः कृत्वा	கண்முன்பார்த்துக்
	கள்.		கொண்டு
		प्राविशन्	பிரவேசித்தார்கள்.

नृणां शतानि पञ्चाशद्व्यायतानां महात्मनाम् । मञ्जूषामष्टचक्रां तां समूहुस्ते कथंचन ॥

महात्मनां	மகத்தான தேகவலி மைகொண்டவர்களும்	अष्टचक्रां	{ எட்டு சக்கரங்களுடைய வண்டியால் வகிக் கப்பட்டதான
व्यायतानां	{ கஷ்டவேலைகளில் ஆயாஸமடையாத வர்களுமான	तां	அந்த
नृणां	மனிதர்களில்	मञ्जूषां	பெட்டியை
पञ्चाशत् शतानि	ஐயாபீரவர்களான	कथञ्चन	வெகுகஷ்டத்துடன்
ते	அவர்கள்	समूहुः	கொண்டுவந்து சேர்த்த தார்கள்.

तामादाय तु मञ्जूषामायसीं यत्र तदनुः । सुरोपमं ते जनकमूर्चुर्नृपतिमन्त्रिणः ॥ ५ ॥

ते	அந்த	मञ्जूषां	பெட்டியை
नृपतिमन्त्रिणः	ராஜமந்திரிகள்,	आदाय तु	கொண்டுவந்துசேர்த்த பின்னர்
तत्	அந்த	सुरोपमं	தேவதைபோலிருக்
धनुः	வில்லு	जनकं	ஜனகரிடம் [கும்]
यत्	எதிலிருந்ததோ,	ऊचुः	பின்கண்டவாறு விண் ணப்பம் செய்தார்கள்.
तां	அந்த		
आयसीं	இரும்பு		

इदं धनुर्वरं राजन् पूजितं सर्वराजभिः । मिथिलाधिप राजेन्द्र दर्शनीयं यदिच्छसि ॥६॥

मिथिलाधिप	“மிதிலைகோளும்	इच्छसि यत्	தேவரீர் நியமித்தருளி யது எதுவோ, அது
राजेन्द्र	ராஜேந்தமராகும்	सर्वराजभिः	எல்லா அரசர்களா
राजन्	அரசே!	पूजितं	பூஜிக்கப்பட்ட [லும்]
दर्शनीयं	கொண்டுவரப்படவே ண்டியதாக	धनुर्वरं	உத்தமவில்லு
		इदम्	இதோ!”

तेषां नृपो वचः श्रुत्वा कृताञ्जलिरभाषत । विध्वामित्रं महात्मानं तौ चोभौ रामलक्ष्मणौ ॥

नृपः	ராஜா	उभौ	இருவர்களையும் பார்த்த
तेषां	அவர்களுடைய	च	அதன் பின்னர் [து,
वचः	விண்ணப்பத்தை	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
श्रुत्वा	செவிக்கொண்டு,	महात्मानं	மஹாத்மாவான
तौ	அந்த	विध्वामित्रं	விசுவாமித்திரரை பார்த்து,
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் களாகிய	अभाषत	பின்கண்டவாறு மொழிந்தார்.

महर्षेर्वचनाद्रामो यत्र तिष्ठति तदनुः । मञ्जूषां तामपावृत्य दृष्ट्वा धनुरथाब्रवीत् ॥ १३ ॥

महर्षेः	மகரிஷியின்	तां मञ्जूषां	அந்த பெட்டியை
वचनात्	கட்டினாயின்பேரில்	अपावृत्य	திறந்து,
रामः	ராமர்,	धनुः	வில்லை
तत्	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு,
धनुः	வில்லு	अथ	அதன்மேலிப்படி
यत्न	எதில்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
तिष्ठति	இருந்ததோ		னார்.

इदं धनुर्वरं ब्रह्मन् संस्पृशामीह पाणिना । यत्रवांश्च भविष्यामि तोलने पूरणेऽपि वा ॥
बाढमित्येव तं राजा मुनिश्च समभाषत ॥ १४ ॥

ब्रह्मन्	“ஸ்வாமியே!	यत्नवान् च	முயலுவலனும்
इह	இப்போது	भविष्यामि	ஆகுவேன்.
इदं	இந்த	राजा च	அரசனும்
वरं	உத்தமமான	मुनिः एव	முனிவருமொருமிக்க
धनुः	வில்லை,	तं	அவரைப்பார்த்து,
पाणिना	கையினால்	बाढं	‘தடையின்றி அப்படியே செய்யலாம்’
संस्पृशामि	பற்றுகிறேன்.	इति	என்று
तोलने	தூக்கிஅசைத்து பார்ப்பதிலும்,	समभाषत	மொழிந்தார்கள்.
पूरणे अपि वा	வளைப்பதிலும்,		

लीलया स धनुर्मध्ये जग्राह वचनान्मुनेः । पश्यतां नृसहस्राणां बहूनां रघुनन्दनः ॥ १५ ॥

सः	“அந்த	पश्यतां	பார்த்துக்கொண்டிரு
रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர்,		க்கும்போதே
मुनेः	ரிஷியின்	धनुर्मध्ये	வில்லின் மத்தியில்
वचनात्	அனுமதிபெற்றதால்	लीलया	விளையாட்டான
बहूनां	வெகு		லாகவத்துடன்
नृसहस्राणां	ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள்	जग्राह	கைப்பற்றிப் பிடித்தெடுத்தார்.

आरोपयत् स धर्मात्मा सलीलमिव तदनुः । तद्वभञ्ज धनुर्मध्ये नरश्रेष्ठो महायशः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	सलीलं इव	{ விளையாட்டுப்போல், சற்றேனும் ச்ராமமேயின்றி
महायशः	பெரும் புகழுடையவ ராகிய	आरोपयत्	நானேற்றி வளைத்தார்.
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமர்,	सः	அவர்
तत्	அந்த	तत्	அதை
धनुः	வில்லுக்கு	धनुर्मध्ये	வில்லின் நடுவில்
		बभञ्ज	முறித்துவிட்டார்.

तस्य शब्दो महानासीन्निघातसमनिस्वनः । भूमिकम्पश्च सुमहान् पर्वतस्येव दीर्यतः ॥

तस्य शब्दः அதின் ஓசையானது
निघातसमनिस्वनः இடிபோன்ற முழக்கம்
முடையதாய்

महान् பெரிதாய்
आसीत् இருந்தது.
पर्वतस्य ஒரு பெரிய மலை

निपेतुश्च नराः सर्वे तेन शब्देन मोहिताः । वर्जयित्वा मुनिवरं राजानं तौ च राघवौ ॥

मुनिवरं முனிவர் பெருமானை
யும்,

राजानं மன்னரையும்,
तौ அந்த இரண்டு
राघवौ च ராகவர்களுடும்
वर्जयित्वा தவிர்த்து, மற்ற
नराः மனிதர்கள்

दीर्यतः பிளந்து வெடிக்கும்
போது

इव எப்படியோ அப்படியே
भूमिकम्पः च பூகம்பமும்
सुमहान् மிகப் பெரிதாயிருந்
தது.

सर्वे எல்லோரும்
तेन அந்த
शब्देन ஒலியால்
मोहिताः மூர்ச்சையடைந்தவர்
च உடனே [களாய்
निपेतुः கிழெ விழுந்து
விட்டார்கள்.

प्रत्याश्वस्ते जने तस्मिन् राजा विगतसाध्वसः । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं वाक्यज्ञो मुनिपुङ्गवम् ॥

तस्मिन् அந்த
जने ஜனஸமூகம்
प्रत्याश्वस्ते { மூர்ச்சை தெளிந்து
தன்னறிவைப்
பெற்ற பின்னர்
वाक्यज्ञः { சாதூர்யமாயும், அழ
காயும் பேச வல்லவ
ராகிய
राजा மன்னர்,

भगवन् दृष्टवीर्यो मे रामो दशरथात्मजः । अत्यद्भुतमचिन्त्यं च न तर्कितमिदं मया ॥

भगवन् “ பகவானே !
इदं இது
अचिन्त्यं அகோசரமானதாய்
मे எனக்கு
अत्यद्भुतं மிக்க ஆச்சரியகரமா
मया என்னால் [யிருக்கிறது.

जनकानां कुले कीर्तिमाहरिष्यति मे सुता । सीता भर्तारमासाद्य रामं दशरथात्मजम् ॥

जनकानां कुले ஜனகர்களுடைய
मे என் [குலத்தில்
सुता பெண்ணாய் வளரும்,
सीता வீணை,
दशरथात्मजं தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரின் திருமகனாகிய

विगतसाध्वसः மனதிலிருந்த திகி
லொழிந்தவராய்
मुनिपुङ्गवं முனிவர் பெருமானைப்
பார்த்து
प्राञ्जलिः அஞ்சலி ஹஸ்தராகி
वाक्यं பின்வரும் மொழியை
उवाच திருவாய்மலர்ந்தரு
ளினார்.

न तर्कितं च நினைக்கப்பட்டதுமல்ல.
दशरथात्मजः தசரதரின் புதல்வ
रामः ஸ்ரீராமர் [ராகிய
दृष्टवीर्यः { இன்ன வீர்யமுடைய
வரென்று நன்கறியப்
பட்டவரானார்.

सीता भर्तारमासाद्य रामं दशरथात्मजम् ॥

रामं ஸ்ரீராமனை
भर्तारं நாதனாய்
आसाद्य அடைந்து
कीर्तिं பெரும்புகழை
आहरिष्यति வஹிக்கப்போகின்
றார்.

मम सत्या प्रतिज्ञा च वीर्यशुल्केति कौशिक । सीता प्राणैर्बहुमता देया रामाय मे सुता ॥

கௌசிக “கௌசிகரே!
மம எனது
புதிஷ்டி பரிசு
சுது நிறைவேறியதாயிற்று.
ஐதி என்றபடியால்
மே என்
புணை: உயிரைக்காட்டிலும்
பஹுமது அதிகமாக மதிக்கப்பட
புருஷுக்கு

சுது பெண்ணும்,
வீரயத்திற்கு பணய
வீரயலுக்கப்பட்டி-
ருந்தவருமான
சீது வலிதை
ரமாய ஸ்ரீராமருக்கு
தேயு { பாணிக்கிரகணம் செ
ய்துதொடுக்கப்பட
வேண்டியவளே!

भवतोऽनुमते ब्रह्मन् शीघ्रं गच्छन्तु मन्त्रिणः । मम कौशिक भद्रं ते अयोध्यां त्वरिता रथैः ॥

கௌசிக “கௌசிக!
புவுரன் பகவானே!
புவு: தேவரீருடைய
புவுமது அனுமதியின்பேரில்
மம என்
துவரிது: சிக்கிரத்தில் காரியத்
தை முடிக்கவல்ல

மந்ரிண: மந்திரிகள்,
ரதே: ரதங்களிலேறிக்கொ
சீபு இப்பவே [ண்டு
புயு: அயுத்தியாபுரிக்கு
புவு செல்லட்டும்.
தேபு: தேவரீர் மனமிசைந்த
ருள்புரிவீராக.

राजानं प्रश्रितैर्वाक्यैरानयन्तु पुरं मम । प्रदानं वीर्यशुल्कायाः कथयन्तु च सर्वशः ॥

வீரயசுலுது: { வீரயத்திற்கு பணய
மாய் வைக்கப்பட்டி-
ருந்தவருடைய
புதன் கனயா தானத்தைப்
பற்றிய
சுவுச: வ எல்லாவற்றையும்
ரதுன் சக்கிரவர்த்தியாரிடம்

புது: தெரிவிக்கட்டும்.
புசுரிதே: வணக்கமாயிருக்கும்
வாகுயே: விண்ணப்பங்களைச்
மம என் [செய்து
புர் ஊருக்கு
புது: எழுந்தருளப்பண்ணி
க்கொண்டுவரட்டும்.

मुनिगुप्तौ च काकुत्स्थौ कथयन्तु नृपाय वै । प्रियमाणं तु राजानमानयन्तु सुशीघ्रगाः ॥

நுபாய சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
காகுதுஸ்து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
முனிபுஸு: { முனிவர் போஷணை
யில்தானிருக்கிறார்
கள் என்பதையும்
புது: தெரிவிக்கட்டும்.
புதுன் சக்கிரவர்த்தியாரை

புது இதுவிஷயத்தில்
புரிபுணை உள்ளம் குளிர்ந்தவ
ராய்
புசுரிபுணை: { அதிசிக்கிரமாய் செ
ல்லவல்லவர்களாகிய
புவு: அவர்கள்
புது: எழுந்தருளப்பண்ணி
க்கொண்டுவரட்டும்.

कौशिकश्च तथेत्याह राजा चाभाव्य मन्त्रिणः । अयोध्यां प्रेषयामास धर्मात्मा कृतशासनान् ॥

कौशिकः च	சௌகிகரும்	मन्त्रिणः	மந்திரிகளை
तथा च	“ஸரி அப்படியே ஆ	आभाव्य	அழைத்து,
इति	என்று [கட்டும்”	कृतशासनान्	சரியான உத்தரவுகளை
आह	ஆக்ஞாபித்தார்.		பெற்றவர்களாய்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	अयोध्यां	அயோத்தியாபுரிக்கு
राजा	மன்னர்	प्रेषयामास	அனுப்பினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2050.

अष्टषष्ठितमः सर्गः—அறுபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६८ ॥

दशरथस्य मिथिलाप्रस्थानम्—தசரதர் மிதிலைக்கு புறப்படுவது.

जनकेन समादिष्टा दूतास्ते क्लान्तवाहनाः । त्रिरात्रमुषिता मार्गे तेऽयोध्यां प्राविशन्पुरीम् ॥

जनकेन	ஜனகரால்	मार्गे	வழியில்
समादिष्टाः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	त्रिरात्रं	மூன்றிரவு
ते	அந்த	उषिताः	கழித்தார்கள்.
दूताः	தூதர்கள்	ते	அவர்கள்,
	களைப்படைந்த வாஹு	अयोध्यां	அயோத்தியா
क्लान्तवाहनाः	{ னங்களை யுடையவர்	पुरीं	புரிக்கு
	களாகி	प्राविशन्	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

राज्ञो भवनमासाद्य द्वारस्थानिदमब्रुवन् । शीघ्रं निवेद्यतां राज्ञे दूतानो जनकस्य च ।

इत्युक्ता द्वारपालास्ते राघवाय न्यवेदयन्

॥ २ ॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு	दूतान्	தூதர்களென
	டைய	राज्ञे	சக்கிரவர்த்திக்கு
भवनं	மாளிகையை	शीघ्रं च	சீக்கிரமாகவே
ते	அவர்கள்	निवेद्यतां	தெரிவிக்கவேண்டும்.
आसाद्य	அடைந்து,	इति	இவ்விதம்
द्वारस्थान्	வாயிலில் நின்றவர்க	उक्ताः	வேண்டப்பட்டவர்க
	ளைப்பார்த்து		ளான
इदं	பின்கண்டவாறு	द्वारपालाः	வாயில் காப்போர்கள்,
अब्रुवन्	உரைத்தார்கள்.	राघवाय	தசரதருக்கு
नः	‘எங்களை	न्यवेदयन्	தெரியப்படுத்தினார்
जनकस्य	ஜனகருடைய		கள்.

ते राजवचनादूता राजवेश्म प्रवेशिताः । ददृशुर्देवसङ्काशं वृद्धं दशरथं नृपम् ॥ ३ ॥

தூதா: தூதர்கள்,
 राजवचनात् சக்கிரவர்த்தியாரின்
 ஆக்கொருயின்பேரில்
 राजवेश्म மன்னர் மாளிகைக்
 குள்
 प्रवेशिता: அழைத்துக்கொண்டு
 விடப்பட்டார்கள்.
 ते அவர்கள்,

देवसङ्काशं தேவதைபோலிருப்ப
 வரும்
 वृद्धं வயது முதிர்ந்தவரு
 மாகிய
 दशरथं தசரத
 नृपं சக்கிரவர்த்தியாரை
 ददृशु: கண்டார்கள்.

बद्धाञ्जलिपुटा: सर्वे दूता विगतसाध्वसाः । राजानं प्रणता वाक्यमब्रुवन्मधुराक्षरम् ॥ ४ ॥

தூதா: தூதர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்,
 राजानं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
 பார்த்து
 प्रणता: அடிபணிந்து நமஸ்க
 ரித்து,

बद्धाञ्जलिपुटा: கைகளைக் கூப்பிக்
 கொண்டவர்களாய்,
 विगतसाध्वसा: பட்டபட்ட இல்லாத
 வர்களாய்,
 मधुराक्षरं இனிய சொற்க
 ளமைந்த
 वाक्यं பின்வரும் வாக்யத்தை
 अब्रुवन् மொழிந்தார்கள்.

राजसिंह महासत्त्व रघुश्रेष्ठ परन्तप । मैथिलो जनको राजा साग्रिहोत्रपुरस्कृतम् ॥ ५ ॥

राजसिंह “மன்னர் சிங்கமே!
 महासत्त्व மகா புண்யவானாகும்
 परन्तप {அதி விசேஷமாய் கூட
 ததிரியதர்மத்தைய
 னுஷ்டிக்கும்
 रघुश्रेष्ठ ரகூத்தமரே!
 मैथिल: மிதிவாதேசவாஸி
 जनक: ஜனக [யாகிய
 राजा மன்னர்,

साग्रिहोत्र-} பூஜிக்கப்பட்ட அக்னி
 पुरस्कृतं च } ஹோத்திரங்களுடன்
 கூடினவரும்
 सोपाध्याय-} உபாத்தியாயர்களோ
 पुरोहितं च } டும், புரோகிதர்களோ
 अव्ययं குறைவற்ற
 कुशलं एव சேஷமத்தை விசாரிக்
 கச்சொன்னார்.

सुहृर्मुहुर्मधुरया स्नेहसंयुक्तया गिरा । जनकस्त्वं महाराजाऽऽपृच्छते सपुरःसरम् ॥ ६ ॥

जनक: ஜனக
 महाराजा மஹாராஜர்,
 सपुरःसरं பரிஜனங்களுடனிருக்
 கும்
 त्वां தேவரீரை

स्नेहसंयुक्तया ப்ரீதியுடன்கூடிய
 मधुरया இனிப்பான
 गिरा சொல்லால்
 सुहृ: பலதடவை
 आपृच्छते குசலம் வினாவினார்.

पृष्ट्वा कुशलमव्यग्रं वैदेहो मिथिलाधिपः । कौशिकानुमते वाक्यं भवन्तमिदमब्रवीत् ॥ ७ ॥

मिथिलाधिप: மிதிவாதிபகோமா
 वैदेह: ஜனகர், [னாகும்
 कुशलं சேஷமத்தை

पृष्ट्वा விசாரித்துவிட்டு,
 अव्यग्रं அவகாசத்தைப்பெற்
 றுக்கொண்டு

सोपाध्यायो महाराज पुरोहितपुरस्कृतः । शीघ्रमागच्छ भद्रं ते द्रष्टुमर्हसि राघवौ ॥ १२ ॥

महाराज “சக்கிரவர்த்தியாரே !
 राघवौ பூரீராமலக்ஷ்மணர்களை
 द्रष्टुं வந்துகடாகூறிக்க
 अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளங்
 கொள்ளவேண்டும்.
 सोपाध्यायः உபாத்தியாயர்களோ
 டும்,

पुरोहितपुरस्कृतः புரோகிதர்களோடும்,
 शीघ्रं இப்பவே
 आगच्छ தேவரீர் எழுந்தருள
 வும்.
 ते தேவரீருக்கு
 भद्रम् மங்களமுண்டாகப்
 போகிறது.

प्रतिज्ञां मम राजेन्द्र निर्वर्तयितुमर्हसि । पुत्रयोरुभयोः प्रीतिं लप्स्यसे वीर्यनिर्जिताम् ॥ १३ ॥

राजेन्द्र “சக்கிரவர்த்தியாரே !
 वीर्यं त्वत्तिष्ठत्तु பலனும்
 { செய்துமுடிக்கவே
 விர்யநிர்ஜிதாं { ண்டியதாகிய
 प्रतिज्ञां பிரதிக்களையை
 निर्वर्तयितुं நிறைவேற்றிவைக்க

अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளங்
 கொள்ளவேண்டும்.
 मम என்னுடையவும்
 उभयोः இரண்டு
 पुत्रयोः புதல்வர்களுடையவும்
 प्रीतिं நன்றிபாராட்டலை
 लप्स्यसे பெறுவீர்.

एवं विदेहाधिपतिर्धुरं वाक्यमब्रवीत् । विश्वामित्राभ्यनुज्ञातः शतानन्दमते स्थितः ॥ १४ ॥

विश्वामित्राभ्यनुज्ञातः விசுவாமித்திரரின் நிய
 மனம் பெற்றவரும்,
 शतानन्दमते சதானந்தரின் அபிப்
 பிராயத்தில்
 स्थितः ஆஸத்திபுடனிருப்ப
 வருமாகிய

विदेहाधिपतिः ஜனகர்,
 एवं இப்படிப்பட்டதாகிய
 मयुरं நல்ல
 वाक्यं செய்தியை
 अब्रवीत् சொல்லிவிடுத்திருக்
 கிறார்.

राजन्नागच्छसि यदि न चेद्वा रघुनन्दन । आज्ञापयोत्तरं देव जनकाय नरेश्वर ॥ १५ ॥

देव பூஜார்ஹராகிய
 नरेश्वर புருஷோத்தமரும்,
 रघुनन्दन ரகுபிள்ளையுமாகிய
 राजन् சக்கிரவர்த்தியாரே !
 आगच्छसि தேவரீர் இப்பவே
 எழுந்தருள்கின்றீர் ;
 यदि वा என்றால்சரி

न चेत् वा { மறுக்ககூடாதென
 { நாங்கள் வேண்டிக்
 { கொள்கிறோம்.
 जनकाय ஜனகருக்கு
 उत्तरं மறுமொழியை
 आज्ञापय அருளிச்செய்யக்கட்
 வீர்.

इत्युत्त्वा विरता दूता राजगौरवशङ्किताः

दूता: தூதர்கள்,
 इति மேற்கண்டவண்ணம்
 उत्त्वा விண்ணப்பம்செய்து

॥ १६ ॥

राजगौरव-} சக்கிரவர்த்தியாரின்
 शङ्किता: } திருவுள்ளமெதுவா
 குமோ என்பதில்
 ஆலோசனையுடைய
 வர்களாகி
 विरता: மௌனமடைந்தார்.
 கள்.

मन्त्रिणस्तु नरेन्द्रेण रात्रिं परमसत्कृताः । ऊषुः प्रमुदिताः सर्वे गुणैः सर्वैः समन्विताः ॥

து இச்செய்தியைக் கொ
மந்திரிகள் [ண்டுவந்த
சर्वे எல்லோரும்,
नरेन्द्रेण சக்ரவர்த்தியாராலே
परमसत्कृताः நன்கு உபசரிக்கப்பட்ட
டவர்களாய்
गुणैः வேண்டியவைகள்

सर्वैः எல்லாவற்றாலும்
समन्विताः உபசரிக்கப்பட்டவர்
களாய்
प्रमुदिताः உள்ளம் பூரித்தவர்
रात्रि அன்றிரவை [களாய்
ऊषुः அவ்விடம் கழித்தார்
கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
बालकाण्डे अष्टषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2072

एकोनसप्ततितमः सर्गः—अनुपத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம்

मिथिलागमनम्—மிதிலை வந்து சேருவது.

ततो राज्ञ्यां व्यतीतायां सोपाध्यायः सबान्धवः । राजा दशरथो हृष्टः सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥

राज्ञ्यां இரவு
व्यतीतायां கழிந்ததுமே,
ततः அப்பொழுது
सोपाध्यायः உபாத்தியாயருடனிருந்
தவரும்,
सबान्धवः பந்துக்களுடனிருந்
தவரும்,

हृष्टः ஸந்தோஷத்துடனிரு
दशरथः தசரத [ந்தவருமாகிய
राजा சக்ரவர்த்தியார்,
सुमन्त्रं ஸுமந்திரரைப்
பார்த்து,
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् ஆக்ஞாபித்தார்.

अद्य सर्वे धनाध्यक्षा धनमादाय पुष्कलम् । व्रजन्वग्रे सुविहिता नानारत्नसमन्विताः ॥२॥

अद्य “இப்பவே
धनाध्यक्षाः பொக்கிஷஅதிகாரி
सर्वे எல்லோரும், [கள்
नानारत्न- } எல்லாவித ஆபரணங்
समन्विताः } களையும் எடுத்துக்
கொண்டவர்களாய்,
पुष्कलं ஏராளமான

धनं ரொக்கத்தை
आदाय எடுத்துக்கொண்டும்,
सुविहिताः { அவரவர்கள்வேலையை
அவரவர்கள் செய்கி
ன்றவர்களாய்,
अग्रे முதலில்
व्रजन्तु பிரயாணமாகட்டும்.

चतुरङ्गबलं चापि शीघ्रं निर्यातु सर्वशः । मन्त्राज्ञासमकालं च यानयुगमनुत्तमम् ॥ ३ ॥

अनुत्तमं च “ஒப்புயர்வற்றதும்,
यानयुग्यं च { பல்லக்குகளோடும்,
{ ரதங்களோடும் சேர்ந்
திருக்கிறதுமான
चतुरङ्गबलं சதுரங்கபலம்

सर्वशः अपि எல்லாமும்
शीघ्रं இப்பவே
मम எனது [ததுமே
आज्ञासमकालं உத்திரவுகிடைத்-
निर्यातु புறப்பட்டவேண்டும்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः । मार्कण्डेयः सुदीर्घायुर्ऋषिः कात्यायनस्तथा ॥
एते द्विजाः प्रयान्तव्ये स्यन्दनं योजयस्व मे । यथा कालात्ययो न स्याद्भूता हि त्वरयन्ति माम् ॥

एते இந்த
द्विजाः அந்தணர்களாகிய
வசिष्ठः வவ்விஷ்டரும்,
வாமதேவரும்,
जाबालिः ஜாபாலியும்,
काश्यपः अथ காச்யபரும்,
सुदीर्घायुः வெகுதூலங்கண்ட
मार्कण्डेयः மார்க்கண்டேயரும்,
कात्यायनः காத்யாயன
ऋषिः तथा ரிஷியும்,
अग्ने முதலில்

प्रयान्तु பிரயாணமாகட்டும்,
दूताः தூதர்கள்,
मां என்னை
त्वरयन्ति அவசரப்படுத்துகிறார்
हि என்கிறபடியால் [கள்.
कालात्ययः காலவிளம்பம்
न स्यात् यथा ஆகாதபடி
मे எனது
स्यन्दनं ரத்தை
योजयस्व தயாரித்துக்கொண்டு
வாரும்.”

इत्युक्त्वा स महातेजा राजा दशरथो रथम् । आरुरोह यथा भानुर्भगवान्प्रघुनन्दनः ॥

सः அந்த
भानुः சூர்ய
भगवान् பகவான்
यथा போன்ற
महातेजाः தேஜஸ்வியும்
प्रघुनन्दनः ரகுநந்தனருமான

दशरथः राजा தசரதசக்ரவர்த்தியார்
इति மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा நியமித்துவிட்டு,
रथं ரதத்தில்
आरुरोह ஏறினார்.

वचनात् नरेन्द्रस्य सा सेना चतुरङ्गिणी । राजानमृषिभिः सार्धं व्रजन्तं पृष्ठतोऽन्वगात् ॥

ऋषिभिः ரிஷிகளுடன்
सार्धं கூட
व्रजन्तं போய்க்கொண்டி.
ருக்கும்
राजानं சக்ரவர்த்தியாரை
नरेन्द्रस्य சக்ரவர்த்தியாருடைய

वचनात् நியமினப்படியே
सा அந்த
चतुरङ्गिणी சதுரங்க
सेना तु ஸேனையும்
पृष्ठतः அவருக்குப்பின்
अन्वगात् சென்றது.

गत्वा चतुरहं मार्गं विदेहानभ्युपेयिवान् । राजा तु जनकः श्रीमाञ्छ्रुत्वा पूजामकल्पयत् ॥

मार्गं வழியை
चतुरहं நான்கு நாளில்
गत्वा கடந்து,
विदेहान् விதேகதேசத்திற்கு
अभ्युपेयिवान् வந்துசேர்ந்தார்.
श्रीमान् ஸ்ரீமானான

जनकः राजा ஜனக மன்னர்,
श्रुत्वा तु விஷயம் செவிக்கெட்
புனதுமே,
पूजां அத்திபூஜை ஸன்னா
கத்தை
अकलयत् ஸஜ்ஜம்செய்தார்.

ततो राजानमासाद्य वृद्धं दशरथं नृपम् । जनको मुदितो राजा हर्षं च परमं ययौ ॥

उवाच च नरश्रेष्ठो नरश्रेष्ठं मुदाऽन्वितम् ॥ ९ ॥

ततः அப்பொழுது
 मुदितः உள்ளம் பூரித்திருந்த
 जनकः राजा ஜனக மன்னர்,
 वृद्धं வயது முதிர்ந்தவரும்,
 राजानं கூடித்திரியருமான
 दशरथं தசரத
 नृपं சக்ரவர்த்தியாரை
 आसाद्य போய்க்கண்டு,
 परमं பரம

हर्षं மனத்திருப்தியை
 ययौ அடைந்தார்.
 च च உடனே
 नरश्रेष्ठः புருஷோத்தமர்,
 मुदा மனக்களிப்புடன்
 अन्वितं விளங்கும் [பார்த்து
 नरश्रेष्ठं புருஷோத்தமரைப்-
 उवाच பின்வருமாறு திரு
 வாய்மலர்ந்தருளினார்.

स्वागतं ते महाराज दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव । पुत्रयोरुभयोः प्रीतिं लप्स्यसे वीर्यनिर्जिताम् ॥

राघव தசரத
 महाराज சக்ரவர்த்தியாரே!
 प्राप्तः असि தேவரீர் இங்கே எழுந்
 தருளியிருக்கிறது,
 दिष्ट्या எனது பாக்யவிசே
 ஷமே.

उभयोः இவ்விரண்டு
 पुत्रयोः புதல்வர்களுக்கும்
 वीर्यनिर्जितां { வீர்யத்திற்குப்பல
 னாய் அடையப்பட்ட
 தாயிருக்கும்
 प्रीतिं அனுக்கிரகத்தை
 लप्स्यसे செய்யத்திருவுள்ளங்
 கொள்ளவேண்டும்.

ते स्वागतं { நான் மனத்துடன்
 செய்யும் அடியேனது
 விருந்தோன்மை தேவ
 ரீர் ஏற்றுக்கொள்ள
 திருவுள்ளம் கொள்ள
 வேண்டும்.

दिष्ट्या प्राप्तो महातेजा वसिष्ठो भगवानृषिः । सह सवैर्द्विजश्रेष्ठैर्देवैरिव शतक्रतुः ॥ ११ ॥

सवैः எல்லா
 देवैः தேவர்களால்
 शतक्रतुः இந்திரன்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியும்
 ऋषिः ரிஷியுமான

वसिष्ठः भगवान् வஸிஷ்டபகவான்,
 द्विजश्रेष्ठैः த்விஜோத்தமர்களோடு
 सह கூட
 प्राप्तः இங்கு எழுந்தருளியி
 ருக்கிறது
 दिष्ट्या எனது பாக்யவிசேஷ
 மே.

दिष्ट्या मे निर्जिता विघ्ना दिष्ट्या मे पूजितं कुलम् । राघवैः सह संवन्धाद्वीर्यं श्लाघ्यैर्महात्मभिः ॥

मे என்னுடைய
 विघ्नाः இதுவரையிலிருந்த க
 निर्जिताः லுழிந்தன. [ஷ்டங்கள்
 दिष्ट्या இதுவும் என் பாக்ய
 விசேஷமே.
 वीर्यश्लाघ्यैः வீர்யத்தால் மகாபெரு
 மைபெற்றுவிளங்கும்
 महात्मभिः மஹாத்மாக்களாகிய

राघवैः सह ராகவர்களோடு கூட
 संवन्धात् கல்யாணஸம்பந்தத்தி
 मे कुलं எனது குலம் [னால்
 पूजितं பெருமைபெற்றதாகி
 றது.
 दिष्ट्या நாங்கள் செய்த புண்
 யத்தின் பயனே இது.

श्वः प्रभाते नरश्रेष्ठ निर्वर्तयितुमर्हसि । यज्ञस्यान्ते नरश्रेष्ठ विवाहमुपिसत्तपैः ॥ १३ ॥

नरश्रेष्ठ “ புருஷோத்தம !
 श्वः நாவோ
 प्रभाते காலையில்
 ऋषिसत्तपैः முனிவர்பெருமான்
 களோடு

यज्ञस्य யாகத்தினுடைய
 अन्ते முடிவில்,

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ऋषिमध्ये नराधिपः । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठः प्रत्युवाच महीपतिम् ॥

ऋषिमध्ये ரிஷிகளின் மத்தியில்
 तस्य அவருடைய
 तद्वचनं அம்மொழிக்கு
 श्रुत्वा திருச்செவிசாற்றியரு
 एरियவரும்
 वाक्यविदां சொல்லுட்பங்களில்
 நிபுணர்களில்

नरश्रेष्ठ புருஷோத்தம !
 विवाहं திருக்கல்யாணமஹேறா
 त्वंஸவத்தை
 निर्वर्तयितुं வகித்து முடித்து
 வைக்க
 अहंसि தேவரீர் மனமிசைந்
 தருளவேண்டும்”.

श्रेष्ठः உத்தமருமாகிய
 नराधिपः சக்ரவர்த்தியார்
 महीपतिं மஹீபதியாரைப்
 பார்த்து,
 वाक्यं பின்வரும் மொழியை
 प्रत्युवाच பதிலாய் திருவாய்மலர்
 ந்தருளினார்.

प्रतिग्रहो दातृवशः श्रुतमेतन्मया पुरा । यथा वक्ष्यसि धर्मज्ञ तत्करिष्यामहे वयम् ॥ १५ ॥

प्रतिग्रहः “ கொட்டையைப்பெறு
 தல்
 दातृवशः கோடுப்பவனதீன
 மானது,
 एतत् என்ற இது
 मया என்னால்
 पुरा முன்னேயே

श्रुतं கேட்டறிந்த உண்மை.
 धर्मज्ञ தர்மமறிந்தவரே !
 यथा எப்படி
 वक्ष्यसि சொல்வீரோ
 तत् அப்படி
 वयं நாங்கள்
 करिष्यामहे செய்யக்கடவோம்.”

धर्मिष्ठं च यशस्यं च वचनं सत्यवादिनः । श्रुत्वा विदेहाधिपतिः परं विस्मयमागतः ॥

सत्यवादिनः உண்மையே உரைக்
 கும் அவருடைய
 धर्मिष्ठं च தர்மத்திற்கு மிகப்
 பொருந்தினதும்,
 यशस्यं च புகழ்பெருக்குவது
 மான

वचनं மொழியை
 विदेहाधिपतिः விதேஹராஜா,
 श्रुत्वा செவியுற்று,
 परं மிகுந்த
 विस्मयं ஆச்சரியத்தை
 आगतः அடைந்தார்.

ततः सर्वे मुनिगणाः परस्परसमागमे । हर्षेण महता युक्तास्तां निशामवसन्सुखम् ॥ १७ ॥

ततः அப்பொழுது
 मुनिगणाः ரிஷிக்கூட்டங்கள்
 सर्वे எல்லோரும்,
 परस्पर- } ஒருவரையொருவர்
 समागमे } ஸந்திக்கும்படி நேர்ந்
 ததில்

महता மிகுந்த
 हर्षेण ஆனந்தத்துடன்
 युक्ताः கூடினவர்களாய்
 तां निशां அவ்விரவில்
 सुखं சுகமாக
 अवसन् வஸித்தார்கள்.

राजा च राघवौ पुत्रौ निशाम्य परिहर्षितः । उवास परमभीतो जनकेनाभिपूजितः ॥१८॥

புலவர்கள் லக்ஷ்மணரையும்
ராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்

निशाम्य பார்த்து,
परिहर्षितः உள்ளம் பூரித்திருந்த
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
जनकेन ஜனகரால்

अभिपूजितः நன்கு ஸ்தக்கரிக்கப் பட்டவராய்,

परमभीतो { ஸர்வப் பிரகாரத்திலும் மனத்திருப்தி கொண்டவராகவும்,
उवास இராப்பொழுதைக் கழித்தார்.

जनकोऽपि महातेजाः क्रियां धर्मेण तत्त्वित् । यज्ञस्य च सुताभ्यां च कृत्वा रात्रिमुवास ह ॥

महातेजाः மகா தேஜஸ்வியும்,
तत्त्वित् च சாஸ்திராபிபுணரு
जनकः ஜனகர், [மாகிய
यज्ञस्य अपि யாகத்தினுடையவும்,
सुताभ्यां च புதல்விகளிருவர்களுக்காகவும்,

धर्मेण நீதிமுறைப்படி
क्रियां ஆகவேண்டிய கார்யத்தை
रात्रिं ह இரவிலேயே
कृत्वा செய்தருளிவிட்டு,
उवास இருந்தார்.

ततो मुनीनां च नराधिपानां विसृज्य संघाञ्जनको महात्मनाम् ।

तद्यज्ञवाटं विधिवत्प्रविश्य उवास रात्रिं बलसूदनप्रियः ॥ २० ॥

ततः அதன்மேல்
बलसूदनप्रियः இந்திரமித்திரரான
जनकः ஜனகர்,
महात्मनां மகாத்மாக்களான
मुनीनां ரிஷிகளுடையவும்,
नराधिपानां च மன்னர்களுடையவும்,
सङ्घान् கூட்டங்களை

विसृज्य அனுப்பிவிட்டு,
तत् அந்த
यज्ञवाटं யாக்சாலையில்
विधिवत् நூல்முறைப்படி
प्रविश्य பிரவேசித்து,
रात्रिं இரவை
उवास கழித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 2092.

सप्ततितमः सर्गः—எழுபதாவது ஸர்க்கம்

दशरथवंशशर्वर्णनम्—தசரத வம்சத்தை வர்ணிப்பது.

ततः प्रभाते जनकः कृतकर्मा महर्षिभिः । उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः शतानन्दं पुरोहितम् ॥

ततः அதற்குமேல்
प्रभाते பொழுதுவிடிந்த
வுடன்

महर्षिभिः மகரிஷிகளோடு
कृतकर्मा { யக்ஞஸமாப்திகிரியை
களை முடித்துக்கொண்ட

वाक्यज्ञः சொல்திறமையுடைய
जनकः ஜனகர், [வரான
पुरोहितं புரோகிதரான
शतानन्दं சதானந்தரைபார்த்து
वाक्यं பின்வரும்மொழியை
उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி

भ्राता मम महातेजा वीर्यवानतिधार्मिकः । कुशध्वज इति ख्यातः पुरीमध्यवसच्छुभाम् ॥
வாரியமலகபர்யந்தா பிவந்நிசுமர்தீ நதிரிம் । சாஹாப்யா புறயசஹாசா விமானமிவ புஷகம் ॥

महातेजा: “மஹாதேஜஸ்வியாய்,
वीर्यवान् வீர்யமுடையவனாய்,
अतिधार्मिकः மிகவும் தர்மசீலனாய்
कुशध्वजः குசத்வஜன்
इति என்று
ख्यातः பிரஸித்தனான்
मम भ्राता என் ஸஹோதரன்
वार्थामलकपर्यन्ता { நீர்நெல்லித்தோட்டங்
களால் சூழப்பட்ட
தும்,

पुण्यसङ्काशां { புண்யத்தைப்போல
வே ஸகலாபிஷ்டங்
களை கொடுப்பதும்,
पुष्पकं विमानं புஷ்பகவிமானம்
इव போன்றதும்
शुभां மங்களமுடையது
साङ्काश्यां ஸாங்காசிய [மான
पुरीं பட்டணத்தில்
इक्षुमतीं नदीं இக்ஷுமதியாற்றறு
ஜலத்தை
पिबन् பானம்செய்வனாய்
अध्यवसत् வஸித்துவருகிறான்.

तमहं द्रष्टुमिच्छामि यज्ञगोप्ता स मे मतः । प्रीतिं सोऽपि महातेजा इमां भोक्ता मया सह ॥

महातेजा: “மகாதேஜஸ்வியான்
सः அவன்,
यज्ञगोप्ता { சுபகிருத்யத்தை கூட
பிருந்து நடத்தவே
ண்டியவனாகிய
मतः பெருமைபெற்றவன்.
मे எனது
इमां प्रीतिं இந்த சந்தோஷத்தை

मया सह என்னுடன்கூடச்
सः अपि அவனும் [சேர்ந்து
भोक्ता அனுபவிப்பான்.
तं அவனை
अहं நான்
द्रष्टुं பார்க்க
इच्छामि விரும்புகிறேன் ”.

एवमुक्ते तु वचने शतानन्दस्य सन्निधौ । आगताः केचिद्व्यग्रा जनकस्तान्समादिशत् ॥

शतानन्दस्य சதானந்தருடைய
सन्निधौ முன்னிலையில்
एवं இப்படியான
वचने சொல்
उक्ते तु சொல்லிமுடிந்த உட
னேயே

अव्यग्रा: வேறுவேலைகளில்
केचित् சிலர் [முனைந்திராத
आगताः வந்துநின்றார்கள்.
जनकः ஜனகர்,
तान् அவர்களை
समादिशत् கட்டளையிட்டனுப்பி
னார்.

शासनात् नरेन्द्रस्य प्रययुः शीघ्रवाजिभिः । समानेतुं नरव्याघ्रं विष्णुमिन्द्राज्ञया यथा ॥

इन्द्राज्ञया இந்திரன் கட்டளை யினால்
विष्णुं உபேந்திரனை
(விஷ்ணுவை)
यथा எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
तु இவ்விஷயத்தில்
नरेन्द्रस्य மன்னவருடைய
शासनात् ஆக்கறையினால்

शीघ्रवाजिभिः { சீக்கிரமாய்ச்செல்லும்
குதிரைகள்மேலே
றிக்கொண்டு
नरव्याघ्रं புருஷோத்தமரை
(குசத்வஜரை)
समानेतुं அழைத்துவா
प्रययुः புறப்பட்டுப்போனார்
கள்.

साङ्काश्यां ते समागत्य ददृशुश्च कुशध्वजम् । न्यवेदयन्यथावृत्तं जनकस्य च चिन्तितम् ॥
तद्वृत्तं नृपतिः श्रुत्वा दूतश्रेष्ठैर्महाबलैः ॥ ७ ॥

आज्ञयाऽथ नरेन्द्रस्य आजगाम कुशध्वजः । स ददर्श महातेजा जनकं धर्मवत्सलम् ॥ ८ ॥

தே அலர்கள்
சாங்காச்யா ஸாங்காச்யத்திற்குள்
சமாगत்ய வந்துசேர்ந்து,
குசுதவஜரை குசுதவஜரை
தட்ருது பார்த்தார்கள்.
जनकस्य ஜனகருடைய
चिन्तितं திருவுள்ளத்தை,
यथावृत्तं உள்ளபடி
न्यवेदयन् தெரிவித்தார்கள்.
महातेजाः மஹா தேஜோவானு
नृपतिः மன்னராகிய [கும்
कुशध्वजः குசுதவஜர்,
महाबलैः மஹா பலசாலிகளான

தூதரே: உத்தம தூதர்களால்
तव वृत्तं அந்த ஸமாசாரத்தை
श्रुत्वा கேட்டு,
नरेन्द्रस्य புருஷோத்தமருடைய
आज्ञया ஆக்கை என்கிறபடி.
च च உடனேயே [யால்
आजगाम வந்துசேர்ந்தார்.
सः அவர்,
अथ உடனே
धर्मवत्सलं தர்மத்தில் அசஞ்சல
जनकं ஜனகரை
ददर्श தரிசித்தார்.

सोऽभिवाद्य शतानन्दं राजानं चापि धार्मिकम् । राजाहं परमं दिव्यमासनं चाध्यरोहत् ॥

सः अवर्
शतानन्दं च सதானந்தரையும்,
धार्मिकं தர்மசீலரான
राजानं अपि மன்னரையும்,
अभिवाद्य ஸேவித்துவிட்டு,
च . அதன் பின்னர்,

राजाहं மன்னர்களுக்குத்
தக்கதான
परमं பரம
दिव्यं திவ்யமான
आसनं ஆஸனத்தில்
अध्यरोहत् உட்கார்ந்தார்.

उपविष्टाबुभौ तौ तु भ्रातरावमितौजसौ । प्रेषयामासतुर्वीरौ मन्त्रिश्रेष्ठं सुदामनम् ॥ १० ॥

अमितौजसौ அவ வற்ற தேஜஸ்ஸை
யுடையவர்களும்,
वीरौ வீரர்களுமான
तौ அந்த
भ्रातरौ ஸஹோதரர்கள்
उभौ இருவர்களும்,
तु இவ்விஷயத்தில்

उपविष्टौ { ஒருவரோடொருவர்
கலந்து பேசினவர்
களாய்
मन्त्रिश्रेष्ठं உத்தம மந்திரியான
सुदामनं சுதாமனிடம்
प्रेषयामासतुः { பிண்கண்ட உத்திர
வை கொடுத்தனுப்
பினர்கள்.

गच्छ मन्त्रिपते शीघ्रपैश्वाकममितौजसम् । आत्मजैः सह दुर्धर्षमानयस्व समन्त्रिणम् ॥ ११ ॥

मन्त्रिपते " பிரதான மந்திரியே !
शीघ्रं गच्छ இப்பவே நீரே போம்.
दुर्धर्षं நிகரற்ற
अमितौजसं மகா தேஜோவானாகும்
पैश्वाकं தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரை

समन्त्रिणं மந்திரிமார்களோடு
கடினவராகவும்
आत्मजैः புதல்வர்களோடு
सह கூடினவராகவும்
आनयस्व அழைத்துக்கொண்டு
வரும்".

औपकार्यं स गत्वा तु रघूणां कुलवर्धनम् । ददर्श शिरसा चैनमभिवाद्येदमब्रवीत् ॥ १२ ॥

சு: அவர்,
 { சக்ரவர்த்தியார் தற்கா
 லப் தங்கியிருக்கும்
 விடுதிக்கு
 ஐவா போய்,
 ரகுக்களுடைய
 ரஹ்ணா வம்சம் தழைக்கச்
 குலவர்தன் செய்யுமவரை

ददर्श तर्क्षित्तार्.
 तु एडனே,
 एनं இவரை
 शिरसा முடிதாழ்த்தி
 अभिवाद्य நமஸ்கரித்து,
 च அதன் பின்னர்
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् விண்ணப்பம்செய்தார்.

अयोध्याधिपते वीर वैदेहो मिथिलाधिपः । स त्वां द्रष्टुं व्यवसितः सोपाध्यायपुरोहितम् ॥

அயோத்யாதிபதே “அயோத்திமன்னரே!
 வீர சூரரே!
 மிதிலாதிப: மிதில்கோனாகும்
 சு: அந்த
 வைதே: ஜனகர்,
 த்வா தேவரீரை

सोपाध्याय- } உபாத்தயாயர்கள், டி
 पुरोहितं } ரோகிதர்கள் இவர்க
 } னோடு கூடினவராய்
 द्रष्टुं தர்சிக்க
 व्यवसितः { உத்தேசங்கொண்டு
 } காத்துக்கொண்டி
 } ருக்கின்றார்”.

मन्त्रिश्रेष्ठवचः श्रुत्वा राजा सर्पिणस्तदा । सबन्धुरगमत्तत्र जनको यत्र वर्तते ॥ १४ ॥

மந்திரசுரேஸ்டவச: பிரதான மந்திரி
 சொல்லியதை
 ஶ்ருதவா ஏற்றுக்கொண்டு,
 ததா அப்பொழுதே
 ராஜா சக்ரவர்த்தியார்,
 சர்பிண: ரிஷிகணங்களோடு
 கூடினவராகவும்,

सबन्धु: பந்துக்களுடன் கூடி
 னவராகவும்,
 जनक: ஜனகர்
 यत्र எங்கு
 वर्तते இருந்தாரோ
 तत्र அவ்விடத்திற்கு
 अगमत् எழுந்தருளினார்.

राजा च जनकः श्रीमान् राजराजं सहानुजः । प्रत्युद्गम्य प्रहृष्टात्मा प्रवेश्य गृहमर्हयत् ॥

சுரிமான் ஸ்ரீமானை
 ஜனக: ராஜா ஜனகராஜா,
 ப்ரஹ்ஸ்தமா பரமானந்தத்தால்
 உள்ளம்பூரித்தவராய்,
 ராஜராஜ சக்ரவர்த்தியாரை

सहानुज: च தம்பியுடன்கூடவே
 प्रत्युद्गम्य எதிர்கொண்டழைத்
 गृहं மாளிகைக்குள் [து,
 प्रवेश्य அழைத்துக்கொண்டு
 अर्हयत् பூஜித்தார். [போய்

स राजा मन्त्रिसहितः सोपाध्यायः सबान्धवः । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठो वैदेहमिदमब्रवीत् ॥

மந்திரிசஹித: மந்திரிகளோடிருந்த
 வரும்,
 ஸோபாத்தய: உபாத்தயாயர்களோடி
 ருந்தவரும்,
 சவாந்வவ: பந்துக்களுடனிருந்
 தவரும்,
 வாக்யவிதா சொல்லறிவாளரில்

श्रेष्ठ: உத்தமருமான
 स: அந்த
 राजा சக்ரவர்த்தியார்,
 वैदेह ஜனகரைப்பார்த்து,
 इदं वाक्यं பின்வரும் மொழியை
 अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

विदितं ते महाराज इक्ष्वाकुकुलदैवतम् । वक्ता सर्वेषु कृत्येषु वसिष्ठो भगवानृषिः ॥१७॥

महाराज “महाराजो !
ऋषिः रीषियान
वसिष्ठः वलिवुड
भगवान् पकवान्,
इक्ष्वाकुकुलदैवतं इक्षुवार्कु वलुसु, तुतिन्
तुयुवुमुनुनुनु,

सर्वेषु எல்லா
कृत्येषु காரியங்களிலும்
वक्ता முன்னின்று பேசுவே
ते ண்டியவர்களென்றும்,
विदितम् தேவரீருக்கு
ஏற்கனவே தெரிந்த
விஷயம்.

विश्वामित्राभ्यनुज्ञातः सह सर्वैर्षिभिः । एष वक्ष्यति धर्मात्मा वसिष्ठो मे यथाक्रमम् ॥

महर्षिभिः “மகரிஷிகள்
सर्वैः எல்லோருடன்
सह கூட
एषः இந்த
धर्मात्मा தர்மா த்மாவான

वसिष्ठः வலிவீட்டர்,
विश्वामित्राभ्यनुज्ञातः விச்வாமித்திரருடைய
अनुमतिபெற்றவராகி
मे என
यथाक्रमं வம்சவரிசைக்ரமத்தை
वक्ष्यति விவரிப்பார் ”.

एवमुक्त्वा नरश्रेष्ठे राज्ञां मध्ये महात्मनाम् । तूष्णींभूते दशरथे वसिष्ठो भगवानृषिः ॥
उवाच वाक्यं वाक्यज्ञो वैदेहं सपुरोधसम् ॥ १९ ॥

राज्ञां அரசர்களுடையவும்,
महात्मनां மகாத்மாக்களுடைய
मध्ये நடுவில் [யவும்,
नरश्रेष्ठे புருஷோத்தமராகிய
दशरथे தசரதர்,
एवं மேற்கண்டவண்ண
माय
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
तूष्णींभूते மௌனமடைந்த
வுடனே,

वाक्यज्ञः சொல்லறிவாளரும்,
ऋषिः ரிஷியுமான
वसिष्ठः வலிவீட்ட
भगवान् பகவான்,
सपुरोधसं புரோகிதருடனிருக்
कुम्
वैदेहं ஜனகரைப்பார்த்து,
वाक्यं பின்வரும் மொழியை
उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
ஊர்.

अव्यक्तप्रभवो ब्रह्मा शाश्वतो नित्य अव्ययः । तस्मान्मरीचिः संजज्ञे मरीचैः काश्यपः सुतः॥

ब्रह्मा “பிரம்மா,
शाश्वतः சாக்ஸதர்.
नित्यः தனது திருவுள்ளப்ப
டியே நடக்கவல்லவர்.
अव्ययः காலக்ரமதோஷாகிதர்.
अव्यक्तप्रभवः { புலன்களுக்கெட்டாத
பரமனிடத்திலிருந்
துண்டானவர்.

तस्मात् அவரிடத்தினின்று
मरीचिः மரீசி
संजज्ञे உண்டானார்.
मरीचैः மரீசியின்
सुतः பிள்ளை
काश्यपः காச்யபர்.

द्वे चास्य भार्ये गर्भिण्यौ बभूवुरिति श्रुतिः । एका गर्भविनाशाय सपत्न्यै तु गरं ददौ ॥

து அந்த ஸமயத்தில்
அசு இவருடைய
பார்யை பத்தினிகள்,
द्वे च இருவரும்,
गर्भिण्यौ கர்ப்பிணிகளாக
बभूवुः இருந்தார்கள்.
इति இது

श्रुति: { இருவருக்கும் பேச்
சால் தெரிந்த விஷய
மாக இருந்தது.
एका ஒருத்தி
सपत्न्यै சக்களத்திக்கு
गर्भविनाशाय கருவழியும்பொருட்டு
गरं விஷத்தை
ददौ கொடுத்தாள்.

ततः शैलवरे रम्ये बभूवाभिरतो मुनिः । भार्गवश्च्यवनो नाम हिमवन्तमुपाश्रितः ॥ ३२ ॥

ततः அதேஸமயத்தில்
भार्गवः பிருகுசுலத்தியவரும்,
च्यवनः नाम 'சயவனரெ'ன்றவரு
मुनिः ஓர் ரிஷி, [மான
हिमवन्तं இமயமலையை
उपाश्रितः அடைந்தவராய்

रम्ये அழகிய
शैलवरे ஓர் உத்தமமான
குன்றில்
अभिरतः தெய்வத்தயானத்திலே
யேகாலங்கழிப்பவராக
बभूव இருந்தார்.

तत्र चैका महाभागा भार्गवं देववर्चसम् । ववन्दे पद्मपत्राक्षी काक्षन्ती सुतमुत्तमम् ॥ ३३ ॥

महाभागा மகாபாக்யவதியும்,
पद्मपत्राक्षी தாமரைபித்தழகண்
ணியுமான
एका ஒருத்தி
उत्तमं உத்தமனை
सुतं பிள்ளையை
काक्षन्ती பெறக்கோரினவளாய்

देववर्चसं தேவர்களைப்போன்ற
ஒளியுடையவரான
भार्गवं பார்க்கவரை
तत्र च அவரிருந்த இடத்திற்
குச் சென்று
ववन्दे { தூரத்திலிருந்தே வி
தேயமாய் கைகூப்பி
ஸேவித்தாள்.

तमृषिं साऽभ्युपागम्य कालिन्दी चाभ्यवादयत् । स तामभ्यवदद्विप्रः पुत्रेषु पुत्रजन्मनि ॥

कालिन्दी 'காளிந்தி' என்று
பெயருடைய
सा அவள்,
तं ऋषिं அந்த முனிவருக்கு
अभ्युपागम्य அருகில் சென்று,
अभ्यवादयत् திருவடிகளில் முடி
தாழ்த்திஸேவித்தாள்.
स: அந்த

विप्रः அந்தணர்,
पुत्रेषु நற்புதல்வனைப்பெற
விரும்பிய
तां அவனைப்பார்த்து
पुत्रजन्मनि च புத்தோ தபத்திவிஷ
யத்தில்
अभ्यवदत् பின்வருமாறு ஆசீர்வ
தித்தருளினார்.

तव कुक्षौ महाभागे सुपुत्रः सुमहाबलः । महावीर्यो महातेजा अचिरात् सञ्जनिष्यति ॥

गरेण सहितः श्रीमान् मा शुचः कमलक्षणे

॥ ३५ ॥

कमलक्षणे "தாமரக்கண்ணியே !
 महाभागे मकारुण्यपुत्रं भवेत्
 गरेण विद्वत्तால்
 सहितः உருக்கொண்டவனாயும்,
 सुमहाबलः மகாபிரஸித்திபெற்ற
 महावीर्यः பலசாலியாயும்,
 மகாவீர்யவானாயும்,

महातेजा: மகாதேஜஸ்வியும்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானுமாகிய
 सुपुत्रः ஸுப்நல்புத்திரன்
 तव உன்
 कुक्षौ வயற்றில்
 अचिरात् சீக்கிரமாகவே
 सञ्जनिष्यति பிறக்கப்போகிறான்.
 मा शुचः மனஏக்கத்தை
 விட்டொழி.

एवमुक्ता महाभागा असिते स्वर्गते सति । निधाय चेतो नृपतौ विद्युल्लेखेव सुप्रभा ॥
 च्यवनं तु नमस्कृत्य राजपुत्री पतिव्रता । पतिशोकातुरा तस्मात् पुत्रं देवी व्यजायत ॥३७॥

विद्युल्लेखा மின்னற்கொடி
 इव போன்ற [னும்,
 सुप्रभा மகா ஓளியுடையவ-
 पतिशोकातुरा { கணவனையிழந்த சோ
 कृतात् कृतं मन्त्रं
 नमस्कृत्य { கத்தால் மனம்
 एवं { நொந்தவனும்
 तु அர்ப்பவும்
 असिते அவலிதர்,
 स्वर्गते सति சுவர்க்கலோகவாஸி
 யாயிருக்கையிலும்,
 नृपतौ மன்னரிடத்தில்
 चेतः மனத்தை
 निधाय அர்ப்பணம்செய்து
 விட்ட,

पतिव्रता பதிவிரதையும்,
 राजपुत्री ராஜபுத்திரியும்
 देवी பட்டமஹிஷியும்,
 च्यवनं சயவனரை
 नमस्कृत्य சரணமடைந்து
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 मायं மாய்
 उक्ता ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற
 वल्लभा வலுமாகிய
 महाभागा மகாபுண்யப்பெருக்கு
 दैवमायया दैवमायया
 तस्मात् அதனால்
 पुत्रं ஒருபுத்திரனை
 व्यजायत பெற்றாள்.

सपत्न्या तु गरस्तस्यै दत्तो गर्भजिघांसया । सह तेन गरेणैव जातः स सगरोऽभवत् ॥

गर्भजिघांसया கருவழிக்கவேண்டுமெ
 न्नाहं एवमाहं तु
 सपत्न्या சக்களத்தியாலே
 तस्यै அவனருக்கு
 गरः விஷம்
 दत्तः கொடுக்கப்பட்டது.

सः அவர்
 तेन அதே
 गरेण सह एव விஷத்தோடேயே
 जातः பிறந்தார்.
 तु அதுகாரணமாய்
 सगरः तु 'ஸகரமெ'ன
 अभवत् வழங்கலானார்.

सगरस्यासमञ्जस्तु असमञ्जात् तथाशुमान् । दिलीपोऽशुमतः पुत्रो दिलीपस्य भगीरथः ॥
 भगीरथात् ककुत्स्थस्तु रघुस्तस्मादजायत ॥ ३९ ॥

அசமஞ: து	'அஸமஞ்சன்' தான
சரீசய	ஸகரரின் புதல்வன்.
தயா	அதன்மேல்
அசமஞாத்	அஸமஞ்சனிடத்தினி ன்று
அங்குமான்	'அம்சுமான்' என்பவர் பிறந்தார்.
திலிப:	'திலீபரென்' பவர்
அங்குமத:	அம்சுமானின்

புல:	புதல்வர்.
மரீரய: து	'பகீரதர்' தான்
திலிபசய	திலீபரின் புதல்வர்.
மரீரயாத்	பகீரதரிடமிருந்து
ககூசய:	'ககுத்ஸ்தர்' என்பவர் பிறந்தார்.
தசாத்	அவரிடமிருந்து
ரகூ:	'ரகு'வென்பவர்
அகாயத	பிறந்தார்.

ரகூஸ்து புதஸ்தேகஸீ ப்ரத: புருசாதக: । கலாபபாடோய்யமவததசாஜாதஸ்து ஶங்குண: ॥

ரகூ:	ரகுவுக்கு
தேகஸீ அபி	தேஜஸ்வியாயிருந்தும்
து	ஒரு சாபத்தால்
புருசாதக:	நாமாஸ்ஸத்தை புஜிப் பவரும்,
கலாபபாட: து	கறப்புரிமுள்ள கா ல்களையுடையவராயும்

ப்ரத:	'ப்ரவிருத்தரெ'ன்ற
புல:	பிள்ளை
அமவத	உண்டானார்.
தசாத்	அவரிடத்தின்று
ஶங்குண:	'சங்குணரெ'ன்பவர்
காத:	பிறந்தார்.

சுதர்சன: ஶங்குணசய அகிவரீ: சுதர்சனாத் । ஶீபரஸ்த்வகிவரீசய ஶீபரஸய மரூ: சுத: ॥
மரூ: ப்ரகூசுசுதவாசீதமவரீப: ப்ரகூசுகாத் ॥ 81 ॥

சுதர்சன:	'ஸு'தர்சனரென்பவர்
ஶங்குணசய	சங்குணரின் புதல்வர்.
சுதர்சனாத்	ஸு'தர்சனரிடத்தி லிருந்து
அகிவரீ:	'அக்னிவரணரெ'ன்ப வர் பிறந்தார்.
ஶீபர: து	'கீக்கிரகரெ'ன்பவர் தான்,
அகிவரீசய	அக்னிவரணரின் புதல்வர்.

மரூ:	'மரு'வென்பவர்
ஶீபரஸய	கீக்கிரகருடைய
சுத:	புத்திரர்.
ப்ரகூசுக:	'ப்ரகசுக்ருகர்'
மரூ:	மருவனிடத்தினின்று
ஆசீத்	உண்டானார்.
அமவரீப: து	'அம்பரீஷர்' தான்
ப்ரகூசுகாத்	ப்ரகசுக்ருகரிடத்தினி ன்று உண்டானவர்.

அமவரீபசய புதூ:பூநஹுப: பூதீவீபதி: । நஹுபசய யயாதிஸ்து நாமாபஸ்து யயாதிஜ: ॥

அமவரீபசய	அம்பரீஷருக்கு
புல:	புத்திரனாகிய
நஹுப: து	'நகுஷரெ'ன்பவர் தான்
பூதீவீபதி:	மண்டலராகியதீயாய்
அமூத்	விளங்கினார்.

யயாதி: து	'யயாதி'யென்பவர் தான்
நஹுபசய	நகுஷரின் புதல்வர்.
நாமாப:	'நாபாகரெ'ன்பவர்
யயாதிஜ:	யயாதியின் புதல்வர்.

नाभागस्य बभूवजो अजादशरथोऽभवत् । अस्मादशरथाज्जातौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

नाभागस्य	நாபாகருக்கு	अस्मात्	இந்த
अजः	‘அஜரெ’ன்பவர்	दशरथात्	தசரதரிடத்திலிருந்து
बभूव	பிறந்தார்.	भ्रातरौ	பிராதாக்களாகிய
अजात्	அஜரிடத்தினின்று	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மணரும்
दशरथः	தசரதர்		
अभवत्	உண்டானார்.	जातौ	பிறந்தார்கள்.

आदिवंशविशुद्धानां राज्ञां परमधर्मिणाम् । इक्ष्वाकुकुलजातानां वीराणां सत्यवादिनाम् ॥
रामलक्ष्मणयोरर्थं त्वत्सुते वरये नृप । सदृशाभ्यां नरश्रेष्ठ सदृशे दातुमर्हसि ॥ ४५ ॥

राज्ञां	அரசர்களாய்,	नृप	மன்னரே!
आदिवंश- विशुद्धानां }	ஆதிமுதல் தொடங்கி வம்சபரம்பரையின் சுத்தியுடையவர்களாய்,	त्वत्सुते	தேவரீருடைய பெண் களிருவர்களையும்
परमधर्मिणां	பரமதர்மிஷ்டர்களாய்	वरये	கொடுக்கும்படி நான் வேண்டுகிறேன்.
वीराणां	சூரர்களாய்,	नरश्रेष्ठ	புருஷோத்தமரே!
सत्यवादिनां	உண்மை பேசுபவர்	सदृशाभ्यां	தக்க பிள்ளைகளிருவர் களுக்கும்
इक्ष्वाकुकुल- जातानां }	இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்குள்	सदृशे	தக்க பெண்களிருவர் களையும்
अर्थे	சேர்ந்திருக்கும் காரணத்தால்	दातुं	பாணிக்கிரஹணம் செய்துகொடுக்க
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவர்களுக்கும்	अर्हसि	மனமிசைந்தருள்வீ ராக்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2137

एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம்

कन्याप्रदानप्रतिज्ञा—கன்யாதானம் செய்வதாக வாக்களிப்பது.

एवं ब्रुवाणं जनकः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । श्रोतुमर्हसि भद्रं ते कुलं नः परिकीर्तितम् ॥

जनकः	ஜனகர்,	कुलं	வம்சம்,
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	परिकीर्तितं	விவரிக்கப்படுவதற்கு
ब्रुवाणं	விரித்துரைசெய்த அவரைப் பார்த்து,	श्रोतुं	செவ்சாற்ற
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும்.
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு மொழி யைச்சொன்னார்.	ते भद्रम्	{ தேவரீருக்கு புகழே மேல்மேலுமுண்டா கும்.
नः	“எங்களுடைய		

प्रदाने हि मुनिश्रेष्ठ कुलं निरवशेषतः । वक्तव्यं कुलजातेन तन्निबोध महामुने ॥ २ ॥

मुनिश्रेष्ठ	“முனிவர் பெருமானே!	वक्तव्यं	சொல்லப்படவேண்டியது.
कुलजातेन	நற்குலத்தில் பிறந்தவனால்	हि	என்கிறபடியால்,
		महामुने	மஹாமுனியே!
प्रदाने	கனியாதானத்தில்	तत्	அதற்கு
कुलं	வம்சாவளியானது	मे	என்னிடம்
निरवशेषतः	ஒன்றும் தவறாமல்	निबोध	திருச்செவி சாற்றியருள்வீராக.

राजाऽभूत्क्षिपु लोकेषु विश्रुतः स्वेन कर्मणा । निमिः परमधर्मात्मा सर्वसत्त्ववतां वरः ॥

निमिः	“நிமி என்று	वरः	உத்தமரெனவும்,
राजा	ஓர் அரசர்,	परमधर्मात्मा	மகா தர்மஷ்டரெனவும்,
स्वेन	தனது [பயனால்		
कर्मणा	புண்புகிருத்யங்களின்-	विषु	மூன்று
सर्वसत्त्ववतां	ஸகல ஸாத்வீகர்களுக்கும்	लोकेषु	உலகங்களிலும்
		विश्रुतः अभूत्	பிரசித்தராயிருந்தார்.

तस्य पुत्रो मिथिर्नाम मिथिला येन निर्मिता । प्रथमो जनको नाम जनकादप्युदावसुः ॥

प्रथमः	“முதல்	मिथिः नाम	அவராகிய ‘மிதி’ என்பவர்தான்
जनकः	ஜனகர்		
नाम अपि	என்று வழங்கப்பட்டவரும்,	तस्य	அவருடைய
		पुत्रः	புத்திரர்.
मिथिला	மிதிலாபட்டணம்	जनकात्	ஜனகரிடத்தினின்று
निर्मिता	நிர்மாணம் செய்யப்	उदावसुः	‘உதாவஸு’ என்பவர் பிறந்தார்.
येन	எவராலோ, [பட்டது		

उदावसोस्तु धर्मात्मा राजा वै नन्दिवर्धनः । नन्दिवर्धनपुत्रस्तु सुकेतुर्नाम नामतः ॥ ५ ॥

नन्दिवर्धनः	“‘நந்திவர்த்தனரென்’ கிற	नामतः	பிரஸித்திபெற்ற
		सुकेतुः	‘ஸுகேது’
धर्मात्मा वैः	தர்மா த்மாவான	नाम तु	என்பவர்தான்
राजा तु	அரசர்தான்	नन्दिवर्धनपुत्रः	நந்திவர்த்தனருடைய புதல்வர்.
उदावसोः	உதாவஸுவின் புத்திரர்.		

सुकेतोरपि धर्मात्मा देवरातो महाबलः । देवरातस्य राजर्षेर्वृहद्रथ इति स्मृतः ॥ ६ ॥

महाबलः	“மஹாபலசாலியும்	वृहद्रथः	‘பிருகதரதர்’
धर्मात्मा अपि	தர்மா த்மாவுமான	इति	என்று
देवरातः	‘தேவராதர்’ என்பவர்	स्मृतः	வழங்கப்பட்டவர்,
सुकेतोः	ஸுகேதுவின் புதல்வர்.	राजर्षेः	ராஜரிஷியாகிய
		देवरातस्य	தேவராதரின்புதல்வர்.

बृहदथस्य शूरोऽभून्महावीरः प्रतापवान् । महावीरस्य धृतिमान्सुधृतिः सत्यविक्रमः ॥ ७ ॥

शूरः
प्रतापवान्
महावीरः
बृहदथस्य
अभूत्
धृतिमान्

சூரனும்
பிரதாபசாலியுமாகிய
'மஹாவிரரெ'ன்பவர்
ப்ருஹதாதருக்கு
பிறந்தார்.
தையவானும்

सत्यविक्रमः
सुधृतिः
महावीरस्य

வீண்படாத பராக்கி
ராமமுடையவருமான
'ஸு'திருதி' என்பவர்
மஹாவிரரின்
புத்திரர்.

सुधृतेरपि धर्मात्मा दृष्टकेतुः सुधार्मिकः । दृष्टकेतोस्तु राजर्षेर्हयंश्च इति विश्रुतः ॥ ८ ॥

धर्मात्मा
सुधार्मिकः अपि
दृष्टकेतुः
सुधृतेः

தருமசிந்தையுள்ள
வரும்
சிறந்த தர்மானுஷ்டா
னமுடையவருமான
'திருஷ்டகேது' என்
பவர்.
ஸு'திருதியின் புதல்
வர்.

विश्रुतः
हयंश्च
इति तु
राजर्षेः
दृष्टकेतोः

பிரஸித்திபெற்ற
'ஹர்யச்வர்'
என்பவர்தான்
ராஜர்ஷியான
திருஷ்டகேதுவின்
புத்திரர்.

हयंश्चस्य मरुः पुत्रो मरोः पुत्रः प्रतिन्धकः । प्रतिन्धकस्य धर्मात्मा राजा कीर्तिरथः सुतः॥

मरुः
हयंश्चस्य
पुत्रः
प्रतिन्धकः
मरोः

'மரு' என்பவர்
ஹர்யச்வரின்
புத்திரர்.
'பரதிந்தகரெ'ன்பவர்
மருவின்

पुत्रः
धर्मात्मा
कीर्तिरथः
राजा
प्रतिन्धकस्य
सुतः

புத்திரர்.
தருமாத்மாவாகிய
'கீர்த்திரதரெ'ன்னும்
மன்னர்,
ப்ரதிந்தகரின்
புதல்வர்.

पुत्रः कीर्तिरथस्याथ देवमीढ इति स्मृतः । देवमीढस्य विबुधो विबुधस्य महीध्रकः ॥ १० ॥

अथ
देवमीढः
इति
स्मृतः
कीर्तिरथस्य

அதன்மேல்
'தேவமீடர்'
என்று
வழங்கப்பட்டவர்
கீர்த்திரதரின்

पुत्रः
विबुधः
देवमीढस्य
महीध्रकः
विबुधस्य

புத்திரர்.
'விபுதரெ'ன்பவர்
தேவமீடரின் புதல்வர்
'மகேத்ரகரெ'ன்பவர்
விபுதரின் புதல்வர்.

महीध्रकसुतो राजा कीर्तिरातो महाबलः । कीर्तिरातस्य राजर्षेर्महारोमा व्यजायत ॥ ११ ॥

महाबलः
कीर्तिरातः
राजा
महीध्रकसुतः

மஹா பலசாலியாகும்
'கீர்த்திராதரெ'ன்னும்
அரசன்,
மஹீத்ரகருடைய
பிள்ளை.

महारोमा
राजर्षेः
कीर्तिरातस्य
व्यजायत

'மஹாரோமா' என்
பவர்
ராஜர்ஷியான
கீர்த்திராதருக்கு
பிறந்தார்.

महारोग्णस्तु धर्मात्मा स्वर्णरोमा व्यजायत । स्वर्णरोग्णस्तु राजर्षेह्रस्वरोमा व्यजायत ॥

धर्मात्मा தரும த்மாவான்
 स्वर्णरोमा तु 'ஸ்வர்ணரோமா' என் பவர்தான்
 महारोग्णः மஹாரோமருக்கு
 व्यजायत பிறந்தார்.

ह्रस्वरोमा तु 'ஹ்ரஸ்வரோம' என் பவர்தான்
 राजर्षेः ராஜரிஷியான்
 स्वर्णरोग्णः ஸ்வர்ணரோமருக்கு
 व्यजायत பிறந்தார்.

तस्य पुत्रद्वयं राज्ञो धर्मज्ञस्य महात्मनः । ज्येष्ठोऽहमनुजो भ्राता मम वीरः कुशध्वजः॥१३॥

तस्य “அந்த
 धर्मज्ञस्य அறநெறியறிந்த
 महात्मनः மஹாத்மாவான்
 राज्ञः ராஜாவுக்கு
 पुत्रद्वयं புத்திரர்களிரண்டு.
 ज्येष्ठः மூத்தவன்

अहं நான்.
 मम என்
 अनुजः உடன் பிறந்த
 भ्राता தம்பி
 वीरः வீரனான
 कुशध्वजः குசத்வஜன்.

मां तु ज्येष्ठं पिता राज्ये सोऽभिषिच्य नराधिपः । कुशध्वजं समावेश्य भारं मयि वनं गतः ॥

पिता “தந்தையும்
 नराधिपः तु வேந்தருமாகிய
 सः அவர்,
 ज्येष्ठं மூத்தவனான
 मां என்னை
 राज्ये ராஜ்யத்தில்
 अभिषिच्य பட்டங்கட்டிவிட்டு,

कुशध्वजं குசத்வஜனை
 भारं பரிக்கப்படவேண்டிய
 मयि என்னிடம் [வனாக
 समावेश्य ஒப்பிவித்துவிட்டு,
 वनं தவம் செய்ய வனத் திற்கு
 गतः போய்விட்டார்.

वृद्धे पितरि स्वर्याति धर्मेण धुरमावहम् । भ्रातरं देवसङ्काशं स्नेहात्पश्यन्कुशध्वजम् ॥१४॥

वृद्धे “வயதுமுதிர்ந்த
 पितरि தகப்பனார்,
 स्वर्याति சுவர்க்கமடைந்தவள வில்
 देवसङ्काशं தேவர்களுக்கொப்
 भ्रातरं தம்பியான [பான

कुशध्वजं குசத்வஜனை
 स्नेहात् அபிமானத்தோடு
 पश्यन् பார்ப்பவனாய்
 धर्मेण தருமத்தோடு
 भ्रातरं ராஜ்யபாரத்தை
 आवहम् வஹித்தேன்.

कस्यचिच्चथ कालस्य सांकाश्यादागतःपुरात् । सुधन्वा वीर्यवानराजा मिथिलामवरोधकः ॥

अथ “பிறகு
 कस्यचित् ஒரு
 कालस्य சமயத்தில்
 साङ्काश्यात् ஸாங்காச்ய
 पुरात् புரியிலிருந்து
 वीर्यवान् तु வீர்யவானும்

राजा அரசனுமான்
 सुधन्वा 'ஸுதன்வா' என்
 मिथिलां மிதிலையை [பவன்
 अवरोधकः முற்றுடை செய்பவ னாய்
 आगतः வந்துசேர்ந்தான்.

स च मे प्रेषयामास शैवं धनुरनुत्तमम् । सीता कन्या च पद्माक्षी मह्यं वै दीयतामिति ॥

ச:	“அவன்	கன்யா	கன் னிகையும்
அனுத்மம்	‘மிகச் சீரெவ்ந்தமான	மஹ்	எனக் கு
சீவ்	சிவனார்	தீயதா	‘கொடுக்கப்பட்டும்’
தனு: ச	தனுஸ்ஸும்,	இதி	என்று
பத்மாட்சி	தாமரையிதழ்போன்ற	மே	எனக்கு
	கண்களையுடைய	ப்ரேயமாசை	தூதுவிட்டுக்கேட்
சீதா	‘வலிதை’ என்ற		டான்.

तस्याऽप्रदानाद्ब्रह्मर्षे युद्धमासीन्मया सह । स हतोऽभिमुखो राजा सुधन्वा तु मया रणे ॥

ब्रह्मर्षे	“பிரமரிஷ்டியே !	अभिमुखः	கிட்டிநெருங்கிய
तस्याः	அவளை	ச:	அந்த
अप्रदानात्	மறுத்துவிட்டமை	सुधन्वा	ஸுதன்வா என்ற
मया	என்றோடு [யால்	राजा	அரசன்
सह	கூட	रणे तु	யுத்தத்திலேயே
युद्धं	யுத்தம்	मया	என்னால்
आसीत्	நடந்தது.	हतः	கொல்லப்பட்டான்.

निहत्य तं मुनिश्रेष्ठ सुधन्वानं नराधिपम् । साङ्काश्ये भ्रातरं वीरमभ्यषिञ्चं कुशध्वजम् ॥

मुनिश्रेष्ठ	“முனிவர் பெருமானே !	वीरं	கூரனும்
तं	அந்த	भ्रातरं	தம்பியுமான
सुधन्वानं	ஸுதன்வா என்ற	कुशध्वजं	குசதவஜனை
नराधिपं	அரசனை	साङ्काश्ये	ஸாங்காச்யத்தில்
निहत्य	கொன்று,	अभ्यषिञ्चम्	திருமுடிசூட்டினேன்.

कनीयानेष मे भ्राता अहं ज्येष्ठो महामुने । ददामि परमप्रीतो वध्वौ ते मुनिपुङ्गव ॥

सीतां रामाय भद्रं ते ऊर्मिलां लक्ष्मणाय च ॥ २१ ॥

महामुने	“மா முனிவரே !	सीतां	வலிதையை
एषः	இவன்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கும்,
मे	என்னுடைய	ऊर्मिलां	ஊர்மிலையை
कनीयान्	இளைய	लक्ष्मणाय च	லக்ஷ்மணருக்கும்
भ्राता	பிராதா.	परमप्रीतो:	எல்லாமனக்கவலையு
अहं	நான்		மொழிந்தவனாய்
ज्येष्ठः	முத்தவன்.	ददामि	பாணிக்கிரகணம் செ
मुनिपुङ्गव	முனிபுங்கவரே !		ய்துகொடுக்கிறேன்.
ते	அந்த	ते भद्रम्	மனமிசைந்தருள்
वध्वौ	கண்ணிகைகளான		வீராக.

वीर्यशुल्कां मम सुतां सीतां सुरसुतोपमाम् । द्वितीयामूर्मिलां चैव त्रिददामि न संशयः ॥

மம “என்னுடைய
சுரசுதோபமா தேவகன்னிகை
சுதா களுக்கு நிகரான
பெண்ணும்,
வீரய்வுலகா { பராக்ரமத்தின் பய
னாக அடையப்பட்ட
வளுமான

सीतां एव लीं तै यै ययुम्,
द्वितीयां इलै यै वलै रान
ऊर्मिलां च खूर्मिलै यै ययुम्,
लिः त्री करण त्थै ठो ठु
ददामि पाणि कर कण म्थै य
संशयः न इत र्थै यै ययुम्.

रामलक्ष्मणयो राजन् गोदानं कारयस्व ह । पितृकार्यं च भद्रं ते ततो वैवाहिकं कुरु ॥२३॥

राजन् ह “मकाराज्ये !
रामलक्ष्मणयोः इरामलक्ष्मणयोरु
गोदानं { निवा कत्तिற்कु முத
லங்கமான ஸமாவர்
த்தனத்தையும்,

पितृकार्यं च नाநீ சிரா த்த த்தை
कारयस्व செய்துவைய்யும் [யும்,
ततः அதன்மேல்
वैवाहिकं கல்யாணச்சடங்கை
कुरु செய்யும்.
भद्रं ते மனமிசைந்தருள்வீர்.

मघा ह्यद्य महाबाहो तृतीये दिवसे विभो । फल्गुन्यामुत्तरे राजन्तस्मिन्वैवाहिकं कुरु ॥

மகா ஹ்ய ஹ்மகாபாஹோ த்ரூதீயே திவசே விபோ
ராமலக்ஷ்மணயோரயே தானம் காரயே சுலோதயம்
மகாபாஹோ “மஹாபாகுவே !
அஹ் இன்று
மகாஹி மகநக்ஷத்திரமன்றே !
விபோ பிரபுவே !
த்ரூதீயே திவசே மூன்றாவது தினத்தில்
஫ல்குந்யா பல்குனி என்கிற
தஸ்மிந் அந்த
உத்தே உத்திரநக்ஷத்திரத்தில்
வீவாஹிகம் கல்யாணச்சடங்கை

॥ २४ ॥
कुरु செய்யும்.
राजन् அரசே !
रामलक्ष्मणयोः இராமர், லக்ஷ்மணர்
அயே இவர்களின்
सुखोदयं விஷயத்தில்
दानं மேன்மேலும் நலங்க
कार्यम् னைக்கொடுக்கிற
தானமானது
செய்யத்தக்கது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2161.

द्विसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ७२ ॥

गोदानमङ्गलकरणम्—‘கோதானம்’ என்ற மங்களத்தைச் செய்வது

तमुक्तवन्तं वैदेहं विश्वामित्रो महामुनिः । उवाच वचनं वीरं वसिष्ठसहितो नृपम् ॥ १ ॥

उक्तवन्तं இவ்வாறு சொல்லிய
वीरं பிரபாவசாலியாகிய
तं அந்த
वैदेहं விதேகதேசத்து
नृपं மன்னரைப்பார்த்து

वसिष्ठसहितः வஸிஷ்டரோடுகூட இருந்த
विश्वामित्रः விச்வாமித்திர
महामुनिः மாமுனிவர்,
वचनं ஒரு மொழியை
उवाच மொழிந்தார்.

अचिन्त्यान्यप्रमेयानि कुलानि कुलनन्दन । इक्ष्वाकूणां विदेहानां नैषां तुल्योऽस्ति कश्चन॥

कुलनन्दन	“குலநந்தன !		
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுக்களுடையவும்,	अप्रमेयानि	{ அளவிடர்க்கரிய மஹிமை பொருந்தியவைகள்.
विदेहानां	விதேகதேசத்துமன்னர்களுடையவும்,	एषां	இவைகளுக்கு
कुलानि	வம்சங்கள்	तुल्यः	நிகரானது
अचिन्त्यानि	ஆச்சரியமானவைகள்,	कश्चन	வேறதுவும்
		अस्ति न	கிடையாது.

सदृशो धर्मसम्बन्धः सदृशो रूपसंपदा । रामलक्ष्मणयो राजन्सीता चोर्मिलया सह ॥ ३ ॥

राजन्	“அரசே!		
रामलक्ष्मणयोः	ராமலக்ஷ்மணர்களு	धर्मसम्बन्धः	{ என்கிற தர்மத்தோடு கூடின இல்லறஸம்பந்தமானது
जर्मिलया	ஊர்மிளையுடன் [க்கு	सदृशः	ஸரியானது.
सह	(யாதாவாய்) ஒர்படியாய்	रूपसंपदा	அழகினாலும், ஸம்பந்தாலும்
सीता च	வீதாப்பிராட்டியார் ஆகிறாள்	सदृशः	ஏற்றது.

वक्तव्यं च नरश्रेष्ठ श्रूयतां वचनं मम ॥ ४ ॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷோத்தமரே!	मम	எனது
वक्तव्यं च	சொல்வதற்குரியதும்	वचनं	பிரார்த்தனையானது
		श्रूयताम्	கேட்கப்படும்.

भ्राता यवीयान्धर्मज्ञ एष राजा कुशध्वजः । अस्य धर्मात्मनो राजरूपेणाप्रतिमं भुवि ॥

सुताद्वयं नरश्रेष्ठ पत्न्यर्थं वरयामहे ॥ ५ ॥

राजन्	“மன்னரே!	रूपेण	அழகில்
एषः	இந்த	अप्रतिमं	ஒப்பற்றவர்களான
धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞான	अस्य	இந்த
कुशध्वजः	குசத்வஜ	धर्मात्मनः	தர்மாத்மாவின்
राजा	மன்னர்,	सुताद्वयं	சுமாரிகளிரண்டையும்
यवीयान्	இளைய	पत्न्यर्थं	கல்யாணம்செய்து கொடுத்தலை
भ्राता	தம்பியார்.	वरयामहे	கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.
नरश्रेष्ठ	புருஷோத்தமரே!		
भुवि	உலகில்		

भरतस्य कुमारस्य शत्रुघ्नस्य च धीमतः । वरयेम सुते राजन्स्तयोरर्थे महात्मनोः ॥ ६ ॥

राजन्	“அரசே!	महात्मनोः	மகாத்மாக்களுடைய
कुमारस्य	குமாரனை	अर्थे	உலகசுகவாழ்வின் பொருட்டு
भरतस्य	பரதனுக்கும்		
धीमतः	புத்திமானான	सुते	சுமாரிகளிருவர்களை
शत्रुघ्नस्य च	சத்ருக்ஷ்ணுக்கும்	वरयेम	மன்றல் செய்துதரும்
तयोः	இவ்விருவரையும்		படி. கேட்கின்றனம்.

पुत्रा दशरथस्येमे रूपयौवनशालिनः । लोकपालोपमाः सर्वे देवतुल्यपराक्रमाः ॥ ७ ॥

दशरथस्य “தசரதருடைய

पुत्राः குமாரர்களான

इमे இவர்கள்

सर्वे எல்லோரும்

रूपयौवनशालिनः { நல்லழகும், யெனவன
மும் பொருந்தியவர்
கள்.

लोकपालोपमाः உலகபாலர்கள் போன்
றவர்கள்.

देवतुल्यपराक्रमाः { தேவர்களுக்கொப்
பான பராக்ரமமு
டையவர்கள்.

उभयोरपि राजेन्द्र संबन्धेनानुबध्यताम् । इक्ष्वाकुकुलमव्यग्रं भवतः पुण्यकर्मणः ॥ ८ ॥

राजेन्द्र “ராஜேந்திர!

पुण्यकर्मणः புணயச்செயலையுடைய

भवतः உம்முடையதும்

अव्यग्रं கல்மவதற்ற

इक्ष्वाकुकुलं अपि இக்ஷ்வாகுகுலமும்

उभयोः இவ்விரண்டின்

सम्बन्धेन ஸம்பந்தத்தால்

अनुबध्यताम् பிணைக்கப்பட்டும்”.

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा वसिष्ठस्य मते तदा । जनकः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच मुनिपुङ्गवौ ॥

वसिष्ठस्य வஸிஷ்டருடைய

मते அனுமதியின்பேரில்

विश्वामित्रवचः விச்வாமித்திரர்
சொன்னமொழியை

श्रुत्वा கேட்டு,

तदा அப்பொழுது

जनकः ஜனகர்

प्राञ्जलिः கைகூப்பி அஞ்சலிபந்
தம் பண்ணினவராய்

मुनिपुङ्गवौ மெய்ஞானச்செல்வர்
கலைப்பார்த்து

वाक्यं பதில்வார்த்தையை

उवाच மொழிந்தார்.

कुलं धन्यमिदं मन्ये येषां नो मुनिपुङ्गवौ । सदृशं कुलसंबन्धं यदाज्ञापयथः स्वयम् ॥ १० ॥

यत् “எக்காரணத்தால்

मुनिपुङ्गवौ மெய்ஞானச்செல்வர்க்
ளாகிய நீங்கள்,

येषां எந்த

नः எங்களுடைய

सदृशं உசிடமாகிற

कुलसंबन्धं குலஸம்பந்தத்தை

स्वयं தானே

आज्ञापयथः ஆக்ஞாபிக்கிறீர்க

ளோ, அதனால்

इदं இந்த

कुलं குலமானது

धन्यं தூய்மைபெற்றதென

मन्ये எண்ணுகிறேன்.

एवं भवतु भद्रं वः कुशध्वजसुते इमे । पत्न्यौ भजेतां सहितौ शत्रुघ्नभरतावुभौ ॥ ११ ॥

एवं “இவ்வாறே
भवतु நடைபெறட்டும்.

भद्रं वः உங்கள் அருள்பாட்
டின்படி ஆகட்டும்.

इमे இந்த
कुशध्वजसुते குசத்வஜனின் குமாரி
களிருவர்களை

सहितौ ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற
வர்களான

शत्रुघ्नभरतौ சத்ருக்னன், பரதன்,

उभौ இவ்விருவர்களும்,

पत्न्यौ மனைவிகளாக

भजेताम् அடையட்டும்.

एकाह्वा राजपुत्रीणां चतसृणां महामुने । पाणीन् गृह्णन्तु चत्वारो राजपुत्रा महाबलाः ॥

महामुने “मा मुनिवरै !
महाबलाः मकरा पविष्यन्तु
चत्वारः नान्नु
राजपुत्राः राजकुमारர்கள்,
चतसृणां நான்கு

राजपुत्रीणां ராஜபுத்திரிகளுடைய
पाणीन् கைகளை
एकाह्वा ஒரே நாளில்
गृह्णन्तु கிரகிக்கட்டும்.

उत्तरे दिवसे ब्रह्मन्फल्गुनीभ्यां मनीषिणः । वैवाहिकं प्रशंसन्ति भगो यत्र प्रजापतिः ॥

ब्रह्मन् “பிராம்மணரே !
यत् எதில்
भगः பகரென்பவர்
प्रजापतिः அதிஷ்டாதாவான
தேவதையோ, அந்த
फल्गुनीभ्यां பங்குனீ என்கிற

उत्तरे உத்திரநக்சத் திரங்
दिवसे நாளில் [கூடிய
मनीषिणः பெரியவர்கள்
वैवाहिकं விவாஹமு கூர்த்தத்
ததை
प्रशंसन्ति கொண்டாடுகிறார்கள்”.

एवमुक्त्वा वचः सौम्यं प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः । उभौ मुनिवरौ राजा जनको वाक्यमब्रवीत् ॥

एवं இவ்வாறு
सौम्यं அழகான
वचः பேச்சை
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
प्रत्युत्थाय மீண்டுமெழுந்து,
जनकः राजा ஜனகமன்னர்

कृताञ्जलिः கைகூப்பி அஞ்சலிபந்
தம் பண்ணினவராய்
उभौ இரண்டு
मुनिवरौ அருந்தவத்தலைவர்க
ளைப் பார்த்து
वाक्यं இப்படியும் ஒரு
अब्रवीत् சொன்னார். [சொல்லை

परो धर्मः कृतो मयं शिष्योऽस्मि भवतोः सदा ॥ १५ ॥

मयं “எனக்கு
परः பெரிய
धर्मः நல்லறம் தலைக்கட்டு
தல்
कृतः அருளப்பட்டது.

भवतोः உங்களிருவர்களுக்
सदा எப்பொழுதும் [கும்
शिष्यः நன்றிபாராட்டும்
சீடகை
अस्मि ஆகின்றேன்.

इमान्यासनमुख्यानि आसातां मुनिपुङ्गवौ । यथा दशरथस्येयं तथाऽयोध्यापुरी मम ॥

प्रभुत्वे नास्ति संदेहो यथाहं कर्तुमर्ह्य
मुनिपुङ्गवौ “முனிச்சீரேஷ்டர்களரி
इयं இது [ருவர்களும்
दशरथस्य தசரதருக்குரியதாயும்
अयोध्यापुरी அயோத்தியநகர்
मम எனக்குரியதாயும்,
यथा तथा என்றபடி
इमानि இந்த

॥ १६ ॥
आसनमुख्यानि சங்காசனங்களில்
आसातां எழுந்தருளட்டும்,
प्रभुत्वे பிரபுத்தவத்தில்
संदेहः अस्ति न ஐயமில்லை.
यथाहं இஷ்டப்பரகாரம்
कर्तुं செய்ய
अर्ह्य உரியவராகிறீர்கள்”.

तथा ब्रुवति वैदेहे जनके रघुनन्दनः । राजा दशरथो हृष्टः प्रत्युवाच महीपतिम् ॥ १७ ॥

வैதே
जनके
तथा
ब्रुवति
रघुनन्दनः
விதேகதேசத்துமன்
ஜனகர், [னரான
அவ்வாறு
சொல்லுகையில்
ரகுவம்சத்தைச் சிறப்
பிக்கும்

दशरथः
राजा
हृष्टः
महीपतिं
प्रत्युवाच
தசரத
மன்னர்
மனமகிழ்ந்தவராய்
வேந்தரைப் பார்த்து,
பின்வருமாறு பதில்
சொன்னார்.

युवाभसङ्ख्येयगुणौ भ्रातरौ मिथिलेश्वरौ । ऋषयो राजसङ्घाश्च भवद्भ्यामभिपूजिताः ॥

मिथिलेश्वरौ
भ्रातरौ
युवां
असंख्येयगुणौ
“மிதிலைக்கதிபதி
களான
அண்ணந்தம்பிகளான
நீங்களிருவர்களும்த
அளவற்ற நற்குண
முடையவர்கள்.

ऋषयः
राजसङ्घाः च
भवद्भ्यां
अभिपूजिताः
ரிஷிகளும்
அரசர்களின் கூட்டங்
களும்
உங்களால்
நன்றாய் ஆதரிக்கப்ப
ட்டிருக்கிறார்கள்.

स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते गमिष्यामि स्वमालयम् । श्राद्धकर्माणि सर्वाणि विधास्यामीति चाब्रवीत् ॥

स्वस्ति
प्राप्नुहि
भद्रं ते
स्व
आलयं
गमिष्यामि
“சேஷமத்தை
அடையும்.
உமக்கு மங்களமுண்
டாகுக.
எனது
விடுதிக்கு
போய்வருகிறேன்.

सर्वाणि
श्राद्धकर्माणि च
विधास्यामि
इति
अब्रवीत्
எல்லா
நாந்திமுதலிய மன்ற
ற்குரிய பூர்வச் சடங்
குளையும்
செய்கிறேன்”
என்று
மொழிந்தார்.

तमापृष्ट्वा नरपतिं राजा दशरथस्तदा । मुनीन्द्रौ तौ पुरस्कृत्य जगामाशु महायशः ॥ २० ॥

तदा
महायशः
दशरथः
राजा
तं
नरपतिं
அப்பொழுது
மிகப்புகழ்படைத்த
தசரத
மன்னர்,
அந்த
ராஜரிடம்

आपृष्ट्वा
तौ
मुनीन्द्रौ
पुरस्कृत्य
आशु
जगाम
விடைபெற்றுக்கொ
அவ்விரண்டு [ண்டு,
முனிச்சீரேஷ்டர்களை
முன்னிட்டுக்கொண்டு,
உடனே
புறப்பட்டார்.

स गत्वा निलयं राजा श्राद्धं कृत्वा विधानतः । प्रभाते काल्यमुत्थाय चक्रे गोदानमुत्तमम् ॥

सः राजा
निलयं
गत्वा
श्राद्धं
विधानतः
कृत्वा
प्रभाते
அந்த மன்னர்
விடுதியை
அடைந்து,
சிரத்தையாய் செய்ய
வேண்டிய கர்மாவை
விதிப்படி
நடக்கி, [முந்தி
சூரியோதயத்திற்கு-

उत्थाय
उत्तमं
काल्यं
गोदानं
चक्रे
தூய் லுணர்ந்து,
சிறந்ததும்,
நன்மையைப்
பெருக்கும்
கோதானத்தை
(சமாவர்த்தனத்தை)
செய்து முடித்தார்.

त्रिसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 63 ||

सीतादिविवाहः—சீதை மூத்தலியவர்களின் விவாஹம்

यस्मिन् दिवसे राजा चक्रे गोदानमुत्तमम् । तस्मिन् दिवसे शूरो युधाजित्समुपेयिवान् ।

यस्मिन्	எந்த	तस्मिन्	அந்த
दिवसे	தினத்தில்	दिवसे तु	தினத்திலேயே
राजा	மன்னர்	शूरः	சூரராகிய
उत्तमं	உத்தமமான	युधाजित्	(பரதரின் அம்மானை)
गोदानं	ஸமாவர்த்தனத்தை		யுதாஜித்
चक्रे तु	செய்தாரோ	समुपेयिवान्	வந்துசேர்ந்தார்.

पुत्रः केकयराजस्य साक्षाद्भरतमातुलः । दृष्ट्वा दृष्ट्वा च कुशलं राजानमिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

साक्षात्	நேர்	दृष्ट्वा	கண்டு,
भरतमातुलः च	பரதருக்கு அம்மானை	कुशलं	நல்வாழ்வை
	கிய	दृष्ट्वा	விசாரித்து,
केकयराजस्य	கேகயராஜருடைய	इदं	பின்னொல்லியவண்
पुत्रः	மைந்தர்,		ணமாய்
राजानं	மன்னரை	अब्रवीत्	பேசினார்.

केकयाधिपती राजा स्नेहात्कुशलमब्रवीत् । येषां कुशलकामोऽसि तेषां संप्रत्यनामयम् ॥

येषां	“எவர்களுடைய	केकयाधिपतिः	கேகயாதிபதியான
कुशलकामः असि	சேஷமத்தைக் கோரு	राजा	மன்னர்,
	கிறீரோ	स्नेहात्	ஸ்னேகபூர்வமாக
तेषां	அவர்களுக்கு	कुशलं	சுகலத்தை
संप्रति	இப்பொழுது	अब्रवीत्	தெரிவிக்கிறார்.
अनामयं	சுகலமே.		

स्वस्वीयं मम राजेन्द्र द्रष्टुकामो महीपतिः । तदर्थमुपयातोऽहमयोध्यां रघुनन्दन ॥ ४ ॥

रघुनन्दन	“ரகுலம்சத்தவராகிய	द्रष्टुकामः	பார்க்க விரும்புகிறார்.
राजेन्द्र	ராஜேந்திரம்!	तदर्थं	அதற்காக
महीपतिः	மன்னர்	अहं	நான்
मम	எனது	अयोध्यां	அயோத்யைக்கு
स्वस्वीयं	உடன்பிறவளின் குபா	उपयातः	வந்தேன்.
	ரணை (மருமகனை)		

श्रुत्वा त्वहमयोध्यायां विवाहार्थं तवात्मजान् । मिथिलामुपयातांस्तु त्वया सह महीपते ॥
त्वय्याऽभ्युपयातोऽहं द्रष्टुकामः स्वसुः सुतम् । तस्य त्वं राजशार्दूल प्रीतिं कर्तुमिहार्हसि ॥

राजशार्ङ्गल	“ ராஜோத்தமராகிய	खरया	உடனே
महीपते	சக்கிரவர்த்தியே !	खसुः	உடன் பிறந்தவளின்
अहं	நான்	सुतं	புதல்வனை
अयोध्यायां	அயோத்தியில்	द्रष्टुकामः	காண விரும்பியவனாய்
तव	உம்முடைய	अहं	நான்
आत्मजान्	புத்திரர்களை	अभ्युपयातः	இங்கு வந்தேன்.
विवाहार्थं	விவாஹகாரியமாய்	त्वं	தேவரீர்
त्वया	உம்மோடு	इह	இதுவிஷயத்தில்
सह तु	கூடவே	तस्य	அவருக்கு
मिथिलं	மிதிலைக்கு	प्रीतिं	அனுக்கிரகத்தை
उपयातान्	போயிருப்பவர்களாய்	कर्तुं	அளிக்க
श्रुत्वा तु	கேள்விப்பட்டதுமே,	अहंसि	வேண்டும்”.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मधुरं मधुराक्षरम् । अथ राजा दशरथः प्रियातिथिमुपस्थितम् ॥
हृष्टा परमसत्कारैः पूजनाहमपूजयत् ॥ ७ ॥

दशरथः राजा	தசரதமன்னர்,	पूजनाहं	உபசாரத்திற்குரிய
तस्य	அவருடைய	प्रियातिथिं	இஷ்ட அத்திதியாய்
मयुरं	ஸந்தோஷகரமான	उपस्थितं	வந்துசேர்ந்தவரை
	தும்,	दृष्ट्वा	பார்த்து,
मधुराक्षरं	இனிய சொற்களோ	अथ	பின்னர்
	டிசைந்த	परमसत्कारैः	வெகுவித மரியாதை
तद्वचनं	ஆம்மொழியை		களால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	अपूजयत्	உபசரித்தார்.

ततस्तामुषितो रात्रिं सह पुत्रैर्महात्मभिः । प्रभाते पुनरुत्थाय कृत्वा कर्माणि तच्चवित् ॥
ऋषींस्तदा पुरस्कृत्य यज्ञवाटमुपागमत् ॥ ८ ॥

தத:	அதன்மேல்	உத்யாய	எழுந்து,
महास्मि:	மஹா, த்மாக்களான	कर्माणि	நிக்யகர்மங்களை
पुत्रैः	புதல்வர்களோடு	कृत्वा	செய்துமுடித்து,
सह	கூட	तत्त्ववित्	சாஸ்திரஞானியாகிய
तां	அந்த	ऋषीन्	முனிகளை [அவர்,
राधि	இரவை	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
उषितः	கழித்து,	तदा	அப்பொழுது
पुनः	மறுபடி	यज्ञवाटं	கல்யாணமண்டபத்
प्रभाते	சூரியோதயத்திற்கு		[திருகு
	முந்திய வேளையில்	उपागमत्	வந்துசேர்கார்.

कः स्थितः प्रतिहारो मे कस्याज्ञा संप्रतीक्ष्यते । स्वगृहे को विचारोऽस्ति यथा राज्यमिदं तव ॥

मे “என்னுடைய
 प्रतिहारः வாசல் கார்ப்பவனாய்
 स्थितः இருப்பவன்
 कः எவன் ?
 इदं இது
 तव உம்முடைய
 राज्यं यथा ராஜ்யமாகிறபடியால்

स्वगृहे சொந்தவீட்டில்
 कः विचारः என்ன யோசனை
 अस्ति இருக்கிறது ?
 कस्य யாருடைய
 आज्ञा உத்திரவு
 संप्रतीक्ष्यते எதிர்பார்க்கப்படுகிறதா ?

कृतकौतुकसर्वस्वा वेदिमूलमुपागताः । मम कन्या मुनिश्रेष्ठ दीप्ता वह्नेरिवार्चिषः ॥ १६ ॥

मुनिश्रेष्ठ “முனிச்சீரேஷ்டரே !
 मम என்னுடைய
 कन्या: கண்ணிகைகள்
 कृतकौतुक- } எல்லா கல்யாணகங்க
 सर्वस्वा: } ணங்களையும் தரித்த
 வர்களாய்

वह्ने: அக்கனியின்
 अर्चिषः इव ஜ்வாலையென
 दीप्ता: ஜ்வலிக்கின்றவர்களாய்
 वेदिमूलं கல்யாணமேடைக்கு
 उपागताः ஆயத்தமாய் வந்திருக்கிறார்கள்.

सज्जोऽहं त्वत्पतीक्षोऽस्मि वेद्यामस्यां प्रतिष्ठितः । अविघ्नं क्रियतां राजन् किमर्थमवलम्बसे ॥

राजन् “அரசே !
 अहं நான்
 त्वत्पतीक्ष: உம்மை எதிர்பார்க்க
 கிறவனாய்
 सज्ज: கிருதகிருத்யனாய்
 अस्यां இந்த

वेद्यां மேடையிலு
 प्रतिष्ठितः अस्मि காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
 किमर्थं ஏன்
 अवलम्बसे தாமதிக்கிறீர் ?
 अविघ्नं தடங்கலில்லாதபடி
 क्रियताम् செய்யப்பட்டும்”.

तद्वाक्यं जनकेनोक्तं श्रुत्वा दशरथस्तदा । प्रवेशयामास सुतान्सर्वानृषिगणानपि ॥ १८ ॥

दशरथः தசரதர்
 जनकेन ஜனகரால்
 उक्तं சொல்லப்பட்ட
 तत् அந்த
 वाक्यं மொழியை
 श्रुत्वा கேட்டு,

तदा அப்பொழுது
 सुतान् புதல்வர்களையும்
 ऋषिगणान् ரிஷிகணங்கள்
 सर्वान् अपि எல்லோரையும்
 प्रवेशयामास பிரவேசிப்பித்தார்.

ततो राजा विदेहानां वसिष्ठमिदमब्रवीत् । कारयस्व ऋषे सम्यगृषिभिः सह धार्मिकैः ॥ रामस्य लोकरामस्य क्रियां वैवाहिकीं प्रभो ॥ १९ ॥

ततः உடனே
 विदेहानां விதேஹதேசத்தவர்
 களின்

राजा மன்னர்,
 वसिष्ठ: வஸிஷ்டரைப்
 பார்த்து

இத்	பின் கண்டபடி
அவவீத்	மொழிந்தார்.
ஈசை	“ரிஷியே!
புற	பிரபுவே!
தாமிசை:	தர்மிஷ்ட
ஈசை: சஹ	முனிவர்களோடு கூட

லோகராமசு	உலகங்களைக் களிப்பிக்கிற
ராமசு	ஸ்ரீராமருக்கு
வீராவீரீ	திருக்கோல
கிரியா	கிரியையை
சமயக்	சாஸ்திரோக்தமாய்
காரயஸ்வ	செய்தருளவேண்டும்.

त्वया न विदितं किञ्चिन्नास्ति ब्रह्मविदां वर । तस्माच्चमेव ब्रह्मर्षे अशेषं कर्तुमर्हसि ॥

ब्रह्मविदां	“பிரம்மவித்துக்களில்
वर	சிறந்த
ब्रह्मर्षे	பிரம்மரிஷியே!
त्वया	உம்மால்
न विदितं	அறியப்படாதது
किञ्चित्	எதுவும்

अस्ति न	இல்லை.
तस्मात्	ஆனதுபற்றி
त्वं एव	தேவரீரே
अशेषं	குறையின்றி
कर्तुं	செய்துமுடிக்க
अर्हसि	தகுந்தவராகிறீர்”.

तथेत्युक्त्वा तु जनकं वसिष्ठो भगवानृषिः । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य शतानन्दं च धार्मिकम् ॥
प्रपामध्ये तु विधिबद्धेदिं कृत्वा महातपाः । अलश्वकार तां वेदिं गन्धपुष्पैः समन्ततः ॥
सुवर्णपालिकाभिश्च छिद्रकुम्भैश्च साङ्करैः । अङ्कुराढ्यैः शरावैश्च धूपपात्रैः सधूपकैः ॥
शङ्खपात्रैः सुवैः सुग्भिः पात्रैरर्घ्याभिपूरितैः । लाजपूणैश्च पात्रीभिरक्षतैरभिसंस्कृतैः ॥

महातपाः	மஹாதபஸ்வியான
ऋषिः	ரிஷியான
वसिष्ठः भगवान्	வஸிஷ்டபகவான்
जनकं	ஜனகரைப் பார்த்து,
तथा इति	“அப்படியே” என்று
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
तु	இப்பொழுது
विश्वामित्रं	விசுவாமித்திரரையும்
धार्मिकं	தார்பிகரான
शतानन्दं च	சதானந்தரையும்
पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு,
प्रपामध्ये	மணப் பந்தலின்

साङ्करैः	முளைகளோடுகூடியன
छिद्रकुम्भैः च	சித்ரகும்பங்களாலும்
अङ्कुराढ्यैः	முளைநிறைந்த
शरावैः च	தொட்டிகளாலும்
सधूपकैः	தூபங்களோடுகூடிய
धूपपात्रैः	தூபப் பாத்திரங்களாலும்,
शङ्खपात्रैः	சங்கபாத்திரங்களாலும்
सुवैः	ஹோமத்திற்குரிய சட்டுவங்களாலும்,
सुग्भिः	ஆஜ்யஹோமத்திற்கு ரிய மரக்கரண்டிக ளாலும்,
अर्घ्याभिपूरितैः	அர்க்கியஜலத்தால்

विधिवत्	சாஸ்திரப்பரகாரம்
वेदिं कृत्वा	வேதியை அமைத்து,
तां वेदिं	அந்த வேதியை
समन्ततः	நால்புறங்களிலும்,
गन्धपुष्पैः तु	கந்தபூஷ்பங்களாலும்
सुवर्णपालिकाभिः च	தங்கப்பாலைகளாலும்

पात्रैः	பாத்திரங்களாலும்,
लाजपूणैः	பொரிநிறைந்த
पाक्षीभिः	பாத்திரங்களாலும்,
अभिसंस्कृतैः	மந்திரிக்கப்பட்ட
अक्षतैः च	அகூததைகளாலும்
अलश्वकार	அலங்கரித்தார்.

दुर्भैः समैः समास्तैर्य विधिवन्मन्त्रपूर्वकम् । अग्निमाधाय वेद्यां तु विधिमन्त्रपुरस्कृतम् ॥
जुहावाद्यौ महातेजा वसिष्ठो भगवानृषिः ॥ २५ ॥

महातेजाः मஹாதேஜஸ்வியான
ऋषिः முனிவராகிய
वसिष्ठः வஸிஷ்ட
भगवान् பகவான்,
विधिवत् விதிபரகாராராயும்,
मन्त्रपूर्वकं तु மந்திரபூர்வகமாயும்,
समैः கணக்கான
दुर्भैः தர்ப்பைகளால்

समास्तैर्य பரப்பி,
वेद्यां வேதியில்
विधिमन्त्रपुरस्कृतं வேதோக்தமந்திரங்
களை முன்னிட்டு,
अग्निं அக்னியை
आधाय வளர்த்தி,
अग्नौ அக்னியில்
जुहाव ஹோமம்செய்தனர்.

ततः सीतां समानीय सर्वाभरणभूषिताम् । श्रियं पद्मवियुक्तां वै केशवाङ्कच्युतामिव ॥२६॥
विद्युत्प्रभां विशालाक्षीं नीलकुञ्चितमूर्धजाम् ॥ २७ ॥
हंसाङ्कितेन क्षौमेण किञ्चित्पीतेन संवृताम् । वासितेनोत्तरीयेण सुरक्तेन सुसंवृताम् ॥२८॥
समक्षमग्नेः संस्थाप्य राघवाभिमुखे तदा । अब्रवीज्जनको राजा कौसल्यानन्दवर्धनम् ॥

तदा அப்பொழுது
जनकः राजा ஜனகமன்னர்,
सर्वाभरण- } ஸர்வாபரணபூஷிதை
भूषितां } யாய் விளங்குகிறவ
ஒளம்,
किञ्चित् கொஞ்சம்
पीतेन மஞ்சள்நிறமானதும்,
हंसाङ्कितेन ஹம்ஸங்கள் வரையப்
பட்டதுமான
क्षौमेण பட்டால்
संवृतां உடுத்தப்பட்டவ
ளாயும்,
सुरक्तेन நன்றாய்ச் சிவந்ததும்,
वासितेन வாஸினைத் தரவயங்கள்
போடப்பட்டதுமான
उत्तरीयेण மேலாக்கோடு
सुसंवृतां நன்கு போர்த்தப்பட்ட
டவளாயும்,
विद्युत्प्रभां மின்னல்க்கொடிப் பிர
பைகொண்டவளும்,
नीलकुञ्चित- } கறுத்து வளைந்த தலை
मूर्धजां } மயிரையுடையவளும்,

विशालाक्षी தடங்கண்ணாளும்,
इव ஸாக்ஷாத்
श्रियं மஹாலக்ஷ்மியும்,
पद्मवियुक्तां { தாமரை மலரிலிருந்
து தனிப்பட்டுவந்த
வளும்,
केशवाङ्कच्युतां वै { கேசவனது அங்கத்தி
னின்று நழுவி வந்த
வளுமாகிய
सीतां சீதாப்பிராட்டியாரை
अग्नेः அக்னிக்கு
समक्षं முன்பாக
समानीय அழைத்துக்கொண்டு
வந்து,
राघवाभिमुखे ஸ்ரீராகவருக்கெதிரில்
संस्थाप्य நிற்கச்செய்து,
ततः பின்னர்
कौसल्यानन्द- } கொளஸல்மையின் ஆ
वर्धनं } னந்தத்தை விருத்தி
செய்பவரை, ஸ்ரீராம
ரைப் பார்த்து
अबवी, திருவாய்மொழிந்தார்.

लक्ष्मणागच्छ भद्रं ते ऊर्मिलामुद्यतां मया । प्रतीच्छ पाणिं गृहीष्व मा भूत्कालस्य पर्ययः॥

लक्ष्मण “இலக்ஷ்மணா!
 आगच्छ வா.
 भद्रं ते { உனக்கு ஸகல மங்க
 ளாங்களு முண்டாகட்
 டும்.
 मया என்னால்
 उद्यतां வளர்க்கப்பட்ட

ऊर्मिलां ஊர்மிலையை
 प्रतीच्छ ஒப்புக்கொள்ளு.
 पाणिं கையை
 गृहीष्व கையால் பற்று ;
 कालस्य पर्ययः காலதாமதம்
 मा भूत् வேண்டாம்.

तमेवमुक्त्वा जनको भरतं चाभ्यभाषत । गृहाण पाणिं माण्डव्याः पाणिना रघुनन्दन ॥

एवं இவ்வண்ணமாய்
 तं அவனுக்கு
 उक्त्वा च சொல்லி
 जनकः ஜனகர்
 भरतं பரதரைப் பார்த்து,
 रघुनन्दन “ ரகுவம்சத்தில் பிறந்
 தவனே !

माण्डव्याः மாண்டவியின்
 पाणिं கரத்தை
 पाणिना கையால்
 गृहाण பற்று ” என்று
 अभ्यभाषत திருவாய் மலர்ந்தருளி
 னார்.

शत्रुघ्नं चापि धर्मात्मा अब्रवीज्जनकेश्वरः । श्रुतकीर्त्या महाबाहो पाणिं गृहीष्व पाणिना ॥

अपि च இன்னும்
 धर्मात्मा தர்மா த்வாகிய
 जनकेश्वरः ஜனகமஹிபாலர்
 शत्रुघ्नं சத்ருக்னரைப்
 பார்த்து
 महाबाहो “ மஹாபாகுவே !

श्रुतकीर्त्याः ச்ருதகீர்த்தியின்
 पाणिं கரத்தை
 पाणिना கையால்
 गृहीष्व பற்று ” என்று
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

सर्वे भवन्तः सौम्याश्च सर्वे सुचरितव्रताः । पत्नीभिः सन्तु काकुत्स्था मा भूत्कालस्य पर्ययः॥

कालस्य पर्ययः “ காலதாமதம்
 मा भूत् வேண்டாம்.
 काकुत्स्थाः ககுத்ஸ்தவம்சத்தில்
 भवन्तः நீங்கள் [பிறந்த
 सर्वे எல்லோரும்,
 सौम्याः வெகு யோக்கியர்கள்.

सर्वे எல்லோரும்
 पत्नीभिः பத்னிகளோடுகூட
 सुचरितव्रताः च { நற்செய்கை, நல்ல
 நோம்பு இவைகளை
 உடையவர்களாய்
 सन्तु ஆகுங்கள் ”.

जनकस्य वचः श्रुत्वा पाणिन्याणिभिरस्पृशन् । चत्वारस्ते चतसृणां वसिष्ठस्य मते स्थिताः ॥

ते அந்த
 चत्वारः நால்வர்,
 जनकस्य ஜனகருடைய
 वचः வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 वसिष्ठस्य வஸிஷ்டருடைய

मते அனுமதியின்மேல்
 स्थिताः நடக்கிறவர்களாய்
 चतसृणां நால்வருடைய
 पाणिन् கரங்களை
 पाणिभिः கைகளால்
 अस्पृशन् பற்றினார்கள்.

अग्निं प्रदक्षिणीकृत्य वेदिं राजानमेव च । ऋषींश्चैव महात्मानः सभायां रघुसत्तमाः ॥
यथोक्तेन तदा चक्रुर्विवाहं विधिपूर्वकम् ॥ ४० ॥

महात्मानः “மகா த்மாக்களான
ரகுச்சேரேஷ்டர்கள்,
சபையோர்: மனைவிகளோடு கூடின
வர்களாய்
அग्नि एव அக்னியையும்
वेदि च வேதியையும்,
राजानं एव மன்னரையும்,
ऋषीन् च ரிஷிகளையும்

प्रदक्षिणीकृत्य பிரதக்ஷிணம்செய்து,
तदा அப்பொழுது
विधिपूर्वकं கல்பஸூத்திரப்பரகா
ரமும்
यथोक्तेन சாஸ்திரப்பரகாரமும்
विवाहं திருமணச்செயலை
चक्रुः செய்தார்கள்.

काकुत्स्थैश्च गृहीतेषु ललितेषु च पाणिषु । पुष्पवृष्टिर्महत्यासीदन्तरिक्षात्सुभास्वरा ॥
दिव्यदुन्दुभिनिर्घोषैर्गीतवादित्वनिःस्वनैः ॥ ४१ ॥

काकुत्स्थैः கா குத்ஸ்தர்களால்
ललितेषु ஸுகுமாரங்களான
पाणिषु கரங்கள்
गृहीतेषु பற்றப்பட்டவளவில்
अन्तरिक्षात् ஆகாயத்தினின்று
गीतवादित्व- } பாட்டு, வாத்தியம்
निःस्वनैः च } இவைகளினொலியோ
டும்,

दिव्यदुन्दुभि- } दिव्ययन्त्रं तु मित्रमुत्तमं
निर्घोषैः च } कृतोऽपि,
सुभास्वरा अतिशयान्विता
महती महान्तरान्
पुष्पवृष्टिः पुष्पमयानि
आसीत् பொழிந்தது.

ननुतुश्चाप्सरःसङ्घा गन्धर्वाश्च जगुः कलम् । विवाहे रघुमुख्यानां तदद्भुतमिवाभवत् ॥

अप्सरस्सङ्घाः च “அப்ஸரக்கூட்டங்
களும்
ननुतुः தாண்டவம்செய்தார்
கள்.
गन्धर्वाः च கந்தர்வர்கள்
कलं இனிமையாக
जगुः பாயுளுங்கள்.

इव இப்படிப்பட்ட
तत् அந்த
अद्भुतं ஆச்சரியம்
रघुमुख्यानां ரகுத்தமர்களின்
विवाहे விவாஹத்தில்
अभवत् நேர்ந்தது.

ईदृशे वर्तमाने तु तूयौद्भुतनिनादिते । त्रिरग्निं ते परिक्रम्य ऊर्हुर्भार्या महौजसः ॥ ४२ ॥

ईदृशे இவ்வண்ணம்
तूयौद्भु- } தாண்டவம், பாட்டு,
निनादिते } தாளம் இவைகளின்
முழக்கம்
वर्तमाने तु இருக்கும்பொழுதே
महौजसः மகா ஒளியுடைய

ते அவர்கள்
अग्नि அக்னியை
त्रिः மூன்று முறை
परिक्रम्य வலம்வந்து,
भार्या மனைவிகளை
ऊर्हुः கைக்கொண்டார்கள்.

अथोपकार्यी जग्मुस्ते सदारा रघुनन्दनाः । स्वानि यानानि चारोप्य तां पुरीं प्रययुस्तदा॥

தே அவர்கள்
 उपकार्यी (பாலிகொட்டல் முத
 ளைய) உபகாரியத்திற்கு
 अथ இப்பொழுது
 जग्मुः புறப்பட்டார்கள்.
 तदा அப்பொழுது
 रघुनन्दनाः ரகுநந்தனர்கள்,
 सदारा: மனைவிகளுடன் கூடி
 னவர்களாய்

स्वानि தங்கள் தங்கள்
 यानानि வாஹனங்களில்
 आरोप्य च ஏறிக்கொண்டே
 तां அந்த
 पुरीं பட்டணத்தில்
 प्रययुः உல்லாஸமாய்
 சென்றார்கள்.

प्रीयमाणो दशरथः पुत्रान् पुत्रवतां वरः । राजाप्यनुययौ पश्यन्सर्पिसङ्घः सबान्धवः॥४५॥

புவவதா் புத்திரப்பேற்றுள்ள
 வர்களில்
 वरः சிறந்தவராகிய
 दशरथः राजा தசரதமன்னர்,
 सर्पिसङ्घः ரிஷிக்கூட்டங்களோடு
 கூடினவராயும்

सबान्धवः अपि பந்துக்களோடு கூடி
 னவராயும்,
 पुत्रान् புதல்வர்களை
 पश्यन् பார்த்துக்கொண்டே
 प्रीयमाणः மனஸந்துஷ்டி
 अनुययौ பின்சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2231

चतुःसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திநாலாவது ஸர்க்கம் ॥ ७४ ॥

परशुरामसमागमः—பரசுராமனை சந்திப்பது

अथ राज्यां व्यतीतायां विश्वामित्रो महामुनिः । आपृष्ट्वा तौ च राजानौ जगामोत्तरपर्वतम्॥

आशीर्भिः पूरयित्वा च कुमारान् सरागवान् ॥ १ ॥

ச: அந்த
 विश्वामित्रः விசுவாமித்திரர்
 महामुनिः மாமுனிவர்
 राज्यां இரவு
 व्यतीतायां अथ கழிந்ததுமே
 कुमारान् ராஜகுமாரர்களான
 रागवान् ராகவர்களை
 आशीर्भिः ஆசீர்வாதங்களால்
 पूरयित्वा च வாழ்த்தியும்

तौ அந்த
 राजानौ च ராஜாக்களிருவர்களை
 யும்
 आपृष्ट्वा च கண்டு விடைபெற்றுக்
 கொண்டும்,
 उत्तरपर्वतं வடதுகையிலுள்ள ம
 லைக்கு (இமயமலைக்கு)
 जगाम எழுந்தருளினார்.

विश्वामित्रे गते तस्मिन् राजा च जगतीपतिः । अयोध्याधिपतिः श्रीमान् वैदेहं मिथिलाधिपम् ॥

आपृष्ट्वाऽथ जगामाशु राजा दशरथः पुरीम्

॥ २ ॥

तस्मिन् அந்த
விசுவாமித்ரர்
கதே அய
அஸு உடனே
ஜகதீபதி: சக்கிரவர்த்தியும்
அயோத்யாதிபதியாய்
ராஜா பரிபாலிக்கும்

श्रीमान् च ऋमा नुमान
दशरथः राजा
मिथिलाधिपं
वैदेहं
भापृष्ट्वा कண்டு விடைபெற்றுக்
पुरी நகருக்கு [கொண்டு,
जगाम பிரயாணமானார்.

गच्छन्तं तं तु राजानमन्वगच्छन्नराधिपः ।

॥ ३ ॥

नराधिपः அரசர்
गच्छन्तं புறப்பட்டுப்போகின்ற
तं அந்த

राजानं तु அரசரை
अन्वगच्छत् சிறிது தூரம் பின்தொ
டர்ந்துவந்தார்.

अथ राजा विदेहानां ददौ कन्याधनं बहु

॥ ४ ॥

गवां शतसहस्राणि बहूनि मिथिलाधिपः । कम्बलानां च मुख्यानां क्षौमकोट्यम्बराणि च ॥

அத அப்பொழுது
விதேகதேசத்தவர்க
ராஜா மன்னராகிய
மிதிலாதிபர்,
கவா பசுக்களுடையவும்,
मुख्यानां சிறந்த
कम्बलानां கம்பளங்களுடையவும்

बहूनि அனேக
शतसहस्राणि च லக்ஷங்களையும்
क्षौमकोट्यम्बराणि } வெண்பட்டுக்களையும்,
च } கோடிவஸ்திரங்களையும்
कन्याधनं சீதனமாக
बहु ஏராளமாய்
ददौ கொடுத்தார்.

हस्यश्वरथपादातं दिव्यरूपं स्वलङ्कृतम् । ददौ कन्यापिता तासां दासीदासमनुत्तमम् ॥

कन्यापिता கன்னிகைகளின்
பிதா (ஜனகர்)

हस्यश्वरथ- } யானைகள், குதிரை
पादातं } கள், இரதங்கள்,
காலாட்படைகள்

तासां அவர்களுக்கு
दिव्यरूपं திவ்யரூபமான
स्वलङ्कृतं நன்றாயலங்கரிக்கப்

अनुत्तमं மேம்பாடுள்ள
दासीदासं { தாதினையும், குற்றே
வல்செய்யும் வேலைக்
காரர்களையும்
ददौ கொடுத்தார்.

हिरण्यस्य सुवर्णस्य मुक्तानां विद्रुमस्य च । ददौ परमसंहृष्टः कन्याधनमनुत्तमम् ॥ ७ ॥

हिरण्यस्य வெள்ளியினுடையவும்,
सुवर्णस्य தங்கத்தினுடையவும்,
मुक्तानां முத்துக்களுடையவும்,
विद्रुमस्य च பவிமுத்தினுடையவும்

अनुत्तमं மிக விலையுயர்ந்த
कन्याधनं சீதனத்தை
परमसंहृष्टः பரமானந்தம்கொண்
ददौ கொடுத்தார். [உவராய்

दत्त्वा बहुधनं राजा समनुज्ञाप्य पार्थिवम् । संपूज्य मङ्गलाशीभिः कुमारान् रघुनन्दनान् ॥
प्रविवेश स्वनिलयं मिथिलां मिथिलेश्वरः ॥ ८ ॥

मिथिलेश्वरः मिथிலேசுவர்
राजा மன்னர்,
बहुधनं வெகுதனத்தை
दत्त्वा கொடுத்துவிட்டு,
पार्थिवं சக்கிரவர்த்தியை
समनुज्ञाप्य கண்டு விடைபெற்றுக்
கொண்டு,
कुमारान् இளவரசர்களாகிய

रघुनन्दनान् ரகுநந்தனர்களை
मङ्गलाशीभिः மங்களாசீர்வாதங்க
ளால்
संपूज्य வாழ்த்தி,
स्वनिलयं தனது வாஸஸ்தலமா
मिथिलां मिथிலைக்கு [கிய
प्रविवेश திரும்பி வந்துசேர்ந்
தார்.

तस्मिन् प्रविष्टे नगरं जनके जगतीपतिः । राजाऽप्ययोध्याधिपतिः सह पुत्रैर्महात्मभिः ॥
ऋषीन्सर्वान्पुरस्कृत्य जगाम सबलानुगः ॥ ९ ॥

तस्मिन् அந்த
जनके ஜனகர்
नगरं நகரத்திற்கு
प्रविष्टे போன பின்னர்,
सबलानुगः { சேனைகள், வேலைக்கா
ரர்கள் இவர்களோடு
கூடியவரும்
जगतीपतिः சக்கிரவர்த்தியுமான

अयोध्याधिपतिः அயோத்யாதிப
राजा மன்னர்,
महात्मभिः மகாத்மாக்களான
पुत्रैः सह புத்திரர்களோடுகூட
ऋषीन् ரிஷிகள்
सर्वान् अपि எல்லோரையும்
पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டு,
जगाम புறப்பட்டார்.

वाहिनीं महतीं कर्षन् कीर्तिमांश्च ययौ तदा ॥ १० ॥

तदा அப்பொழுது
कीर्तिमान् கீர்த்திமானாகுமவர்,
महती பெரும

वाहिनीं च ஸையத்தையும்
कर्षन् நடத்திக்கொண்டு
ययौ சென்றார்.

गच्छन्तं तं नरव्याघ्रं सर्षिसङ्घं सराघवम् । घोराः स्म पक्षिणो वाचो व्याहरन्ति ततस्ततः॥

सर्षिसङ्घं ரிஷிக்கூட்டத்துடனு
सराघवं ராகவர்களுடனும் [ம்,
गच्छन्तं செல்லுகிற
तं அந்த
नरव्याघ्रं புருஷோத்தமரிடத்
தில்

पक्षिणः பறவைகள்
घोराः அசுபமான
वाचः தொனிகளை
ततस्ततः அங்குமிங்கும்
व्याहरन्ति स्म கூவின.

भौमाश्चैव मृगाः सर्वे गच्छन्ति स्म प्रदक्षिणम् ॥ १२ ॥

भौमाः பூமியில் நடக்கும்
मृगाः மிருகங்கள்

सर्वे च எல்லாமுமே
प्रदक्षिणं एव பிரதக்ஷிணமாகவே
गच्छन्ति स्म சென்றன.

तान्दृष्ट्वा राजशार्दूलो वसिष्ठं पर्यपृच्छत्

॥ १३ ॥

राजशार्दूलः राजाஜோத்தமர்

वसिष्ठं வஸிஷ்டரை

तान् அவைகளை

पर्यपृच्छत् காரணம் யாதென்று

दृष्ट्वा கவனித்து,

வினாவினார்.

असौम्याः पक्षिणो घोरा मृगाश्चापि प्रदक्षिणाः । किमिदं हृदयोत्कम्पि मनो मम च सीदति ॥

पक्षिणः च 'பறவைகளும்
असौम्याः கர்ணகடோரமாய்
ஒலிக்கின்றன.

मनः च மனமும்
सीदति துக்கமுறுகின்றது.

मृगाः अपि மிருகங்களும்
घोराः அசுபமாய்
प्रदक्षिणाः வலம்வருகின்றன.
मम எனது

हृदयोत्कम्पि { மார்பினை படபடெ
ன்று துடிக்கச்செய்
கின்ற
इदं இது
किम् என்ன?'

राज्ञो दशरथस्यैतच्छ्रुत्वा वाक्यं महानृषिः । उवाच मधुरां वार्णीं श्रूयतामस्य यत्फलम् ॥

दशरथस्य தசரத
राज्ञः மன்னரின்
एतत् இந்த
वाक्यं வாக்யத்தை
श्रुत्वा கேட்டு,
महान् மஹானான
ऋषिः முனிவர்

मधुरां மதுரமான
वार्णीं மொழியை
उवाच மொழிந்தார்.
अस्य “இதற்கு
फलं பலம்
यत् எதுவோ, அது
श्रूयताम् கேழ்க்கப்பட்டும்.

उपस्थितं भयं घोरं दिव्यं पक्षिमुखाच्च्युतम् । मृगाः प्रशमयन्त्येते सन्तापस्यज्यतामयम् ॥

पक्षिमुखाच्च्युतम् பக்திகள் வழியாக
च्युतं ஸுசிப்பிக்கப்பட்ட
दिव्यं தைவீகமானதும்,
उपस्थितं சமீபத்தில் ஏர்ப்படப்
போகிறதும்,

घोरं கோரமுமாகிய
भयं ஆபத்தை

एते இந்த
मृगाः மிருகங்கள்
प्रशमयन्ति நன்றாய் ஒழிந்ததை
ஸுசிப்பிக்கின்றன.
अयं இந்த
सन्तापः மனக்கவலை
त्यज्यताम् ஒழியட்டும்.”

तेषां संवदतां तत्र वायुः प्रादुर्बभूव ह । कम्पयन्मेदिनीं सर्वां सपर्वतवनां महान् ॥ १७ ॥

तत्र அங்கு
तेषां அவர்கள்
संवदतां பேசிக்கொண்டிருக்க
கும்போதே
सपर्वतवनां பர்வதங்கள் வனங்க
ஒள்ளிட்ட
मेदिनी மூமி

सर्वी எல்லாவற்றையும்
कम्पयन् நடுங்கச்செய்துகொ
ண்ட
महान् பெரிய
वायुः மாருதம்
प्रादुर्बभूव உண்டாயிற்று.
ह காண்!

तमसा संवृतः सूर्यः सर्वा न प्रबभूदिशः । भस्मना चावृतं सर्वं समूढमिव तद्वलम् ॥ १८ ॥

சூர்ய:	சூரியன்	प्रबभू: न	விளங்காமல் போயின.
तमसा	இருளால்	तद्वलं	அவர் ஸேனை
संवृतः	மூடுண்டான்.	सर्वं	எல்லாமும்
दिशः	திசைகள்	समूढमिव	திடுக்கிட்டதாயும்,
सर्वा:	எல்லாம்	भस्मना	புழுதியால்
		आवृतं च	படிந்ததாயுமாயிற்று.

वसिष्ठश्चर्षयश्चान्ये राजा च ससुतस्तदा । ससंज्ञा इव तत्रासन्सर्वपन्न्यद्विचेतनम् ॥ १९ ॥

वसिष्ठः च	வஸிஷ்டரும்	तत्र	அங்கு
अन्ये	இதர	ससंज्ञाः इव	கலவாமடையாதவர்
ऋषयः च	ரிஷிகளும்கூடின		களாகவே
ससुतः	சுமாரர்களுடன்	आसन्	இருந்தார்கள்.
		अन्यत्	மற்றது
राजा च	மன்னரும்,	सर्वं	எல்லாம்
तदा	அப்பொழுது	विचेतनम्	கலக்கமடைந்தன.

तस्मिंस्तमसि घोरे तु भस्मच्छन्नेव सा चमूः । ददर्श भीमसङ्काशं जटामण्डधारिणम् ॥
 भार्गवं जामदग्न्यं तं राजवंशविमर्दनम् । कैलासमिव दुर्यषं कालाग्निमिव दुःसहम् ॥
 ज्वलन्तमिव तेजोभिर्दुर्निरीक्षं पृथग्जनैः । स्कन्धे चासज्य परशुं धनुर्विद्युद्रणोपमम् ॥
 प्रगृह्य शरमुख्यं च त्रिपुरघ्नं यथा शिवम् ॥ २२ ॥

तस्मिन्	அந்த	दुर्यषं	எதிர்க்கக்கூடாதவரும்,
घोरे	பயங்கரமான		
तमसि	ஸங்கடத்தில்	कालाग्निं इव	பிரளயகாலத்துத்தீயைப்போல்
भस्मच्छा इव	புழுதியால் மூடுண்டிருந்த	दुस्सहं	அணுகக்கூடாதவரும்
सा	அந்த	तेजोभिः	காந்திகளால்
चमूः	சேனை,	ज्वलन्तं	கொழுந்துவிட்டெரிபவர்
भीमसङ्काशं	பயங்கரமான தோற்றமுடையவரும்,	इव	போலிருப்பவரும்,
जटामण्डल-धारिणं	தலைமில் சடையின் சமூகம் விளங்குகிறவரும்,	पृथग्जनैः	சாதாரண ஜனங்களால்
राजवंश-विमर्दनं	சூழ்த்திரியவம்சங்களை இடைவிடாது ஒழித்தவரும்,	दुर्निरीक्षं	கண்கூசாமல் பார்க்கமுடியாதவரும்,
कैलासं इव	கைலாஸபர்வதம்போல	स्कन्धे	தோளில்
		परशुं तु	கோடாலியையும்,
		विद्युद्रणोपमं	மின்னல்கொடிகளின் கட்டம்போன்ற

तदहं ते बलं दृष्ट्वा धनुषोऽस्य प्रपूरणे । द्रुद्वयुद्धं प्रदास्यामि वीर श्लाघ्यमिदं तव ॥ ४ ॥

தத் அப்பொழுது
அசு இந்த
தனுஷ: வில்லின்
தூரணே நிறுவதில்
தே உனது
தல் தோளாண்மையை
அஹ் நான்

தூட்டா உணர்ந்து,
தூத்யுத் ஒருவரோடொருவர்
போர்புரிவதை
தூத்யாமி கட்டளையிடுகிறேன்.
தூர விர!
தத உனக்கு
தத இது
தூத்யம் மெச்சத்தக்கதாகும்.

भीतो यदि धनुस्त्यक्त्वा निर्जितोऽस्मीति वा वद । अथवा द्रुद्वयुद्धं मे दाता त्वं वै न संशयः ॥

யதி வா இல்லா தபகூதத்தில்
தனு: வில்லை
த்யக்தவா எறிந்துவிட்டு,
தூத: “பயந்தவனாய்
தூதூத: தோல்வியடைந்த
வனாக
அஸிம் இதி ஆகிறேன்.” என்று

தத சொல்லிவிடு.
தத அயவா அன்றேல்
தத் நீ
தே எனக்கு
தூத்யுத் ஒருவரோடொருவர்
போர்புரிவதை
தூதா தந்தவனாக.
தத: ந ஸந்தேகமவேண்டாம்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजा दशरथस्तदा । विष्णवदनो दीनः प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥

ததா அப்பொழுது
தத அவருடைய
தத் அந்த
தத வசனத்தை
தூதா கேட்டு,
தத: தசரத
ததா மன்னர்

தத: விஷ்ணவதன: முகஒளியிழந்தவராய்
தத: நெஞ்சமுருக்கமுற்ற
வராய்
தத: பூஜலி: கைகூப்பிக்கொண்டு,
தத: வாச்ய: பதிலை
தத: அபூவீத் பின்வருமாறு மொழிந்தார்.

क्षत्ररोषात्प्रशान्तस्त्वं ब्राह्मणानां च सन्निधौ । बालानां मम पुत्राणामभयं दातुमर्हसि ॥

தத் தேவரீரோ
தத: { கூத்திரியர்கள்மேல்
தத: { வைத்திருந்த கோ
தத: { பத்தினின்று
தத: சாந்தமடைந்தவர்.
தத: எனது

தத: தாலானா புதரானா சிறுபுத்திரர்களுக்கு
தத: அபயம் அபயத்தை
தத: தூதூணா அந்தணர்களின்
தத: ததூதூ முன்னிலையில்
தத: ததூ தந்தருள
தத: அஹிச வேண்டும்.

भार्गवाणां कुले जातः स्वाध्यायव्रतशालिनाम् । सहस्राक्षे प्रतिज्ञाय शस्त्रं निक्षिप्तवानसि ।

தூதூதவத- } வேதபாராயணத்தை
தூதூத: } யே விரதமாகக்கொ
ண்புருக்கும்
தூதூத: பிருகுவம்சத்தவர்
தூதூத: மரபில் [களின்
தூதூத: தோன்றினவராய்,

தத: ததூதூத இந்திரனிடத்தில்
தத: ததூதூத பிரதிக்கொசெய்து,
தத: ததூதூத ததூதூத
தத: ததூதூத ஒழித்தவராய்
தத: ததூதூத இருக்கின்றீர்.

स त्वं धर्मपरो भूत्वा कश्यपाय वसुध्वराम् । दत्त्वा वनमुपागम्य महेन्द्रकृतकेतनः ॥ ९ ॥

सः	அந்த	वसुध्वराम्	பாரை
त्वं	தேவரீர்,	दत्त्वा	தானம்செய்துவிட்டு,
धर्मपरो:	அறநெறியையேபற்றி	वनं	கானகத்திற்கு
	யொழுக்குகிறவராய்	उपागम्य	சென்று,
भूत्वा	ஆகி,	महेन्द्रकृत- केतनः }	மஹேந்திரமலையை உறைவிடமாய் ஆக் கிகொண்டார்.

मम सर्वविनाशाय संप्राप्तस्त्वं महामुने । न चैकस्मिन्हते रामे सर्वे जीवामहे वयम् ॥ १० ॥

रामे	“ராமன்	महामुने	மஹாமுனிவரே!
एकस्मिन्	ஒருவன்	त्वं	தேவரீர்
हते	மாளுகையில்	मम	என்னை
वयं	நாங்கள்	सर्वविनाशाय	வேரோடு ஒழிக்க
सर्वे च	எல்லோருமே	संप्राप्तः	வந்திருக்கிறீர்.”
जीवामहे न	உயிர்வைத்திரோம்.		

ब्रुवत्येवं दशरथे जामदग्न्यः प्रतापवान् । अनादृत्यैव तद्वाक्यं राममेवाभ्यभाषत ॥ ११ ॥

दशरथे	தசரதர்	जामदग्न्यः	ஜமதக்னியின் புதல் வர் (பரசுராமர்)
एवं	இவ்வண்ணம்	अनादृत्य एव	{ கொஞ்சமேனும் கா துக்கு வாங்கிக்கொ ள்ளாமலே,
ब्रुवति	சொல்லுகையில்	रामं एव	ஸ்ரீராமரையேபார்த்து
तद्वाक्यं	அவர் சொன்ன வார்த்தையை	अभ्यभाषत	பேசினார்.
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய		

इमे द्वे धनुषी श्रेष्ठे दिव्ये लोकाभिविश्रुते । दृढे बलवती मुख्ये सुकृते विश्वकर्मणा ॥ १२ ॥

इमे	“இந்த	दृढे	உறுதியுள்ளவைக
द्वे	இரண்டு		ளாயும்,
धनुषी	வில்லுகளும்,	बलवती	பலமுள்ளவைகளா
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மானினால்		யும்,
श्रेष्ठे	சிறந்தவைகளாயும்,	मुख्ये	பிரதானமானவை
दिव्ये	ஆச்சரியமானவைக		களாயும்,
	ளாயும்,	सुकृते	ஸமமானவைகளாக
लोकाभिविश्रुते	உலகங்களில் பெயர் பெற்றவைகளாயும்,		கிருஷ்ணக்கப்பட்டன.

अतिसृष्टं सुरैरेकं त्र्यम्बकाय युयुत्सवे ॥ १३ ॥

एकं	“ஒன்று	त्र्यम्बकाय	மூக்கண்ணருக்கு
सुरैः	தேவர்களால் [முற்ற		(சிவபெருமானுக்கு)
युयुत्सवे	போர்செய்ய விருப்ப-	अतिसृष्टम्	தந்தருளப்பட்டது.

त्रिपुरघ्नं धनुःश्रेष्ठं भग्नं काकुत्स्थ यच्चया । इदं द्वितीयं दुर्धर्षं विष्णोर्दत्तं सुरोत्तमैः ॥१४॥

காகுத்திய	“காகுத்த !	வ்யா	உன்னால்
யத்	எதுவோ, அந்த	பழை	முறிக்கப்பட்டது.
இதம்	இந்த	துர்ப்ப	அணுகமுடியாத
விபுரன்	முப்பூங்களையும் நா	திரிதீய	இரண்டாவதானது
	சம்பண்ணைவல்லதும்,	சுரோதமே:	தேவச்சோஷ்டர்களால்
அஃ	சுடமானதுமான	விஷ்ணு:	பூவிஷ்ணுபகவா
புது:	வில்லானது		னுக்கு
		ததம்	ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

तदिदं वैष्णवं राम धनुः परपुरञ्जयम् । समानसारं काकुत्स्थ रौद्रेण धनुषा त्विदम् ॥

காகுத்திய	“ககுத்தஸ்தவம்சத்தில் பிறந்த	பரபுரஞ்ஞயம்	மேலொன்றில்லாதப டி வெற்றிகொண்
ராம	இராம!	இதம் து	இதுவும் [டுள்ளது.
தத்	அந்த	ரௌதிரேண	சிவனது
இதம்	இந்த	புதுஷா	வில்லோடு
வैष्णवं	வைஷ்ணவ	சமனசாரம்	ஸமானமான கீர்த்தி
புது:	வில்லானது,		கொண்டது.

तदा तु देवताः सर्वाः पृच्छन्ति स्म पितामहम् । शितिकण्ठस्य विष्णोश्च बलाबलनिरीक्षया ॥

ததா	“அப்பொழுது	பலாபல- } நிரீக்ஷயா }	பலாபலத்தைத் தெரிந் துகொள்ளவேண்டு
தேவதா:	தேவதைகள்		மென்கிற உத்தேசத்
சர்வா:	எல்லோரும்	பிதாமஹ்	பிரம்மதேவரை [தால்
விஷ்ணு:	விஷ்ணுவினுடையவும்	புச்சந்தி ச	வினாவினார்கள்.
சுதிகண்டஸ்ய ச	சங்கரனுடையவும்		

अभिप्रायं तु विज्ञाय देवतानां पितामहः । विरोधं जनयामास तयोः सत्यवतां वरः ॥१७॥

சத்யவதா:	“ஸத்யவான்களுள்	விஜ்ஞாய	உணர்ந்து,
வர:	முதல்வராகிய	தயோ: து	அவ்விருவர்களுக்கு
பிதாமஹ:	பிரம்மதேவர்,		மே
தேவதானா:	தேவர்களுடைய	விரோதம்	பகைமையை
அபிபிராயம்	கருத்தை	பனயாமாச	கற்பித்துவிட்டார்.

विरोधे च महद्युद्धमभवद्रोमहर्षणम् । शितिकण्ठस्य विष्णोश्च परस्परजिगीषिणोः ॥१८॥

விரோதே	பகைமையுண்டாகி விட்டு	சுதிகண்டஸ்ய	சிவபெருமானுக்கும்
பரஸ்பர- } ஜிगीஷிணோ: }	ஒருவரையொருவர் கொல்ல ஆவல் கொண்ட	விஷ்ணு: ச	எம்பெருமானுக்கும்
		ரோமஹர்ஷணம்	புளகெழும்படியான
		மஹ்யுதம்	பெரும் போர்
		அமவத்	விளைந்தது.

इदं च वैष्णवं राम धनुः परपुरञ्जयम् । ऋचीके भार्गवे प्रादाद्विष्णुः संन्यासमुत्तमम् ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	धनुः	தனுஸ்ஸை
विष्णुः च	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானும்	भार्गवे	பிருகுவம்சத்தவரான
परपुरञ्जयं	{ மேலொன்றில்லாத படி வெற்றிகொண் டுள்ளதாகிய	ऋचीके	ரிசீகருக்கு
इदं	இந்த	उत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
वैष्णवं	விஷ்ணுவின்	संन्यासं	வைப்பாக
		प्रादात्	அளித்தனர்.

ऋचीकास्तु महातेजाः पुत्रस्याप्रतिकर्मणः । पितुर्मम ददौ दिव्यं जमदग्नेर्मात्मनः ॥ २५ ॥

महातेजाः	“மகா தேஜஸ்வியான	पितुः	தந்தையும்,
ऋचीकः तु	ரிசீகரும்,	महात्मनः	மஹாத்மாவுமான
अप्रतिकर्मणः	ஈடற்ற செய்கையை	जमदग्नेः	ஜமதக்னிக்ரு
पुत्रस्य	புத்திரரும், [யுடைய	दिव्यं	அதிசயமான வில்லை
मम	எனது	ददौ	தந்தருளினார்.

न्यस्तशस्त्रे पितरि मे तपोबलसमन्विते । अर्जुनो विदधे मृत्युं प्राकृतां बुद्धिमास्थितः ॥

अर्जुनः	“கார்த்தவிர்யார்ஜுன	न्यस्तशस्त्रे	ஆயுதங்களை விட்டொ
प्राकृतां	அற்ப [னென்பவன்,		ழித்தவராய்
बुद्धिं	புத்தியை	तपोबल-	தவத்தின் பெருமை
आस्थितः	பற்றியவனாய்	समन्विते }	யில் மூழ்கிக்கிடக்
मे	எனது		கையில்
पितरि	தந்தை	मृत्युं विदधे	கொலைபுரிந்தனன்.

वधमप्रतिरूपं तु पितुः श्रुत्वा सुदारुणम् । अमर्षो मे महानासीत्सर्वलोकभयप्रदः ॥ २७ ॥

मे	“எனது	महान्	மஹத்தான
पितुः	தந்தையின்	सर्वलोक-	எல்லாவுலகங்களுக்
सुदारुणं	கடுமையானதும்,	भयप्रदः }	கும் பயத்தைத்தரு
अप्रतिरूपं	ஈடற்றதுமாகிய		கிறதுமாகிய
वधं	கொலையை	अमर्षः	பழிக்குப்பழி வாங்
श्रुत्वा	கேள்வியுற்று,		கும் சினமானது
तु	இதவிஷயமாய்	आसीत्	உண்டாயிற்று.

क्षत्रमुत्सादयन्रोषाजातं जातमनेकशः

॥ २८ ॥

रोषात्	{ “பழிக்குப்பழி வாங்க வேண்டுமென்கிற ரோஷத்தால்	क्षत्रं	அரசப்பூண்டை
जातं जातं	அப்போதைக்கப்போ துண்டாகிற	अनेकशः	எத்தனையோதடவை
		उत्सादयन्	சிரங்கொய்து

வந்தேன்.

परशुराम-राम

आरोप्य तद्धनू रामः शरं सज्यं चकार ह । जापदग्न्यं ततो रामं रामः क्रुद्धोऽब्रवीद्वचः ॥

धनुः வில்லை
 आरोप्य வளைத்து,
 शरं அம்பை
 सज्यं நாணைத்தினதாக
 चकार செய்தார்.
 ह காண்!
 ततः அதின்மேல்

रामः ஸ்ரீராமர்,
 क्रुद्धः கடுமை செய்பவராய்
 जापदग्न्यं ஜமதக்னிமைந்தனாகிய
 रामं பரசுராமரைப்
 बचः பார்த்து
 अब्रवीत् ஒரு ஆக்கையையே
 மொழிந்தார்.

ब्राह्मणोऽसीति पूज्यो मे विश्वामित्रकृतेन च । विश्वामित्रः पूजनीयस्तदीयस्त्वं द्विजोत्तम ॥
 तस्माच्छक्तो न ते राम मोक्तुं प्राणहरं शरम् ॥ ६ ॥

द्विजोत्तम “பிராம்மணச்சீரேஷ்ட
 ராகிய
 राम பரசுராமரே!
 विश्वामित्रः च விச்வாமித்திரரோ
 पूजनीयः பூஜைக்குரியவர்.
 त्वं நீர்
 विश्वामित्रकृतेन விச்வாமித்திரருக்கு
 षम्यैषपन्तुवानतால்
 तदीयः அவராளாயும்,
 ब्राह्मणः பிராம்மணராகவும்

असि இருக்கிறீர்;
 इति என்கிறபடியால்
 मे என்னால்
 पूज्यः வணங்கவேண்டியவர்.
 तस्मात् ஆனதால்
 ते உம்முடைய
 प्राणहरं உயிரை மாய்க்கத்
 शरं பாணத்தை[தக்கதான
 मोक्तुं விட
 शक्तः न துணியாதிருக்கிறேன்.

इमां वा त्वद्गतिं राम तपोबलसमार्जिताम् । लोकानप्रतिमान्वा ते हनिष्यामि यदिच्छसि ॥

राम “பரசுராமரே!
 तपोबल- } தவத்தின் மஹிமை
 समार्जितां } யால் பெற்றிருக்கும்
 इमां இந்த
 त्वद्गतिं वा உம் தாளின் வலியை
 யாயினும்,
 अप्रतिमान् ஒப்பில்லாத

ते உமது
 लोकान् वा உலகங்களையாயினும்
 इच्छसि நீர் கருதியவாறு
 சொல்லுகிறது
 यत् எதுவோ அதை
 हनिष्यामि குறியாகக்கொண்
 டெய்கின்றேன்.

न ह्ययं वैष्णवो दिव्यः शरः परपुरञ्जयः । मोघः पतति वीर्येण बलदर्पविनाशनः ॥ ८ ॥

अयं शरः இந்த சரம்
 वैष्णवः விஷ்ணுவினுடையது.
 दिव्यः தெய்வஸம்பந்தமானது.
 बलदर्प- } பலம் கொழுப்பு
 विनाशनः } இவைகளை ஒழிக்கி
 रतानतु.

परपुरञ्जयः மேலொன்றில்லாதபடி
 வெற்றிபெறுகின்றது.
 हि இக்காரணங்களால்
 वीर्येण வீரியத்தால்
 मोघः பலன்றதாக
 पतति न வீணய்கீழே விழாது.

इति ब्रुवति काकुत्स्थे भार्गवं प्रति रोषिते । वरायुधधरं रामं द्रष्टुं सर्षिगणाः सुराः ॥

பிதாமஹ் பुरஸ்கூத்ய சமேதாஸ்தத்ர சஹ்ந: ॥ 9 ॥

गन्धर्वाप्सरसश्चैव सिद्धचारणकिन्नराः । यक्षराक्षसनागाश्च तद्रष्टुं महद्भुतम् ॥ १० ॥

பார்க்காமரை
நோக்கி
ரோஷத்ததுடனிருக்
காகுத்தஸ்தர் [கும்
ஐதி
மேற்சொல்லியபடி
புருவதி
சொல்லிக்கொண்டி
ருக்கையில்,

பிரம்மதேவரை
முன்னிட்டுக்கொண்டு,
ரிஷிகணங்களோடு
சுரா:
தேவர்களும், [ஈடின
गन्धर्वाप्सरसः
கந்தர்வர்களும், அப்
ஸரஸ்ஸுகளும்,

सिद्धचारणकिन्नराः
சித்தர்களும், சாரணர்
களும் கின்னரர்களும்,

यक्षराक्षसनागाः च यक्षैश्च
தக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்
களும், நாகர்களும்

तत् अन्त
மஹத் தான
अद्भुतं அத்தத்ததை
द्रष्टुं பார்க்கவும்
एव அப்படியே

वरायुधधरं { वरायुधத்தை கையி
லேந்துக்கொண்டிருக்
கிற

रामं ஸ்ரீராமரையும்,
द्रष्टुं च நேரில் தரிசிக்கவும்
सह्यः கூட்டங்கூட்டமாய்,
तत्र அங்கு
समेताः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

जडीकृते तदा लोके रामे वरधनुधरे । निर्वीर्यो जामदग्न्योऽसौ रामो राममुदैक्षत ॥११॥

அப்பொழுது
ராமே ஸ்ரீராமர்,
वरधनुधरं சிறந்த தனுஸ்ஸை
நாண்பூட்டியவளவில்
लोके உலகம்
जडीकृते ஸ்தம்பித்து அசை
வற்றுநின்றவளவில்

असौ இந்த
जामदग्न्यः ஜமதக்னியின் மைந்த
னாகிய
रामः பாசுராமர்,
निर्वीर्यः தேஜஸ் ஒழிந்தவராய்
रामं ஸ்ரீராமரை
उदैक्षत உற்றுப்பார்த்தார்.

तेजोऽभिहतवीर्यत्वाज्जामदग्न्यो जडीकृतः । रामं कमलपत्राक्षं मन्दं मन्दमुवाच ह ॥१२॥

ஜாமதஃய: பாசுராமர்
तेजोऽभिहतवीर्यत्वात् தேஜஸ்ஸால் வீரியத்
தையிழந்ததால்
जडीकृतः ஸ்தம்பித்தவராய்,
कमलपत्राक्षं தாமரையிதழ்போன்ற
கண்களையுடைய

ராமம் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
मन्दं मन्दं தட்டுத்தமோறி
उवाच இப்படி பதிலுரைத்
தார்.
ह காண்!

त्राहि त्राहि महाबाहो शृणु राम वचो मम । राजसूये कृते पूर्वं यज्ञे दशरथात्मज ॥१३॥
कश्यपाय मया दत्ता यदा पूर्वं वसुन्धरा । विषये मे न वस्तव्यमिति मां कश्यपोऽब्रवीत्॥

महाबाहो மஹாபாஹுவே !
दशरथात्मज தசரதரின் மைந்த !
राम ஸ்ரீராம !
मम எனது
वचः வேண்டுகோளுக்கு
शृणु செவிசாற்றும்.
त्राहि காப்பாற்றும்.
त्राहि ரகடிக்க அருள் புரியும்.
पूर्वं முன்பு
राजसूये ராஜஸூய
यज्ञे யாகம்
कृते நடைபெறுகையில்
मया என்னால்

वसुन्धरा பூலோகம்
कश्यपाय கச்யபருக்கு
दत्ता தானம்கொடுத்து
 விடப்பட்டது.
पूर्वं முன்பு
यदा இது எப்பொழுதோ
कश्यपः கச்யபர்[அப்பொழுது
मे “என்
विषये தேசத்தில்
वस्तव्यं न வஸிக்கக்கூடாது”
इति என்று
मां எனக்கு
अब्रवीत् விதித்திருக்கிறார்.

सोऽहं गुरुवचः कुर्वन् पृथिव्यां न वसे निशाम् । कृता प्रतिज्ञा काकुत्स्थ कृता भूः कश्यपस्य ह॥

काकुत्स्थ காசுதஸ்தரே !
प्रतिज्ञा பிரதிக்கறை
कृता செய்யப்பட்டது.
भूः பூலோகம்
कश्यपस्य கச்யபருக்கு
कृता ஒப்புவிக்கப்பட்டது.
सः அந்த

अहं நான்
गुरुवचः குருவின் ஆக்கறையை
कुर्वन् பரிபாலிப்பவனாயே
पृथिव्यां புவியில்
निशाम् இரவில்
वसे न ह தங்காமல்தானிருக்கி
 மேன்.

तदिमां मद्गतिं वीर हन्तुं नार्हसि राघव । मनोजवं गमिष्यामि महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥१६॥

वीर சூரரே !
राघव ஸ்ரீராகவ !
तत् ஆதலால்
इमां இந்த
मद्गतिं எனது கால்நடையை
हन्तुं ஒழிக்க

अर्हसि न வேண்டாம்.
पर्वतोत्तमं பர்வதங்களில் சிறந்த
महेन्द्रं மஹேந்திரபர்வதத்தி
मनोजवं மனோவேகமாய் [ற்கு
गमिष्यामि இதோபோய்விடுகி
 மேன்.

लोकास्त्वप्रतिमा राम निर्जितास्तपसा मया । जहि तान्छरमुख्येन मा भूत्कालविपर्ययः ॥

राम “ஸ்ரீராம !
मया என்னால்
तपसा தவமஹிமையால்
अप्रतिमाः ஒப்பற்ற
लोकाः உலகங்கள்
निर्जिताः கைப்பற்றப்பட்டன.
सु இப்பொழுது

तान् அவைகளை
शरमुख्येन சரங்களில் சிறந்ததால்
जहि உமக்குச்சொந்தமாக
 கிக்கொள்ளும்.
कालविपर्ययः காலவிளம்பம்
मा भूत् வேண்டாம்.

अक्षयं मधुहन्तारं जानामि त्वां सुरोत्तमम् ।

॥ १८ ॥

धनुषोऽस्य परामर्शास्वस्ति तेऽस्तु परन्तप

॥ १९ ॥

परंतप “தனிவீர!
अस्य இந்த
धनुषः வில்லினுடைய
परामर्शात् நாணேற்றுதலால்
त्वां தேவரீரை
सुरोत्तमं தேவோத்தமமாகிய
अक्षयं பரமாத்மாவான

मधुहन्तारं

जानामि

ते

स्वस्ति

अस्तु

{ மதுவென்ற அசுர
ணைக்கொன்ற திரு
மாலென
நான் கண்டுகொண்
தேவரீருக்கு [டேன்.
ஸர்வமங்களமும்
உண்டாகட்டும்.

एते सुरगणाः सर्वे निरीक्षन्ते समागताः ।

त्वामप्रतिमकर्माणमप्रतिद्वन्द्वमाहवे ॥ २० ॥

एते இந்த
सुरगणाः தேவகணங்கள்
सर्वे எல்லோரும்
समागताः ஒன்றுசேர்ந்து வந்த
आहवे போரில் [வர்களாய்
अप्रतिद्वन्द्वं நிகரொருவருமில்லா
தவரும்,

अप्रतिमकर्माणं

त्वां

निरीक्षन्ते

{ வேறொருவராலும்
செய்யக்கூடாத செய்
கையையுடையவரு
மான
தேவரீரை
பார்த்துக்கொண்டி
ருக்கின்றார்கள்.

न चेयं मम काकुत्स्थ व्रीडा भवितुमर्हति ।

त्वया त्रैलोक्यनाथेन यदहं विमुखीकृतः ॥

काकुत्स्थ “காகுதஸ்தரே!
अहं நான்,
त्रैलोक्यनाथेन மூவுலகுக்கும் நாத
त्वया தேவரீரால் [னாகிய
विमुखीकृतः ஜயிக்கப்பட்டேன் ;

यत्

इयं च

मम

व्रीडा

भवितुं

अर्हति न

என்கிறபடியால்
இதுவும்
எனக்கு
மானக்குறையாக
ஆக
நியாயமில்லை.

शरमप्रतिमं राम मोक्तुमर्हसि सुव्रत ।

शरमोक्षे गमिष्यामि महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥ २२ ॥

सुव्रत நல்ல நோன்புடைய
राम ஸ்ரீராம!
अप्रतिमं ஒப்பற்ற
शरं சரத்தை
मोक्तुं பிரயோகிக்க
अर्हसि அருள்புரியும்.

शरमोक्षे

पर्वतोत्तमं

महेन्द्रं

गमिष्यामि

பாணத்தை விடுத்த
துமே
பர்வதங்களில் சிறந்த
மஹேந்திரபர்வதத்
திற்கு
நான் போய்விடுகி
றேன்.

तथा ब्रुवति रामे तु जामदग्न्ये प्रतापवान् ।

रामो दाशरथिः श्रीमांश्चिक्षेप शरमुत्तमम् ॥

जामदग्न्ये ஜமதக்னியின் புதல்வ
रामे பரசுராமர், [ரான
तथा அப்படி
ब्रुवति சொல்லவே,
प्रतापवान् பிரபாவசாலியான
श्रीमान् ஸ்ரீமானும், [வரும்,

दाशरथिः

रामः

तु

उत्तमं

शरं

चिक्षेप

தசரதரின் மைந்தரு
ஸ்ரீராமர், [மாகிய
இப்பொழுது
தீவ்ய
சரத்தை
விடுத்தார்.

स हतान्दश्य रामेण स्वांल्लोकांस्तपसार्जितान् । जामदग्न्यो जगामाशु महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥

ச: அந்த .
 ஜாமதன்ய: பரசுராமர்,
 தபசா தவமஹிமையால்
 அர்ஜிதானு ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
 வைகளுந்,
 ஸானு தனக்குச் சொந்தமா
 னவைகளுமான

ராமே ஸ்ரீராமரால்
 ஹதானு பறித்துவிடப்பட்ட
 தாக
 டுஷ்ய அறிந்துகொண்டு,
 அஸு தகஷணமே
 பர்வதங்களில் சிறந்த
 மஹேந்த்ரம் மஹேந்திரபர்வதத்
 தையுத்தேசித்து
 ஜகாம பிரயாணமானார்.

लोकान् उलकङ्करो

ततो वितिमिराः सर्वा दिशश्चोपदिशस्तथा ।

தத: அச்சமயத்தில்
 திசைகள்
 சர்வா: எல்லாமும்
 तथा அப்படியே
 उपदिशः च உபதிசைகள் எல்லா
 மும்

वितिमिराः இருள் நீங்கி விளங்
 கின.

सुराः सर्षिगणा रामं प्रशशंसुर्दयुधम् ॥

சர்ஷிணா: ரிஷிகணங்களோடு
 கூடின
 சூரா: தேவர்கள்
 उदयुधं ஆயுதத்தை உயரத்
 தூக்கியபடியிருந்த

रामं ஸ்ரீராமரை
 प्रशशंसु: கொண்டாடினார்கள்.

रामं दाशरथिं रामो जामदग्न्यः प्रशस्य च । ततः प्रदक्षिणं कृत्वा जगामात्मगतिं प्रभुः ॥

ஜாமதன்ய: ஜமதக்னியின் புதல்
 வரும்,
 ப்ரஹு: ஸமர்த்தருமாகிய
 ராம: பரசுராமர்,
 दाशरथिं தசரதரின் மைந்தராகி
 रामं ஸ்ரீராமரை [ய

तत: அப்பொழுது
 प्रशस्य புகழ்ந்து,
 प्रदक्षिणं च பிரதக்ஷிணத்தையும்த
 कृत्वा செய்துவிட்டு,
 आत्मगतिं தன்னிருப்பிடத்திற்கு
 जगाम சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये बालकाण्डे षट्सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2317

सप्तसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தியேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७७ ॥

अयोध्याप्रवेशः—அயோத்யாப்ரவேசம்.

गते रामे प्रशान्तात्मा रामो दाशरथिर्धनुः । वरुणायाप्रमेयाय ददौ हस्ते महायशः ॥

ராமே பரசுராமர்
 गते போனபிறகு
 दाशरथि: தசரதமைந்தரும்
 महायशः பெரும்புகழ்படைத்த
 வருமான
 राम: ஸ்ரீராமர்,

प्रशान्तात्मा ரோஷமடங்கினவராய்
 धनु: வில்லை
 अप्रमेयाय ஆராய்ந்த நியக்கடாத
 वरुणाय வருணபகவானுக்கு
 हस्ते கையில்
 ददौ தானம் செய்தார்.

अभिवाद्य ततो रामो वसिष्ठप्रमुखानृषीन् । पितरं विह्वलं दृष्ट्वा प्रोवाच रघुनन्दनः ॥

प्रणयन् मनसो वृत्तिं पितुः स परमात्मवान्

॥ ३ ॥

சு: அந்த
 பரமாத்மவான் மஹாஸூக்ச்மபுத்தி
 யுடையவரும்
 ரஹுந்நன்: ராகுலத்தில் பிறந்த
 வருமாகிய
 ராம: ஸ்ரீராமர்,
 பிது: தந்தையின்
 மனச: மனதின்
 வுத்தி: தக்காலிலைமையை
 ப்ரணயன் கண்டுகொண்டு,

த: அப்பொழுது
 வசிஸ்தமுதவான் வலிவீட்டர்முதலான
 ஈரீகளை
 அபிவாது நமஸ்கரித்து,
 விஹல் சோகப்பட்டுக்கொண்
 டிருக்கும்
 பிதர் தந்தையை
 டுது பார்த்து,
 ப்ரோவா பின்வருமாறு வின்
 ணப்பம் செய்தார்.

जामदग्न्यो गतो रामः प्रयातु चतुरङ्गिणी । अयोध्याभिमुखी सेना त्वया नाथेन पालिता ॥

ஜாமதக்னியின் புதல்
 ராம: பரசுராமர், [வரான
 ரத: போய்விட்டார்.
 நாதேன நாதரான
 த்வயா தேவரீரால்

பாலிதா ரக்ஷிக்கப்பட்ட
 சதுரங்கிணி சதுரங்க
 சேனா சேனை
 அயோத்யாபிமுகி அயோத்தியைநோக்கி
 ப்ரயாது நடக்கட்டும்.

संदिशस्व महाराज सेनां त्वच्छासने स्थिताम् । शासनं काङ्क्षते सेना चातकालिर्जलं यया ॥

மஹாராஜாவே!
 சேனா ஸேனை
 சாதகாலி: நீர்பறவை
 ஜல் மேகஜலத்திற்கு
 யதா எப்படியோ அப்படி
 சாஸன் உத்திரவிற்கு

காங்க்ஷதே கார்த்துக்கொண்ட
 ருக்கிறது.
 தவ்ஷாஸனே உம்முடைய உத்தர
 சித்திதா இருக்கும் [வில்
 சேனா ஸேனையை
 சந்திசவ் ஆக்குறாபியும்.

रामस्य वचनं श्रुत्वा राजा दशरथः सुतम् । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य मूढन्युपाधाय राघवम् ॥

गतो राम इति श्रुत्वा हृष्टः प्रसूदितो नृपः । पुनर्जातं तदा मेने पुत्रमात्मानमेव च ॥ ७ ॥

தசரதமன்னர்
 ராமச்ய ஸ்ரீராமருடைய
 வசன் ஸ்ருத்வா மொழியை கேட்டு,
 சுதம் குமாரான
 ராஹவ் ஸ்ரீராகவரை
 வாஹுப்யா இருகைகளால்
 சம்பரிஷ்வஜ கட்டியணைத்து,
 மூர்ஷி உபாபாய உச்சியில் முகர்ந்து,
 நூப: மன்னர்,
 ராம: 'பரசுராமர்
 ரத: போய்விட்டார்'

இதி என்பதை
 ஸ்ருத்வா கவனித்து,
 ஹுஸ்ட: மெய்ப்புரித்தவராய்
 ப்ரஸூதித: மனம்புரித்தவராய்
 ததா அக்காலத்தில்
 ஆத்மான் தன்னையும்
 புன: ஜாத் மறுபிறப்புற்றவராக
 புத்ரே எவ பிள்ளையையும் [வும்,
 ச அப்படியே
 மெனே எண்ணினார்.

चोदयामास तां सेनां जगामाशु ततः पुरीम् ॥ ८ ॥
 पताकाध्वजिनीं रम्यां तूर्योद्घुष्टनिनादिताम् । सित्तराजपथां रम्यां प्रकीर्णकुसुमोत्कराम् ॥
 राजप्रवेशसुमुखैः पौरैर्मङ्गलवादिभिः । संपूर्णां प्राविशद्राजा जनौघैः समलंकृताम् ॥ १० ॥

ராஜா மன்னர்
 தா அந்த
 சேனா ஸேனையை
 சோடியாமாச போக உத்திரவு
 தந்தார்.
 அாசு தசுஷணமே
 ஜகாம ப்ரயாணமாணர்.
 தத: அதின்மேல்
 பதாக்கைகளோடு கூடி
 ய கொடிகளாலலங்க
 ரிக்கப்பட்டதும்,
 ரம்யா அழகாயிருக்கிறதும்
 தூர்யோத்யுஸ்த- } மங்களவாத்யங்களின்
 நிநாதிதா } சப்தங்களால் முழங்
 குகிறதும்,
 சித்தராஜபதா நீர்தெளித்த ராஜவீதி
 களையுடையதாய்

ரம்யா மனதிற்கு இன்பமா
 யிருக்கிறதும்,
 ப்ரகீர்ண- } இறைக்கப்பட்ட
 குசுமோக்ரா } புஷ்பக்குவியல்களை
 யுடையதும்,
 ராஜப்ரவீச- } அரசருடைய பிரவே
 சுசுமுகை: } சத்தால் பிரஸன்னமு
 கமுடையவர்களாய்
 மங்கலவாதிபி: ஆசீர்வாதம் சொல்லு
 கின்ற
 பூரீ: பட்டணத்து ஜனங்க
 சம்பூர்ணா நிறைந்ததும் [ளால்
 ஜனக்கூட்டங்களால்
 ஜனோபை: நன்கு அலங்கரிக்கப்
 பட்டதுமான
 புரீ: பட்டணத்தில்
 ப்ரவிசத் புகுந்தனர்.

पौरैः प्रत्युद्गतो दूरं द्विजैश्च पुरवासिभिः । पुत्रैरनुगतः श्रीमान् श्रीमद्भिश्च महायशः ॥
 प्रविवेश गृहं राजा हिमवत्सदृशं प्रियम् । ननन्द सजनो राजा गृहे कामैः सुपूजितः ॥ १२ ॥

பூரீ: பட்டணத்து ஜனங்க
 ளாலும்,
 புரவாசிபி: பட்டணத்தில் வளிக்
 கின்ற
 த்விஜை: ச பிராம்மணர்களாலும்
 தூர் துலைவாக
 ப்ரயுத்த: எதிர்கொண்டழைக்
 கப்பட்டவராயும்,
 ச்ரீமந்நி: செல்வ
 புலீ: குமாரர்களால்
 அநுபத: பின்தொடரப்பட்ட
 வராயும்,
 மஹாயச: மஹா புகழ்படைத்
 தவரும்
 ச்ரீமான் ச ஸ்ரீமானுமாகிய

ராஜா மன்னர்,
 ப்ரியம் ரம்யமாய்
 ஹிமவத்ஸத்ஷம் இமயமலைபோல் விளங்
 குகிற
 குஹ் மாளிகையுள்
 ப்ரவீவீச பிரவேசித்தார்.
 ராஜா மன்னர்,
 குஹ் மாளிகையிற்
 காமீ: விரும்பிய எல்லா
 வற்றாலும்
 சுபூஜித: நன்கு மரியாதை
 செய்யப்பட்டவராய்
 சஜந: ஸந்ததிகளுடனிருப்ப
 வராய்
 நநந்ந களித்தார்.

कौसल्या च सुमित्रा च कैकेयी च सुमध्यमा । वधूप्रतिग्रहे युक्ता याश्चान्या राजयोषितः ॥

रामं च लक्ष्मणं चैव शत्रुघ्नं भरतं तथा । आर्चयन् मङ्गलाशीर्भिर्मङ्गलैरभ्यपूजयन् ॥

उपाहारैश्च संहृष्टा: कुमारानभिपूज्य च

॥ १४ ॥

கௌஸல்யையும்,
சுமித்ரா யும்
சுமத்யமா
கைகேயியும்
அன்யா:
ராஜயோஸித:
யா: ச

கௌஸல்யையும்,
ஸுமித்ரையும்
சுண்ணிடை யாளான
கைகேயியும்
இதர
ராஜஸ்திரீகள்
எவர்களோ, அவர்

களும்

वधूप्रतिग्रहे
युक्ता:
संहृष्टा:

நாட்டுப்பெண்களைக்
கொண்டாடுவதில்
ஆஸக்தர்களாய்
அத்யந்தமனமகிழ்ச்சி
கொண்டவர்களாய்

குமாரர்களான
ராமு
லக்ஷ்மணரையும்,
பரதரையும்
சத்ருக்னரையும்
அபிபூஜ
தயா
மங்கலாஸீர்भि:
ஆர்வய்
மங்கலை:
உபாஹரே: ச
அப்யபூஜயந்

குமாரர்களான
ஸ்ரீராமரையும்
லக்ஷ்மணரையும்,
பரதரையும்
சத்ருக்னரையும்
ஆசிரவதித்து,
அப்படியே
மங்களாசாஸனங்க
வாழ்த்தினார்கள். [எால்
மங்களங்களான
புஷ்பக்குவியல்களா
லும்,
அலங்கரித்தார்கள்.

ततः सीतां महाभागामूर्मिलां च यशस्विनीम् । कुशध्वजसुते चोभे जगद्गृहपुत्रयः ॥

नृपपत्न्यः
ततः
महाभागां
सीतां
यशस्विनीं

ராஜமஹிஷிகள்,
அதினமேல்
மஹாபாக்யவதியான
ஸீதையையும்
யசஸ்வினியான

ऊर्मिलां च
कुशध्वजसुते
उभे च
जगद्गुः

ஊர்மிளையையும்
குசத்வஜரின் புத்திரி
களாகிய
உமே ச
ஜகது:
அழைத்துச் சென்
றார்கள்.

मङ्गलालम्बनैश्चैव शोभिताः शौमवाससः । देवतायतनान्याशु यथार्हं प्रत्यपूजयन् ॥ १६ ॥

शौमवाससः
मङ्गलालम्बनैः च
शोभिताः एव

வெண்பட்டுடுத்தியவர்
களாய்
மங்களச் சின்னங்க
ளாலும்
விளங்குபவர்களா
கவே

देवतायतनानि
आशु
यथार्हं
प्रत्यपूजयन्

தேவஸன்னிதிகளை
உடனே
ஏற்றபடி
பூஜித்தார்கள்.

अभिवाद्याभिवाद्यांश्च सर्वा राजसुतास्तदा । स्वं स्वं गृहं समासाद्य कुबेरभवनोपमम् ॥ १७ ॥

गोभिर्धनैश्च धान्यैश्च तर्पयित्वा द्विजोत्तमान् । रेमिरे मुदिताः सर्वा भर्तृभिः सहिता रहः ॥

तदा
राजसुताः
सर्वाः
द्विजोत्तमान्
गोभिः
धनैः

அப்பொழுது
ராஜகுமாரிகள்
எல்லோரும்
பிராமணைத்தம்ர்
பசுக்களாலும், [களை
தனங்களாலும்

धान्यैः च
तर्पयित्वा च
सर्वाः च
भर्तृभिः
सहिताः

தானியங்களாலும்
திருப்திசெய்துவிட்டு
பின்னர்,
எல்லோருமாய்
பர்த்தாக்களோடு
கூடியிருப்பவர்களாய்

अभिवाद्यान् मर्यादां तस्य
வேண்டியவர்களை
अभिवाद्य च मर्यादां तस्य
மர்யாதைசெய்துவிட்டும்,
सुविताः मनमहिम्नं कोणा
மனமகிழ்ச்சி கொண்
டவர்களாய்

कुवेरभवनोपमं कुपेयान् तु वीरुषो
சுவேரமவனோபம் குபேரனது வீடுபோ
स्व स्व तन् तन् [लीरुक्कि
தன் தன் [லீருக்கி
गृहं मल्लेय
மலையை
समासाद्य अदात्तु,
அடைத்து,
रहः एकादशतन्त्रि
ஏகாந்தத்தில்
रेभिरे करीडित्तनर्.
கரீடித்தனர்.

कुमाराश्च महात्मानो वीर्येणाप्रतिमा भुवि । कृतदाराः कृतास्त्राश्च सधनाः ससुहृजनाः ॥
शुश्रूषमाणाः पितरं वर्तयन्ति नरर्षभाः । काले काले तु नीतिज्ञास्तोषयन्तो गुरुं गुणैः ॥

சுவி உலகில்
नरर्षभाः புருஷோத்தமர்க
ளான,
महात्मानः மஹாத்மாக்களான
कुमाराः குமாரர்கள்,
वीर्येण வீர்யத்தால்
अप्रतिमाः நிகரற்றவர்களாயும்,
कृतदाराः மனைவிகளைப் பெற்ற
வர்களாயும்,
युद्धविத்தைय
कृतास्त्राः च முன்னரே அடைந்த
வர்களாயும்,
सधनाः ஸகலஐச்வரியங்களைப்
பெற்றவர்களாயும்,

ससुहृजनाः च நல்ல நித்திரர்களை
யுடையவர்களாயும்,
नीतिज्ञाः ஸகல நீதிகளையறிந்
தவர்களாயும்,
गुरुं குருவுக்கு
गुणैः நன்மார்க்கங்களால்
काले काले சரியான காலத்தில்
तोषयन्तः तु திருப்திசெய்பவர்க
ளாயும்,
पितरं தந்தைக்கு
शुश्रूषमाणाः பணிவிடைசெய்பவர்
களாயும்,
वर्तयन्ति சுகமாய் வாழ்ந்து
வந்தார்கள்.

कस्यचित्कथ कालस्य राजा दशरथः सुतम् । अभिवादयितुं प्राप्तं श्यामं कमललोचनम् ॥
अक्षिष्टकारिणं शूरं परसैन्यविमर्दनम् ॥ २१ ॥
विनयं देहयोगेन संप्राप्तमिव संस्थितम् । भरतं कैकयीपुत्रमब्रवीद्रघुसत्तमः ॥ २२ ॥

अथ पित्रु
कस्यचित् सिल
कालस्य तु நாள் சென்றபிற்றகு
रघुसत्तमः ரகூத்தமராகிய
दशरथः தசரத
राजा மன்னர்,
देहयोगेन தேஹத்தோடுகூட
संप्राप्तं உண்டாயிருக்கிற
विनयं வினயத்தை
इव போல்
संस्थितं இருக்கிறவனும்
अभिवादयितुं நமஸ்காரம்செய்ய
प्राप्तं வந்திருக்கிறவனும்,

श्यामं ச்யாமளவர்ணமுடைய
வனும்,
कमललोचनं தாமரைக்கண்ணனும்
अक्षिष्टकारिणं கல்மஷம்ற்ற செய்கை
யையுடையவனும்
परसैन्यविमर्दनं சத்ருஸைன்யத்தை
அழிக்கும்
शूरं சூரனும்,
कैकयीपुत्रं கைகேயிபுத்வனும்
भरतं பரதனைன்ற [ஆகிய
सुतं குமாரனைப் பார்த்து
अब्रवीत् இப்படி ஆக்ஞாபித்
தார்.

अयं कैकयराजस्य पुत्रो वसति पुत्रक । त्वां नेतुमागतो वीर युधाजिन्मातुलस्तव ॥२३॥

புவக	குழந்தாய்!
वीर	ஞானே!
त्वां	உன்னை
नेतुं	அழைத்துக்கொண்டு
	போக
आगतः .	வந்திருக்கிற
तव	உனது

मातुलः	மாமனும்,
कैकयराजस्य	கேகயமன்னரின்
पुत्रः	புதல்வனுமாகிய
अयं	இந்த
युधाजित्	யுதாஜித்து
वसति	இங்கே இருந்து
	கொண்டிருக்கிறான்.

प्रार्थितस्तेन धर्मज्ञ मिथिलायामहं तदा । ऋषिमध्ये तु तस्य त्वं प्रीतिं कर्तुमिहार्हसि ॥

मिथिलायां	மிதிலையில்
ऋषिमध्ये	ரிஷிகளுக்கு முன்பில்
तदा	அக்காலத்தில்
तेन	அவனால்
अहं	நான்
प्रार्थितः	பிரார்த்திக்கப்பட்டேன்.

धर्मज्ञ	தர்மமறிந்தவனே!
त्वं	நீ.
इह	இந்த விஷயத்தில்
तु	இப்பொழுது
तस्य	அவனுடைய
प्रीतिं	இஷ்டத்தை
कर्तुं	பூர்த்திசெய்ய
अर्हसि	வேண்டும்.

श्रुत्वा दशरथस्यैतद्भरतः कैकयीसुतः । अभिवाद्य गुरुं रामं परिष्वज्य च लक्ष्मणम् ॥

गमनायाभिचक्राम शत्रुघ्नसहितस्तदा ॥ २५ ॥

कैकयीसुतः	கைகேயி புதல்வராகிய
भरतः	பரதர்,
दशरथस्य	தசரதருடைய
एतत्	இதை
श्रुत्वा	கேட்டு,
तदा	அப்பொழுது
गुरुं	தந்தையையும்,
रामं च	ஸ்ரீராமரையும்

अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து;
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
परिष्वज्य	ஆலிங்கனம் செய்து
	கொண்டு,
शत्रुघ्नसहितः	சத்ருக்னரோடுகூடி
	வராய்
गमनाय	போக
अभिचक्राम	சித்தமானார்.

आपृच्छ्य पितरं शूरो रामं चाक्षिष्टकारिणम् । मातृश्चापि नरश्रेष्ठः शत्रुघ्नसहितो ययौ ॥

शूरः	ஞுரராகிய
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமர்,
शत्रुघ्नसहितः	சத்ருக்னரோடுகூடி
	னவராய்,
पितरं च	தந்தையையும்,
अक्षिष्टकारिणं	எவருக்கும் துன்பம்
	வாறதபடி நடக்கும்

रामं च	ஸ்ரீராமரையும்,
मातृः अपि	தாய்மார்களையும்
आपृच्छ्य	கேட்டு விடைபெற்றுக்
	கொண்டு
ययौ	பிரயாணமானார்.

युधाजित्पाप्य भरतं सशत्रुं प्रहर्षितः । स्वपुरं प्राविशद्वीरः पिता तस्य तुतोष ह ॥२७॥

युधाजित् युதாசித்து
 सशत्रुं சத்ருக்க ண்டுன்
 भरतं பரதரை
 प्राप्य அழைத்துக்கொண்டு,
 प्रहर्षितः ஸந்தோஷப்பட்டவ
 ராய்

स्वपुरं தன் னூருக்கு
 प्राविशत् போய் சேர்ந்தார்.
 तस्य அவருடைய
 वीरः வீரராகிய
 पिता தந்தை
 तुतोष ह அடக்கமுடியாதபடி
 மகிழ்ந்தார்.

गते च भरते रामो लक्ष्मणश्च महारथः । पितरं देवसङ्काशं पूजयामासतुस्तदा ॥ २८ ॥

भरते பரதர்
 गते च சென்றபின்பு
 रामः ஸ்ரீராமரும்
 महारथः மஹாரதராகிய
 लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணரும்

देवसङ्काशं தெய்வத்திற்கொப்
 பான
 पितरं தந்தையை
 तदा அக்காலத்தில்
 पूजयामासतु: பூஜித்தார்கள்.

पितुराज्ञां पुरस्कृत्य पौरकार्याणि सर्वशः । चकार रामो धर्मात्मा प्रियाणि च हितानि च ॥

धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 पितुः தந்தையின்
 आज्ञां உத்திரவை
 पुरस्कृत्य தவறாது அனுஸரித்
 துக்கொண்டு,

पौरकार्याणि நகரகாரியங்களை
 सर्वशः எல்லாவிதத்திலும்
 प्रियाणि च ஆதரவாகவும்
 हितानि च சேஷமக்குறைவு இல்
 லாமலும்
 चकार நடத்தினார்.

मातृभ्यो मातृकार्याणि कृत्वा परमयन्त्रितः । गुरूणां गुरुकार्याणि काले कालेऽन्ववैक्षत ॥

परमयन्त्रितः மிகக்கட்டுண்டவரான
 ஸ்ரீராமர்,
 काले काले அந்தந்த ஸமயோகித
 காலத்தில்
 मातृभ्यः தாய்மாமர்களுக்கு
 { தாய்களுக்குச்செய்ய
 मातृकार्याणि { வேண்டிய சுச்சூரனை
 " களையும்,

गुरूणां குருக்களுக்கு
 { குருக்களுக்குச் செய்
 गुरुकार्याणि { யவேண்டிய சுச்சூர
 { னைகளையும்,
 कृत्वा புரிந்து,
 अन्ववैक्षत கவனமாய் நடந்து
 வந்தார்.

एवं दशरथः प्रीतो ब्राह्मणा नैगमास्तथा । रामस्य शीलवृत्तेन सर्वे विषयवासिनः ॥३१॥

एवं இப்படிப்பட்ட
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 शीलवृत्तेन நல்லொழுக்கமுள்ள
 दशरथः தசரதர், நடத்தையால்
 प्रीतः மனமகிழ்ச்சி
 அடைந்தார்.

ब्राह्मणा: பிராமணர்கள்,
 नैगमा: நகரவாசிகள்
 विषयवासिनः தேசவாசிகள்
 सर्वे எல்லோரும்
 तथा அப்படியே மகிழ்ந்
 தார்கள்.

तेषामित्यशा लोके रामः सत्यपराक्रमः । स्वयंभूरिव भूतानां बभूव गुणवत्तरः ॥ ३२ ॥

தேய் அந்த
 பூதானா பிராணிகளுக்கு
 சய்யம்: பிரம்மதேவர்,
 இவ எப்படியோ, அப்படி
 யே
 அதியசா: மிகப்புகழ்பெற்ற

सत्यपराक्रमः உண்மையான பராக்கர
 राम: ஸ்ரீராமர், [மமுடைய
 लोके உலகில்
 गुणवत्तरः மிக அருமை குணங்
 கள் பொருந்தியவராய்
 बभूव விளங்கினார்.

रामस्तु सीतया सार्धं विजहार बहूवृत्तम् । मनस्वी तद्रतस्तस्या नित्यं हृदि समर्पितः ॥

मनस्वी நல்லமனமுடைய
 राम: ஸ்ரீராமர்,
 सीतया சீதாதேவியோடு
 सार्धं கூட
 तद्रतः அவளிடத்தில் ஒற்று
 மையுடையவராய்.
 तस्या: அவளுடைய

हृदि மனதில்
 नित्यं எப்பொழுதும்
 समर्पितः ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட
 बहून् வெகு [வராய்
 ऋतु तु நியமமான பிரமாணங்
 களையே
 विजहार அனுபவித்தார்.

प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृता इति । गुणाद्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयोऽभ्यवर्धत ॥

सीता ஸீதை
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 पितृकृता: தந்தையாலரிக்கப்
 दारा: மனைவி [பட்ட
 इति என்கிறபடியால்
 प्रिया तु ப்ரீதிக்குரியவள் என்
 பதா லும்,

गुणात् अपि பக்தியாலும்
 रूपगुणात् च ரூபத்தின் ஸௌந்தர்
 யத்தாலும்
 भूय: அதிக
 प्रीति: ப்ரீதி
 अभ्यवर्धत விருத்தியடைந்தது.

हृदयं चैव जानाति प्रीतियोगि परस्परम्

॥ ३५ ॥

प्रीतियोगि ப்ரீதிக்கொண்டிருக்
 कையில்
 परस्परं ஒருவரிடம் ஒருவருக்
 குள்ள

हृदयं च एव மனோபாவமும்கூட
 जानाति ஸ்பஷ்டமாய் வெளி
 யாகுகிறது.

तस्याश्च भर्ता द्विगुणं हृदये परिवर्तते । अन्तर्जातमपि व्यक्तमाख्याति हृदयं हृदा ॥ ३६ ॥

तस्या: அவளுடைய
 हृदये च உள்ளத்திலும்
 भर्ता பர்த்தா
 द्विगुणं இருமடங்காக
 परिवर्तते நிகழ்கிறது.

हृदयं மனம்
 हृदा மனதோடு
 अन्तर्जातं अपि உள்ளோ உண்டான
 व्यक्तं ஸ்பஷ்டமாக [தையும்
 आख्याति தெரிந்துகொள்கிறது.

तस्य भूयो विशेषेण मैथिली जनकात्मजा । देवताभिः समा रूपे सीता श्रीरिव रूपिणी ॥

रूपिणी	அழகிய	जनकात्मजा	ஜனகர்பெண்ணுமாய
श्रीः	லக்ஷ்மி		கிய
इव	எப்படியோ அப்படி	सीता	லீதாதேவி
रूपे	உருவத்தில்	तस्य	அவருக்கு
देवताभिः	தேவமாதுகளோடு	भूयः	இன்னுமதிகமாய்
समा	ஒத்திருப்பவளும்,	विशेषेण	விசேஷித்துவிளங்கி
मैथिली	மிதிலைநகரில் உண்டா னவளும்,		ளாள்.

तया स राजर्षिसुतोऽभिरामया समेयिवानुत्तमराजकन्यया ।

अतीव रामः शुशुभेऽतिकांमया विभुः श्रिया विष्णुरिवामरेश्वरः ॥ ३८ ॥

राजर्षिसुतः	ராஜர்ஷியின் புதல்வ	उत्तमराजकन्यया	உத்தமராஜமகளோடு
	ராகிய	समेयिवान्	சேர்ந்தவராய்
सः	அந்த	अमरेश्वरः	தேவாதிதேவனான
रामः	ஸ்ரீராமர்,	विभुः	எங்குமுள்ள
अभिरामया	வெகு அழகுள்ளவ	विष्णुः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான்
	ளும்	श्रिया	லக்ஷ்மியோடு
अतिकांमया	வெகு அன்புள்ளவளு	इव	எப்படியோ அப்படியே
	மாகிய	अतीव	உத்திருஷ்டமாய்
तया	அந்த	शुशुभे	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

वालकाण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2355.

श्रीगोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञवाटगत मुनीन्द्रद्विजेन्द्रनरेन्द्रकक्षगोपुच्छवानरेन्द्रराक्षसेन्द्रपरिवृतस्य
मुनिवृन्दारकवृन्दबन्धमानकोरकाकारपादयुगलस्य अयोध्यापुराधीशस्य राजाधिराजस्य कृतज्ञस्य
सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्रक्षणजागरूकस्य लोकाभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निकटे गायतोः
श्रीरामात्मजयोः कुशलवयोः आस्थाने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः

अस्यानन्तरं अयोध्याकाण्डं भविष्यति । तस्यायमाद्यः श्लोकः

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः ।

शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥

